

Но чому не повірити, що зъ тою тамъ
трибуны голосиють свои повний огню бесѣди
Демостензъ, патриотъ горячій? „Мои панове!“
— починавъ вѣнъ — „о Андрее атемайой!“
— але панове не слухали. Филипъ заявляъ А-
тены, а Демостензъ, боячися местн, водобравъ
собѣ жнѣ...

Чую — на улицах крик, гармидерь. Бубны гудят, свистящие пшаты, трубы мшмают
сы зъ крикомъ товы въ одинъ стогласный ре-
вотъ. Се котля музыка для Тракуписа. „Хай
пропада Тракуписъ!“ Товна суне ся передъ

сних у Львові, не маючи ані одної рускої. А навіть на найнижчих степенях науки волять львівські Русини часто посилати свої діти до закладів з польським азіном викладовим, щоб по скінченню IV класу в школі рускій не мали в V класі школи польської до побороювання ян-кових трудностей.

Крім того, отворене висших чотирьох класів школи віділової жєнської є дуже пожадане і з огляду на потреби краю. Учениці Русини, що кінчили би сю школу віділову, мали би вже тут нагоду при подаванню різно-родних предметів рідною мовою присвоїти собі так добре всі важливіші прикмети тої мови, що могли б по есентуальнім скінченню семінарії учительської жєнської бути знаменитими учи-тельськими в школах народних західної Галичини, де в переважній частині руска мова єсть викладовою.

Високе п. н. Міштерство Віроісповідань і Просвіти, провірявши вже в р. 1879 дій-ству потребу висших класів жєнських віділо-вих з руским азіном викладовим, привозило в році шкільнім 1879/80 отворити пату і ше-сту класу жєнської при мішаній тоді шко-лі вправ учительської мужської семінарії у Львові.

В році шкільнім 1879/80 згадана класа була отворена, пізніше однак закрита головно з тої причини, що та жєнська школа була по-лучена з мужескою школою, а родичі неродо послали свої дітчат до V і VI класів такої мішаної школи. Та тепер, ввиду сего, що жєнська школа вправ розділена від мужес-кої і ввиду чим раз то більше ростиючої по-треби висших класів жєнських віділових з рус-ким азіном викладовим, отворене тих класів є по-вечним так з огляду на Русинів львівських, як особливо на заміщєвців, котрі свої діти з рідних сторін висилано до Львова на обра-зованє звичайно доперва від V класів.

Тому то Руске товариство педагогічне зі своїми цілями, що має на цілі між иньшим заступати інтереси рускої мови у всіх катего-риях шкіл західної Галичини, просить через свій Головний відділ о ласкаве відновленє ви-ше згаданого рескрипту з тим розширенням, щоб і V класи в жєнській школі вправ учитель-ської жєнської семінарії у Львові доповнювано, почавши вже від року шкільного 1896/7 посте-пенно до осьми класів, вглядно о отворенє чо-тирьох висших класів жєнської школи віділо-вої з руским азіном викладовим.

Головний Відділ Руского товариства педа-гогічного має неохотну надію, що Високе п. н. Міністерство прихилить ся ласкаво до его прось-би і тим дасть вираз, що вдоволяє дійсно пе-кучий потреби руского народу в Галичині.

У Львові, дня 29 марта 1896.

За Головний Відділ Руского товариства педагогічного.

Едвард Харкевич
голова.

Остан Макарушка
секретар.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНИЙ.

Краєва рада шкільна в Істрії при-поручила в р. 1894 істрійському виділові краєвому, щоб в двох селах заложив од-нокласові школи народні з хорватською мо-вою. Виділов краєвий вніс против того жа-лобу до адміністраційного трибуналу, зазнача-ючи, що постанови ради шкільної вийшла без згоди виділу. Адміністраційний трибу-налъ полагавъ сими днями жалобу тую від-мовно, мотивуючи своє рїшенє тимъ, що ви-дїл краєвий змывано вблєз развѣ до ви-сказаня своєї гадки; а коли вѣ вѣнці рада шкільна и безъ того порѣшала справу, то вѣ тимъ нема нѣяко хибѣ, бо справа веде ся вже вѣдъ 1887 р., а задачію шкільної властѣ є, закладати народні школи, скоро ожає ся потреба.

Нинѣ по год. 10 передъ полуднемъ при-ѣдуть до Вѣднѣ нѣмѣцка пара цѣсар-ска. Австрійскій амбасадоръ вѣ Берлина и нѣмѣцкій канцлеръ державний вже сѣуть у Вѣднѣ.

Зъ Венеції доносѣть о одушевленію, зъ якимъ приймають нѣмѣцкихъ гостей. Венеційскі сенаторы и депутовані вручили цѣсареві адресъ, вѣ котрѣмъ зазначають важне значѣнє гостинѣ цѣсаревѣ и просятъ, щобъ цѣсаръ вѣ правѣтѣ сенаторѣв и депутованыхъ бачивъ привѣтъ всѣмъ Італіи, вѣдданий народомъ нѣ-мѣцкому. Розумѣє ся само собою, що не обій-шлося безъ конференції мѣжъ керманьчанами и дипломатами державними, ну, и безъ роздѣлѣ хрестѣвъ, лентъ и т. н. вѣднанѣ. Ще два днѣ святѣчѣ у Вѣднѣ, а вѣдтакъ приходѣть черга на двенникѣрство, вѣдгадувати, чого то всего не обговорювано, не постановлено.

Сами днѣми вѣдправивъ ся черезъ Одесу вѣддѣлѣ російскаго червоного хре-ста до Абесиніи. Роздѣли ся вѣсти, що мѣжъ службою санітарною є багато російскихъ оѣ-цѣрѣвъ, навѣтъ два генералѣ.

Зъ Царгороду доносѣть, що султанъ вѣдавъ розпорядженє, взымающе всѣхъ Турѣвъ, вѣдбуваючихъ науки за границею чи то на-воштѣ державний чи на своѣй власній, до по-вороту до краю. Причиною такого розпорядже-ня має бути те, що тѣ Турѣ, образовані по

европейски, часто берутъ участѣ вѣ агітаціяхъ т. зв. молодотурецкихъ.

Зъ подорожею кн. Фердинанда до Петербурга дѣє ся щось невыразного. Спершу бувъ его привѣдъ надъ Неву назначеній на д. б. с. м.; обѣсѣла вже на певно на зачера; те-перъ зновѣ доносѣть, що ажъ вчера вѣѣдѣть зъ Царгорода, а нинѣ стане вѣ Петербургѣ. Проволоку тую посянкою переговорамъ про вѣнесенє болгарскаго ексархату. Упевняють, що урядово Россія не зажадала ще вѣдѣ кѣзѣ, щобъ згодѣвъ ся на полученє болгарскаго цер-кѣвѣ зъ грецкою; але новѣй агентъ диплома-тичний Россіи Чарковъ навѣ вже мимоходомъ натякувати о томъ котромусъ болгарскому міністрѣв, що Россія бажата бы топ злути. Рѣчь певна, що вѣ Болгаріи сама гадѣна о томъ стрѣнѣ ся зъ опоромъ. Болгарскій ек-сархатъ має для всѣхъ Болгаръ вѣ Турецкѣмъ значѣнє спѣльного осередку національного; а вѣнесенє его рѣвнолосѣ бы ослабленію Болгаръ а скрѣпленію Грекѣвъ и Сербѣвъ. Найбѣльше противѣтѣсь будѣ самъ ексархъ вѣнесеню ексар-хату. Такожъ и Порѣ не заженѣ ся такъ да-леко вѣ своѣй уступчивостѣ для Россіи, щобъ хотѣла вѣ такъ высокій мѣрѣ дразнѣти на-ціональнѣ чувства болгарскаго народу, вѣ ко-трѣмъ навѣтъ т. зв. руссофіли сѣуть вѣ справѣ ексархату тои самѣи гадки, що и вѣѣ, а хѣба-лимо частіна Цанковѣтѣвъ годѣласѣ бы на вѣнесенє ексархату. Вѣ той справѣ софійскій двенникъ „Марѣ“ привнесѣ телеграму зъ ца-ргородскаго палатѣ, де проживавъ кѣзѣ, такого змѣсту: „Вѣсти про якієсь переговори вѣ справѣ вѣнесеня болгарскаго ексархату сѣуть злобною выдумкою. Султанъ при своѣй му-дрѣстѣ нѣколіи не вѣнесѣ того акту, що такъ багато причинѣвъ ся до удержаня спокою мѣжъ христіанами его державѣ; а и болгарске правѣтельство нѣколіи не пристало бы на те.“ А все такѣ щось конѣтѣ ся.

НОВИНКИ.

При новѣмъ кварталѣ дуже про-симо прислѣати якъ найкорше залѣглости и передплатѣ, бо при колѣсальнихъ вы-даткахъ, якѣ має двенникъ, неточностѣ вѣ пе-редплатѣ стаєть для издавництва справдѣш-ною злѣвою.

О послѣднѣмъ тѣжнѣ гостинѣ руского театру вѣ Золочевѣ [передъ выѣдомъ его до Тернополя] пишѣть намъ зъ Золочева: Нашѣ театръ представѣвъ вѣ послѣднѣмъ тѣжнѣ ось тѣ штунѣ: 8-ого н. ст. цѣвѣтѣя комедію Граг. Григоріевича „Соколикѣ“ [ролю Мальви-ны вѣддѣла п. а. Слободѣна дуже вѣдочно]; 9-ого другій разъ „30 ступеня на ступѣнѣ“ [зъ ролю Эрнеста вѣывѣзавъ ся п. Стадникъ зовсѣмъ до-бре]; 10-ого другій разъ „Запорожѣя за Ду-наємъ“ и „Вечерницѣ“ Нѣвѣнського [ролю султана вѣ „Запорожѣя“ вѣдогравъ п. Яновичъ зъ артизмѣмъ]; 11-ого другій разъ „Пташникѣ зъ Тиролѣ“ [ролю Вѣрмѣхѣна вѣддѣла п. Ру-бѣчакъ зъ житѣмъ]; 12-ого другій разъ комедію „Модній жєнѣхъ“ [зъ ролю Прѣвѣ вѣывѣзала ся п. Яновичѣва удачно]. По послѣднѣмъ представленію п. Яновичъ попросѣвъ вменѣмъ цѣлои дружинѣ театральної напу публіку сердечными словами. Сего понедѣлка зѣбрала ся громадка Русинѣвъ золѣчѣвскихъ на вѣдѣрѣи и прощала дорогихъ гостей. При надходѣ по-нѣдѣла залунала прощальна пѣсня и дружина театральна пустила ся вѣ дорогу до Тернопо-ля. По вѣдѣдѣдѣ нашого театру вѣ Золоче-ва почувѣваемѣ до милого обовѣзку зложѣти цѣлому артистичному персоналовѣ щиро-руске спасѣ-Богъ за те, що вѣ часѣ побуту у насъ не жалувѣли труда до удержаня новаго рус-скаго сценѣ, а хочѣ наша публіка певно могла-лучше побдѣирати своѣй театръ, нѣжъ побдѣирала, — нехай простѣть, а най приймѣть вѣдѣ насѣ щѣре: до милого побаченѣ!

Загалнѣ зборѣ членѣвъ Ставѣропѣльскаго института вѣ цѣлѣмъ виборѣ нового совѣта на часѣ вѣдѣдѣ Прѣвѣднѣи 1896 р. до такои недѣлѣ 1897 р. вѣдбули ся минушѣи недѣлѣ. Выбранѣ на слѣдуючій рѣвъ: сеніо-ромъ зновѣ проф. д-рѣ Исѣдорѣ Шараневѣчѣ; мѣстосеніоромъ проф. М. Полявскій и суд. радѣнѣкъ Голѣвскій; членами управѣляющаго совѣта: Ром. Бачинскій, Волянскій, суд. радѣ. Герасимовичъ, Голѣвскій, д-рѣ Илевѣчъ, Клемѣнтовичъ, Дѣн. Кулачѣвскій, суд. радѣ. Левѣцкій, д-рѣ Лагола, проф. Пѣшевѣчъ, д-рѣ Савѣнѣчъ и Сѣвѣлѣчѣ. Д-рѣ Добравѣ-скій, свидѣкъ институтѣ, вѣхѣдѣть тамъ самыи вѣ сѣвѣдѣ совѣта.

„Сувѣлизуѣна грѣса...“ Зъ-надѣ Стрѣпѣи пишѣть намъ: Вѣже то правѣда — щасливѣ мы тепѣрь галицкѣ Русинѣ! Намъ дѣєсь тепѣрь такъ, якъ то вѣ одѣбѣ повѣстѣцѣ чолю жа-дують ся на своихъ ворогѣвъ: „Насѣ — ка-жутъ — и лѣстовѣ хѣлають, и ворѣбѣ насѣ крѣпко чубѣть, и хѣрѣба много чубѣть...“ и т. д. Такъ само ѣ зъ нами: чубѣть насѣ вже хто хоче! Н. пр. вѣ одѣбѣ сѣдѣ надѣ Стрѣпою ново-прѣбувшій учитель поѣшовъ представѣть панѣмъ „ргѣводнѣцѣсѣмъ“ мѣ-сѣцовѣ рады шкѣльной. При представленію перше запытанѣ, якѣ завѣдавъ панѣ „ргѣводнѣцѣсѣмъ“ учительнѣ, було: „czy pan Polak czy Rusin?“ — „Rusinъ“ вѣдѣповѣвъ учитель. — „Hm, hm...“ — „A panisko pana wskazuje, że pan Polak.“ — „Hm“ каже вѣчитѣль „я Русинъ“. — Панѣвъ зновѣ погумѣвъ та ѣ каже: „Wie pan, w mo-jej szkole jest wprawdzie ruski język wykła-

wym, ale ja [zъ прѣтѣсѣкомъ] sobie życzę, abyś pan uszył po polsku!“ — „Я“ вѣдѣповѣдавъ вѣ-читѣль „яшу держѣтьсѣ прѣтѣсѣвъ шкѣльных, устави“. — „Ustaw? Dobrze...“ Не минуло щѣ ѣ обѣвъ року, а п. учитель уже повѣдѣдувавъ „ze względów służbowych“ до якогѣсѣ иншого ѣ сѣла. Бачѣте — „cywilizacyjna грѣса!“ — Т. Я. мѣ.

Зъ Перѣмышляньскаго доносѣть намъ цѣ-каву вѣстѣву про „лютовѣ громи“ вѣ тамошнѣй радѣ повѣтовѣй — про громи, котрѣ перѣразѣли повѣтовѣхъ метеорологѣвъ. А рѣчь була та-ка: Віцѣмаршалѣкъ п. Романъ Выбранѣвскій завѣзѣвъ ся перѣреѣсѣувати на директорѣ вѣсѣмъ задѣтковѣмъ якогѣсѣ старого повѣстанѣцѣ, шляхѣ-чѣ „зъ-пѣдѣ забору прѣускаго“, котрѣй передѣ трема роками зайшовъ до Перѣмышлянѣ и дѣ-ставѣ тутъ вѣдѣ выѣдѣлу повѣтовѣго посаду прѣвѣзорѣчного лѣстрѣатора. Отѣже п. Выбранѣ-вскій зъ своимъ зѣтемъ, комісарѣмъ старѣства п. Сѣвѣловскій, заѣгадѣвъ умѣститѣ того под-прѣускаго шляхѣчѣ на посаду директорѣ вѣсѣмъ задѣтковѣмъ — и по своему звѣчаку ставѣвъ рѣчь такъ, що мовѣвъ „tak być musi“. Тѣмъчасѣмъ п. віцѣмаршалѣковѣ прийшло ся сѣмъ разомъ досѣвѣдѣти, що не все „musi być“ такъ, якъ вѣдѣвъ хоче дѣктувати. Бо коли на сѣвѣна-вѣмъ до сѣлѣ рады повѣтовѣи заѣгалѣвъ зѣборѣ членѣвъ товариства задѣтѣковѣго п. віцѣ-маршалѣвъ предложѣвъ на директорѣа прѣтеѣго-ванѣца — увѣсѣ зѣбраннѣй нарѣдѣ заѣвѣчѣвъ одѣнодушно: „Мы его не хочѣмо!“ Мы хочѣмо на директорѣа зѣванѣго намъ своего чѣловѣка п. Стеѣвана Франѣкова! [П. Ст. Франѣвъ, властѣ-тѣль реальности вѣ Чупѣрѣнѣсовѣ подѣ Перѣмыш-лянѣмъ, має свѣдѣченнѣхъ 5 класѣвъ гімназіи и остаѣ на посаду урядѣнѣца вѣ насѣ задѣтковѣхъ.] Ко-ли-жѣ верѣховѣды повѣтовѣй почѣли горѣжѣи-тѣсь за побдѣирѣсѣмъ шляхѣчѣмъ, роздѣли ся грѣмѣй голѣсы: „Досѣтъ уже намъ тои панѣ-сѣи опѣки!“ — ажъ вѣдѣна дѣвѣнѣли. Прѣмо-въ бѣдѣнѣнѣнѣвъ прѣтивъ панѣсѣио заѣтѣвъ — Петра Костѣльнѣго зъ Чупѣрѣнѣсова и Иванѣа Хѣйнацѣскаго зъ Перѣмышлянѣ — всѣ зѣбраннѣй опѣсѣсѣувѣли. А вже правѣдѣву бурѣо опѣсѣсѣвъ вынѣлило вѣнесенѣ п. Хѣйнацѣскаго, щобъ п. ві-цѣперѣсѣвъ Выбранѣвскій, коли конѣче хоче по-сѣдѣти на посаду шляхѣчѣа-повѣстанѣца, нехай аму дасть посаду оѣфіцѣлиѣста у себе... Оста-точно нарѣдѣ не допустѣвъ до наѣнѣненя собѣ директорѣа вѣсѣмъ задѣтковѣмъ. Але справѣ не полагѣжено, а пѣны поставѣли прѣвѣзорѣч-нымъ директорѣмъ вѣсѣмъ другого якогѣсѣ шляхѣ-чѣа, зѣбанѣрѣтовѣанѣго, котрѣй навѣтъ своего ку-тка не має... Однажѣ „лютовѣ громи“ — якъ сѣказѣво — перѣразѣли пѣна віцѣмаршалѣка и его поплѣчѣнѣкъ, а народѣви додѣли вѣдѣвати на будѣще. Чѣй-жѣ вже и при виборѣхъ до тѣлѣ заѣконодатѣныхъ нарѣдѣ не дасть ся терѣ-ризувати такъ, якъ сѣе бывало досѣ. Чѣсъ уже сѣказѣти панѣмъ-дѣкѣтѣаторѣмъ, що — навѣтъ, хѣ-ла Богу, вже не чѣсы панѣнѣнѣио неволѣ, але конституційнѣ чѣсы воѣлѣ и рѣвноправно-сти!

Вѣ справѣ горячки еміграційнои пишѣть намъ зъ Стѣниславѣвѣцѣны, що тамъ про-кѣнуласѣ була охѣта еміґрувати до Бразиліи вѣ сѣлахъ Тумѣра и Дѣлѣвѣвъ, але старѣста радѣнѣкъ Прѣковѣчѣкъ поѣхѣвъ самъ на мѣсѣце, выложѣвъ людемъ на розумѣ всѣ наслѣдѣи горячки еміґраційнои, а по вѣдѣдѣдѣ старѣсты жандѣрѣмъ черезъ кѣлькѣ дѣвъ приѣхѣлизуѣли, чѣ выконують ся добрѣ рады старѣсты, и рухъ еміґраційнѣй зовсѣмъ прѣтѣхѣвъ.

Право виборѣе жѣнщинѣ. Вѣчера вѣдбули ся вѣ сѣлѣ вѣдѣнѣскаго рѣатуна зѣборѣ публіч-нѣй, сѣвѣнѣванѣй комітетѣмъ жѣнщинѣвъ Долѣшнѣи Авѣстріи, щобъ обговорѣти и ухѣвалѣти пѣтѣцѣію до радѣи державѣио зъ домагаѣмъ прѣзѣнаня жѣнщинѣмъ активнаго права виборѣу. Пѣтѣцѣіа будѣ вѣнесенѣа на руки пос. Кронаѣветѣра. Змѣѣтъ сѣи пѣтѣцѣіа таѣкѣй:

„Вѣсѣ. Палатѣ! Нарѣды и ухѣвалѣ коміѣи для реѣформѣи виборѣио заѣповѣдають, що прѣ-вѣтѣльѣвѣнѣнѣй прѣвѣтъ сѣи реѣформѣи будѣ при-нѣтѣй пѣлатѣио посѣвъ, а вѣ наслѣдѣкъ сѣго чѣсло управѣнѣнѣхъ до виборѣу зѣ 1,700,000 зѣбѣлѣнѣтъ ся на 5,330,000. Зѣверѣло сѣ увагу жѣнщинѣвъ, а то тѣмъ бѣльше, що вѣ загалнѣй куріи виборѣио право виборѣе завѣисѣтъ лѣшь выѣлючѣно вѣдѣ услѣвѣи: горожанѣства, власѣ-ноѣвѣлѣности, обѣнѣченѣго 24 року жѣтѣи и 6-мѣ-сѣачнѣго замѣтѣканѣ; навѣтъ мужѣины, що не зѣнають чѣтѣти и писѣти, будѣтъ матѣи сѣ право. — Супрѣтивѣвъ такъ значѣно розѣширенѣа права виборѣио жѣнщинѣи тѣмъ живѣѣше вѣд-чуѣвають свое услѣдѣженѣе. Сѣ справѣдѣ значѣно зѣбѣлѣнѣе рѣзѣнѣцѣю мѣжъ горожанѣми мужѣи-чѣнами и жѣнѣщинами. Зъ огляду на жѣнѣщины заѣконодатѣио чѣмъ разѣ бѣльше вѣдѣхѣдѣтъ вѣдѣ прѣнѣципѣальнои засѣды конституційнои: „Рѣвноѣ право для всѣхъ“. — Отѣя нерѣвѣнѣстѣ тѣмъ бѣльше вѣразѣла жѣнѣщины долѣшѣе ав-стрѣйскѣй, бо ухѣвало соѣмѣу ѣ 2 жѣвѣтѣи 1888 безъ важѣныхъ причѣнѣвъ вѣдѣобранѣо жѣнѣщинамъ право виборѣе до соѣмѣу, котрѣе черезъ 27 лѣтъ выконуѣвалѣ безъ замѣту. Однажѣ ся нерѣвѣнѣстѣ заѣзначѣу ся найвыразѣнѣше вѣ статутѣ гро-мадѣсѣкѣмъ мѣста Вѣднѣа, котрѣй выѣлучѣе жѣ-нѣщѣны вѣдѣ виборѣу якъ до радѣи мѣсѣио такъ и до соѣмѣу, хочѣ жѣнѣщинамъ, що платѣтъ пода-токѣ въ громадахъ сѣвѣсѣнѣхъ вѣ Авѣстріи Долѣ-шнѣио мають право виборѣу до радѣи громад-сѣнѣхъ, а вѣ многихъ краѣхъ корѣонѣныхъ таѣкѣ жѣнѣщѣины могутъ выбѣирати якъ до радѣи гро-мадѣсѣнѣхъ такъ и до соѣмѣу. — Помѣмо сѣи не-рѣвѣнѣсти правѣ полѣтичѣныхъ, якѣ мають жѣ-нѣщѣины вѣ Долѣшнѣиѣнѣи, основѣй заѣконы не выѣключаютъ ихъ аѣнѣ прѣнѣципѣально аѣнѣ кон-сѣеквѣнѣто вѣдѣ выконуѣвалѣ сѣго права. Жѣн-щѣины мають право виборѣе на основѣ цѣнузѣа вѣ громадахъ сѣвѣсѣнѣхъ до радѣи громадѣсѣнѣхъ, вѣ многихъ краѣхъ такъжѣ до соѣмѣу, а вѣ цѣлѣй Долѣшнѣиѣнѣи мають такъжѣ вѣ двѣхъ перѣнѣхъ куріѣхъ право виборѣе до радѣи дер-жавѣио. Жѣнѣщѣины выбѣирають черезъ повѣно-властѣнѣнѣиѣвъ бѣзпосѣредѣио вѣ куріи бѣольшѣи посѣдѣиости а посѣредѣио вѣ куріи пѣлатѣи торѣ-вѣльно-прѣмѣсловѣныхъ. — Пѣтѣцѣіа, яку прѣ-дѣкладаѣмо тепѣрь вѣсѣ. Пѣлатѣи посѣвъ, не по-

рушаѣе жѣвѣстѣи прѣнѣципѣальнои, пѣио лѣучѣть ся зъ хѣдомъ тепѣрѣшнѣи реѣформѣи виборѣио, жа-даѣио такъжѣ для жѣнѣщѣинѣ розѣширенѣа права виборѣио. Опѣираючи ся на досѣвѣдѣ, що само-стѣйно зарѣбѣтѣуючѣ жѣнѣщѣины не могутъ обѣи-ти ся безъ власѣио реѣпрезѣнтѣацѣи, хѣба пѣио зъ вѣлѣною шкодою для своихъ инѣтерѣсѣвъ сѣаховѣныхъ и матѣриѣальныхъ, прѣсѣмѣо прѣзѣнѣти намъ активѣе право виборѣе. Зѣробѣтѣуючѣ жѣнѣщѣины прѣдѣсѣвѣмъ вѣдѣтъ неѣзѣвичѣно тѣж-ку борѣу о иѣсновѣнѣа, тожѣ справѣдѣливѣстѣ доѣновѣе вымагаѣе, щобъ данѣо нѣмъ заступѣ-ство ихъ инѣтерѣсѣвъ вѣ тѣлѣхъ заѣконодатѣныхъ. Думаѣючи, що вѣ двѣхъ тепѣрѣшнѣио рухѣ за реѣформѣо виборѣио лѣжѣтъ зѣмѣганѣа заступѣ-нѣцѣа инѣтерѣсѣвъ всѣхъ горожанѣвъ, высѣказѣу-ѣмо отѣио прѣсѣбу: Вѣсѣ. Палатѣа зѣволѣтъ ухѣ-валѣти, що жѣнѣщѣины опѣлачуѣио податѣио по-вѣнѣи матѣи прѣзѣнанѣе активѣе право виборѣе, выконуѣване особѣио такъжѣ вѣ куріи трѣтѣй и чѣвѣртѣй, а всѣ жѣнѣщѣины вѣдѣповѣдѣиоуѣ выѣмогамъ заѣконѣнымъ повѣнѣи матѣи сѣе право вѣ пѣтѣй куріи.“

Розумѣє ся, що аѣнѣ не думаѣтъ, щобъ от-ѣи пѣтѣцѣіа мѣла тепѣрь аѣнѣи реѣальнѣй успѣхъ, коли цѣла прѣдѣкладѣна реѣформа виборѣио єсть лѣшь лѣтѣнѣнѣио.

Изъ Народнѣи Торѣговѣлѣ, Сѣмѣъ подаѣемо до вѣдомѣсти Хѣв. Братѣствѣи церковѣныхъ, що почѣвѣши вѣдѣ 15. н. ст. цѣвѣтѣиа обѣнѣнѣла ся цѣна свѣтѣлѣа церковѣного прѣстоу зъ сѣаѣрѣки чѣрезъ наѣе посѣредѣнѣцѣио сѣровѣдѣжуѣванѣго на: I-ѣ по 74, II-ѣ по 68. — Дѣрѣкѣцѣи.

Зновѣ жѣдѣ лихѣварѣ! Манѣушѣио тѣжѣдѣя вѣдбуѣвала ся чѣрезъ три дѣи передѣ судомъ прѣсѣягѣлѣхъ зъ Стѣниславѣио розѣпраѣа наѣна прѣтивъ Лѣбѣи Гаѣбера зъ Богѣорѣдѣнѣи о лихѣу, котрѣи допустѣвъ ся чѣрезъ прѣдажѣи на крѣ-дѣтъ сѣлѣянѣмъ зѣбѣжа заѣсѣдѣи до цѣну выѣшту на одѣмѣи вѣрѣи о 2—3 ар. вѣдѣ цѣны торѣ-говѣи. До того щѣ Гаѣберъ ухѣживѣвъ фальшѣиоѣ вѣи и мѣрѣи; корѣцѣу у него вѣносѣвъ замѣтъ 32 арѣцѣвъ лѣше 28. Загалѣмъ жѣдѣ-лѣуѣвъ поѣираѣвъ вѣдѣ недѣсѣвѣдѣныхъ сѣлѣянѣ 100—120%. Трибуналъ засѣдуѣвъ его на пѣтъ мѣсѣцѣвъ яѣзнѣнѣцѣи, на 400 ар. карѣи грошѣеио и на уве-важѣнѣе всѣхъ цѣганѣнѣхъ его инѣтерѣсѣвъ.

Подаѣтокѣ вѣдѣ реѣцѣпѣтѣ. Правѣтѣльѣство испѣанѣске побѣлѣшѣло свои дохѣды новѣмъ по-датѣкомъ — вѣдѣ реѣцѣпѣтѣ. Кѣждѣй лѣкарѣ будѣ обѣовѣзанѣи пѣсѣти реѣцѣпѣтѣи лѣше на осѣмъ-пѣловѣанѣмъ паѣперѣ, а апѣтѣки будѣтъ выѣдаѣвати лѣкарѣства тоѣлькѣ на осѣмѣишѣловѣанѣй реѣцѣпѣтѣ. Властѣ сѣаѣрѣио будѣ матѣи право вѣ кѣждѣмъ чѣсѣи контролѣювати апѣтѣки. Стѣмпѣлѣ выносѣи 10 цѣнѣтиѣмѣвъ.

Дѣрунокѣ льѣвѣвскѣи полѣцѣи Маѣдарѣмъ на выѣставѣ. Полѣцѣіа льѣвѣвска зѣбрѣла фотоң-ѣи 60 льѣвѣвскихъ зѣлѣдѣнѣвъ, уложѣла зъ нихъ альбѣомъ и пѣслѣла до уѣжитѣу полѣцѣи будѣ-пѣштѣнѣсѣкѣи, бо спѣдѣвають ся, що много а-мѣаторѣвъ чѣужѣио майѣна прѣсѣлѣтъ ся на чѣсъ маѣдарѣсѣио выѣставѣ до Будапѣшѣту за дѣя „зѣ-робѣу“.

Сѣуитѣскѣй привѣтнѣи гімназіи вѣ Хѣровѣ прѣдѣвѣжѣло міністерѣство прѣсѣвѣтъи право до рѣвноѣрѣдѣнѣсти зъ гімназіѣми публічѣными на дѣлѣшѣи три роки.

Дрѣбнѣй вѣсти. Льѣвѣвскій трамѣвай елѣк-трѣичѣнѣй будѣ курсѣувати почѣвѣши вѣдѣ 15-ѣго с. м. пѣсля лѣтнѣго розѣкладѣу ѣзѣды. Зъ кѣнѣ-вѣхъ стѣацѣи выхѣдѣио-мѣтъ вѣзѣи о 6. годинѣ рано а вѣдѣѣхѣдѣи о 11-ѣи вѣ ноѣ. — Жѣнѣ-щѣины франѣусѣкѣй подалѣ до парламентѣу пѣтѣ-цѣіу зъ 480 тѣсѣлѣхъ подписѣмѣа, вѣ котрѣй до-магаѣтъ ся устанѣовленѣа свѣта „Жѣнанѣи д'Арѣжѣ“. Вѣ поведѣловѣ с. т. на улѣцѣи Сѣупѣнѣскаго баѣваѣвъ ся 5-лѣтнѣи хлѣпѣчѣи М. Черѣни, сѣмѣъ гѣрайѣлѣрѣнѣиѣка; надѣѣхѣвъ вѣдѣ, а кѣи ударѣвъ хлѣпѣчину копытомъ вѣ голову такъ сѣильно, що тоѣй по кѣлькѣхъ хѣвѣлахъ померѣ; вѣзѣнѣка арѣштѣовѣно.

Посмертѣи — — — опѣвѣтѣи.

О. Иванъ Мѣзанѣовскій, парѣхъ вѣ Рудѣ, бѣужскаго дѣканѣта, упоѣвалѣвъ ся сѣи дѣями вѣ 71-ѣмъ роѣдѣ жѣтѣи и 42 ѣмъ свѣщен

Іменования, перенесення, конкурси и пр.

— Іменования. Міністерство просвіты іменувало Адольфа Віктора Вайса дійснимъ учителемъ въ державній школі промислової у Львові, а провізоричний учитель въ мужескій семинаріі учительскої въ Станиславові Юліана Жилковскій іменований дійснимъ учителемъ при тій семинаріі. — Вибір краєвий іменувавъ офіціала Меч. Вроновского адъютантомъ рахунковимъ; асистента рахункового Волод. Янушкевича офіціаломъ рахунковимъ; практикантомъ рахунковимъ: Ед. Удерского, Ан. Бѣлинського и Вол. Дренского, асистентами рахунковими.

Дирекція пошти и телеграфів надала посади почмайстрівъ: въ Великихъ Очахъ Людвигъ Невадомскій, експедиціоніи въ Жапалова; въ Токахъ Іос. Піоретти, експедиціоніи въ Конюхъ; въ Вжостку Свг. Ковальскому почмайстроу въ Буківка; въ Ширці Емил. Августини, експедиціоніи въ Борніч; — посади експедиціоніи поштовихъ надала: въ Гадкивцяхъ на дворці начальникови стациі Іос. Вильгельмови; въ Нижбурку експедиціоніи славс. Натечкоб; въ Тарторів на дворці начальникови стациі Іос. Малиновскому; въ Ворохтѣ на дворці начальникови стациі Адам. Бачинському; въ Огладовѣ експедиціоніи Людв. Гамской; въ Суходолѣ Етти Дукаценцелеръ, експедиціоніи въ Корбінно; въ Зеленой на дворці начальникови стациі Ант. Замбъ; въ Ілавці Маріи Гертлеръ де Блюменфельдъ, вдовѣ по експедиціоніи поштовихъ; въ Угрюновѣ експедиціоніи Фр. Сѣвоки; въ Тисменичаняхъ Діон. Сабатови, властителии реальності; въ Каміницѣ великій на дворці начальникови стациі Алекс. Гоштеретери; въ Дорѣ експедиціоніи Володисл. Галецкому; въ Прибичахъ експедиціоніи Стан. Цѣшевокому; въ Прусахъ Аня Ладосъ.

Телеграмы „Дѣла“

Вѣдень 14 цѣтня. На вчерашній конференціи австрійскихъ и угорскихъ міністрівъ принято спільный бюджетъ на р. 1897. Речня на сликане спільныхъ делегацій не назначено.

Берлинъ 14 цѣтня. Бюро Вольфа заявляє рѣшучо, що нѣ. Гогенлоге, будучи въ Парижі, не відвѣдувавъ жадного зъ французскихъ політиківъ.

Лондонъ 14 цѣтня. Доносить въ Каира, що передъ судомъ тамошнихъ вѣдбула ся розправа противъ адміністраторівъ касы єгипетского догву державного зъ причины выдаченыхъ на выправу суданскы грошей. Позовниками суть французскій властители єгипетскихъ облигацій. Розправу відпочено на два тыждѣ.

НАДОСЛАНИЕ.

Зізна лѣокалю.

Найдешевшій складъ товарівъ оптичныхъ и механическихъ

ВЕНЕДИКТА КОПЕРНИЦКОГО

подъ „Коперникомъ“ перенесенный до нового лѣокалю при пл. Галицкой ч. 1

По цѣнахъ найдешевшихъ въ великомъ выборѣ окуляры, джжеры, дюрнеты, барометры, термометры. — Направы найскорше и найдешевше. — Устроены электрическихъ дѣлѣнь. — За мовленя въ провинціи водворотго

Адреса: Оптика Коперникова Львовъ пл. Галицкая ч. 1. 4-85

Ф. МИССЛЕРЪ

въ зверхности организоване мореплавне заведење

ВЪ БРЕМЕНѢ

высылающе людей наибезпечнѣйшими почтовыми и скоростными кораблями: въ Бремена въ полудневу и повѣчю Америку, Африку, Австралию и взагалѣ до всѣхъ мѣстоностей кулъ земскою.

Найдешевшій цѣны — найдешевше пропитане.

Увѣдомлена у всѣхъ языкахъ бесплатно и франко.

Адреса: F. Missler, Bremen, Bahnhofstrasse, 30.

Пѣвецъ церковный

Григорій Яншевскій потребує мѣста зарабѣ. Адреса: Гр. Яншевскій, пѣв. церк. въ Уневѣ п. Перемышляны. 110 2—2

Глядає ся

учительки до науки двоухъ дѣвчатъ зъ II класу въ домѣ священичѣмъ на селѣ. Адреса: О. Н. Лецишакъ у Волосатѣмъ, п. Лютовиска. 3—8

КОБЗАРЬ

Тараса Шевченка

въ двоухъ частяхъ

Выбѣръ поезій для народу зъ житєписью и портретомъ автора.

Накладомъ товариства „Просвѣта“. Цѣна кождої части 25 кр. Оправленій примѣрники продають ся по 35 кр.

Покладни

правдивыхъ курей брамійскихъ за штуку 15 кр.; голландскихъ, чорныхъ, зъ бѣлыми великими чубами за штуку 25 кр.; гуданскихъ за штуку 25 кр.; правдивыхъ курей стирійскихъ за штуку 10 кр.; падуанскихъ орбѣныхъ за штуку 30 кр.; ланганскихъ за штуку 30 кр.; Wyandottes-орбѣныхъ за штуку 30 кр.; италійскихъ за штуку 30 кр.; курей-карловъ за штуку 30 кр.; нохінскихъ за штуку 25 кр.; семигородскихъ голшійцевъ за штуку 20 кр.; Дорнінгъ за штуку 25 кр.; Іоногама за шт. 50 кр.; емединскихъ гусей-великовъ за штуку 1 зр.; качокъ пенінскихъ за штуку 20 кр.; великихъ качокъ стирійскихъ за шт. 20 кр. Розсылаю покладни только чистерасовыхъ австрій, котры вже кобѣла разъ були преміюваніи и руча за чистоту и правдивость 43 расы. 3—6

Max Pauly
Кефляхъ (Кѣлѣхъ) Стирїя.

Книжка до науки вареня

въ языцѣ рускомъ

вышла зъ печати

мѣстичъ

всякій супы, борщи, холодники, пулпеты, кнѣдѣлки, раки, начиняй до супу в т. п. Найрѣвородившій знаменитѣй печенѣ, азы, бігосы, озовы, штусады, телатину, вѣрповну, баранну.

НАУКУ

приладжена знаменитыхъ соевъ, що є набѣольшою штукою вареня.

Легумены, яину и т. п.

Цѣна 70 кр.

По прикладу перекладомъ почтовымъ 76 кр. высылаетъ франко. Друкарня нар. В. МАЩЕКОГО, Львовъ, ул. 109 Коперника ч. 7. 1—0

Вже вышла

перша велика народописна

КАРТА

украинско-русского народа.

Зладжена

а выконана въ работѣ Андрѣя Андрейчина литографа у Львовѣ, коштомъ и заходомъ Товариства „Просвѣта“ у Львовѣ.

Замовляти можна въ Товариствѣ „Просвѣта“ у Львовѣ (ринковъ ч. 10, I. поверхъ).

Цѣна книгарка карты: 3-50 зр. а для членѣвъ Товариства „Просвѣта“ и для передплатниковъ „Зоря“: 2-50 зр. за прилѣпникъ.

Замовляющій зволѣтитъ долу чисти 50 кр. на кошты пересылки.

Карта выконана из 19-ти красокъ и напечатана на полотнѣ. 9—12

Рух поїздів залізничних

важний з днем 1 мая 1895 року після годинника середно-європейского.

Приходять до Львова з	ПОЇЗДИ						Відходять зі Львова до	ПОЇЗДИ							
	поспільні			особові				поспільні			особові				
Берліна	1-22	5-10	—	7-00	9-06	9-00	—	Краків (Відня, Вроцлав і Берліна)	8-40	2-50	11-00	4-55	10-25	6-45	—
Краків (Вроцлав і Відня)	1-22	8-40	5-10	7-00	9-06	9-00	—	Варшави	—	—	11-00	4-55	—	6-45	—
Варшави	5-10	—	—	—	9-06	9-00	—	Мушини-Кричиці на Тарнів (тільки від 1 червня до 30 вересня включно)	—	—	—	—	—	6-45	—
Мушини-Кричиці на Тарнів (від 1 черв. включ. до 30 вересня включно)	—	—	—	—	—	9-00	—	Мушини-Кричиці на Тарнів	8-40	—	11-00	4-55	—	—	—
Мушини-Кричиці на Тарнів або Рятів (від 25 червня включно до 15 вересня)	5-10	—	—	—	—	—	—	Хабівки на Тарнів	—	—	11-00	—	—	—	—
Мушини-Кричиці і Мшани долиної на Тарнів	—	—	—	—	9-06	—	—	Мушини-Кричиці на Рятів	—	—	11-00	—	—	—	—
Хабівки на Тарнів або Рятів	5-10	1-22	—	—	—	—	—	Хабівки на Рятів	—	—	11-00	10-25	—	—	—
Розвадова і Надбереза	—	—	—	7-00	—	—	—	Розвадова і Надбереза	—	8-40	11-00	4-55	—	—	—
Рави рускої на Ярослав	1-22	—	—	—	9-06	—	—	Рави рускої на Ярослав	—	2-50	—	4-55	—	—	—
Мезе-Лаборт (Пешту, Мішкольця) на Перемишль	—	—	—	—	—	9-00	—	Мезе-Лаборт (Пешту, Мішкольця) на Перемишль	—	—	—	4-55	6-45	—	—
Хабівки на Перемишль	—	1-22	—	—	—	—	—	Нового Загіря на Перемишль	—	—	—	4-55	10-25	6-45	—
Н. Загіря на Перемишль	—	1-22	—	—	—	9-00	—	Хабівки на Перемишль	—	—	—	—	10-25	—	—
Харова на Перемишль	—	1-22	—	7-00	—	9-00	—	Харова на Перемишль	—	2-50	—	4-55	10-25	6-45	—
Лавочного (Пешту, Мішкольця, Мункача)	—	—	—	12-05	8-10	—	—	Лавочного (Мункача, Мішкольця, Пешту)	—	—	—	5-25	7-38	—	—
Гребенова (від 10 чер. до 31 сер.) Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	1-42	—	Гребенова (тільки від 10 червня до 31 серпня включно)	—	—	—	—	9-38	—	—
Харова і Станіславава на Стрий	—	—	—	12-05	8-10	1-42	9-16	Сколього і Стрия	—	—	—	5-25	9-38	3-00	7-38
Сучави, Гусатина, Вороненки, Печеніжжя, Бергомету, Будина, Радовець, Кимполонга, Букарешту і Ясо	9-50	—	—	—	—	—	—	Станіславава і Харова на Стрий	—	—	—	5-25	9-38	7-38	—
Сучави, Чорткова, Вороненки, Калуща, Слободи рунурской, Букарешту і Ясо	—	—	—	—	1-32	—	—	Харова на Стрий	—	—	—	—	—	—	—
Сучави, Радовець, Бергомету і Чудина (кожного понеділка), Сопова	—	—	—	—	6-17	—	—	Сучави, Ясо, Букарешту, Гусатина, Вороненки, Печеніжжя, Бергомету, Чудина, Радовець, Кимполонга	8-15	—	—	—	—	—	—
Сучави, Гусатина, Калуща, Новоселці, Радовець, Кимполонга, Ясо, і Букарешту	—	—	—	—	—	—	—	Сучави, Слободи рун., Чудина і Бергомету (що померділа), Радовець	—	—	—	10-35	—	—	—
Сокала і Ярослава на Раву руску	—	—	—	—	—	—	—	Сучави, Ясо, Букарешту, Гусатина, Калуща, Новоселці, Радовець	—	—	—	—	10-30	—	—
Белца	—	—	—	8-00	4-40	—	—	Сучави, Ясо, Букарешту, Чорткова, Калуща, Вороненки, Кимполонга	—	—	—	—	—	2-40	—
Підволочиск і Бродів на дво-рець Підзамче	—	—	—	—	4-40	—	—	Сокала і Ярослава на Раву руску	—	—	—	9-15	7-10	—	—
Підволочиск і Бродів на дво-рець головиний	—	—	—	—	—	—	—	Белца	—	—	—	9-15	—	—	—
Бруховичь вѣдъ 12 мая до 10 вер Янова	2-25	10-00	—	8-25	5-00	—	—	Підволочиск і Бродів з Підзамча	2-10	6-00	—	10-14	10-44	—	—
	—	—	—	8-25	—	—	—	Підволочиск і Бродів з голо-вого двірця	—	1-56	5-46	—	9-50	10-20	—
	—	—	—	9-3	2-45	7-22	—	Бруховичь вѣдъ 12/5 до 10/9 шодня	—	—	—	3-20	—	—	—
	—	—	—	—	—	—	—	Бруховичь вѣдъ 12/5 до 10/9 в нед. Янова	—	—	—	2-26	—	—	—
	—	—	—	—	—	—	—		—	—	—	7-18	1-09	6-07	—

Увага. Годинамъ печатаній грубими черенками означають пору нічну від 6 год. вечеромъ до год. 5-ой 59 мин. рано. В бюрі інформаційнимъ ч. к. залізниць державнихъ у Львові ул. Третього мая ч. 3 готель Імперіаль продає білетівъ стрѣловихъ, окружнихъ и довѣльно зіставлюванихъ шпитомъ до їздѣ, якъ такожъ тарже

і розкладівъ їздѣ в видѣ книжечкамъ. Інформаціи в справѣ таржеовихъ и перевозовихъ. Часъ середно-європейскій рѣзнятъ ся від часу львівского о 36 минутъ. Година 12 часу середно европейского = 13 годикъ 36 минутъ після годичника львівского.

ВЪ ТРУСКАВЦІ

Въ 1-бѣ и 3-бѣ сезонѣ о 30% дешевше.

лѣчить ся зъ надзвычайнымъ успѣхомъ: Ревматизмъ, подагра, товстѣсть, пѣсокъ нерковый, исхіасъ, недуги жѣночї.

Обемисту брошуру о Трускавці высылає на жадане зарядъ.

Першорядна реставрація п. І. Делибиньского, реставратора готелю Imperial у Львовѣ.

При закуплѣ товаровъ просимо покликуватись на нашу часопись.

Видателі и редакційный редакторъ: Иванъ Болой.

Печатъ ся въ оф. Черкашанов.

В друкарнѣ Карпенко тел. ім. Шенченко під зарядомъ К. Водарченко.

Передплата на „ДѢЛО“ и напечатаніе въ инсераты
платитъ у Львовѣ.

Подлики и шпий донесени приватниъ числять ся по 15 кр. вѣдъ стѣпца.

Жаль меня было доброго щедрого старого.
Мы резирошались ян-бы дазнь значимый та
обфидиальсь побачити ся невдовзъ znovu. Чя по-
бачимось коли?..

Д. 24. IX. 1884. *И. О.*

Врученъ Митрополиту въ Шанхай 21го сего года К. Векштейну

ДѢЛО

Выходитъ у Львовъ що дня (крѣмъ недѣль и русскихъ святъ) о 5-тій годикъ по полуудн. Литературный додатокъ „Вѣстника найзнаменитѣйшихъ новѣстей“ выходитъ во вторникъ, а во вторникъ и пятницу на перемену разомъ въ Дѣло.

Передплату и инсераты принимаютъ: у Львовъ Администратія „ДѢЛО“ ул. Баторія 24, Центральное бюро ogłoszeń ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Кароля Людвика 9, и А. Ольшевского ул. Килиньского 2; — въ Ярославль Л. Крыжановскій; — у Вѣдн: М. Dukes, I. Wolkele 6—8; Rudolf Mosse I. Seilerstätte; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; Вѣ Франкфуртъ и Гамбургъ: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „ДѢЛО“ и напечатанность въ инсераты платитъ у Львовъ.

Передплата на „ДѢЛО“ зъ литер. додаткомъ въ Австрію: на границю: на цѣлый рокъ . . . 18 ар. на цѣлый рокъ . . . 24 ар. на полъ року . . . 9 ар. на полъ року . . . 12 ар. на четверть року 4 ар. 50 кр. на четверть року . . . 6 ар. у Львовъ: на цѣлый рокъ . . . 16 ар. на полъ року . . . 3 ар. на четверть року . . . 4 ар. на мѣсяць . . . 1 ар. 35 кр. Редакція, Администратія и Экспедиція подъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє вѣстерженнє. — Речення неопечатані вольнѣмъ вѣдъ порта. Подорожне число коштує 8 кр. а. в. Оголошеня зъмилъ принимаютъ ся по цѣнѣ 10 кр. вѣдъ одной стрѣчки инсератовъ або въ мѣсяць а въ рубрицѣ „Надбавка“ по 25 кр. а. в. Подѣлки и инші донесеня приватнѣмъ числѣть ся по 15 кр. вѣдъ стрѣчки.

Гасителѣ народного духа.

III.

„Галичанинъ“ возмѣтъ не пересвѣдчивъ насъ, що его правда, тожъ коротко представимо, про що мы тыхъ, що хотять рускій народъ стерти въ лица земли въ хосенъ російскаго, называемо гасителями народного духа?

Галичанна — сторона темна и Богомъ забута; нѣ въ нѣй правдивой науки, нѣ посту, нѣ добра. Така вже ан доля, а се стало ся тому, що кержманѣ краю мали все передъ очима давнє свое житє, свои настовѣ интересы; про нѣкого не дбали, лишь про себе та про свое черво. Черезъ те й не ма у насъ правдивой науки, нѣ посту, нѣ добробыту. Звѣстна-жъ рѣчь, що навѣтъ катедръ на университетѣхъ въ Галичинѣ годѣ обсади краевыми людьми и треба записувати людей въ Варшавѣ, Познанѣ...

Се й Русинамъ не вышло въ хосенъ. Одинъ хорѣ на аристократизмъ, иншій мовчѣть якъ зазлатый, а воѣ разомъ не знаютъ докладно, що робити и куды йти. Бачимо коло себе чистой крови аристократѣвъ и черезъ те богато людей додумало ся до сего, що безъ панѣвъ нѣчого не вѣдемо. А все-жъ болѣесть тыхъ аристократѣвъ — се потомки рускаго роду. Чому-жъ они лишили себя народъ? Бо имъ було невыгодно бути Русинами, бо рускій мужикъ не терпѣвъ катѣвъ — и теперь не терпѣтъ. А таки богато нашихъ людей не додумало ся нѣ до чого. Хотѣли панѣвъ, — не злюбивши польскыхъ, глядали такыхъ самыхъ въ Москвѣ. Се й головна причина народнякъ москвофильства. Погляды на мову выплывають уже въ того. Се нашѣ станьчики, прихильники аристократіи, панства.

Только-жъ теперь загальне заволодѣла людскими умами идея — рознести добуты цивилизація и посту въ широкій масы простолудя. Для насъ работа улепшена, бо не маємо непотрѣбной колоды у нѣгъ, — бо то чужина, що стоить подальше нашихъ народныхъ змаганъ. Тарасъ Шевченко выповѣтъ гаду мѣловѣтъ, щобъ „не було пана, не було хлопа, а були люди“. И до сего мусимо йти, наколи хочемо бути народомъ, наколи хочемо заняты въ свѣтѣ принадлежне намъ становиче. Коли жъ е люди, що мають смѣлѣсть показувати намъ инші идеалы, вызвати насъ до

службы чужимъ богамъ, выславляють генералѣвъ и опричникѣвъ, — то мы мусимо вѣдъ сего водгребати ся руками й ногами, бо нашъ народъ и его добро намъ милѣйше, якъ чьясь безхосенна, а навѣтъ для рускаго народа убійча забаванга. Однакъ про те мы не вороги великорускаго народу — мы бажаемо ему якъ найльпше; хто хоче, може читати великоруску словесность; появило ся у насъ навѣтъ досыть перекладѣвъ зъ великорускаго письменства, але щобъ мы мали зречъ ся своего для чужого, сего не буде. Навѣтъ не пришло бы се намъ хѣсна. Мы вѣдѣли въ Москвѣ хѣсны муромъ, не знаемо тамошнихъ порядѣвъ, жита и т. д., тожъ легко дойшли бы мы до того, до чого вже дойшли угорскій Русины... Найлучшими тутъ помѣчниками Польши — нашѣ москвофилы.

Минушого року накинѣвъ ся о. Курдымыкъ на нашего генія Тараса Шевченка. „Шевченко неужъ и пѣякъ, а его чтяють, лубють ся его творами, старають ся поступати посли его заповѣтъ, и е священникъ, що творы Шевченка ставляють выше нѣжъ евангеліе“.

Чья-жъ се работа и заслуга, що чоловікъ интелігентный, бо екнчивъ университетъ, а поважнѣвъ ся опоганити память такого велика народного слова, — а радше самого себе осмѣштити?! Що-жъ сказавъ бы на се правдиво освѣченный чоловікъ — Чехъ, Нѣмецъ, Москаль чи якій иншій? Чому нашѣ недовѣчей пророки не говорятъ такъ про Пушкина, Некрасова, Кольцова и др.? Чи поважнѣвъ бы ся Полякъ такъ поганити своего Мицкевича, або Нѣмецъ Гетего? А що о. Курдымыкъ не стоить самъ единой, се вѣдо въ того, що по выгодошеню тон его бесѣды на зборѣ фѣліи общества им. Качковскаго въ Тернополи — настать у львовѣ екѣмъ генеральнымъ штабѣмъ справѣдливый телѣчій вѣсторѣкъ, — бесѣду, котра була ганьбою для рускаго народу, выдруковано и тысячѣ примѣрниковъ розкинуто по цѣлымъ краю.

Шевченко бувъ „сеукомъ“. Не его вина, що доля була ему мачухой, — а все-жъ вѣтъ перерѣзъ тысячѣ вышнихъ своимъ талантомъ, своею працею, своею любовію до бѣднаго, закрѣпощенаго народу. — Що Шевченко не бувъ „пѣякомъ“, маємо вже певны доказы поданы въ студіяхъ нашего старого письменника Ол. Ковальскаго, а сей бы неправды певно не писавъ. Що Шевченко вѣдѣтъ выпѣтъ чару, — то чей-же и о. Курдымыкъ десь волея выпѣтъ та й всѣ

твердяки не вѣдѣтъ того. Але наколи-бъ той закъдъ навѣтъ бувъ правдою, то не було бы въ тѣмъ нѣчого дѣяного. Чоловѣкъ зъ высшими стремлѣніями, зъ живою душою, не можучи рушати ся въ оковахъ, може легко впасти въ рослуки въ пороки. Я порадиъ бы нашимъ твердякамъ а la о. Курдымыкъ набуты собѣ „Исторію найновѣйшей русской литературы“ 1848—1892 гг.“ поважу працю А. М. Сабачевского [СПетербурга, 1893], а тамъ зможуть вычитати, вѣлько то талантливыхъ великорускихъ письменниковъ черезъ пѣяństwo зѣшло марно зъ свѣта. Огъ хочъ-бы Даматрій Ив. Пизарскій [стор. 86], Алексѣй Писемскій [стор. 185], Николай Вас. Успенскій [стор. 195], етнографъ Павелъ Ив. Якушкннъ [стор. 209], Теодоръ Мех. Рѣшетниковъ [ст. 214], Александръ Ив. Левитовъ [ст. 220], Николай Гер. Помяловскій [ст. 279, 280], Иннокентій Вас. Геодровъ [ст. 289]... Чому-жъ Москаль тыхъ людей не поганять, а толькѣ дуже жалуютъ, що поганѣ порядки въ нѣхъ батьковщынѣ зѣшли передъ часомъ толькихъ людей зъ талантомъ, а они могли бы неводно добро зработати для своей сусѣбности? Та у Москальнѣ инаше — тамъ люди выборюють собѣ поволи лѣпшій порадѣ, а у насъ е горетка людей, що тѣшнѣть ся, коли може подѣднати слабий головы до „гець“ а тымъ самымъ до обемѣшена себе самыхъ. Зъ такою работою не выхѣднѣтъ нѣчого доброго, якъ лише покажъ свѣтовъ, що Русины неспособны до власного, непозиченаго жита.

Дивне дѣло: зъ-вѣднѣ у о. Курдымыка взяла ся така догадка, що Шевченко ставъ евангеліемъ для Русинѣвъ. Се порѣвнане дуже смѣле. Не лишь Русины вѣрять въ евангеліе; наука евангелія розѣйшла ся по цѣлымъ свѣтѣ. Тажъ и другі народы мають евангелія, а се не вадить имъ поважати и цѣнѣти народныхъ поетѣвъ. Для чого-жъ однимъ Русинамъ — до гадѣтъ нашихъ „твердяковъ“ — не годить ся шанувати памяти Шевченка, — Богъ свѣтый знае, а они выразно не повѣдають.

Чому-жъ то Русинамъ дорога память Шевченка? До сего може послужити намъ брошура „Чѣмъ есть для насъ Шевченко?“ Ф. Сметуна. Се буде безсторонный судѣя. Таа брошура появила ся якомъ передъ десяти роками и своимъ амѣстомъ дуже цѣнава.

Авторъ брошуры ходивъ подѣ конецъ 1850 тыхъ роковъ до гимназіи Домініканѣвъ у Львовѣ. Катхитомъ бувъ тамъ звѣстный о.

М. Малиновскій. Сей чоловікъ все-жъ бувъ Русинѣмъ своего покрову. Радъ бувъ и мѣжъ своимъ учениками зацепити руске чувство. Споминавъ про руску старовину, водивъ учениковъ до „Народного Дому“, до „Ставропія“ и показувавъ все, що тыкало жита Русинѣвъ. Але се все нѣчого не помогло: ученики якъ бесѣдували и мыслили по польски, такъ и дальше робили. Та 1860 р. поѣхавъ львовскій купецъ Михайло Диметъ до Києва и зъ вѣдѣтамъ привѣзъ болѣе число що-льшь выдрукуваного „Кобзаря“ Шевченка. Рускѣ академикы розкопали до кѣлькохъ дѣвъ всѣ примѣрники, прочитали и прозѣрали. Трупы повѣтавали и ожали. Заразъ давъ ся чути на улицѣхъ спольщеного Львова рускій розговѣръ, почала молодѣ людѣ думати и про домашній вѣдносныи и радити, якъ бы зарадати лиху. Дальше йде въ тѣмъ брошурѣ розвѣръ творѣвъ Шевченка, а при вѣнци оправдане: про що дѣякъ зъ тыхъ людей завернули въ дороги, показанон „Кобзаремъ“. Ся часть розвѣдки покаже, що тѣ молодѣ людѣ якъ скоро одушевились, такъ скоро и потахло въ нихъ равумѣне загальныхъ справъ народныхъ. Они пустились въ вертатисъ назадъ, але вже не вернули до давного, а нашли собѣ нового бога, котрому — посли ихъ гадѣи — треба було поклонити ся. Авторъ повѣдае, що молодѣ людѣ пересвѣдчили ся, мовъ то мова Шевченка не выстачитъ Русинамъ до поставлена своего рѣдного письменства, що она способна лишь до поезіи. Дивне дѣло! Якъ можна було дѣяти до такоого заключеня? Коли Русинамъ не могло нѣчо збудити до народного жита, и дѣрмными показали ся заходы о. Малиновскаго, а творы Шевченка оживили трупѣвъ, то вже-жъ мусѣла въ нѣмъ бути велика сила. А ся сила була въ тыхъ высонихъ думкахъ, якѣ проголосивъ нашъ народный поетъ, а я-кнхъ у насъ въ Галичинѣ майже не чули. Наколи-жъ Шевченко рускою мовою змѣгъ проголосити такъ высокѣи и занеслѣ думѣи, що и мерѣвъ оживляти, то тава мова була способна сотворити и не знати якъ велику словесность. Та — на болѣеъ недолу матеріи Руси — чимало людей спроневерилось идеаламъ Шевченка, навѣтъ поганять его память, а радше осмѣшуютъ себе и рускій народъ, що выдае таѣи выроды... Утворили они янесъ „язычѣ“, хвалѣтъ ся великорускою словесностію, яковъ не знаютъ, хѣба хѣосъ щось пѣте

Спомины зъ Греціи.

Самосѣ.

Колѣи вже всѣ сплѣтъ перетеребились, коли вже всѣ халѣпы „Самосѣ“ господавъ зъ кнѣими бухарками обговорились докладно та на всѣ заставы, и настане велика, утомляюча соннѣи умы мовчанка, — тогдѣ зъязвѣе ся въ нашихъ товариськихъ сходинахъ розмова — про погоду. Толькѣ все-жъ таки въ „добрыхъ товариствахъ“ уважаеъ балагане про погоду таувайсъ геше... Се такъ на еуши, при поминѣ въ добре огрѣтѣи хатѣ подѣ теплымъ дахомъ.

Инакше на морю!

„Якъ стоить барометръ? — якъ показуе термометръ? — вѣднѣ дѣе вѣтеръ?“ — се пытаня, про котрѣ правдивѣи моряки толкуютъ вѣдѣ рана до вечера. Се жизнене пытане, — а ще до того въ чужихъ обѣянияхъ острѣвцами водахъ, якъ грецкій Архіпелагъ. Тутъ ве то, що на Океанѣ, де вѣють пассаты зъ пунктуальностію хронометра, — тутъ кожда хмарка на вершкѣ якого острѣвца має свое мѣсцеве значѣне.

Великою парсоною стае на корабли мѣсцевѣи пѣлотъ, що свѣдомый всѣхъ входѣвъ и переходѣвъ. Се авторитетъ, на котрого слово покладаютъ ся всѣ офицеры.

У насъ бувъ пѣлотомъ капитанъ Еліа, — старый вѣтромъ битый морякъ. Колись за-молу бувъ капитаномъ своего барѣи, кажутъ, що й пѣратомъ бувъ, та на старѣсть покорѣстувавъ ся своимъ мѣсцевымъ знанѣмъ и наймавъ ся за денну плату 20 франковъ на военѣи кораблѣ за пѣлота въ грецкомъ Архіпелагѣ.

— Che tempo fara, capitano? — смѣтъ пытанѣмъ турбували его зъ усѣхъ бѣковъ.

Зъ капитаномъ Еліею жнвъ я въ великѣи приязни. Заходѣвъ вѣдѣ до моего каюты на гроѣъ або конякъ, котрого вѣдѣ бувъ великимъ любителемъ.

Балакали мы про всяку всячину: про его мавдрѣи по свѣтѣ, про давнѣ бувальщину, про вѣтеръ, про любовь, про дѣвчата.

— А чи ладнѣ дѣвчата у Смирнѣ, капитане Еліе?

— Mi son piloto di mare, no piloto di terra, — була въ такомъ разѣ его стереотипна вѣдповѣдѣ.

Про Гомера, котрого вѣдѣ знавъ „Омѣромъ“, любивъ часто балагати и хвалѣвъ ся, що вѣдѣ разумѣе и читѣе старо-елланьску мову.

— Mi ho mio Omir sempre in viaggio e leggo avanti dormire — я, каже, вѣжу Гомера зъ собою въ дорожѣ и читаю передъ спавѣмъ.

Толькѣ-жъ сего мѣтчнаго Гомера не мѣгъ я нѣколи добачити въ кабинѣ капитана — ма-буть и не было его. За те я разѣ бачивъ, якъ сей „хитрый Одиссей“ чѣсто гомерѣвскимъ способомъ ловѣтъ рыбу. Заходжу до кабинѣ — дрѣмае мѣи Одиссей, а до великого пальца ноги привѣзана вудка, котру хитрый капитанъ пущѣтъ крѣвъ вѣконце у море.

— Що дѣете, капитане?

— Рыбу ловлю. Въ рукахъ держу кнѣжку и читаю лежачи [кнѣжка нѣвако не было видѣо] а й нога работѣ службу. Якъ лѣте тѣонѣе рыба за вудку, я заразъ почую въ пальцѣи, Гомера кладу на бѣкъ и вытягаю branzino... Хитро!

Товарились мы мѣжъ острѣвцами якакъ дѣявъ десяти. Цѣль нашѣи подорожи була — Смирна. Та що-жъ дѣяти, коли вѣтеръ дувъ вѣчно противный! Такъ и склалось, що мы

передъ бурею замѣстъ у Смирнѣ скоронились до порту Тіганѣи на острѣвъ Самосѣ.

Er stand auf seines Daches Zinnen Und schaute mit vergnügten Sinnen Auf das beherrschte Samos hin! — Бѣднѣи Полиратъ! Кѣлька мѣзерныхъ, драгнѣвхъ хатокъ стоить тамъ, де пышала ся колѣса его резиденція! „Er schaute mit vergnügten Sinnen“!

То тутъ то тамъ видѣо останѣи стѣпѣвъ йоньскихъ. Стоять они якъ-бы нещасливѣи козлы жертвеннѣи для пѣдпѣи мѣзерного плота, або просто лежать собѣ мѣжъ смѣтамъ та румѣищемъ. Се вже бувъ безпечно великѣи знатокъ та цѣнѣтель старо-елланьской культуры той зъ новыхъ Тіганѣи, хто ворота своей нехаронъ загорода пѣдѣръ стѣиамъ корявѣицамъ...

Зъ стародавнѣи святѣи Геры та зъ римской арены построено теперь новый шляхъ, що зъ Тіганѣи черезъ Хору и Мітіленѣи веде до Ватѣи, теперьшнѣи резиденціи суверенного князя самоскаго.

Останки Полиратовой палаты дають теперь готовый матеріалъ до будовы бѣднѣихъ и мѣзерныхъ хатъ тѣганьскихъ. Новѣ мѣсто потаглось подъ гору, а на старѣмъ мѣстѣ давного жита, давнѣи культуры осталось лѣдѣи вѣльня дряхлыхъ хѣжнѣи.

Оставъ ся ще гарный водопровѣдъ, що въ давнѣи часы спроваджувавъ свѣжу воду до замку та до мѣста. Толькѣ-жъ вѣдѣ служить теперь за хованку для жабъ та для щурѣвъ... Въ народѣ говорятъ, що сей великаньскій водопровѣдъ поставивъ якійсь добрый князь, та Турки убѣли князя, а дѣло рухъ его зникли. Правда, все тутъ пощичено, все аруйновано — та чи усему виннѣи Турки?..

Выбралъ ся мы пышкомъ въ дорогу до Ватѣи. По картѣ выпало намъ пѣти навпрѣстѣ черезъ Хору, щобъ укоротити собѣ дорогу. Але наша

карта показалась дуже недокладною. Стѣлько тутъ дорѣжѣвъ, стѣлько стѣжечѣвъ, що розвѣнѣтъсь годѣ. А кого не спытаеъ, до кого не звернемоъ мы нещаснѣи пѣшѣи пѣшеницѣи, всюда та сама вѣдповѣдѣ: цѣмонъ въ пѣднѣбѣи, рука въ гору — значить: „не знаю, чого хочете“.

Наконецъ правдыли мы цѣкавого.

— „Монастѣръ?“ — пытаеъ.

— Нѣхай монастѣръ! — вѣдказуемо. Чѣй-же въ монастѣрѣи найдемо чоловіка, що знае ще й якусь другу людску бесѣду крѣмъ самоскаго діалѣкту. Однакъ же разѣ трафилось менѣ въ Малѣи Азіи, що я въ глуши глушенѣи, въ мѣстечкѣ грецко-турѣцкомъ розговѣривъ ся зъ тамошнымъ попомъ по російскѣи. Чому-жъ бы и тутъ не пробовати?

По крутыхъ каменѣиныхъ стѣжкахъ вѣдѣшли мы до гарного лѣску зъ пѣиѣи. Зъ-вѣдѣи прѣгарный вѣдѣи до долины засѣяну виноградниками.

— „Монастѣръ!“ — показуе намъ нашъ проводѣикъ.

Подѣи горою середѣи зелѣни бѣла церкѣица и монастѣръ навколо. Туда мы справились по стрѣмкѣи стѣжечѣвъ. Гарно и чудовѣ, ажъ сердце радуеъ. Вѣдѣи мѣсѣцѣи мы нѣчого не бачили крѣмъ моря, а на сушѣи суху бурѣи, потрѣсѣи землю и камѣиный румѣища. А тутъ рай! Темна зелѣнь пѣиѣи и винограднѣицѣи, а мѣжъ ними тутъ то тамъ мовѣи острѣвѣи сѣра оливока.

Вѣдѣшли мы у ворота.

Дворъ просторный, чѣсто удержанный. Виноградники покрыли его и творять якъ-бы плодѣиному стѣлю, зъ котрой звѣсають великаньскѣи ягоди. Нѣкого не видѣо. Зъ церкѣицѣи доходитъ носовѣи голосѣи. Монахи вѣдѣиравляють вечерню. Озавѣи ся звонокъ такъ само зъ носовѣи тѣмбѣи...

Молебѣи скѣичивъ ся и монахи выѣшли

черезъ десяте. А навѣтъ почали баламутити народній масы, показуючи имъ тамъ рай, де его нема. Щастя и лѣпша доля нашего простолудя лише въ болѣшій просвітѣ, а се найскорше стане ся, коли интелігентній версты не водступлять вѣдъ мужика и не погордять его мовою. Хто-жъ высмѣвавъ народныхъ робитниківъ, а самъ при своїй теоріи не годенъ вѣчного путного зложити, — хто на-влекъ загалъ, чтобы нѣчого не робавъ анѣ вѣчого не давъ на народній цѣли, — той є ворогомъ руского народу, коше грѣбъ рѣд-ной матери, а такихъ людей смѣло назвати можемо грабарами народного жытя.

Кѣлько лиха принесли народній справѣ работа нашихъ слугъ темноты, покаже хочѣ бы отся приключеа. Подчасъ недавнихъ осла-вляныхъ выборовъ до повѣстово рады въ Тур-цѣ оденъ интелігентный Русинъ одбѣзавъ ся до другого такъ: „Видишь, что съ нами Ляш-ни вырѣбле, а ты прешь ся до Украины? Плюнь на Украину!“ Що-жъ въ сѣмъ випад-ку завинила Украина? Власне люди, що сто-ять на украинско-рускій основѣ, не хотять служити анѣ Ляхамъ, анѣ Москалямъ? Але сей напрямъ вымагає вѣдъ Русинѣвъ зѣлѣ-нон працѣ надъ темнымъ народомъ, и то не вѣдъ однинца, а вѣдъ загалу интелігенціи. Нѣй лише кождый сповнитъ свой обяза-нокъ, а также и въ Турцѣ болѣше не повто-рять ся.

Безъ працѣ, безъ труду, Русины будутъ все помеломъ помѣжъ двома надблѣвными су-сѣдами и играшкою въ ихъ рукахъ. Пригадаю лише той историчный фактъ, що генералъ Ка-терины II. Кречетниковъ побѣдупомъ зама-нявъ до себе Гонта въ товаришами и вы-давъ Полякамъ, чтобы въ нихъ живаеми псы-дерли...

М. З.-ий.

Справы парламентарній.

Мѣжъ интерпеліаціями, внесенными на вче-рашній засѣданіи палаты послѣвъ, була та-кожъ интерпеліація молодого чєска, чи правда, що власти войсковой выдали розпоряджене, абы въ касарняхъ, въ лѣкарняхъ, де мѣстять ся вѣдальнѣ войсковыхъ, находили ся лишь такіе газеты, на котрі дали власти спеціальный до-зволъ.

Полагоджено многіи петиціи; мѣжъ ни-шнихъ поручено правительству до скорого по-лагодженя петиціи Іосифа Венча о вѣдшо-доване за невине, якъ показало ся, засуджене на одиный мѣсяць арешту за мниме обманство. — Петицію цинковарниківъ о скликаніи анкеты въ справѣ намѣреного одвысшена податку вѣдъ пива.

Приступлено до дискусіи надъ проектомъ одвысшена пенсій для вѣдѣвъ и сирѣтъ по у-рядникахъ.

Пос. Пен такъ зазначивъ, що коло поль-ске прихильно вѣдносить ся до сего закона, бо въ сей способѣ ухилитъ ся одна зъ наибѣль-шихъ врьвѣдъ урядническихъ. Желувать, що сей

зъ червня. Було ихъ такъ зъ десяте. Цѣкаво обступили насъ — бо се-жъ рѣдѣють, що въ ой монастирскій стѣны заблукавъ колись Евро-пеець — та давай розпытувати насъ. Що-жъ? — бѣда! пороумѣтисъ годѣ!

Урвалася наша конверзація, лишень одиный брудный старичокъ все не переставъ, все ба-лакає щось до насъ. Видко, щось пытає, щось радъ бы знати. — Нема вѣдповѣди! Скинчивъ вѣдъ свою балаганину словомъ „глосса“ и при-ложивъ палець до чєла. Звѣсно, что бѣда, коли збѣдуть ся люди та „глоссы“ — „языка“ не знають.

— Англікозъ? — пытає старый.

— Нѣ, — кажу — Австріакосъ.

— Калла! калла! — урадувань ся ста-рый, бодай довѣдавъ ся, що мы за одиный.

По сѣмъ в я набравъ смѣлости и ставъ пробовати свои греки та старославянщины.

— Игуменосъ? — пытаю.

— Нѣ, я не игуменосъ, — показує ста-ричокъ на мѣти, — а отъ игуменъ заразъ вый-де зъ церкви.

И зъявивъ ся така скоро мѣжъ нами игуменъ. Мужчина гарный, показный, въ по-вѣдѣ силѣ вѣку и зъ намащеною повагою въ овофѣмъ обходѣ. Такъ и слѣдно: начальство — середъ бѣдѣнов услужливон братіи.

Привѣтавъ ся вѣтъ зъ нами чємно, сти-скаючи кождому руку, и запросивъ до гостин-нон. Бѣдѣды мѣжъ нами не було, бо игуменъ-знавъ лишь по грецѣн, а зъ насъ нѣхто сеи бѣдѣды не розумѣвъ. За те намъ старичокъ не умовлявъ — видко радый, що подбавъ людей. Игуменъ зрѣбавъ знакъ рукою — мо-влявъ: что-дѣ ты баѣкаешь, коли тебе нѣхто не розумѣвъ? отъ мовчи лѣпше! — Старичокъ зновъ поклавъ палець на чєло, сказавъ слово „глосса“ и пошовъ старатисъ о гостину для насъ.

законъ не дѣлає въ задѣ, але треба зъ тымъ погодити ся, бо взгляды фінансовіи на се не доваляють. Выказувань чєслами, на скѣлько буде полѣвшене полежене вѣдѣвъ и сирѣтъ. Вороневъ постановы проекту, що пенсії по высочайшихъ урядникахъ повинны бути значній, а то зъ причины на сусѣбные становяще тѣхъ женщичъ.

Пос. Барвѣньскій промавлявъ рѣ-ножъ за предложениемъ. Бажаєвъ бы, чтобы за-конъ обявлявань и въ задѣ, а бодай для тѣхъ вѣдѣвъ, котрі повдѣвли въ часѣ вьнесєня про-екту. Вѣдѣвы поставивъ резолюцію, чтобы пра-вительство якъ найскорше внесло проектъ за-кона о заосмотреніи вѣдѣвъ и сирѣтъ по гр. кат. и православныхъ священникахъ.

Антисемитъ Гавяъ годовѣвъ ся на предло-жене зъ тымъ застереженіемъ, чтобы пенсіи для вѣдѣвъ по найвысшихъ урядникахъ были зниженіи. — По промовѣ референта Бера ухвалено перейти до спеціальной дискусіи.

Слѣдующе засѣданє нинѣ, въ четверъ.

Коло польске вѣдбуло вчера засѣ-данє. Перушено справу майорату князѣвъ Чар-терпйскихъ, котру ухваляла передъ двома ро-ками палата павѣвъ, а котру якое годѣ по-ставили на порядку денномъ палаты послѣвъ. П. Пінінскій пояснѣвъ, що при теперѣшней ситуациі въ палатѣ послѣвъ не можна тыкати сєн справы. — Наряджувано ся надѣ зако-номъ о пенсіяхъ вѣдѣвъ по урядникахъ и ухва-лено голосувати безъ змѣны за проектомъ пра-вительственнымъ, бо надто высокіи пенсіи по достойнствахъ не обтяжаютъ надѣрвно бужде-ту. Поелы Хотковскій и Залескій поручили колу, чтобы голосувало за резолюцію Барвѣ-ньского що-до пенсій вѣдѣвъ по священникахъ. — Въ тайной дискусіи раджено ще й надѣ реформою выборкою.

О ситуациі парламентарной читаемо въ N. fr. Presse: Палата послѣвъ буде вѣдбувати сєго тыждня щоденно засѣданя зъ вынимою суботы, чтобы упорати ся зъ петиціями и за-кономъ пенсійнымъ для вѣдѣвъ по урядни-кахъ. Въ понедѣлокъ зачинає ся дебата надѣ реформою выборкою. Въ явномъ порядку на-ступитъ вѣдѣтъ программа работы парламе-тарной, надѣ тымъ будутъ радѣти правитель-ство и президіи палаты, бо много заивнѣтъ вѣдъ того, коли комісія буждетова полагодитъ проектъ закона о регуляціи платѣвъ урядни-ковъ. Въ кругахъ парламентарныхъ говорятъ, що теперѣшня сєсія протянетъ ся до кѣнця мая, а делегатици будутъ скликаніи на початокъ червня. Щобы угода зъ Угорщєною була по-лагоджена ще сєн осен, сєго нѣхто не вѣрять въ парламентъ, а головна причина лежить въ томъ, що нѣяє сторонничество парламентарне не хоче адавати ся въ порѣшене сєн вьвести передъ надходжєми выборами, бо хочъ бы справа була якъ найкористѣйше полагоджена, то все таки могла бы бути використана до агітаціи выборон. Вьнесенєя орѣзавѣтъ урядо-выхъ, мовъ то гр. Бадєні не надумѣвъ розаза-ти парламентъ передъ часомъ, толкують въ сей способѣ, що президентъ министровъ разва-

Игуменъ, пови закуса була готова, по-казавъ намъ свою церковцю, маленьку, но чѣ-сто удержану, старій богоманы представляючій рай небесный и муны пекольный, показавъ свою велику зъ досѣтъ богатою бібліотєкою книгъ духовныхъ и цѣле свое гадѣство. Старичокъ приладѣвъ закуску. Кавунъ, виноградъ, якѣсь дивный солодоцѣ, славно вино и мостіка, вѣд-такъ чорна кава — и кѣнєцъ.

Мы розпорозались, подакували словами а ще єсєнще золотую монєтою „на бже“, — дѣстали благословєнє вѣдъ игумена на путь, и що ще лѣпше — одного братчєка за про-водєнка.

Черезъ поля и виноградини помандру-вали мы просто у Хору.

Мѣстечко маленьке и брудне, тихе, супо-вѣне въ свойій глуши. Пришли мы та счѣ-нили заколотъ и завируху, про яку що най-менче цѣлѣ тыжднѣ будутъ толкувати Хоріѣцѣ. Де-жъ таки видати та чувати — чужій люди та зайшли у Хору!

Нашъ братчєкъ-проводивѣвъ водѣвъ насъ по мѣстечку якъ цѣпая медведѣвъ. Мы вєту-пили въ каварню. Цѣла каварня стала заразъ битомъ набита. Кождый мавъ щось важного поговорити въ каварникомъ а всѣ зєпрились на насъ якъ на яке чудо Михайлове.

Про Ваті, головне мѣсто Самосѣ, що маю-вамъ сказати?

Тутъ торгуютъ рознєнками, шотъ чудесно-вно самосєе и курятъ ще лѣпшій цѣгара са-мосєкій.

Тѣлько-жъ мои споманы на продукты са-мосєкій стали для мене дуже прикрєми. За цѣ-гарета самосєкій почаслили мєнѣ на нашій гра-ниці таку нарку, що я ще теперъ єи памятаю. А вѣно, що я его привѣвъ баѣковѣ въ гости-нєцѣ, поборщєло ся.

Р. 1884.

Я. О.

же палату послѣвъ ажъ по сєсїи єсєнней, на-котрѣй буде полагодженъ ще буждетъ на 1897 р.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Самы днѣми органъ Бисмарка Hamburger Nachrichten заговоривъ про польску спра-ву. Дневникъ той агадує, що познанскій ар-хієпископъ ужьнає теперъ своего впливу, чтобы вьтєкомарити своихъ польскихъ земляковъ, вѣо-рушенныхъ бѣдѣдами министра просвѣтъ Босого; заравомъ замѣчає, що архієпископъ ходитъ при томъ певно не такъ о те, чтобы прислу-жѣти ся пруско-вѣмецкимъ интересамъ въ поль-ской краинѣ, якъ болѣше о те, чтобы Поляковъ оторонити вѣдъ шкѣды. Для прикладу якъ то обережно треба роздѣлѣти справу польску, у-казує агаданый дневникъ на Австрію. Коло своего часу у Львовѣ тамошній власти вѣтали въ часѣ выставы польскихъ гостей зъ Познан-щины, могла вѣмєччина перекозати ся, що єи австрійско-угорскій союзникъ остаточно лѣдно-чи має конечну потребу, выступати противъ польскихъ змаганъ; тымчасомъ для Прусь и вѣмєччины польска справа є надєвѣчайво важна зъ уваги такъ на внутрѣшній вѣдносны якъ и на вѣдносны до Россіи. Годѣ терпѣти выходяче зъ Австро-Угорщины пошпирєне поль-скихъ національных змаганъ, чи то они обя-вляють ся въ словѣхъ и писемѣхъ чи въ дѣлѣ, скоро они заходятъ ся сѣгати по-за польску границу до Познанщины. Польска справа має для Прусь и вѣмєччины далеко реальнѣйше в бланке значѣнє, нѣжъ можуть мати для Ав-стро-Угорщины всѣ справы балканскій разомъ вѣзятъ.

Ишій дневникъ, Dresdener Nachrichten, порущѣ справу зновъ зъ иного становяєня. „Поляки — каже — очевидно мають надѣю, що англійскій захѣды выключитъ зъ наблизѣ-шомъ часѣ европейскій конфликтъ зъ Рос-сією, а тогдѣ прайде для Поляковъ пора на-родного водрожденя. Длѣтого Англійцѣ теперъ для нихъ сєрдєчный прѣятель. Якою дорогою Поляки задумують дѣйти просто до своего цѣ-ли, поучає брошура, що недавно появила ся у Вѣднѣ. Въ той брошурѣ величає ся теперѣш-ного министра справъ заграничныхъ гр. Голу-ховского керманіємъ по мысли Поляковъ, що не думая вєсти марну політику гр. Кальноко-го, але хоче руководитисъ енергичною політи-кою заграничною, сѣвѣдомою цѣлю и въ якѣсь мѣрѣ агресивною. Для взаимного успокоєня треба бы бажати, чтобы нѣзъ стѣрѣвомъ, близѣков гр. Голуховскому, рѣшучо заперечено намѣ-рамъ, подсуванымъ Поляками его політицѣ. Заравомъ богато залежало бы на томъ вѣмєч-чина, чтобы правительство австрійское урядо-во вгамувало австрійскій напрямъ, рѣстучій за-одно въ австрійскій монархїи, а ширєный зъ англійско-польской стороны. Англійско-польска дружба будѣ что будѣ може статисъ небезпеч-ною и длѣтого въ пору треба єи зрѣбати ве-шєдбною. Радѣбнымъ обявомъ є те, що при-людна гадає въ вѣмєччинѣ розсудно и одєо-душно задѣвляє ся на труднѣй справѣ загранич-ной політики. Длѣтого можна надѣвѣти ся, що вѣмєчскому правительству удасть ся выказати у Вѣднѣ недѣвнозначно, що интересы вѣмєцкѣй а англійское полєскѣ не тѣ самѣ.

Якѣ-небудъ задѣвляти ся на тѣ голоса вѣ-мєцкѣн печати, одно въ нихъ яєне: що въ деякихъ кругахъ вѣмѣцѣ дѣвлять ся кѣсо и зъ невѣрою на теперѣшну перевагу польску въ Австріи и въ австрійскимъ правительствѣ.

По вѣдѣвѣдѣ вѣмєцкого цѣсаря зъ Венеціи появила ся въ дневникахъ голосо-походячій очевидный зъ жєрѣлъ урядовыхъ, про значѣнє зѣзду венецєкого та вѣдєвского. Бу-ло бы — кажутъ — дѣвнѣтєвомъ, стрѣча вѣ-мєцкѣго цѣсаря зъ италійскимъ королємъ за-перечувати політичне значѣнє. Цѣсаръ хотѣвъ озавати Италіи, що она въ кождѣй, доброй чи злой годнѣй може числѣти на помѣчь своихъ союзниковъ. Справы політичѣй, зѣи обговору-вано въ Венеціи, и способѣ, якъ ихъ полаго-джєно, суть новымъ доказомъ щирѣстѣи. зъ якою цѣсаръ дѣає о справы своихъ союзниковъ. Становяєно Италіи и Австро-Угорщины зъ справѣ єгипетскѣй и у всѣхъ вѣвшихъ спра-вахъ середѣмного моря означєно якъ слѣдѣ. Тридержавный союзъ такожъ въ томъ взгля-дѣ безъ обмежена дѣлає въ напѣрѣмъ удерж-аня спокою. До Вѣднѣ вѣдѣ цѣсарѣ, чтобы сѣвѣ-товѣ яєно показати той непохитный фактъ и разъ на все усунути всякій невѣрѣстѣи. Три-державный союзъ теперъ сильнѣйшій нѣжъ коли-небудъ. Послѣдній подѣвъ поставила его на ще шєршихъ и глубшихъ основахъ.

До Вѣднѣ прибѣвъ цѣсарѣ вѣ-мєцкій позавчера по 10 год. передъ полу-днемъ зъ жєною и двома сынами Цѣсарѣ Францъ Іосѣфъ, вѣсьмохъ архієпископѣвъ и двѣ архієпископѣи повѣтали высочайшихъ гостей на двѣрца зѣлѣннѣцѣ. Зъ двѣрца середѣ великого адвѣнту народу поѣхали всѣ святочєно прѣстро-

вными улицами до замку цѣсарского, де гостей повѣтали достойники двѣрскѣй, всѣ сѣбѣный ми-ністры, оба президєнты министровъ гр. Бадєні и Бавєі, австрійскій министры и министр Іосѣфа. Въ полудне поѣхала вѣмєцка родина цѣсарєа зъ вѣмєцкимъ канцлєромъ державнымъ (вѣтъ прѣтѣхавъ якъ разъ до Вѣднѣ на вѣсѣлє бра-танѣцѣ) до вѣмєцкѣн амбасады на сѣдѣанє. Цѣсарѣ Вильгельмъ вѣдѣвъ визиты всѣмъ ар-хієпископамъ, що его вѣтали на двѣрцѣ. О год. 4 1/2, прѣнимаєвъ на авдїєнціи гр. Бадєвского. О год. 5 1/2, вѣдѣвъ ся въ замку цѣсарскѣмъ обѣдѣ на 110 сѣбѣвъ. Вечеромъ были вѣмєцкѣй гости въ театрѣ, а о год. 9 1/2, вѣмєцка цѣса-рєа просто зъ оперы вѣдѣхала на двѣрєцѣ повѣнчєной зѣлѣннѣцѣ. Провели єи оба цѣсарѣ. Зъ двѣрца вѣдѣвъ цѣсарѣ австрійскій цѣсара Вильгельма до вѣмєцкѣн амбасады; а сєй по-чаю вернуєвъ вѣдѣтамъ самъ до замку цѣсар-ского.

Вчера вѣдбула ся на Шмєльцу вєсєная парада войсєова; зѣяла въ нѣй участъ всѣ вѣ-дєвсєка залѣга; погода була гарна. На мѣйда-нѣ зѣбрали ся тысячѣ народу и богато карѣтъ, зъ котрыхъ паавѣ и панѣвоє придѣлѣли єи пе-рєгладѣновъ войсєа. На вызначєныхъ мѣсѣцахъ яєили ся дипломаты, министры и шляхта. Яєи-ли ся архієпископѣи и заграничній єсѣцѣры. О год. 8 1/2, прѣтѣхавъ цѣсарѣ австрійскій, а незабаромъ такожъ и вѣмєцкій до Шєнбруну. Тутъ пере-сѣли на конѣи и поѣхали на мѣсѣце парады. Першій прѣбѣвъ цѣсарѣ австрійскій, повѣтаный окликами народу и имѣномъ. Передъ годиною 9. надѣхавъ цѣсарѣ Вильгельмъ въ мундурѣ пол-ковника своего полку гузарского въ кружѣ вѣ-мєцкѣхъ генералѣвъ и австрійскихъ єсѣцѣрѣвъ, що повинѣи при вѣмѣ почєстєу службу. Ав-стрійскій цѣсарѣ пустѣвъ ся въ іальѣпѣ на его стрѣчу, повѣтаєвъ его по войсєовому и адає-ему рапортѣ. Тодѣ оба монархѣи обѣхали фронтѣ войсєа; по томъ войсєа вѣдбуло передъ ними дѣфилѣду. Цѣсарѣ Францъ Іосѣфъ вѣхавъ яєийєе частъ на чѣлѣ дѣфилѣючого передъ вѣ-мєцкѣмъ цѣсарємъ войсєа; обѣсѣа завернувши станувѣи при цѣсара Вильгельмѣ. Коли прѣйшла черга дѣфилѣды на полѣхъ гузарѣвъ, котрого вѣ-мєцкѣй цѣсарѣ єи вѣдѣтєлемъ, сєй станувѣи на его чѣлѣ и перейшовъ зъ нимъ по-передъ цѣ-сарємъ Францъ Іосѣфомъ. По парадѣ поѣхали цѣсарѣ до Шєнбруну, а вѣдєи вернуѣли до Вѣднѣ.

Приписы ц. к. краєвой рады школь-ной въ справѣ науки релігїи и прак-тичѣ релігїйныхъ въ школахъ на-родныхъ.

Рускїи уряды парохїальній одержали не-давно вѣдъ своихъ Ординаріатѣвъ „Przepisy doty-czące praktyk religijnych religii katolickiej, ob-żędku łacińskiego i greckiego, w szkołach ludo-wych pospolicich i wydzielonych.“ [Z c. k. Rady szkolnej krajowej. We Lwowie dnia 24 Lutego 1896.]

„Przepisy“ тѣ были бы вѣжє давно адали ся и для рускихъ священниковъ и для панѣвъ учителей, особливо для тѣхъ по мѣсѣцахъ, що такъ дуже хотѣтъ рускїи дѣти черезъ релігїйній практикѣи пошлѣтити. Хто зъ насъ старшихъ не прѣгадує собѣ, якъ мы въ школахъ „нор-мальныхъ“ мусѣли иєсѣзєсѣзѣає гремѣяльво на рѣдѣи практикѣа релігїйной до вѣдѣлѣвъ латин-скихъ? Яєъ мы мусѣли ходити на латинскій пабоженствѣа маювоє? якъ мы мусѣли брати участъ въ процесїяхъ въ днѣи крѣзѣвоє? якъ мы мусѣли брати участъ въ латинскимъ пабожен-ствѣа Божего Сїаѣа? Мало коли або може й нѣ-коли не брала „школа“ гремѣяльво участѣ въ рускихъ богослужєнїяхъ, нѣомѣтъ въ латин-скихъ майже у всѣхъ. Намъ, руской молодежи, адавало ся, що оно такъ мусѣтъ бути а не иначе и мы добѣро вѣдѣдували пониженє на-шого обряду. А рускїи священники стоали без-радачѣи, бо домѣгати ся, чтобы рускїи дѣти не сѣдувано до латинскихъ практикѣвъ, значало бы „rozczynać waszą niezgodę, wprowadzać nienawiść, występować wrogą przeciw obywatelkowi łacińskie-mu.“ Дєкуды всѣ дѣти [польскѣй и рускѣй] му-сѣли въ школахъ молити ся по польскѣи — чѣто разомъ чи по черѣ, але по польскѣи!

Теперѣшній „przepisy“ управлѣяють сѣю справу въ школахъ народныхъ. Пѣдѣаєсѣ тутъ найголовнѣйшій моменты:

1. Дѣтѣна має молити ся въ школахъ [коли на єю черга прѣйде] такъ, якъ молѣтъ ся до-ма, а учительєа не вѣльно сѣдувати єи молѣти ся иначе.

2. Дѣтѣну руску не вѣльно сѣдувати хо-дити до костєла, такъ що въ дєнь св. Марѣа, въ дѣвъ хрєстовѣи и на лат. Боже Тѣло, въ дєнь задѣшный и въ сєредѣ пошлѣну мають въ бо-гослужєнїяхъ въ костєлѣ брати участъ тѣлько дѣти латинского обряду.

3. У всѣхъ недѣлахъ мають дѣти рускїи хо-дити до церкви, а дѣти латинского обряду до костєла.

Зъ рускихъ свѣтъ уважѣдено кромѣ Бо-жего Тѣла такожъ навѣчєрїє Богоявленїєа и суб-боту Задѣшну передъ Зелєными свѣтами, зѣго дѣсѣи не було. [Однаєвъ забула за субѣту Дѣп-трїєву и Масѣпусѣну.]

4. Учитєламъ строго приказано: зарѣвно поважаѣти оба обряду и сє поважаєне вѣпоуѣвати дѣтѣмъ.

Отєе тѣи найголовнѣйшій моменты. А теперъ я позволю собѣ подѣдѣти вѣдѣ розвагу Выс. ц. к. краєвой рады шєдѣиновъ ще дѣвѣи точєи:

1. Яєъ поступати зъ тымъ учителями

[Полякам], котрі въ засады не ходять ніколи до церкви [особливо по селах]? або въ тымъ по селах, що немовъ въ засады кождою неділю і свята вибавляють до мѣста, або де-небудь инче, все передъ богослуженнямъ? А самі власти школьні не старають ся заарештувати тому, щоби учителя не мусѣли йдти въ неділю або въ свято по свою мѣсячну платню?!

2. Въ сѣбѣ школахъ однокласовыхъ заведено науку подільну, такъ що стара молодіжъ учить ся вѣдъ 9-ти години до 12-ти передъ полуднемъ, а молодша вѣдъ 1-ю до 3-ю години по полудню. Поманю тую невинно учителямъ, що на полуднѣшній вѣдъ мають они ледь одну годину, — они на той планъ научній самі рѣдо годять ся, — але при такій поділѣ годивъ коли вѣдъ релігій? Вѣдъ 12-ти до 1-ю? Тажъ то саме обидва пора, а для дітей сидѣти чотири години въ школі — за довго! А взяти одну годину скорше, то учителямъ псуе ся его планъ та й тогдѣ учитель буде мусѣвъ учить вѣдъ 12-ти до 1-ю, отже навѣтъ не буде мати часу пообѣдати! Чи бы не можна удужити поділѣ годивъ такъ, щоби релігія мѣстала ся въ годивахъ разѣ до 12-ти а въ полудня до 3-ю?

3. А що робити въ школахъ сѣбѣшнихъ, де єсть лишъ одна сѣльська школа, а оба катихити хотять рѣвночасно учить? Де має ся помѣстити другій, коли одинъ учить въ сѣли?

4. Въ „Przeglądzie“ сказано, щоби богослуження передъ вѣдцемъ року и при кѣнци року було одного дня въ церквѣ и въ костелѣ. А що тогдѣ, якъ учитель єсть лишъ одинъ, а поведе латинскій дѣти до костела, то побѣ чинитъ дозоромъ пойдуть рускій дѣти до церкви? То само вѣдася ся и до сповѣди и до св. причастія та й до всѣхъ прочихъ дѣвъ недѣльныхъ. Коли єсть лишъ одинъ учитель а хочѣ все ходити до костела, то нема кому ходити въ рускімъ дѣти до церкви.

5. Наконецъ запытане: Коли вже найвысша у насъ вѣдѣ школьна прайде до того пересѣдѣня, що въ тысячахъ сѣль рускою части Галичины безпобрѣжно свѣткують въ школахъ свѣта польскій? Для кѣлькоро дітей польскіхъ свѣткуе ся до 20 дѣтъ! Чи не краше було бы въ тыхъ школахъ — замість свѣткуювати польскій свѣта — скоротити рѣкъ школьній о пару недѣль?

О томъ, що szkola czasu i miejsca na naukę polskiego języka въ рускімъ школахъ, а тутъ не тогу говорити. Це мабуть не насѣвъ часъ, але, надѣвшись, мусѣть насѣвъ, коли польскій шовінізмъ галицькій прайдуть до побѣдѣ, яку велику педагогічну дурницю она десятиліття лѣтъ сповняли, сидючи руску дѣтвору вчити ся польского языка. Имъ и то байду, що чужій свѣточъ наукой уважають се за великій абсурдъ, — она мають „swoje zdanie“.

А теперъ ще запытане до клера руского и польского та до обохъ Ординаріятѣвъ.

На якій подставѣ осмѣлюють ся латинскій сотрудничники, що вѣдять сѣрѣбъ по школахъ въ рускій части Галичины, учить релігій та кожъ рускій дѣти? Кто имъ давъ до того вѣдѣти? Чому всѣ священники рускій тому не спротивлять ся? Чи не в се въ оскорбѣю для нашего духовенства? Чи не виглядає се такъ, що они немовъ контролюють нашу працю? Чи не повинні латинскій священники звѣнчати дѣти рускій, коли прайдуть на релігію? Менѣ здає ся, що мы не потребуємо ихъ „сотрудничества“, — мы самі потроху выучити рускіхъ дѣтей релігій. Мы и маємо до того місію вѣдъ своего Ординаріата. А коли рускій священники не хотять „зачѣпати ся“ въ польскіи, то може бы Ординаріаты наклали своимъ катихитамъ, щоби вчили дѣтей лишъ своего обряду, а дѣти другого обряду на той часъ увѣнчавъ въ годивъ.

Бо и то за методика въ науцѣ, коли одна катихита учить всѣхъ дѣтей одного трактату, а другая зрадитъ другій катихитѣ и выкладає тымъ самымъ дѣтямъ другій трактатъ? Дѣти не можуть оріентуватися въ науцѣ, а одна катихита псуе другому его планъ и методикѣ. Я знаю одну школу у восточной Галичинѣ, де єсть по половинѣ дѣтей одного и другого обряду. Она катихиты [взглядно душастерѣ] дуже рѣзкі. Приходять на таждѣ по чотири разѣ до школы, а що єсть лишъ одна сѣль, то приходять нерѣвночасно, отже наука релігій въ тій школі займає разѣ 8 годивъ тижнево. Але що-жъ? Польскій катихита задержує на своей годивѣ рускій дѣти, а за то рускій задержує польскій. Одна катихита всѣхъ дѣтей польскіхъ молитовъ и пѣсень, а другій учить всѣхъ дѣтей рускіхъ молитовъ и пѣсень; одинъ після своего плану бере и пр. исторію біблійну старого завету, а другій нового завету. И дѣти мають оріентувати ся въ тѣхъ науцѣ?... Але у насъ на Русі дѣти ся ще більші дивы. Прѣде латинскій сотрудничники въ мѣста на село до школы, де має всего 2 дѣтей лат. обряду, и учить, розумѣя ся, всѣхъ дѣтей рускіхъ! — бо чого-жъ бы мавъ привѣжати до своихъ 2, 3 дѣтей? А рускій священникъ се зносіть!

А на закінчене ще ось-що: Ц. к. краєва рада школьна выдала свои „Przeglądzie“ лишъ по половинѣ. Рѣчь певна, що она могла поставити ся, щоби хто перекладає ихъ на руску, могла и видрукувати рускій перекладъ, — але на що, коли она знає, въ чѣмъ має дѣло — въ рускімъ Ординаріатѣ! Она знала, що ятъ бы тавъ латинскому Ординаріату побѣдала для розбѣлаги польскому духовенству рускій „Przeglądzie“, то латинскій Ординаріатъ вѣдославъ бы ихъ ц. к. краєвой радѣ школьной назавдъ и попросивъ бы єи красенно, щоби собі больше такихъ кнѣвъ не позволяла... Але рускій Ординаріатъ аѣ не писавъ! — прайме польскій „Przeglądzie“ розвѣше всѣмъ рускімъ урядамъ парохіальнымъ... Ой тѣ наші Ординаріаты! страхъ, якъ они дбають и борють ся о права руского языка!

Катихиты.

Рухъ въ рускіхъ товариствахъ.

На засѣданіи головного вѣдѣлу „Прогрѣсъ“ дѣя 14 н. ст. цѣтна с. р. полагоджено слѣдуючі справы:

1. Принято въ подякою: а) медаль Коменского присланный Академією въ Прагу до музею „Прогрѣсъ“; б) портретъ цѣсаря Франца-Иосифа въ краєвѣ рамахъ, даръ д-ра Ив. Пулюя, профессора техничѣной академіи въ Празѣ.
2. Призначено въ фондѣвъ товариства 25 ар. на фондъ стипендіи имени Т. Шевченка.
3. Принято до вѣдомости, що бібліотека товариства вже узорядкована и що еже свѣтѣ дѣнями буде вѣдана до ужату членѣвъ „Прогрѣсъ“; заравномъ уложено головній точки реуламину бібліотечного.
4. Принято въ подякою даръ д-ра Андрия Чайковского въ вѣдѣ 16 ар. назначеній на дѣмъ „Прогрѣсъ“.
5. Принято въ подякою зложену о. Ал. Степановичемъ рукопись екскортъ бл. п. д-ра Омелана Огановского, списаныхъ въ 1860 мѣхъ рокахъ.
6. Принято 20 новыхъ членѣвъ.

НОВИНКИ.

При новѣмъ кварталѣ дуже просимо присылати якъ найкорше заєглости и передплату, бо при кольосальныхъ выдаткахъ, якъ має дневникъ, неточность въ передплатѣ ставѣ для выдѣлѣнтя справдѣноу извоу.

Вѣдѣ Дирекціи товариства взаимныхъ обезпеченъ „Дѣло“ у Львовѣ одержуемо отсе писемо:

Въ числѣ 68 аѣ дѣя 9 цѣтна с. р. пришло „Дѣло“ дослову копію обѣзжану ц. к. окружной рады школьной въ Самборѣ аѣ дѣя 16 марта 1896 ч. 2010, котрымъ припоручено мѣсечнымъ радѣмъ школьнымъ въ повѣтъ самборскій обезпечати будынаи школьній дѣше въ товариствѣ взаимныхъ обезпеченъ въ Краковѣ. Въ обѣзжану томъ ужала ц. к. окружная рада школьна въ Самборѣ яко головного аргументу, що мовѣ то въ товариствѣ взаимныхъ обезпеченъ въ Краковѣ премія за обезпеченя школьній анишъ, якъ въ янахъ товариствахъ. На то замітимо, що товариство „Дѣло“ ужинає при обезпеченяхъ будынаи школьній такъ саміи стѣны премій-номъ, якъ и товариство Краковское, и мимодо-домъ сказыши, преміи тѣ, якъ и теерѣшній премія товариства краковскаго а нишѣ вѣдѣ премій, наведенихъ въ заглядѣ обѣзжану ц. к. окружной рады школьной въ Самборѣ, бо выносіть вѣдѣ будынаи мурованыхъ подѣ гонтами 36 ар., вѣдѣ будынаи деревляныхъ подѣ гонтами 54 ар., а вѣдѣ будынаи мурованыхъ або деревляныхъ подѣ соломоу 72 ар. Рѣвножъ засноване єсть товариство „Дѣло“ на тыхъ самыхъ засадахъ, що и товариство краковское, отже по мысла своего статута удѣлѣти буде звороты членѣмъ аѣ надыжъ рѣчныхъ. Отже не тѣмъ не було нѣякоу фактичноу чи прайтичноу приченю, щоби ц. к. окружная рада школьна въ Самборѣ выше ставѣла товариство краковское въ шко-доу своихъ товариствъ, а особливо „Дѣло“, але такожъ не мала она до того нѣякоу правноу подставу, бо після §. 2 закона аѣ дѣя 5 мая 1-86 ч. 56 В. а. кр. и §. 16 инструкции о ставленю будынаи школьній аѣ дѣя 13 цѣтна 1875 ч. 37 В. а. кр. — мѣсцевѣ рады школьній мають дѣлати за обезпеченя будынаи школьній и подѣ заглядомъ выбору товариствъ асекुरаційныхъ они зовѣстѣ не звѣзѣ въ нѣякимъ прайсиамъ аѣ розпорядженіямъ. Дялото подавъ „Дѣло“ про-тѣвы повѣстому обѣзжану ц. к. окружной рады школьной въ Самборѣ жалобу до ц. к. краєвой рады школьной у Львовѣ и спокѣвно выжидає охороны своихъ интересовъ на поли обезпеченъ школьній. Пригадуємъ, що перѣдъ тремя роками ц. к. окружная рада школьна въ Львовѣ выдала була подобне розпор-яджене въ своемъ округѣ, однакъ въ насѣдѣ нашей жалобѣ ц. к. краєва рада школьна рескриптомъ аѣ дѣя 13 падолиста 1893 ч. 22,614 аѣ уряду знесла то розпоряджене. Дялото мы просимъ! Хѣ мѣсцевѣ рады школьній въ Самборѣ повѣтъ, щоби аѣ до оста-точного порѣшеня справы не безпокоили ся загаданнымъ обѣзжаномъ. При сѣй нагодѣ звер-таємось до всѣхъ нашихъ институцій прихиль-ныхъ людей, щоби доносили намъ заравъ о всякихъ розпорядженяхъ чи то урядѣвъ авто-номичныхъ чи державныхъ, котрымъ наше то-варство въ своихъ интересахъ матеріальныхъ або моральныхъ було бы уполѣзжено, якъ такожѣ о аітаціяхъ правнотныхъ особѣ про-тивъ нашего товариства, щоби мы кождый разъ могли въ устѣхѣмъ боронити права и поваги нашего товариства. — Вѣдѣ товариствъ взаимныхъ обезпеченъ „Дѣло“ у Львовѣ, дѣя 15 н. ст. цѣтна 1896. Д-ръ Я. Кулачковскій, Д-ръ С. Федакъ.

Зъ Тернополя пишуть намъ: Дѣя 12 н. ст. цѣтна с. р. товариство „Мѣшанского Братства“ выставило у насъ народно-улань-ску оперетку „Пѣльмъ Музанта“. Выставка аѣ на аматорску була удачна, а денудъ нашѣ аматоры, можна бы сказать, дорѣзали справдѣшнымъ артистамъ. Годѣтъ ся подѣести гру-Пѣльмъ, Хамма и Наталка, а перѣдъ всѣмъ пе-ла Олена, котра своимъ стѣвомъ звуучимъ чудувала всѣхъ. И аѣ водѣмъ зѣзлѣла така у-дачна выставка? Отсе заходами пп. Януляна и судѣ Мылдовского удалѣсь намъ, рускій публици, побачити нашихъ мѣщанъ тавъ ин-телігентныхъ! П. Янулякъ заходѣвъ ся коло того, щоби выставу устроити, а п. Мылдовскій не пожалувавъ труда довести дѣло до путѣ,

значить: выставити по всякимъ правиламъ драматургіи! Чѣсть симъ панамъ за те!

Вѣ вторѣ, т. е. 14 с. м. вѣдбулась у насъ перша выставка руского народного театру подѣ управѣю львовской „Рускою Бѣсѣды“. Выставлено: „Не ходи Грину на вечеринѣ“. [На розвѣлѣннхъ оголошеняхъ выставѣ не зна-ємо, аѣ-водѣмъ вѣзѣто назву „Марушъ Шурѣй“, коли знаємо, що она азалась „Чурай“.] Зѣ ар-тистѣвъ наилучше вѣдогравъ свою роль п. К. Подвысоцкій, вѣдѣтъ пѣвца Слободѣвъ, котру просили бы мы не азалуватися, а буде гар-но. Панну Фидерѣву просили бы мы не шар-жувѣти, а такожѣ гарно буде! Публика, аѣ на перше представлене надѣлѣсь мы больше; однакѣмъ явѣтъ аѣ мѣсечномъ публики руско-бачній а мало, а що-жѣ о нашихъ говорити! Тажъ вѣдѣжуемось отсамъ до всѣхъ Вп. свѣ-щенникѣвъ, якъ мѣсечныхъ тавъ и аѣ цѣлого округа, щоби були ласкавы подѣмогати нашу народну сцену и назѣдуватися на выставѣ са-мымъ и забирати въ собою мѣщанъ та се-лянъ!

На скѣльво досѣ вѣдомо — ц. к. стар-осты позасуджуваѣли Русинѣвъ за склади-на руску депутацию до Вѣдѣна на суму 330 ар., а то староста сокальскій на 175 ар. [нож-дого по 25 ар.], а староста тернопольскій на 155 ар. [одного священника на 50 ар. а сѣлянъ по 25 и по 10 ар.]. Засудженъ повѣстали ре-кусѣмъ до ц. к. намѣстниства. Въ тернополь-скѣмъ повѣтъ вѣхто це не дѣбѣвъ рѣшене намѣстниства, але въ сокальскѣмъ уже [аѣ вѣдѣмо нашимъ читателямъ] одинъ сѣлянъ засудженъ на 25 ар. Вѣжѣ дѣбѣвъ рѣшене намѣстниства аѣ затвердженіямъ кары нало-женоу на него старостоу. Отже аѣ то нагоды одержуемо мы аѣ Тернополя отсе писемо:

„Супротивъ факту, що ц. к. староста засуджуєтъ на тяжкій грошевъ кары тыхъ людей, котрі датками радѣ була причинити до выдѣла депутатѣ до цѣсаря аѣ жалобѣю на князѣя народу, а рѣкурсу протѣвъ старос-тиньскихъ засудѣвъ, аѣ уже видѣко, не пома-гають — я, уважаючи, що засудженъ потер-пѣла за справу народну, посылаю на руки Хв. Редакціи мою позможну лѣнту 1 ар. на покрытѣ каръ наложенихъ на братѣвъ-сѣлянъ въ Сокальщинѣ. Сей мой учинѣю не пересту-пить мабуть нѣякого патенту, бо я не вы-зѣваю до склади, лишѣмъ складаючи добро-вольну лѣнту на руки Хв. редакціи, посту-паю за примѣромъ тыхъ людей котрыхъ и-мена разъ-у-равъ можна вычитати въ поль-скихъ дневникахъ въ рубрицѣ „На лѣзѣ рѣс-зѣзѣли“ — отъ н. пр. [аѣ то було свого чѣ-су] „dla uwiezionej miodzieży w Tarnopolu“. А чи другі зрѣбѣтъ такъ сѣмъ, аѣ я, се же не моя рѣчь. — Володимѣръ Загайковскій.“

Зѣ голосноу справѣ мѣлѣтѣрованя эмі-грантѣвъ мѣскоу полицією въ Тернополи вы-зѣваєтъ ся бузъ процесъ карный протѣвъ кѣль-кохъ людей аѣ интелігентѣ, обѣжалованыхъ ин-спекторѣмъ полиціи [зѣвѣстнымъ Скульскимъ] о то, що они мѣшали ся въ аѣ „урядѣванѣ“ полиціи [nota bene тымъ, що уймали ся за мѣлѣ-тѣрованіямъ сѣлянѣмъ]. При дѣтчныхъ роз-правахъ карныхъ тернопольскій судъ повѣсто-вый мѣскоу делегированій поуволяєтъ всѣхъ об-жалованыхъ, только одного — п. Л. Недѣль-ского, урядника при ц. к. дирекціи будовы восточной галицкіхъ вѣдѣнцѣ державныхъ, за-судивъ на 2 дѣи арешту вѣзглядю 10 ар. кары. Засудъ сей вывѣзѣвъ бузъ въ Тернополи ве-лике сочувство для засудженѣго. П. Л. Недѣль-скій вѣдѣлѣнавъ ся до окружного суду яко апелліантъ и дѣя 15 с. м. вѣдбула ся роз-права. Трабуналь сѣзасувавъ вырѣкъ першѣмъ выстанѣвъ и увѣнчѣвъ п. Л. Недѣльского вѣдѣ-вны и кары аѣ для браку предметѣной сут-чины.

Зѣ „Львовского Бѣсна“. Зѣвычайнѣмъ впра-мѣмъ мѣшанѣго хору вѣдбудуть ся завтра, въ пятни-цу, о годивѣ 7, вечеромъ въ компаніяхъ „Рус-комъ Бѣсѣды“. Вѣдѣлъ вызѣваєтъ всѣхъ членѣвъ, щоби явили ся въ компаніѣ. — Засѣдане вѣдѣлу „Львовского Бѣсна“ вѣдбуде ся того-жѣ дѣя перѣдъ вправами о годивѣ 6. На порядку дѣвѣнѣмъ справа концерту и полагоджено дѣ-вѣнѣтъ справѣ админістраційныхъ. — В. III.

Огнѣ. Великій огнѣ вынѣдѣвъ дѣя 11 с. м. село Шурѣву въ бѣсѣвѣмъ повѣтъ въ заход-ной Галичинѣ. Згорѣло 240 будынаи и ко-стѣль, а лишѣ мала часть погорѣдѣвъ була обезпечена. Школа вышла дуже велика, бо згорѣли прѣпасы живности, аѣже приготѣване на аѣсѣмъ и паща для худѣбы. Пожаръ шѣ-рѣвъ ся аѣ такоу сѣлю, що о ратунку не бу-ло аѣ бѣсѣды.

Зѣмѣненій статутъ мѣста Львова — по-слѣя которѣго мѣжѣ вынѣмъ лишъ одна часть раднѣхъ буде выбрана, а не цѣла рада мѣста — одержѣвъ цѣсарску санкцію.

Австро-угорскій консулятъ въ Філадель-фіи. До спѣльныхъ выдѣлѣвъ державныхъ на 1897 р. буде вѣставлена квѣта потребѣна на а-снованѣ консуляту у Філадельфіи. Домагають ся того Мадѣры головѣю аа-для обороны угор-скихъ эмігрантѣвъ народѣномъ славянскомъ перѣдъ русскією пропагандѣю церковною и по-літичноу. Имѣнно послѣдними часами появили ся аітаціи агентѣвъ русскіхъ, щоби аѣкъ наибѣльше розширити православіе мѣжѣ угор-скими эмігрантами вѣроисповѣданя прѣтѣстан-ского и греко-католичѣского. Угорске прѣяте-льство залуемоу высылати до Америки учителямъ въ священникѣвъ, а навѣтъ аснѣувати тамъ греко-католичѣску семинарію духовну.

Забороуа торѣничѣго аѣча народѣного перѣдѣ трибуналомъ державнымъ. Якъ вѣдомо, львовска полиція забороуа розпорядженѣмъ аѣ 7 падолиста 1895 р. вѣдбути вѣче народѣе, сѣлянѣна комітетѣмъ до Львова для обѣворѣ-ня справы выбѣрѣвъ соймовыхъ, а мотивуваѣла свою забороуу тымъ, що цѣль вѣча єсть про-тивозаконна въ огляду на подѣвъ въ часѣ руху выбѣрѣничѣго. Забороуу полиція потверѣдала на мѣстѣничѣмъ, а вѣдѣвъ мѣністерство справъ вѣнутрѣшнихъ. Комітетъ вѣчѣвий вѣвѣтъ жало-

бу до трибуналу державного о нарушенѣ пра-ва зрѣмоудѣнѣ. Сего вторѣа вѣдбула ся роз-права шѣ-до товъ жалѣбы въ трибуналь дер-жавѣничѣ подѣ пронодомъ другого прѣзидѣнта д-ра Габѣліана. Жалѣбу заступѣвъ вѣдѣвскій адвокатъ д-ръ Крижановскій, а въ имени мѣ-ністерѣва справѣ вѣнутрѣшнихъ станѣвъ опрѣ-тѣръ мѣністерѣвѣхъ д-ръ Сімонѣль. Оголо-шенѣ орѣчена трибуналу має наступити инѣвъ, въ четѣрѣхъ.

Товариство гімнастичѣно „Сѣмѣль“ у Львовѣ устроѣва въ вѣдѣновѣной хатѣ дѣя 19 цѣтна с. м. въ недѣлю о годивѣ 12 бѣ въ по-лудне сѣдѣние свѣченѣе для другѣхъ членѣвъ и запрошеныхъ гостей. Вынесувѣсь на лѣсту можна въ хатѣ товариства улицы Подѣвалѣ ч. 7 и у курсѣра Выдѣлка 1 корона — У Льво-вѣ 14 цѣтна 1896. За старшину товариства Р. Дѣлѣнскій заст. головѣмъ. В. Дѣворѣскій справнѣчѣмъ.

Зѣ Нижнева пишуть: Будѣва мѣсту вѣ-дѣвничѣго на Дѣвѣтрѣ прѣвѣзѣла ся въ при-чѣны тавѣя лѣдѣвъ и большѣи воды, а тымъ самымъ и вынѣченѣ мѣсту наступити пѣвѣнѣ-ше. Натѣмѣтъ будѣва двѣхъ поверхѣвыхъ сто-роженѣвъ войсковыхъ на одѣймѣ и другѣмъ бе-рѣзѣ Дѣвѣтра постуѣваєтѣ скоро наперѣдѣ. По вы-вѣченю тыхъ двѣхъ стороженѣвъ має прѣбути до Нижнева двѣ компаніи войска.

Кѣшты послѣдѣной конскрипціи зѣ 31 грудѣя 1890 р. Послѣ обѣчисленя центральноа комісії статистичѣной кѣшты конскрипціи выне-сли 1,815,487 ар. 78 ар. Кѣшты були двѣи: за работы вынѣчанѣ при самѣй конскрипціи и за скѣнтрѣрованѣ тыхъ работѣ въ централь-ной комісії статистичѣной. Саміи дружокѣты, по-трѣбай для конскрипціи, кѣштуваѣли 27,000 ар. При контролѣ результатѣвъ конскрипціи трѣба-було ще разѣ перѣглянути подробѣно весь вѣ-бравѣный матеріалъ, а се кѣштувало 308,542 ар.

До эміграціи. Зѣ Праги доносѣтъ, що оно-гдѣ перѣбѣдало тамтудѣ до Америки (мабуть повѣнчѣно) 310 эмігрантѣвъ, аѣ котрыхъ 160 було аѣ повѣнчѣныхъ комітетѣмъ угорскихъ а 150 аѣ околѣцы Перѣмышля и Рѣшева.

Сѣнѣтованѣ недѣль жидѣми. Въ пѣвѣнѣ-ной Америкѣ розѣвѣнено вѣдѣ недавѣного часу аітацію за тымъ, щоби жидѣ сѣнѣтуваѣли ве-дѣлю а не субѣту, та щоби въ недѣлю вѣдѣ-правляли свѣа богѣслужѣне. Три рабѣны оголо-сили тепѣрѣ дубѣлично, що сѣтъ аѣ тымъ, аѣбы сѣнѣтованѣо сѣбѣвъ, але за-дѣа тепѣрѣшнихъ сѣнѣальныхъ вѣдѣносѣвъ потреба вѣдѣправляти богѣслужѣне аѣ недѣлю, бо тымъ оспособѣмъ подѣсть ся нагода многѣмъ жидѣмъ вѣдѣувати свои прѣктики релігійны. Сѣтъ консѣсія для хри-стіанъ — нажѣтъ рабѣны — лѣтъ конѣчѣнѣсть.

Въ справѣ вѣстѣного контранту о Смар-бѣнскій будынокъ ухѣзѣла делегѣты мѣста Львова высылѣти депутацию до краєвоу мар-шалѣка въ прѣсѣмѣ, щоби выдѣтъ крѣвѣй стрѣмѣвъ ся аѣ потѣрѣдѣнѣтъ трока зѣмѣ-ного контранту, позѣаятъ радѣ мѣсѣа удасть ся ще до найѣвѣтѣвѣца, аѣбы перѣшѣдѣти всѣмъ заходамъ шѣдѣлымъ для фундаціи. Вѣдоу вѣдѣ маршалѣка и общѣравѣй реферѣтъ будѣтъ предѣложенъ повѣай радѣ мѣсѣной.

Дѣвѣнѣній розпорѣдѣнѣній мѣністерства за-лѣзѣнѣцѣ державныхъ опѣвѣщуєтъ, що удѣлена перѣдѣ двѣма мѣсяцѣми конѣція Рамутовѣю Оуховѣскому и Дѣвоцѣкому на прѣдпріятѣе техничѣскихъ работѣ приготѣвѣныхъ до будѣвы вѣдѣвничѣго шѣлѣхъ аѣ Устрѣтъ до границѣ угорской розѣпрѣна тепѣрѣ и на боѣнѣ вѣдѣ-моги въ Мѣхѣвѣца на Лѣмѣу, або въ Сѣмѣль-анѣка черѣвъ Журавѣнѣвъ до Турѣи.

Першу въ своемъ родѣ выставу устро-ило тепѣрѣ въ Москѣ общество любѣтѣльѣвъ шѣтѣвъ. Се выставка аѣбражѣвъ Исуса Христа почѣвши аѣ старѣнноу хрѣстіанѣнскую шѣтѣну до вѣдѣя XVII. столѣтѣя. На выставѣ аѣбранѣо зѣ галѣрѣи аѣбражѣвъ и музѣевѣвъ русскіхъ до 400 аѣбражѣвъ Исуса Христа — аѣварѣльныхъ ко-піи, хромолитографіи, фотографіи, мозаикѣ и т. д., а всѣ аѣбражѣна — аѣграннѣній угѣорѣ шѣтѣ-ки. Для „русскихъ“ аѣбражѣвъ Христа [подѣ назѣвою „русскихъ“ беруѣтъ Москѣвъ въ одѣо великорусскій и украинскій] має побѣйше устро-ити ся зновѣ окрема выставка.

Etwas faul... стає середѣ русскіхъ пансѣлѣвѣнѣвъ благотѣвѣтельѣвъ! Сѣдѣнѣтъ о тѣмъ прѣгода на недавѣномъ обѣдѣ, аѣий устро-ивѣтъ въ Петербургѣ для членѣвъ славянѣского благотѣвѣтельѣного общества В. В. Комѣровъ у вѣдѣку за те, що общество устроило було пѣръ въ его чѣсть по поворотѣ его зѣ Болга-ріи, куда вѣзѣдѣвъ на торѣжѣство перѣходѣю кѣ. Борѣса на православіе. Отжѣ коли на сѣмъ обѣдѣ почѣли ся бѣсѣды на темѣтъ зѣвѣстѣного русскіего славѣнофѣльства — немѣвъ студен-ною водою вѣдѣлѣвъ уѣхѣвъ членѣвъ общества Ла-манскій. Забравѣши слово, высказѣвъ вѣнѣ [аѣкъ читаемо въ „Новѣмъ Времени“] такѣ слова: „Всѣ люде одинаковѣ и всѣ повинѣи помагати одинъ другому на дорожѣ знѣния и поступѣю. А мое бѣжанѣе, щоби Россія стала такоу, аѣбы всѣ славѣнскій народѣности уважали собѣ за чѣсть стати при нѣй“. — Тымъ словами вы-повѣвъ вѣдѣтъ крѣпѣну тепѣрѣшнюю Россію, ко-троп порядѣмъ не могутъ одушевѣляти славѣнъ. Не дѣно, що по сѣй промовѣ градоначѣлѣнѣвъ Петербурга В. А. Рѣтѣковъ-Рѣжѣновъ выразѣвъ ся, що „на горизѣнтѣ славѣнѣского общества бѣгають аѣкѣсь хмары“.

Надѣслѣне.

Seiden-Damaste 65 Kr.

bis fl. 1.4.65 per Met. — sowie schwarze, weisse und farbige Henneberg-Seide von 37 Kr. bis fl. 14.65 p. Met. — glatt, gestreift, kariert, gemustert, Damaste etc. (ca 240 versch. Qual. und 2000 versch. Farben, Dessins etc.), porto- und steuerfrei ins Haus. Muster umgehend. Doppeltes Briefporto nach der Schweiz. Seiden-Fabrikanten G. Henneberg (k. u. k. Hof.) Zürich.

ДѢЛО

Виходить у Львові що дня (крім неділі і руських свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить во вторник, а во вторник і п'ятницю на переміну разом з Ділом.

Передплату і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „ДѢЛО“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Кароля Людвіка 9, і А. Ольшеского у. Казиміра 2; — у Ярославі Д. Крижановський; — у Відні: M. Dukas, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Seilerstraße; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; В Франкфурті і Гамбурзі: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „ДѢЛО“ і належність за інсератами платити у Львові.

Передплата на „ДѢЛО“ з літер. додатком: в Австрії: на цілий рік . . . 18 зр. на півріччя . . . 10 зр. на чверть року . . . 5 зр. в границях: на цілий рік . . . 24 зр. на півріччя . . . 12 зр. на чверть року . . . 6 зр. у Львові: на цілий рік . . . 16 зр. на півріччя . . . 8 зр. на чверть року . . . 4 зр. на місяць . . . 1 зр. 35 зр. Редакція, Адміністрація в Експедиція поштів ч. 24 у. Баторія. — Рукописи зворотять ся лише на власне застереження. — Редакція неопечатає вільні відкриття. Поодинокі числа коштують 5 зр. в. в. Оголошення знімають ся по цінах 10 зр. однієї строки інсератом або за місяць а в рубриці „Надбавки“ по 25 зр. в. в. Подписи і листи до редакції приватно читати ся по 15 зр. відкриття.

Справи парламентарній.

На вчорашньому (з четверга) засіданні палати послав відповісти міністер рільництва г. Ледебура на інтерпеляцію пос. Гавка що-до термінації в торгівлі збіжжів, що-до установлення аташів рільничих при амбасадах в Берліні, Парижі, Петербурзі і Вашингтоні, що-до охорони управи буряків цукрових та що-до управління ціни продуктів рільничих. Міністер заявив, що в цілій Європі значно зменши ся термінові грабіжери збіжжів, тож зборонити єн не можна, а також і здефініювати єн під виглядом правничим не так легко, однак в тій справі поробити ся якійсь кроком, бо навіть в новім проєкті закону карного уважає ся намово до грібжевої провини. Взагалі готов міністер скласти анкету для наради над тою справою. Що-до аташів рільничих то міністер вийде до заграничних амбасад людей фахових. Вкінці міністер готов організувати загальну анкету за-для управління ціни продуктів рільничих.

Пос. Айм і товариш інтерпелювали в справі капітана Гуссаковського, за якого товариш заплатили довг, а коли сїй наново наробив довгів, суд „гоноровий“ ордіє, що Гуссаковський має зложити рангу офіцера. Гуссаковський зривав відваля до міністерства, вказуючи сторонність суду гонорового, а за се на жадане властей військових суду повітовий засудив єго на кару. Інтерпеланти домагають ся, щоб акти сїй справи предложено парламентови та жадують реформи військовий процедури карної, щоб вже раз устала тайна власть т. зв. військових судів гонорових.

Приступлено до спеціальної дискусії над законом смертальних пенсій урядників. — При §. 1-шій внесли посли Гавка і Лорбер резолюцію в користи тих урядників, котрі мають академічний студіи. Мін. Блімський заявив ся за тим, щоб урядникам зменшити літа служби з 40 на 35, именно урядникам зельничим. Що-до урядників, з академічними студіями, то треба їм полішити аванс. Міністер згодив ся на поправку Лорбера, щоб мінімальна пенсія урядника вносила 400 зр. а слуга 200 зр. Ухвалено §. 1-шій з тою поправкою. — При §. 2-мій поставив п. Лорбер поправку, щоб тим урядникам, котріх спенсіують не з їх вины перед покінченням 10 літ служби, призвано сїй час служби до пенсії. Ухвалено. — При §. 5-тій внес посл. Менгер поправку, щоб пенсії вдовць по найвищих урядниках, міністрах і т. п. знайти з 5000 на 3000, з 4000 на 2600 і з 3000 на 2200 зр. В сїй спосіб заощадити ся річно до 60.000 зр., а ті гроші можна ужити на заведення воспитуючої для дітей і сиріт по урядниках. Мін. Блімський боронив правительственного проєкту, заявляючи, що лише до волі парламенту знайти пенсії вдовць по міністрах, але обстав при проєктованій пенсії 3000 зр. для вдовць по урядниках третей ранги, бо коли-б сїй пенсії зменшено, то заведено-вано би цілий закон. Посл. Шлезінгер і Лорбер полемізували з міністром а п. Пятак боронив пресей правительственный. Посл. Доберніг і Шайхер рівнож остро нагнули ся на високу пенсії вдовць по міністрах, бо з-вдві податники мають оплачувати вдовам по міністрах дорогі подорожі до купелів.

На тій перервано дискусію, а докінчено єн наступити на нинішнім засіданні.

З петицій, які палата послав полагати на засіданні в середу, отї відносять ся до Галичини:

Петицію учителя М. Єжавського в повті золотівським о вчислені в дорожні ласки всьомох літ провізирочної служби до вибору пенсії не уважливо. — Петицію Дмитра В'яницького, пенсіонованого учителя школи вправ у Львові, о розглянені єго справи пенсіоновані, передано правительству. — Петицію громад Майдану і При-

слупа о прилучені до староства богородчанського і до суду в Солотвині передано правительству до уважливості. — Петицію пенсіонованого пароха Казимира Адамовського в повті яворівським о підвищені пенсії передано правительству до скорого уважливості, есентуально в дорожні ласки. — Петицію о. Мх. Св'ятого пароху з Вовкова коло Львова о запомогу з причини нещастя елементарного передано правительству до розсліду і есентуального уважливості. — Петицію о. Мх. Левицького пароху з Шурович о запомогу з причини великих шкоди нанесеної градом поручено правительству до прихильного уважливості, а то з відваля на нагале внесене з 25 червня 1895 р. що-до запомоги для бродського повта.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Німецький цесар вїдїхав позавчера о 8 годині ввечері з Відня до Карлсруге, проведений австрійським цесарем на дворці вельниць. Канцлер німецький з женою вїдїхав вчора рано до Берліна.

З побуту цесаря Вільгельма у Відні записемо що кілька подробиць. Гр. Толуховський доставив ордер чорного орла, кн. Гогенлоє ордер золотого рука; сїм то, з вїдомом найвищим ордером. Цесар австрійський зазначив німецького наслідника престолу поручником 7. полку гузарів, котрого властитель в цесар Вільгельм. Дня 15 с. м., т. є. в день вїдїзду німецького цесаря, ожидали єго офіцери єго полку на подвір'ї карсарів. О годині 12½, в полудне приїхав цесар в двірським повті. Перейшовши поперед фронт офіцерського корпусу, удав ся цесар Вільгельм з офіцерами до касина на сїданні. Командант полку Штрерр вголосив тоаст на честь цесаря, „достойного союзника Найвищого полководця австрійської армії і властителя 7. полку гузарів“, та висказав радість з вменювані німецького наслідника престолу поручником 7. полку. Цесар Вільгельм, відповідаючи на тоаст команданта, висказав свою радість з причини, що мїг свій полк перевести перед Найвищим цесарем австрійським; відповідав свою заповідь цесарю окликати: „Цесар Франц Йосиф і єго армія най живуть!“ Сїданні скінчили ся о год. 2¼. Потім удав ся цесар знов на подвір'ї карсарів, де 200 вїдїзців, офіцерів, підофіцерів і гузарів, поспуало ся в сканку з неосвідданих коней. Цесареві дуже подобав ся ті поспі. Серед гримих окликів „ельє!“ і звуків німецького піву вїдїхав цесар перед 3. годиню. Командант Штрерр доставив ордер червоного орла II. класу в брилянтах; також багато офіцерів і підофіцерів подбавало водзика. З касарів поїхав цесар до крапты оо. Капуцинів і зложив вїнець на домовані пок. архиван. Рудольфа.

Кн. Шгаремберг дарував горішно-австрійському товариству добродійному свій замок в Альгейм на заведені для підїгів на пам'ятку 50-літнього ювілею цесарського.

Антисеміти ухвалили дня 14 с. м. в своїм клубі мїщанським таку постанову: „Хотят д-р Люгер лишити членами клубу зовсім до волі, не вважаючи на єго при виборі бурмістра, то мїщанський клуб узнає єго кандидатом на бурмістра і визнає єго до витривалості; з своєї сторони зобов'язує ся клуб безусловно стояти при ньм.“ При тій вїсїм антисеміти такі радї бы запобігти новому розв'язанню ради мїсєкон, як видко з того, що один з їх диванів дораджує г. Баденю такий вихід, щоб за перед затвердження бурмістра вибрати заступників; в тавім разі навіть, коли бы знов відмовлено затвердження виборів д-ра Люгера на бурмістра, могли бы вице-бурмістри вести управу мїску.

Дня 14 с. м. вїдїхав кн. Фердинанд з Царгороду. Того дня в полудне відбулось урочисте проголошені патенту, именуюче єго маршалком турецького війська. О 2. годині удав ся вїзав в уніформі маршала до султана подякувати за се именовані і попрощатися; аздієнція трвала годину. О год. 4½, вїдїзав на султанським судні до Одеси. Разом з ним їдуть болгарський президент міністрів Стоплов, міністер війни Петров, три ад'ютанти, офіцер ординарський, секретар і начальник політичного кабінету. Чотирі турецькі достойники і ад'ютанти проводять єго до Одеси, а один з них аж до Петербурга. Султан дарував князеві п'ять арабських коней і дорожні вїзав.

„Новое Время“ довідувє ся, — розуміє ся, що „з достовірного жерела“ — що на двогодинній аздієнції дня 1 с. м. султан дав кн. Фердинанду недвозначно до зрозуміє, що бажав бы сподучити військовій силі турецькій з болгарськими і уложити з Болгарією військову конвенцію. Але князь мав на бажані султана відповісти виминаючи, так що султан тогді навіть дуже змїно попрощав ся з ним. „Новое Время“ хвалить поведєні князя, бо військова конвенція з Туреччиною була бы хїба вимірема против Росії.

В Солуні, Дедеагачі і Адрианополи будуть настановлені болгарські агенти торговельні, а в Варі, Рущуку і Відні турецькі; а що болгарське правительств надасть турецьким агентам в Болгарію права заступників консулярних, то ймовірно також і болгарські агенти консулярні в Туреччині стануть в дїяльності болгарськими консулами.

З Софії доносять, що наслідком рішучого опору болгарського правительства справу внесення болгарського ексархату можна уважати за ухилену. Сам султан мав оказати неприхильність до заходів російських, щоб церковь болгарську назад підчинити грецькому патріарху.

Сїмї днями ждуть в Бїлгороді повороту короля Александра з Атен. Король має вернути на Трієст-Рієзу, а не на Віден, як первістно заповідано. Бїлгородські дивані упевнюють, що подорож короля до Атен не заповідані ніяких політичних наслідків. Як вїдомо, ходили слухи, що король має заручити ся з грецькою королювою Марією. Тимчасом урядово обв'язано заручини королюви з російським вел. князем Юрієм Михайловичем. В Бїлгороді справляла мабуть ся новина несподіванку; а сербський агеат дипломатичний достав вїдусуку на неозначений час, — здає ся за те, що завчасу не довів, як стоїть річ.

Köln. Ztg. довідувє ся з Каїру, що там з великою тревгою виглядають кінця суданської війни. Меж єгипетським військом можна замічати неохоту, а магдисті мають війська нечислену силу. Коли бы єгипетська виправа потерпіла погрому, тогді Англія сама не буде в силі поставити тільки війська, кільки треба бы було для охорони Єгипту; длитого вже тепер числять на правду на поміч італійського війська, котре мов бы то через роз'єм з Менеліком мало бы стати вільне і могло бы стати Англіїцям в пригоді. — Тимчасом же з другої сторони доносять, що вїного не вїдомо, куди обертає ся Менелік і які єго наміри; хто знає, чи не задумує вїз як хатру штуку.

Франція на всякий випадок, як можуть зайти в Судан, мала свої залоги в Африці скріпити і заосмотрити в живність. З другої-ж сторони кажуть, що бельгійський король віддав своє військо, що стоїть в Конгу, на услуги Англії против Девішів.

Англіський диван доносить, що правительств в осєні вийде до Єгипту 10.000 війська для відваєння Судану.

В Парижі відбув ся дня 12 с. м. вибори сенатора в департаменті Сенази. Вибрано радника Бародета. Є се мов бы відповідо на вїдомий демонстрація против

міністрів а за сенатом в часі переїзду, що відбули ся коло Парижа в Великий свят.

З-я кордону наїшла до часописи „Зоря“ сумна вїст:

ПЕТРО НЬЩИНСЬКИЙ
перекладник Гомерової „Одиссеї“ і „Антигоны“ Софокла, композитор оп. „Вечерніць“, з котрих чудовий хор „Зазунала та синя зозула“ чарує нас своєю композицією, вислуж. учитель грецької мови в Атені, Авані, Одесі і Берліні, с. редактор новогрецького часопису в Одесі і пр. — упокоив ся 16 н. ст. марта с. р. скоропостижно у свого зятя, священника Адамовича, в мїстї Ворошильові підольської губернії.
Земля єму пером і вїчна пам'ять!

НОВИНКИ.

При новім кварталі дуже просимо присылати як найскорше заїгости і передплату, бо при колосальних видатках, які має диван, неточність в передплаті стає для видавництва справедливою зливою.

Без сумніву врадують ся наші Вп. Читателі, побачивши нині розпочату в повім томі нашого „Бібліотеки найзнаменитіших повістей“ в двох частях повість д-ра Андрія Чайковського п. заг. „В чужому вїзді“, котрої основа, подібно як „Олюнька“, друкованой перед тим в „Дїлі“, взята з життя руської шляхти ходоцькою.

Між новітніми галицько-руськими письменами д-р Андрій Чайковський вїдїнає собі в розмірні короткім часі видатне і поважне становище. Уже єго образи з часів війни в Боснії, друковані перед кількома літами в фейлетоні „Дїла“ [закладати агадавши — ті образи тепер друкують ся в окремій книжці], показав, що у д-ра Чайковського єсть чималий талант писальський. Потім майже рівночасно прийв д-р Чайковський два нові дари Русинів — а то: перлу в популяриі літературі „Образ гонимого“ і „Олюньку“. Не дого прийшло ся ждати — і д-р Чайковський знов рівночасно випускає з своєї теги два нові твори: популярне оповідані „Бразилійський гаразд“ і шароку повість „В чужому вїзді“. Рівночасно, пишучи ті твори, автор обдарував фейлетон „Дїла“ кількома гарними образами і вислав два образи до американського руського „Свободи“, з котрих один був уже недавно видрукований в фейлетоні. А наконці дїлим ся з нашими Читателями утишною вїстю, що д-р Андрій Чайковський пише тепер нову повість, ширшу ніж вїс дотепершій, під заг. „Боротьба з нересудом“ — та і при тій об'єкції: не забувати й в фейлетоні „Дїла“.

Глядячи на шир, правдиво нестому працю літературі д-ра Чайковського, котрої — по-при своїх занятях в канцелярії адвокатської рада вусудного хїба — вїдає вїс вільний хвїл до пізної ночі — годі не виразити признані справдішного патріотичного посвящені нашого Вп. писателя — тим більше, що у нас писательств не дає се навіть разового хїба, не то пильованого... Для нашого писателя „дохід“ з літературних праць — то признані єго широго труду. Таке признані — знамо се напевно — здобує собі д-р А. Чайковський з руським народом, — а се нехай заїграв єго в одушевляє в дальших єго трудах для нашого надобного словесности. Щастя Боже і на дальші!

Новий радні мїста Львова. Скрутні вибори до ради мїсєкон покінчили ся 50 днях праці. З виборів вийшли 92 радників з абсолютною більшістю голосів, тож ще на всьомох радних будуть розписані тїснї вибори. Абсолютна більшість вносила 2555 голосів. До тїснїшого вибору єсть предложених 16 осіб, а між ними д-р Савчак, котрий достав 2487 голосів. З-поміж вибраних радних померли два в часі скрутині (Гершман і Ширекер), тож на мїсє ах будуть розписані доповнюючі вибори. Вибори тїснїші будуть розписані мабуть до двох тижнів, а вибори доставити нові карти легітимаций. З Русинів вибрані вже досі до ради мїсєкон: о. крп. Чанельський, Іос. Левицький, Мх. Сембратович, д-р Ц. Сельський, о. Ц. Василевський і Іос. Волянський.

— Загальні збори політичного товариства „Подгурска Рада“ в Стрию відбулись в суботу 12-го в полудне в сали „под Чорним орлом“ в такому програмі: 1) отворені зборів; 2) справоздані уступального видлу в даскуція наїть тмъ справоздані; 3) вибѣръ нового видлу; 4) обговорені дѣяльності послѣдньої каденції сойму та ради державної в сучасного політичного положенія Русинів; 5) обговорені справъ податковихъ; 6) обговорені справъ повѣтовихъ; 7) внесенія членівъ. — Видлѣ „Подгурска Рада“ виває смъ горячо вѣвъ Русинівъ цѣлого Стрийского подѣрпа а особливо вѣ повѣтовъ стрийского, жидачьского и дрогичьского до найближшійшій участі в сѣхъ зборахъ, на котрихъ мають обговорювати ся такі многотажні справи бѣжучої хвилі. Особи, котрі не сѣть ще членами товариства, можуть бути ще передъ зборами прийняті видлѣтомъ и взяти участі в нарадахъ. Влада членівъ виває 20 крейцарівъ рѣчно, тожъ кождий Русинъ в Стрийского подѣрпа повиненъ бути членомъ! — За видлѣ тов. „Подгурска Рада“ Д-ръ Бог. Оленичій.

— В Кривині, повѣту перемиського, відбулись в недѣлю 19-го с. м. вѣчє селянське в такою програмі: законъ громадскій, законъ повѣтовий, справа голосованія, катастрофъ грунтової, право презентації, посполитий податокъ, регуляція Сану, внесенія и интерпелляції. — Ученики VII-го кл. гімназії в Золочевѣ обходять днѣ 18 с. м. вѣ сали магістрату вѣчеромъ музикально-декламацийний в памѣть XXXV-хъ роковинъ смерті незабутаго Кобзаря Руса Украинця Тараса Шевченка. Програма: I. Вѣтуйце слово, виводять п. Р. II. Гашалія, муз. Лисенка в дѣт. А. Г. III. Відчать тов. I. B. IV. Mogila Tarasova Zaleskogo, виводять тов. B. C. V. Flisacy A. Münchheimer, хоръ мужескій. VI. Форепанъ: Les chants d' Ukraine тов. VI. Думи мои, муз. Вербичьского, хоръ мужескій. VII. Тополя, вивод. тов. B. D. IX. Тра плахи, муз. Тополицького, хоръ мужескій. — Початокъ о годниѣ 6½ вечеромъ.

— Ново-выбраний управляющий советъ Ставропільского Института уководствувавъ ся вѣбравши: настоятели церкви Герасимовича и Глинського, бурм. Плескевича и Лагоду; печатні в літографіи Савицького и Волнянского; музея, бібліотека и кассы Сизуляка; доможъ Кулачкова и Лагоду, книгари Ілєвича и Волнянского; референтами вѣ справѣ правничихъ: Голынского, Левинского, Герасимовича Ілєвича и Кулачкова, прокураторомъ институту Кулачкова, секретаремъ Клемертовича.

— Шпритель православія в північній Америцѣ. Черновецка „Правосл. Букварна“ одержала вѣ північній Америцѣ вѣ Rendham Ра. відъ с. Івана Заліського, котрий недавно тому переселивъ ся до Америки, таке писмо: „Я тутъ працюю надъ дѣломъ прелюдена до православія вѣхъ уніятскихъ переселенцівъ, вѣ котрихъ 600 развѣхъ зб мною и церковю вже обидились росейскому православному епископу в Санъ-Франциско, але ще не прийняті. Наколи дѣло се довершити ся, не задишу довести.“ — Має чимъ вѣлчати ся!

— Вибѣръ бурмістра мѣста Станиславова не мѣгъ відбути ся днѣ 14 с. м., бо 12 радныхъ християнъ, не явивши ся на тѣмъ засѣдані, задумало вѣ сѣй способъ адемплатувати раду и не допустити вибору жидѣ бурмістроу. Зъ 19 радныхъ жидѣвъ явилъ ся вѣхъ вѣ вынмкою двоухъ недужихъ, а пѣть радныхъ християнъ рѣшило ся помагати жидамъ до вибору. Якъ бачимо, нема солідарности мѣжъ радными християнами, але не дѣла, бо прѣса польска до того підготувала свою суспѣльностъ, підвѣсти вѣздалогѣ годѣхъ треволги, що бурмістромъ може стати д-ръ Конюльнякъ мошколофъ та що лѣпше спасти справу загроженої ооузнѣ виборомъ жидѣ на бурмістра.

— Кара за уживанє руского языка. Зъ Тернополя доносить: Староство вѣ Тернополѣ засудило о. Ясеницького вѣ Кутковѣ на заплата кары вѣ сумѣ 10 ар. за вѣставленє метрики вѣ рускомъ языкѣ. Дотѣмъ рѣшенє старостѣвѣ: Do Wloblebnego księdza Michała Jasienickiego gr. k. proboszcza w Kutkowach. Poleceniem tutejszym z 27/2 896 L. 4412 wzywam urzadz paraf. w Kutkowach do przedłożenia mi wyciągu metryki urodzenia dla popisowego Rudolfa Krochowskiego, urodzonego w 1875 w Kutkowach. Gdy na powyższe polecenie Wiel. ks. proboszcz przedłożył relacyę z dnia 24/2 896 L. 24 żądany metrykę wystawioną w języku rumiskim, nadto relacyę z 20/2 896 L. 28 i 30 przedłożył Wiel. ksiądz metryki śmierci dla poposłitaków Semka Bujara i Pawła Hajdy z Promiutyna wystawione w języku niemieckim, co sprzeciwia się rozporządzeniu ministerialnemu z 16go września 875 L. 1767 Dz. u. kr., przeto w myśl rozporządzenia ministerialnego z 30go września 1857 No 198 Dz. pp. zasądzam Wiel. ks. proboszcza na grzywnę 10 Zł. z wolności rekursu przeciw niniejszemu ogłoszeniu do W. ek. Namiestnictwa w przeciągu 14 dni za pośrednictwem tutejszego ek. Starostwa. Zarazem upraszam o wystawienie ponownej metryki urodzenia dla Rudolfa Krochowskiego w języku łacińskim i przedłożenia mi takowej do 3 dni. Z. c. k. Starostwa. Tarnopol dnia 20 marca 1896. Za w a d z k i. — О. Ясеницькій вѣвѣ вѣдѣкъ протѣвъ сего засуду старостѣвѣ. Днѣне, що Русини мусѣть ажъ вѣ такими перепонами боронити права своєї мови.

— Красна рада шибільна ухвалила на засѣдані 13. с. м.: 1) Затвердити вибори о. дѣкана Конст. Строцкого на вѣдпоручника ради повѣтової до окружної ради шибільної вѣ Жидачевѣ, Едѣ. Дашевича управителя школи вѣ Круковичахъ на представителя учительства до окр. ради шибільної вѣ

Мостишвахъ; 2) затвердити именованє о. Конст. Грицькевича гр. кат. парохѣ вѣ Потоцѣ великомъ на духовного члена окр. ради шибільної вѣ Старѣмъ мѣстѣ; 3) именовати учителями народныхъ шибѣль: Івѣ. Кунинѣ вѣ Конюкахъ, Марѣ. Охендушкѣ старшійшѣ учителемъ 5-кл. шибѣль вѣ Лѣску, Іосѣ. Трушѣвну учителькою вѣ Пелѣхѣ, Леоп. Гелчишкѣ управителемъ 4-кл. школи вѣ Ілїнцѣхъ, Ант. Краштинѣ учителемъ вѣ Залужѣ, Івѣ. Рѣпѣцѣго вѣ Новоѣлькахъ, ис. Ром. Мишковѣ рѣмо кат. катихитомъ вѣ 5-кл. школѣ мужескій вѣ Збѣражѣ, Став. Дунашкѣвичѣ учителемъ вѣ Кумарѣ, Ем. Майданѣмъ вѣ Волковѣ, Марѣ. Гербутовѣмъ вѣ Могилѣхъ, Марѣ. Серванѣмъ учителемъ вѣ Касѣлѣхъ, о. Івѣ. Турковѣ греко кат. катихитомъ вѣ народній школѣ им. св. Мартина у Львовѣ, о. Юр. Степанѣмъ греко кат. катихитомъ вѣ народній школѣ им. Конарского у Львовѣ, Ваудѣ Бачиньскѣ старшоу учительскоу 4-кл. школи вѣ Тѣсьменцѣхъ, Тад. Крапцѣ управителемъ 2-кл. школи вѣ Марковѣхъ; 4) затвердити вѣ учительскѣмъ званію учителя Фр. Фойла при гімназії вѣ Ярославѣ; 5) переимити однокласову школу народну вѣ Лѣвчачахъ на двокласову відъ 1. вересня 1896; 6) приймати до вѣдомости справозданє ц. к. краєвого инспектора шибѣльного о станѣ доповняющихъ курсѣвъ рѣльничихъ при народныхъ школахъ чотирокласовыхъ вѣ Стояновѣхъ и Мостѣхъ вѣдѣнцѣхъ.

— Руско-український дружини театральний вѣ Россіи. У Варшавѣ гостять теперъ украинська дружина театральна відъ управоу Івѣаса-Морога [Григ. Лопатиньского]. Хочъ управа театру називаєть дѣсь вѣсоу цѣны вѣступу. вѣсе такі многѣ людѣхъ явилъ ся на вѣставкахъ. Зъ рецензій виходить, що дружина Івѣаса-Морога має дуже добрихъ артистѣвъ. Друга украинська дружина театральна відъ управоу Мирова-Бадюха дає вѣ теперішню пору предѣставленя вѣ Казанѣ, а на лѣто заангажована до Вильни, до театру „Ермітажъ“.

— Обманство. Передъ судомъ прѣсѣдлѣмъ вѣ Краковѣ вѣла ся сими днѣми розправа протѣвъ Іосѣфа Вуйцича, селянина зъ Завадѣ, Вал. Ментля шевця зъ Свѣдовѣхъ та Войт. Конечного зарѣбника, обжалованихъ о обманство. Справа була тава: Іосѣфъ Вуйцичъ, котрого вѣмовили згадані товаришѣ, прѣйшовъ до канцеларії адвоката д-ра Михинѣхъ вѣ Бохнѣ и прѣдѣставивъ ся ему яко Клементій Костухъ, заявивъ, що потребує 350 ар. позички на купно грунту. Адвокатъ, котрому Вуйцичъ предложивъ гіпотечный вѣгѣтъ вѣлькаморго вѣго господарства Костухового не обдовоженого, виробивъ позичку на 400 ар. вѣ касѣ шаднячѣй вѣ Бохнѣ и вѣсплативъ ихъ Вуйцичови, гадаючи, що має до дѣла зъ Костухомъ. То було днѣ 18. грудня 1895 р. Днѣ 27. грудня зголосивъ ся вѣ касѣ ошадности правдивый Костухъ и спытавъ, чи то правда, що на его грунтъ взято позичку. Д-ръ Михинѣхъ прѣсѣдѣчавши ся, що тутъ допущено ся обманства, зрѣбавъ довести до прокураторії, а жандармерія ухватила вѣновника и его собѣльничѣвъ. Вѣхъ трѣхъ по переведеній розправѣ засуджено, а то: Вуйцича на пѣворѣтѣмъ тяжкомъ вѣзвѣдѣ, а товаришѣвъ, котри его до обманства вѣмовили, на пѣть лѣтъ тяжкомъ вѣзвѣдѣ заострено постоу кожного мѣсяца.

— Цѣсаръ Іосифъ II. вѣ справѣ повѣдинну. Теперъ, коли що хваля довести то зъ Угорщи ны то вѣ Нѣмеччинѣ про повѣдинни, що не разъ кѣнчать ся нѣвѣтъ дуже нещасливо, цѣсарю буде пригадати, якъ задѣлываѣ ся цѣсарѣ Іосифъ II. на повѣдиннѣ. Вѣ р. 1771 выдавъ вѣнѣ такий розказъ: „Пане генерале! Графѣ К. и капитана В. пѣшлѣтъ сейчасъ до арѣшту. Графѣ вѣ опаристѣй, молодой, зарѣзумѣльнѣ на свѣй рѣдѣ и вѣ хибныхъ понятияхъ о чести. Капитанѣ В. вѣ старый вѣтъкъ, що вѣсяку справу хочѣ полагѣжувати шпѣдоу та цѣстолами; вѣнѣ вѣзване молодого графа прѣнявъ заразъ вѣ горячю. Я не хочу и не терплю повѣдинѣвъ вѣ мѣмъ вѣйску та погорджу засадами тѣхъ, що ихъ оправдуютъ и проколюють себе зъ змѣною вѣровѣ. Коли маю ошѣдирѣвъ, що безъ страху идуть на неприятели, вѣсплатяючи себе на вѣбѣвѣченствѣ, що у вѣсѣлѣмъ раѣхъ оказують вѣдѣагу, хоробрѣсть и рѣшучѣсть вѣ нападѣ и оборонѣ, то такихъ цѣною високою; рѣвнодушѣсть на смерть, яку оказують при такихъ нагодахъ, виходять вѣтѣвѣмъ на пожитокъ, а вѣмъ на честь. Але коли бы мѣжѣ нѣма мали бути людѣ, що готовѣ вѣсо пожертвувати своѣмъ мѣсти и ненавѣсти до неприятели, то погорджу такими; такого чоловіка не у важкаю за нѣщо вѣшого, якъ римского глѣдѣятора. Зарѣдѣтъ военный судъ на тѣхъ двоухъ ошѣдирѣвъ. Розсѣдѣтъ справу зъ тою вѣсѣгѣрѣвною, яковъ жадаю вѣдѣтъ кожного судѣвъ; а хто зъ нихъ бѣльше вѣнуватѣмъ, той нехай стане жертвою своєї судѣбы и законѣвъ. Хочу, чтобы бѣвъ заборонѣный и каранный такий вѣварскій вѣвичѣй, що похожий на чѣсы Тамерлана та Бѣззѣта, часто такъ сумнѣ спрѣваджує наслѣданъ на роднѣу, — хочъ бы се мало мене позавѣсти полованы моихъ ошѣдирѣвъ! Ще сѣтъ людѣ, що вѣ характеромъ лѣцарескомъ вѣдѣагѣ погодѣтъ характеръ доброгѣ подданогѣ; а тамакъ може бути лѣше той, хто шанує державный законѣ!“

— 75 годинѣ радити вѣ парламентѣ — годѣвъ хѣба толькѣ Америкѣмъ! Вѣ канадѣйскомъ парламентѣ прѣйшла на чергу розправа надъ закономъ шибѣльнымъ. Засѣданє почало ся вѣ понедѣлокъ о 3 год. по полудни, а трѣвало до 6 год. вечеромъ вѣ четверѣ. Вѣсѣдѣнни правили про рѣчѣ, що не мають нѣвакомъ вѣзвѣзѣ справоу; вѣдѣчували вѣ дѣвѣнѣмъ догѣвъ статѣвъ про шибѣльничѣство вѣ Анліи; одѣвъ по сѣтъ вѣдѣчѣвъ нѣвѣтъ вѣлькѣ глѣвъ зъ бібліи и розвѣдывъ ся широко надъ ними. — Не вѣгадуютъ лише нѣчого о тѣмъ, якъ послѣ засѣпокували свои потребности: адѣже трѣба було и вѣ-

ти и спѣти; якъ-же оно вѣдѣбувало ся безъ прѣрвы засѣданѣя?

— Гимнастика протѣвъ утоми вѣ школѣ. Знанный лѣкаръ нервовыхъ недѣгѣхъ профессоръ д-ръ Айленбургъ вѣказѣ хѣбѣтъ того поглядѣ, мѣвъ бы гимнастика цѣлоу дѣлала прѣтивъ утомѣ мозку. Дѣвъ сѣго вѣжѣ славный турнѣскій фѣзіологѣ Мафѣ. Гимнастика авѣ до душевного працѣ не пѣдготѣвѣла авѣ не дає вѣдѣпочинку по нѣй; дѣляго вѣ школѣ не налѣжать ей власти авѣ передъ годѣми наука авѣ по нѣхъ. Такъ само и прѣрѣстанѣ мѣжѣ шибѣльноу наукою не налѣжать вѣповнѣти гимнастическими вѣправами, бо они до утомѣ мозку прѣчиняють ще утому мускулатѣ. Едѣнѣмъ вѣповнѣкомъ по душевѣй працѣ вѣ спѣкѣй тѣла и поживѣа. Дѣляго шибѣльна гігіѣна повинна прѣдѣвѣсѣтъ вѣзѣвѣнѣтъ молодежи достаточный сонъ и поживѣу; лишь се може у молодежи удержувѣти силу до працѣ и зѣдоровѣа.

— Дрѣбнѣй вѣсти. Двоѣлѣтний курсъ для геометровѣвъ будѣ вѣдѣрѣтѣмъ вѣ початкомъ року шибѣльного 1896/7. на політехнѣцѣ львѣвскѣй, на основѣ прѣзѣволѣ министерства просвѣты. — У Вѣднѣ померъ зѣвѣстѣный рѣзѣбаръ профессоръ Тѣльнѣрѣвъ на ударъ сердечный. — Конгрѣсъ лѣкарскѣй и гігіѣничѣй вѣдѣбує ся вѣ Пѣштѣ вѣ нагоди вѣставѣ угорскѣй відъ 14—16 вересня с. р. — Вѣ Італіи жѣбрави мусѣтъ вѣпувати концѣсію на свое ремѣсло. Урядѣвъ дѣтъ вѣказують, що вѣ 1895 р. було 13 тысячъ патѣнтовѣныхъ жѣбравѣвъ. — Дѣфравдѣтъ почтѣвъ вѣ Залѣскѣй арѣштованный у Вѣднѣ відъ за вѣдѣмѣмъ торговѣль дѣвѣчѣами. Прѣвѣхѣвъ вѣнѣ до Вѣднѣ зъ Олѣсмъ. — Вѣ арѣштахъ поліцѣйныхъ вѣ Сѣрбургѣ вѣ Нѣмеччинѣ померъ зъ голоду якийсѣ музыкантъ, замѣненный прѣдѣвъ тѣждѣнемъ за пѣняствѣ, на которѣго сторожа поліцѣйна вѣзѣвѣтъ забула. — Львѣвска рада мѣска вѣбрала комѣтѣвъ для торжѣственного свѣтѣковѣния 300-лѣтнихъ роковинъ смерті Івана Сѣбѣвского, прѣпадаючиѣхъ 17. червѣня 1896 р.

Телеграммы „Дѣла“

Берлинѣ 17 дѣтѣня. Вѣ парламентѣ має бѣтъ вѣнесеный законъ протѣвъ поединковѣвъ. Царгородѣ 17 дѣтѣня. Султанъ запросѣвъ вѣн. Фердинанда, чтобы вѣ жѣною прѣвѣхѣвъ вѣ гостѣ до Царгородѣ. Одѣсса 17 дѣтѣня. Вѣчера прѣбѣвъ тутъ вѣнѣзъ болгарскій; дѣвѣрѣмъ вѣздѣмъ вѣдѣхѣвъ до Петербурга.

Зі́йна льокалю.

вѣдѣ 23 лѣтъ истинный при улицѣ ГАЛИЦКОЙ Ч. 17

МАГАЗИНЪ

годинѣнѣкарско-ювѣлерскѣй полученный зъ двома робѣтѣями

ЮЛІЯНА ДОМБРОВСКОГО

будѣ прѣнесенный зъ днѣмъ 1 мая 1896 до льокалю

при ул. Театральнѣй Ч. 7

vis à vis головної брамы вѣходѣвъ костѣла архѣа-тедрального. 100 4—9

Александръ Царевичъ

артѣстъ-малѣръ

[вѣ Кобилѣвѣлокахъ п. Янѣвъ коло Тѣребѣовѣхъ]

по довѣлѣтѣй практицѣ вѣ краю и за границѣю прѣймає вѣдѣтъ вѣлькѣхъ лѣтъ вѣхъ вѣсѣтъ церковномъ штуки вѣхѣдѣй працѣ, а именѣю: малѣе церковныя образѣ до иконостасѣвъ и прѣстѣловѣ; прѣймає рѣзѣбарскѣ робѣты пѣсля вѣласныхъ планѣвъ у вѣхъхъ жѣдѣнѣхъ стѣхѣхъ, вѣразъ зъ позолѣченѣмъ; малѣе стѣхѣн церковѣхъ и т. п. Крѣмъ того вѣготѣвѣа портрѣты зъ фотѣграфѣй и зъ нѣтуры. Подѣймаючи ся вѣхъхъ робѣтъ по дѣже умѣрѣковѣныхъ и прѣстѣпѣныхъ цѣнахъ, а вѣконуочи все якъ найвѣсѣтѣнѣйше, вѣ докѣзъ чѣго прѣдѣложѣтъ може свѣдѣлѣтъ и похвалѣный пѣсѣмѣ, має вѣнѣ повну надѣю, що Вѣч. Духѣвенствѣо зѣхѣмѣтъ собѣ лѣскаво его адресѣу.

36 20—7

Знапа вѣдѣтъ многѣхъ лѣтъ ц. к. упрѣвъ. раѣнерія спирѣтѣу, зѣасѣмѣрѣна лѣхѣйшими прѣдѣлами рекѣтѣкаційными найвѣлѣйшѣмъ оскѣтѣмъ, вѣзѣбра руку, лѣжерѣвъ и оцу

Юлія Миколая Наслѣдѣнѣкѣвъ у Львовѣ

Яковъ Шпрехеръ и С-ка

поручѣа старѣ польскѣй силѣй горѣвъ, дуже добрый розѣдѣомъ, лѣжѣры, руны правѣйшѣй вѣ Ямѣй, якъ такожѣ найлѣйшѣмъ лѣжѣсты вѣзѣй спеціалѣй якъ: Народѣвка, Dziennik, Szczytek, Karnatѣвка, „Дѣбѣлъ“, Помарѣнчѣва иѣ солодѣженѣа, Рѣатѣя, Дѣрѣвѣвка и т. п. горѣвъ управѣлѣсѣзѣй и одѣжѣю правѣйшѣй сѣдѣа вѣ нашѣмъ вѣзѣбѣмъ справѣзѣжѣмъ.

Одѣжѣю жѣрѣло вѣ краю для пп. антикѣрѣвъ, до побѣрана вѣлькѣмъ абѣсѣтѣ, и найзѣвѣтѣйшѣмъ спирѣтѣу, до цѣлѣй пѣчѣнѣхъ вѣдѣмъ вѣдѣтъ подѣтку и вѣжѣ опѣдѣтовѣного. Правѣйшѣй спирѣтѣу оцѣвомъ найлѣхѣйшѣй, зѣдоровѣю не шѣдѣмъ, бо не вѣзѣробѣжѣмъ вѣ сѣсѣдѣи оцѣвомъ.

Складѣ для мѣста Львѣва, ул. Конѣрѣнѣка Ч. 9 и вѣзѣго вѣдѣмъ складѣ вѣдѣтъ мѣнерѣльныхъ І. Нѣдѣеса, улицѣ Керѣла Львѣвѣка Ч. 29. 4912 203—104

УЧИТЕЛЬ

оргѣнъ руского товариства педагогѣического дво тѣждѣнѣмъ пѣдагогѣико-науковѣй, вѣхѣдѣтъ вѣдѣтъ 1 червѣня 1899 р. у Львовѣ ул. Вѣрменѣска Ч. 2. Прѣдѣлата на цѣлый рокъ 3 ар., на пѣвъ року 180 кр. на чѣрѣтъ року 1 ар.

НАДОСЛАНЕ.

Зі́йна льокалю

Найдѣшевѣйшѣй складѣ товарѣвъ оптичныхъ и механичныхъ

ВЕНЕДИКТА КОПЕРНИЦКОГО

пѣдѣ „Копѣрникѣмъ“

прѣнесенный до нового льокалю при пл. ГАЛИЦКОЙ Ч. 1

По цѣнахъ найдѣшевѣйшѣхъ вѣ вѣлькѣмъ вѣбѣрѣ окуляры, прѣжѣры, лѣжѣрѣты, барѣомѣтры, термомѣтры. — Напрѣвы найсѣкорѣше и найдѣшевѣе. — Устроѣа електрѣчныхъ дѣвѣнѣкѣвъ. — За вѣзѣвѣна вѣ прѣвѣнѣціи водѣрогѣмо. Адресѣа: Опѣтѣвъ Копѣрѣнѣцкіи Львѣвъ площѣа Галицѣа Ч. 1. 4 85

ЛИШЬ

вѣ рѣстаурації НАФТУЛЫ ТЕПФѢРА, улицѣ Трибунальска Ч. 12, домъ вѣласный, може достѣти щѣдѣлко вѣжѣ о годѣмъ 8-ѣй рано горячѣ сѣдѣанѣа.

ЦѢННИКЪ.

Пѣченѣа вѣспрѣва зъ кашѣстоу . . . 15 кр.

Сѣйкакѣй лѣжѣки . . . 12 „

Фляжѣки . . . 12 „

Нѣжѣка телѣчка зъ хрѣномъ . . . 10 „

Кѣвѣска зъ хрѣномъ . . . 5 „

Кѣвѣръ . . . 15 „

Обѣдѣа вѣ абѣнаментѣ . . . 40 „

Вѣлькѣй напитокъ вѣ найлѣйшѣхъ родѣхъ по най-умѣрѣнѣйшѣмъ цѣнахъ; для пѣвѣности что похѣдѣтъ зъ мѣмъ рѣстаурації, даю вѣдѣбѣрающѣмъ марѣки. — Найлѣйшѣй вѣна по найдѣшевѣйшѣмъ цѣнахъ, почѣвши вѣдѣтъ 40 кр. лѣтра.

Зъ вѣсокѣмъ повѣжанѣемъ НАФТУЛА ТЕПФѢРЪ.

71 12—0

Альбумъ заслужѣныхъ Русинѣвъ.

Цѣна 70 кр.

Дѣстѣти може вѣ товариствѣ „Просвѣта“.

Портрѣтъ Тараса Шевченка.

Цѣна 50 кр.

Дѣстѣти може вѣ тов. „Просвѣта“.

Пѣзѣвъ церковный

Григорѣй Янѣшевскій потребує мѣсѣца зарѣвъ. Адресѣа: Гр. Янѣшевскій, пѣвъ. церк. вѣ Унѣвѣ п. Пѣрѣмышѣрны. 110 3—2

Кухѣнѣки наѣтовѣй недѣмѣлячѣй (пѣдѣтъ гарантіѣю) по ар. 180, 275, 3, 375 и вѣшѣе. Машѣнки до робѣленѣа масѣла по ар. 450

поручѣа Пѣтро Хѣшонѣтовскій, торѣговѣа зѣдѣвѣа у Львовѣ, площѣа Капѣтульна 1 (напрѣтивъ кѣтедрѣ).

Вышивки

вѣсѣдѣнѣмъ Галичѣны

пѣсля коллекції зѣбранѣю Товариѣствомъ „Клубъ Русѣнокъ у Львовѣ“, похѣвѣвъ наклѣдомъ Антоѣна І. Хѣйнацѣкого зѣ літографѣического заведѣнѣа Андрѣя Андрѣйчѣка по цѣнахъ

3 ар. 30 кр. а. в.

за прѣнѣрѣнѣмъ, складѣючи ся зъ 20 табѣлицъ вѣ 4^ѣ королевѣского формѣату вѣ хорошо вѣдѣлѣной тѣцѣ.

Вѣдѣанѣе сѣхъ „Вѣшивѣвъ“ прѣрѣвѣсѣнає знѣно подобѣного рода вѣдѣанѣа, що похѣвѣлись вѣ Кѣвѣхъ, Одѣсѣхъ и Москѣхъ, и то не лише пѣдѣтъ вѣзглядѣомъ техѣничѣского вѣхѣнѣчѣна, але такожѣ и пѣдѣтъ вѣзглядѣомъ самого вѣхѣтѣу, пожеже вѣдѣанѣа се зѣкѣлюѣає вѣ собѣ точѣу рѣпрѣдукѣцію чисѣлѣнѣхъ вѣорѣвъ народѣныхъ вѣшивѣвъ зъ повѣтовѣхъ Борѣщѣвъ, Городеѣнка, Калѣушѣ, Надѣвѣрна, Сѣнѣтъ, Товѣмѣвъ и лѣнѣхъ о вѣбрѣнѣмъ наслѣдуванѣю красѣкъ, уживѣныхъ народѣомъ вѣ дѣтѣнѣйшѣхъ окрѣстѣности.

Зъ заѣвѣленѣи налѣжить зѣверѣтѣтѣсь до Антоѣна І. Хѣйнацѣкого, управѣлѣа Киѣгарѣи Ставропѣльѣического Института у Львовѣ, улицѣ Русѣка Ч. 3. 365 21-26

Бѣзѣ конкуренції

вѣсѣтъ мѣй оскѣпѣтѣ вѣстѣующѣй вѣдѣтъ р. 1848 и тѣмъжѣу ся вѣдѣтъ сѣго чѣсу вѣлькѣмоу сѣмпѣлатѣю. Дѣляго поручѣаю мѣй обѣлѣный складѣ одѣгѣвъ мужѣскихъ и хѣлопѣчихъ, пѣльѣвъ мужѣскѣй и хѣлопѣчѣй, якъ такожѣ одѣгѣи дѣтѣй и унѣформѣ. Якожѣ похѣвѣаю собѣ поручѣтѣмъ Вѣч. Духѣвенствѣу яко спеціалѣстѣу вѣ робѣсѣю оуручѣвъ, рѣсъ и т. д.

Зѣ заѣвѣленѣи пѣсля мѣры вѣготѣвѣують ся вѣ найвѣоротѣмѣхъ чѣсъ якъ найтарѣйшѣе.

Дѣкуючи за дѣтѣперѣшѣй вѣзглядѣа пѣшѣуѣ 4095

Зъ повѣжанѣемъ Дѣвидѣ Шварцѣвальдѣ

у Львовѣ, площѣа Капѣтульна Ч. 3.

Передь тыжднем обходило товариство академічне „Romania Juda“ свій 25-лѣтній ювілей історично. Торжество відбудує ся величаво підь протекторатомъ члена палаты пана Николы Думбы. Въ коморѣ взяли участь делегаты румунськихъ студентівъ въ Чернівцяхъ і въ Букарешту; було такожъ множество гостей. Зб Славянъ явили ся Чехи, Словаки і москвофілська „Буковина“; та послѣднѣ майже въ комплектѣ. Румунамъ мусѣло сити разомъ дуже залезати на Русинахъ, бо до „Січ“ окрімъ запросивъ прислалли двома оладами ще й по трѣхъ водюручничковъ. Та товариство „Січ“ не ваяло участі, лише wyslало поадровне письмо. Въ мотивахъ сказано, що „Січ“ въ огляду на розгарну бербу межи Румунами і Русинами на Буковинѣ вважає своимъ обовязкомъ не брати участі въ румунськихъ торжествахъ характеру національного. Сити разомъ становить „Січ“ подѣлило польске академічне „Ognisko“. Зб Славянъ промовлявъ на коморѣ одинъ Словакъ, але і ему відобрили слово, коли почавъ розкривати картину мадярського насильства. Шкода, дуже велика шкода, що не забравъ слова представителъ „Буковини“; бувъ бы може заспокоювъ нашу цѣкавість і розказавъ: що шменно спонукує москвофілську молодѣжь подѣляти політичній поглядъ тавихъ трупѣвъ, якъ послы Волянъ, Бежанъ е tutti quanti... Для цѣлости опису запримичу, що всѣ промовы мала бути досить сухі і нецѣкаві. Остаточно выпито стотыч тоасты: впередъ за нашего цѣсаря і дальше — за короля Румуний... Отъ, все можна зробити, треба тільки знати вѣстись за дѣло...

Завважує ся нове руске товариство „Родина“ у Відні, — кажуть: товариство робѣтниче. Ну, оно нічого, гарна бы рѣчь була. Мають академіка вже 29-лѣтній робѣ свою „Січ“, а для Русинѣвъ віденьскихъ quasi-касинове товариство „Громада“, — чому-бы не мати нашимъ робѣтникамъ-націоналамъ своєю „Родина“? Але рѣчь не представляє ся такъ гладенько. То нове товариство — судачи по іменяхъ оснудателѣвъ — не буде ані ремѣсничамъ ані робѣтничамъ. Буде се товариство „Громада“ рівноправне і конкурентне. Назвѣть двоихъ членѣвъ видѣлу „Громады“ знаходимо межи оснудателями нового товариства. Не маємо причини тѣшити ся оснуданнѣмъ нового товариства, бо черезъ те готова упасти „Громада“ (котра, якъ памѣ „Правда“, стала вже упадати); просто не стане членѣвъ для обохъ товариствъ. Въ свой чась подамо ширшій звѣстъ про „Родина“. Пока-що годить ся спростувати ложній вѣсти розсѣяній „Правдою“, мовъ бы то „Січовики“ вивувати були теперѣшньому станові „Громады“. Отже власне „Січовики“, передвѣдуючи сего рода завиды, не мѣшали ся въ дѣла „Громады“ і держали ся остороню. De facto в теперѣ въ управѣ „Громады“ два „Січовики“, але одинъ бувъ уже членомъ-оснудателемъ „Громады“ — а другому чл „Січ“ чл „Громада“ байдуже.

Дуже мылить ся той, хто бы гадавъ, що въ Угорщинѣ все гараздъ. Се лишъ мадярска праса (на скрѣвъ жидѣвскя) такъ вихвалює подѣ небеса дѣла потомѣвъ Арпада. Сунѣвъ на рѣчь, чи вѣблию кровю мадярской ольже ще въ жалахъ сучасныхъ Мадарѣвъ. Скрѣвъ жиды, водѣ горы до долины; перемѣна жидѣвского прѣвннця на чисто-мадярске коштує лашъ 50 кр. [стемпель]. Статистика выказує разяній резултаты: корѣвній Мадары дегенерують ся, за те жидѣвъ множить ся въ питомымъ собѣ темпераментомъ.

Сини днями появила ся въ Будапештѣ цѣкава книжка міністерского радника Бекшича. Вѣвъ доказує крайній упадокъ хлопѣвъ угорськихъ, дробнои поѣблѣсти, сен основы кожоду еуспѣльнѣсти. Тая проява єсть познакою пролетаризація. Майно фиделкомісѣвъ, большою поѣблѣсти і церквей стонѣ въ відношеню 65 : 35 мезнои поѣблѣсти. Бекшичъ важе, що для будущности Угорщины треба бы конче знести фиделкомісѣвъ, поѣблѣсти церквий вѣхай закупили держава, а комплексы грунтѣвъ магнаѣвъ треба розпарцелювати. Що має стати ся въ мавтвяхъ жидѣвъ — Бекшичъ не гадує... мабуть бовѣть ся.

Середъ гнѣту немадарськихъ націй і середъ скандальнѣвъ політичныхъ а la Пулскій, Фаерварі, Даниель і Бабѣ — ладить ся въ Будапештѣ выставка і буде отворена водѣ мал до жовтня. Реклама пѣйшла въ курѣ і робить свое. На патріотизмѣ мадярскѣмъ важивать жиды мавтѣвъ. Досить сказати, що жидѣ Шпінцеръ вынаймивъ за певну суму розпродажъ картъ вступу на выставу, отже вѣвъ вже жидѣвскій интересъ въ штучномъ збѣльшеню фреквенція выставы. Антисемітскій часописъ майже въ кождѣмъ числѣ гадуєтъ про „Judeomagyarischer Trödelmarkt“ і „Fetzentmarkt“, а цѣде торжество тысячлѣтъ є для вѣвъ „Milleniums-Schwindel“. І дійсно, у Відні, бодай до сѣмъ поры, мимо небувалон

рекламы не видѣо ніякого заинтересованя выставою... Сербы, Хорваты, Словаки і Румуны відказали ся водѣ участі въ торжествахъ тысячлѣтъ і въ выставѣ; про угорськихъ Русинѣвъ вѣвъ не чути. Конгрѣсъ студентѣвъ, скликаний до Будапешту, вже не відбуде ся — власне за-для абстиненція немадарськихъ народностей.

Джовіанні Суччі — то имя чоловіка, що добровольно по 40 дѣвъ не приймає поживы. Вѣвъ говорить, що се жертва для науки, на учній „експериментъ“... Та ледя, чи дастъ ему хто за вѣру! Явѣсь невмысломъ водраза бере споглядаючи на того чоловіка. Лице амазѣтѣ, волосѣ, мимо молодого вѣку, починає сивѣти, очі глубоко западѣ. Суччі старѣє ся задержати сунѣвъ, усмѣхаєсь чинно до відвѣдуючю его публики, але хвилевій судороги і нервовій руху рукъ араджують якъ разъ противно. Оттавъ одягнений у фракъ проживає водѣвъ подѣ постѣйнымъ надзоромъ зложеного аднос комитету въ сѣли Hotel Royal. Сити разомъ проявила розумѣ въдѣвскя поліція, що не дозволила Суччіюму публичныхъ продукцій за оплатою вступного. Але Суччі, хитрий Таліапанѣ [въ профілемъ загадуючымъ семітѣву породу] приймає вѣнты своихъ „почалателѣвъ“ [хто ихъ не має?], а стерта всѣляков монеты на столѣ доважує, що добровольній датки вывагороджуютъ ему побѣтъ. У Відні заповѣтъ 30 дѣвъ посту. Навѣъ іде 18-лѣтній, а постѣтнѣкъ має продовжати свой побѣтъ на 40 дѣвъ. Дѣварскій свѣдоцтва кажуть, що Суччі здоровѣ. Вѣвъ выпиває 500—600 грамѣвъ кровдорѣерскон воды на день, а его вага упала досѣ въ 73 на 61 клѣр. Такой експериментъ певно не маѣтъ дѣла въ науку; наука має такежъ объекѣвъ подостаткомъ въ шпѣталахъ, и пр. ведужахъ на рака въ проводѣ покармѣвомъ. Се лишъ погане зарѣбкованѣ, поганя за грошемъ. Въ кождѣмъ благороднѣмъ чоловічѣ выклѣкує се водраза. Але жидѣвскіи дневникъ радѣтъ; для нѣвъ Суччі великій чоловікъ. Ему та реклама певно дешево не приходить. Але що-жъ? Та сама праса завтра готова такъ само возвеличати такого, що втѣштукъ: обжерти ся за десятихъ...

На вѣвъ оголошений тутъ въ сѣли Енграва-а концертъ Польки п-ны Маріи Сженаской. Въ програмѣ по-при польскій і нѣмѣцкій нѣсѣтъ є и одна руска: Матѣва „Соловѣй“. Въ той самѣй сѣли відбуде ся въ найближшій вторѣкъ концертъ алытѣсти павны Ванды Радѣвѣчѣвнов, і.б. колись була членомъ „Лѣвѣвского Бюна“. Она теперѣ ученица професорки консерваторіи панѣ Маміе-Вабнігъ. Програма выповнена утворами Мюшюшка [„Козакъ“], Шуберта, Гілера, Радѣвана [„Кружъ“], Джорданѣвого і Кінцля [въ оперы „Der Evangelist“]. Вступѣ 3, 2 а 1 зр.

Raimund-Theater дѣставъ нового директора; называє ся Гетке, импортований въ Нѣмеччы въ Эльберфельду. Коли выдѣлъ товариства сего театру якъ-разъ передъ трома місяцями усунувъ бывшого дѣректора Міллера-Гутенбрува, то і погасли симпатіи публики для сего театру. Відѣвѣвъ мають дуже деликатне чувство благородности. Горе тому, хто его нарушить! Навѣъ театръ опустѣлъ, дефіцитъ мѣсячний выдѣтъ на 10.000 ар., въ девѣтъ премієвъ ані одна не вдержала критики и не остояла ся въ репертуарѣ. Чи новий дѣректоръ дастъ собѣ рады, не знаючи відѣвскон публики? — сего пытана годѣ днесъ рѣшати. — Въ цѣсарскѣй оперѣ заповѣдѣній на 3, 6, 9 і 12 ого мая гостѣвній выстѣпы Сембрічъ-Коханьскон. — На суботу заповѣтъ Deutsches Volks-Theater новѣсть — фарсу Лавѣса-Якобі п. заг. „Der grosse Komet“.

И П.

Голосъ зъ-подѣ Пікуя.

I.

Майже въ кождѣмъ числѣ „Дѣла“ находимо вѣсти о національнѣмъ руху, що збудивъ ся по рѣвнѣхъ сторонахъ нашего краю. Якъ мило і задоволяючо читася о томъ, що той народъ рускій, притиснений всякою бѣдою въ усѣхъ бокахъ, зачинає приходить до самооправданя! І певно нема нічого большѣ пожаданого для кожоду широго народолубця-Русина, якъ вѣстка о томъ, що братъ-селянѣвъ пѣзнаєвъ свое положенѣ і переконаєвъ ся, що помочи въ теперѣшній его нуждѣ є его власна помочи, а она лежить въ просвѣтѣ. Де отже тотъ просвѣта засвѣтила, тамъ поволі починає устудати темнота, отвѣрають ся людѣмъ очі, ставѣтъ ясній виднокругъ, выходятъ на верхъ жерела бѣды, ба й бо народъ просвѣченій находѣтъ і способѣ до поборкованя своего горя. Однакъ на жалѣ треба сказати, що се дѣє ся хнѣба на долѣхъ, де, якъ то кажуть, свѣтъ отворомъ стонѣтъ; за те въ горахъ досѣ ще вѣчна тьма, а по-при аю ще чорнѣша нужда.

На доказъ того возмѣмъ повѣтъ турчанѣвскій, котрый водѣ тамтого року немало ставѣтъ сѣмѣнымъ за-для рѣвнѣхъ подѣвъ, які тутъ лувѣли ся.

Коли темно, то і спѣтъ ся смачно! — а що въ нашѣмъ повѣтѣ і майже нашимъ гѣрѣяками нѣчь темна, тому все ще спѣтъ, хотя денѣде давно повставали. Що тутъ нѣчь, се рѣчь доказана, бо просвѣта народна не могла досѣ пробѣти своимъ лучамъ темноты гѣрѣяка. Тому не диво, що кождѣй зробѣтъ въ гѣрѣякомъ, що самъ загадає. Гѣрѣякъ бѣдѣчнѣско, полишений самъ собѣ, водѣтѣтъ водѣ свѣта, дѣставѣтъ ся въ оборѣтъ такѣхъ элементѣвъ, котры при дальшѣмъ ставѣтъ такѣмъ, якъ теперѣ, зявѣтъ его до крихѣтѣк.

Найбольшѣмъ на нѣвъ лихомъ для тутѣшнѣхъ гѣрѣяковъ ставѣтъ невѣрожай попередѣхъ даохъ рокѣвъ, а вершкомъ бѣды горѣчий градовій тучѣ, котры въ денѣхъ сѣлахъ такъ вытовѣли гасѣвъ, що не було і на пашу що скосити. Тому загнѣдѣла ся крайня нужда. Якъ таада, такъ и его... подобна недѣтъ въ голоду, ама держѣтъ, а рѣкъ, а въ водѣ!

Середъ такѣхъ обставѣвъ розпочала надѣбѣрѣ свои жытѣя жидѣвѣвъ, котронъ вже такъ невыможѣло ся, що въ декотрыхъ сѣлахъ займѣтъ незадовго половину населѣня. Гѣрѣякъ абѣдѣвъ, одинъ другого не заратує, — то де жъ буде гѣрѣякъ глядѣти ратунку, якъ не у жидѣвъ? А жидѣвъ учѣвній, дає, але-жъ бо і гѣрѣкъ водѣтакъ водѣдаває! Поглаути на загорѣду першого-лѣшого жидѣвъ — то правдѣвній дѣдѣвъ тувѣмъ коштомъ абагѣтѣлѣвъ! Коли гѣрѣякъ припече бѣда, мусѣтъ вѣта до жидѣвъ і глядѣти, шобы лишѣнь жидѣвъ повѣрѣвъ, а якѣнъ ехѣче провѣзѣти, о се і не пытає, вдовѣлений, що явѣсь хѣвалю буде мѣгъ въ чѣладію яко-тако перѣхѣтѣти. Такъ повтарѣє ся якісь чась, ажъ вѣбѣцѣ жидѣвъ замынає кредитъ і гѣрѣякъ зѣставѣтъ середѣ лѣду, а голодъ своего не дарѣвъ! Отже гѣрѣякъ вѣходитъ въ жидѣмъ въ агоду — жидѣвъ набуває або кусѣвѣкъ землѣ або яку шѣтку худѣбѣны, — черезъ те гѣрѣякъ упадає, а жидѣвъ богѣтъ. Кто знає, до чого бы було дѣйшло, коли-бы жидѣкамъ не зачала повѣленѣкы утѣнѣти за-довѣгахъ лѣхъ пѣльцѣвъ, бо ото прѣтѣвъ одного такого душѣшкѣры веде ся судѣва розправа въ Самборѣ, а на другого зѣвѣхѣло слѣдѣство. Однакъ сего ще мало, бо такѣхъ пѣвѣвъ розповсюдѣла ся велика скѣлькѣсть по нашихъ сѣлахъ і не такъ легко итъ позбѣтѣти ся!

Гѣрѣякъ бѣдує, дає ся выкористѣти въ кождѣмъ вѣглядѣ, що-разъ то большѣ упадає. Другимъ разомъ заведу бесѣду о подрѣбнѣхъ обставѣнахъ, які вкупѣ склали ся на бѣду нашего жалѣшеного гѣрѣяка.

Докучь.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

У Відні відбудує ся сини днями, якъ вже вѣдомо, вѣче жѣвѣнокъ і ухвалѣло пѣтицію, домагаючу ся для жѣвѣнокъ права голосованя. Отже дѣя 16 с. м. явилася у прѣзидѣнта міністерѣвъ депутація, шобы ему передѣти агадану пѣтицію. Гр. Бадѣніи принаѣвъ депутѣта своимъ зячѣамъ дружно, уваѣвъ се за рѣчь легко арозумѣлу, що въ теперѣшню пору, коли всѣ занимають ся справою реформы выборѣн, такожъ і жѣвѣны зѣверѣтъ ся до правѣтельства въ своимъ бажанѣямъ, та упѣвѣнавѣ, що вѣвъ возмѣє справу подѣ розвагу.

Наѣвъ відбуває ся у Відні выбѣръ бурмістра. Дѣя 15 с. м. мавѣ въ той справѣ кн. Ліхтенштайнѣвъ, одинъ зъ проводѣнѣвъ антѣсемітскихъ, розмѣвѣлѣвъ зъ Гр. Бадѣніи і Вѣлѣнѣсѣмъ. Здогадуютъ ся, що правѣтельство готовѣ агодѣтѣ ся на такій выхѣдъ въ трудного положѣня, шобы чѣ передъ затвѣрѣженѣмъ чѣ незатвѣрѣженѣмъ бурмістра дозволѣти на выбѣръ віцебурмістрѣвъ, котры бы могли ажъ до порѣшеня справы управѣлѣти дѣлами громадевнѣми. Въ такѣмъ разѣ антѣсеміты выбѣрили бы першѣмъ віцебурмістромъ такѣ д-ра Лекѣра. Коли бы опѣсла затвѣрѣжено его выбѣръ на бурмістра, то опорожнѣло бы ся годѣ мѣсеце першого віцебурмістра. А въ разѣ незаатвѣрѣжена, стонѣвъ бы на чѣлѣ рады мѣста першѣй віцебурмістрѣвъ, — все-жъ такѣ д-ръ Люетѣръ.

Въ мѣнушѣмъ роцѣ відновѣно соймы въ Галичѣвъ, въ Чѣхахъ, Таролѣ, Гѣрѣціи, Дальматіи, Істріи і Краѣнѣ. Въ осѣнѣ с. р. вѣвѣчатъ ся мавѣдѣты остальнѣхъ 10 соймѣвъ: гѣрѣшѣнѣ въ дольшѣнѣ Австріи, Солѣногороду, Старіи, Карантіи, Моравы, Шлѣса, Фѣрарѣльбергу, Трѣвету і Буковѣны. Имовѣрно відбудѣтъ ся выборы до тѣхъ соймѣвъ въ вересні. Отже за-далѣ: бѣдѣ передъ новымъ выборомъ вѣдали ся въ чась Великоднѣхъ свѣтъ сторонѣнѣтъ ма-равѣскон великою поѣблѣсти въ собою въ перѣговѣры. Досѣ въ моравѣскѣмъ соймѣ въ 30 мавѣдѣтъ великою поѣблѣсти мало вѣрноконституційнѣ (= нѣмѣцкѣ) сторонѣнѣтъ 17 мавѣдѣтъ, консерватѣсты (Чѣхы) 5, а сто-

ронѣнѣтъ посереднѣ 8 мавѣдѣтъ. Почнѣвъ до перѣговѣрѣвъ вышѣвъ синѣ разомъ водѣ консерватѣствѣвъ. Она указуютъ ся водѣводѣно большою голосовѣвъ і домагають ся водѣводѣно большою водѣказѣвъ, що не можѣтъ итъ въ своихъ мавѣдѣтъ ані одного водѣступѣти. За те сторонѣнѣтъ посереднѣ мало оказѣтѣсь готовѣмъ водѣступѣти два мавѣдѣты, коли бы консерватѣсты прѣстѣли на его програму. Але вѣстъ, мовѣ бы консерватѣсты агодѣли ся на те усѣловѣ, уважає Politik за невыможѣру. Сторонѣнѣтъ посереднѣ у всѣхъ політичнѣхъ і національнѣхъ справѣхъ не рѣвѣнѣло ся досѣ водѣ нѣмѣцкѣ ліберальнѣхъ чѣвѣны моравѣскон великою поѣблѣсти нѣвѣнѣмъ, такѣ назѣвою. Тому мавѣпу-лѣція моравѣскихъ консерватѣствѣвъ передѣ такѣмъ сторонѣнѣтъмъ рѣвѣвалася бы вѣрадѣ на чѣсѣмъ народѣ моравѣскѣмъ, котрому консерватѣвѣна большѣ поѣблѣтъ досѣ все була вѣрна.

Зъ урядѣвого жерѣла софійского доносятъ, що кн. Фердинандѣвъ выѣдѣнавѣ у судѣана такѣй реформы для Македоніи: унаѣвъ болгарскихъ громадъ въ Македоніи, заведенѣ въ нѣвъ болгарскѣй жандармеріи і заименованѣ чѣтирохъ болгарскихъ еписѣпѣвъ для Македоніи.

Дѣя 16 с. м. о год. 8 рано станѣтъ болгарскій князѣвъ въ Одѣсѣ. На берѣвъ уставѣлено почетну компанію, а російскѣа музѣка заграѣла болгарскій нѣмѣвъ „Шумѣ Марѣца“. Генѣралъ губернѣторѣвъ Гр. Мусѣвъ-Пушѣвѣвъ і прѣдѣлѣвѣнѣй князѣви царскій адѣютѣнтѣвъ Гр. Райтерѣвъ удаѣвъ ся на покладѣ сулѣтанѣского судѣа, котрымъ прѣвѣхѣвъ князѣвъ, і повѣтѣла гѣста въ иѣмѣи царѣа. Зѣверѣбѣтъ мѣсѣа пѣднѣсла князѣви хлѣбѣвъ і сѣлѣ. Дѣя 17 въ полуднѣ мавѣвъ князѣвъ ставѣтъ въ Петербургѣ.

Зъ Шоѣвъ доносятъ, що А бесѣнѣцѣ дуже розѣгарѣвъ відмѣвомъ Італіи на мирній пропѣозиціи Менѣліка та зъ великимъ жарѣмъ лѣдѣтъ ся на осѣвъ до дальшѣи вѣйны. Італіи-скихъ полѣнѣнѣкъ чисѣлѣтъ на 3000; держано ихъ досѣ на полуднѣ водѣ Адуѣвъ въ вѣрѣнѣвъ Вагу. Коли розѣвали ся перѣговѣры о мирѣ, прѣводѣлѣтъ полѣнѣнѣкъ до твердѣны Таму і Джамѣ, віддалѣвѣныхъ 700 мѣль водѣ Масавѣ. Въ таборѣ Менѣліка оствѣ ся лишѣ колыѣнокъ высѣхѣхъ офицѣрѣвъ італіи-скихъ, що попались въ полѣвъ. Зъ полѣнѣнѣками обѣхѣдѣтъ ся добре, але уѣвѣваютъ ихъ до робѣтъ при будѣвахъ. Смерѣдѣлѣтъ мѣжъ нѣми велика наслѣдѣкомъ вѣмѣтѣчнѣхъ вѣлѣвѣвъ. Отже розѣголошена неѣвѣно вѣстъ, мовѣ бы Менѣлікъ вѣлѣвъ по-валѣчѣти полѣнѣнѣкъ і роапѣустѣти, оказуєсь хѣбною.

Вѣдѣвъ колыѣнокъ тыждѣнѣвъ має Англія нѣшій ще вѣлобѣтъ въ Африцѣ. Зѣворохѣбилася краѣнна Мѣтабѣля, сумѣжна въ трансѣвалѣскою рѣспубликою а пѣдѣбѣта горѣвъ Англією. Навѣтъ поліція англійскѣа, зложѣна зъ тамошнѣхъ мѣшѣванѣцѣвъ, прѣвѣйшла на сторону повстанѣцѣвъ; а вѣшого войсѣа Англія тамъ не мала. Рѣвно-часно обѣ полуднѣво-африканѣскѣй хлопѣскѣй рѣпублики, Трансѣвалѣ і Оравіа, вѣйшли въ сою-зъ для спѣльнѣи оборѣны і для відѣзѣскѣна повнѣи независѣмѣсти водѣ Англіи. Щастѣ бо-дай для Англіи, що якъ разъ въ тѣмъ чась зайшло зближенѣє єи до Нѣмеччыны, такъ що теперѣ не потребує боятѣ ся, шобы Нѣмеччына въ якѣмъ тамъ разѣ не ставѣла по сторонѣ тѣхъ нѣмѣцѣхъ рѣпубликѣвъ. Ворохѣбѣна въ Мѣтабѣлѣ шѣрѣтъ ся все; сусѣдѣна Бѣчуана такожъ ворѣшѣтъ ся.

Конгрѣсъ Сполучѣнѣхъ держѣвъ Америкѣ унаѣвъ було ворохѣбѣнѣвъ на Кубѣ вой-ючѣского стороною. Теперѣ доносятъ, що правѣтельство америкѣанѣское такѣ зачинає вѣдѣвати ся въ справу. Америкѣанѣскій держѣвнѣй секретѣръ прѣрѣслѣвъ такѣ испанѣскому посѣлову въ Вашингѣтонѣвъ якъ в америкѣанѣскому посѣлову въ Мадридѣвъ ноту, въ котрой порушѣє справу ворохѣбѣвъ на Кубѣ. Въ нотѣ той пригадує ся испанѣскому правѣтельству давнѣшню обѣтънѣ-цію, що Испанія буде ласѣвѣтѣше поступѣти въ Кубѣ; обѣтънѣцѣ тов не додержано. Дальше указує нѣта, що теперѣшнѣа ворохѣбѣна прѣ-брѣла характеръ поважѣтѣшній і дальше роз-шѣрила ся, нѣжъ давнѣтѣше, та що черезъ те дуже терпѣлѣтъ интересы Америкѣи. Испанія є чѣйже такѣ могучѣю держѣвою, що не потребує боя-тѣ ся, учѣнѣти те, що слѣшно. Въ вѣдѣнѣи при-гадує нѣта, що Испанія вже давнѣтѣше заявѣла свою готовѣсть покѣорѣстѣувѣтѣсь интересѣю Сполучѣнѣхъ держѣвъ, коли бы оказѣла ся потреба. Нѣта, еписѣана вѣагалѣ въ дуже чѣм-нѣхъ і уважѣлѣвѣхъ словахъ просѣтъ Испанію о якъ найскѣрѣтѣшу водѣповѣдѣ.

Рухъ въ рускихъ товариствахъ.

Зъ Пѣдѣгаєцѣ пишѣтъ намъ: Въ третій день Великоднѣхъ свѣтъ вече-ромъ абѣбрѣлѣсь чѣлены товариства ремѣс-

Передплата на „ДѢЛО“ и належитѣсть за инсертѣи
печатнѣи у Львовѣи.

Д. 19 к. ст. цветная.

Завтра маѣ Романчукъ поставити нагяче
внесене въ справѣ практики галицкихъ властей
правительственныхъ съ народными вѣчами и
вборами, сѣдикуваными Русинами. Внесене се
въ повѣй основѣ подала вивѣшна Arbeiter-
Zeitung. Оно подписане Чехами, нѣмцами
националами, антисемитами и демократами [Чер-
норесторфериъ и Кронаветтериъ]. Окрѣмъ Ро-

У. С. Поступишинъ.

що-до права зборівъ въ Галичинѣ.

При таких обставинах виходить, що право зборів в Галичині для Русинів дійсно знесено і похищено дискреціонарному розсудженню властей, хоч ставь вимговий ще тамь законом не введений. А що таке по-

„Высока палата зволить ухвалити: Вывав ся пововно и наглагоу правительство, щобы подчиненнымъ собѣ органамъ политическимъ выдало такіе приказы, при помощи которыхъ было бы возможно вывозуване права стоваришенъ и вбороръ“.

Але, на нашу думку, и правительство повинно поважати сю волю, тымъ больше что оно само было тымъ, хто повлигавъ людѣ немовъ на судью, а вырокъ люду се не результатъ наглои пристрасти, лишь радше наслѣдокъ сповидной розваги и ясного зрозумѣня положеня християньского люду. Скоро мов Ва. приятель пововно вѣддали свои голоса на мою особу (за що имъ сердечно дякую), то не зробили они сего за-для особистого вужу —

Передплата на „ДБЛО“ въ літер. додаткомъ
въ Австрія: за границею:
на цѣлый годъ . . . 18 ар. на цѣлый годъ . . . 24 ар.
на полъ року . . . 9 ар. на полъ року . . . 12 ар.
на чверть року 4 ар. 50 гр. на чверть року . . . 6 ар.

У Львовѣ:
на цѣлый годъ . . . 16 ар. на полъ року . . . 8 ар.
на чверть року . . . 4 ар. на мѣсяцъ . . . 1 ар. 35 гр.

Редакція, Администрація и Експедиція подъ ч. 34
ул. Баторія. — Рукописи вѣрствуютъ си лише на попереднє
застереженнє. — Редакція не печатаєть вѣдѣй відъ порта.

Подорожнє число коштує 8 ар. а. в.

Оголошеня вѣдѣй приймаютьъ си по дѣнь 10 ар. відъ
одной сторѣнькы вѣдѣйко 400 ар. вѣдѣй а въ рубрикѣ
„Набѣдсанє“ по 25 гр. а. в.

Пошкы а вѣдѣй доносеня приватный числятъ си по 15 ар.
вѣдѣй стипенді.

Вибір д-ра Люегера бурмістром міста
Відня не був самъ разомъ чимсь несподіван-
нимъ, бо по світлої публіці антисемітсьв пр-
виборахъ рази мисломъ всі знали, що кожен
звенція політична вельти антисемітамъ вдер-
жати на своїмъ становищі. Несподіванкою
могла бы бути хаба промова д-ра Люегера, в
котрій такъ само рішучо зазначивъ політичне
значіння свого вибору. Вибіръ мави огоро-
бъ сказавъ д-ръ Люегеръ — се не поодинокі
мѣжъ Бадевімъ а Люегеромъ (бо Бадеві, розу-
мѣє ся, вже дававъ побитий въ тѣмъ поединку)

та просила, чтобы тамшний консисторин пороз-
сылали программы священникам. И что же?
консисторин сховаля программы и не розсыла-
ють, бо они печатають — по руски! На що на-
ражувати ся комуся через программы? Там-
же розблести ихъ — значило бы учинити... за-
махъ на державу мадарску! Мені опові-
дали се люде такі, що мають стичається зъ
консисторіями и запевнювали мене, що про-
граммы ті подежать трохи, а потімъ побіду-
ть на „всесоюзженіє“ до пачи епископскоу... По-
бачаю!

При такімъ стані рйчей треба намъ ра-
дувати ся всякимъ и найменшимъ обавомъ у
угорскихъ Русинахъ самостійности думки и
воли, безъ огляду на напрямъ. Обави такі а;
хочъ, правда, малі, але а. Щобъ ихъ змодни-
ти, щобъ конечно додати духа Русинамъ угор-
скимъ, треба намъ, галицкимъ Русинамъ: 1)
устроювати на Угорщину прогулянь, якъ для
науки так и для забавы; — 2) устроювати
концерты, де лишъ дадутъ ся; — 3) наважува-
ти найширші зносини зъ тамощними людьми;
— 4) що найбільше: галицкій Русини, наколи-
мъ ходять о те, щобъ Русини угорскі не
змерзали ся зовсімъ, а зложити бурею для
Русинів угорскихъ, що хотіли бы ходити у
нашъ до гімназій чи на університетъ, або бо-
даи безплатне поміщенє для якогось числа
учениківъ въ истнующихъ бурсахъ нашихъ.
Черезъ те дала-бы виховати молода генерація
правдивихъ Русинів, а не Мадарівъ або ще
грішихъ мадаровивъ. Тін, вернувши по часі
до краю, отворили бы темнимъ братамъ очі.
Черезъ те маюмъ батькамъ розказали бы ся
звизані до теперъ дѣтьми руки и они взяли
бы ся за народну роботу. Черезъ те дало бы
ся удержати загальноу вже частину народно-
сти нашої при житю и учинити би ще хосен-
ною частиною сьладовоу Русі. Що охочі до
науки въ нашихъ школахъ знайдуть ся, а пев-
ний. Та не лишъ хлопцівъ, але й дѣвчатъ въ
угорскихъ Русахъ, годилося бы уміщувати въ
нашихъ школахъ, бо становиско Русини въ ро-
дині на Угорщині дуже а важне. Все те оче-
видно, выматало бы пожертвованє зъ нашої
сторони, але що оно не було бы надаремне,
то рйчъ певна.

Накоонецъ подамъ ще такі дѣв звѣстки:
Общество св. Василія, которо „ор-
ганомъ“ бувъ доси Календаръ въ мові рускій,
поставило сего року збогатити не лишъ руску,
але й мадарску літературу. Именно ухвалило
оно выдавати вѣдъ 1897 року, по при Кален-
дарі рускій, такий самий мадарскій... Навішній
матадоры общества звѣдають хѣба зъ глуд-
бівъ!... Треба-жъ знати, що вже теперъ угор-
ско-рускій священникъ выдають, оплачують и
удержують дѣв часопис мадарскій!...

Друга звѣстка така: Одинъ чоловікъ по-
дѣнявъ ся доброго дѣла: познакомити Мадарівъ
зъ положеніемъ руско-украиньского народу и
зъ руско-украиньскою літературою черезъ пе-
реклады дотычныхъ утворівъ на мову ма-
дарску. Незадовго має появиити ся зъ друку
знана брошура „Порабощаємый народъ“ [о тяж-
комъ положенію руско-украиньской мовы и лі-
тературы въ Россіи] — а потімъ той самъ чо-
ловікъ возьме ся до перекладу новелъ д-ра
Франка, декихъ оповідавъ Федьковича и
Марка Вовчка на мову мадарску. Може вибца
довѣдають ся де-що про насъ Мадары, бо до
теперъ нічого не знають.

У Львові, въ цѣтніи 1896.

В. Глатюк.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Сими днями рознесла ся въ Будапешті
въ кругахъ парламентарныхъ вѣсти, що міні-
стеръ войны Крітгамеръ подавъ ся до
дѣмісії. Той вѣсти заразъ заперечено урядо-
мъ зъ замѣткою, що мін. Крітгамеръ ще поперед-
ного дня (16 с. м.) бувъ на радѣ міністрівъ и
що при тѣмъ не прийшло до ніякой рѣшницѣ
гадокъ Правда, що міністеръ перебувъ въ по-
слѣдній часъ сильну неволю и черезъ те
не мѣгъ брати участи а въ войсковій парадѣ
анъ въ дѣбрекнхъ принятыхъ въ часѣ гостини
нѣмецкого цѣсаря; правда такожъ, що въ по-
слѣднихъ часахъ маевій авансы дали ему бо-
гато работы, такъ що теперъ чуже потребу въ-
почивати и бере відпустку ажъ до часу скли-
каня спільныхъ делегацій: але о дѣмісію доси
не просивъ и просити не думає. Такий булъ
урядовій запереченя и поясненя. Тимчасомъ
вѣсти про уступленіє міністра удержують ся все
тажъ и у Відні, а въ тамощнихъ кругахъ пар-
ламентарныхъ важуть, що відпустка его а
лише покрывкою, підъ котрою вѣвъ має усу-
тити ся зъ уряду. Уневняють, що міністеръ

Крітгамеръ не тільки справді нездужає и че-
резъ те не чуже себѣ въ силѣ поконувати зада-
чѣ своего уряду, але вѣрмъ того ще и рѣшницѣ
поглядѣвъ зъ иншими высшими достойниками
войсковыми склонюють его до уступленя. Не
знати лише на певно, коли се настануть; при-
пускають навѣтъ, що міністеръ буде ще при
наиблизшихъ спільныхъ делегаціяхъ заступати
войсковый дѣль.

На Мораві ладать ся вже до осѣннихъ
выборѣвъ сеймовыхъ. Вчера мали збрати ся
въ Оломуцѣ водпоручники чешскихъ сторо-
нницъ, щобъ порозумѣти ся що-до спільного
поведеня. Въ такой самій цѣли мають відбути
ся дня 25 с. м. зборы въ Бераві. За засаду
мають прийняти, щобъ поперати тільки тѣхъ
кандидатѣвъ, на котрыхъ укажуть довѣреннємъ
въ дотычныхъ округѣвъ выборчихъ.

Въ субботу дня 18 с. м. въ полудне при-
ѣхавъ болгарскій кн. Фердинандъ до Пе-
тербурга. На двірці зѣлѣнцѣвъ повѣтавъ его
великій кн. Володимиръ. Музика почестномъ
компаніи заграла болгарскій вимъ. Помѣжъ
рѣшницѣвъ депутаціями явила ся такожъ депута-
ція благотворительного общества зъ генераломъ
Чернаевымъ на чолѣ и поднесла князю хлѣбъ
и соль. Князь, его министры и дружина меш-
кають въ зимовій палатѣ. По полудни о 4 год.
поѣхавъ князь до царя до Царского Села.

НОВИНКИ.

При новѣмъ кварталѣ дуже про-
симо присылати якъ найскорше заєглости
и передплату, бо при кольосальныхъ вы-
даткахъ, які має ежедневні, неточность въ пе-
редплатѣ стаєть для издавництва справдіш-
ною аязвою.

— Вѣсти про нашихъ емігрантѣвъ.

Вѣдѣньска офіційна Polit. Correspondenz
одержала зъ Рио-Жанейра зъ жерела поваж-
ного такий вѣсти про нашихъ „бразилійцѣвъ“,
що выѣхали до Бразиліи въ остатнихъ мѣся-
цахъ: Около 1200 емігрантѣвъ зъ Галичины
звѣдають ся уже досе якъ повѣрѣтє мѣсяца
на островцѣ Ilha das Flores въ затоцѣ Рио
Жанейра и ще въ пять тиждѣвъ мусять
тамъ оставити ся, заки ихъ вѣдуть до краю.
Мѣжъ сими емігрантами страшна нужда. Въ
привіоичаймъ бруднѣмъ уміщенію тиснуть
ся мовъ селѣцѣ, хорують а дѣти мруть; нема
священника, щобъ хоронивъ мерцівъ. Дуже
доскудло сими емігрантамъ бракъ воды до
пяти; мешканцѣ складають жертвы для нихъ,
щобъ мали за що воды собі спровадити. Люде
тѣ у правдивій респектѣ. Крімъ сѣвъ Гали-
чанъ знаходять ся зновъ около 2000 душъ въ
азилу коло Pinheiro при шляху зѣлѣнцѣвъ
до Сао-Паоло; тін рѣшницѣвъ нуждують... Факта
тѣ свѣдѣать, якъ легкомысно люде зъ Гали-
чины пруть ся до „раю“ бразилійского.

Зъ Подволочискъ доносять, що дня 17.
с. м. выѣхало зъ водтамъ особовымъ повѣдомъ
рано 154 осібъ селянскихъ зъ Рожиски и зъ
Черникѣвъ повѣтъ скалатского, выбравшись до
Бразиліи. На пытанє, зъ якои причины вы-
ѣдять зъ краю, хочъ въ Бразиліи чекає
ихъ рѣвно тяжка доля, емігранты лясноично
водповѣли: „пѣсъ водѣ хлѣба не вѣт-
кає, тільки водѣ батѣга“. Грунты попрод-
дали по 100 алр. за моргъ заможнѣйшимъ селя-
намъ и мѣщанамъ дѣдчачамъ. Передъ водѣ-
ѣдомъ повѣду поліційный комисаръ Кремеръ
переглядавъ паспортны и казавъ выказувати ся
грішмъ на дорогу; показало ся, що каждый
маєвъ 800, декии 1200 а вѣлькихъ навѣтъ по
2.000 алр. — Въ пятницю мѣв. тиждѣва задер-
жало старство въ Ярославѣ на тамощній
двѣрці 16 родинъ зъ Сокальскаго, що выбра-
лись до Бразиліи. Двохъ, обавязаныхъ до служ-
бы войсковой уважено и воддано судови, а
прочихъ придержано на двѣрці, бо не мають
грошей на дорогу, а до дому вертати не хо-
тять. И въ самѣмъ Ярославѣмъ починають
агенты работу. Якъ пишуть зъ водтамъ — ро-
зпущено вѣствъ, нѣвъ архива. Рудольфъ жне въ
Бразиліи, а архивагента Стефанія мала передъ
святами бути въ Ярославѣ, щобъ люде йшли
до Бразиліи...

Зъ порѣвъ Бременъ и Гамбурга водѣз-
жають що тиждѣва транспорты по вѣлькѣ сотѣ
родинъ зарєгистрованихъ до портѣвъ въ горя-
чихъ провинціяхъ Бразиліи, котры, якъ вѣдомо,
е въ оглядѣвъ санітарныхъ просто убійцѣвъ для
нашихъ людеи. Рѣшницѣвъ торочною а се-
горочною еміграціею а въ тѣмъ, що торѣвъ
ѣхали люде безъ аѣвкихъ средствъ, а винѣ вла-
сти скрупулятно допильнуюють, абы выѣзжали
лишь тѣ, що выкажуть ся сумою 200 алр. на
роslу особу а 100 алр. на дѣтану выше 12 лѣтъ.
То одновій видимый наслѣдокъ дѣльности
властѣвъ въ тѣй справѣ! Довѣрѣ въ успѣхъ
средствъ поліційныхъ, котрыми ще передъ мѣ-
сяцемъ чванили ся представителѣ власти, вѣй-
шло просто на глумъ! — Зъ другой стороны,
коли йде о порѣванє руского селянина зъ ма-
зуравскимъ, все чужо выкалюванє Мазура, за-
хотѣвъ вѣдъ на заробѣтъ до пѣвочной Аме-
рики, а ледяній Русинъ покидає край на вѣки.
Якъ же представителѣ руской сусѣльности
звернули ся до власти, щобъ имъ уможливлено
реальну ацію, именно въ напрямѣ звернення

еміграціи своего народа до пѣвочной Америки,
перезожено на заробѣтъ, то ихъ водыхає ся, а
тѣмъ самымъ неначе затѣвлює ся монополъ
агентамъ бразилійскимъ... Але отъ уже и въ
повѣтъ намѣнедѣмъ янѣвъ паньавуюють
грунты водѣ нашихъ „бразилійцѣвъ“ а водтамъ
спроважують на тѣ грунты — Мазуравѣ!

— Свячене въ рускомъ „Соколя“ агроадило
вчерашномъ недѣлѣ въ полудне въ гарно воднов-
леныхъ комнатахъ товариства вѣльнадесѣтъ
членѣвъ. По посвященію свѣдѣй о. Яримов-
чемъ заступникъ головы „Сокола“ д. Романъ
Цеглинскій въ промовѣ пожелавъ товариству
и другимъ всякого блага, а водтамъ подѣлявъ
ся свяченымъ аѣвцемъ зъ другими. Обѣдѣ засѣ-
ли всѣ до столѣвъ. Поднесено вѣлькѣ тоаствъ
— за здорѣвє другѣвъ, на розвѣй товариства
и т. н. Весела дружна забава потягулась до
годинъ 3-охъ.

— Въ справѣ высылки руского священника
до Бразиліи була дня 17 с. м. депутація водѣ
руского комитету еміграційного у Его Еминен-
ціи кардинала и митрополита Сильвестра. Зъ
уваги, що въ Паравѣ поселило ся вже доси
около 10.000 Русинѣвъ на колоніяхъ, де въ
одай лишъ мѣсцевости живе ихъ около 4.000,
удав ся рускій комитетъ еміграційный до Его
Еминенціи въ просьбу, щобъ не давъ нѣвъ
пропадати безъ церкви и офіи духовной та
высылѣ тамъ чимъ скорше бодай одного свя-
щенника. Депутація вручила Его Еминенціи та-
кожъ просьбу на письмѣ, до котрой долучено:
1) мау Бразиліи зъ вызначеныхъ мѣсцевостѣвъ
ми, де поселили ся доси Русины, 2) доклад-
нійшій информаций про выселенцѣвъ и 3) вод-
писъ листу зъ Бразиліи на дозвѣвъ, якъ самі
выселенцѣ тужать за церквою и бажають свя-
щенника. Его Еминенція упевнивъ депутацію, що
и самъ занямає ся тою справою щиро и горя-
чо, та обѣцѣвъ довести такъ важне дѣло до
водни. Справа була бы далеко легша, коли бы
бразилійскій Русины могли изъ своей стороны
забезпечити священниковъ удержанє, якъ се
роблять Русины зъ пѣвочной Америки; але и
тавъ Его Еминенція обѣцѣвъ не пожалувати хочъ
бы власныхъ жертвъ, щобъ лише найти свя-
щенника, охотого до несеня духовного вспомо-
нашимъ бѣглошнымъ заморскимъ братамъ. По
такъ ласкавомъ и щирѣмъ принятію депутаціи
можно мати певну надѣю, що сего лѣта выѣде
на конецъ и першій рускій священникъ до Бра-
зиліи; бо що не трудно буде о охотникѣвъ на
тавъ важне дѣло, о тѣмъ не хочемо сумнѣ-
вати ся.

— Хиротонизація буковиньского архієпис-
копа о. Аркадія Чуперковича водбула ся вчера
передъ полуднемъ въ грецкомъ прав. церквѣ
у Відні послѣ такой программы: О 9 годинахъ
передъ литургіею епископы мали прийняти водѣ
о. Чуперковича звычайну исповѣдь вѣры. По-
тѣмъ епископъ зъ Катара о. Петрановичъ мавъ
ставити до службы о. въ сослуженію мѣжъ
иншими такожъ о. Чуперковича. Середъ вод-
правъ убрауаго хиротонованого владыку въ
архієпископскій ризъ и въ митру и вѣвъ пе-
реймає водправу, а по службѣ Б. дають
ему торжественно жезлъ владычій.

— Стіпендійна фундація бл. п. Фелікса
Шумлянського [б. учителя сѣтву въ гімназій
Францъ-Іосифа], призначенъ для водличныхъ
учениківъ середнѣйшѣй школы львовьскѣй, като-
ликѣвъ, аросла за довгѣ лѣтъ до 85.000 алр.
отже по разѣ першій роздано зъ неѣ 22 сті-
пендіи по 150 алр. рѣчно. Зъ рускою гімназіи
одержали стіпендіи зъ сен фундаціи пять уч-
ениківъ: Матѣйвъ зъ VII., Назаръ зъ IV., Ча-
банъ зъ III., Туряньскій и Назаревичъ зъ II.
класъ, а мѣжъ учениками зъ патон гімназій
Процивъ зъ V. класъ.

— Малый выдѣтокъ а Великий пожитокъ.
Нашѣ селяне ще доси мало розумѣють ся на
децимальной вѣзѣ и черезъ то мають велику
страду. Не говорю о неписемныхъ, але й
тѣ, що грамотѣвъ, везуть або несуть злишній
корѣцъ зерна до жидѣ на продажѣ, не за-
жизни дома. Збѣжѣвъ торговцѣвъ страшно ошу-
куютъ ихъ на вѣзѣ. Для того, що поодинокому
господареву трудно купити собі вагу за-
дѣльшого выдѣтку, то конечно а рѣшю: 1)
Кожда школа повинна мати вагу децимальну,
а учителямъ власти шкѣльній вѣхѣй припу-
чать [замѣсть морочити дѣтѣмъ головы за
„Книвоустыхъ“ и „Хробрыхъ“, „Дешковъ“ и
„Мешковъ“] практично поучати дѣтѣй добре
розумѣтисѣ на вѣзѣ, а коли будутъ господаря-
ми, не дадутъ ся ошукувати „Являемъ“ и по-
добнымъ „бращамъ“. 2) Кожда громада повин-
на за громадскій грошъ купити вагу на влас-
нѣсть и ужитокѣвъ громады; на те повинна гро-
мада признавати всякого рода вагы, продажъ
хашу або якіи помѣнчій дохѣдъ громадскій, а
вага повинна стояти въ домѣ громадскѣмъ, а
коли такого дому нема, то у вѣдѣ до безплат-
ного ужитку громадянъ. 3) Кожда церковь
або братство церковное повинно закупити вагу
и установити до ужитку братѣвъ церковныхъ
и священника або письменного провізора церков-
ного. Сильнѣе системы вагу „Prima“ можна
купити у Клейтона и Шуллевора на вытри-
малѣсть 150 вѣльгор. за 38 алр. а на 250 вѣльгор.
за 47 алр. Бѣтъ се на громаду або церковь
нежели выдѣтокъ, а хосенъ бувъ бы великій.
Думаю, що мой проектъ давъ бы ся дуже
легко впровадити въ житѣ и охоронивъ бы
многихъ водѣ тысячныхъ ошуканствъ и вы-
мыску! — А. Г. р-чѣ.

— Зъ трибуналу державного. Дня 21 падо-
листа п. р. оавска рада мѣсѣва ухвалила ре-
золюцію, въ котрій высказала жалѣ, що пра-
вительство своимъ поведѣніемъ въ справѣ ви-
бору д-ра Люгера на бурмістра Відні ста-
нуло въ суперечности зъ волею народу, за-
явленою въ законный способъ, и тѣмъ самымъ

безъ радѣи нарушило автономію громады.
Тую резолюцію заставовала шлѣсна президія
краєва дня 23 падоллиста м. р., а на рекурзѣ
опавскомъ радѣ мѣсѣской министерство справъ
внутрѣшнихъ дня 19 лютого с. р. затвердило
постанову шлѣского правительства, бо рада
мѣсѣка мовѣ то переступила вругъ своего дѣла-
ня, назначеный статутомъ. Противъ того рѣ-
шеня внесла опасна рада жалѣбу до держав-
ного трибуналу, а дня 14 с. м. водбула ся въ
тѣй справѣ розправа. Дня 16 с. м. оголошенъ
трибуналъ таке рѣшенє: Заставовленє ухвалы
опавской рады мѣсѣской, затверженє розпора-
дженіємъ министерства справъ внутрѣшнихъ д.
13 лютого 1896 а нарушеніємъ права свободно-
го высказѣ гадѣкъ, занорученого 13 артику-
ломъ державныхъ законѣвъ основныхъ, бо у-
хвалена заява мѣстити въ собі лѣше свобод-
ный высказѣ гадѣкъ, котрыи бувъ бы недозво-
ленный лише тогдѣ, коли бы своимъ мѣствомъ
або формою протививъ ся законамъ, — чого
однако въ тѣмъ разѣ не було.

— Кѣлько коштує рѣчно одинъ жовінь? —
Въ Сербіи 203 алр., въ Греціи 222 алр., въ Шве-
ціи 244 алр., въ Болгаріи и въ Люксембургѣ
по 250 алр., въ Франціи 268 алр., въ Норвегій
291 алр., въ Португаліи 294 алр., въ Румуніи 315
алр., въ Нідерландіи 321 алр., въ Австро-Угорщи-
нѣ 325 алр., въ Туреччинѣ 343 алр., въ Даніи 353
алр., въ Россіи 364 алр., въ Італіи 368 алр., въ
Испаніи 400 алр., въ Нѣмеччинѣ 406 алр., въ
Бельгій 413 алр., въ Англіи 100 алр. — пересѣ-
во 350 алр. Зъ того припаде на одного меш-
канца: въ Люксембургѣ 2-12 алр., въ Сербіи
2-60 алр., въ Туреччинѣ 2-94 алр., въ Болгаріи
3-28 алр., въ Норвегій 3-40 алр., въ Швеціи 3-55
алр., въ Норвегій 3-56 алр., въ Румуніи 3-73 алр.,
въ Австро-Угорщинѣ 4-21 алр., въ Португаліи
4-34 алр., въ Испаніи 4-35 алр., въ Россіи 4-74
алр., въ Греціи 4-77 алр., въ Даніи 5-67 алр., въ
Італіи 5-73 алр., въ Швайцаріи 6-26 алр., въ Нід-
ерландіи 7-68 алр., въ Нѣмеччинѣ 8-65 алр., въ
Франціи 11-02 алр., въ Англіи 13-08 алр. — пе-
ресѣчно 5-16 алр.

— Дрѣбні вѣсти. За фальшованє стемпль на
льосахъ турецкихъ засудивъ у Відні трибуналъ
карный жидѣ Морица Гохвальда на три рокѣ
звѣзничѣ.

Наука штука и література.

— „Для загального добра“, оповѣдавъ Мѣ-
хайла Копчиновского, водначенє преміею, на
конкурсъ редакціи „Зорі“, вышло коштомъ
автора окремоу княжкою передрукомъ зъ
„Зорі“ — обѣмає 70 сторѣвъ 8-ми и коштує
20 алр.

Именованя, перенесеня, конкурсы и пр.

— Вѣдначеня. Старшій учитель въ Коломыні
Ник. Дверняцкій одержавъ хрестъ заслуги.
— Именованя. Комисаръ скарбовый Іосифъ Віх-
лєръ именованый инспекторомъ скарбовымъ для
дирекціи скарбу въ Червоныхъ.
— Перенесеня. Намѣстникъ перенѣвъ ц. к. стар-
шихъ пѣженирѣвъ: Ром. Белянского зъ Львова
до Нового Санча, Ів. Кавенского зъ Станисла-
вова до Львова, Сев. Ринковского зъ Бѣхѣвъ
до Тернополя та ц. к. инженира Теоф. Дуляновича зъ
Тернополя до Бѣхѣвъ.

Телеграммы „Дѣла“

Вѣдѣнь 20 цѣтня. Новонаименованный ми-
трополѣтъ Буковины и Далматин д-ръ Чупер-
ковичъ доставъ вчера въ тутешній право-
славній церкви архієрейскій чинъ.

Будапештѣ 20 цѣтня. Сторонницѣвъ Угро-
ва ладить ся зажадати въ соймѣ поставленя
правительства въ станѣ обжалованя зъ причи-
ны такыхъ подѣвъ, якъ справа Тульскаго и ин.

Римъ 20 цѣтня. Правительство не позво-
ляло русскому водѣлову червоного хреста
переправити ся до Абессиніи черезъ Масаву,
бо показало ся, що въ тѣмъ водѣлѣвъ находѣтъ
ся такожъ войсковѣ люде. Россіиные перей-
дутъ до Абессиніи черезъ французску посылѣсть
Обекъ.

Цѣна збѣжѣ и другихъ продуктівъ.

14 цѣтня и. ст. 1896.

Львовѣ: Пшеница 7-50 до 7-70, жито 6-30
до 6-50, ячмѣнь 5-40 до 6-—, овесъ 5-70 до 6-—,
рѣпакъ 9-— до 9-25, горохъ 5-— до 8-—, виѣка
4-75 до 5-—, лѣнянка 0-— до 0-—, бѣбѣ —
—, бѣбѣкъ 4-25 до 4-60, гречка 7-— до 7-50,
коношина червона 25-— до 30-—, коношина бѣла
30-— до 50-—, коношина шведска 30-— до 35-—,
кнѣпѣ —— до ——, анжѣ 0-— до 0-—, ку-
куруза 5-— до 5-50, змѣль 20-— до 30-— алр. за
56 кѣль у Львовѣ, оковитѣ за 10.000 літрѣвъ
— до —— алр.

Выказъ окладанныхъ жертвъ.

— На „Пріютѣ“ въ Самборѣ зложили за часѣ
водѣ 1 до 31 марта с. р. Вп.: о. І. Литинскій
зъ Ганчовы 10 алр., о. Ілѣй Каламуновичъ зъ Кро-
пильника 10 алр., панѣ Юлія Кузовска зъ Кривки
20 алр., Церковъ въ Гѣбѣи 2 алр., аѣд. д-ръ Ів.
Литинскій зъ Щирци 5 алр., Деканатъ щирецкій

ВЪ ТРУСКАВЦІ

Въ 1-омъ и 3-омъ сезонѣ о 30% дешевше.

лѣчить ся зъ надзвычайнымъ успѣхомъ: Ревматизмъ, подагру, товѣсть, пѣсокъ нервовый, исхіясъ, недуги жѣночій.

Обѣмисту брошуру о Трускавци высылає на жаданє зарядъ.

Першорядна реставрація п. І. Делибиньского, реставратора готелю Imperial у Львовѣ.

ДЪЛО

Передилата на ДЪЛО^а въ літер. додаткомъ
въ Австріи: за границей:
на цѣлый рокъ . . . 18 ар. на цѣлый рокъ . . . 24 ар.
на полъ року . . . 9 ар. на полъ року . . . 12 ар.
на чертъ року 4 ар. 50 гр. на чертъ року . . . 6 ар.

у Львовѣ:
на цѣлый рокъ . . . 16 ар. на полъ року . . . 3 ар.
на чертъ року . . . 4 ар. на мѣсяцъ . . . 1 ар. 35 гр.

Реданціи, Администраціи и Експедиціи подъ ч. 24
уд. Баторіи. — Рукописи извѣстныхъ си лѣше на попереднѣ
застереженіе. — Реданціи повѣстныхъ вѣдѣнь вѣдъ порта.
Походноко тисако конту 8 ар. а. и.
Оголошенія вѣдѣли приимать си по цѣнѣ 10 гр. вѣдѣ
оковъ стубки извѣстныхъ вѣдѣ си мѣсяце а въ рубрицѣ
"Набѣсаніе" по 25 гр. а. и.
Подкии и вѣдѣи донесенія правнѣти числятъ си по 15 гр.
вѣдѣ сташке.

Пос. Мадейскій заявивъ именемъ воляпольского, що оно стоить на становищі автономію. Зъ огляду на историчну мину и рбзородадсть національну въ Галичині було би найвбодовбдйше — пбсла гадке екс-міністра — полмита краямъ повну свободу волагодження реформы выборовъ въ сеймъ. Але що се воможливе при тепершнихъ обставинахъ, то вола приймать проектъ правительственный. Проектъ творить нову вурю выборовъ въ правомъ загальномъ голосованія. Чомужна уводити ся, що тымъ правомъ ухилити

Хочь дневники урадовъ твердятъ заодно, що угоду австрійско-угорську маже довести до кінця ще тепершній, вѣну свого доживаючий парламентъ, все-жь такі не приймають голосы, узнаючи се за рѣчь просто неможливу. И такъ помѣщае Münch. Allgem. Zig. оновъ статью зъ Будапешту п. заг.: „Угода и нові выборы“, въ котрій выказуе са, що бѣла того, ажь теперь стоять угодові переговоры, не можна ані думать, чтобы передъ р. 1897 справа угоды прийшла подъ обрады парламентовъ. Въ Австріи и парламентъ и соймъ краевъ и всѣяныя корпораціи и печать, отже справдѣ загальна гадка домагае ся зъ рѣдкою однодушностію значного обниження квоты на субльній выдатки и большон закрученіи що-до постановъ экономічныхъ законвъ угодовыхъ. Зъ другою стороною въ Угорщинѣ такъ само рѣшчу опирають ся всякому підвищенію квоты, а домагають ся, коли вже не зменшена, то бодай поменшена тепершній, а за те жадають значныхъ польгъ въ яиншихъ экономічныхъ справахъ. При такъ рѣзнихъ суперечностяхъ леден чи зъумѣють або чи зважать ся рѣшати парламенты, доживаючі свого вѣву. Чи угода вычала бы некористо на одну чи на другу сторону, то опозиційні сторонництва при новыхъ выборахъ уговали бы зъ того сильне оружа агитаційне противъ кандидатвъ правительственныхъ. Отже мабуть ані гр. Бадені ані бар. Бауфі не схотять своихъ принадежъ и сторонниквъ выставати на такє очевидне небезпеченство, и длатого на-

Въ Нѣмечинѣ лютишь ся въ послѣднихъ часахъ въ застрашающей способъ язва поединкова. Недавно погибъ въ Почдамѣ адвокатъ Пенкеръ въ поединку съ любовникомъ своей жѣны. Хочъ выдать жѣнцѣ процессъ о развѣдѣ, все-жѣ такъ, будучи офицеромъ резервнымъ, бувъ тяжко зневаженный на чести чловека, обвѣязанный до поединку! И за свою зневагу, за зѣвчене своего жита родные заплатятъ ще въ добавку жѣнѣ въ поединку. Тотъ самондѣшны вѣдбувъ ся въ самѣмъ Берлинѣ поединокъ мѣжь двома адвокатами. Колька дѣвъ пѣсѣнѣе равнѣзъ въ поединку однѣхъ ротмистръ своего аята, резервного офицера. Передъ Великодными свѣтами мавъ королевскій достойникъ

Персональ дружини театральної числять на дні 1-ого січня с. р. 33 особь. В часі першого кварталу с. р. уступили два члени дружини артистичної; наомісто призначили чотирьох нових членів, між ними вступу артиста Івану Іва. Бабарякаєву. З персоналу оркестральної уступили зв. причини хороби діригент оркестру; на его місце призначили нового діригента. Позаяк показала ся konieczna потреба збільшити оркестру, то виділя заангажував до неї двох нових членів, зв. наслідок чого оркестра числять нині десять членів. — Особь служб театральної утримує виділя дві. — Окремо числять персональ театру зв. днешн 1 п'ятня с. р. 37 особь, т. в. число загально персоналу зросло від 1 січня с. р. о 4 особи. Всі члени дружини театральної побарокує разом місячну платню зв. квоті 1460 ар.

Въ загаданомъ часѣ бузъ выдѣль прише-

колений змішати в дорозі дисциплінарній двох функціонерів театру.

Щоби з одних сторони не наражуватися посеред року на можливий змій, в переодичній театральній, а в наслідок того в на можливий переодичній в представленнях і т. п., а одночасно забезпечити членам дружини театральної бути матеріальні, закладаючи виділяти в членах дружини театральної контракти, котрі об'єднують як тов. „Руско Бесіду“ так і членів руско народного театру до 1-ого червня 1897. При тій нагоді виділяти відповідно в підвешувати платню; наці призначити устатку членам дружини театральної в часі переїзду з одного місця на друге в дорожній додаток на частину поїзду у Львові. — За надзвичайний праць около розвою народної сцени в околі збереження майна театральних постановок виділяти ремунерації особно дотичних членів дружини театральної, в наслідок чого призначити управителів, режисерів, гардеробників, бібліотекарів і помічників управителя відповідний місячній ремунерації. — В місяці січня розділити виділяти танцю в висоті 400 зр. призначити загальними зборами „Руско Бесіди“ членам дружини театральної.

Дружина нашого театру готується: Воді 1. січня до 9. лютого с. р. в Сокалі, де дала 25 представлень; ті привнесли доходу разом 1.923-90 зр. т. е. одно представлення пересячно 77 зр. Воді 13. лютого по день 1. червня готується в Золочеві, де дала 28 представлень; ті привнесли доходу 2.769-56 зр. отже одно пересячно 98-80 зр. Всього доходу з представлень воді 1. січня до 1. червня с. р. було 4.693-40 зр.

На делегатів „Руско Бесіди“ уприсям був виділяти на Сокалі: Вар. о. врид. Роздільського, директора д-ра Ів. Матвія в д-ра Юска, — а на Золочеві: адвоката Д. Рожанковського на судю Доліницького.

Для оживлення духа товариського і дружніх зносин між членами дружини театральної урядив виділяти для них коштом близько 100 зр. спільний святый вечір в Сокалі, на котрий загодили в Ви. делегати.

Щоби подати помічну руку до фактового образования дружини театральної, закупивши виділяти до бібліотеки театральної книжок на 60 зр., між ними видавничство „Артист“, драматичні твори Шекспіра і другі. Крім того виділяти заасигнувати бібліотеку театру в 85 томів видані змісту балетристичного і передплачу для читальні театральної чотирьох руский часописів.

Репертуар театральних аболівитів ся чотирма преміальними творами, а надто комедією одноактовою д-ра Ів. Франка під заг. „Майстер Черняк“, котру виділяти закупивши. — Твори ті не могли досі показуватися на сцені, позаяк виділяти передали їх дирекції поліції до виробки, де они до тепер знаходяться. Дружина театральна працює надь виставленням „Федка Острожського“ і „Ямарів“ в они в місяці маю позавати ся на сцені, а надто надь відновленням таких пісень народних і перекладів, котрі відь довшого часу не були представлені. В цілі відновлення музичних творів австрійських закупивши виділяти значне їх число за 46-40 зр.

Ціле майно, так в гардеробі і ревізатах, як в бібліотеці, забезпечує виділяти в товаристві „Дивертись“.

Виділяти постановити таке коротка справоздане, як отсе нижче. подавати кожного кварталу до прилюдної відомості, а по оповіщенню его відбуту надзвичайне засідання при участі всіх інтересуючих ся справами народної сцени членів Руско Бесіди. Подробніше справоздане буде виділяти предламати за цілий рік загальним зборам.

В наслідок сего запрошує виділяти Руско Бесіди у Львові всіх членів сего товариства на надзвичайне засідання, яке відбуде ся в суботу 25. в ст. с. м. о годнів 7-йй вечором в читальні „Руско Бесіди“. На тій засіданню предламати виділяти всім членам всі акти театральні, подати всякий жадалий інформації і відповісти на есенуальний інтерпретації в тій справі.

З виділяти „Руско Бесіди“, у Львові дня 18. червня 1896.

Відозва з Тернополя.

Дорогий Родимці!

Як заведено, з дням 1 вересня 1896 р. розпочинає об'єднувати молодіж шкіль середніх устав о примусовій ношенню мундурів. Так отже кожний, що не буде мати уставою приписаного мундур, не буде міг по феріях шкільних числитися на прийняті ан до гімназії, ан до школи реальної.

Через се багато-багато наших шкільних молодіж, що досі лиш при помочи тутешних Бурс в милосердія людей мала спроможність об'єднуватися в робити поведку навчати знаваний поступок в науках, буде тепер хіба привселюдно розставати ся з школою. Таж видати на раз до 30 зр. на закупно мундур не кожний спроможе ся!

Тому виділяти Бурми тернопільської, пам'ятаючи на своє завдане, вибрав в меж себе комітет, котрий має зайнятися предбаченням средств, щоби бодай вишачим таланим тям в при тій крайній бідності ученикам обох тутешніх шкіль середніх допомогти до закупки потрібних мундурів.

Малый початок зроблено. При нагоді „свяченого“ в „Бесіди“ і на соборчанку де-канальній зібрано до 20 зр., але се ще мал в морі. На сю ціль треба бы бодай кількасот зр.!

Тож відкликуємо ся до жертволюбивости Р. Т. Інтелігенції духовної і світської і Хвальних Братств церковних нашого Поля, особливо Тернопільських. Зборачим, Скарлатиним, Терновельцями і Гусатинцями, щоби своїми датками прийшли в поміч комітетові в довершено задуманого дла.

Час короткий! — бо ледви кілька місяців дати насть воді речення, в котром устав входить в жите. Тож просимо при вождї нагоді зібрати склади в зарав відсылати їх на руки о. Євгенія Громицького, катхихи ц. к. вишної гімназії в Тернополі.

Воді Виділяти „Руско Бурми“ в Тернополі.

Спави. Вол. Громицький. Д-р Вол. Лукавський.

НОВИНКИ

При новім кварталі дуже просимо присылати як найкорше заглядати і передплату, бо при кольосальних видатках, як має дивитися, неточність в передплаті стає для видавництва справдішною азовою.

Засідане исторично-філософичної секції Наук. товариства имени Шевченка має бути в середині 10 (22) с. м. о годнів 7-йй. На порядку дені реферати д-ра Ів. Франка в М. Грушевського.

Зміни в судівництві. Радяний суду кравого: Ст. Гавліт в Чернівцях, Ген. Крісфельд в Сучаві і Іос. Левицький у Львові іменовані радниками вишого суду кравого у Львові. Р. диванам суду кравого при трибуналі першої інстанції іменовані: секретарі в начальнік суду повітового в Чернівцях Тит Сивалевич для Бережнів, начальнік суду повітового в Львові Іос. Шведицький для Чернівців, секретарі ради при суді окружній тернопільській Емиліан Кравчик для Тернополя, заступник прокуратора в Чернівцях д-р Франц Мандиборз для Тернополя, судья повітовий в Шарні Вол. Прокопич для Тернополя; в Буковині: секретарі ради суду кравого в Чернівцях д-р Бернгард Барберз для Чернівців, судья повітовий в Вишні Іос. Гугульський для Сучави, секретарі ради суду кравого в Чернівцях Ілія Кох для Сучави. — Секретарями ради при львівській вишній суду кравого іменовані ад'юнкты: Антоан Доліницький у Львові і Ник. Баньковський у Львові; секретарями ради при трибуналах і інстанціях іменовані: судья повітовий Люд. Самолевич в Немірові для Тернополя, ад'юнкты Іос. Вілевич в Стрию для Львова і ад'юнкты Ферд. Зетадович у Львові для Львова. — Титулярними радниками суду кравого іменовані судья повітовий: Боймюр Жарсін в Ярославі, Стан. Темпл в Дрогобичі, Володимир Гавліт в Олександрії в Артур Адльот в Крайові, в подієвній вх на дотепершніх місяцях службових як началнік суду повітового. — Судьями повітовими іменовані ад'юнкты: Вол. Заградник в Самборі для Буска, Ник. Праскевич в Зваржині для Перемышля, Ів. Лазорик в Добромилі для Рогатина, Антоан Паскауб в Станиславові для Городенки, Волод. Яничий в Долині для Жидачева, Теодор Марков в Яворові для Немірова, Лукиліан Кичицький в Мостисках для Львова і Люд. Герасимович в Тисмениці для Шарні. — Перенесені: радник суду кравого д-р Філарет Сембратович з Тернополя до Бережнів в радник суду кравого в Сучаві Отто Заверзель до Чернівців.

З Золочева пишуть нам: В Золочеві відбуде ся дня 18 с. м. вечором музичально-декламацийний в паміть Т. Шевченка заходом учеників VII класу гімназії. Вей точки програми [а було их 9] виконано вразіть добре. Вступне слово вголосив п. проф. Ружницький, гарно представивши став проєкту на Українці за часів нашого Кюбаар в его дбайливості. Велими добре вичає відчит під заг. „Значення Шевченка в літературі рускій“ ученика VII-го класу п. І. Бодяна, котрий при добре обробленій темі також відповівно вголосив его. Найліпше вразив аробіла на присутних декламація: п. Голднатово і Душенчука, обох з VII класу. Першій віддекламував „Гамалію“, другій „Тополю“ оба як найкраще. Прочі точки — сивні в музика вичає слабше за-для малых сві. З молодіж були присутні всі старші ученики, але молодших бачили мы мало. Своєю дорогою дирекція гімназії не повдмогла учеників о сьмь вечору, коли тимчасом на вечорі Мичкевича захохотувано всіх. І професори не всі являти ся. Полякам мы не давали, але що сказати о Русині [вранда, вон „твердий“]! До него перед двома роками прийшли ученики просити на тавій вечорі, а вон на те: „На вечорі дйда-хрїнка не приходжу!“ Сумно! — Вонци належит ся щира подяка о катхитові Бзерскому в суді п. Доліницькому, що оня своєю помічю довела се дло вечора до пуга. — Гості.

Спави м'ячан Галича передь трибуналом адміністраційним. В місячочу Галич в наслідок досить великих мальверзацій двох функціонерів громадських розв'язано в 1894 р. раду громадску в установленно комісаря правительственного, котрий вже два роки урядув, а на покриті урядових фондів (майже 1000 зр.) рішав пустити в а ренду 119 моріт пасовиска громадского. М'ячан, що користали в пасовиска, спротивили ся сему зарядженню і внесли рекурз до виділу кравого. Виділяти в. не уважалив рекурзу, а надто що вичено кількадесятьох зм'ячанам процає карий о публічне пасовіство, бо ставали обір виновано зарядженні комісаря правительственного, ухвалених таж его радою прибочною, зложеною в товаришів тых двох функціонерів. М'ячан удали ся з жалобою до трибуналу адміністраційного, а що не могли найти ніякого Поляка або Русина адвоката для оборони передь в'єрдою, нанали собі Нямця д-ра Шарфмессера. Зб сторони виділу кравого виступав адвокат віденський д-р Корнфельд, котрий старав ся доказати, що м'ячане галич не ступно вносити жалобу, бо пасовиска вносили 506 моріт, отже не потерпіли шкоди, коли через кілька літ не будуть уживати 119 моріт. Трибунал полишив непорішену справу в завішено і поручив розслідати, чи оня уживали в зарекованого ґрунту в чи тепер вон для них потрібний. Нарозував була три відторування галичских м'ячан в тій заявці, що не інтересований м'ячан в Галича будуть змушені вимігувати хаб до Бразилії, скоро трибунал потвердить зарядженя комісаря правительственного.

З Выхатич [новіт перемиського] пишуть нам: В Выхатичах, навіщеных в осені мин. року страшним пожаром, взяла ся громада до організації на поля економічно-просвітній. При помочи Божий в при жертволюбности господарів-погорблєв по ставлено хату на читальню і на крамницю. Посвящені новий хаті і отворені читальня на статутах „Просвіти“ відбуду ся 15 ого марта с. р., але тихо в без волякого гамору, без прошевань гостей, як то водити ся по нивіт громадсь, — головю д'ятого, що мы погорблєв і ніхто не мав охоти до гучных закладіт читальні на сивних аграріях майже цілого села. До отвореня читальні в крамниці в своїй власній хаті перш сиві громада не дуже радо відступали по кілька канавів дерева на нову читальню, давали в ґроші, в'єдвали д'ягом по матеріалі, майстры а „Віт заклад“ ставили — одним словом, всі світ докладали, щоби чим скорше мати свій настрій дахом вутіт, а обіти ся без коштом. Котра б'єт, а в буді г'єт домь сварки, білки, розпусти, п'єнєтєв в вєкєв поган. Хвала Богу, що громада не проаріли — хоті не всі! Крамницю дуже т'єпимос; она гарно розвиває ся в кожнім д'яем, а в часомь подумамо про касу по значюу в шпихл'єр. — При тій нагоді середчу подяку славдємо світлому виділову „Просвіти“ у Львові за прислані нашб читальні даромь 71 книжок свого виданя і за щирі слова заохоти до просвіти в праці на полі економічного. — Однє за многіх.

Учений хлоп. Один д'явняк хорватский оповідає таку исторію: До одного богатого графа, що має село коло Загребу, прихала гості з Англії. Господарь умів добре по англійски, то і розмова на графськьм заміт вєла ся лаше в тій мові. Коли раз гості пошла оглядати господарство, випало одному парббєви, показувати им якусь господарську машину, і вон оказав таку аручність і таке розуміє машини, що руса леді зачудована звернулася до свого чоловіка: „Якій аручний той дурний хорватский хлоп!“ В тій паробок, видимо зобиджений, відказав ся зосімь незграбше по англійски: „Хорватский хлоп не в дурний; тільки вон бідний і не має науки, а се не его вина.“ Можна собі виставити, зачудованя гостей і засоромленє дами. Але леді скоро отримала та шить: „То ты умієш по англійски?“ На те відказує жєнка парббєв, що також при тій була: „А чому-ж бы в! Мы-жє зь чоловікомь була дого в Америці.“ Леді сторопила ще більшє, коли п чула англійску мову ше в воді мужичи. Озбєл графь аробив „ученого“ хлопца своимь камердинером. — В на

Д'як кількості циневаний до огороженє по зр. 5 за 100 метрб. Шнури д'яотий циневаний, ґрубости 5, 6, 13, 16, 20 мм. по цінахь можливо низькихь поручає Петро Хшонетовский, торговля зєлєнцями у Львові, площа Капітульна 1 (напротівь катедрі).

Вже вийшла перша велика народописна КАРТА українсько руского народу. Зладжена А-ромь Григорієм Величкомь в виконаня вь робітні Андрія Андрійчича літографа у Львові, коштомь і заходомь Товариства „Просвіта“ у Львові.

Замовляти можна в Товаристві „Просвіта“ у Львові (ринок ч. 10, 1. поверхь) Цна нингарска карты: 3-50 зр. а для членів Товариства „Просвіта“ і для передплатників „Зорь“: 2-50 зр. за примірник.

Замовляти можна в Товаристві „Просвіта“ у Львові (ринок ч. 10, 1. поверхь) Цна нингарска карты: 3-50 зр. а для членів Товариства „Просвіта“ і для передплатників „Зорь“: 2-50 зр. за примірник.

Замовляти можна в Товаристві „Просвіта“ у Львові (ринок ч. 10, 1. поверхь) Цна нингарска карты: 3-50 зр. а для членів Товариства „Просвіта“ і для передплатників „Зорь“: 2-50 зр. за примірник.

Замовляти можна в Товаристві „Просвіта“ у Львові (ринок ч. 10, 1. поверхь) Цна нингарска карты: 3-50 зр. а для членів Товариства „Просвіта“ і для передплатників „Зорь“: 2-50 зр. за примірник.

Замовляти можна в Товаристві „Просвіта“ у Львові (ринок ч. 10, 1. поверхь) Цна нингарска карты: 3-50 зр. а для членів Товариства „Просвіта“ і для передплатників „Зорь“: 2-50 зр. за примірник.

Замовляти можна в Товаристві „Просвіта“ у Львові (ринок ч. 10, 1. поверхь) Цна нингарска карты: 3-50 зр. а для членів Товариства „Просвіта“ і для передплатників „Зорь“: 2-50 зр. за примірник.

Замовляти можна в Товаристві „Просвіта“ у Львові (ринок ч. 10, 1. поверхь) Цна нингарска карты: 3-50 зр. а для членів Товариства „Просвіта“ і для передплатників „Зорь“: 2-50 зр. за примірник.

Замовляти можна в Товаристві „Просвіта“ у Львові (ринок ч. 10, 1. поверхь) Цна нингарска карты: 3-50 зр. а для членів Товариства „Просвіта“ і для передплатників „Зорь“: 2-50 зр. за примірник.

пних ґрахь лемківскихь нашлось бы мабуть багато таких „учених“ мужикб.

Дробні всти. Померли: в Кракові д-р Мах. Зелевский бувшій довозлїтний лікарь головний в Кракові і авторь богатого брошурі в статей лікарських, а в Градці старіємь В. Облак, доценть університету, один з найвидатішихь молодихь славістівь школы В. Ягича. — Вибір бурмістра міста Станиславова має відбутися в слєдуючюч чет-верга. — Ке. Стояловский, відсиджючий те-пер кару в арештї у Відні, вийде 26 с. м. на волю. В перших днях мая має прихати до Львова, де задумує скликати велике народне в'єче. — Львівский оо. Реформатори розпочали будувати новий монастирь в костелі при улиці Яновской у Львові. — У Львові повесили ся Варвара Белова, жена робітника, в прступі божевільства в Катерина Бродя-севичева, 62-лїтня вдова, котра любила дуже записати ся. — У Відні застрїлєв купець Фухс свою жєнку, що була невільничою хор-ра, а відтакь відобрав собі жите. — На Зєє-сєвню під Львовомь являв ся на шині заробникь Юл. Шевчук і п'єтєв під колєсамь надходячю поїзду татарового. — Osservatore Romano доносить, що папа прийняв на відієвця віцепрезидента в. р. ради шкільної д-ра Робиньского в віцепрезидента в. р. дирекції лікарю д-ра Коритовского. — Славыи члень міжнародної тайки зл'єдїської, котрої спе-ціальностю було обкрадати каси вертаймб-скі, Дмитро Папакоста, Грець, зазуджений недавно в Будапештї на шість лїт в'єзачі, утїкь онотды вечоромь зь двома нашими в'єз-ними аб шпїталю в'єзачного, куды був перенесений зь причинь недуги. — Римо кат. парохь в Добрехові, вє. Кароль Фішер, іменованый почетнымь в'єрломанномь пере-мыскєм капітулы.

Телеграми „Діла“

Берлін 21 червня. Вчєра в парламенті вєла ся розправа надь нєгєрпєлєціє в справі повдїєвб. Бєсідняки виступали протівь повдїєвб зь рбзнихь ставовіскь, як зь хрїстїаньского так і зь загаль-но людского. Именемь правительства відпові-дав секретарь державный Вєтїхєр. Вбз-мїж нїмьмь заявив, що канцлєрь ще не мав часу застановити ся надь справою. Роз-права же не п'єдїєчїла ся вчєра.

Пєтербург 21 червня. Ка. Фердинандь приймає вчєра посблєв в'ємєцкого, италій-ского, англійского і французского, а відтакь вє. Лобанова. На домовинахь Александр II. і III. зложив князь в'єдї.

НАДОСЛАНИЕ.

Зміна локалю.

Найдашевшій окладь товарбв оптичныхь і механічныхь

ВЕНЕДИКТА КОПЕРНИЦКОГО під „Коперником“ перенесений до нового локалю при пл. Галицій ч. 1.

По цінахь найдешевшихь вь вєдєжємь виборбь окуляри, п'є-рєрї, злєрєткь, барометри, тер-мометри. — Напрямь найкєр-ше і найдешевше. — Устроєня електрїчныхь дєзїєкб. — За-мовляти зь прєвїзїємь водворожє.

Адреса: Оптикь Копєрницкий Львбв плота Галицка ч. 1. 4185

Д'як кількості циневаний до огороженє по зр. 5 за 100 метрб. Шнури д'яотий циневаний, ґрубости 5, 6, 13, 16, 20 мм. по цінахь можливо низькихь поручає Петро Хшонетовский, торговля зєлєнцями у Львові, площа Капітульна 1 (напротівь катедрі).

Вже вийшла перша велика народописна КАРТА українсько руского народу. Зладжена А-ромь Григорієм Величкомь в виконаня вь робітні Андрія Андрійчича літографа у Львові, коштомь і заходомь Товариства „Просвіта“ у Львові.

Замовляти можна в Товаристві „Просвіта“ у Львові (ринок ч. 10, 1. поверхь) Цна нингарска карты: 3-50 зр. а для членів Товариства „Просвіта“ і для передплатників „Зорь“: 2-50 зр. за примірник.

Замовляти можна в Товаристві „Просвіта“ у Львові (ринок ч. 10, 1. поверхь) Цна нингарска карты: 3-50 зр. а для членів Товариства „Просвіта“ і для передплатників „Зорь“: 2-50 зр. за примірник.

Замовляти можна в Товаристві „Просвіта“ у Львові (ринок ч. 10, 1. поверхь) Цна нингарска карты: 3-50 зр. а для членів Товариства „Просвіта“ і для передплатників „Зорь“: 2-50 зр. за примірник.

Замовляти можна в Товаристві „Просвіта“ у Львові (ринок ч. 10, 1. поверхь) Цна нингарска карты: 3-50 зр. а для членів Товариства „Просвіта“ і для передплатників „Зорь“: 2-50 зр. за примірник.

Замовляти можна в Товаристві „Просвіта“ у Львові (ринок ч. 10, 1. поверхь) Цна нингарска карты: 3-50 зр. а для членів Товариства „Просвіта“ і для передплатників „Зорь“: 2-50 зр. за примірник.

Замовляти можна в Товаристві „Просвіта“ у Львові (ринок ч. 10, 1. поверхь) Цна нингарска карты: 3-50 зр. а для членів Товариства „Просвіта“ і для передплатників „Зорь“: 2-50 зр. за примірник.

Замовляти можна в Товаристві „Просвіта“ у Львові (ринок ч. 10, 1. поверхь) Цна нингарска карты: 3-50 зр. а для членів Товариства „Просвіта“ і для передплатників „Зорь“: 2-50 зр. за примірник.

Замовляти можна в Товаристві „Просвіта“ у Львові (ринок ч. 10, 1. поверхь) Цна нингарска карты: 3-50 зр. а для членів Товариства „Просвіта“ і для передплатників „Зорь“: 2-50 зр. за примірник.

Замовляти можна в Товаристві „Просвіта“ у Львові (ринок ч. 10, 1. поверхь) Цна нингарска карты: 3-50 зр. а для членів Товариства „Просвіта“ і для передплатників „Зорь“: 2-50 зр. за примірник.

Замовляти можна в Товаристві „Просвіта“ у Львові (ринок ч. 10, 1. поверхь) Цна нингарска карты: 3-50 зр. а для членів Товариства „Просвіта“ і для передплатників „Зорь“: 2-50 зр. за примірник.

Замовляти можна в Товаристві „Просвіта“ у Львові (ринок ч. 10, 1. поверхь) Цна нингарска карты: 3-50 зр. а для членів Товариства „Просвіта“ і для передплатників „Зорь“: 2-50 зр. за примірник.

Замовляти можна в Товаристві „Просвіта“ у Львові (ринок ч. 10, 1. поверхь) Цна нингарска карты: 3-50 зр. а для членів Товариства „Просвіта“ і для передплатників „Зорь“: 2-50 зр. за примірник.

Замовляти можна в Товаристві „Просвіта“ у Львові (ринок ч. 10, 1. поверхь) Цна нингарска карты: 3-50 зр. а для членів Товариства „Просвіта“ і для передплатників „Зорь“: 2-50 зр. за примірник.

При закупкї товарбв просимо поклїкуватися на нашу часопис.

ДѢЛО

Виходить у Львові щодня (крім неділей і руських свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додатокъ „Вісникъ найзнаменитішихъ повѣстей“ виходить во вторникъ, а во вторникъ і п'ятницю на першому разі виходить у Львові.

Передплату і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „ДѢЛО“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень ул. Коперника ч. 11, і Бюро газетъ ул. Кароля Людвіка 9, і А. Ольшевського ул. Килинського 2; — въ Ярославі Л. Крижановскій; — у Відні: М. Dukas, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse, J. Seilerstrasse 4; F. A. Richter, Nibelungenstrasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler, I. Wallfischgasse 10; въ Франкфурті і Гамбурзі: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „ДѢЛО“ і належність за інсератами платити у Львові.

Передплата на „ДѢЛО“ зъ літер. додаткомъ въ Австрії: на цілий рікъ . . . 18 ар. на цілий рікъ . . . 24 ар. на півріччя . . . 9 ар. на півріччя . . . 12 ар. на чверть року 4 ар. 50 кр. на чверть року . . . 6 ар. у Львові: на цілий рікъ . . . 16 ар. на цілий рікъ . . . 3 ар. на чверть року . . . 4 ар. на місяць . . . 1 ар. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція підъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вставляють ся лише на попереднє застереженіє. — Рекламні неопечатані відоміи вѣдъ порта. Подорожне число коштівъ 8 кр. в. в.

Оголошенія з'являють ся по ціні 10 кр. вѣдъ одного стрічка асератомъ або вѣдъ місяця а вѣдъ рублицъ „Надбавка“ по 25 кр. в. в.

Подарки і інші донесення правителівъ числять ся по 15 кр. вѣдъ стрічки.

Нагляче внесенє пос. Романчука въ парламентъ.

Давно вже не було въ палаті посѣдствъ такъ оживленого засѣданія, якъ вчора, вторгнені, а причиною того оживленія було — наглядче внесенє пос. Романчука въ справѣ заборони вѣдъ народнихъ у вѣдній Галичині політичними властями. Порухнені сего справу було дуже не на руку правительству і сто ронництвѣмъ правительственнымъ, а въ першій лівні коду польскому. Скоро нѣ розвѣслась вѣдъ, що пос. Романчукъ задумавъ поставити наглядче внесенє, сейчасъ N. fr. Presse зробила красу міню, а що въ одной стороні не могла вѣдъ закнати самому внесеню (бо-жъ лівні голосувала за такимъ самимъ наглядчимъ внесенємъ пос. Гессмана въ нагодѣ заборони вѣдъ въ Речу), въ другой же стороні хотѣла прислужити ся своему союзникові коду польскому і підобрити ся гр. Баденюму, то й обмежилась на замѣтку, що така важна справа, якъ реформа виборча, стоить на порядку денномъ, а тутъ забирають частъ якимъсь наглядчимъ внесенємъ. Вже въ той замѣтці можна було догадати ся, що правительство змобілізує давній коаліційний сторонництво, котрі, мимоходомъ кажучи, въ своїмъ теперішнімъ сервілізмі і обаві о мандаті, на випередки хотять прислужити ся правительству, — та по-валити при помочи вѣдъ наглядчості внесенє, а вѣдъ се і дѣйство стало ся.

Вельми пожаловані гідну роллю мусѣли відіграти на вчорашнімъ засѣданні якъ гр. Бадені такъ і кодо польске супротивъ фактѣ, піднесення пос. Романчукомъ, та замѣтокъ прочихъ бесѣдниківъ що-до сего славного polnische Wirthschaft въ Галичині. Крутили ся пани зъ кода польского на своїхъ мѣсцяхъ, мовъ бы хто жару нѣмъ підсипавъ, а вѣдъ вѣдъ вѣдъ на свою оборону „демократъ“ Щепановського. Вже само порушенє справѣ галичинѣ въ парламенті мусѣло до живого врагити членѣмъ кода польского — бо, звѣсно, пѣдла интенцій політичѣмъ польскимъ Галичинѣ мавъ мати винимове становище, а вѣ справі не мають приходити передъ форумъ парламенту — а не то осягненіє тѣхъ справѣ галичинѣ лучами Рентгенівськими, котрі дали можливість побачити тѣ справі въ цѣлѣй мѣрѣй вѣдъ. Промова гр. Баденюму робила вражѣ, мовъ бы вѣдъ цѣлкомъ не бувъ зъ Галичинѣ і не знавъ галичинѣ водносеніє, а о фактахъ, піднесенихъ Романчукомъ, ажъ мусѣвъ інформувати ся. Відтакъ запевнивъ гр. Бадені, що зарядити дождженіє, а якъ бы відкрили ся які надужитя, то выдасть відповѣдній розпорядженіє. Стара пѣсонька, відповѣдана въ-друге въ короткімъ часі, бо разъ по выборахъ, а теперъ по заборонахъ вѣдъ!

Въ имени змобілізованого коаліційного премієвавъ лібералъ Зігмундъ противъ наглядчості. Ходъ сего цѣкавого дискусіи бувъ слѣдуючий:

Пос. Романчукъ забравъ голову до мотивованія наглядчості свого внесенє. Відносини галичинѣ — говоривъ — стають чимъ разъ більше невыносимі. Давніше політичній власті строго придержували ся закона о выборахъ і свѣтлості розвѣзували выборы. Послѣдніми часами не вдоволяють ся власті розвѣзувати выборы, лишъ придержують ся цѣлкомъ новон тактичѣмъ. Въ рокахъ 1893 і 1894 заборонено численні выборы въ причині холеры. Страхъ передъ холерою мінувъ, а прийшла торбѣна кампанія виборча до союму. [Д-ръ Браерадъ: Се гірше якъ холера!] Тутъ бесѣдникъ подрбно навѣвъ случаѣ, коли заборонено вѣдъ і выборы передъ і по выборахъ соймовыхъ, та якій подавано причини н. пр. що шепѣ на выборы вѣдъ тѣсна. Навѣвъ довѣрочні выборы заборонено, н. пр. зборъ въ Тернополі дня 1 цвѣтня, подаючи причину, що склюкующій предсѣдатель не знавъ особисто кожного запрошеного.

[П. Пернерсторферъ: Треба тутъ подати дѣконче имена, щобъ тѣхъ панѣвъ Гольцінтерѣвъ, Гавлятѣвъ (прокураторы вѣдѣнскі — прим. Ред.), котрихъ имена кончатъ ся на „ski“, добре притиснути. — П. Романчукъ: Староста тернопільскій называвъ ся Завадскій,

— П. Пернерсторферъ: Сей молодець зробити карієру!]

П. Романчукъ прагадавъ, яку інтерпретацію вирачу „запрошений гѣсть“ ухвалила палата посѣдствъ і высказавъ жалѣ, що надъ сего справою не радѣла такожъ і палата пѣдѣвъ. Сѣмъ комитетовыхъ, що запрошували на тернопільскі выборы, поставлено передъ судъ.

[П. Пернерсторферъ: Въ Галичині мають чейже судѣвъ, на котрихъ можна числяти! — П. Левіцкій: Маємо. — П. Пернерсторферъ: Я мавъ на радцѣ такихъ судѣвъ, на котрихъ правительство може числяти...]

П. Романчукъ высказувавъ дальше, якъ власті галичинѣ переслѣдують тѣхъ селянъ, що брали участь въ депутаці до Відня. А все те стоить въ звязі зъ выборами. Бесѣдникъ до-ставъ лѣвъ вѣдъ одного священника зъ жалобою на старосту, котрий сказавъ священникові: Маю приказъ перепинити виборъ вашого кандидата. (Окликъ на вѣдній лѣвъ і мѣжъ молодѣ Чехамъ: Слушайте!) Коли сей священникъ вернувъ зъ громадянскою депутаці до Відня, сказавъ ему староста: „Тажъ се соромъ брати зъ собою до Відня 15 хлопѣвъ найбѣршого поведени. Се-жъ тѣ самі, що голосували противъ... кандидата правительственного!“... (Смѣхъ въ цѣлѣй палаті.) Селянъ, участниківъ депутаці, карають староста, а депутацію саму представляють мовъ безхосенну демонстрацію. (Голосъ: Слушайте! Такъ называють депутацію до цѣсаря!) При кожній нагоді відзывать ся теперъ до селянъ: „вѣдѣнскѣ вѣдъ“, а вѣдъ собѣ до цѣсаря по справедливѣстѣ!“ (Голосъ обуренія.)

[П. Гессманъ: Въ сей способѣ плакати патріотизмъ і чувства династичні! — П. Бжезновскій: Мають тѣ вѣдъ старосты і урядники се републиканцѣ чистон крови! — П. Ватшай: Щось подібного мають і въ Россіі не дѣ ся!]

П. Романчукъ прагадавъ, що навѣвъ Поляки зѣ сторонництвѣмъ людского обуренія на таке поведениє ч. к. урядниківъ Поляківъ зъ рускимъ людомъ. Вѣдъна высказавъ надѣю, що наглядчѣстѣ его внесенє буде ухвалена, тѣмъ больше що надавъ своему внесеню таку саму форму, въ якій палата ухвалила внесенє Гессмана.

Президентъ міністрѣвъ гр. Бадені заявивъ, що не заперечує парламентовѣ права ставляти і ухвалювати наглядчѣ внесенє. Однакъ се може стати ся лишъ въ тѣхъ случаяхъ, въ котрихъ або правительство не е интересоване або коли въ кожній хвилі можже правительство заняти якесь становище. Скоро однакъ підносѣть ся закиди, то треба придержувати ся асады audiatur et altera pars. Оз-жаловані власті і урядники мусѣть мати вѣдъду і правдѣти ся. Въ сѣмъ случаю, хочъ бы палата ухвалила наглядчѣстѣ, не буде можна вѣзати вѣдъно акціи безъ попереднього дождженія. А таке дождженє буде зарядженє і скоро покажуть ся нѣ надужитя, то выдасть ся відповѣдне розпорядженє. Однакъ годѣ зъ горы сказати, чи нѣ яже ореченє буде вѣдѣна. Відтакъ замѣтивъ гр. Бадені, що въ 1896 р. не ввійшовъ до міністерства нѣякій рекуръ противъ заборони вѣдъ, а одну жалобу въ тѣдѣй самѣй справѣ (всѣародне вѣдѣ) відклено у вѣдѣхъ нѣстанціяхъ. Запевнивъ, що анѣ вѣдѣдъ анѣ спеціально для Галичинѣ, анѣ вѣдѣдъ анѣ теперішній камітанкъ не выдали нѣякихъ спеціальнихъ розпоряджень въ справѣ выборовъ. Має лѣвъ намѣстника зѣ доносенємъ, що роздрозненє населенія давѣ замѣчати въ деякихъ околѣностяхъ, тожъ власті мусѣли заборонити вѣдѣ. Зъ тѣхъ причинъ просивъ гр. Бадені відкнати наглядчѣстѣ внесенє.

Пос. Леваковскій признавъ, що наглядчѣстѣ внесенє оправдава, а само внесенє на часѣ. Много закидѣвъ, піднесенихъ Романчукомъ, можже вѣзъ зъ власного досвѣду потвердити; неувѣрливѣстѣ, спонуканихъ злоу-волею, дѣ ся въ Галичині дуже много. (Голосъ: Слушайте!) Торбѣ поставивъ бесѣдникъ зъ коді польскимъ таке саме внесенє якъ Романчукъ, але коло не уважало відповѣднимъ заняти ся сего справою. (Голосъ: Слушайте!) У вѣдній Галичині немовъ то зъ причинъ національнихъ ведено таку борбу противъ на-родныхъ вѣдѣ, але въ вѣдній Галичині зъ порученія гр. Баденюму підъ рѣзкими покря-

ками такъ само давлено рухъ людской. — Відтакъ высказавъ бесѣдникъ свій жалѣ що-до способу, въ якій пос. Романчукъ представивъ цѣлу справу. Здавало бы ся, що тѣ надужитя дѣють ся въ интересѣ народу польского а противъ Русинѣвъ. (П. Романчукъ: Нѣ, се дѣ ся въ хосенъ верховодѣмъ въ Галичині партіи.) Справа такъ; се интересъ партійный а не національнѣй. Поляки терпѣть підъ та-кимъ самимъ обухѣмъ що і Русины. Не можна сего назвати polnische Wirthschaft, бо се австрійскѣ господарѣ, котру заведено въ Галичині. — Відтакъ полемізувавъ бесѣдникъ зъ высказаніи п. Кронаветера при дискусіи надъ реформою виборчою що-до польской гос-подари і політичѣмъ. Се наслѣдѣи системы цен-тралізаційной, котрой плодомъ мѣжъ иншимъ теперішній ординаціи выборы. Вже найвысшій частъ, щобъ устали спѣры і зависти національ-ай, щобъ народы, котрі въ Австрії мусѣть жити побѣчъ себе, подали собѣ руку, щобъ дѣла свои мѣрили почутѣмъ правды і беззлѣд-носпі справедливѣсти. Вже разъ мусѣть повалити ся реакціонна господарка, щобъ вѣдѣти миръ!

Пос. Пернерсторферъ замѣтивъ, що годилося було, абы президентъ міністрѣвъ вже засягнувъ бувъ телеграфічно інформаціи зѣ Львова, бо наглядче внесенє Романчука було заповѣдженє передъ кодыкома дама. Бадені нѣколи вѣдѣго не знае, а мимо того поинформованій о вѣдѣмъ ажъ до найменшой дробнѣцѣ і знае кожного зъ сѣхъ „сѣро-попеластыхъ мужѣвъ гонору“, котрі въ адміністраціи Галичинѣ крадуть при кожній нагоді людскі его права політичѣй. Сѣхъ панѣвъ знае презѣвъ кабінету особисто. Але щобъ дати мож-нѣсть правительству поинформувати ся, вно-сѣть бесѣдникъ, щобъ дискусію надъ нагляд-чимъ внесенємъ перервати і відкнати до першого засѣданія въ мѣсѣци маю.

Высказані въ наглядчѣмъ внесеню відно-сини — говоривъ дальше п. Пернерсторферъ — панують въ Галичині вже вѣдѣ многихъ лѣтъ. Недуги епідемічѣй суть для галичинѣхъ властей знаменитѣмъ средствомъ домашнимъ противъ всякихъ зборовѣвъ. Скоро въ Галичині вже такъ далеко посувають ся, що забороню-ють вѣдѣ підъ покрывкою, мовъ бы лѣвалъ на зборы бувъ за малѣй, то чи чоловікъ, котрий такий зарядженіє выдае, має почутѣ чѣст-ности, етичѣ? Чи не годѣть ся такого панѣва прогнати зъ уряду? Скоро въ Галичині суть які епідемічѣй недуги, то се передовѣмъ гнѣть людѣ і обманѣства політичѣй, доконувати шляхтичѣмъ і властями політичѣмъ на людѣ. Треба дѣвувати ся спокійному поведению галичинѣмъ людѣ. Якъ нѣзѣно і въ нуждѣ мусѣть лежати галичинѣй людѣ, польскій і рускій, скоро досѣ не най-шовъ силы, щобъ бодай дробку поветати противъ истнующихъ тамъ водносеніє. Тѣмъ хви-лѣ, коли се стане ся, не можете выжидати зъ чѣстою совѣстію. Тѣмъ або свободѣ розвѣне ся політичѣе житѣ радикальныхъ сторонницѣвъ, а тѣмъ настануть для васъ прикри часы, або скоро і дальше такъ буде газдувати, насѣтъ страшна хвиля для Галичинѣ, бо мордѣ і по-жежа переїде по вашѣмъ краю! (Протѣсты і голосы обуренія мѣжъ польскими послами.) Ско-ро въ Австрії истнуе край, де вѣстѣ привнѣт-ный народѣ, що має право вѣстати противъ своихъ гнѣбѣтѣльѣвъ, то се безперечно Галичи-на! Дрождѣть вы панѣвъ шляхтичѣ! [Пос. Стружковичъ: Мы цѣлкомъ сего не боимъ ся!] Дрождѣть передъ тою хвилею коли народѣ польскій пробудѣть ся, бо вы не за-ступники а гнѣбѣтѣль того народу.

[Нѣмъ окликъ обуренія. Вѣдѣнина до пре-зидента палаты. Гѣмбѣр. Президентъ Хлемѣц-кій набѣмнувъ бесѣдника, щобъ не уживавъ такихъ слѣвъ.]

П. Пернерсторферъ закончивъ свою про-мову полемікою зъ высказаніи Мадейского въ дискусіи надъ реформою виборчою. Відносини въ Галичині мусѣть зѣмнѣти ся. Жалѣ, що суть же людѣ, котрі пописують ся тутъ пусты-ми фразами о задачі культурной і релігійной Галичинѣ. Сѣму нещастному краю нѣхто і нѣчо не поможе, якъ довѣгъ вѣдѣна рука шлях-ты на вѣдѣхъ тягнѣть!

[Олѣски, а заразомъ протѣсты польскихъ посѣдѣвъ. При голосованіи відкнѣнено внесенє]

Пернерсторфера щобъ дальшу дискусію надъ наглядчимъ внесенємъ відкнѣнити до мая.]

На трибунѣ выступивъ демократъ-капіта-листъ Щепановскій і своимъ плачливо-чув-ствительнымъ голосомъ вѣдѣвъ ся въ полеміку зъ Пернерсторферомъ. [Сего плачливого тѣну уживавъ демократъ Щепановскій засѣдѣмъ, коли въ своїй промовѣ вдарѣть въ струну па-тріотично національну, якъ н. пр. на сѣгорѣч-ной сѣсѣ соймовѣй при оборѣвъ шляхты і Йордана противъ закиду пос. Бойка.] Жалу-вавъ ся, що Пернерсторферъ провокує масѣ людѣ до мордѣ і пожежѣ противъ польской шляхты і нѣтелітѣнціи. Таку мову мусѣть осу-дити кожній посѣдѣ, а навѣвъ самѣ бесѣдникъ налагає ся, скоро відкнѣтає свою промову зѣ стенограмѣ. [П. Пернерсторферъ. О! горе менѣ, якъ я лѣвалъ сего! — Въ сѣмъ смѣхѣ, а девай польскі послѣмъ грозѣть ему кулаками і выкрикують.] Дальше доказувавъ Щепанов-скій, що людѣ польскій має довѣрѣ до шлях-ты і любити ея зъ цѣлого сѣрца (якъ бесѣд-никъ кондѣсѣ на вѣдѣнѣцѣ). Хто не вѣрѣтъ нехай придѣвати ся соймовѣ, де вѣвъ зѣ зѣдѣ і гармоніи трудѣти ся. Для того вѣдѣ реформы удають ся і поступѣ въ краю процвѣтає. (Смѣхъ въ палаті.) Въ Галичині було, вѣстѣ і буде окликомъ: „z polską szlachtą — polski lud!“

Молодо-Чехъ пос. Кайцѣль заявивъ, що сторонництво молодѣ чѣске буде голосувати за наглядчѣстѣ.

Дискусію замкнено. Генеральнымъ бесѣд-никами выбрано: contra наглядчѣстѣ ліберала Зігмунда, а pro д-ра Люетера.

Пос. Зігмундъ заявивъ ся противъ наглядчѣстѣ зъ засады.

Пос. д-ръ Люетеръ высказавъ жалѣ, що Нѣмѣцѣ і Чехи сварѣть ся, бо въ сей способѣ верховодѣть надъ ними Поляки і Мадѣры, котрі культурно стоѣть далеко вѣдѣше. Відпо-вѣдѣ плаксива Щепановского не конче щасли-ва. Пернерсторферъ не промавивъ противъ народу польского лишъ противъ шляхты поль-ской. Вже крайна пора, щобъ цѣлѣй свѣтъ, вѣдѣ народы ясно порозумѣли фактичній відно-сини галичинѣ. Хто бачивъ товѣмъ емігрантѣвъ галичинѣхъ, якъ вѣхъ на силу завертала полі-ція до рѣдного краю, сѣмъ мусѣть набрати пе-ресвѣдченія, що въ Галичині зѣдѣ дѣ ся. Ле-ваковскій протѣстувавъ противъ высказѣ polnische Wirthschaft, а зложѣвъ вину на oesterrei-ehische Wirthschaft. Зновъ я мушу противъ сего запротѣстувати. Не австрійскѣ а польскѣ гос-подарка винна всему лиху, бо передъ 20 ро-ками галичинѣ хлопѣ не емігрували, а урядни-ки боролися хлопѣвъ передъ гѣстомъ. Ажъ те-перъ тѣ вѣдѣ благодѣти по 20-лѣтнімъ „уща-сливѣночѣмъ“ панованію польскимъ. Доказѣмъ сего хочъ бы галичинѣй соймѣ, де послѣви-селѣвиновѣ, для того що се селянѣмъ, кнѣвно вѣдѣ очі словомъ „bydło“. Зѣ того вѣдно, якъ вер-ховодѣче въ Галичині сторонництво цѣвѣтѣ селянѣ. Причина того оклику „bydło“ выдає цѣкаве свѣтло на шляху польскѣмъ і на того пана, що такъ плаксивѣ, що нѣо промавивъ. Хлопѣ закнѣвъ шляхтѣ, що відкнѣнула бы внесенє навѣвъ на відбудовѣна Польщѣ, скоро бы се внесенє вийшло вѣдѣ хлопѣ. Якъ глу-боко запустѣли корѣни тѣ привѣдѣ, зазванѣмъ хлопѣмъ польскимъ вѣдѣ шляхты. Скоро бачу, якъ Поляки беруть мѣліоны зъ нашѣмъ вѣтчѣмъ Австрії, а при тѣмъ чѣмъ промовѣ Щепанов-ского, то дивне чувство мене огортає. Тѣ, що засновали державу і ея бороны, вже нѣвъ нѣдѣго не значать, а резервѣтѣ будѣту Щепановскій газдує въ тѣй палатѣ. Демократы такий, якъ Щепановскій, Рутѣвскій, не заслу-гують на назву представѣтѣльѣвъ людѣ і лишъ для того называють себе демократами, щобъ покрити свои провинѣ. Поручѣвъ ухвалѣти на-глядчѣстѣ внесенє.

Наступили фактичній спростованія. — Пос. Пернерсторферъ застерѣгъ ся, мовъ бы наклѣкувавъ до мордѣ і пожежѣ. Вѣдѣ вна-завъ лишъ на грозу альтернативу. Промова Щепановского вѣззѣвъ, що промова поцѣлила зѣ належѣтѣ мѣсѣце. Зѣ своихъ промовѣ вѣдѣго не цѣкає. — Пос. Романчукъ застерѣгъ ся, мовъ бы промавивъ ворожо противъ на-роду польского. Зѣкиды зверненіи були про-тивъ верховодѣющего сторонницѣтва польского. — Пос. Поточекъ відкнѣтавъ промову, уложѣ-

Сема двумя оголошено офіцерамъ вѣден-
ской залого розказъ (властиво „бефель“) зъ
повѣдомленіемъ, що кождый, хто схоже побѣхати
до Будапешту на тысячилѣть, дѣстане 14
дѣтъ въдопустки и вольно умыщене зъ Буда-

пешть. Та два тижня, розуміє ся, не будуть вчислені до звичайної відпустки, яку офіцери достають в осені.

Tandem aliquando! Нарешті по шести майже місяцях полагожено дня 20 с. м. в угорським сеймім бюджет на р. 1896. Остаточна вказує той бюджет 473,043.173 ар. в видатках, а 473,064.398 ар. в доходах. Міністер скарбу зарезав такі зложив в палаті закон скарбовий на р. 1896. В законі тым є також постанови, щоби урядникам і слугам державним виплачено підвищену платню вже від 1 січня с. р. Закон віддано до комісії, а ся з незвичайним поспіхом здійслась тати той самої днини вечором і приняла закон без жадної дебати. Така незвичайна подія поясняє ся тым, що опозиційні члени комісії не явили ся на засіданні.

Сторонницю Уірона заповідан вносене, домагаюче ся поставлені міністерства встані обжаловані. Але мабуть до того не прийде, а буде се лише шутка для будучих виборів, котрі таки заповідать на жовтень с. р.

Вчера (дня 21 с. м.) мав зібратися в палаці сейму сенат французький; палата послів збере ся аж 19 мая. Ймовірно прийде в сенат на чергу кредит на видатки в Мадагаскар, бо досі забезпечений військ лише по коней с. м., а дальший кредит ще не затверджений сенатом. Отже дуже легко може стати ся, що сенат, все же остачи в розриві з міністерством, відкаже свого затвердження. Тоді Буржуа найшов би ся знову в крутім положенні.

В честь кн. Фердинанда відбув ся в зимовій палаті в Петербурзі двірський обід, до якого засіло 49 осіб. На першій половині сидів цар з царицею, а кн. Фердинанд з ліворуч цариці. На обід були запрошені між ними: болгарські міністри Стоянов і Петров, адъютант султана і міністер справ заграничних кн. Лобанов. Цар пив за здоров'я султана, відтак кн. Фердинанда, опісля кн. Бориса. Опісля цар ска пара, кн. Фердинанд і його дружина були в театрі.

З судовой салі.

[Відомості галицьких виборів сеймових].

Во второк зачала ся перед судом присяжних вже в Кракові розправа карна против двох академиків краківського університету Кароля Гонданинського і Володаслава Цига, слухачів II року прав, обжалованих о провину з §§. 302 і 305 австр. к. Після акту обжалованні вна тих двох академиків має бути така:

Дня 20 серпня 1895 р. відбули ся в Кракові, званій "Віддєв" в селі Ясени, позбжего, збори передвборчі селян для нараху, кого вибрати послом до сейму з повіта бжего. Кандидатом шляхотского комітету центрального був ір. Стадницький, а сторонницю людоев, котрі склало ся збори, старало ся всіма силами поборити сю кандидатуру. На зборах явилось по-над 200 селян, а крім того вільнозвільнені особи з т. зв. вателієнці: академики (прехильники сторонництва людоев), діярні старости (пави, котрі відтак зробили донося — як показало ся з обжалованих), нижнієр віддєв повітового, лікар д-р. Парві і інші. Обжаловані два академики, Гонданинський і Цига, промавали на зборах в своїх промовах мали допустити ся провини, о котру их прокуратура обжаловує.

Гонданинський — як каже акт обжалованні — висказував, що шляхта, пави і духовенство суть несприятеліми в ворогами люду, старають ся лиш єго використати в обдери, теж не повинні бути вибрані люди на послов. Відтак доповідає те слова: "Хлоп за мало вивішали і вирішали в 1846 р. павів і шляхти, скоро их досі водать за лоб". Цига рівнож поясняв селянам рівництві влясов, при чом говорив, що шляхта і пави від найдавніших часів аж до нинішніх поведились з хлопом як з робучою худобою: шляхтич мав хлопа замкнути, бити і заводити ся над ним безкарно, а були случаи, що коли шляхтич змерз в руці на ловах, велів привести першого лішого хлопа з нагнаним, розпороти єму череві і грів собі в єго теплоти утробах руці.

Як в слідстві так і при розправі оба обжаловані не признають ся до вини звиненого им проступку. Гонданинський заперечив при розправі, мав би говорив о рівноці шляхти; військ радив селянам вибрати послом такого чоловіка, котрий би відчував і знав нужду селянську. Рівнож не виступав против духовенства, лиш завначав, що в справах політичних не треба слухати священників, котрі трамнують ад шляхоту. Цига толкував ся тым, що хотів виказати селянам добродієства конституції і длатого порівняв теперішнє положення селян з давнім в середніх вільках. Згадав о розпороті череві хлопам, але не відносив сего до шляхти польскої, лиш взагалі до середньовічної шляхти, щоби лиші пояснити селянам их теперішній права.

Розправа потребує кілька днів, бо треба переслухати кільканацять свідків, що були на тих передвборчих зборах. Обжалованих бранить д-р Зайфельд; обжаловує прокуратура д-р Буаєв, а трибуналові проводить радник Вагравш.

На народних зборах у Відні дня 22 вересня 1895 р. сказав д-р Адлер, видавець щоденника Arbeiter Ztg., між ними тій слова: "В Галичці зближають ся тепер вибори до сейму; як там допущать право (голоси: шейдєль!) — шейдєль за слабе на те слово — се рече відомо. Але що чаловані в найпростіший гнет стають по просту основою виборів і що сейм опирає ся не на голоси народу, але на голосовані жандармів, се найбільше нязь всего..." Опісля, зійшовши на гр. Баденного, сказав: "У всіх краях мали ми діло з старостами, у котрих була зелена рука. Можна би их звати брутальними, коли би се не було заборонено. Але ті панове знають також, що ми тих брутальних старостів одного за другим виховали до законного поведіння, і ми чуюмо в собі досить виховуючої сили, щоби також польських президентів міністрів виховати." В тих словах прокуратура державна добачала провини, в дня 17 с. м. ставив д-р Адлер перед повітовим судом у Відні, обвинений в §. 300 уст. кар.

На запитанні суду заявив обжалований, що не почував ся до вини і може довести правду тій, що сказав.

Судя: Але чому ви ужили слово "подлий" і "брутальний"?

Обжал.: Подібний порушення законів вист стороны властей годі назвати іншими словами.

Судя: Кого-ж ви властиво розуміли?

Обжал.: Хто себе чув зобов'язаним, нехай зголосить ся. Впрочім можу зазначити, що я осуджував вв органи песолу, відк намістника почавши до повітового комісара, і до тих же урядован; их честь мені рівнодушна.

Судя: Як ви розуміли слова про брутальних старостів?

Обжал.: Я сказав тими словами старостам комплімент, що під нашим впливом их урядоване сталося законним, та що нам чейже удасть ся, привчити до того також гр. Баденного.

В дальшій розправі заявив обжалований, що хоче перевести доказ правди до незаконностей, про які згадавав в своїй речі. Передовсім може оперти ся на промаїтвмі писем, яке руський селянин, що був на той ввч, мали вручити тодішньому президенту міністрів гр. Кільмассеови. Коли секційний шеф, що приймав тих селян, відчитав те писмо, то сказав, що тут очевидно заходять злочин надужити урядової влади. Відтак обжалований готов вложити депешу, з котрої виходить, що комісар старостів Добровольський велів одного виборця задувати в найдані, бо був невдоволений єго голосуванням. "Я можу все довести, а суд потребує лиш вказати тодішньому намістнику Галиччини, гр. Баденного, котрий все знав докладно."

Судя не згодив ся на доказ правди, бо при таких лайках як "подлий, брутальний" доказу правди не можна допустити.

По виході прокуратури в обороні сказав еще обжалований д-р Адлер: "Можу лиш коротко ствердити, що історія галицьких виборів до сейму є одною з найбрудніших картин австрійської історії адміністрації. Правительство знає о тм дуже добре, і я вивідав єго нераз на зборах і в печаті, щоби раз довести до розясненя речі перед судом присяжних. Але правительство ухилило ся від того і з тов причини застановлено три процеси против мене. Пратина того все є ясно. Гр. Бадені має право на голос та не хоче выйти на сонце суду присяжних. Надію ся, що независимий судя узнаєть се."

Судя засудив обжалованого на 200 ар. кары або на 8 днів арешту, бо "очевидно зобов'язано власть, котрі мали приказати перевести вибори. Вирази, яких ужив обжалований, є очевидними лайками, на котрі неможливий є доказ правди". Що до другого невраміенового уступу бесід улюбленю обжалованого. — Так обжалований як і прокуратура зголосила жалобу незаконности і відвлязв що-до вибору кары.

НОВИНКИ

При новім кварталі дуже просимо прислати як найскорше заглості і передплату, бо при колосальних видатках, які має щоденник, неточність в передплаті стає для видавництва справдіною зливою.

— Новелі конкурентного церковного закону, ухвалена на послідній сесії сейму галицького, дбала санкцію цесареву.

— За упомин бл. п. Николая Юстомарова відправили ся в Петербург в неділю по службі Божій панавида в Казанський собор.

— Тісний вибори до ради міста Львова вбюмох радних відбудуть ся 15. мая [з межі 16 кандидатів] а доповняють двох членів [на місце померлих] відбудуть ся 20. мая.

— Зельзичі державні мають за приміром зельзичів вільночної цїс. Фердинанда запровадити у себе санітарні корпуси ретункові за для скором помочи особам, котрі потерпіли при нещасливих випадках на зельзичах.

— Першою жертвою грому сего року в Галичці стала в неділю Провідну 10-літня дівчина в Полявах в повіт короснянський. Підчас бурі з градом гримів убив єя і чотирі штуки худоби, а хлопчина недалеко від дівчини лше ошоломив і ушкодив очі.

— Барон Гірш — набійчик! Забетний жид-мільонер барон Гірш помер нагло на удар серця вчера рано в своїй пошлості в Кожорна в Угорщині. Тло єго перенесли до Парижа. — Про сего голосного у нас жидя поговоримо другим разом ширше.

— Лев Сей [Leon Say], французький писатель-економіст, бувший вільноч наворотами міністрів фінансів, б. президент сенату, б. амбасадор в Лондоні, член академії наук, помер в Парижі в 70-м році життя. Замітна реч, що в отє єго Гораций Еміль, і дід Жанс Ваптіста були писателями, особливо дід має до них славу знаменитого економіста.

— В красній низшій школі рільничій в Ягольниці розпочинає ся новий рік шкільний з днем 1 липня 1896 р. Хто хоче вступити за ученика до тої школи має найдалше до 15 мая с. р. внести подані та долучити: метрику хрещення на доказ, що кандидат свідчав 16 років життя, свідоцтво шкільне з улюбленої школи народної з добрим успіхом в свідоцтво науки доповняючи, свідоцтво моральности і дотеперішного заняття, лікарське свідоцтво здоров'я, — а врмь того має подати ся в означебмі дні послыти вступному. Омы селян, маючих власне господарство, праняті будуть перед іншими кандидатами і одержують без огляду на их положення майткоче безплатне утриманє (мешканє, пранє, харч) і одять в заведеню на кошті фонду красної. Однак кожний вступаючи до заведення має мати відповідне бдіє і добрі чоботи ютхові.

— Цікавий дарунок на Великден сего-річний достали [як доносить Dziennik pol.] ті виборці в Калущі, котрі голосували на польсько-урядового кандидата п. Каватницького. Кожний з них дістав лист паперу: з одної сторони була написана "Замість свяченого яєця", а з другої був портрет "хруна" з головою свині, з єлашкою торіви в руці, з кишені кожуха вишрав ковбаса; на верху напис: "Віжайте!" а в низу "1895 виборці пав...". Dziennik каже, що ті дарунки були роздані по найбільше в кувертах з фірмою п. Я. Коритовського та що єго жде ціла черга процесів о обиду чести. Як коли-б хто-небудь не міг по-старатися о куверти з фірмою п. Коритовського?

— Выборы до рады міської в Снятині скінчили ся дня 17 с. м. На 36 радних увійшло [як доносить до Gaz. Nar.] 18 жидів, 3 Півч, 13 Русинів і 2 Поляки. Мж Русинами є вибрані парох о. Фалемон Огоневський і начальник суду п. Товарищів. Вибрані два Поляки — то антиарх п. Нимчевський, кандидат на бурмістра, і секретар ради повітов. В Gazet-Nar. грозить ся протестом против сих виборів, бо мали відбутися незаконно з вини Нимчевського в жидів, з котрими той звязав ся. Садько в том правди, не знає.

— Заграничній депутації войскової у цесаря. Дня 19 с. м. приймав цесар на аудієнції обох новоназначених командантів російських полків вмен Франц Йосиф. На другій день явився офіцерська депутація англійского полку драгунів, котрого властителям відтак недавно наві цесар, щоби євому новому властителям зложити поклони. Цесар приймав депутацію, одягнений в уніформ англійского полку, і розмалявав з нею чверть години. Вчера була депутація на двірських обід в цесарській замку.

— Чи Одеса русий город? — пытає одеський щоденник "Новоросійський Телеграф" і відповідає, що — жидівський. Хоч жидів в Одесі лиш третина, але они є собою "людиною" вєплі так зашанувати в торговлі в руській, що в жидівській свята мїсто немов вимирає — весь рух перестав.

— Дрбний вїсти. Намістник кн. Сангуше вїхав вчера з женою на кілька днів до Гуманів під Тарновом. — Послїд Дуброполе в повіт буцаєм купив від Ст. Охонського гр. Герарк Шелеский властитель Кожви. — Нагло смертю помер в районі межі Перемышлем з Львовом сєвїтний російський Павло Трпич. — В уряді цювост в Бродях україні невєстивений досі зловід послыла з коралами вартости десять тисяч ар. — В Ніцці відбрав собі жиде вєстрїмсь о революзеру студент Тадей Виановский, програвши на рулеті всю готіву [600 ар.], яку мав при собі. — Дня 18 с. м. в Харкові упав сїть.

Вїсти з Аеп. львівской.

На конкурс розписаний парохів: з речинчєм до 21. мая с. р. Млынська дек. журавеньского, а з речинчєм до 4. червня с. р. Ражив дек. олееського. — В пропозиції прийняті на Русичі оо.: 1. Ап. Крохмалько, 2. И. Рейтарский, 3. Мих. Щуровский і Ем. Билинский. — О. І. Кордуба, парох Сумна, іменовані вице-деканом холівським. — Президі намістництва годить ся на канон. інституцію оо. Ис. Гомонского на Крижє і Ис. Винницького на Залєці. — До канон. інституції вказано о. Ис. Винницького на Залєці. — Канон. інституцію достали оо. Лука Войтович на Лопатив, Тома Бородайкевич на Шидлівці, Ром. Кунцевич на Новиці, Ник. Кипчикевич на Галичці великій, Юл. Левицкий на Пеняки, Конст. Целевич на Розотки. — Завідательство в Раживі достав о. Кр. Левицкий, завідатель в Лопативі. — Еспоноване

сотрудництво в Галичці малых достав о. Вол. Кальба, завідатель в Галичці великій. — Новопоставлені пресвитери достали сотрудничства: о. Євг. Монцібович в Городку, Ис. Шелевич в Перемышлянах, Вас. Пиличук в Пачеві горішнім, Вол. Лешковський в Пустьмигах, Теодор Дьоба в Лесоничах, Ник. Гай в Завалові. — Правительство вєспуало плату для прив. сотрудничств в Подгорицях на рік і в Стрїлах на рік. — Митроп. Консисторія вєспуала до намістництва: а) о плату з реліг. фонда для прив. сотрудничств в Вербові і в Борках; б) о дар з ласки для священничих відв: Маріи Зарицкой і Анны Оришквичевой.

Посмертний — 5 — оповїстия.

О. Адам Левський, парох в Горошовій, вудринського деканата, станіславської єпархії, упоковнє ся сими днями в 32-м році життя а в 8-м священства В. а. п.!

Господарство промысл и торговля.

— З справозданя дирекції общества взаимного кредиту "Віра" в Перемышлі зарік 1894 і 1895-ий:

"Вже від давна давала ся відчувати потреба заснованя в нашій повіт повнотного товариства кредитового, щоби вєсподити себе з під чужої фінансової зависимости, розвивати ся економічно самостійно, а упадачому під ляхової народної помочи. Потреба та була тым більша, коли возмє ся на увагу, що від часу виданя закона о товаристві зареєстрованих в господарстві в році 1873, т. є, від більше чим 20 літ не заснували Русини аві одного товариства кредитового, коли тимчасом наші суседи Поляки і жиди мають тепер вже над 300 товариств кредитових, котрі на нашій землі оперують вже тепер мільонами, тгнуть з нас великі зиски і дають приноє і средства до життя іншим нещасним людям, а чисті зиски з нас вєспуають обертають на цілі нам чужі або просто ворожі.

Тож бачучи се громадка добромисельних людей заснувала за ініціативою ав. д-ра Теофіла Кормоша комітет зложений з п.: д-ра Ник. Антоновича, о. Максим Копка, д-ра Т. Кормоша, Александра Ласяка, бл. п. Дмитра Людкевича, Михайла Мартинца і Григ. Цеглянского, котрий то комітет прийняв по довшій дебаті, в котрій п. Ал. Ласяк, як факховий брав живу участь, уложив д-ром Кормошем статуту і скликав загальний конституючий збор на день 22 мая 1894. На зборах тих явилось на запрошені повного комітету до 40 членів, котрі в присутности нотаріуса п. Савина Будзиповського заснували товариство під фірмою: "Общество взаимного кредита "Віра" товариство зареєстроване в обмеженої порукою в Перемышлі". До сєвта управлюючого того новозаснованого першого руского товариства задаткового увійшли: д-р П. Антонович як президент, д-р Василь Кебузницький як вступний предсідатель, Данило Стахура як секретар, о. М. Копка, о. Емил. Константинович і Григ. Цеглянский як члени, а д-р Лукія Лявський, о. Анатоль Сивкевич і о. Теодот Яремко як заступники членів сєвта. Так вибраний сєвт управлюючий представив на членів дирекції а збори прийняли: на управлюючого директора ав. д-ра Т. Кормоша, на касієра прєс. Олександра Яремку, на контролєра Ис. Хархана, а на заступників членів дирекції: Іосифа Гарацка, о. Омелана Кормоша і о. Антона Домняцкого. — На тих же зборах субскрибували присутні члени на удєл вкату около 3000 ар.

Ново-выбрана дирекція, по зареєстрованю товариства на основі ухвалы ц. к. суду окружного як торговельного в Перемышлі з дня 2 червня 1894 ч. 8977. и по вєзведеню потребних книжк та дружєв, вєла товариство в житє дня 22 червня 1894 р.

Предложено тут перше справозданя дирекції товариства задаткового за час повторарочної своєї діяльности [від 22 червня 1894 до 31 грудня 1895] єсть наглядним доказом потреби заснованя того рода інституцій кредитових, а змєсаний в першій році [де видатки на кошты заснованя і адміністрації суть значні, а дохід ав для постоєнного впр ваджуваня в оборот капіталів віддєльно малый] чистий зиск вквіт 742 ар. вєспує наглядно на жизнєбє порученого поля, котре дотепер стояло у нас в дїлогах, і вєт заторуючо красною будучности тої інституції.

Выказавши як так короткєм часі так красні результати, вєдываємось и кичемо ємїдо до вєх щирых и добромисельных Русинів без рєзницї партій: "Лутєє ся разом на полі економічного розвою, закладаєте и підбираєте рускї інституції кредитові, а будучности лежить в нас самих — в єдності сила!"

Від вєвєдєня товариства в житє т. є, від дня 22 го червня 1894 до дня 31 го грудня 1895 приступило до товариства разом 497 членів [з того 12 членів зголосили свою вєспуленє] а вєспує: селян 385 або 77.46%, священників, адвокатів, лікарів, нотарів, прєсєсєрєв, урядників и учителей 53 або 10.67%, ремєсників и промысловців 29 або 5.82%, властителей або посєсєрєв більшых посылностей або реальностей 14 або 2.82%, торговельників и купцєв 7 або 1.41%, капиталістів або не маючих блєже сєваченого зєнатя 6 або 1.21%, вєспуацій 2 або 0.40%, фабрїкантов 1 або 0.21%, — разом 497 або 100.00%.

(Дальше буде.)

Іменования, перенесення, конкурси и пр.

— Іменования. Львівський вищий суд краєвий іменовав ведучого книги ґрунтовой при суді окружній в Станиславові, Іосифа Качковського ад'юнктом урядові помісничих суду краєвого у Львові. — Радник прокуратури скаргу д-ра Евг. Зубрицький з Львова іменований радником суду краєвого в Кракові. — Старший інспектор податковий Носкевич іменований радником скарбовим галицького краєвого дирекції скарбу, а інспектор податковий Мих. Маричак і Шастный Томко іменований старшими інспекторами галицького краєвого дирекції скарбу. — Львівський вищий суд краєвий іменовав ведучого книги ґрунтовой при суді окружній в Золочеві Дмитра Береско ад'юнктом канцелярським суду окружного в Перемишлі.

Телеграми „Дѣла“

Петербург 22 червня. Царь надав кн. Фердинандови ордер св. Володимира.

Берлин 22 червня. Парламенту правлять резолюцію, визнаючи всі німецькі держави, щоб в якійсь строгості поборювати по-двину.

Париж 22 червня. Кн. Фердинанду приїде сюди в суботу; міністерство постановило прийняти його в всім почестями незалежного володаря. — Вчора зійшовся севаст і відомості кредит мадагаскарській; кажуть, що міністерство наслідком того подаст сь до днісін. Рада міністрів постановила скликати на четверть палату послів.

Переписка Редакції и Адміністрації.

— Вл. Ю. Ох. в Се. Тепер заплачено за марту а не за червень. — Вл. А. Па. в П. Одержали. — Вл. І. Ба. в По. Годять ся. — Вл. М. Аб. в Мо. Як догднішше, однак без залогості. — Вл. Г. Ко. в Га. За 1. кварт. приїде ще 75 кр. — Вл. С. Са. в Те. Зь концем 1. кварт., годять ся.

Александръ Царевичъ

артист-маларь

[в Кобиловонках п. Яновъ коло Теребовлѣ]

по доповідній практиці в краю и за границею приймає водь більшою дѣль вѣс в обсяг церковної штуки входячі праці, а іменно: малює церковні образи до іконостасів и престолів; приймає різьбарські роботи після власних планів у всіх жадаєних стилях, враз зь позолоченням; малює стѣни церкові и т. п. Крім того виготовляє портрети зь фотографій и зь натури. Піднімаючи ся вѣсх робіт по дуже уміркованих и приступних цѣнах, а виконуючи все якь найсовѣтнѣйше, вѣс доказує чого предложити може свѣдѣства и похвальні письма, має вѣс повну надѣю, що Вѣс. Духовенство зятимь собі ласкаво его адресу.

НАДОСЛАНИЕ

Адвокатъ краєвий

Д-ръ Викторъ Куликовскій

перенѣс свою канцелярію до дому при
ул. Третього мая ч. 5.

Змѣна локалію

Найдовѣшій окладъ товарѣв оптичныхъ и механичныхъ

ВЕНЕДИКТА

КОПЕРНИЦКОГО

пбд „Коперникъ“

перенесеній до нового локалію
при пл. Галицькій ч. 1.

По цѣнахъ найдешевшихъ вѣс
великомъ выборѣ окуляры, цѣ-
керы, лорнеты, барометры, тер-
мометры. — Направы найкорше
и найдешевше. — Устроєня
електричнихъ движеній. — За-
мовленія вѣс провинціи водворити.

Адреса: Оптика Коперницка
Львовъ площа Галицка ч. 1.

ТОВАРИСТВО „ПРОСВѢТА“

у Львовѣ рынокъ ч. 10

выдало новый наладъ друковъ

І. Друки правничі:

1. Позовъ вѣс справкахъ дробныхъ лібра по 25 кр.
2. Контрактъ купна и продажы вѣс І. ліб. по 40 „
3. „ „ „ „ ІІ. „ „ 40 „
4. „ „ „ „ ІІІ. „ „ 40 „
5. Повномочіе „ „ „ „ 40 „
6. Поданіа о екс- и интитуляцію, вѣср
а) б) в) г) лібра по 40 „
7. Нахисы до поданіа о интитуляцію л. по 20 „

ІІ. Друки для касъ позиковыхъ:

9. Дневникъ касовой лібра по 40 „
10. Книга довжиків лібра „ 40 „
11. Книжочка для позичающего 100 прим. 2- „
12. Скриптъ довжиків „ „ 1-20 „
13. Книжочка вкладкова (щаді) „ „ 3- „

ІІІ. Друки для крамницъ:

13. Книжка товаров лібра по 40 „
14. Книжка касова „ „ 40 „

ІV. Друки для Читальни и Касъ позиковыхъ:

15. Спись членів лібра по 40 „

КОБЗАРЬ

Тараса Шевченка

вѣс двухъ частяхъ

Выборъ поезій для народу
вѣс житєльнєс и портрєтєс
автора.

Накладомъ товариства „Просвѣта“.

Цѣна кождоу части 25 кр.

Оправленіи примѣрники прода-
ють ся по 35 кр.

Великій заробокъ

для солидныхъ пановъ. Оферты
подъ „Verdienst“ до Anoncen Expre-
dition Schalek, Wien. 92

До мѣхъ Вл. П. Т. Гостей!

При нѣмѣшній нечестной кон-
курєнціи дуже тяжко для необо-
даного дѣйстви добры товары де-
шево купити. Длєтого звертаю ува-
гу П. Т. Публики на мой оклепъ.
звѣстній водь многихъ лѣтъ вѣс
найсовѣтнѣйшомъ услугѣ и найдешевшихъ цѣнахъ та поручаю мой бо-
гато заосмотренный складъ одаговъ
мужескихъ, хлопчатыхъ, дѣтскихъ,
уніформъ и одаговъ для Вѣс
Духовенства.

Замовленія після мѣры выгото-
вляють ся вѣс найкоротѣйшємъ часѣ
якь найдѣшєе.

Зь поважанємъ

Давидъ Шварцвальдъ

у Львовѣ, площа Катитулъна 3.

Касъ огнетрєваліи вѣс вѣсхъ ве-
личинахъ заведєны на складѣ по
цѣнахъ можливо низкихъ
поручає Петро Хшонстовскій, тор-
говля зєлєзна у Львовѣ, площа Ка-
титулъна 1 (напротівъ катедръ).

Словарь нѣмецко-рускій

Ом. Партицкого

продає товариство „Просвѣта“
І ар. замѣсть 3 ар.

Книжка до науки варєня

вѣс язычъ рускѣхъ

вышла зь печати

мѣстѣ

вєсакі зупы, борщъ, холодники,
пулѣты, вєдєльни, раки на-
чєняв до зупы и т. п. Най-
рєбародѣйшій знаменитіи пе-
чєнѣ, зразы, бѣгєсы, озовы,
штуфады, телєтєву, вєпрєвину,
барєвину.

НАУКУ

приладжєня знаменитыхъ со-
сѣвъ, що в наибольшю штукою
варєня.

Лєгутины, яриу и т. п.

Цѣна 70 кр.

По присланю переказомъ почтовымъ
76 кр. высылка франсо. Друкарня
нар. В. МАЩЕЦКОГО, Львовъ, ул.
109 Коперника ч. 7.

Ч. 21542.

Оповѣщенє конкурсу.

З початкомъ року шкѣльного 1896/7 будє наданихъ
мѣсть галицкихъ мѣсць фундушєвѣхъ в ц. и к. вѣсковѣхъ закла-
дахъ виховуючихъ.

Услѣвѣ принята оголошує ся рѣвночасно в „Газетѣ
Львѣвскій“, а такожъ за посередництвомъ вѣсхъ висшихъ и се-
реднихъ закладѣв науковыхъ.

Рєчинєцѣ до вношенія поданѣ до Видѣлу краєвого минає
з днєм 10 мая 1896.

З Видѣлу краєвого Королѣвства Галичини и Воло-
димиріи з Великимъ Княжєствомъ Краківскимъ.

У Львовѣ дня 4 цѣтня 1896.

Гротт в. р.

105 2-3

БРАТЫ SKASIK

Опава (Торрау) австрійскій Шлєзкѣ
(давнѣйше Alfred Rasi)

торговля насѣня рѣльничого и лѣсового

поручає

знаменитє насѣнє, зобрєнє вѣс 1895 роцѣ.

Запорукѣ на чистоту, правдивѣсть и вѣ-
личєу силу вѣльчєня.

Фирма для контролѣ: австр. шлєзка контролѣ-
ва стѣція насѣня вѣс Опава и ц. к. контролѣва стѣ-
ція насѣня у Видни.

Цѣники, вѣсрѣцѣ, оферты, даромъ и оплатно.

Ново вынайденный оптично-ахроматичный аппаратъ
фотографичный

„HELIO“

єсть найвѣстнѣйшій зєсѣмъ простѣй и найдешевшій
зѣсѣмъ дотєперъ появлявшихъ ся системѣвъ,
„Helios“ дає найвѣстнѣйшєму порукѣ знаменитого функ-
ціонованія. Кождѣй може безъ попереднихъ вѣдо-
мостей зѣблѣжати знаменитѣ фотографіи.

„Helios“ надєє ся до зѣблѣжанія моментальныхъ и
звычайныхъ, до портрєтѣв и краєвидѣв, а такожъ
до нового

поступованія зѣсѣмъ пѣтєнкою

Конєчно потрібный для туристѣв, маларѣв, лю-
битєлѣв природы и пр. Комплетный зѣсѣмъ точнымъ,
зрозумѣлымъ поясненємъ 6 ар. Выключна продажъ
для Австрѣ-Угорщины у

Anton Rix & Bruder

Wien, Praterstrasse 16.

Росылка за послѣплатою.

58 4-4

Бєзъ конкурєнціи!

Звѣстна водь 30 лѣтъ фирма

Б. ЛЯВФЕРЪ

улицѣ Галицка ч. 8.

Набуварчи корєсно великій запасъ готовыхъ
одаговъ мужескихъ и дѣтскихъ, вѣсно и трєвало
выконаныхъ, якъ такожъ великій запасъ сукна вѣс
першорядныхъ фабрикъ краєвыхъ и заграничныхъ,
продає тѣмъ-жѣ

неимовѣрно дешево

Пріймає такожъ замовленія на мундурки шкѣльні,
одагы для нп. Урядовѣв державныхъ и Вєсєчєс.
Духовенства.

Ногавицѣ до мѣры виготовляють вѣс 3 годинахъ.

Замовленія виготовляють старанно вѣс прѣтягу
18 годєнѣ.

Зь поважанємъ 81 10-15

Б. ЛЯВФЕРЪ

у Львовѣ, улицѣ Галицка ч. 8.

розєтѣв и зѣсѣмъ вѣсєчєс

Знає водь многихъ лѣтъ ц. к. упрѣв. рѣєнерія опі-
тусу, заосмотрєня найлѣпшими приладами рєкѣмєнційными
найкѣстнѣйшомъ оєстємѣ, фабрика руку, дѣєрѣвѣ и оцу

Юлія Микєлєша Наслѣдникѣв у Львовѣ

Яковъ Шпрєхєрѣ и С-ка

поручає старѣ польскій силѣй горѣвѣ, дуже добрѣ розєліємъ,
пѣкєры, румы правдивѣ вѣс Ямакѣ, якъ такожъ найлѣпшомъ
якѣстѣ зразѣв спеціалѣ якъ: Нарѣдѣка, Dziennik, Soczutek,
Karpatzka, „Дѣбєль“, Помаранчєва не солодєжєна, Рєзєвѣ,
Дєрєбѣка и т. п. горѣвѣ упрѣвѣєванѣ и однокѣ правдивѣ
єди вѣс нашомъ фабрикѣ спровѣдєжєкѣ.

Одєкѣ жєрєло вѣс краю для нп. антикарѣвѣ, до побѣ-
ранѣ альєголю абєспѣт. и найчастѣйшомъ опітусу, до цѣ-
лѣй лѣвѣнѣчѣхъ зѣлєного водь подѣтку и жєє опєдѣжєваного.
Правдивѣй опітусу оцѣновѣ найкѣстнѣйшій, зѣдєрєжє
не шѣдѣй, бо не зѣробѣнѣмъ вѣс єсєнціи оцѣнокѣ.

Складъ для мѣста Львова, ул. Копєрникѣ ч. 9 и вѣс
головѣмъ складѣ водь мѣнеральныхъ І. Нєдлєєвѣ, улицѣ
Карѣла Людвикѣ ч. 29.

4912 205-104

УЧИТЕЛЬ

органъ руского товариства педагогичного дво
тѣжєдєнѣчѣ педагогично-науковѣ, вѣхѣдѣ
водь 1 червня 1889 р. у Львовѣ ул. Вѣрємєнєска
ч. 2. Прѣдплатѣ на цѣлѣй рѣкѣ 3 ар., на пѣвѣ
року 160 кр. на чєрѣтѣ року 1 ар.

ВЪ ТРУСКАВЦИ

Вѣс 1-ѣмъ и 3-ѣмъ сезѣнѣмъ о 30% дешєвѣ.

лѣчитъ ся зѣсѣмъ надзєвычайнымъ успѣхомъ: Рєвматизмъ, подагрю, товѣстѣсть, пѣсѣкъ нєркѣвѣй, искѣясь,
недуги жѣночѣй.

Обємистру брошюру о Трускавци высѣлає на жаданє зарѣдъ.

Пєршєрѣдѣна рєставрація п. І. Дєлѣбѣнѣсѣмъ, рєставратора готєлю Imperial у Львовѣ.

38 14-20

При закуплѣ товаровъ просимъ поклѣкуватѣсь на нашу часѣписъ.

Издѣлєкѣ в сѣдѣлѣнѣмъ рєдакторѣ: Иванъ Бєлѣй.

Пєчѣтѣ вѣс сѣбр. Чєрѣлєєвѣсѣмъ.

З друкарнѣ Науковѣ: сѣбр. Ієв. Шєвѣчєнѣкѣ подъ зарѣдѣмъ К. Вѣдєнєрєвѣсѣмъ.

ДѢЛО

Передплата на „ДѢЛО“ зъ літер. додаткомъ въ Австрію: за границею: на цѣлый рокъ . . . 18 кр. на цѣлый рокъ . . . 24 кр. на полъ року . . . 9 кр. на полъ року . . . 12 кр. на чверть року 4 кр. 50 кр. на чверть року . . . 6 кр.

у Львовѣ: на цѣлый рокъ . . . 16 кр. на полъ року . . . 3 кр. на чверть року . . . 4 кр. на мѣсяцъ . . . 1 кр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація и Експедиція подъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вносятся въ лите на попередне вѣстереженіе. — Рекламация неопечатаній вольнй вѣдъ порта. Подлинное число копій 8 кр. а. в. Оголошенія вѣдъ принимаются въ цѣнѣ 10 кр. вѣдъ однок. стрѣчки вѣстератонки або въ мѣсяцъ а въ рубрицѣ „Надбѣлане“ по 25 кр. а. в. Подлики и ишии донесенія приватныи числятся въ 15 кр. вѣдъ стишка.

Выходить у Львовѣ що дня (крѣмъ недѣль и русскихъ святъ) о 5-тій годинѣ по полудни. Літературный додатокъ „Бібліотека найважнѣйшихъ новѣстей“ выходитъ во вторникъ, и во вторникъ и пятницу на першину работъ зъ Дѣломъ.

Передплату и вносраты принимаютъ: у Львовѣ Адміністрація „ДѢЛО“ ул. Баторія 24, Центральное бюро оголошеній ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Кароля Людвика 9, и А. Ольшевского ул. Клявильского 2; — въ Ярославѣ Л. Крижановскій; — у Вѣднѣ: М. Дукес, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Seilerstätte; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; Вѣ Франкфуртѣ и Гамбургѣ: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „ДѢЛО“ и наемность за вносраты платитъ у Львовѣ.

ПРЕОБРАЖЕНСКИЙ

Д-ръ Юліанъ Пелешъ

Епископъ перемыслий, самбѣрскій и сяноцкій

упокоивъ ся вчера зъ полудня въ 53-омъ роцѣ житя, въ 29-омъ священствѣ, въ 11-омъ епископствѣ а зъ того въ 5-омъ на владичѣмъ престолѣ въ Перемышлѣ.

Вѣсть о смерти Пресвященнаго д-ра Юліана Пелеша буде для загалу нашихъ Вп. читателѣвъ певно несподѣванкою — хотѣя особы, котры ближе стояли до покойнаго владыки, передвиджували недалеку кончину его. Мы мали вѣдомость, що вже на Воскресеніе Христово покойный епископъ перемыслий бувъ такъ упавъ на силахъ, що приймаючи благочестіа не мѣгъ устояти на ногахъ и приймавъ гостей сидючи. Остатними днями недуга взошла ся и смерть перетала нитку житя владыки Юліана Пелеша — ще въ силѣ мужеского вѣку.

Д-ръ Юліанъ Пелешъ родивъ ся 3 сѣчня 1843 р. въ Смерекѣвцѣ, ясельского повѣту, перемыслий епархіи, зъ батька Григорія, учителя народнои школы, и матери Іоанны, дочери о. Теодосія Шавиньского, гр.-кат. пароха въ Регетовѣ. Народный школы окончивъ Юліанъ въ Ясѣхъ 1854 р., до гимназіи ходивъ вѣдъ I до VI класи [1855—1861] въ Пряшевѣ на Угорщинѣ, а до VII и VIII въ Перемышлѣ, де бувъ першимъ вѣдичнымъ ученикомъ и де зложивъ испытъ зрѣлости зъ вѣдичнымъ успѣхомъ дня 23 лѣтня 1863 р. Уже въ гимназіи належавъ вѣдъ до горячѣйшихъ Русинѣвъ народовцѣвъ. Принятый въ жовтні того-жъ року до центральнои рускои семинаріи у Вѣднѣ, окончивъ богословіе 1867 р. зъ вѣдичнымъ, зданыи на мѣсяцъ впередъ первые ригорозумъ зъ студій библіиныхъ. Дня 20 жовтня 1867 р. бувъ рукоположенный пок. перемыслий епископомъ Томою Полянскимъ, а заразъ потѣмъ выхавъ до Вѣднѣ яко докторандъ богословія и префектъ студій въ семинаріи. Тутъ бувъ звичайнымъ членомъ руского товариства „Січ“, а за заслуги, положенъ для добра товариства, именованъ почетнымъ его членомъ. По зложению всѣхъ ригорозѣвъ и по вѣдичной диссертации, проголошено его 10 мая 1870 р. докторомъ св. бого словія. Сейчасъ по ля того именованъ бувъ префектомъ студій въ львовской духовной семинаріи и на той посадѣ зостававъ до жовтня 1872 р. Въ томъ часѣ сповнявъ такожъ обязанности катихита въ дѣвочѣй школѣ Бенедиктинокъ вѣрменскихъ и въ женской семинаріи учительской, дальше яко екскураторъ въ руской гимназіи, яко першій адъюнктъ богословского вѣдѣлу въ львовской университетѣ и яко экзаминаторъ просинодальнаи перемыслий епархіи. Въ духовной семинаріи, зъ припорученія митрополитического Ординаріату, впровадивъ духовный медитации, а дня 27 пересня 1872 р. перенесенный бувъ до Перемышля яко заступникъ профессора пастирского богословія и префектъ студій тамошней семинаріи, а майже одночасно именованый префектомъ перемыслий консисторіи и членомъ комисіи для укладу русскихъ школьныхъ книжокъ. Вѣчасъ своего пробуваня у Львовѣ бувъ д-ръ Пелешъ якійсь часъ членомъ вѣдѣлу товариства „Просвѣты“. Въ жовтні 1874 р. именовавъ его цѣсаръ приходникомъ при церкви св. Варвары у Вѣднѣ и ректоромъ вѣдѣльской рускои семинаріи. На той посадѣ зостававъ вѣдъ лишь до 2. падоліста 1883. р. Пѣдчасъ свои 9-лѣтній службѣ у Вѣднѣ именованый бувъ почетнымъ совѣтникомъ львовской а потому и перемыслий консисторіи, асесоромъ епископской консисторіи въ Мукачевѣ и почетнымъ вѣдичникомъ перемыслий епархіи. Цѣсарскою постановою зъ 6. червня 1883. р. бувъ именованый архидіакономъ и деканомъ рускои митрополитальной капитулы у Львовѣ, де сповнявъ кромѣ того обязанности совѣтника и референта для дѣлъ консисторскихъ и ординаріатскихъ, бувъ такожъ предсѣдателемъ митр. церковного суда для дѣлъ супружнихъ, экзаминаторомъ просинодальнымъ, предсѣдателемъ комисіи вѣдично-сиротского фонду львовской епархіи и директоромъ пресвитеріи.

Д-ръ Юліанъ Пелешъ звѣстный такожъ яко писатель. Довгий часъ бувъ вѣдъ головнымъ сотрудникомъ „Руского Сіона“, написавъ „Учебникъ кат. богочестія для V. и VI. кл. гим.“, „Пастирское Богословіе“ и поважне дѣло „Geschichte der Union ruth. Kirche mit Rom“ въ двохъ грубыхъ томахъ, бравъ участь въ издавничествѣ нѣмецкого „Kirchenlexikon-a“, редактованого кардиналомъ Гергенретеромъ.

Дня 12. лютого 1885 р. бувъ д-ръ Юліанъ Пелешъ именованый, дня 1 падоліста 1885 посвященный а дня 10 сѣчня 1886 р. интронизованый на першого епископа въ Станиславѣвѣ. Коли-жъ по смерти епископа Іоана Ступницкого опорожнивъ ся владычій престолъ въ Перемышлѣ, д-ръ Пелешъ бувъ 10. мая 1891 р. именованый епископомъ въ Перемышлѣ, того-жъ року перенѣвъ ся туды и тамъ отсе закончивъ житѣ.

Докладная характеристика особы и дѣятельности пок. Преосвященнаго Юліана Пелеша за весь часъ, ажъ до его смерти, — нинѣ рѣчь не легка, бо въ остатнихъ часахъ вѣдъ живъ сказати-бъ замкнено, немѣвъ самъ зъ собою. Однакъ поки-що можна навести до его характеристики, ось що:

Покойный бувъ человекомъ правого характера и добрымъ Русинѣмъ. Въ молодшихъ лѣтахъ яко префектъ семинаріи львовской и опѣсая яко ректоръ вѣдѣльской семинаріи тѣшивъ ся загалною симпатією и поважаніемъ питомцѣвъ. Дальше бувъ человекомъ працѣ, о чѣмъ свидѣать его творы писательскій и его дѣятельность урядова на кождѣмъ становищѣ. Мабутъ праця и була причиною завчаснои его недуги — перового роздразненія, котре зъ розами що разъ болѣло. Науковій працѣ его и характеръ вынесли его на становище епископа, першого станиславѣвского.

Русины, особливо народовцѣ, мали подставу покладати великій надѣвъ на него въ будущиѣ. Нѣгде правды дѣти — надѣвъ тѣ не осушилися, безперечно найбільше за-для нервовои недуги епископа. Въ скорѣмъ часѣ вѣдъ усунувъ ся вѣдъ широкого житя й руху, вѣдѣвъ ся едино праця такъ сказати-бъ бѣровѣй, въ котрой такожъ, мало стѣкаючи ся зъ людьми, не мѣгъ обвинити неодной похибки, за котры ему остатними часами прилюдно дорѣкано. Однакъ одно зъ того періоду житя пок. д-ра Юліана Пелеша треба пѣдвести, а именно, що на рѣзній затѣвъ нашихъ „опѣкунѣвъ“ вѣдъ бувъ неподатливый и зъ сожалѣніемъ глядѣвъ на тѣ затѣвъ...

Вѣчная Покойному Преосв. Юліану память и перомъ ему земля!

Справы парламентарній.

Другій день генеральной дискусіи надъ реформою выборкою на вторковѣмъ засѣданіи палаты послѣвъ зачавъ ся промовою молодого членского посла д-ра Крамаржа. Д-ръ Крамаржъ зачавъ свою промову вѣдъ полеміки зъ пос. Мадейскимъ, котрый выславлявъ теперѣшнее заступничтво интересовъ. Який интересъ представляе фидеикомисова посѣбность болѣша, чтобы для насъ установляти ажъ спеціальне заступничтво? Фабриканты закуповуютъ въ пѣвнѣй Чехи одинъ добра за другими и неба-вомъ не стане дѣдичныхъ вѣдичествѣвъ болѣшю посѣбности. Мѣжъ интересами торговлѣ, промыслу и зарѣбѣ велика рѣзница, а однакъ заступничтво палаты торговельныхъ має бути заступничствомъ интересовъ. Тѣмъ же, что говоритъ ся о заступничствѣ интересовъ въ нашѣй системѣ куріальнѣй, се чиста фікція. Показуе ся потреба пѣднести нѣво парламенту. Парламентъ мусать прийти до свѣдомости сво-ей гѣдности и мѣси. Се невозможно инакше, доки тутъ не будутъ засѣдати заступники цѣлого народу, а не заступники поодиновѣхъ группъ, завѣсний вѣдъ правительствѣ и Богъ знае ще вѣдъ кого. Що-до становища молодого Чехѣвъ, то они стоятъ за загалнымъ, рѣвнымъ правомъ голосованія, а коли бы хто хотѣвъ зъ ухвалѣ молодого-членского вѣдѣлу заключати на залившенѣ оппозиціи, то дуже грубо помыливъ бы ся.

Министеръ д-ръ Ритнеръ уважавъ потрібнымъ забрати голосъ и допознати въ дѣчѣмъ мотивы правительственнаи, зазначенъ при внесенои пресектѣ. Старавъ ся доказати, що налѣпше право выборче такѣ, котре лучше систему куріальну и розширюе право голосованія. Теперѣшня репрезентація интересовъ вымагае реформы, але что такой реформы не можна перевести при теперѣшнихъ вѣдичностяхъ, то заходить альтернатива: або вѣдѣупити вѣдъ реформы выборчи або перевести реформу выборчу не такъаючи потнуточо репрезентаціи интересовъ. Впротѣмъ правитель-ство противне внесеню репрезентаціи интересовъ и не приложило бы руки до заведенія за-галного права выборчого. Послы Пальфи и Мадейскій пѣднесли принципиальне застере-женіе, що право сеймѣвъ до обытанія рады державнои повинно бути реституованѣ въ томъ

духѣ, якъ се було передъ 1873 р., — але за-разомъ и додали, що тон квестіи гѣдъ теперъ трактувати актуально, и они приймають про-ектъ правительственнаи за основу до спеці-альной дискусіи. За се патріотичне самовѣдиче-чене належитъ ся имъ вѣдиче признаніе. Пос. Русскъ пѣдѣвъ вѣстію посередности и безпо-сердечности выборѣвъ. Правительство мусить вже теперъ назначити свое вѣдѣпорне становище супротивъ всякихъ змѣнъ въ томъ напрямѣ въ проектѣ. Въ дискусіи высказаво поглядъ, що проектъ есть лишь провизорією и что не зможе здержати руху за реформою выборкою. Розумѣе ся, що нѣяке дѣло людске не есть вѣчно тревале, тожъ и теперѣшний законъ не назначенъ на вѣчныи часы. Але гѣдъ теперъ вже передсказувати, якъ уложитъ ся будущій парламентъ. Коли радикальнѣй элементъ воз-мутъ верхъ, то будутъ змагаи до загалного права выборчого. Але може бути, что нова ку-рія сирѣпѣтъ такожъ умѣркованъ сторонничтва, а тогдѣ може настати уквѣсолідованѣ консер-вативныхъ змагаи.

Пос. бар. Діпавлі заявивъ, что вѣдно сторонничтво не в вдоволѣнѣ зъ реформы вы-борчи, а однакъ вѣдъ лучше ся, чтобы рефор-му перевести, бо нѣяке сторонничтво не хоче другому позволити на лѣпшу реформу. Сторон-ничтва консервативнаи заведѣгдъ были за здоро-вымъ поступомъ.

Пос. Кальтенегеръ вказувавъ на небезпечность, яка грозить селянству, скоро право голосованія буде признанѣ такожъ и че-ляди. Соціалъ демократична агітація розши-ритъ ся на села. Бесѣдникъ не мѣгъ бы голо-сувати за проектомъ на случай признанія че-ляди права голосованія.

Нѣмецко-национальнѣй пос. Ріхтеръ заявивъ ся за загалнымъ правомъ голосованія, высказавъ надѣю, что послы новои курии бу-дутъ нѣмецкими патріотами, жадавъ реформы палаты панѣвъ и домагавъ ся, чтобы выборы въ новій курии вѣдѣбували ся въ недѣлю.

Пос. д-ръ Кронаветеръ высказувавъ несправедливѣсть проекту, а вѣдѣтакъ заустѣвъ ся въ полеміку зъ высказаніи пос. Мадейского, котрый сказавъ, что загалне и рѣвне право выборче не в вдовѣдѣнѣ для Австріи. Против-но, то вѣдѣмъ усюдамы зазначуе ся одушевленіе для загалного права выборчого. Мадейскій ве-личавъ поступъ и добротѣ въ Галичинѣ. Се такожъ неправда, а доказомъ того немѣвѣрно гвѣблена русскихъ селянъ. (Пос. Пернерстор-

ЛЮБОВЬ.

Зъ чесского — Вильми Соколовѣи.

На сердци саомъ природы, маючи пѣдъ го-ловою подушку въ моху повну кратель росы, надъ собою вѣдѣльнѣй, высѣй, зорныйи небо-склѣнѣй, въ усмѣхомъ на устахъ а зъ слѣзовою блестячою въ рѣсницѣхъ примжуреного очка — дѣмала Любовь.

Пробудившись вѣдоманула очи и сейчасъ щезъ сумракъ, день будивъ ся, пташки озвали ся тысячами тысячѣкъ пѣсенѣ, вѣжда цѣтка дыхла запахомъ, совѣе розсылало лучѣ огнен-ного, ясного свѣтла. Сонній зѣрочки глядѣли только зъ глубинахъ очей Любѣви. Була краса въ той равѣнѣ. На явѣмъ чѣлѣ вѣдѣблѣ-лась ен ясна, горяча душа, на устахъ гравъ ся теплый, радѣстный усмѣхъ, а очи наче зѣр-ни глядѣли въ свѣтъ потайно якъ глубокий лѣ-сий криничка. Би грудь була повна туги — и ся туга хотѣла въ теплѣ свои мягкой рамена обняти и прайгорнути до себе цѣлый свѣтъ. По-чувала себе дуже богатою. Знала, что має ча-ры, котрыми може дати людскости болѣше вѣжъ славу, болѣше нѣжъ силу, болѣше нѣжъ богатство, може дати чувство найблаженнѣйше и найблагороднѣйше, надъ котре нѣчого нема на свѣтѣ, — котрымъ дае людскости саму се-бе. А хотѣла бути щедрою, бо-жѣ она була Любѣви.

Встала зъ своего ложа и выбрала ся въ дорогу до людскихъ сердецъ, въ котрыхъ и котрыми хотѣла жити. Куда только йшла, звучъ нѣйше и мѣлѣйше развѣселился цѣсѣй пташокъ, тахѣше шепѣло лѣсте деревъ, кожда капель-ка сіала дугою а зъ-пѣдъ кождого дотыку ен шаты розцвѣтались прегарній цвѣтѣкѣ.

Йшла, йшла, ажъ прайшла до низькои де-

ревной хатѣмъ. Живъ въ нѣй мужъ въ моло-дою жѣнкою.

— Позвольте менѣ мѣсца у себе! — по-просила ихъ.

— Радѣ! — вѣдѣвѣли.

Лѣтѣлась у нихъ. Було їй добре въ обохъ простыхъ и щирыхъ сердцахъ. Вѣдъ вы-ходивъ вѣчасѣ рано далеко до лѣса, рубавъ тамъ дерево и приходивъ ажъ вечерѣмъ. День адававъ бы ся ему довгий и тяжкій, але Лю-бѣви озолотила ему его споминаніа на любячу жѣнѣку. И чувъ, что працюе не лишь для себе, але и для неѣ, а тѣмъ праця ставалась такъ легкою, что сонѣра лѣтала ему въ рукахъ мѣвъ перѣ, а вѣдъ весело при праці посиивувавъ.

Жѣнѣка цѣлый день была сама дома. Да-вала їсти дровѣвъ, прала, порядувала въ ха-тѣ, поклаа въ огорождѣ передъ хатиною, конала грядочки, а було-бѣ їй сумно, але Любѣви у-спокоювала ен сердце, насылала їй веселѣй дум-ки, приносила пѣсню за пѣсней на ен уста, такъ, что могла спорити о першенствѣ зъ ма-лымъ жайворонкомъ, что високо надъ нею лѣ-тавъ по синѣмъ небѣ.

— Чѣго-бѣ ты хотѣла? — пытала ся ен разъ Любѣви.

— Справѣдъ не знаю, — говорила щѣро жѣнѣка, — нѣчѣго менѣ не хѣбуе. Маю чѣло-вѣка, что мене любить, маю дѣвъ здоровѣй руки, котрыми ему при праці помогаю, чѣго менѣ болѣше треба?

Любѣви усмѣхнулася и зложила жѣнѣцѣ на лоно дѣтѣнку.

Жѣнѣка почула въ своѣмъ сердци невыска-зану блаженность, невысказанѣе счастье. Але Любѣви почорѣло въ очахъ. Вона знала, что въ недалекой будущности жде тую засла-ну молодѣу матѣрь, — что недалеко чѣгае не-вмѣома смерть, чтобы хопити ен мужа при работѣ, — что малый сей хробакъ стане неза-

ферз: Шляхтичъ говорить, що се все неправда! Торіж була у мене руска депутація в розмові зъ страши рѣчи, що дѣе ся въ Галичинѣ. Она хотѣла пойти до цѣсаря та вручити меморіалъ, в ледя въ трудомъ удало ся бесѣдникомъ вговорити членовъ депутаціи, що цѣсарь править при помочи своихъ одѣчалыхъ органѣвъ и треба звернути ся зъ жалобою до міністрѣвъ. Однѣ шестъ сенційныхъ сказавъ депутатамъ, що въ ихъ меморіалѣ помѣщенъ такий нечуживъ рѣчи, що коли бъ они були неправдивы, то за таку клевету пойдуть бы депутаты до вѣнцѣвъ, але они присягли ся передъ шафомъ, що се все правда. И при такихъ обставинахъ не хотѣли дати людовѣ загального права голосованя. Мадейскій чванивъ ся релігійностію своего народа и тымъ мотивувавъ потребу заступництва интересовъ. Яка въ томъ звязъ, не знаю. Поляки не мають чого такъ дуже величати ся своимъ католицкою релігією, бо були короля польскій, що походили зъ Саксоніи, отже якъ засѣвши на престолѣ переходили зъ протестантизму на католицизмъ. Була се така сама исторія, що теперь зъ малякъ Борисомъ. Мадейскій выхваляваъ те першій парламентъ, опертый на заступництвѣ интересовъ, и на доказъ его успѣшности навѣвъ усунути дефициту. Се не заслуга парламенту, бо дефицитъ не усунути грѣшны великою посѣлості, лишь податкомъ водъ нафты, кавы, цукру и горѣлки. Все звале на плечѣ набождившаго населеня. Але вы вступае ся за заступництвомъ интересовъ дѣлать, бо бонте ся, чтобы парламентъ, который бы вышшъ на основѣ загального права голосованя, не пошукываъ за ними жерелами для усунути дефициту.

Пос. Періцъ зазначивъ правно-державне становленіе Далматіи, котора становить интегральну часть королевства Хорватіи. Для Хорватіи реформа выбора, якъ и все, что въ томъ парламентѣ ухвалюе ся, має лишь провізорично значеніе.

Пос. Штайнеръ заявляе ся за загальнымъ правомъ голосованя, а водѣвъ полемизувавъ съ дѣвками попередними бесѣдниками. Скоро Мадейскій говорить тутъ о любви Поляковъ до своихъ земляковъ по-за границами нѣмцон державы, то ему притакуе ся; але коли Нѣмцы заговорять о національній принадлежности до своихъ братьевъ въ Нѣмеччинѣ, то роблять его сейчасъ зрадникомъ державы. При заведеніи загального права голосованя мы означимо те выразѣнне нашѣ національнѣ чувства.

На томъ перерывѣ дискусію, а приступлено до вѣдѣльного внесення пос. Романчука.

На вчерашнѣмъ, въ среду, засѣданіи заведѣла ся дѣбата генеральна. Промавляло ще вѣдѣльщикъ послѣдъ, а водѣвъ выбрано генеральныхъ бесѣдниковъ: рго Рутовского, сопѣтра Молодъ-Чеха д-ра Жакча.

Пос. Менгеръ промавлявъ противъ загального права голосованя и водѣваъ похвалялъ правительству за его прѣвѣтъ. Зъ промовы его замѣтѣннѣе се, что выказуваъ, въ акціи спѣсѣвъ послѣа проекту будуть мати Нѣмцы и дальше перевагу надъ населеніемъ славянскимъ въ Чехіи. Штезку, Морава и плудне-

выхъ вѣрхъ. Се заслуга Баденього и польскихъ министровъ-годалковъ.

Пос. Гагенгоферъ докорявъ лѣвницъ, что она причиняла ся до ухваленя такихъ законѣвъ, которі зруйнували селянство, рукодѣльничѣвъ и дробну торговлю. Противный всѣмъ принципамъ выбора, якъ теперь безперечно має велика посѣлѣсть, котора перейшла въ руки великого капитала и стала се предметомъ спекуляціи. Жадавъ, чтобы чѣлѣдъ не мала права голосованя, чтобы урядники, выбравъ послѣами, понесли зъ власныхъ фондѣвъ кошту вступивша въ урядъ, чтобы податники не оплачивали двократно тыхъ самыхъ людей, яко послѣдъ въ урядничѣвъ.

Пос. гр. Фалькенгайнъ, ексминистеръ, который будучи въ кабинетѣ Таффеого подпиралъ проектъ реформы Таффеого, а теперь гонитъ ся на проектъ Баденього, остро навивуе ся на постулаты загального права голосованя. Говоривъ, что тамъ, де заведено загальное голосоване, настане небавомъ анархіи. Жереломъ права не повинна бути воля люду, лишь воля Бога и монарха.

Пос. Ванатый заявляе, что буде голосуванъ противъ закона, бо до кабинету Баденього не можна мати довѣри. Супротивъ Чехѣвъ показавъ гр. Бадені, что хотѣвъ бы оппозиціонистѣвъ тримати при собѣ обѣдѣнками; много прѣрѣкае а нічого не додержуе.

Пос. Праде (нѣмцкій національ) заявляе ся за загальнымъ голосованіемъ, але до давъ, что его клябъ буде голосуванъ за проектомъ. Бесѣдникъ радъ бы, чтобы великихъ капиталистѣвъ, акціонерѣвъ и подпримчивѣвъ, которі стоятъ въ зноснахъ промисловыхъ або грошевыхъ зъ правительствомъ, вылучати зъ подѣа права голосованя, бо они, будучи зависимы водѣа правительствѣ, не можуть заступати интересовъ люду. Що-до Галичины, то сторонництво бесѣдника було бы за водѣвѣннѣмъ Галичинѣ, якъ Угорщина.

Пос. Войт. Дѣдушицкій выголосивъ довшу мову противъ загального права выбора, на котре не може згодити ся зъ мотивѣвъ христіанской любви ближняго. Водѣваъ старавъ ся выказати вѣстѣйвѣсть теоріи „власти люду“, бо, послѣа гадки графа, люду не повиненъ занимати ся політикою и не можна допустити панованя менше просвѣченыхъ надъ интеллигенцію. (Пос. Кронаветеръ: Выбачте, але мы маемо претензію до такого самого образованя, якъ шляхтичъ и кавалеры ордерѣвъ!) Обѣла перейшовъ до полеміки зъ Пернерсторферомъ и Люетеромъ за ихъ промовы що-до справъ галичинѣвъ. Вѣдѣнці въ имени кола заявляе ся за посередностію выбора, бо коли бы безпосередностію мала бути заведена, то коло буде голосуванъ противъ проекту „зъ вѣдѣльщикъ автономичныхъ“.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Суперечный вѣсти надходятъ въ справѣ выбору д-ра Люетера на бурмістра вѣдѣньского: послѣа однихъ неутверждевъ выбора находить ся въ намѣстничѣвъ вѣдѣнскимъ, послѣа другихъ справа те не полагодже-

на, хочъ очевидно нема ніякихъ вѣдѣльщикъ на затверждевъ выбору.

Köln. Zig. дѣстала въ той справѣ такую дописъ: „Антисемітскій часоникъ указуваъ на такий выхѣдъ, чтобы, не выжидаячи полагодженя справы бурмістра, мѣгъ вицебурмістръ управляти мѣстомъ; разуме се, что першымъ вицебурмістромъ маъ бы бути не хто иншій, якъ д-ръ Люетеръ. Отже, о сѣдѣлко я мѣгъ розвѣдати, гр. Бадені не думаетъ вѣдати ся въ таку смѣшну игрушку. „Мы въ Австріи — таковы маъ сказати — навывки вже до абстѣненціи; а коли рада державна обходѣла ся 15 лѣтъ безъ Чехѣвъ, то я Вѣдѣнъ буде мѣгъ обходѣти ся безъ рады мѣсков, хочъ бы въ разѣ конечности такожъ 15 лѣтъ“. Выходить зъ того, что гр. Бадені не затвердитъ д-ра Люетера, а въ разѣ поновного выбора зновъ розвѣжа раду мѣску. Однакъ неутверждевъ не наступитъ такъ скоро, а то въ причинѣ, чтобы новѣ выборы припали на осень, а може и тому, чтобы антисеміты могли ще сего тыждня голосуванъ за бадѣнскую реформу выбора. Голосѣвъ антисемітскій Бадені, что правда, не потребуе доконче, все-жъ таковы адалѣсь бы они до одногоголосовѣ ухвалы.“

Въ угорскѣмъ еомѣ засѣданѣ дѣя 21 с. м. було призначено одѣи лишь справѣ уѣдѣльщикѣвъ памяты тысячилѣтняго вѣстоновя угорской державы. Про дѣтѣный законъ мы загадували своего часу обширѣше. На засѣданіи явили ся послѣ майже въ повнѣмъ числѣ; все были въ свѣточнѣй чернѣй одежѣ. На галеріяхъ одѣраа се богато дамъ. Законъ принятъ безъ дебѣты одногоголосѣ.

Того самого дѣя склалася въ вулѣнахъ палаты послѣвъ прѣгада, котора готова довести до поединку мѣжъ послѣомъ Бернатомъ и мѣвистромъ гонѣдовѣвъ Феерваримъ. Названый послѣ належитъ до народнаго сторонництва; вѣбъ преступивъ до министра и хотѣвъ его проевѣа о полагодженѣ аконѣвъ сѣрѣвы. Министеръ не слушаючи навѣтъ бесѣды посла, водѣваъ остро: „Удайте ся зъ тымъ до Касича; тажъ зѣбъ въ министромъ гонѣдовѣвъ народнаго сторонництва“. П. Бернатъ сторѣвъ на тѣ слова але пошѣвъ ще за министромъ до комнаты мѣвистеріальной, чтобы тамъ повторити свою просьбу; однакъ почувъ вдруге ту саму водѣправу. Обѣла прайшли до министра два инші послѣа, чтобы въ имени П. Берната зажадати поясненя. Министеръ заявляе, что выловныя свои обовязки и готовъ навѣтъ до услужности, але не для такихъ, что въ своихъ дневникахъ обѣвѣдають его болотомъ.

Кс. Фердинандъ зложивъ д. 20 с. м. визиту оберпрокураторѣвъ синоду Побѣдоносцеву, а на другій дѣнь принимавъ депутацію петербургской думы городской зъ градоначальникомъ на чолѣ. Градоначальникъ вручивъ князѣви альбумъ мѣста. Водѣваъ водѣвѣваъ князѣ митрополита Паладія и дѣстаетъ водѣ него образъ и благословенство для вн. Бориса. Потому поѣхавъ князь до Царского села; царъ надавъ ему ордеръ св. Володимира. Дальше водѣваъ вел. князѣ Михайла Николаевича, а потому принимавъ у себе митрополита Паладія и надавъ ему ордеръ Александра І клясы.

За одѣнъ зъ найголовнѣйшихъ а для европейского спокою найважѣйшихъ зѣдѣтъ, вѣй въ часѣ своихъ гостѣвъ въ Царго-родѣ выѣдѣваъ вн. Фердинандъ у Порты, уважѣаюъ згоду що-до реформъ въ Македоніи, а по части такожъ въ вѣлаетѣ адриано-польскѣмъ. Въ вѣждѣмъ повѣтъ мають бути вѣновольскѣмъ. Въ вѣждѣмъ админістраціи въ то послѣа водѣвѣаюъ національныхъ. Чѣсло членѣвъ радѣ окружныхъ маъ бути въ вѣдѣльщикѣхъ вѣлаетѣхъ побѣльшенѣ, чтобы тымъ способомъ можна уважѣаюъ якъ слѣдѣ населеня вѣлаетѣхъ. При установленіи маъ ся уважѣаюъ вѣлаетѣхъ населеня. Залегли подѣвѣа будуть олушенѣ. Окружай и повѣтовѣ начальники дѣстануть христіанскѣвъ адѣвѣнѣвъ. Заложена церква або школы маъ уважѣаюъ ся за дозволенѣ, коли просьба о те до трехъ мѣсѣвъ водѣ часу внесена не буде полагоджена. Каждый вѣлаетъ дѣстаетъ окремыхъ комисарѣвъ для переведеня тыхъ реформъ.

Польскій дневникъ доносѣтъ, что въ тажъ зв. царствѣ польскѣмъ выдано обѣвѣнѣвъ а приказомъ, чтобы резервисты до пяти дѣнѣвъ были готовѣ до походу. Дальше розпѣрѣженѣ въ той мѣрѣ дѣстали въ мартѣ все вѣйтѣ, выѣвѣа въ губерніи сѣвалѣскѣ; маъ оно дату 19 лютого (ст. ст.). Передѣ Великодѣными свѣтами подѣвѣаляа все двѣры и громады вѣвѣанѣ, чтобы въ разѣ мобілізаціи до 24 годѣвъ доставали означенѣ въ вѣдѣльщикѣхъ пароконныхъ вѣвѣвъ для перевезеня жѣвѣвъ вѣвъ вѣвъ до мѣста.

Зъ Бѣлгороду доносѣтъ, что тамѣшнѣ правительству постановѣа на запросны угорского правительствѣа до участя въ водѣрѣты выставки водѣвѣвѣа водѣвѣа. А Pester Lloyd дозѣвѣа, что тамѣшнѣй посолъ сѣрѣвѣа и консулъ дѣстали водѣа своего правительствѣа припорученѣ, чтобы зѣдѣржали ся водѣа участя въ выставѣ.

Сербскій король въ поворотѣ своихъ зъ Атенѣ останѣвъ ся бузъ въ Триестѣ, а д. 21 с. м. вечеромъ поѣхавъ водѣтамъ до Будапѣшту.

Сенатъ французскій, зѣбравши ся по свѣтѣахъ дѣя 21. с. м. на засѣданѣ, зажадавъ выразѣа и рѣшучо уступленіи министерѣвъ, заявляючи, что на кредитъ мадагаскарскій зѣдѣа ся ажъ тогдѣ, коли настане конститүційнѣ министерство. Перѣбѣтъ засѣданя бузъ такий: Президѣнтъ Любе водѣчитавъ писѣмо австрійско-угорского посла зъ запросными членѣвъ сенату до Будапѣшту на выставу. Водѣтакъ заявлявъ президентъ, что дневный порядокъ засѣданя треба доперѣа установити. На те забравъ голосъ сенаторъ Демоль: „Сенатъ позволѣа менѣ водѣчитати внесенѣ въ имени моихъ товаришѣвъ и мѣвѣвъ. Три разѣ водѣмѣвѣа сенатъ министерству своего довѣри, и то значаюъ бѣльшѣстю голосѣвъ. Але министерство, нарушючи законъ конститүційный, держѣа ся таки при власти. Нинѣ жадае оно водѣа насъ призову на кредитъ мадагаскарскій. Намъ прѣходѣтъ на гѣду водѣмѣвѣа кредитѣу для жѣвѣвъ, что въ далѣньхъ посѣлѣстахъ бороныа чѣсти и хѣругѣа Франціи. Сенатъ поздѣровѣае въ нихъ зѣвѣда великою идѣй. Ый не свѣтила вона досѣ ясно, але чула сердѣмъ, что она свѣтитъ, бо бачѣла водѣблѣскъ ея въ его душѣ. Вона въ любѣмѣмъ мужу учѣла ся любить и тоѣ высовѣе, великѣе, что вѣбъ любѣвъ и за-дѣа чѣго живѣа.

Не заважала ся пойти въ нимъ стѣжкою стражданя и самовѣдрѣченя. Хотѣла бути вѣрною при его боцѣ до смерти. Хотѣла бути на его дорожѣ холодачѣмъ вѣвѣнѣмъ, что осущѣваъ бы погѣ зъ его чѣла; деревомъ, что подало бы ему мѣлу тѣнь въ хѣвѣльхъ водѣвѣнѣмъ; крѣвичкою, зъ котрой бы пѣвъ для заспокоеня спрагъ; палицею о котру бы оперѣа ся, коли-бъ его опустили силы тѣлеснѣ; голосомъ, который бы въ хѣвѣльхъ сумѣваъ а грызѣтъ, якъ запановуячы часомъ а въ найсильнѣйшихъ душахъ, додаваъ ему силы: Водѣа ся! выдержѣа до вѣнца!

Забула на свою стѣжку живѣа, а живѣа лишь для своего мужа и тѣми думками, акѣми вѣбъ живѣа. А то забутѣа на саму себе и тѣа нужда, яку довелось нѣмъ обѣмъ доволѣа чѣсто зносѣти, вѣвѣа въ ея душу невысказанно солодѣе щастѣ. Вѣдѣчуваа, что даючи ему сердце, все болѣше и болѣше прѣймае промѣна его духа, та что живѣа не дало ѣй найсолоднѣйхъ хѣвѣль тогдѣ, коли чула „люблю тебѣ“, але найсолоднѣй хѣвѣль живѣа настають для неѣ тогдѣ, коли вона доведе своего любимого мужа до его занесѣа метѣ.

А Любѣвъ, засѣвѣа въ дѣвѣчѣмъ сердѣсе чувство, вышѣла тихонько, глѣдаючи нового сердца.

Прайшла до топы людей, что выхѣдѣа и вхѣдѣа до величѣа будѣвы, нагадуячы лабирѣнтъ. Безчисленѣй коридоры перетѣвѣаляа

довго для неѣ одинакою потѣхою. И прѣтули-дѣа до сердца жѣвѣа ще болѣше, и якъ вѣтрѣць разносѣтъ вѣдѣахъ зъ цѣвѣтокъ, сплывало зъ ея устѣ:

— Любѣвъ до дѣтѣвы своей нехай дасть тобѣ теперь роскошѣ, водѣтакъ потѣху, а на цѣле жѣте силу, чтобы ты радо приносила жертву за жертвою, заки выхѣваъшъ того малого сына на рослого мужичку! Ты будѣшъ все а все вѣдѣваа: безѣснѣй ночи коло лѣвѣчка слабой дѣтѣны; погѣ на твоѣмъ чолѣ; мозольну працю рукъ; тысячу боавѣвъ, что чѣло твоѣ вырѣють аморщѣаки; журѣа, водѣа котрыхъ посѣваа тобѣ волосѣа передѣа часомъ; краплѣа за вѣвѣлею твоѣи вѣвѣа; дѣнь за дѣнѣмъ, рѣкъ за рокомъ твоѣа жѣта, — все а все до твоѣи смерти — а мало дѣстанѣшъ въ замѣну. Тѣлько-жъ тѣ жертвы стануть за наибѣльшу тобѣ нагороду; вона будѣтъ каплѣамъ охолодѣжующимъ твою спрагу, безконечно любѣае сердце материнскѣе.

Любѣвъ зложѣла на прощанѣ свою руку на сердце жѣвѣа, что потонѣло було въ свою щѣловѣсть, и тихонько выбрала ся въ дальшу дорогу.

Ишла далѣ. Бузъ мѣвѣй вѣтѣръ, коли найшла подѣа цѣвѣчною яблѣною сидѣче дѣвѣа. Холодный вѣтрѣць сыпавъ на ея доно рожевъ цѣвѣты яблѣнѣа, а зъ вѣдалѣкою гущѣвѣны водѣа потѣчка доходѣа до неѣ звуки солодѣа прощѣвѣаючѣа солодѣвѣаи пѣсѣа. Сходячы мѣсѣацѣмъ зѣвѣахъ сѣрѣвѣахъ блѣдѣмъ своимъ свѣтѣлымъ цѣду землю, такъ что бѣла шѣта овѣчевѣхъ деревъ бузѣа ще свѣтѣлѣа, наче сѣвѣжно бѣлый сѣрѣвѣаючѣа жѣвѣа.

Дѣвѣа було погруженѣ въ янѣхъ солодѣахъ думкахъ, бо на лицѣ ея грѣао зъ промѣ-

нѣмъ мѣсѣа промѣна щѣловѣаго усмѣху.

— О чѣмъ мѣвѣа? сыгѣлае ся Любѣвъ пахучѣмъ подыхомъ, якъ цѣвѣты яблѣнѣа.

— О любви, — ще тихѣе водѣвѣло дѣвѣа.

— А что ты о нѣй мѣвѣа, что такъ щѣливо усмѣхѣае ся?

— Ахъ, бачѣла я въ душѣ, якъ вду вже зъ мужѣмъ, которого люблю, стѣжкою жѣта. Яка то була красѣа стѣжа! По каждый ка-мѣвѣнѣ, о который бы могла спѣтыкнуаъся моя нога, водѣа схѣлаваъ ся, чтобы усунуа еѣа зъ дороги. Куда я лишь глѣнула, всѣды усмѣхѣа-лись до мене цѣвѣа, что засѣдѣла для мене еѣа рука. Вѣвъ водѣгортѣвъ гѣлузѣаи деревъ, чтобы менѣ не перѣпѣлаа глѣдѣти на зѣрка на небѣ, але самъ дѣваъ ся лишь на зѣрки моѣхъ очѣй. Вѣбъ замѣвъ, чтобы я могла слухати вѣвѣхъ солодѣахъ звуковъ, что нѣми перѣповнѣаи воз-духа, а самъ вѣбъ слухавъ лишь моихъ слѣвъ, годѣвъ менѣ и выповнѣаъ кождѣа мою бѣжанѣа, заки ще я высказѣла. Яка а була щѣслѣва! якѣй краснѣй бузъ сонъ о любви!

— Мыслишь ся, то не бузъ сонъ любви! — сказала рѣшучо Любѣвъ.

— Якъ то? — хотѣло перѣчитѣсь дѣвѣа, але Любѣвъ говорила далѣе:

— Ты памятаа выключѣа на себе. Любѣвъ же забѣваа о собѣ. Вона великѣа и сѣлу свою мѣрѣа щѣстѣмъ того, кого любить. Въ щѣсто улюбѣаючѣа особы лежить твоѣа щѣста. Доѣи сердце твоѣе того не почувѣа, доѣи не арозумѣаъ, что то любовь. Ты зѣвѣлаа бы амя любви надѣремѣа, коли-бъ ты тѣмъ нѣмѣмъ назывѣлаа свои самолюбѣство, что хочѣа подѣступѣа върасти ся до твоѣи душѣ. Най воно въ твоѣмъ сердѣе не гостѣа! Бо де воно вѣдѣ-

дѣ, зѣ-вѣдѣаъ на-завѣдѣа утѣвае любовь въ лицѣмъ сумѣа засѣловѣмъ.

Якъ краѣла по краѣли вохѣаго дощѣку падаа на розѣвѣтачѣи пуянокѣа и розѣваъеъ въ чѣрѣвѣу рѣжу, такъ кождѣа слово Любѣвъ падало на молоде дѣвѣче сердце. Ый адалѣа ся, что вона зѣбудѣла ся зѣ сну. Той сонъ, что адалѣаъ ся ѣй передѣа тѣмъ такъ прѣмѣаи-вымъ, тратѣвъ верѣвъ свой видѣ, свою пѣва-вѣа, барѣу и чѣръ. Розпѣваъеъ ся, якъ равѣа бѣлава мѣраа щѣзаа подѣа премѣвѣмъ огнѣа-го сонѣа. И якъ зѣ-вѣдѣа мѣраа глѣдѣа на сонѣе стѣлача ся трава зъ тысячами вѣрѣ-тыхъ росѣаи цѣпѣаковъ и цѣвѣтовъ, такъ щѣро глѣдѣаа молоде дѣвѣаа душа очѣаиа потѣуашии въ сѣловѣахъ на тайнѣй, чѣрѣвѣй зѣрѣ Любѣвъ. А Любѣвъ положила голову на дѣвѣче сердце и розѣужѣаи дѣвѣаи душѣа я-вивѣа ся новѣй образъ еѣа будѣвѣности.

Вона зновъ бачѣла своего любимого мужа. Бачѣла, якъ въ душѣ еѣа горѣтъ великѣа, свѣта идѣа, которѣа вѣбъ хоче посѣватѣи свои жѣте. Бачѣла еѣа погруженѣа въ тажѣаи праця душѣвѣаи, что була для него средствомъ, дорогомъ, чтобы дѣйти до великѣаи, занесѣаи метѣ. О, яка далекаа була дорога до тоѣ метѣ! Въ недѣгѣаи дѣсѣ долинѣа она лѣзѣла ся зъ нѣмъ, якъ на далѣкомъ видѣнокѣу зѣ-читѣа ся земѣа зъ небѣзѣакомъ. А яка трудѣа, тажѣа, повѣа терѣа, еѣа, мѣсѣаи майже недѣступѣаа прѣвѣра була та дорога! Що-дѣа спорѣа, вѣзѣа и жертѣа. Лишь дѣкуды коло неѣа кусѣнѣвъ зеленого нѣаца, чтобы скрѣпѣаъ оно, вѣдѣе дерева, чтобы розпѣстерѣа свои вѣ-ти и засѣловѣа и словѣао передѣа бурѣа, а подало тѣаа утомѣаеа.

Ему свѣтила зъ тоѣ далѣаи долинѣа

найдорожших сыновъ вѣчины. Мы не водмове-
лемо того кредиту; мы готовы признати его;
але не можем признати его тепершнему ми-
нистерству. Дятого жадаемо, чтобы водложити
ухвалу, поки не настане конституціе ми-
нистерство, котре бы мало довѣра обоимъ палатамъ.

На те водповѣвъ Буржуа, застерѣгаючись
проти высказу, що министерство нарушае кон-
ституцію. Водтѣмъ звернувъ увагу сенату на
те, що справа кредиту не має нічого спіль-
ного зъ тими справами, які становлять роз-
ривъ міжъ сенатомъ а правительство. На-
конецъ водкликнувъ ся до патриотизму сенату.

— При томъ всѣмъ принявъ сенатъ внесенне
Демоня 171 голосами противъ 90 и водпро-
чавъ засѣданіе до четверга (до вни).

Одѣля збѣшли ся министры на нараду и
постановили подати ся до дімісія, а заравномъ
скликати на вни палату послѣвъ та заванти
ѣй свою дімісію.

Зъ Масавы доносятъ, що ген. Бальдісера
дѣставъ письмо водъ Менеліка а друге водъ
раса Манташъ. Менелікъ жадае звороту своихъ
двохъ давнѣйшихъ листѣвъ, писанныхъ въ справѣ
уложени миру; а жадае ихъ тому, що Италиѣ
не приняла его условій. Поки листѣвъ тыхъ не
дѣстане назадъ, задержуе Менелікъ у себе ма-
йора Сальву за закладника. Бальдісера жадає
листы звернувъ заравъ. Манташа пише, що и
вонъ самъ и Менелікъ радъ бы спокоемъ. Ген.
Бальдісера водповѣвъ ему, що и вонъ любитъ
спокоемъ. Тымъ можна уважати переговоры міжъ
Италиєю а Абессинією за збраванъ.

НОВИНКИ

При новѣмъ кварталѣ дуже про-
симо присылати якъ найкорше залеглости
и передплату, бо при колосальныхъ вы-
даткахъ, які має ежедневный, неточность въ пе-
редплатѣ стаеъ для издавництва справедли-
вою зваю.

— Похоронъ Преосв. епископа д-ра Юліана
Пелеша має водбутися въ поведѣлокъ слѣду-
ющего тыждня. Похоронъ поведе имѣвно Г.
Ем. кардиналъ Сембратовичъ. — Якъ намъ
пишуть зъ Перемышля, пов. еп. Юліанъ по-
меръ на высохненіе утробы. Послѣдній разъ
вставае въ пятницу мин. тыждня. Лѣкарскою
помочю не жадае, какучо все, що вонъ здо-
ровый. Рефераты всѣ державъ у себе до самои
смерти, котра наступила вчера о годнѣ 4 ой
зъ полудня.

— Дебату зъ нагоды наглои внесення по-
сла Романчука подамо побѣла записѣвъ стено-
графическихъ. Рѣвно-жъ занотуемо и голоса
прасы. Послы Романчука и Чернерстереръ та
Люегеръ дѣстали зъ львовскихъ кругѣвъ рус-
скихъ телеграммы зъ поданією за оборону кон-
ституційного права руского народу.

— Выдѣлъ „Львовского Бояна“ привадуе
своимъ членамъ, що завтра, въ пятницу о го-
динѣ 7½ вечеромъ водбудутъ ся звычайнай впра-
вы хоръ мѣшаного.

тутъ и тамъ, але всѣ сходились до одной про-
сторон салъ. Надъ двѣрма бласлава золота
надпись „Повинность“. Непоглядя въ бога-
ты фалдахъ заслона спадала водъ стѣлъ ажъ
до землѣ. На заслонѣ була вышита надпись:
„Увѣдѣть!“

Въ передній части стоялъ величый ол-
тарь, въ него заносились въ высоко огонь же-
ртвенный.

Любовъ увѣшла тихо до тов давнов бу-
довы. Бачила, якъ люде задержувались на по-
розѣ и вагали ся йти далѣше. Декотрі вже
йшли, але наразъ водвертались и водходили.

А тѣ, що ввійшли, глядѣли повурю, непрявно,
дако. Склонювали голову нае подъ величымъ
тагаромъ, збѣхали, наѣкали голосно и про-
клинали. Лашали на жертвеннику частину по-
частинъ своего доугу, и скоро вѣхали. О якъ
радо, коли-бъ могли, урвали бы кожде веревце,
глядячи на той жертвенникъ!

Ажъ тогдѣ, якъ дѣгнулась ихъ Любовъ
и привела до Повинности, змѣнили ся тѣ, що
ненавидѣли ей и вѣхали передъ нею або об-
мѣнювали ей.

— Якъ мы могли бути такъ довго заслѣ-
плені и тебе неувѣдати, тебе, нашу хорона-
тельную и кормильцу! О, побѣаемо теперъ до-
бре, що мы не тобъ даемо тую давну, до ко-
трои ты насъ взываешь. Не тобъ даемо, але
сплачуемо своему народови и людскости, а водъ
нахъ дѣстали мы столько и брати будемо че-
ревъ цѣле жите такъ богато, що нѣвѣкъ мы
всего сплатати не зможемо.

Любовъ, дѣгнувшись, навѣла ихъ и вони
пѣнали и поклони Повинности. Водъ теперъ
жертвы приносенъ Повинности выдавались имъ
легкими, тому що Любовъ спомогала ихъ. И на-
че-бъ золота зоря горѣла въ ихъ очехъ, коли
вони выходили зъ брамъ палаты Повинности.

Бувъ то спокоемъ, зъ явнымъ вони дивились на
свѣтъ, — той дорогій и рѣдкій даръ, який
владае Повинность въ душѣ тыхъ, що щиро и
справдѣ ей люблять.

(Далѣе буде.)

— Наші емігранты въ Россіи. Słowo Polskie
въ дописъ изъ Одессы подае такъ вѣсть: Дня
9 цѣвня прибула тутъ (до Одессы) зъ Галичи-
ны зъ Жовтанецъ родина селянска зъ пяти
себѣвъ. Удала ся до полиціи зъ просьбою, чтобы
подали їй помѣчь до переселенія въ край усесур-
ский, де, якъ имъ говорено, правительство рос-
сийске роздае землю даромъ. Водповѣла їмъ,
что правительство не дае землѣ даромъ. Хтось
звернувъ ихъ до консулату австрійского, де
заявили, что они православны, что хотѣли эми-
грувати до Америки, але ихъ задержано въ
Кракѣвъ, що російскій консулъ у Львовѣ
давъ имъ карты на зѣлѣзницю, при котрій ма-
ють имъ надати землю. Картка, якъ показало
ся, походила водъ презеса славянского коми-
тету благотворительного. Родина, маючи зъ
собою по надъ 1000 зр., поселила ся въ полу-
днѣвъ Россіи, де має закупити грунтъ. — Въ
цѣлѣй сѣй вѣсти много неясностей, тожъ по-
даемо ей въ всякомъ застереженіи побѣла ага-
даной польскон газеты.

— Далѣша будова Народного Дому въ Ко-
ломийи ще до дня 15. и ст. цѣвня с. р. не
розпочала ся — якъ пише „Руска Рада“ — по-
той причинѣ, що ліверантъ оповѣняе ся въ до-
стаюмо напѣвъ зъ Ямны (за Делатиниомъ) на
цоклѣ, на котрі теперъ приходять черга укла-
дати въ муръ. Скоро цоклѣ будутъ готови,
розпочне ся заравъ далѣша будова.

— Кривда урядниківъ водъ зѣлѣзницѣ по-
казуе ся въ службовѣмъ водношеніи, бо якъ
вдуть до вправъ войсковыхъ, то не дѣстають
за часъ тыхъ вправъ пенсіи яко урядники зѣ-
лѣзницѣ, ба навѣтъ дерекція зѣлѣзницѣ водта-
гае собѣ кватире, наклони родина урядника
мешкае тогдѣ въ зѣлѣзничѣмъ будинку. Се
уже крайній фискализмъ! Теперъ, коли гене-
раль ставъ министромъ зѣлѣзницѣ, повинно ся
тоє змѣнити на лучше, бо то кривда вопіюща.

А зачинае ся вже часъ вправъ войсковыхъ.
— Судъ окружный въ Тернополіи увѣльняеъ
Абрама Маргулеса Ломана водъ злочину об-
ману сповненого на 54 селянахъ въ Красной.
Ломакъ сидѣвъ восьмъ мѣсѣцѣвъ въ слѣдствѣ,
а на мѣсце привѣждали двѣ комісії судовы и
переслуживали многихъ покривденыхъ.

— Розправа карна въ Кракѣвъ противъ ака-
демиковъ агитаторѣвъ при выборахъ сойма-
ныхъ завѣнчала ся вчера вечеромъ. Трибуналъ
засудивъ Гондзиньского на мѣсѣць арешту и
заллату шотѣвъ процессу, а Цѣгу увѣльняеъ.
Обжалованый агитаторъ жалобу неважности.
— Якъ мы вже доноесли, обжалованый не при-
знавае ся до закинутой имъ вини, а противно
навѣтъ водкликали свои збѣнанія, зложивъ въ
слѣдствѣ, бо, якъ казалъ, складали тѣ збѣнанія
подъ напоромъ и загрозомъ судѣй слѣдчого, что
буде ихъ тримати въ слѣдчѣй вѣзняцѣ. Рѣв-
ножъ и свѣдѣи, крѣмъ одного навѣраа повѣ-
стого Голдзельского, котрый мавъ довести
властямъ о ходѣ передѣльборныхъ зборѣвъ, не
збѣнали нічого рѣшучого противъ обжалова-
ныхъ, званяючыъ тымъ, що не памѣтають
всѣхъ подробностей тыхъ зборѣвъ.

— Испыты письменныи клязуровыи и устный
кандидатѣвъ на учительскыи гимназіи и школъ
реальныхъ розпочнутъ ся у Львовѣ дня 27
мая с. р. Рѣвночасно агитатори ся мають кан-
дидаты убогаючи ся о кваліфикацію учитель-
ску зъ языка французского яко предмету над-
обязательного въ галицкихъ середнихъ школахъ
и кандидаты хотѣли мати испыты зъ стеногра-
фіи. Всѣ кандидаты, намѣрѣючыи приступити въ
томы термѣны до испыту, мають повѣдомити
о томъ дерекцію комісії испытовъи до най-
менше на пять днѣвъ передъ терміномъ.

— Змѣны въ російскыхъ консулатахъ. Но-
вый російскій консулъ въ Червоныхъ Павло
Панчулидзеъ обявъ уже свими днями урядо-
ванъ. [Дотепершній черновецкій консулъ сов.
Горьяновъ вѣнованый генеральнымъ консу-
лемъ у Вѣднѣ.] Якъ зачувають, секретарь льво-
вского російского консулату А. Грушецкій
именованый чиновникомъ въ министерствѣ справъ
заграничныхъ, а на его мѣсце має прийти
хтось иншій.

— Выдѣлъ рады повѣтровои въ Перемышлі
приславъ намъ на основѣ 19 §. зак. прас. отсе
письмо:

„Дѣло“ въ числѣ 68 зъ дня 9 н. ст.
1896 на сторонѣ третей въ роздѣлѣ „Новинки“
въ уступѣ заигулованій. Вѣче въ Пере-
мышлі, вѣдуючи о промовленіи посла Но-
вского на тему выборовъ до радъ громад-
скихъ замѣстило слова: „При той нагодѣ бе-
сѣднѣмъ остро критикуюаъ дѣяльність пере-
мыской Рады повѣтровои, котра вже має 16 000
зр. дефициту въ господарствѣ майномъ громад-
скимъ“. — Неправдою естъ, яко бы Рада по-
вѣтова мала який дефицитъ 16 000 зр., понеже
закончѣвъ рахунки повѣтѣвъ за рѣкъ 1895 вы-
казуютъ кассову позбѣдѣность: въ фондѣ адми-
нистраційномъ 5 007 зр. 45 кр. а въ фондѣ
дороговѣмъ 937 зр. 50½ кр. А далѣше Рада
повѣтова, ухвалюючи на засѣданіи зъ дня 14
марца с. р. до ч. 161 повѣтѣвой бюджетъ на
рѣкъ 1896 ухвалила [такъ якъ то дѣлають на
основѣ обовязующихъ законѣвъ всѣ Рады по-
вѣтѣвъ] на пократе розходѣвъ въ фондѣ адми-
нистраційномъ и дороговѣмъ додатокъ до по-
датковъ. Той додатокъ въ тутѣшнѣмъ повѣтѣ
водъ многихъ лѣтъ не збѣставъ водвышенимъ а
выноситъ лише 5%, рѣвноачиъ ся зъ водъ 16 000
зр. — Тажоже неправдою естъ, яко-бы Рада
повѣтова мала дефицитъ 16 000 зр. въ госпо-
дарствѣ „майномъ громадскимъ“, понеже на
основѣ §. 98 закона гражданского и §. 36 за-
кона о повѣтѣвой репрезентации прислуге
Рада повѣтѣвой лише право контроль надъ
гражданскимъ маѣткомъ, въ котрого то по-
воду Рада повѣтова дефициту въ гражданскомъ
маѣтку мати не може. — Водъ Выдѣлу Рады
повѣтровои, Перемышль дня 20 цѣвня 1896
року. Презесъ А. Sapieha. Секретарь К. Wy-
socki. [Польска печать: Wydział Rady powiatu
wej w Przemyślu.]

— Довга процедура! Памуть намъ: Въ 1891
р. дня 14 листопада умеръ рускій парохъ въ
Грималѣвъ. На жадає спадкоємцѣвъ и вѣри-
тельвъ зарядила власть судова ліцитацію ма-

вѣту покойного пароха и взяла до депозиту
одержану на ліцитацію суму. Всѣ претенсіи
переведено и забезпечено въ судовѣй дорож-
пбѣла цивильного процесу. Судъ вынуждаеъ уже
чотиря термѣны до остаточной ліквідаціи масы
наслѣда, однакожъ всѣ термѣны була безъ ус-
пѣху, а се зъ той причинѣ, что прокураторія
скарбу именемъ фонду релігіозного и подат-
ковъ не могла вѣсти выказу, водко по днѣ
14 листопада 1891 належало ся податѣвъ и
водко водъ 14 листопада 1891 до 24 марта
1892 [вѣтеркаларе] належити ся сплати водъ
масы про гата temporis за грунтъ до фонду ре-
лігіозного. Хвалита Бога — вже за плечима
маѣ 1896 року. Сама прокураторія скарбу не
обраховуе, только департаментъ рахунковъ
въ наѣстѣнцѣвъ и старостѣ, а податки урадь
податковѣй. Прецѣвъ въ наѣстѣнцѣвъ е факт
адьюстованъ — можна, знаячи дату смерти,
обчислѣти! Судъ урѣуе прокураторію скарбу и
старостѣ, тажъ само прокураторія урѣуе на-
ѣстѣнцѣвъ та й годѣ — а просить на каж-
домъ термѣнѣ судовѣй о водроченіи sprawy.
Дохѣвъ зъ грунтѣвъ въ факт Н. 26.279 зъ
1886 бувъ на 502 зр. 27 кр. обчислений. по-
датокъ на 118 зр. 83 кр. въ факт въ 1886, а
въ р. 1891 выносилъ уже 182 зр. 23 кр., отже
и надвыжму податку за рѣкъ 1891 повинно ся
було вѣснѣти на користъ масы, бо о тоє ад-
министрація масы просила. Чѣ-жъ то не за-
довга процедура администраційна?

— Що лѣпше? чи медаль за хоробрѣсть, чи
годинакъ? Въ Ямнѣ видѣо осудили, що лѣп-
ше — годинакъ, бо для вѣзѣвъ, котрі водъ-
значили ся въ остатѣй войнѣ въ Хинами, я-
панские правительство замовило въ Швейцаріи
десять тысячъ годинакъ, шуга по 10
франковъ.

— Дрѣбні вѣсти. Намѣстѣнцѣвъ надало по-
савъ зъ фундаціи д-ра Ивана Фрида а имени
архикавѣвъ Гизель, въ сумѣ 160 зр. Аня Там-
чинъ, бѣднѣй ширѣ селянска зъ Зимнои
води повѣту львовского. — Коло Тернополя
высочились зъ шинъ поѣзды тагаровѣй вѣдучи
въ Подволочисъ, однакъ на шастѣ нѣхто збъ-
службы не потерпѣвъ. — Въ магістратѣ льво-
вскомъ водбуло ся 21-ого с. м. цивильне вѣнчане
Артура Гольдмана и Басѣ Гольдманъ; збъ сторо-
ны власти була при актѣ вѣнчаня президентъ
Мохнацкій и комисаръ магістрату К. Бѣлянский;
то першій выпадокъ въ львовскомъ магістратѣ
вѣнчаня цивильного межѣ жидами. — Въ мѣ-
сцевѣстѣхъ Ступица и Олѣшанку коло Сам-
бора лютея ся тѣмъ и забирае щоденно богато
жертвъ. — На Буковинѣ має заложити ся
фабрика цукру; 29 властѣлѣвъ болѣешихъ по-
сѣдѣстей зобовязало ся 1.126 моргѣвъ землѣ
привѣнчати на управу цукровыхъ бурбакѣвъ. —
Въ Коломийи померъ дня 7. н. ст. цѣвня с. р.
въ 62. роцѣ жата Петро Корчакъскій, лѣто-
ножъ и вѣстѣтель реальности въ Коломийи. —
Ч. Иванъ Калининъ, господаръ и вѣстѣтель
каменоломѣвъ въ Хрепѣтну, перебравъ до-
ставу каменя до будовы великого моста подъ
зѣлѣзницю на рѣцѣ Днѣстеръ подъ Залѣчан-
ма. — Кѣлька роднѣвъ нѣмецкихъ колонистѣвъ
зъ Маріатильеъ подъ Коломийою переносить ся
до Босніи на побѣане поселене.

Надѣслане.

Verfälschte schwarze Seide.

Man verbrenne ein Musterschen des Stoffes, von dem
man kaufen will, und die etwaige Verfälschung tritt
sofort zu Tage: Aechte, rein gefärbte Seide kränzelt
sich zusammen, verloscht bald, und hinterlässt wenig
Asche von ganz hellbrauner Farbe. — Verfälschte
Seide, (die leicht speckig wird und bricht) brennt lang-
sam fort, (namentlich glimmen die „Schussfäden“ weiter,
wenn sehr mit Parlostoff erschwert), und hinterlässt
eine dunkelbraune Asche, die sich im Gegensatz zur äch-
ten Seide nicht kränzelt, sondern krümelt. Zerdrückt
man die Asche der echten Seide, so zerfällt sie, die der
verfälschten nicht. Die Seiden-Fabriken G. Hen-
nester (k. u. k. Hofliefer.) Zürich versenden gern
Muster von ihren echten Seidenstoffen an Jedermann
und liefern einzelne Rollen und ganze Stücke porto-
und steuerfrei in die Wohnung. (5) 16

— Ц. и. Дирекція руху зѣлѣзницѣ державныхъ:
Галицко-угорскій рухъ спѣльныхъ. Зъ днемъ
1. мая 1896 убѣде въ жите додатокъ III. до
цѣнъ единичныхъ зъ 1. вересня 1894, въ котрѣмъ
помѣщенъ будутъ змѣны и доповненія угорской
части тыхъ-же.

Рухъ въ рускихъ товариствахъ.

На засѣданіи головного выдѣлу тов.
„Просвѣтъ“ дня 21. с. м. полагоджено слѣ-
дуючъ справы:

1. Порѣшено установити провѣрочну по-
саду вандрѣвного учителя господарета и лю-
стратора читальни, а на пробу зѣлѣструвати
два повѣты: львовскій и борѣвскій.
2. Принято до вѣдомости, что голова сам-
борской філіи „Просвѣтъ“, п. Танаковский
зрѣвѣтуваеъ зъ причинъ выѣзду въ Самбору;
на его мѣсце порѣшено упроевити проф. Слю-
зара, дотепершнього заступника головы; зара-
зомъ постановлено воднести ся до выдѣлу, что-
бы старавъ ся розбудити ширше жите въ філіи,
нѣжъ то дотеперъ було.
3. Принято до вѣдомости, что філія стрѣй-
ска силкуе загальны зборы сполученъ зъ вѣ-
чѣмъ господарскимъ на днѣ 15. мая с. р. На
зборы порѣшено выслати делегата водъ голо-
вного выдѣлу, а на закупку предметѣвъ госпо-
дарскихъ назначены на преміи выкасиу-
вано 50 зр.
4. Воддано до першѣй рецензіи п. Пань-
ковскому працѣ п. заг.: „Хлопы а цѣсарка
родана въ Австрію“, 2) „Двѣ хлопскы державы“,
3) „Канада“.
5. Надано одноразову запомогу зъ фонду
бл. п. Евсеви Грушевска въ зѣвѣтъ 50 зр.

и. Анатолеви Грушевсичеви, приписали у
Львовѣ.

6. Принято 16 новыхъ членѣвъ.

Справозданіе зъ дѣяльности товариства
„Шкѣльна Помѣчь“ въ Коломийи за
роцѣ 1895-ый:

Товариство наше закинуло теперъ третій
роцъ своего аснованія а зъ каждымъ рокомъ
кругъ его дѣяльности побѣнчалъ ся. Въ ми-
нувшѣмъ роцѣ товариство удѣловало запомогъ
ученикамъ будѣ постѣбно на удержаніи, будѣ
хвилево въ одежѣ та приборѣхъ школьныхъ;
водто два ученика дѣстали за стараніемъ вы-
дѣлу щоденно обѣдѣ. Зъ рѣшеня выдѣлу пода-
ванъ д-ръ Кобринскій охотно помѣчь зѣвѣра-
вуе убожшымъ хорымъ ученикамъ, а товариство
оплачувало лѣка, при чѣмъ авторъ Ви.
Е. Стенчѣкъ удѣляеъ товариству 25% оусту.

— Поважѣ попередѣй загальны зборы рѣшили
воддавати часть приходу товариства на опре-
мѣй фондъ, зъ котрого мало товариство пола-
гати ученикамъ при закупкѣ мундурѣвъ, то
выдѣлъ старавъ ся фондъ сей побѣнчати а
надто занывъ ся вже достатучиваеъ учени-
камъ мундурѣвъ, а то за легкою мѣсѣчною
сплатою, такъ що навѣтъ лѣпше маючи ся у-
ченики можуть дѣставати въ товариствѣ мун-
дуры лѣпшѣ а дешевѣй, а бѣднѣйшымъ удѣ-
ловано ихъ даромъ. Выдѣлъ отворивъ въ сѣмъ
роцѣ, дѣмъ рѣшѣны перепонѣ, и то збъ сторо-
ны своихъ, испити, въ котрѣмъ за нѣвѣскою
оплатою 15 зр. мѣсѣчно дѣти дѣстали на-
житу опѣку, выдѣло мешчане, удержанъ в у-
слугу, а выдѣлъ самъ веде вѣдѣнѣйшій на-
глядъ надъ поведѣнѣмъ и наурою питомцѣвъ.

Въ сѣмъ поворѣтъ було въ институтѣ умѣще-
ныхъ 10, позѣнѣе 12 учениковъ.

Въ складѣ выдѣлу входили въ сѣмъ роцѣ
пп.: проф. Л. Сало аю голова, управитель
русской гимназіи С. Недѣльскій яко заступникъ
головы, о. К. Кузьмичій яко кавѣръ, проф.
Дольнѣйскій, суд. радникъ Залѣчанскій, и д-ръ
Кобринскій. — Членѣвъ звычайныхъ, много
запросивъ, водозвъ и заохоти, мало товариство
дуже мало, бо лѣдѣвъ 50, кода повинно бы чи-
слѣти, при нѣвѣжѣй вѣкладѣ [1-20 зр. рѣчно] и
задача товариства бѣдай въ десятеро болѣе.
Та й не чѣстнѣй були дѣтѣи, а въ товариство
водъ земляковъ дѣставало, а лучало ся, что по
рѣшѣнѣй водозважъ и запросиваеъ лѣдѣвъ по-
ты розсылки вертѣдѣвъ. Соромъ для насъ, что
такъ мало дѣаемо про выхваніе молодежи, про
будучиѣсть нашу!

Приходу въ сѣмъ роцѣ було: зъ вѣла-
докъ членѣвъ 9468 зр., зъ доходу зъ водча-
тѣвъ 1270 зр., дѣтѣи вниш, нѣжъ именъ даръ
Выс. Союму 140 зр., Хв. колѣмъсѣвъ Каемъ
щадничѣвъ 100 зр., Хв. колѣмъ. Радѣ мѣсѣвъ 100
зр., Хв. колѣмъ. Радѣ повѣтѣвъ 50 зр., Хв. тѣмъ.
Дѣстеръ 25 зр. водъ Ви. членѣвъ товариства
д-ра Дембачного 100 зр.] — разомъ 62248 зр.
— Выдѣлъ выдѣвъ: на книжѣ до бібліотекы
товариства [котра зъ каждымъ рокомъ зростаеъ]
4822 зр.; на запомогѣ постѣбнѣй 10126 зр., на
запомогѣ въ одежѣ и приборѣхъ школьныхъ
17508 зр., на лѣка 812 зр., на дрѣбнѣй выдатѣхъ
2558 зр. Кромѣ того водложено выдѣлъ раз-
зомъ зъ окремими на то дѣтѣми 17310 зр.,
уживаючи и рѣшѣи выдѣлачытъ грошей, на у-
рѣжене институту та збѣлѣшене обороту въ
достатучиваю ученикамъ мундурѣвъ.

Подануи се справозданіе до прикладной вѣ-
домости, выдѣлъ почунае ся до обовязку подпо-
вати именемъ бѣднѣхъ школярѣвъ всѣмъ, хочѣ
на жалъ немогымъ добродѣямъ, що своими да-
нками помѣчили выдѣловъ въ его задачі, а за-
разомъ просить о памяти на далѣше. Зъ слѣду-
ющимъ рокомъ шѣльнѣмъ входитъ въ жите
обовязковѣ пошени мундурѣвъ. Се новій та-
гаръ для бѣднѣхъ учениковъ отже товариство
тымъ болѣе мусѣтъ помагаѣти. Институтъ свой
товариство збѣлѣнчалъ бѣдай на 18 учениковъ, а
въ гимназіи прибуде вже V-та клѣса руска.

руска. Кѣлько то болѣе выдѣлѣвъ, кѣлько
прѣдѣтъ треба! Тожъ зѣвѣтуемо ся ще до всѣхъ
Ви. Земляковъ зъ просьбою: Не забудѣте на
бѣдну нашу молодѣжь шѣльну! Помогѣте
бѣднѣмъ школярѣмъ, що о годѣвъ и холодѣ
горнѣтъ ся до науки та безъ помочи тратѣтъ
здоровѣ, тратѣтъ жите! Слѣпѣтъ хочѣ бы въ
наѣвѣншѣмъ дѣтѣмъ! Чѣй се обовязкъ, чтобы
мы самі про себѣ дѣлаи.

До нового выдѣлу ввійшли пп. проф. Са-
ло аю голова, далѣше пп. управитель гимна-
зіи С. Недѣльскій, о. К. Кузьмичій, С. Фе-
дѣвъ, павъ М. Слюзарова, Т. Залѣчанскій и
д-ръ Кобринскій.

Водъ выдѣлу тов. „Шкѣльна Помѣчь“ въ Ко-
ломийи.

Именованя, перенесенія, конкурсы и пр.

— Конкурсы. Рада шѣльнѣй зрѣвѣла реприсала
конкурсы зъ рѣчинѣмъ до 20. мая 1896 р. на
посаду дѣлѣтѣного учителя исторіи натуральной
яко предмету головного, математикѣ и физикѣ яко
предметѣвъ побѣнчѣныхъ въ школѣ реалной въ
Тернополи.

Телеграммы „Дѣла“

Берлинъ 24 цѣвня. Рѣзрѣвѣя противъ
Гамбургскаго сѣбѣнчила ся вчера; засуджено
его на 3 роки зѣвѣнцѣ. 1600 веревѣкъ нары
грозѣвъ и лѣшено на 5 лѣвъ вѣвѣтъ грома-
дѣнскихъ.

Петербургъ 23 цѣвня. Кн. Фердинандъ
вѣдѣхавъ вчера до Парижа. Царъ запросивъ
его на свою коронацію.

Парижъ 23 цѣвня. Петербургъ вынужда-
ють скликаного на вни засѣданія палаты по-
слѣвъ. Кажуть, что Буржуа рѣшѣны ся усту-
пати у всѣмъ рѣшѣ. Водзвѣваютъ ся голоса
за скликаніемъ конгрессу для рѣшѣи кон-
ституціи.

8-ме число „Р. Амвона“ міститъ: О місіяхъ (о. С. Орынського); Проповідь на вівторок о Розслабленні (Р. С.); Нед. о Самарянину (Р. С.); о Сльборженні (о. І. Волосянський); Проп. на Вознесєніє (др. Ю. Пелеш, єпископ); Нед. Вєтхъ Святхъ (др. Іосифъ Левіцкій); Скарбница проповіднича містить снопцы; Наука духовна: Богъ а чоловікъ (Ю. Левіцкій зъ Пенякъ).

Ч. 9 и 10 „Р. Амвона“ вийде еще сего місяця. На томъ заквітчить ся томъ І. Предплата на II томъ 3 ар.

Книжка місіана ч. 5 за місяць май містить: Молебєнь и нові пєсни до Пр. Д. М. Цьна 3 ар. М. Джудинський, Дашинъ и. Березяны.

Зимна зьказю

Найдешовішій опадъ товарівъ оптичныхъ и механичныхъ

ВЕНЕДИКТА КОПЕРНИЦКОГО

підъ „Коперникомъ“

перенесений до нового зьказю при пл. Галицкій ч. І

По цїнахъ найдешовішихъ и великомъ выборѣ окуляры, цвєкеры, лорнеты, барометры, термометры. — Направы найкорше и найдешовше. — Устроєніє електричныхъ дєвиєвѣ. — Замокєня зъ провинціи водворєтє.

Адреса: Оптика Коперницкій Львѣвъ площа Галицка ч. І. 4785

Вѣдзѣва зъ Тернополя.

Дорогий Родимці!

Якъ звѣстєно, зъ днємъ 1 вересня 1896 р. розпочинає обєновувати молодѣжь шкѣль середньхъ устанѣ о примусовѣмъ ношеню мундурѣ. Такъ отже кожидь, що не буде мати устанѣоу приписанѣоу мундурѣ, не буде мѣгъ по фєрїяхъ шкѣльнѣхъ числѣти на принятє анѣ до гїмназїи, анѣ до школы реальної.

Черезъ се богато-богато нашоє шкѣльноє молодежь, що доси лишє при помочи тутєшнѣоу Бурсѣ и милосєрдїа людей мала спрѣможєтє обєновувати ся в робѣла подекуды навѣтє вызначєй поступы вѣ наукахъ, будє тепєрь хїба привєловєна розєтєти ся зъ школою. Тажє выдєти на разѣ до 30 ар. на закупоу мундурѣ не кожидь спрѣможє ся!

Тому выдѣлѣ Бурсѣ тернопѣльскѣоу, памѣтаючи на своє завданє, выбравъ зъ межъ себе комїтєтѣ, котрый має завѣститѣ придбанємъ средствъ, щѣбы бодай вызначєнѣмъ талановитѣмъ а при тѣмъ крайню бѣдѣмъ учєвкамъ обоєхъ тутєшнѣхъ шкѣль середньхъ допомогти до закупоу потребнѣхъ мундурѣвѣ.

Малый початокъ зроблєно. При нагодѣ „свѣченѣоу“ вѣ „Бєсѣдѣ“ и на собѣрєнєу деканальнѣмъ збѣранѣоу до 20 ар., але се ще ка плє вѣ морє. На сю цѣль трєба бы бодай колькасѣтѣ ар.!

Тожє вѣдєляємѣоу ся до жєртволюбивѣоу Р. Т. Интєлігєнціи духовної и свѣтєскѣоу и Хвалѣнѣхъ Братѣвѣ церковнѣхъ нашѣоу Подѣла, особлєво Тернопѣльщєнѣ, Збѣражчєнѣ, Скалатщєнѣ, Тєрєбєлєщєнѣ и Гусєтинщєнѣ, щѣбы своєми датками прїйшли вѣ помѣчь ко мїтєтѣоу вѣ довершенѣоу задуманѣоу дѣла.

Чаєь короткїй! — 60 лєдѣв вѣлькѣ мѣсѣцѣвѣ дѣлѣтѣ наєь вѣдѣ рєчїнцѣ, вѣ котрѣмъ устанѣа вѣхѣдѣтѣ вѣ жїтє. Тожє просїмо при кожидь нагодѣ збѣратѣ сєлѣдѣкѣ и зарѣзѣ вѣдєслѣтѣ ихъ на руцѣ о. Бєгєнїа Громницкѣоу, катєхїста ц. к. высѣоу гїмназїи вѣ Тернополѣ.

Вѣдѣ Выдѣлу „Русѣоу Бурсѣ“ вѣ Тернополѣ.

Сєлїц. Вол. Громницкїй. Д-рѣ Вол. Лучакѣвскїй.

Курсъ Львѣвскїй

зъ днѣя 22 н. ст. цѣвѣя 1896.

Акинъ за шукѣу бєзъ купѣна.	Плат.	Жѣда
Зєлѣтѣ гал. Кар.-Лѣвѣ. по 200 ар. м. к.	218	232
Зєлѣтѣ Львѣв.-Чернѣ. по 200 ар. а. в.	292	298
Банку галѣтѣ. гал. по 200 ар. а. в.	395	405
Банку кредѣтѣ. гал. по 200 ар. а. в.	210	—

Лїстѣя вѣстѣвѣ за 100 ар.		
Банку галѣтѣ. гал. 4% а. в.	99	60
Банку галѣтѣ. гал. 5% а. в. выдѣос.	96	80
зъ 10% прем.	110	110
Банку галѣтѣ. 4 1/2% а. в. лѣос. 50 л.	100	40
Банку краєвогѣ 4 1/2% а. в. лѣос. 51 л.	100	40
Товарѣства кредѣтѣ. гал. 5% а. в.	97	50
Банку краєвогѣ 4% а. в.	97	50
Товарѣ. кредѣтѣ. гал. 4% а. в. І ємісїа	97	50
Товарѣ. кредѣтѣ. гал. 4% а. в. лѣос. 41 1/2 л.	97	50
Товарѣ. кредѣтѣ. гал. 4% а. в. лѣос. 56 л.	97	50

Лїстѣя довѣжѣ за 100 ар.		
Гал. Зав. кредѣтѣ. сєд. 2 1/2% (давѣ. 5%)	—	—
вѣ лѣкѣ.	—	—
Общ. рѣлѣ. кредѣтѣ. Завѣд. 6% лѣос. вѣ 15 л.	—	—

Облїгѣя за 100 ар.		
Індємїнїзѣцѣ галїцкѣ 5% м. к.	97	20
Галїцѣ. фондѣ пропїнаціоннѣ 4% а. в.	102	—
Кѣмунѣлѣнѣ Банку краєвѣ. 5% І. ємісїа.	105	—
Позїчкѣ краєвѣ. зъ 1873 по 6% а. в.	99	80
Позїчкѣ краєвѣ. зъ 1883 по 4% а. в.	97	10
Позїчкѣ краєвѣ. 4% а. в. корѣоновѣ	97	70

Лѣосѣ:		
Мѣста Краковѣ.	25	—
Мѣста Станїславѣва.	42	—

Монєтѣ:		
Дукѣтѣ цѣсарскїй	5	62
Нѣполєонѣдорѣ	9	52
Пѣвїлїмїєрїѣлѣ	9	56
Рубѣлѣ єрѣбїнѣ	120	—
Рубѣлѣ нѣпєрѣвѣнѣ	126	75
100 марѣкѣ нѣмѣцкѣхъ	58	60

ВЫЙШОВЪ

МОЛИТВЕННИКЪ

выданный „Просвѣтоу“

вѣ народнѣй мѣвѣ, великїй, обѣймающїй 640 сторѣнѣ друку, найповнѣйшїй зѣ вѣсѣхъ такухъ Молїтвеннїкѣвѣ.

Молїтвеннїкѣ сей мѣстѣтѣ вѣ собѣ: І.) Молїтѣы шѣдєнїя раннїя и вѣчєрнїя. ІІ.) Зѣ Богѣослужєнїя церковнѣоу, а мєнєю: а) вѣ Вѣчєрнѣ, б) зѣ Повѣчєрнїцѣ малѣоу, в) зѣ Повѣчєрнїцѣ великѣоу, г) зѣ Утрєнѣ, д) Лїтургїя св. Іѣана Золѣотѣослѣоу, е) Молїтѣы вѣ часѣ св. Лїтургїи. ІІІ.) Таїнѣ покѣянїя и прѣсв. Євхарїстїи. ІV.) Молїтѣы для рѣбногѣоу вѣзѣу, станѣу и вѣ рѣбнѣхъ потребѣхъ. V.) Молїтѣы вѣ часѣ Великѣоу постѣу. VI.) Молїтѣы на прѣзїснїа а) Господєвѣ, б) Богѣорѣдїчїй, в) Свѣтѣхъ VII.) Молїтѣы спѣлуєнїя зѣ вѣдѣустѣми, VIII.) Акѣсѣнїє до а) Ієсѣуса Хрїста, б) Прѣсв. Богѣорѣдїцѣ, в) св. Отцѣ Нїколѣа. ІХ.) Молебѣнѣ до прѣсв. Богѣорѣдїцѣ. X.) Тропарѣ, конѣаки, богѣорѣдїчїя и прокїмєнѣ а) нѣдѣлѣнїя, б) шѣдєнїя, в) на прѣзїснїа Господєвѣ, Богѣорѣдїчїя и Свѣтѣхъ, г) на дѣвѣкѣ потребѣ. XI.) Колядѣ и нїшїя пѣснїа церковнїя. XII.) Мѣсѣослѣвѣ цѣлого рѣку.

Сєй Молїтвеннїкѣ достѣтї можєна вѣ канцєлїрїи товѣрїствѣ „Просвѣта“ Рїнокѣ ч. 10 и вѣ кнїгарнїи Стѣвѣрѣнїгїйскѣй и прѣсєл. завѣдєнїю М. Снѣожарскѣоу по такухъ цѣнахъ:

1) Молїтвеннїкѣ брошѣурѣванѣ	—	70	кр.
2) опрѣвлєнїй на-пѣвѣ вѣ полѣотно зѣ одѣвѣтѣмѣ вѣдѣтїскамѣ	—	90	"
3) опрѣвлєнїй цѣлѣ вѣ полѣотно зѣ зѣлѣочєнїямѣ и вѣдѣтїскамѣ	1	10	"
4) опрѣвлєнїй яєь пѣдѣ 3) зѣ додатѣкомъ зѣлѣочєнїямѣ бєрєгѣвѣ	1	30	"
5) опрѣвлєнїй на-пѣвѣ вѣ шѣбѣру зѣ зѣлѣочєнїямѣ и вѣдѣтїскамѣ	1	10	"
6) опрѣвлєнїй цѣлѣ вѣ шѣбѣру зѣ зѣлѣочєнїямѣ и вѣдѣтїскамѣ	1	60	"
7) опрѣвлєнїй яєь пѣдѣ 6) зѣ додатѣкомъ зѣлѣочєнїямѣ бєрєгѣвѣ	1	80	"

Зѣмѣлѣющїй поодїночѣ Молїтвеннїкѣ звѣлѣтѣ прїсєлѣтѣ на опѣту почтѣ 20 кр.

Альбумъ заслужєнѣхъ Русїнѣвѣ.

Цѣна 70 кр.

Дѣстѣтї можєна вѣ товѣрїствѣ „Просвѣта“.

Громада Черхѣва

коло Самѣора, п. вѣ мѣсєцї,

гладѣє дѣна, що знѣвѣ бы добрѣ сѣвѣтѣ церковнїй а зарѣзомъ мѣгъ вѣстї писєрку громаднѣу. Платѣна 150 ар. рѣвно, мѣшкѣнѣ и дохѣды зѣ трѣбѣ церковнѣхъ. Зѣголѣшувѣтѣсѣ яєь найкоршє и залѣучѣтѣ дѣтѣчѣй 122 посѣвѣчєнѣя 1—3

Высѣоу штаѣовѣоу лѣкарѣ

д-рѣ Мїлєлєра

ПРЕПАРАТЫ

взмѣцїяющїй нєрѣвы

для старѣхъ и молодѣхъ

мужчїнѣ

сѣтѣ все на склѣдѣ по цѣнѣ 370 ар. почтѣоу о 25 кр. дорожѣе за опѣковѣнѣ и посѣлѣу вѣ аутїцѣ св. Георгїя у Вѣднї (У. 2. Wimmergasse 33) дѣ нѣлєжїтѣ зѣвѣртѣтѣсѣ зѣ всѣмї нѣсѣмнѣмї замѣвлєнїямѣ. По прѣдѣрѣе надѣслѣна грѣшєй почтѣоу пожадѣна. Склѣдѣ у Львѣвѣ: Пѣтро Мїколѣашѣ, апѣкарѣ. 378 12—16

За 2 зр.

перєрѣблѣю кожѣ-

тѣ матєрѣцѣ цѣлѣкомъ яєь новѣ.

Стѣрѣ колѣдры прїймѣтѣ до по-

крѣтѣ. Іосїфѣ Шѣустєрѣ, ул.

Кѣпернїцѣа ч. 7 у Львѣвѣ.

86 6—30

Цѣлѣковїтѣ выправѣ кѣхѣонѣй, зѣ мѣжїлѣю найвышѣмъ опѣустѣмъ прїа бѣлѣмъ зѣкупнѣ

порѣучѣ Пѣтро Хмѣновѣвскїй, торѣговлѣ зѣлѣзѣна у Львѣвѣ, плѣща Кѣпїтѣлѣна І (напрѣтївѣ кѣтєдрѣ).

Вже вїйшла

перша вєліка народѣписѣна

КАРТА

українєско-русѣкогѣ народѣ.

Зѣлѣдѣна

д-ромъ Грїгорїємъ Вєлїчкѣмъ

а выкѣнѣна вѣ робѣтнї Андрѣя

Андрѣйчїна лїтѣграфѣа у Львѣвѣ,

коштѣмъ и заходѣмъ Товѣрїствѣа

„Просвѣта“ у Львѣвѣ.

Зѣмѣлѣтѣ можєна вѣ Товѣрїствѣа

„Просвѣта“ у Львѣвѣ (рїнокѣ ч. 10, І. повѣрѣхъ).

Цѣна кнїгарєка картѣ: 3-50 ар.

а для члєнѣвѣ Товѣрїствѣа

„Просвѣта“ и для прѣдѣрѣплѣнїѣвѣ

„Зѣрѣ“: 2-50 ар. за прїмѣрѣнїємъ.

Зѣмѣлѣющїй звѣлѣтѣ долѣучїтѣ 50 кр. на коштѣ прѣрѣсѣлѣкѣ.

Картѣа выкѣнѣна вѣ 19-тїи

красѣкѣхъ и нѣлѣплѣна на по-

лѣтнїѣ. 9—12

Молїтвеннїкѣ для дѣтїи

вѣдѣннїй

коштѣмъ русѣкогѣ товѣ. пѣдагѣогїчѣногѣ.

В полѣтнѣннїй опрѣвѣ зѣ зѣлѣочєнїямъ хрѣстѣмъ 20 кр.

Прѣдѣлѣє ся в кнїгарнїи Науковѣ.

товѣ ім. Шѣвчєнкѣ, Лѣвѣя ул. Акѣдѣмїчѣна ч. 8.

КОБЗАРЬ

Тарѣаса Шѣвчєнкѣа

вѣ двѣохъ частѣяхъ

Вѣбѣрѣтѣ поезїй для народѣу

зѣ жїтѣєнїєсѣю и портрєтѣмъ

авторѣа.

Нїнѣшнѣмъ товѣрїствѣа „Просвѣта“.

Цѣна кожѣдѣ частї 25 кр.

Опрѣвлєнїй прїмѣрѣнїємъ прѣдѣ-

лѣтѣ ся по 35 кр.

Нѣтѣва

Liniment. Capsici compos.

зѣ аутїкѣ Рїхтєрѣа вѣ Празѣ,

зѣвѣстѣоу знамєнїтѣоу усмїрѣяє-

чѣ бѣлѣ вѣтѣрѣнѣ; вѣ цѣнѣ по

40 кр., 70 кр. и 1 зр., нахѣдѣ-

тѣ ся у вѣсѣхъ аутїкахъ.

Трѣба жѣдѣтѣтѣ сє загѣлѣно

улюблєнѣоу сѣредѣстѣоу домѣвѣ

зѣвѣсѣдѣтѣ лѣшѣ опѣванѣ.

Рїхтєрѣа лїмѣнтѣ зѣ „нѣтѣвоу“

и для оєторѣжїкѣоу

братѣа флѣшкѣа лїшѣ

зѣ зѣвѣстѣоу марѣкѣоу

охѣрѣнонѣоу „нѣтѣвоу“

бо нѣоу таку сѣтѣ

прѣвѣдлїй.

Рїхтєрѣа аутїка пѣдѣ

„Зѣлѣ. Львѣомъ, Празѣа.

„ДНѢСТЕРЪ“

ТОВАРИСТВО ВЗАИМНЫХЪ ОБЕЗПЕЧЕНІЙ

у Львѣвѣ ул. Валѣова ч. 11.

перше и одїночѣе русѣкоє товѣрїствѣо асєкурѣацієнѣ, прїпорѣчєнѣе Всѣмъ Дѣухѣвєнѣствѣу и вѣсѣмъ вѣрнѣмъ черєзъ Вѣпрѣосѣ. Мїтрѣ. и Прѣосѣ. Єп. Орѣдїнарїѣтѣ черєзъ Вѣпархїй, обѣзпѣчѣє будѣннїє, скѣотѣ, вѣсѣхъ трѣхъ єнѣрїѣдѣ, зѣбжѣє вѣ зєрнѣ, и сѣломѣ, госѣподєрскїє єнѣрїѣдѣ, зѣбжѣє вѣ зєрнѣ, и сѣломѣ, євнѣо вѣ єтѣгахъ и буднѣннѣхъ прѣтївѣ шкѣдѣ огнєвѣхъ зѣ можлївѣоу найнїжѣшѣоу опѣлатѣоу.

Шкѣды лїквїдуєтѣ ся и выплѣчѣє ся сѣйчасѣ по пожѣрѣ, а дѣговѣры закѣлѣчєнѣ зѣ прѣшнїмъ Товѣрїствѣмъ контрѣасѣкурѣацієннѣмъ поѣдѣютъ „Днѣ-єтєрѣнѣ“ можнѣбѣоу обѣзпѣчѣувѣтѣ и выплѣчѣувѣтѣ и найвышѣшїє сумѣ. 4414

Пѣлїсѣмъ „Днѣєтєрѣа“ прїймѣє Банѣкѣ краєвѣй прї позїчѣннѣхъ ипотѣчнѣхъ.

На жїтє можєна обѣзпѣчѣтѣ ся черєзъ „Днѣ-єтєрѣнѣ“ пѣслѣ вѣсѣхъ можлївѣхъ комѣнѣацій вѣ Товѣрїствѣ вѣзїмнѣхъ обѣзпѣчєнѣ вѣ Краковѣ, котрѣ дѣє яєь найкорѣстївѣйшїй услѣва, и выдѣє пѣлїсѣмъ и євнѣтѣ вѣ русѣкѣхъ яєьцѣхъ.

Товѣрїствѣо вѣзїмнѣоу кредїту „Днѣ-єтєрѣнѣ“, стѣворѣшенѣє зарѣєбѣтѣрѣєнѣє зѣ обѣмѣєнѣоу порѣчѣкѣоу, прїймѣє вѣдѣ своѣхъ члєнѣвѣ и трѣтїхъ лїцѣ выкѣдѣнїи до опрѣчѣєнїѣєнѣа по 5%. Гвѣрѣанцїя цѣлѣковїтѣа. Удѣлѣ по 50 корѣвѣ. Позїчкѣа удѣлѣютѣ ся тѣлѣю влѣстѣтѣлѣмъ рѣальностѣй, вѣлѣннѣхъ вѣдѣ тѣгарѣвѣ, за порѣчѣкѣоу двѣохъ члєнѣвѣ. Зѣ позїчѣвѣ вѣдѣтѣгѣє ся дѣсѣтѣ частѣ на удѣлѣ.

Але и така интерпретацията та правителствена
закона мабути въ часомъ не буди досега въ
издава правителството; оно не удовлетволяло са въже
развазуванетоъ абортъвъ, лашъ хопало са нпшо
тактика: заборожня въча. (Пос. Шлезингеръ:
Чм се було за часъвъ Бабеното?)

Вибачи спробовано селити ще одно в'яче, а то до ще більшого м'єста, до Терапополя. Вибрано людаж, обширний і по-ва м'єстомъ въ огорода, отже бодай не могла бути небезпечастъ пожожъ для сусѣдства. Силкуичи м'яче були: посолъ соймовъ, вѣстѣ, два священни, мѣщане і селяне, вѣстъ поважний і знаній особы. А що думано, що може програми нарядѣ, порядки денні були доси причиною заборони в'яче народишѣ, то поставлено предметомъ наряды справу, котрою обговорено повинно лежати такожъ въ интересѣ властей правительственныхъ, именю справу громадною еміграціи рускихъ селянъ до Бразиліи. (Всѣхъ лѣсть.) Але явѣ гѣрко силкуичи в'яче розагравали ся! Якъ разъ за-для выбору сен справы заборонено в'яче, а то зновѣ мотуничю, що гровитѣ небезпечастѣ публичному спокоеви. А въ чѣмъ лежить та небезпечастѣ, се поясняти логичний староста силкуичи и мѣ-

Передо всім звертаю увагу панаів, в який спосіб використовувалося ся оречення найвишого трибуналу державного, бо інтерпретація поняття „запрошений гості“ була тут, як пригадуєте собі, перед трема роками порушена посломъ Чернеторфевимъ въ наглядяхъ внесено. Се наглядяхъ внесено, котрого діяла була подати автентичну інтерпретацію сего понятія въ наслідокъ ореченя найвишого трибуналу касаційного, було, якъ звістано, передане комісія, а комісія предложила палатѣ по двохъ місяцяхъ два внесенія: більшістю і меншістю; внесено більшістю предкладало на-

ПОДЪ ОТИШЕА.

Але щоб ще лѣпше выказати конечность и вагу того внесена, мушу ще додати кілька слобів. Сї заборони народныхъ вѣщъ въ Галичинѣ — се не відокремлена поява, они суть лише звеномъ въ низѣ цѣлоя системы, яку прикладає ся до Руснабъ. Система ся виявилась при послѣднихъ галицкихъ выборахъ до сейму. Оказалась она такожъ опбѣла въ дуже вызначный способъ. По выборахъ сеймовыхъ и ще блѣвѣйше по громадной депутаціи рускихъ селянъ до Вѣдня галицкѣ власти вѣрми можливими способами доскучювали и гнобили тыхъ, що брали участь въ сеймовыхъ выборахъ и голосували противъ правительственныхыхъ кандидатовъ або ще й агітували, та и тыхъ, що вѣдали въ депутаціи. (Слушайте! Слушайте!) Въ Тернополи засуджено сѣмъ особъ, одного священника и 6 селянъ, на кары грошей по 50, 15 и 10 ар. за неправне збаране складокъ на галицку депутацію до Вѣдня (Слушайте! Слушайте!) Въ другихъ повѣтѣхъ, сокальськимъ, повараню за те саме 7 селянъ, карани по 25 ар. (Слушайте! Слушайте!) Люде ресурсували и одинъ въ нихъ вже доставъ відповѣдь, що намістничиню затвердоло кару. Отже чоловікъ той муситъ заплатити 25 ар., хочѣ — навіть поминувши цѣль — авѣ мови не може бути о збараню складокъ, неподозволенѣмъ по мысли закону. Дзѣ то ще нашими способами людымъ доскучюють и гноблять ихъ, ожаже

100% Satisfaction

Подгорнини.

1

Передплата на "ДѢЛО" и налѣжитѣсть за инсераты
платитъ у Львовъ.

по дѣ отише.

*) Справа така є для насъ немалого значѣня, наволи возьмемо пбѣ розвагу, що вчотирьохъ дієцезіяхъ галицкихъ латинськихъ обрядъ въ парохій: 824, філій 55, въ котрыхъ 47 припадає на експозитури, а въ трохъ дієцезіяхъ галицкихъ обрядъ греко-католического въ парохій: 1.872, въ тыхъ безъ філій 883, въ філіяхъ 989 — разомъ в одинакожь: 1.317 філій, въ котрыхъ тільки 46 має експозиторів. Дуже значна часть тыхъ філій повстала єь самостійныхъ парохій за часами регуляції Іосифіанської.

въ парохівъ и особѣ правныхъ (§§. 8—8e).

Видатки не покриті вищими средствами мають поносити: 1) парохіальне того самого обряду; 2) католицького того самого обряду незамешкалі въ округѣ парохіальнѣмъ; 3) особы правні (скарби держави, фондъ публичный, громада), спільні и стоваришенія, котрі посила своихъ установъ не служать виключно або переважно цѣлямъ иного визнаваня або иного обряду. Однакожь особы пбдъ 2) и 3) тільки тогдѣ в обовязаніи поносити кошти конкуренціи церковнои, наколи въ округѣ парохіальнѣмъ мають приписаній податокъ ґрунтовий або домовій, заробковий або доходовой, то е коли мають приписаній податокъ ґрунтовий або домовий вѣдъ реальностей положенихъ въ округѣ парохіальнѣмъ, або якъ въ округѣ парохіальнѣмъ находити ся оєднокъ або зарядъ ихъ передпріємства або занятіе, вѣдъ которого мають приписаній податокъ заробковий або доходовой въ громадѣ податковій, положеной въ цѣлости або въ часті въ округѣ парохіальнѣмъ. Наколи парохія складає ся въ нѣмькохъ громадѣ, обшарѣвъ двѣрскіхъ або частей тыхъ-же, то розкладають ся кошти на кожду громаду и обшаръ двѣрскій въ вѣдношено до оплачуваній податківъ безпосереднихъ. Рѣзняця межі дотичними давними а новими постановами закону о конкуренціи церковнои лежить въ томъ, що по мысли давнихъ постановъ: посѣданє ґрунту бавъ осталого замешканія въ громадѣ не обовязувало посѣдача причинати ся до конкуренціи церковнои, якъ про се въ своїхъ часѣхъ орѣкавъ трибуналь адміністративный а теперъ католицького того самого обряду, хочъ не замешкалі въ округѣ парохіальнѣмъ, будутъ поносити конкуренцію церковну поєла высоты приписаныхъ имъ тамъ-же податківъ безпосереднихъ. Особы правні, спільні и стоваришенія будуть обовязаніи поносити ті кошти на рѣчь всѣхъ визнаванъ, але за підставу до вымѣру ихъ подачен буде служити тільки тога частивна податківъ безпосереднихъ, яка вѣдповѣдає вѣдношено межі людностію дотичного обряду католицького а цѣлоку людностію въ громадѣ, що вѣдповѣдає засадѣ справедливости. „Ratio legis“ въ обохъ сихъ случаяхъ виправдуєть тымъ, що посередно особы незамешкалі въ громадѣ а такожь особы правні, спільні и стоваришенія хѣнують въ добродѣйствѣ церкви, позаякъ на своихъ посѣдлостяхъ чи тамъ передпріємствахъ займають працю певне чело особы, котрі причисляють ся до сего або того визнаванія чи тамъ обряду католицького. Не менше важна є дальша постанова (§. 8с.), що якъ одна зъ особы пбдъ 2) и 3) має въ титулу патронату платити дачку на конкуренцію церковну, то не платитъ ви поєла повышого вымѣру, наколи дачка въ титулу патронату є така сама або більша, але наколи подачка конкуренційна є більша якъ дачка въ титулу патронату, то має доплатити надвыжжу, о котру подачка конкуренційна перевишєє дачку въ титулу патронату. Въ той способѣ ухалено можливий сумнівъ що-до особы незамешкалыхъ въ громадѣ и особы правныхъ.

Д-ръ Костъ Левцикій.

Дискусія надъ наглядимъ внесенємъ

пос. Романчука.

По промові пос. Перверсторфера піддавъ президентъ палаты бар. Хлюмекій підъ голо-
соване внесенє того-жъ посла, чтобы далшу
дебату надъ нагличнымъ внесеннымъ перервати и
продолжати еи ажъ на першомъ засіданню въ
мѣсєци маю. Палата не прихилила ся до того
внесеня, тожъ и приступлено до далшохъ де-
батъ. Забравъ голосъ пос. Щепановскій и про-
мовивъ ось якъ:

Я бы був не зголошувався до голо-
су, коли-б не ся дійсно нечувана провокація,
вм'їтрена останнім безсудним протязь
нашого сторонництва я моїх земляків. Я
думаю, що п. Пернерсторфер належить
до генерації людей з 1848-ихх днів, що
вбив одушевлений ідеальними чувствами
свободи народів, я то не лиш супротив
власног народу але и всіх прочих наро-
дів. Однакз винїшний слова суть простими
підбурюванєм до морду и пожеж, и се рїч
нечувана, щоб в публичнім аборт висказу-
вано слова, котрі підбурюють загаль міліоно-
вого населеня протязь цілоя интелігенція кра-
євог.

Мушу сказати колька слівъ що до тыхъ систематичныхъ обжалованъ подшошенихъ противъ польскою народности и политичного на праму Поляковъ въ Галичинѣ. Вѣтъ тѣ обжалованя подшося люде, котрі не розсѣдѣли обшочияхъ краевыхъ и не знаютъ, въ якій слѣбѣ мы поступаемо. Мы можемо себе боронити не лишъ словомъ але й дѣломъ, а не потребуемо засягати ажъ до мавушань, коли то Польки продивали кровъ за справы вольности в своия вѣтчаны. А що до теперѣшныхъ нашихъ дѣлъ, то погляньте на роботу галицкаго сойму. Въ соймѣ суть заступники не лишъ шляхты але всѣхъ верствъ нашего народу, а у всѣхъ найважѣйшихъ проектахъ всѣ тѣ версты и всѣ стороняцца вдуѣ рука въ руку. У насъ буля останки давныхъ законодатствъ: нерѣвности податковій мѣжъ бѣлшою посылѣ стію а громадами; въ соймѣ ухвалено майже одноструно голосами шляхты и не-шляхты та кій внесеня, котрыми усунуто вже въ части тѣ нерѣвности. И се мы зробили не въ наслѣдокъ такихъ грѣбѣвъ, якій мы нинѣ тутъ чули. Коли-бъ бувъ подѣлъ ся одинъ голосъ таков, сказати бы, истинниковою грубостю, то се-будо бы переиникло всѣ внесеня на реформы.

На счастье се не случило ся и майже одво-
голосьно ухудшено всё внесено что-до подвиги-
неня нашего шкёльництва и что-до зрѣванія
оподаткованя. Цѣлый край, всё сторонництва
и всё версты такъ поступаютъ, бо знаютъ, что
се не вѣстия поодиножати управителейъ,
личностей, лишь что се испытъ поль-
ского народу въ Галичинѣ, чѣ спос-
обный явля до self government
(самоуправы). Сей испытъ надѣе ся набрѣзъ
выдержати, а фактъ, что очь всѣхъ Поляковъ
не лишь австрійскихъ, але и чѣ вышнихъ ето-
ровъ, суть зверненіи на Галичину, есть мо-
ральному приукую, котра дѣлае на насъ блѣ-
ше, якъ всё небудий обжодочаня. Мы знаемъ,
что нашъ планы реформаційнй не такъ скоро
можатъ бути переведенъ, якъ се повинно бути
посла нашихъ гадокъ и идеального полету, та
якъ бы мы сего бажали. Мы свидѣи нашо
цѣлы, мы хочемо осягнути цѣль. Надѣемо ся,
что побѣдимъ наше дѣло при агодѣ всѣхъ
верствъ народу, а мотомъ тон агодъ слова
нашого великаго поета: z polską szlachtą pol-
ski lud. Мы науказуемо до крайности всё
силы краю и покажемо, что мы годий сво-
бѣдному правленію та знаемо трудити ся для
нашого люду.

Забравъ голосъ молодого чешскій пос. д-ръ
Кайцль:

Я согласенъ съ до слова, чтобы подперти

связь ся все выше й выше, якъ павъ ся до
всего, що краще, велике а взнесе; якъ вели-
кій сынъ его ставъ мужичкомъ правды, въ
добъ, коли волохача ся по свѣтъ невинствъ и
буляи всюды гноблячъ криволи, въ лонѣ того
народу отъверилось сердце нѣжной любви брат-
ній, блиснувшій яко ласкавый промѣнь дале-
вого, далекого дня, о котрѣмъ людскость досе-
дѣше мръя, якъ о сподѣваннѣмъ раю.

Любовь була тутъ, щобы звістити, якъ
сини тои землѣ правляувались до своихъ вѣч-
ни, якъ ви честь була ихъ сластю, якъ ви
слава була ихъ славою, якъ наставляли свои
грудѣ, свои рамена за права тои землѣ, від-
даючи житє, проливаючи свою кровь за ту
землю, якъ котрою вийшла. Звѣщала, якъ сини
тои землѣ вынесли на престолъ славы, де
свѣтила в сїяла довго, довго...

Любовь была тутъ, чтобы сгнута и тамъ, де каждый споминъ болить, пече въ дѣхъ неагоновыхъ раяхъ, — чтобы начеркнута тую въдражающую картину зная и горя, въ яке попала была вѣчна, тую темну вѣшь, що освѣщавала въ лѣте поломаны горючихъ крышъ надъ вѣлысками дѣтей, — що въ значала роса, але не краплины, а потоками слѣзъ въ кровни, — що въ огорчула не слодода тишина вѣтхонихъ болѣвъ и жалѣвъ, але душавъ студеный, морозный вѣддыхъ той тишины, що зовѣсь тишиною гробовую. А гробовъ була цѣла земля, а на томъ гробѣ якъ тяжкій нагробный камень спочивали кайданы и самоволя.

Любовь була тутъ, щобы воскресити спо-
минны, що водилоджують душу, якъ весняный
дощикъ, тою добою, коли въ попелѣ гробовъ.

зайнялись незагашені вівками жарючі іскри народні — патріотична любов — в яскро горючу полуміння. І та я любов як зоря новон добу, нового життя ввійшла для народу і вбачення.

А тй душѣ дѣточѣ, слушаючи словѣ Любова, распалились та зворушались, правда слабо, але пр зрѣли. Почули, якъ безчисленными, нѣжными, однакъ нерозрывно сильными нитками кожда одиниця звязана зъ тою землею, на котрой родила ся. Почули, якъ звязан дучать кождаго зъ тымъ народомъ, которо вои в членами, зъ которо тысячи-лѣтнѣи працѣ, славы, стражданѣ, досвѣдѣвѣ в зматанѣ на поляхъ культурныхъ, зъ его обычаяхъ и звычаяхъ вои принали и принимаютъ услова до свого бутя, до свого душевного жытя.

И в молодое сердце падало се познание
як роса — живое сильное чувство любви до
тон вбтчины и народу. Любовь давала ему
жизнь. Водтак горячо, мовь жарь лѣтного
солнца, тепнула:

„Плевайте сю любовь въдъ молодости въ своихъ сердцахъ! Най вона въ вами росте, цѣн-те, ставъ могучою; най провадять васъ ажъ до послѣднаго вѣддыху жита! Съ любовь сѣр-пите васъ и вы сю любовь скрѣпате и зро-бите неподолымымъ свѣй нарѣдъ, свою вѣт-чану!“

А лишаячи въ кождѣмъ серцю частину
своеи души, пошла дальше.

(Конец буде.)

нагяляче внесена пос. Романчука и заявити, що наше сторонництво буде за нього голосувати. Однак годі мені не сновестувати сего, що случайно попавше тутъ внесене пос. Романчука выдигало въ той час. палатѣ больше зацѣвлявляя и больше зворушена, якъ велика справа реформы выборов (Цѣлкомъ справе диво!), котра мажутъ о много менше надає ся до збужденя павибъ послѣвъ въ ихъ апатіа. Се мабутъ дуже важный симптомъ для нашої цѣлої ації въ справѣ реформы выборов и можна бы въ того дедукувати, що ще дуже много преміє треба найперше и рѣвночасно за основною реформою выборочно поставити, абы було можливо осягнути справдѣ несфальшоване, правдиве вогутъ народу що-до тей справы, та думаю, що мѣжъ нашимъ хибу въ Австріі такожъ дѣйствио справедливого, безсторонного, либеральнаго выконуваня закона о стоваришеннѣхъ и зборахъ (Справдѣ такъ!).

II. президент міністрів, готовъ якъ завжди, такожъ и теперь сейчасъ по умотованню палаточески заборавъ слово, однакъ затѣвъ мене сміть разомъ що-до своєї готовости. Передъ кількома тижнями вела ся въ той висъ палатъ дебата на подобный тематъ и майже надъ тасмъ самимъ внесенемъ. Тогдѣ подобнѣ ся п. президентъ міністрівъ и сказавъ просто: „Справа має ся такъ, на сьогодні я доса мѣгъ понизоричувати ся, однакъ мимо того я не маю нічого зазначити, коли палата ухвалить наляжачо“. Тогдѣ сказавъ п. президентъ міністрівъ (*читає*): „Скоро п. вассекретаріъ приходить до зазначеня, що треба вбавити правительство, абы уможливило на будуче збори, то думаю, що мабуть буде выставлене менѣ свѣдоцтво, що я, вѣдь коли стою на чолѣ правительства, не можу уважати ся перешаблиномъ (Störer) зборівъ“. Далше: „Се справа висъ палаты — згодити ся на се, чя треба выказати баззавъ абы правительство уможливило збори, бо правительство абсолютно не позувавъ ся до того, щобы онъ, вѣдь коли стоить при кормѣ, унеможливило збори.“

Пытаю ся: Дзякуючы п. прэзідэнта міні стрываў не сказаць ніякіх тых самых слоў? Скоро чыста сямей, то не ведаю се, ці вядома былі дэталёвыя выпадкі справы розглядана, ці не. Правіцельства, вярце мае сведчанне таго, што яно не парушае з'ява стоваршэння і зборства, можа проста сказаць: О так, ухваліце наглядзе нанесенне, розглядзце п'ялу справу, бо я перасведчана, што я зь таго следства выйду добра.

Позволю собі вернутися до слів правителівства, що оно не нарушає зборів. Мусу зазначити, що ввѣдзєння стану вишньогокого та справа де що поліпшила ся дотично буржуазіа, але не поліпшила ся, де розходиться с о права зборів власнє робітничєхъ. Въ тѣхъ взглядѣхъ стрѣчаємо ся не лишє въ Галичинѣ, але и въ Чехіа та Мораві въ подобныхъ самовольныхъ заборонахъ зборів, які тутъ наведено. Разъ и, при клопотанні ся правительствомъ, що публичный дарекъ, відступлений громадою на збори, мѣгъ бы не служати до ужитку публики, скоро бы тамъ робітничі відбули збори. Іншымъ разомъ влопоче ся правительствомъ, що локаль придбаний на збори мѣгъ бы бути за малый на ті збори. Мотивы схоплює ся зъ воздуха, щоби лишє заборонити збори. Дятого накликає президента міністра, що ввѣдзє не є перешкодиномъ зборівъ, оправданий лишє въ дуже малій часті, а мы мусіємо наставляти теперъ, такъ само якъ передъ тѣмъ, щоби заховано свободу зборівъ бодай въ тѣй малій мѣрѣ, яку намъ заporučає законъ въ Австріі.

Президентъ міністрівъ говоривъ о відно-
синахъ галицкихъ; мені, розуміє ся, ще труд-
нѣше говорити о тѣмъ, бо про тамашой відно-
сини маю ще менші акъ вѣдъ неформациі.
Не думаю мѣшати ся въ сѣбрь двохъ наро-
дівъ въ Галиччѣ, але позволю собі ось що
сказати: Се проблемъ австрійского політика
числити ся зъ даними народами та иними
відносинами и вѣйти на своє. Се проблемъ
австрійского по ітка, который хоче мати пре-
тенсію на патріотизмъ и справедливость. А у-
дѣлкуювати собі сѣй проблемъ тымъ, що въ
сѣбѣ або тѣй мѣсцевости сѣй або иншой на-
родности замыкає ся щѣльно губу насиль-
ствомъ або подступомъ або въ якій небудь
иншій способъ — се не уходить; въ таіій
способъ вѣ гати, щобы бувъ розважаний ав-
стрійскій проблемъ національній, проблемъ
австрійскон політика. Пое. Пернерсторферъ
уживъ дуже острыхъ слівъ и я ихъ не по-
вторю. Але основна идея въ тыхъ словахъ
певно не е неоправдана, що констатційній, та-
кожъ и у насъ повесоди запорученій волево-
сти суть тымъ справедливимъ вентілемъ, че-
резъ который рѣзновродній струѣ, а я скажу та-
кожъ зворушена и поступаты народу мають
выходѣ, та що вѣдѣ давна се було найнебез-
печнѣйшимъ средствомъ кожного автократа не
віднянати сего вентіля, бо ті струѣ шара-
ти ся тайною пропѣлндою, ростуть, крѣвшають,
щобы водтакъ одного гарного дня выбухнути
зъ всею силою.

Дотычна права зборбѣ, думаю, що розважаний політиків повиненъ бы самъ вѣдѣ себе привалити на найбольшу свободу зборбѣ, быти паводе, котры мають дробну правнѣ вѣ політиці, мусѣти знати, що часомъ жалобы и домаганя населѣня вѣжъ четвертинѣ, а може вѣжъ и вѣ половинѣ бувають задоволенѣ, евро населѣня має лашъ можнѣсть выговорити ся до воли на зборѣхъ. Найлѣпше, того рода ушкоды и недуги лѣчати свободою, а дуже але средство, хопати ся вкорочуванѣя свободы и поновленѣя та заборонами спиняти сю природну курацію.

Промову свою закінчив пос. Кайцль до-
корами для ліберального стороництва, з ко-
рого вводить посоль не записався до голо-
су за нагласністю внесення. Походять се з
того, що ліберальна партія хотіла відповісти

правительство, хотре нмнтрне обмежати свобо-
ду зборбв, а нмнть сама завнзване его до то-
го, я. пр. ннтерпеланце вь справь вьзгду чес-
тнхъ Соволдв вь Телпнцахъ.

по промові пос. Кайця ухвалено на внесення пос. Роля замінене дискусією. До голосу про були записані: д-р Люкєтерз, д-р Вашатий і Романчук і вони вибрали генеральним безсідником д-ра Люкєтера. До голосу contra голосувє са ліберал д-р Зігмундз, котрий майже цілу свою промову присвятив поясненню справи, длячого Нямцъ противні, а властиво боєть са зъяду ческихъ Соколовъ въ Тепличахъ. Що до наглагого внесення пос. Романчука, то заявив са въ имени свого сторонника за бажанємъ гр. Баденього, бо, якъ казавъ, таке саме внесенє вже було ухвалєне въ палатѣ (Голоси: А де-жъ ваша консеквенція?) и лишъ забравъ са нима дорогіа часть та розбухнувъ са національні аспірації.

Генеральный бесѣдникъ д-ръ Любгеръ
промовишь такъ:

Высока Палато! Зъ дебати про Галичину
вызвала ся въ последной хвѣли дебѣта про
Чехію и правду сказавше, я дамъ чудную ся,
чому и чешке право державне не вырूपило ся
ебохъ горбѣтъ. Коли хочете звати, дѣлаго ко-
ло польске и Мадары надъ нами панують, то
я вамъ скажу: Затягте собѣ нынѣшній день!
Повезае мы Нѣмцы и Чехи не знаемо вѣного
нишого до работы, явъ спорити мѣжь собою,
то и пануе надъ нами польска шляхта (*Цѣл-
комъ справедливо!*), панують Мадары (*Прита-
куваня*), а мы ихъ наймиты, мы, що тавъ по-
ступили въ культурѣ, мы, надъ котрыми па-
нують тѣ, що далеко по-заду насъ и що-до
образования и що-до культуры. Я мусѣвъ вже
разъ се сказать, чтобы населена порозумѣло,
що треба заперестати тыхъ спорѣвъ, коли на-
ша вѣтчина Австрія мае вже разъ зазнати сло-
вою и коли управлений чиняки мають прайти
до панования. (*Оплески.*)

Надбю ся, що ліберальна партія буде готувати за нагальною потребою, бо треба повторити таку увагу застідки, скоро достовірно представити ся, що таке цінне право, яким єсть право стоваршеня в зборбѣ, буває обмежене въ якій небудь способѣ; се обявляють парламенти вишшати ся и звернути увагу міністра, чтобы подбави надъ дѣйствителъны выконуваннѣ сего цінного права. (Оплекски.)

Мои панове! Говорено дуже загонисто. Выхайте, коли думаю, що оборона п. Щепановського не була дуже шаслива. Коли протестує ся протавь чинных высказавь, то треба брати їх высказь такъ, ажь дотычныхъ бесѣдывъ ихъ говоравь. П. Перестероферъ не навкывує ся нѣдочинныхъ словомъ на польску народности; ажь говоравь дашь о польскій шляхтѣ. Вънъ выразно вылучавь польскихъ и рускихъ селянъ. Чя вънъ бувъ въ правѣ ажь своимъ западкамъ на польску шляхту чя нѣ, про се не хочу рѣшатъ. Се-жъ я не моя рѣчь. Але я хотѣвъ бы коду польскымъ дашь одно сказати: Дичоче потреба, щобы водносны галицѣй выдѣлыла па чисту воду супротивъ населена прочыхъ вѣрѣвъ. (Справдъ такъ!) Мы Вѣдѣнцѣ свѣдѣн того, ажь се мусить выглядати въ Галичѣнѣ.

Моя Визв. панове, послы зъ Галичины! Сей, хто бавивъ громады емігрантівъ на двѣрчѣ полудневнои зѣленищѣ (*Слушайте!*) и въ сусѣднѣхъ господахъ, сей мусить собѣ сказати, що въ Галичинѣ мусить бути надзвичайно але. (*Поа. Чечіа: Перестаньте! са!*) Я не перечу вамъ, п. товаришу, але все таки мусить кож-дй сказати: селянинъ повиндає сябѣ, на котрой родивъ ся, лишь тогдѣ, коли ему вже дуже лихо, коли вѣсть вже въ повной розлудѣ; а коли ажъ такъ далеко доходять, що поліція мусить на силу всаджувати селянъ до ватонѣвъ, чтобы вертали до своихъ вѣточны, то мусить мѣстъ притагнути, що польскій и русскій селяне находятъ ся въ надзвичайно лихѣмъ положеню. Збъ стороны п. Леваковскаго було сказано, що се не польска господарка. Признаю радо, що не знаю за той станъ польскаго народу яко такого, але скоро п. Леваковскій той гаєдн, що се вина австрійскаго господарка, то я, будучи Австрійцемъ, почуваясь до обязанности заиротестувати противъ сего. (*Оплезки.*) Жаль, що думаютъ, мовъ бы слово „австрійскій“ можна було всею покрыти. (*Справдѣ такъ!*) Тожъ пытаю ся галичинѣ послѣвъ (*Голоси: Леваковскаго!*), най буде, п. Леваковскаго, хочъ се обходити и внишихъ: Чи може давнѣйше пѣдѣ т. ав. австрійскаго господаркою не вело ся дѣльше хлопамя? Чи они тогдѣ такъ емігровали язъ нинѣ? (*Дуже до-бре!*) Нинѣ они емігрують, заживши черезъ 20 лѣтъ вашого щасливаго панованя. (*Оплезки.*) Давнѣйше бузъ селянинъ борошений противъ шляхты а австрійцѣй урядникъ мавъ вѣднѣгу выступити противъ шляхты, але теперь мабутъ нинѣше, а щѣ нинѣше, сего найдѣлшемъ, доказомъ галицѣй соймѣ. (*Справдѣ такъ!*)

Скоро галечному послони, дятло, що вбив хлоп, можна вкинути слово „худоба“ (*Слухайте! Слухайте!*), то знає ся, яке дотичне сторонництво цнати хлобов. А дятло до него так кличемо? Се також цнатьє а кидє особлявше світло на паца, который тут нить зновъ въ такий збѣникъ способѣ говорить. Дотичный селянинъ заявляє, що бѣльшбѣ сойму вѣдкнута бы навѣть внесена на вѣдбодованє Польщѣ, скоро бы се внесена поставивъ хлопъ. Въ томѣ селянинъ мусить бутя такъ глубоко заворочене се чувство, що бѣльшбѣ галечного сойму могла бы вѣдкнута навѣть найсправедливѣше внесена, — що ажъ до той степени подѣлѣть свое завленє. А що ему кличемо? „Худоба!“

П. Шепановский, язь пасали газеты, зъ слезами въ очахъ выкрикнувъ: „Каждый въ галавѣбѣ соймъ знае лишь одну цѣль, а то вѣдубудовае польского корольства“. (Слухайте! Слушайте!) И коли я теперь мушу бачати

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

та прикладати руку до того, як ви вибираєте в нашій вільній міліції за міліціями (Дякую справедливі! оплески) і коли прийдуть чужі слова п. Щепановського, то справді деколи огоргане мене давнє чувство в душу собі сказати: Як далеко вийшли ми в Австрію! Та, що заснували в боронили Австрію, не знаючи, від чого; п. Щепановський, який хоче відбудовати Польщу — він реверанс бажувати (Дуже добре!), він паном в той палаті. (Живі оплески.)

Я гадаю, мій панове, що товариш Пернерсторфер за надто обмежився, звертаючи свої докори лише проти шляхти. Я уважаю, що шляхта в Польщі боронить не в бреше своєї становиски. Але ті, що то зовуть себе демократами, як Щепановський, Ругоский, або як там вони зовуться (П. Пернерсторфер: Се помічники шляхти!) — але вони зовуть себе демократами — тих, мій панове, не можна уважати за людей з народу. Вони приймають добре ім'я демократів, щоб брешти під тою покривкою. І давня річ: коли шляхтичів не боронить ні в війні в панській сподоб мовчки поминати докори Пернерсторфера то демократ Щепановський шумно-гучно виступає як раз проти товариша Пернерсторфера. Вони так багато говорять про просвіту, що тепер ширить ся. Мій панове! Коли хто, так як я, знає, яку він нужденну платню дають учителям, так що у нас властиво паробоків ледве може вдовольняти ся такою платню; то чи се можна звати шаренням просвіти? Лишаю се вам і осудови кожного вашого.

Тепер ще слово до бесіди товариша Зімузда. Не вдаю ся в спір про Тейллі, але се одно можу сказати: Час, що тут марує ся, як вб'є важке, а такіх внесень, не в марнований, але дуже добре ужитий. (Признає.) Бо коли парламент має який обов'язок, то сей, щоб боронити права народу, де-небудь їх наущає ся (Живі признає), і тут не може бути меж: чи 4, 5, 6, чи, як треба, то 24, 48 годів повинні тут заступити народу витривати, щоб боронити права народу. (Живі признає.) Давня річ, що панове з ліберального стороництва тепер на разі такий ошадий, що до часу. Я з вами також борю ся проти міністерства Таого і слухав тогді вашіх бесід. Але тогді ви не скупили часу; протавно ви тогді допомогли, що тільки дало ся, і коли ви лише могли справити клопіт Таому довгими бесідами, то ви перші були до того. А тепер на разі ви стали такі ошадні. Ви з того часу служили вже Таому, міністерству коаліційному, опісля Кізьмансові, а тепер служите їр. Баденіюму. Розуміє ся, коли в короткім часі зміняти хто тільки служб (Всегодість), то в кінці ставсь опадним що до часу (Дуже добре!), тогді тужити за осьмимісячним часом праці. (Признає.) Прому вас, прийміть наглядність внесення а опісля і внесення само, коли не мають говорити, що Русини тут в свій палаті не найшли послулу та якого, хто б обстав за нами. (Признає і оплески.)

Наступили фактації спростовані. Пое. Пернерсторфер: Пое. Щепановський сказав, що я тут в палаті виваю до мурду а пожежі. Мій слова так звучали: В вашій положенні маєте лише альтернативу: або даєте спокійно розвивати ся стороництвам людським, а тогді горю вам прийде жити, але будете могли жити; або ви се не робіте, лише будете господарити так далі як тепер, давати всякій рух політичний, а тогді мурд а пожежа перейде через край. Я так сказав. З того не маю ні на волос вб'є водняти. Се мов переказана. Відтак констату, що напади ваші неспроможні обсновати лише доказами, що мій слова поцілизи (Оплески).

Пое. Раманчунь: Пое. Леваковський твердав, мов би я говорив в ворожий спосіб о польських народі. Просту фактично і констату, що я цілком не говорив о польських народі, лише о верховодячих стороництвах польських, котрі цілком неідеально з польським народом і лише єсть його малою частиною. Але супротив більшої частини польського народу, котра складає з властивого йому а мимено з селянства, а не лише не стою на ворожій становиски, яно протиню в палаті сойм виступав разом з польськими посланцями-селянами, а они разом з мною, против верховодячого стороництва польського. (Пое Чим: А хто се те верховодяче стороництво польське?) Та ж як такою маєте честь до него належати. (Дуже добре!)

Посли Зімузда і Енгель простували свої вискази що до справ візничо-ческих.

Пое. Поточек: Яко заступник польського селянства в Галичині хочу сказати кілька слів для фактичного спростовання супротив п. Пернерсторфера. Населення селянське в Галичині прийшло до свідомости своїх політичних прав. Ми беремо також участь в публічних життях, як в громадських, так і в сойм, ми маємо наші власні бажання а нашу власну програму, але ми глибоко релігійні (Славо!) та любимо нашу католицьку церкву а також наш край а дуже, щоб услухати нечуванних і алочливих рад п. Пернерсторфера.

При голосованні заявив президент палати, що наглядність внесення відкинула. На се піднеслось голоси протесту, а бар. Хлемчик підтвердив своє оповіщення, кажучи, що до наглядности треба двоох третях більшости голосів, а сям разом нема навіть звичайної більшости.

Вчера появились в телеграфічній вб'єти, що цесарь вб'євав д-ра Люегера на аудієнцію; з того здогадують ся, що Люегер уступити волю монарха а зрече ся вибору на бурмістера.

В Берні відбула ся д-ра 25 с. м. нарада обох чеських стороництвах моравських, народного і людського, над зб'єдним поведень при виборах соймових, котрі мають відбутися в липні. Оба стороництва вислали на ту нараду по 10 своїх відпоручників. Вибрано тисейший виділ і припоручено ему уложити засади, після котрих моравскі Чехи могли бы так при виборах як опісля і в сойм зб'єдно поступати.

Виборці в Тешиньцях (на Мораві) вб'євали були свого посла д-ра Страньского, щоб явив ся перед ними і оправдав ся з докору рабства супротив правительства, який учинено в молодеческим кляб. Д-р Страньский заявив на те, що не може стати на означений ему день перед виборцями, бо того самого дня мусить бути на зборах в Витковцях. Тогді тешиньцеві виборці висказали ему д-ра 19 с. м. в острій резолюції свої рішуче недовіра і вб'євали его до зложення мандату; разом заявили ему, щоб не трудив ся склекувати який ниві збори, бо лиш він, его виборці, мають право осуджувати его поведень, а оно оказало ся незгідним з честію заступника народу.

В угореским сойм д-ра 22 с. м. при нарадах над законом про обхід тисячліття виступив п. Угронь против президента міністрів за те, що д-ра 8 червня у спільнім засіданні обох палат парламенту цесарь не взяв участи. «Ми — наже бесідники — не маємо королівства з божим ласки, а з деякими обмеженнями королівство виборне і навіть тогді, коли ми приймали прагматичну санкцію, застерегли ми на деякі случаи право вибору. При такім ставі річн вб'єти, що цесарь не буде на спільнім засіданні парламенту, а просто пригноблюючи. Коли президент міністрів, як наже, має довіру монарха, то повинен був звернути увагу цесаря на те, що найліпше можна зб'єднати собі наріб, вдовольняючи его бажанням, і що се політична хіба, дразнить чувства народу. — На те відповів президент міністрів Бані, що вб'єти як при всякій нагоді так і тепер дораджував цесареві те, що уважав за найліпше; а все, що постановлено за его радою, в нехібним доказом, як король з нагоди тисячліття радує ся сполу з угореским народом. Король бере участь у всіх важливих актах: до установа закону про обхід тисячліття привладає руць, санкціонує его; так король як і члени пануючого дому возмуть у всіх торжествах таку участь, як он бувало при давніших нагодах. За те повинен наріб висказати монархові подяку. — Опісля міністер просвіти д-р Власич говорив про закупку образів до музею штук (справа Пульського). Дотична комісія здала вже справу з своїх дослідів, а міністер переказав же те справозданє разом з нашими паперами судові. Провірена доси шода, яку Пульський наніс державі, вивносить 54.000 ар.; а на те вложив же его брат Август Пульський 42.000 ар. — Закон про обхід тисячліття прийнято опісля без дальшої дебати одноголосно.

Д-ра 24 с. м. прийшла на чергу петиція з справ угод австрійско-угореских. Референт Мольнар радив іменем комісії не редати петиції міністрам сварбу в рб'єнцтва. П. Кошут промавляв за самостійним округом митовим і бажав, до внесення комісії додати вб'єти, щоб правительство вб'єло петиції під розвагу і доповнило их. — Президент міністрів Бані заявив, що не уважав за потрібне, щоб палата вб'євала ся в довшу дискусію над самостійністю або спільністю митового округу. Петиції промавляють один безумовно за самостійним округом митовим; інші признають користь спільного округу, а жадають самостійності лише в такім разі, коли би угодові переговори не вб'єли до пута. Правительство теж в той гаді, що митовий і торговельний союз з Австрією корисний для обох частій монархії; однак з того не виходить ще, що би оно не мало стояти за самостійністю Угорщини, коли би переговори мали розв'язати ся. Але доси все промавляв за тим, що справу буде можна поладати на основі спільного округу митового при повнім забезпеченні інтересів Угорщини. — Принято внесення комісії.

На тій засіданні відповідав ще президент міністрів на інтерпеляцію п. Вішнїа та що до недавньої конференції, яка відбула ся в Будапешті з справ православних (серб-

скон) церкви. З відповіді тов довідуюмо ся, що цесарь заповів саликане конгресу на р. 1897.

Д-ра 25 с. м. зійшла ся фракція Кошута на нараду з справ наміру фракції Угронь, щоб при дебати над законом оінасовим виступити з внесенням на поставлені міністерства в став обжаловані. Кошутівці поставили висказати в резолюції міністерству своє недовіра, але не згодили ся на те, щоб прилучити ся до наміреного Угронь внесення. Через те імовірно і Угронь відступив від свого наміру, а зазначив лише в резолюції становиску своєї фракції супротив міністерства.

Того самого дня о год. 9 рано відбув ся в касарні Фр. Іосифа поєдино з м'яж міністром Феєрварі з а. п. Бернатом. Поєдинок почав ся на півночі, а коли перший вистріль не поціливі жаждного противника, добуто шабл. Зараз за першим приступом вб'єлав Бернат сильний удар в голову і по лиці, так що упав обжаний кровію. Мін. Феєрварі підмов опісля на засіданні палати магістрів, де ему нез всіх сторін посилано заявляти радбєти з щазливого кб'єца поєдинку.

Міністеріяльна криза в Франції зближає ся мабуть до кб'єца. Президент Форь поручив утворення міністерства Сарієнові, що недавно по уступленні Бергльота об'явив було теку справ внутрішніх. Вчера Сарієн дати Форю свою відповідь.

Не дуже в пору приїздила гостина болгарского князя в Парижі. Кн. Фердинанд приїздив д-ра 25 с. м. рано на дворець поб'єчний зб'єнцї, де установлено почесну компанію республіканської гвардії. Болгарскі студенти вручили князеві китицю цвітів. По полудні поїхав князь з двома міністрами до президента Форя. Князь мав на собі велику леулу лб'єи говорив, котру ему переслав той дини президент. По першій повстанку остав ся князь в его міністри з президентом і Буржуазом і розмовляли три чверти годни. Князь надав Форю великій хрест болгарского ордера Александра в б'єлїнах. Опісля зложив візиту президенту палати посб'єв Врієнові і уступавшому президенту міністрів Буржуазові. Форь мав ему ще того дня віддати візиту, а Буржуа мав на другій день дати обід з честь князя.

НОВИНКИ.

— Перенесенє тїла Преосв. єпископа д-ра Юліана Пелеша д-ра вчорашнього з єпископської палати до церкви катедральної відбуло ся вчера з полудня, почавши від годни 5-ої.

Похід представляє ся величаво. По братствах церковних і хоругвами йшли ветерани войскові, відтак вихованці руского двичого інституту з своїми настоятелями, дальше Реформати, священники латинські, відтак хор руских патицих перемискоє семинарії духовної, євріплені члени «Перемискоє Воїна» і хором учеників гімназіальних, вб'єди по над 70 руских заміщених і мб'єчених священників ступалих парами в фелюхах, за ними перемиска капітула і деякі крилошане капітул львівської і ставновської з єпископом Кулювским яко ведучим похід. За священством йхав караван з домовником, а перед нею несли патицих і молодий священник портрет покійного владика і его насієні єпископскі. На домовник були завішені два вб'єци: один від родини, а другий від руского товариства забезпечення «Дієтер». За домовником йшла родина покійного владика, близька і дальша, серед неї і єв'єкоро селян; дальше начальники всіх властей правительственных і автономних та й множество людей з свб'єткою інтелігенції. Представителі войскові не було.

Цілу простору від мешкання владичого «на Засань» аж до катедральної церкви загалгані товни народ. Коло костела Францисканів вг'єли священники домовну з караваном і вже несли на плечех аж до самого катедр. Тут зложено єн на катафалку гарно усталою посеред церкви. Руский священик відправив коротку панахиду і тим закінчено вчорашню част похоронного обряду. Нині почав ся іб'єла уложення праїрами, о 7-ій годни рано дальшій обряд похоронний.

Вчорашнім поїздом приїхав вчера до Перемисла Є. м. кардинал Сембротонч в значенні єпископа львівського. Надб'єрца, на чероні в поїзмі з ждальні Іої класи, понитали о. кардинала представителі перемискоє духовенства. Зб'єлова прибула до Перемисла вже скорше і вв'єла участь в похід при перенесенні тїла до церкви о. крп. Дельневич старійшина Ставропільського інституту проф. д-р Шаравенч, провінціал оо. Василіан д-р Сарнацій. Зб'є Є. м. кардиналом приїхав о. Євг. Гузар, катихиз муж. семинарія учительської. Вб'єлав зб'єлова також о. Александр Стефанович, катихиз женьської учительської семинарії львівської яко відпоручник сен семинарії з того титулу, що пок. єпископ д-р Юліан Пелеш свого часу яко

префект львівської духовної семинарії сповняв через один рік обов'язки катихиза в женьській учительській семинарії.

— Головний виділ товариства «Просвіта» у Львові вислав сям днями на кошт товариства «Просвіта» вандрівного учителя господарства до читальні «Просвіти» в повній львівській вб'єці провірення діяльності тих читальні як також поучування читальників в справі просвітно-господарських. На жадане буде вандрівний учитель господарства вступити також до тих громад, в котрих до сего часу нема читальні «Просвіти». О дні приїзду будуть наперед завідомлені дотичній громаді. Сподіватись належить, що наші наріб радо прийме висланого «Просвітою» учителя господарства та покористує ся устним поученням о справах просвітних і економічних.

— Депутація до Відня і до Риму, зложена з духовних і свб'єтских Русинів, вб'єди — як писе «Душпастыр» — в місяці червня з адресою зааспекткою підписаним, щоб подякувати аж 6го Вел. цесареві так і 6го Св. патр за именоване Є. м. митрополита о. Сильвестра кардиналом.

— Чинности і рб'єшеня руского провінціального собору з року 1891. у Львові — друкує ся вже в Ставропільській друкарні. Книжка — як писе «Душпастыр» — буде об'єматимати около 16 аркушів друку, а до того прийдуть ще додатки в окремій кавкці.

— Вчоронь в честь пам'яті Шевченка в Коломи, котрий устроює руский народний товариства в четвер 30 ого цвб'єтня с. р., заповідав ся величаво, позаяв вб'єм поданон програми вб'єлоєти на тій вчоронь декларацию вб'єлоєти декларатора панна Темницька, а два утвори вб'єлоєти артиска панн Лопатиньска.

— Зб'є Сокала пишуть нам: Заповідений на 28 н. ст. цвб'єтня загальні збори політичного товариства «Руска Рада» в Сокалі не відбули ся того дня — як причини похоронів Преосв. єпископа д-ра Юліана Пелеша, на котрі вб'єлоєти духовенство з Сокальщини, та й ще за-для того, що с'єло громади в Сокалі заявля комісії асентуризова. Збори відбули ся пізніше, а день буде оголошений в часописях. — За виділ: В. Чернєкий, председатель. К. Федорович, секретар.

— Зб'є Станислава пишуть нам: Руский кружок музичний, котрий дуже добре представив ся на Шевченківській вчоронь, а відтак у Велико патицих знаменити вб'єлоєти страстий псалми, пригтовляє ся тепер до концерту, що має відбутися в Станиславів при нагоді загальних зборів Товариства руских женьщин. Перша проба відбула ся в с'єреду 22-ого с. м. в Руській кляб. Належить сподівати ся, що не лиш місяцевий свб'єчій сили Русинів, але і зб'є околици возмуть в концерті участь, щоб Руский кружок музичний і другий раз виступив на естраді концертної гідно для Русинів.

— Зб'є Жидачівського пишуть нам: Зб'є вб'єдм місяця марта с. р. опустив наш повб'єт о. Яков Свб'єгалевиць, б'єшій приходняв Руду, переселивши ся на новий прхід Романів зб'єбрецким повб'єт. В о. Яков Свб'єгалевиць утратили тут м'є силу, котра — котра дай Боже, щоб дала ся як найкорше заступити. Через цілий час проб'євання в тугеб'єм повб'єт о. Свб'єгалевиць щиро займає справами с'є народними. Був члєвом виділу повб'єтового і члєвом окружного ради шб'єлової, в яко такий брав вб'єоди жтву участь і обставив смб'єло і твердо за справами Русинів. Рб'євно-ж в своїм приході Руді, до котрого належать також села Лб'євич і Ганб'єч, щиро займає ся справами своїх прихожан і зацепав у них тверезість, просвіту і патріотизм. Тоже не давно, що приїхав до всіх трех с'єл при вб'єдї свого оця духовного провозжало его з процесієм і кб'єною бандерією аж до сусб'єдного с'єла і там доперва розпашали ся з ним зб'є слезами в очех, бажючи ему як найлучшого поведіння на повб'єт прхід. Дай Боже сили о. Свб'єгалевиць і на тепершнб'єм місяці трудити ся так щиро для справ народних і зб'єднати собі таку любов в таке загальне поважане, як в повб'єт жидачівським!

— Є й наші люди — гідні майстри! О одній такій пишуть нам зб'єбд Стрия: П. Іван Свб'єгалевиць, майстер столярскій в Стрию, зробив до церкви у Вб'єні і в Угерську окрб'єт помешаних рб'єч такою д'є тетраподи з дубового матеріалу, цілй забудовані в рб'єблені так ладно, що могли бы бути ограсою архикадральних храмів, і дуже сподобали ся вб'єти, що их оглядали. Тому уважаю за одб'єтне припоручити того солідного, рутинного і свб'єтского майстра всім Русинам, а особливо Вел. духовенству до робб'є церковних, тим більше, що п. Іван Свб'єгалевиць яко Русин патріот і вб'єдлоий «Мб'єщанскон Бсб'єди в Стрию» починає до розбудження руского жтв мб'єж стрийським мб'єщанством. — Дєл Горалевич, парох Угерця.

— Від управы руского народного театру, гостячого в Тернополі одержуємо отсю вб'єти: Зб'є причини недуги артста п. Яновича репертуарь представлений на с'єй тиждєні треба було зміняти в такий спосб, що: 28-ого с. м. буде представлена опера «Дзони з Корнвіль», 30-ого Заорожець за Дунай» і «По рєвіні», 2 ого н. ст. мая «Барон циганський» а 3-ого «Урадене щастє». — Зб'є гри наших артистів публіка загальом дуже вдовольна, та на жал — як звб'єчають нам наші дописувателі з Тернополя — загал публіка нашой з Тернополя і зб'є околнц не підб'єжує свого театру так, як б'є належало. вб'єм вб'єлох родит, постійних гостей — писе нам одна Русин з Тернополя В. Д.

Г. — дуже мало хто новий являється в театрі. Аж приваблива розглянувшись по просторій сцені „Совола“ в бачучи цілий ряд пустих крісел. А тут хоча б сама руска публіка пильно ходила, було б вже добре, бо Русинів у нашому місті, слава Богу, а досить! А саме діяв Русинів, в то заможніших, властителей каменних і реальностей, ми ще ні разу в театрі не бачили. А прецінь вони вже ніяк не можуть звинятися, як деякі інші, що мовлять „перед першою годою“. Дивна байдужість! — Нехай же бодай надалі тая байдужість пропаде в безвість!

— З Товмачаго пишуть нам: В Товмачеві появилася скажений псу, в то в більшій числі. В Вольшаниці 19 ого с. м. покаралась чужий псу двох школярів в одну шести-літню дівчину. Псу убито. Цього дня перебував там повітовий ветеринар і перетягнув секцію псу сконстатувати, що був дійство скажений, і подавши першу поміч покаралась через вибите різь субліматом, прикаралась сечас вислати ах до дворян. Та чи не спованний сей ратунок? Крім тих нещасливих дітей покаралась мабуть той самі псу дорослу дівчину в Ровнені а вишій дві особи в Довгомі. Загаль людности байдужий суворості в нещасті; декотрі звернувшись до нас в повідомили старосту про нещастий пригоди. Покаралась дівчати ся майками. Навіть ті, що бачили псу скаженого хоч б через візю — а у ту темного темного люду іменно через візю поглянути на скаженого псу в найнебезпечніше — псу в воду 1 1/2 — 2 1/2 майки. Сей поганій лівт шкодить; декотрі, особливо діти, чують великий біль, а для забобових е се озякою, що псу дійсно пошкодило, але майки перетягають їд. Не менше шкодливий єсть другий забобов: Псам покаралась псам скаженим дають в хлібом землі настрогом в двох поганих собі беребів, — се має бути львом певним, випробованим. В згаданих селах в сусідніх в псу покаралась мажорство, а кождий дотав сей „радикальний лівт“, супротив чого „не треба інших средств осторожности“ в псу ходять самота. Кожному ясно, в якій небезпечности знаходитися в люде в зврята домашній, наколи старосту товмаче не видасть скорих в рішучих зараржень в той справі!

Телеграми „Діла“

Відень 27 червня. Так побвурядові двеннин як в авісмітській Volksblatt заперечують втвям, мов б д-ра Дкелера вбавано на авісміт до цисаря. Але Sonn- und Montags Ztg. так обетає при той втві.

Будапешт 27 червня. Вчора за проводом Кошута в Урвона около 15.000 народу переходило улицами в хоругвами, на котрих було прописано: „Не потребуємо сдільного

овруга митового!“, „Най жив торговля угорска!“ в т. н. Спокою не нарушено.

Париж 27 червня. Сарієв заявив Форрви, що не удалось ему зложити умфркованого міністерства.

НАДОСЛАНО

Зліна льокалю

Найдовший склад товарів оптичних і механічних

ВЕНЕДІКТА КОПЕРНИЦКОГО
під „Коперником“
перенесений до нового льокалю при пл. Галицькій ч. 1.

По цінах найменших в великом виборі окуляри, лажери, лорнети, барометри, термометри. — Напрям найкорше і найменше. — Устроєні електричних дзвінків. — За мовлення в провінції водворотів.

Адреса: Оптика Коперницька Львівська площа Галицька ч. 1. 85

ВІЙШОВІ МОЛИТВЕННИКЪ
виданий „Просвітою“

в народній мові, великий, обіймаючий 640 сторінь друку, найповніший з всіх таких Молитвенників.

Молитвенник сей містить в собі: I) Молитви щоденні ранні ввечірні. II) З Богоустроєних церковних, а именно: а) ввечірні, б) в Повечерній малой, в) в Повечерній великій, г) в Утрині, д) Литургии св. Іоана Золотоустого, е) Молитви в часі св. Литургии. III) Тайні покаяня і пресв. Евхаристії. IV) Молитви для різного віку, стану і в різних потребах. V) Молитви в часі Великого посту. VI) Молитви на празники а) Господній, б) Богородичній, в) Святій VII) Молитви сполучені з водворотами, VIII) Акафісти до а) Ісуса Христа, б) Прв. Богородиці, в) св. Отця Николія. IX) Мольбені до пресв. Богородиці. X) Тропарі, кондаки, богородичні і прокимени а) недільні, б) щоденні, в) на празники Господній, Богородичній і Святій, г) на деякі потреби. XI) Коляди і інші пісні церковні. XII) Мислослов'я цілого року.

Сей Молитвенник достаток можна в капеларії товариства „Просвіта“ Ринок ч. 10 і в книгарні Ставропільській і перепл. заведено М. Спозарського по таких цінах:

- 1) Молитвенник брошурований. — ар. 70 кр.
- 2) оправлений на-пів в полотно з однітими водтисками. — „ 90 „
- 3) оправлений ціло в полотно з золотеними і водтисками. — „ 1 „ 10 „
- 4) оправлений як під 3) з додатком золотених беребів. — „ 1 „ 30 „
- 5) оправлений на-пів в шкіру з золотеними і водтисками. — „ 1 „ 10 „
- 6) оправлений ціло в шкіру з золотеними і водтисками. — „ 1 „ 60 „
- 7) оправлений як під 6) з додатком золотих беребів. — „ 1 „ 80 „

Замовляючі поодинокі Молитвенники зволать прислати на оплату почти 20 кр.

Модесты Филиповской
торговля винъ
в Подкамени коло Рогатина
глядає Русинки
(вдова або сирота по священнику має першество).

Ціле удержане першій столб, мешкане, топливо, услуга. 120 ар. річно; — або 300 ар. річно без удержаня. Услова: бвд. вв вв рахунках і знане руского і польского языка вв слов і писмъ.

Управа торговлі винъ М. Филиповской вв Подкамени вв Рогатина. 120 2-2

Книжка до науки вареня
вв языці рускомъ
вийшла з печаті

всакі супи, борщ, холодинки, пудинги, кнidelки, раки начиняні до супу в т. п. Найрозвородивший знаменитий печенъ, арази, бігоси, озори, штудады, телатину, вепроваву, баранину.

НАУКУ
приладженя знаменитыхъ собств, що в ввбольшую штуюку вареня.

Легуminy, ярину в т. п.

Ціна 70 кр.

По присланю перекласть почтовымъ 76 кр. высылає franco. Друкарня нар. В. МАНЦКОГО, Львів, ул. 109 Коперника ч. 7. 3-0

Молитвенник для дітей
виданий
коштом руского тов. педагогического.

В полотноній оправі з золотеним хрестом 20 кр.

Продає ся в книгарні Науков тов ім Шевченка, Львів ул. Акадємічна ч. 8.

КОБЗАРЬ
Тараса Шевченка
вв двох частяхъ

Выборъ поезій для народу
вв життєписно и портретомъ автора.

Накладомъ товариства „Просвіта“.

Ціна кождої части 25 кр.

Оправленъ примѣрники продають ся по 35 кр.

Громада Чершава
коло Самбора, п. вв мѣсці,

глядяє дяка, що знав бы добре спѣв церковный а заравомъ мѣгъ вести писарку громадску. Платня 150 ар. річно, мешкане в доходы з вв требъ церковныхъ. Зголошуватися якъ найкорше и залучити дотычній посвѣдченя. 2-3

Вже вийшла
перша велика народописна **КАРТА**
українсько-русского народу.

Зладжена
А-ромъ Григоріємъ Величкомъ
а виконана вв работни Андрія Андрійчина літографа у Львові, коштомъ и закладомъ Товариства „Просвіта“ у Львові.

Замовляти можна в Товаристві „Просвіта“ у Львові (ринок ч. 10, I. поверхъ).

Ціна книгарна карты: 3-50 ар. а для членів Товариства „Просвіта“ и для передплатниківъ „Зорь“: 2-50 ар. за примѣрникъ.

Замовляючі зволать долучити 50 кр. на кошты пересылки.

Карта виконана вв 19-ти краскахъ и напечата на полотні. 9-12

Словарь нѣмецко-русскій
О. М. Партицкого
продаетъ товариство „Просвіта“
1 ар. змѣсть 3 ар.

Ч. 21.861.

Оповіщене конкурсу.

З початком року шкільного 1896/7 буде наданих пять місць фундашевих в ц. і к. війскових закладах з фундації під назвою „Цісаря Франца Іосифа І. ювілейна фундація“.

Условія принятія оголошує ся рівночасно в „Газеті Львівській“ і за посередництва всіх висших и середних закладів наукових.

Речинець до вношеня подань до Виділу краєвого минає з днем 10 мая 1896.

З Виділу краєвого Королівства Галичини і Володимирі враз з Великим Княжеством Краківским.

У Львові дня 4 Цвѣтня 1896.

104 3-3

Гротт в. р.

ФАБРИКА И СКЛАДЪ ПОВОЗОВЪ
М. НАССА
у Львові, ул. Шпитальна ч. 28
поручає

Вп. П. своїй великій засобъ повозівъ всякого рода, таравтасы, вбани угорскі, возы промышленно-вой, повозы переѣздныхъ. Готовыхъ єсть 112 штукъ. Гарантує за тривалість. Приймає всякій репарації и водновы повозівъ по цінахъ приступныхъ. 127 1-3

Дрѣво бѣлѣастый цинованный до
огороженъ по ар. 5 за 100 метрѣвъ. Шнуры дротяній цинованій, грубоности 5, 8, 13, 16, 20 мм. по цінахъ можливо низькихъ.

поручає Петро Хитонцовскій, торговля зельзена у Львові, площа Капітульна 1 (напроти катедрі).

Реальность до продажи
заразъ
вв Калущи.

Дѣмъ о трехъ комнатахъ з вухною, спажарнею; сѣяная, овиванія мурована, гарный садъ овочевый; доккола реальности 10 моргівъ поля орного в сѣяжати вв одѣмъ комплексъ, пасѣкъ. Крімъ того можна тамъ доккола сего поля набути ще 50 моргівъ чужого поля, на котрѣмъ находитъ ся цегольня, що несе значащий дохідъ річний. Вѣдъ стації зельзничон 5 хвиля ходу а вѣдъ мѣста чверть годнаго ходу. Ціна 4.500 ар.

Продамъ заразъ.
125 1-2

Михайл Сервацкій.

Рух поїздів залізничих

важний з днем 1 мая 1895 року після годинника середно-європейского.

Приходять до Львова з	ПОЇЗДИ				Відходять зі Львова до	ПОЇЗДИ			
	поспільні	особові	поспільні	особові		поспільні	особові	поспільні	особові
Берліна	1-22	5-10	7-00	9-06	9-00	8-40	2-50	11-00	4-55
Краків (Вроцлав і Відня)	1-22	8-40	5-10	7-00	9-06	8-40	2-50	11-00	4-55
Варшави	5-10	—	—	—	9-06	—	—	—	—
Мушани-Криниці на Тарнів (від 1 черв. вкл. до 0 вересня)	—	—	—	—	9-00	—	—	—	—
Мушани-Криниці на Тарнів або Ратнів (від 25 червня вкл. до 15 вересня)	5-10	—	—	—	—	8-40	—	11-00	4-55
Мушани-Криниці і Мшани долин на Тарнів	—	—	—	9-06	—	—	—	11-00	—
Хабівки на Тарнів або Ратнів	5-10	1-22	—	—	—	—	—	11-00	10-25
Розвадова і Надберезя	—	—	7-00	—	—	8-40	11-00	4-55	—
Рави рускої на Ярослав	1-22	—	—	9-06	—	8-40	11-00	4-55	—
Мезе-Лабора (Пешту, Мішкольця) на Перемишль	—	—	—	9-00	—	—	—	4-55	6-45
Хабівки на Перемишль	—	1-22	—	—	—	—	—	4-55	10-25
Н. Загіря на Перемишль	—	1-22	—	—	—	2-50	—	4-55	10-26
Хирова на Перемишль	—	1-22	7-00	9-40	—	—	—	—	—
Лавочного (Пешту, Мішкольця, Мункача)	—	—	12-05	8-10	—	—	—	5-25	7-38
Гребенова (від 10 чер. до 31 сер.)	—	—	—	1-42	—	—	—	—	9-33
Скольного і Стрия	—	—	12-05	8-10	1-42	—	—	5-25	9-33
Хирова і Станіслава на Стрий	—	—	12-05	8-10	1-42	—	—	5-25	9-33
Сучави, Гусатина, Вороненки, Печеніжана, Бергомету, Будна, Радовець, Кампюльон, Букарешту і Ясе	9-50	—	—	—	—	6-15	—	—	—
Сучави, Чорткова, Вороненки, Калуща, Слободя рунурской, Букарешту і Ясе	—	—	1-32	—	—	—	—	—	—
Сучави, Радовець, Бергомету і Чудина (кождого понеділка), Сонова	—	—	6-17	—	—	—	—	10-35	—
Сучави, Гусатина, Калуща, Новоселці, Радовець	—	—	—	—	—	—	—	10-30	—
Сучави, Ясе, Букарешту, Чорткова, Калуща, Вороненки, Кампюльон	—	—	7-37	—	—	—	—	—	2-40
Сокала і Ярослав на Раву руску	—	—	8-00	4-40	—	—	—	9-15	7-10
Бездна	—	—	—	4-40	—	—	—	9-15	—
Підволочис і Бродів на дворечъ Підзамче	9-44	—	8-02	4-33	—	2-10	6-00	10-14	10-44
Підволочис і Бродів на дворечъ головний	2-25	10-00	—	8-25	5-00	—	—	9-50	10-20
Бруховичь вѣдъ 12 мая до 10 вер. Янова	—	—	8-25	—	—	—	—	3-30	—
	—	—	9-3	2-45	7-22	—	—	7-18	1-09

Увага. Година печатаний грубими черенками означають пору нічну від 6 год. вечером до год. 5-ой 59 мин. рано. В бюрі інформацийн ц. н. ввселеній державних у Львові ул. Третього мая ч. 3. Готель Інтерпіль продаж білетів стреевних, окружных і довільно виставляваных зяток до їзди, як також тарже і розкладів їзди в виді книшеневім. Інформаций в справях таржевних і перевозних. Часть середно-європейскій ріжнїть ся від часу ливітского о 36 минут. Година 12 часу середно европейского = 13 годикі 36 минут після годинника ливітского.

Знає вѣдъ многихъ лѣтъ ц. н. управ. раєінерія спіриту, заосмотрена найліпшими приладами ректєікаційными найповнішою скотемою, фабрика рому, лікерівъ и одту

Юлія Миколая Наслѣдникѣвъ у Львові

Яковъ Шпрехеръ и С-ка

поручає старі польскі силній горѣлки, дуже добрі розоліи, лікери, румы правдиві з Ямайки, якъ такожъ найліпшою якості краєві спеціалы якъ: Народова, Дзеник, Szostek, Карпатова, „Дабель“, Помаранчева не солоджена, Гатаєля, Деревяна и т. п. горѣлки управлєсавий и однокимъ правдивій соди з нашомъ фабрики спроваджені.

Одиноке жерело з краю для пп. антикарѣвъ, до побіраня алькоголю абсолют. и найчастійшого спіриту, до підлей ливітнихъ вѣдъ податку и вже оподаткованого. Правдивій спіриту з оцтовъ найквалітєйшій, одорозно не шидимъ, бо не виробляваній зв оєспіціи оцтовол.

Складъ для мѣста Львова, ул. Коперника ч. 9 и вв годонній складъ вѣдъ мінеральныхъ І. Йоллєса, уліца Кароля Людвика ч. 29. 4912 207-104

КАВУ
вв 5-кільовыхъ мѣшочкахъ франко
по 9 ар. 20 кр.; 10 ар. 20 кр. 10 ар. 70 кр. и 11 ар. 20 кр.

ВИНО
вв 5-кільовыхъ барилоккахъ франко
по 3 ар.; 3 ар. 30 кр.; 3 ар. 70 кр.; 4 ар. 10 кр.; 4 ар. 50 кр.; 4 ар. 90 кр. (Дорожній вина флашками)

высылає

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ
и Філіп.

92 22-0

УЧИТЕЛЬ
органъ руского товариства педагогического до тѣждневнїхъ педагогично-науковий, виходять вѣдъ 1 червня 1899 р. у Львові ул. Вороненкова ч. 2. Предплата на цілий рікъ 3 ар. на пѣвъ року 160 кр на чверть року 1 ар.

ВЪ ТРУСКАВЦІ
Въ 1-бѣт и 3-бѣт сезонъ о 30% дешевше.

лѣчить ся зъ надзвычайнымъ успѣхомъ: Ревматизмъ, подагра, товстѣсть, пѣсокъ нервовый, исхіясъ, недуги жѣночї.

Обемисту брошуру о Трускавці высылає на жаданє зарядъ.

Першорядна реставрація п. І. Делибинского, реставратора готелю Imperial у Львові.

При закупнѣ товарѣвъ просимо поклїкуватися на нашу часописъ.

38 15-20

ДѢЛО

Выходитъ у Львовъ що дня (крѣмъ недѣль и рускихъ святъ) о 5-той годины по полудни. Литературный додатокъ „Вибліотека найзнаменитѣйшихъ повѣстей“ выходитъ во второкъ, и во второкъ и пятницу на переѣмну разомъ въ Дѣло.

Передплата и инсераты принимають: у Львовѣ Адміністрація „ДѢЛА“ ул. Баторія 24, Центральне бюро ogłoszeń ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Кароля Людвика 9, и А. Ольшевского ул. Килиньского 2; — въ Ярославѣ Л. Крижановскій; — у Вѣднѣ: M. Dukes, I. Wollzeile 6-8; Rudolf Mosse I. Seilerstätte; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasensteins & Vogler I. Wallfischgasse 10; Вѣ Франкфуртѣ и Гамбургѣ: M. Haasensteins & Vogler.

Передплата на „ДѢЛО“ и наложенность за инсераты платитъ у Львовѣ.

Передплата на „ДѢЛО“ въ литер. додаткомъ въ Австрію: за границею: на цѣлый рокъ . . . 18 ар. на цѣлый рокъ . . . 24 ар. на полъ року . . . 9 ар. на полъ року . . . 12 ар. на четверть року 4 ар. 50 кр. на четверть року . . . 6 ар. у Львовѣ: на цѣлый рокъ . . . 16 ар. на полъ року . . . 3 ар. на четверть року . . . 4 ар. на мѣсяць . . . 1 ар. 35 кр. Редакція, Адміністрація и Експедиція подъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вѣрстають ся лише на попереднє вѣстереженє. — Редакція неопечатанъ вѣдѣй вѣдѣ порта. Подорожне число копій 8 кр. в. в. Оголошеня змѣстъ принимають ся по цѣнѣ 10 кр. вѣдѣ однокъ стрѣчки инсератовъ або въ мѣсяць а въ рубрицѣ „Набѣсла“ по 25 кр. в. в. Подѣлки и инші конесса приватнѣ члѣсать ся по 15 кр. вѣдѣ стрѣчки.

Справы парламентарній.

На вчерашнѣмъ засѣданю палаты послѣдъ вела ся дальше дискусія надъ 2-гмъ артикуломъ провѣту реформы выборовъ. Артикулы сей постановляе, въ якій способъ мають водбувати ся выборы до рады державной: безпосередно въ трехъ куріяхъ: большон посѣлости, палатѣ торговельныхъ и мѣсѣхъ, а посередно въ куріи громадъ сѣльскихъ и въ пятій новій куріи. Вже въ комісія стрѣтивъ сей артикулы большій переповы, але вѣднѣ такъ бувъ принятый перевагою голосѣвъ нѣмецко лѣвнѣ, бо правительство робить въ того вѣстѣю принципіальну, вѣдѣ котрон не може доступити. Въ комісія поставлено внесене меншости, домагающе ся безпосередности выборовъ у всѣхъ куріяхъ.

Настрѣй палаты въ часѣ вчерашняго засѣданя не бувъ користный для правительства. Всѣ сторонництва дискутували надъ справою авдіенція д-ра Люефера у цѣсаря и запускали ся въ комбінаціи. Наибольше була занята лѣвица, котра уважала того рода порѣшенє квестіи бурмістра своимъ пораженємъ, и загадала помѣстити ся на правительствѣ голованемъ за безпосередности выборовъ. Дятого то въ послѣдній хвѣли показала ся потреба змѣнати первѣстный планъ тактики. Президентъ палаты загадавъ въ-разу упорати ся чимъ скорше въ дискусію надъ 2-гмъ артикуломъ: допустити до голоса двохъ-трехъ бесѣдниковъ, а вѣдѣ такъ замкнути дискусію и зарядити голосованє. Коли-жъ зачали правительственнѣй круги ширкувати, що становище лѣвнѣ непевне, порѣшено перетягнути дискусію на два засѣданя, бо за той часъ буде можна дойти до ладу въ лѣвнѣ.

Ходъ дискусіи бувъ слѣдующій:

Пос. Брзорадъ мотивувавъ внесене меншости, чтобы выборы водбували ся у всѣхъ куріяхъ безпосередно. Заявды подношеніи противъ безпосередности выборовъ суть цѣломъ неоправданъ. Бесѣдникъ долучивъ же додатковѣ внесене, чтобы каждая громада была мѣсѣмъ выбору. Заявчивъ поклонкомъ, чтобы каждый, хто хоче переизнати фальшованѣ водѣ люду, голосувавъ за внесенемъ меншости.

Молодо-чешскій пос. Форманекъ е товгадѣ, що правительство длатого ушрае ся при посередности выборовъ, чтобы могло выдѣлѣти на выборы всякими махинаціями.

Пос. Кравсъ глумивъ ся въ лѣвнѣ кола польского, котру назвавъ „сытою“. Одно лишь коло польске домагае ся выборовъ посередныхъ, чтобы заперевити собѣ мандаты при помощи пресіи выборовъ. Промовлявъ за системою плюраальною, а то въ такій способъ, чтобы интелігенція мала по 2 и 3 голоса.

Пос. Кронаветеръ выступивъ въ оборонѣ безпосередности выборовъ. На его руни настѣло много петицій вѣдѣ громадъ польскихъ въ тысячахъ подписѣвъ за безпосереднымъ голосованемъ. (Пос. Пернерсторферъ: Я такожъ дѣставъ таку петицію.) Посередѣй выборы суть наилучшою почвою для коррупціи. Вѣдѣ такъ глумивъ бесѣдникъ въ промовѣ г-ра В. Дѣдушакъ что-до выспости интелігенціи. Дѣдушакъ думаетъ — говоривъ Кронаветеръ — что нашъ мозекъ горше устроєнъ якъ мозекъ аристократѣвъ. Мы думали, що лѣдѣ вѣдѣ такъ суть рѣшнѣ, але ажъ теперь мы дождѣдѣ са, что паны управляющіи спортъ нѣмѣскій и ловецкіи мають монополѣ на интелігенцію и образованє. Въ исторіи однакъ знаємо, що наилучшіи силы почивають въ найнижшихъ верствахъ люду. Революція французска дала на се доказы.

Пос. Пешекъ и пос. Кайзеръ промывляли за безпосередности выборовъ.

Пос. Биджейовичъ заявивъ, что коло въ автономныхъ взглядахъ буде голосувати за посередности выборовъ. Протестувавъ противъ закидѣвъ п. Кравса что-до сытои лѣвнѣ кола польского.

Президентъ міністрѣвъ г-р. Баденіи зазначивъ, что правительство непохотно обѣае при незмѣнѣмъ арт. 2-гмъ, с. в. при посередности выборовъ, и рѣшєе тон справы лѣшае выключно соймамъ краєвымъ.

Промывляли послы Шайхеръ и Киндерманъ за безпосередности, а вѣдѣ такъ прайшовъ до голоса пос. Леваковский. Промова его выклала прайдну бучу въ колѣ польскѣмъ, такъ что ажъ ухвалено, абы г-р. Войтѣхъ вѣдавъ ся въ полемію въ высказаннѣ Леваковского.

Вѣдѣ коли справа реформы выборовъ — говоривъ Леваковский — станула на порядку денномъ, надходить петиція вѣдѣ громадъ польскихъ и рускихъ за безпосередности выборовъ. Однакъ коло польске поважило ся выступити въ оборонѣ посередности, мотивуя се фразами о автономіи краю. Лице вѣдѣ вѣстѣду червонѣ, коли слухати тѣхъ фразѣ. Властива причина лежить денеде. Розходять ся о заперевити мандатѣвъ для посѣдающон класѣ. Для примѣру способъ переводженя выборовъ до сойму галицкогго. Сколькѣ сльозъ, сколькѣ зруйнованыхъ еженствѣй, сколькѣ страданя дучитъ ся въ послѣднихъ выборахъ! Тѣхъ всѣхъ, що боронили своихъ пересвѣдченѣ, переслѣдують. Заборонювано нарядѣ передѣльборѣй, безправно постуговано при выборѣ выборовъ, замыкано ихъ по вязанцахъ и т. п. Превѣе кабинетъ знае тѣ практикѣ въ власногго досвѣду. Часто навѣтъ урядники проклинають тѣ вѣдѣносныи та лишь ради хлѣба и надѣвъ авансу повнати приказѣ что-до пресіи выборовъ. Міністеръ судѣвництва повинѣтъ розслѣдити надужитѣ практикованъ въ часѣ послѣднихъ выборовъ и або обжалувати о клевету газетѣ, котріи доносили о надужитѣхъ урядникѣвъ, або покарати урядникѣвъ. Дальше высказавъ Леваковский терроризмъ жандармеріи при выборахъ, штучки комисарѣвъ и т. д. (Пос. Бжезновскій: Та се выборы въ опереттѣ! — Смѣхъ.)

А все те дѣе ся — говоривъ Леваковский — въ хосенѣ пануючогго сторонництва шляхотского для гнобленя люду. Що-до сея управы шляхотскон, то першенство у двору и родю деорацину радо полишаемо шляхтѣ, але скоро она схоче сягнути по нашѣ привилѣѣ, то насѣде для неѣ годнаѣ небезпечности. Шляхотске сторонничество говоритъ о религіи, просвѣтѣ и т. д., але властивымъ моторомъ его есть низѣйшій егоизмъ. Тѣ, що правлять въ Галичинѣ, се не правдива шляхта, лишь доробковичѣ, що добули собѣ ордерѣвъ и гѣдностей. Заявчивъ прославленемъ народу польского, высказуючи надѣю, что насѣде пора, коли державѣ европейскѣй привернуть ему свободу и независимость.

Замкнуно дискусію, а генеральнѣ бесѣдникъ г-р. Войтѣхъ дѣдушицкѣй мавъ подѣвну задачу: боронити посередности выборовъ и полемизувати въ Леваковскѣмъ. Заявивъ, что першій разъ се лучае ся, что польскѣй посолъ муситъ въ парламентѣ полемизувати въ землякомъ. Боронивъ посередности выборовъ такими аргументами, что н. пр. и въ тѣхъ краяхъ, де суть выборы безпосреднѣй, истнуе коррупція выборовъ. Высказавъ пересадно вѣдѣносныи въ Галичинѣ и заслуги верховодячогго сторонництва польского. Казавъ, что при выборахъ до галицкогго сойму постуговано законно. Назвавъ Леваковского союзникомъ Побѣдоносцева, бо противъ польскон интелігенціи уживае такого самого оружія, якимъ російске правительство поборювало повстанє.

На тѣмъ перервано засѣданє, а навѣтъ, во второкъ, мавъ промывляти ген. бесѣдникъ контра пос. Пернерсторферъ и наступити голосованє.

Комісія палаты панѣвъ радѣла надъ провѣтомъ закона о пенсіяхъ емеритальныхъ для урядникѣвъ и ихъ вдовѣцѣ. Комісія ухвалѣла удержати въ силѣ первѣстный провѣтъ правительственнѣй, признаючи вдовамъ по достѣйнымъ першихъ трехъ ранѣвъ пенсію пѣсла провѣту. Рѣвножъ ухвалѣла комісія также додатковѣ обмеженє до провѣту, что вдова мае право до пенсіи лишь тогдѣ, коли покойнѣй мужъ передъ заключенемъ супружества бувъ що найменше 5 лѣтъ въ службѣ правительственнѣй. Мотивомъ сего обмеженя було се, чтобы молодѣ урядники не надѣто скоро заключали супружества. На нѣяшѣмъ засѣданю мабутъ ухвалѣти палата панѣвъ провѣтъ сего закона, а тогдѣ муситъ вѣдѣ ще разъ вернути до палаты послѣдъ, бо, якъ вѣстѣно, тамъ запала

ухвала змѣняюча провѣтъ что-до пенсіи вдовѣ въ першихъ трехъ рангахъ.

Въ колѣ польскѣмъ, — де вже не застѣае ворохобникъ Леваковский, нарядѣ надъ реформою выборовъ ведуть ся довѣрчно и благополучно. Такъ и, пр. ухвалено ставити въ новій палатѣ домаганѣ на побѣльшенє числа послѣдѣвъ въ Галичинѣ о чотирохъ въ новій куріи, а заравомъ не голосувати за нѣякимъ внесенемъ, котрого цѣль рѣвножъ побѣльшити число послѣдѣвъ въ нова куріи. Зъ того можна заключити, что цѣла ація кола була простою комедією. — Омогды зажадавъ пос. Едв. Гнѣвошъ, чтобы коло радѣло надъ такими двома внесеннями або поправками до провѣту выборчогго: чтобы каждый комисаръ выборчѣй присягавъ, что буде при выборахъ постулати безотрочно и законно, та чтобы выборы въ пятій куріи водбували ся тайно, картками. Оба тѣ внесення коло водкнуло, оправдуючись тѣмъ, что вже радѣло надъ тѣми вѣстѣями и вже запала ухвала нѣчогго нового не домагати ся. П. Едвардъ Гнѣвошъ вдовольнѣвъ ся такою ухвалою и не выступивъ въ кола польского. Чи се зновъ не комедія?

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Д-ръ Люеферъ тацѣбувъ вчера на авдіенціи у цѣсаря. Вѣршнѣйшѣмъ интѣсимѣтскѣй такъ пишуть въ сѣй справѣ: „Выбраннѣй зновъ на бурмістра вѣдѣнскѣмъ радѣю мѣсѣмъ д-ръ Кароль Люеферъ бувъ явѣ у цѣсаря на авдіенціи наслѣдкомъ одержаногго зымыу. Зъ уваги, что Люеферъ не може теперь дѣстати затверженя на бурмістра, вѣдѣлѣнавъ ся цѣсарѣ до его лѣвнѣности и высказавъ надѣю, что д-ръ Люеферъ, о котрого особѣстѣй чести, побрѣбнѣй способности и о вѣрности для монарха и вѣтчины цѣсарѣ е переконаннѣй, зрече ся доброзѣльно выбору, чтобы въ автономичнѣй управѣ Вѣднѣ могли скоро вернутѣ правельнѣй вѣдѣносныи. Люеферъ вѣдѣповѣвъ на те, что супроти безпосредного бажаня цѣсаря вѣдѣ, будучи патриотомъ и за вѣдѣгды лѣвнѣнымъ громадяниномъ, не бачитъ иншого выходу, якъ узнати бажанє цѣсаря за розказъ.“

Ся найновѣйша а несподѣвана подѣя знаа досѣ лише въ вчерашнихъ телеграмѣхъ. Покѣ-що вѣзляно про неѣ толкуютъ. Деякіи польскѣй дневники уважають также полагѣженє спобѣу тревачогго вже вѣдѣ полъ року мѣжъ интѣсимѣтами а г-р. Баденіемъ, за побѣду г-р. Баденіемъ; а радѣсть въ тѣмъ побѣдѣ постувають ажъ до такои великодушности, что зрѣнають ся навѣтъ глумленя надъ Люеферомъ, а лише по вѣтцѣвски хвалѣть его за чѣмнѣсть и послухъ супроти бажаня чѣ приказу цѣсарского. Вѣдѣнскѣй корреспондентъ Dziennik-a Polsk-ого такъ пояснюе справу: Графъ Баденіи бачивъ прикре положенє интѣсимѣтовъ и Люефера: они бѣдѣй самѣй арозумѣли, что на своимъ не постулавѣтъ; радѣ бы якосъ выкрутити ся въ мѣтѣ, та ба! нема выходу, — нѣ въ задѣ нѣ въ передѣ! нѣ въ кузь нѣ въ дѣвѣр! И жалѣ зробило ся сердечному г-р. Баденіюму Люеферѣ та, чтобы ему улечити вѣдѣворотъ въ чѣстѣю, виробивъ для него авдіенцію у цѣсаря. Ба! д-ръ Люеферъ мавъ навѣтъ самѣ просити г-р. Баденіемъ о сѣмъ ласку. Резинація д-ра Люефера безъ видимон важнон причинѣ була бы для него самоубійствомъ, осмѣшила бы его у его власногго сторонництва: отже г-р. Баденіи змѣдувавъ ся надъ нимъ и улечивъ ему вѣдѣворотъ. Коли теперь Люеферъ уступае въ волѣ цѣсаря, то се навѣтъ подѣлѣше пустѣтъ интѣсимѣтовъ!

Не маємо причинъ перечатѣсь въ тѣмъ толками; але годѣ не замѣтити, что они выгладѣють якосъ давно. Будѣ что будѣ, побѣда г-р. Баденіемъ надъ интѣсимѣтами и Люеферомъ передѣвѣмъ повинна бы урядувати нѣмѣцкихъ либералѣвъ, тѣхъ найзавѣстѣйшихъ противникѣвъ интѣсимѣтовъ, такъ соромно покѣнавшихъ у Вѣднѣ и выпѣрѣтахъ въ радѣ мѣсѣмъ. Тѣмчасомъ тѣя „побѣда г-р. Баденіемъ“ такъ озлобѣла либералѣвъ, что пѣсла телеграмѣвъ грозѣть голосувати нѣмѣтъ противъ 2-го артикулу реформы выборовъ и тѣмъ повалити всю реформу, за котрою досѣ такъ вѣрво стояли при правительствѣ. Протѣвно зновъ днев-

ники интѣсимѣтскѣй высказують неудану радѣсть, въ такогго полагѣженя справы бурмістра и называють се своєю побѣдою. А вже наибольшѣ авѣртають на себе увагу слова признаня, аспѣми цѣсарѣ высказавъ Люеферѣмъ свое переконаннє о его способностяхъ, чѣсти и патриотизмѣ, та ще й слово „теперь“ при згадѣчѣ о неможности затверженя выбору на бурмістра. Що те все цѣсарѣ сказавъ, порозумѣвшись въ г-р. Баденіемъ, се уважати треба за рѣчь певну. Яка жѣ въ тѣмъ побѣда г-р. Баденіемъ, коли вѣдѣ улечуе вѣдѣворотъ Люеферѣмъ признаючи ему всѣ добрѣй прикметѣ та увѣняючи, что лишь теперь — на-разѣ затверженє его выбору невозможно? Не выхѣдѣть же скорѣйше на те, что Люеферъ и интѣсимѣты за вѣдѣдѣ досѣ твердили, что толькѣ увага на Угорщину и близкѣе своѣмъ угорского тысячѣлѣтѣ перешадажѣ затверженю выбору? Отже г-р. Баденіи справдѣ побѣдѣвъ, о сколькѣ на разѣ поставѣвъ на своимъ; але чи побѣдѣвъ своєю „зелѣною рукою“, своєю повагою и властїю, се пытанє, котре выпаде заперечити. Протѣвно черевъ тѣмъ побѣду выскала хѣба повага д-ра Люефера.

Про гостану кн. Фердинанда въ Петербургъ дѣстала N. fr. Presse дуже замѣтѣу дописъ въ надѣ Невѣ. Подаємо ен отсе что въ головнѣйшогго. Передѣ приѣздомъ князя перебрѣвъ ся царѣ нарѣшно до Царского Сѣла, чтобы не вѣтати гости въ Зимѣй палатѣ; тѣмъ мало означити, что князь прибувавъ не въ гостѣ, а чтобы особѣно просити прощѣна царского. Цѣлогодина вѣда до Царского Сѣла мала означати, что князь готѣвъ хочъ бы на край свѣта вѣхати за тѣмъ прощѣнемъ. Въ дѣвѣрнѣхъ кругахъ говорятъ, что царѣ, хочъ принявъ князя дуже дружно, все-жѣ таѣмъ вычитѣвъ ему добрый „отче-нашъ“. Царѣ выпѣмнѣвъ князевѣ тѣмъ грызотѣ, якѣ вѣдѣ справлявъ Александрѣ III., и высказавъ свой жалѣ, что его батѣю не дожѣвъ поправы Болгарѣ. Вѣдѣ такъ заявивъ царѣ, что Россія не бажѣе нѣякой зверѣности надѣ Болгарію и не хоче мѣшати ся нѣ у интѣрнѣйшѣй въ загравнѣннѣй справѣ Болгаріи; все-жѣ таѣмъ мѣе надѣю, что набѣдѣ болгарскѣй буде уважати Россію за историчну провѣданцю Славянѣства. Князь Фердинандъ, вѣрушеннѣй принявъ, мавъ заявити, что вѣдѣ не знае большон чѣсти, якъ нѣи шляхомъ російскон политикѣ. Упѣвають навѣтъ, что князь мавъ вынѣтити свой намѣръ перейти на православіе. Министрови справѣ загравнѣннѣхъ кн. Лобановъ Ростовскѣмъ дѣкувавъ князѣ горячо, что причинѣвъ ся до помирѣня Болгаріи въ Россію, и высказавъ надѣю, что министѣръ зволѣтъ руководити болгарскѣмъ дипломатичногго агѣнта, котрого князь вѣставѣнѣвъ въ Петербургъ, такъ, чтобы Болгарія могла вѣсти политикѣ, яко бажѣе Россія. Кн. Лобановъ вѣдѣзавъ на те, что болгарскѣй агѣнтъ передѣвѣмъ буде чѣйше дѣставѣти приказѣ „вѣдѣ свѣтлон мудрѣстѣ“ князѣ Фердинанда; але вѣдѣ, Лобановъ, радѣ готѣвъ у всѣмъ разѣ приходѣти болгарскѣмъ агѣнтѣмъ въ помѣчь своимъ добрымъ радами. Таку добру раду удѣлявъ кн. Лобановъ таѣмъ зрѣвъ кн. Фердинандѣмъ. Добре було бы — каже, — чтобы Болгарія увѣшла въ Россію въ торговельнѣй союзѣ. — Взагалѣ наслѣдѣкѣ петербургскон гостини кн. Фердинанда суть вже яснѣ. Россія, бодаѣ якѣ довго буде мѣти впливъ кн. Лобановъ, не буде нарушѣти болгарскон самоѣбѣности; все-жѣ таѣмъ напрямѣ болгарскон политикѣ буде выхѣдѣти въ Петербургъ, а Болгарія буде повѣрѣно слугѣю Россіи. Се головна рѣчь, по-при котрѣй малу увагу мають нашѣ справѣ, якъ поворотъ болгарскѣхъ офицѣровъ въ Россію до краю або становиско болгарскон церкви. Справѣ тѣ не вымагають посѣху, они полагѣдѣть ся згодѣмъ.

Урядѣмъ потверджуе ся, что италіискѣй президентъ министѣрѣвъ Рудініи хоче обмежити ся лише на оборону Еритреѣ, а по увѣдѣленю Адігратѣ вѣдѣ обѣга мѣе Адѣу и кранну Тітру безусловно покинути. — Пѣсла вѣстѣй въ Лондѣмъ малѣ переговоры мѣжъ Менѣлікомъ а Италію розѣбитѣ ся въ такои причинѣ: Италія хотѣла зрѣчи ся протекторату надѣ Абѣссинію, але за те жадала, чтобы Менѣлікъ зобовѣзавъ ся, что не примѣе нѣякого нашего протекто-

ДѢЛО

Выходит у Львові щодня (крім неділей і руских свят) о 5-й годі по полудні. Літературні додатки „Вибіорки найзнаменитіших повістей“ виходять по второк, а по второк і п'ятницю на переміну рахують у ДѢЛО.

Передплата и инсераты принимаются: у Львові Адміністрація „ДѢЛО“ ул. Баторія 24, Центральне бюро ogłoszeń ул. Коперника ч. 11, и Бюро газет ул. Кароля Людвика 9, и А. Ольшевского ул. Килиньского 2; — у Відни: М. Дукес, I. Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „ДѢЛО“ и напечатаніе на инсераты платят у Львові.

Передплата на „ДѢЛО“ зъ літер. додаткомъ въ Австріи: на цѣлый рікъ . . . 18 шр. на цѣлый рікъ . . . 24 шр. на полъ року . . . 9 шр. на полъ року . . . 12 шр. на четверть року 4 шр. 50 кр. на четверть року . . . 6 шр.

у Львові: на цѣлый рікъ . . . 16 шр. на полъ року . . . 3 шр. на четверть року . . . 4 шр. на мѣсяць . . . 1 шр. 35 кр.

Редакция, Администрация и Экспедиция подъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи возвращаются съ листом на поперекъ иностранному. — Рекламация неоплаченная вольна въ портъ.

Подорожне число коштує 8 кр. а. в. Оголошенія зъявляють ся по цѣнѣ 10 шр. въ день одної строки инсератовъ або въ мѣсяць а въ рубрицѣ „Наблюданія“ по 25 шр. а. в.

Подарки и инші донесенія приватній числять ся по 15 шр. въ день отплати.

У Львові, дня 29 м. ст. цвітня 1896.

Гр. Бадені позбувъ ся клопоту, бо вже такъ якъ бы мавъ свій цѣлый проєктъ реформы выборовъ unter Dach und Fach. Се, чого сподівавъ ся и на що числявъ, стало ся дійсно: проєктъ закона, змѣняючого основні постанови що-до репрезентації краївъ въ радѣ державній, ухвалений въ другій читанню потрібною більшістю двохъ третинъ голосівъ. Проєктъ правительственный прийнятий безъ зміни: маємо п'яту курію виборчу, опираючу ся на загальноту правъ голосованія, а не на монархіяльні округи виборчіми а мінімальними числами мандатівъ, маємо и на даліше посередність виборівъ въ куріяхъ сільськихъ и въ новій курії, — однимъ словомъ маємо реформу виборчу покла рецепту двохъ міністрівъ годаків, безъ уваженія тыхъ поступківъ, які широкій верстві населенія ставили до реформи виборчої у властивості и значіння. Покрівдення и ведогдності теперішньої ординації виборчої остаеть и на даліше.

Правительственная рецепта відповідала, що правда, організовану, для котрого була приписана. Імшою реформи ані гадати — сказано було въ мотивній правительстві — перебити при теперішній складі парламенту, тожъ беріть, що даємо. Въ тыхъ словахъ містивъ ся найсильніший аргументъ правительстві, бо всѣ прочі аргументи на захвалення проєкту були другорядні, для декорації. И коли правительстві побачило, що парламентъ справді стверджує дѣлами и фактами правдивість повисшого головного мотиву та не старає ся навіть реагувати противъ сего закиду неадекватності, — оно не уважало потрібнимъ въ часѣ дебати закусати ся въ збыване закондівъ, піднесення противъ проєкту. Правительство пошло навіть ще даліше; въ тыхъ немногихъ случаяхъ, коли підчасъ дебати збиравъ голосъ котрий небудь зъ двохъ авторівъ проєкту, гр. Бадені або др. Рітнеръ, можна було вже чути немов формальний приказъ для ухвалення проєкту. Правительство — сказавъ пос. Романчукъ, реєруючи своє вношене меншости — говорить теперъ вже цѣлкомъ отверто: Sic volo, sic jubeo, stat pro ratione voluntas и не робить собі нічого зъ завадливихъ. Результатъ голосованія показавъ, що

воля и приказъ правительства нашли послушъ у більшости парламенту. Отсе була бы характеристика становища правительства въ до-теперішній дискусії надъ реформою виборчою.

Становище сторонництва парламентарнихъ було дуже на руку правительству. До бою не виступала ніяка поважніша опозиція, добре зорганізована, а хочъ въ деякихъ квестіяхъ могло правительстві не бути цѣлкомъ певне більшости за собою, то все таки вигляды на ту більшість були більшій, якъ на поражене, що випробувъ и показавъ результатъ голосованія. Въ дискусії надъ проєктомъ були три важніші моменти, въ котрыхъ правительстві було сильніше заатаковане: квестія загального, безпозередного и тайного голосованія, число и роздѣлъ мандатівъ въ новій курії, квестія посередності виборівъ въ куріяхъ сільськихъ и въ новій.

Що-до першого квестіи — загальне право голосованія — то она мала більше теоретичне значіння. За загальнимъ правомъ голосованія завадилася: молоді Чехи, авісеміти, німці, націонали, кѣлька послѣдъ дикихъ и послы Романчукъ та Леваковскій, — загаломъ 61 послѣдъ. Може за більша тіть побачимо, на скільки идея загального права збільшить ряди своїхъ прихильниківъ.

Квестія числа и роздѣлу мандатівъ въ новій курії була вже більше дразлива, бо дотикала життєвихъ інтересівъ поодинокихъ сторонництвъ. Супротивъ пропорції, яку предлагавъ проєктъ правительственный, можна було виконувати десяткі іншихъ пропорцій и після нихъ укласти число и роздѣлъ мандатівъ. А кожній тавій комбінації не можна було відмовити раціи, бо опирала ся она на певній основі. Де нема вже нішого виходу, тамъ входить въ гру статистика — показавъ, якісь політичъ и въ сѣмъ случаю слова его оправдалася. Але не дасть ся запирати, що два закиди суть цѣлкомъ оправдані що-до правительственного проєкту: разъ що Славяне значно покрівджені супротивъ Німцівъ, а друге, що Галичина найбільше вишла зъ-поміжъ усеїхъ краївъ. Зарадати сему лиху въ одній и другій напрямъ старавъ ся пос. Романчукъ, але за его вношенемъ внало лишъ 38 голосівъ, бо навіть коло польскіхъ за сѣмъ не голосувало. Взагалъ становище кола польского въ тій квестії було не

лишь комедією, але и несомѣстно, а внесена кола, котре було поставлене більше для формальности, мабуть ніхто не трагнувавъ на серію, коли навіть міністръ для Галичини, др. Рітнеръ, заявивъ ся противъ него. На кожній способъ теперішній перевага Німцівъ супротивъ Славянъ въ парламенті не буде порушена, а заслуга сего припадає вповни двомъ міністрамъ Полякамъ, авторамъ проєкту.

Видица третя квестія — посередності виборівъ въ двохъ послѣднихъ куріяхъ — порішана въ користъ Поляківъ. Кажемо Поляківъ, бо можна припускати, що правительстві було бы не ставило тей квестії принципіально, коли бы не разъ авторстві проєкту не попало слъ въ руки Поляківъ-міністрівъ. Посередність виборівъ треба уважати рекомендацією для Поляківъ за ихъ згоду на реформу виборчу. Бо й справді відомі народъ австрійскій мабуть не порозумівъ такъ добре значіння посередності виборівъ и не змігъ такъ наглядно покористувати ся посередністю, коли розходитъ ся о захоплені въ свои руки вогнума широкійхъ верствъ населенія, якъ Поляки въ Галичині. Квестія посередності виборівъ єсть для Поляківъ життєвою въ повноту того слова значіння, підъ виглядомъ політичнійхъ, національнійхъ и матеріальнійхъ — и ділятого въ обороні и виступили зъ цѣлою силою свои вимовы (а не аргументы) послы польскі. Они загрозили, що будуть голосувати противъ цѣлого проєкту въ третій читанню, коли-бъ мала бути ухвалена безпосередність, — а та конвенція, такъ рідка въ колі польскіхъ, чейже найліпшимъ доказомъ, въ чью користъ має бути законсервована и на даліше монархіяльність теперішньої ординації виборчої: посередність виборівъ въ куріяхъ сільськихъ и въ новій курії. Польскі послы можуть сѣвати ся тымъ, що удалося имъ оборонити свій найбільшій свій skarb paładowy, бо щоби коли небудь галиційскій сеймъ мігъ ухвалити безпосередність виборівъ, сего нема чого боятися. Парламентъ, ухвалюючи въ засадѣ посередність виборівъ и віддаючи есенціальну зміну що-до того въ руки сеймівъ краєвихъ, запоручивъ тымъ самимъ вимовою становище Галичині, бо у всѣхъ краяхъ австрійскихъ може бути заведена безпосередність виборівъ въ куріяхъ сільськихъ, але въ Галичині лишитъ ся все по давньому — за се ручаєтъ пп. Євдженовичъ

и Дьдушичъ, котрі боронили тей справі въ парламенті.

Даліша дебата надъ реформою виборчою будить вже менше зацікавлені. Поправки, есенціальні ухвалені, мають другорядне значіння. Гр. Бадені може бути доволеній, бо не лишъ взагалі перебивъ реформу виборчу, але й має реформу таку, якою хотівъ. Чи тота реформа відоводить широкій верстві населенія и чи колода, котра синала правильний хідъ справі, усунена — се друга річъ, а відповіди на се мабуть не прийде довго ждати.

Новела до закону конкуренційного

зъ дня 15. серпня 1866 ч. 28 в. з. и розп. кр. о покрівданні коштівъ ставлені и удержуванні будиноківъ церковнихъ и парохіяльнійхъ въ парохіяльнійхъ визначеніяхъ католицкого, якъ такожъ достаточуванія припадківъ и зрядківъ церковнихъ.

II.

Найважніша частина новихъ постановъ відносить ся до філіальнихъ парохіяльнійхъ. Въ роцѣ 1893 постановивъ бувъ сеймъ Оуниверсальскій въ сеймѣ вравстві внесене на зміну §. 9. закону о конкуренції церковній а подагоджуючи дотичне внесене ухвалитъ сеймъ вравстві доповнити §. 9. въ той способъ, що парохіяльнійхъ мѣщанствъ, въ котрыхъ находить ся церкви непарохіяльнійа а при тій-же є стало установленій духовнійхъ, котрий віддѣльно повнитъ всѣ чинности душпаствіа, будуть уважати ся за вилученіхъ зъ звязи парохіяльнійхъ и будуть увільнені відъ повинности видати въ церкви и будинки парохіяльній (матеріи). Предложена зміна не одержала однакожъ санкції зъ причинъ попередно поданихъ. Зміненій теперъ §. 9. постановляє, що наколи въ окрузі парохіяльнійхъ по-за області громади, въ котрій є матерія церкви парохіяльнійа, находить ся церкви філіальнійа удержуванія приналежніми до неї парохіяльнійа, то парохіяне філіальній — о скільки нема окремон умови — обовязані є до конкуренції на рѣчь церкви матеріи въ вѣстѣ, котра не може перевищати одної третини частини видатківъ, які мають бути покриті въ дорожѣ конкуренції. Высоту тей вѣстѣ означитъ въ кожнімъ случаю власть орканоча, маючи на увазі дані обставини, якъ способъ повстанія філіи, віддаленія відъ церкви матеріи.

ЛЮБОВЬ.

Зъ ческого — Вілми Соколовни.

(Конецъ.)

Чимъ разъ сумніше и сумніше було, де відтакъ гостила Любовъ. До якихъ то нанизъ вона аступала! О, то були сумні глибокі людскіи нужди, опущенія, суму и зневір'я. Була се глибока, куда дѣстались бѣднати, котрымъ така доля або судилася відъ роду, або попали туда середъ невагодинъ житія в неважливихъ нещасть, або таки відъ татаромъ своихъ провинъ и неправостій. А зъ тыхъ глибокихъ підносились въ гору плачъ, стогны, врані, хлипаніе, збѣгання, жалоби, докори, просьби, нарікання и прокляти въ найдавнішій и глибокій зворушливій суміи та заповняли тую пропасть ажъ до верху. О, чи-жъ не було способу видобути ся зъ того долі людского горя?

Тяжко, дуже тяжко! Удары були незвичайно прикрі, але було де сповістися, о що опертися — не можна було видобути ся на гору зъ пропасти, що дѣлала ихъ відъ прочого свѣта. Тутъ то тамъ удавалосьъ незвичайнимъ трудностямъ и намаганнямъ, але чи-жъ тій бѣднати мають силу? Чи можна жадати відъ безсильного, щоби доконавъ праці фізичнои, якої не може здоровій? А де-жъ той, що болить душею, вже обезсиленій невагодинами и нещастями або гримючимъ совѣсти, має взяти сили и бодрости душѣ до побѣды перешагнуть и підвестися по-надъ сумну, тяжку свою судьбу?

Любовъ почувла невысказаний біль, а очі єи заплили слезами безконечного жалю.

„Говорять о мені, що я всемогуча, а чи-жъ можу я зміняти тую пропасть горя и

нещастя на соняшну кривну щасливості и спокою? Лишь тогдѣ, якъ порішила вѣстѣ судьба, коли отворити ся мені всѣ а всѣ серця людскі. Въ нихъ и ними буду могла сотворити чуда любові — висушити слезы жалю, втихомирити всѣ стогны и нарікання, усунути всѣ неправди.“

И вийшла Любовъ зъ тыхъ кривнъ горя, але скоро вернула ся, ведучи цѣлий громади до краю пропасти.

— Кудѣ то насъ поведешъ? — пытали ся всѣ. Одні йшли нерадо, другі зъ цѣговости, нийчъ рівнодушно, мало хто охотно. Любовъ єще не найшла ключа до ихъ сердець. И задержалася зъ ними коло пропасти, а хо тачи ихъ потішити, наклонилася надъ ними.

— Чи чуєте?

Зъ догнани въ гору розносивъ ся що разъ більше виразно жалобно-прикляний голосъ дѣвчини, що голосить смерть, а зъ его звукомъ мѣшавъ ся жалобний дѣточій плачъ.

— То дѣти-сирітчи заставу за своєю мамою. Втратили въ ній пастуху и корми тельку, бо батько вже передъ рокомъ поїшовъ тою дорогою до вѣчності. Вони самі, опущені, сироти на свѣтѣ. Небожата! сьогодні ще въ ихъ сердцахъ лишъ біль за втраченню мамою, а завтра? а даліше? Хто ихъ наситить? хто одагне? хто уїме ся за ихъ душею? Не вже-жъ не чуєте? — пыталася Любовъ даліше.

Жалобній нарікання несли ся въ гору. Була такъ тяжкій, що ледяи підністися могли до слухаючихъ.

— То опущеній бѣдняга. Не має вже своихъ, чужі не приклоняє серця до его нещастія, а немѣжъ, передъ котрою люде выминають ся, наповняє болемъ его тѣло. Душа его прагне бодай слівця потѣхи, а тѣло ажъ просить ся о милосердну опіку. Хто, хто подасть ему лѣки для его душѣ и тѣла?

Але ледяи Любовъ замовила, сейчасъ отъ-завъ ся зъ тысяча грудей просаяій, повенъ роспуку кликъ: „Хлѣба! дайте намъ хлѣба!“ Зъ за тей майже непрогляднои мрани, що заносила ся зъ безодні слѣзъ, було видно простягненій зъ просьбою руки — тутъ дѣточій, нѣжній рученята, нездбний до праці; тутъ руки матерей, що просять більше за дѣтьми ніжъ за собою; тутъ худі долоні тыхъ, що упали підъ татаромъ немочі на ложі болѣвни и просили о дробку справы; тамъ тверді, моволістї руки, що працювали охотно и вѣчно та й ще нийчъ ото разъ радше саянули-бъ за роботою, коли-бъ єи дѣстали, ніжъ мають простягати руки зъ просьбою; тамъ дрожацій руки старцівъ, котрымъ по клопотнійхъ невтомнійхъ житію не стало мѣсяця, де бы голову склонили, не стало кусника хлѣба, котрымъ бы наситили ся. Богато подобали скорому на яній тѣни, ніжъ на живучихъ людей. Було знати, якъ много зъ нихъ підъ старимъ одагомъ, ба й підъ лахами дрожацій відъ знои и якъ та дармо глѣдали за піддашемъ, щоби ихъ прикрито, за огнемъ, щоби огрѣти своа заморожене тѣло, висушити оджи мовру відъ дощу, сѣгнъ и слѣзъ.

Любовъ ледяи могла говорити зъ зворушенія, впаваючи на тую кривну бѣдаківъ. За-тинала ся, слезы придушували єи слова.

И зновъ нашія плачъ, що серце роздирає, — и явилася нові бѣднати. Однаковій одягъ марувъ, однаковій жѣвонъ. Мають оджи, харчъ и хату, дѣмъ одинъ — вѣзницю. То злочнацѣ.

— О, читайте въ тыхъ лицахъ, що на нихъ вирито! — говорила заводачи Любовъ. — Бачите той біль, той жалъ, тую роспуку, що тільки лицѣ змінила ажъ до впізнання?

Знаєте, що того мужа загнало въ се мѣсце покуты и смутку устрою сусѣльного?

Нужда! Въ дома немѣжна жѣнка, голодній дѣти. Голосомъ, що серце роздирає, виликали дѣти: „хлѣба! хлѣба!“ Надармо ходивъ відъ хати до хати: „Дайте роботу!“ Руки були порожні. Не знайшовъ ся ніхто, щоби вложивъ до рукъ або яку роботу, або кусникъ хлѣба, а до ушей его доходивъ тільки роздираюцій серце плачъ дѣтей, все однаково моляцій: „тату, хлѣба!“ — тыхъ дѣтей, що вѣли ихъ такъ само любити, якъ любить богачъ въ палатѣ свои дѣти... А коли не було нікого, хто бы змилосердивъ ся або дарувавъ що-небудь, — вѣли поїшовъ и взавъ! Не думайте, що при тѣмъ не палѣнѣло его лице, що ноги его не хотѣли вертатися, коли бравъ ся до того, — се-жъ було ему неаважне відъ молодости, свои дѣти вчизъ брідити ся тымъ, его руки, що навчили єго честно добувати хлѣбъ, тресли ся зъ трѣвоги и сорому, коли саятали по чужо добро... Вѣли перенѣти муки, змѣни зважувъ ся, але не мігъ стерпѣти довше глѣдати на муку тыхъ, що ихъ найбольше любивъ на свѣтѣ. За-дѣла нихъ допустивъ ся провини. Де-жъ було милосердне серце, щоби охоронило его передъ дѣломъ, за котре засагнула его караюча рука справедливості?

А чи бачите тую жѣнку, що зъ глухимъ болемъ глѣдѣти передъ сѣбе? О, більше ніжъ кара и ганьба змѣниці мучить єи въ душѣ образъ, що не опускає єи въ день, прогонію сонъ зъ єи повнѣтъ у ночи. Мала одну дѣвчинку, одну потуху свого житія. Коли дѣти отворило очената и усмѣхнуло ся, забула, що не має хати, що не має жадного притулку на цѣлѣмъ широкѣмъ свѣтѣ. Якъ она радо виплекала бы рум'яне личко своєї дѣвчини, якъ се бачила у дѣтей щасливихъ матѣвонъ, що можуть имъ дати все до прожитку. Але личко єи дѣтине було блѣде, ще блѣдше ніжъ цѣтка сѣвжѣцѣ, а усмѣху на нійми

вызывают до борьбы не лишь тутешне але й угорске правительствы. У всехъ кругахъ, что не належать до ближайшого сторонниства д-ра Люефера, сумно стае, коли бачать, что не досыть поваги самого правительства, але треба було ажъ поваги короны, чтобы скловити д-ра Люефера до добровольного уступления вѣдъ уряду, которого безъ волѣ правительства обняти не мѣгъ, и що се стало ся заразы по мовѣ Люефера, въ котрой вѣнъ, вызываючи всѣ поваги державы, заявилъ свою готовность принять той урядъ. Се вражѣе в загалѣе, а особливо оно сильне въ кругахъ либеральныхъ послѣдъ, котры въ такыѣхъ положенняхъ справы бурмістра учувать розчароване и суперечность въ дотерѣшними заявами гр. Баденъго.

Посля того самого дневника на вѣсть про авдіенцію д-ра Люефера у цѣсаря перервала сполучена лѣвица свое засѣдане, бо спокійна наарада сталась неможливою. Цѣле передшолудне громадились са послы у гуртки и розпавляли про новину. Заановало загалѣе оголошене, называно подѣлю водворотомъ министерства передъ антисемитами. Лише антисемитскыя послы булы въ добрымъ настрою.

Politikъ каже мѣжъ нами: „Нѣхто не схоче сумнѣвати ся, що уступлене д-ра Люефера наступило наслѣдкомъ аконсъ умовы мѣжъ антилибералами а правительствомъ. Головною рѣчию той умовы буде у всякомъ разѣ те, что правительство такы воддасть управу мѣста антисемитамъ, а лише жадае водложена остаточного рѣшеня менше важной справы выбору д-ра Люефера на бурмістра. Люеферъ арѣкае ся выбору лише, чтобы правительство могло въ порядку завернути ся зъ матиѣ, въ яку остаточно попало, и чтобы могло найти для себе способъ, такы припоручити его выборъ до затвердження, не выставляючи ся на позоръ, что было до того змушено.“ Дальше каже гаданий дневникъ: „Що до гр. Баденъго, то не можна сказати, что вѣнъ славою окрытый вышловъ зъ борьбы зъ Люеферомъ. Правда, что вѣнъ може собѣ надавати такий позоръ, бо въ вѣнцѣ ставудо на томъ, чого вѣнъ заразы спершу хотѣвъ. Але чи лише таку дорогу мавъ вѣнъ до выбору? Коли вѣнъ обьявъ свой урядъ, антилибералы мали вже у Вѣдн величезну болѣзнь. Але либералы хотѣли за всяку цѣну назадъ собѣ Вѣдею здобути. Тогдѣ то для либераловъ ставъ гр. Баденъ переспраляти зъ антисемитами. А коли переговоры розбились, почала ся боротьба, котра заразы при першій стычкѣ завдала правительству значай равн. До рѣшучого розрыву довело невадале пояснене неавтвердження выбору Люефера, яке гр. Баденъ давъ въ радѣ державной. Гр. Баденъ заповѣвъ обѣска, что на антисемитахъ покаже свѣтови, якъ то вѣнъ умѣе пробирати удѣрныхъ. Тымчасомъ справа не удала ся, бо не правительство, але антисемиты воднесли повну побѣду. Гр. Баденъ мѣгъ собѣ заощадити сего розчарованя, коли бы бувъ вѣдъ початку поступавъ собѣ зъ лѣвицею такъ, якъ она пѣска своен вартости собѣ заслуга.“

Подобно паше Arbeiter Ztg.: „Колы теперъ гр. Баденъго гаять за его слабость, то добре ему такъ; те, что вѣнъ арывавъ нивѣ, мѣгъ бувъ давно аробити середѣ корастийныхъ оставити. Вѣнъ мѣгъ собѣ навѣтъ весь той клопѣтъ заощадити, коли бы бувъ не показъ въ непонятный блудъ и не уважавъ лѣвицею за сторонниство, зъ котрымъ правительство потребуе числети ся.“

Министеріальный Fremdenblattъ зазначае лише, что найважнѣйшою рѣчию въ цѣлѣй справѣ в закатчене борьбы въ управѣ мѣста Вѣдн; заразомъ заявляя той дневникъ, что не знае причинъ, для якихъ правительство мусѣло имити ся такого способу полагожденя справы.

Пбурядова Presse, уважаючи справу лише за борьбу мѣжъ либералами а антисемитами, радуе ся зъ полагожденя спору за principally цѣсаря, котрый давъ новый доказъ стародавнихъ патриотическихъ водносивъ мѣжъ домомъ цѣсарскимъ а столицей та вѣдѣсской дѣлості цѣсаря о добро Вѣдн. За те повинны быти вѣдчій цѣсарей оба таборы.

Про перебѣгъ авдіенціи д-ра Люефера у цѣсаря подаютъ лише антисемитскыя дневники, те, что мы вже вѣра повторили пѣска телеграммъ. Слова цѣсаря можна уважати за автентичный, бо чейже д-ръ Люеферъ, котрый очевидно подавъ вѣдъ до дневникѣвъ, не важавъ бы ся нѣчого додавати, унимати або перекручувати; та й запереченя урядового нема нѣ зъ вѣдн. Отже что до словъ „на разѣ“ каже Presse: „Колы цѣсарь, якъ пишутъ антисемиты, сказавъ, что затверждение Люефера „на разѣ“ в неможливѣ, то разумѣти треба не якийсь певный часъ, а лише способъ, якимъ Люеферъ доси выступавъ такъ остро. Такъ само и президентъ министерствъ заявлявъ было своего часу, что правительство, не затверджуючи Люефера, мало на уважѣ лише способъ, якъ вѣнъ бере участь въ жатю публичномъ. — Нашъ дневникъ инакше разумѣть те „на разѣ“.

Про те, якъ то пришло до авдіенціи Люефера и хто о нѣ старавъ ся, оповѣдають всѣлако. Пѣска дневникѣвъ антисемитскихъ гр. Баденъ въ минушомъ тыждинѣ звертавъ ся до вѣдчыхъ антисемитскихъ послѣдъ и вѣдчѣ са въ переговоры. Правительство мало обѣщати затверждение выбору Люефера, але подавало у слѣдъ, на котре сторонниство антисемитске не пристало. Якъ то услѣдъ, о томъ не кажутъ. Тогдѣ Люеферъ мавъ заявити, что готовъ на разѣ аречи са выбору, коли бы его цѣсарь водважъ до той жертвы. Подобно розповѣдаю собѣ такъожъ въ радѣ державной пѣска авдіенціи. Графъ Баденъ мавъ водвати до себе д-ра Люефера и завити ему, что не може агодити ся на затверждение его выбору та что выборъ той не буде затвержденъ. На те мавъ водповѣсти д-ръ Люеферъ, что се лише така гадка президента министерствъ, але вѣнъ, д-ръ Люеферъ, радъ бы се чути зъ устъ цѣсаря. Тогдѣ мавъ гр. Баденъ сказати: „То я постараюсь вамъ о авдіенцію“.

На вѣсть про авдіенцію Люефера заворушилось такъожъ въ ратуши мѣжъ мѣскими урядниками. Оповѣдають тамъ, что д-ръ Люеферъ бувъ субботу на авдіенціи у гр. Баденъго и доставъ прѣреченя, что его затверждение в лише пытаніемъ часу, а уступчивость зъ его стороны лише промостити ему дорогу до бажаного становиска. Выборъ бурмістра мавъ водбути ся въ среду; за кандидатѣвъ уважати д-ра Купку, Штробаха и Шлезингера. Люеферъ буде выбранъ першымъ вицебурмістромъ; кандидатомъ на другого вицебурмістра суть Патеръ и Цольцгоферъ.

На засѣданіи угорской палаты магнатовъ дня 25 с. м. пришло въ на чергу законъ про обѣдъ тысячелѣтня. Надѣяно ся, что законъ буде принятый безъ дебаты. Тымчасомъ коли по водчитаню его залувано въ палатѣ „Привѣтвенію“, зажадавъ голоса старшій еураторъ евангелицион церкви бар. Промай и выголосивъ водтакъ довшу бесѣду, въ котрой годивъ ся на те, чтобы обѣдъ тысячелѣтня уѣвѣковити такъожъ закономъ, але за разомъ зазначавъ зъ великимъ прѣтаскомъ, что Угорщина в королѣвствѣмъ выборнымъ, а на жаль той, кого Угорщина выжила уважати за першого Мадара, се бѣ то король угорскій, не буде на спѣлномъ засѣданіи парламенту. Але тогдѣ! Лише, нехай буде такъ, якъ мавъ бути: гѣрка дѣйствитѣль и обѣнане правды суть лѣпшій, вѣжъ всяке самодурство и мрѣ! Угорщина може зъ того взяти собѣ науку, что въ ен положенію мѣщо не змѣняло ся и что все осталося нивѣ такъ само, якъ было въ послѣднихъ столѣтяхъ, коли Угорщина могла стояти лише борбою, — лише борбою зъ тою стороною, вѣдъ котрой мала право ждати наисильнѣйшомъ подпоры. — Въ томъ заговорѣли нѣвъ всѣхъ сторонъ оклеивъ: Elall — значить, чтобы бесѣдникъ переставъ говорити. Бесѣдникъ заковывъ свою рѣчь заявою, что вѣнъ принявъ законъ, але мавъ собѣ за обовязокъ высказати свою гадку. — Президентъ министерствъ Ваной водповѣвъ на сю промову подобно, якъ на таку-жъ промову Угрона, выголосивъ въ палатѣ послѣдъ дня 22 с. м. Подѣмъ принято законъ.

Такы подтверждая ся вѣсть, что Сербія ухлила ся вѣдъ участи въ угорскомъ святѣ тысячелѣтня. Дня 25 с. м. водбула ся подѣ промовомъ короля рада министерствъ, и постановлено, чтобы анъ сербскій посолъ у Вѣдн Симачъ анъ генеральный консулъ въ Будапештѣ Барловачъ не брали участи въ томъ святѣ, бо сербска хоругва, яка въ Будапештѣ явить ся при походѣ въ роковины коронаціи короля, в хоругву давномъ сербской державы.

Fremdenblattъ на се цѣлкомъ арозумѣе и справедливѣе огрѣчене маленькомъ Сербіи воддывая са насмѣшками, якъ министеріальному дневнику могучомъ Австріи возвестъ не до лица. „Угорщина — каже — потѣшитъ ся тымъ, что заступники Сербіи будутъ едины, котрыхъ тамъ бракъ, и что держава св. Стефана невнино попала въ такѣ нещастѣ.“

Пурискій дневникъ адогадуютъ ся такого складу нового министерства французского: Меліаъ обѣме провѣдъ и рѣшнцтво, Діпитеку справъ внутрѣшнихъ, Гавото справы заграничній, Варту теку судѣбниства, Буланже теку скарбу, Кошері войну, Кержегі маринарку, Лѣге або Деманель теку просвѣты, Жонваръ роботы, Фрай-Шово торговлю, Делькасе коловни; Поанкаре мавъ бы стати министромъ безъ теки.

Нивѣ водвѣдѣти кн. Фердинандъ зъ Париза. Дня 26 водбувъ ся въ его честь обѣдъ въ министерствѣ справъ заграничныхъ. Буржуа выголосивъ насампередъ toastъ въ честь султана и на гараздъ Туреччины, обѣска пивъ за здорověе болгарского князя и дякувавъ ему въ имени правительства за доказъ прихильности до Франціи; наконецъ бувшій президентъ министерствъ выпивъ за здорověе княгини Маріи

Людвиги и кн. Бориса. Кн. Фердинандъ выголосивъ водтакъ toastъ въ честь президента республики и на могучесть и славу Франціи.

НОВИНКИ

— Посолъ Романчукъ одержавъ мѣжъ нами [на скѣлко мамо вѣсти] ось-такъ заявы признанія за свое внесенѣ въ справѣ нѣвъ и борѣвъ: 36 Львова телеграму: „Прими, шарый мужу, сердечну подяку, что вступивъ ся за свой народъ и вызывивъ передъ свѣтомъ нѣму таку кривду и неволю. Крѣпн еси! Вся Русь за Тобою! Львовскій народникъ.“ — 36 Скры телеграму: „Загалный зборъ Подгѣрскон Рады дякуе Вамъ за Ваше выступлене въ оборонѣ свободы зборѣвъ и проситъ передати слова шарой подяки для Люефера и Цернеротерера. Прѣзділ зборѣвъ.“ — 36 Коломый два письма въ признаніи: одно вѣдъ одного чоловіка, друге вѣдъ колумийскыхъ Русинѣвъ.

— Про загалный зборъ Подгѣрскон Рады въ Стрию, что водбула ся 23-ого с. м. подѣ промовомъ о. Теодоровича зъ Ракова а при участи до 300 членѣвъ и булы поважною маніфестациою патриотѣвъ стрійского Подгѣрца, подамо сими днями основне справовдане.

— Гѣрка доля и нужда пересѣдѣе нашихъ эмигрантовъ, что не засягнувши порады у людей разумныхъ и прихильныхъ, дають са заманити подшентамъ несовѣстныхъ агентовъ и выбирають ся безъ паспортѣвъ и безъ грошей до Бразиліи. Отъ что зновъ пишуть въ повѣту соалеского: Недавно выбрало ся зъ села Ванева 14 родичъ, болѣе якъ 60 особъ до Бразиліи. Выѣхали въ стаци въ Белѣвъ до дороги до Гамбургѣ, зъ-водн обѣскавъ нѣвъ агентовъ Вайнштокъ выселати на свой коштъ до Паранъ. Заразы въ Ярославѣ жандармерія задержала свѣхъ эмигрантовъ за-для браку паспортѣвъ, бо староство въ Сокалі не хотѣло нѣмъ выдати дѣлато, что не мали анъ потребныхъ грошей на дорогу анъ картъ корабельныхъ. Одины эмигранты а помѣчникъ агента Вайнштока, Бѣлянскій, вернувъ ся зъ жандармомъ до староства въ Сокалі по паспортѣ, однакъ не доставъ. Тогдѣ эмигранты поѣхали въ дальшю дорогу безъ паспортѣвъ, бо Вайнштокъ напѣсавъ до Бѣлянскѣго, что люди могутъ ѣхати безъ паспортѣвъ, а вѣнъ буде ихъ дожидати въ Освѣдѣмъ и водпроводити ихъ до Гамбургѣ. Эмигранты приѣхали 18-ого с. м. до Освѣдѣма. Тутъ Бѣлянскій и Вайнштокъ зажадали вѣдъ каждого свѣхъ грошей. Всѣмъ эмигрантовъ воддали грошѣ въ руки несовѣстныхъ агентовъ; прочіи не хотѣли сего аробити и вернулы зъ грошемъ, якій мали, до дому. Тымчасомъ, оба агенты, выдуривши грошѣ, щель безъ свѣду. Зъ тыхъ, что вернулись, кождый мавъ родину, а теперъ нужна гонити ихъ зъ хаты до хаты. Все майно свое продали и нивѣ, кромѣ маленькомъ готовнѣ въ кишени, нѣчого не мають. Субагента Бѣлянскѣго, черезъ котрого стѣлко родичъ остае нивѣ безъ хѣба и стрѣхи, мали власти прусскій на жадана власти австрійскыхъ узвѣнати въ Гамбургѣ. Мимо такихъ водстрашачныхъ випадковъ сельяне все таки продають грунты за безцѣвъ и хотять вандрувати до Бразиліи. Головнѣ агенты мають по селахъ помѣчникѣвъ, что для зарѣбу пхають своихъ братѣвъ въ пропасть и въ когтѣ жидѣвъ-агентовъ. Недавно власти арештовали коваля Гіртѣло, котрый вѣвъ велѣву агитацио мѣжъ тамошними сельянами.

— Адміністрацію перемысли епархіи воддавъ его Ем. кардиналъ Сембротвичъ — якъ мы вже звѣстили — ярил. о. Чеховичевъ, именований архипресвитеромъ перемысли капитулы. „Галичанина“ се дуже забѣдѣло — нѣбъ дѣлато, что въ капитулѣ була болѣзнь въ ярил. о. Матковскѣмъ, а власти дѣлато, что о. Чеховичъ не належитъ до партіи, котрой органомъ есть „Галичанина“. [Пѣска статута перемысли капитулы администраторомъ дѣце айн краломаннѣ безжениый мавъ першество, але въ иншійшій капитулѣ всѣ краломанѣ водѣвъ.] — Именованъ епископа перемысликого може наступити доперѣ по роцѣ, бо пок. еп. Пелешъ доставъ бувъ вѣдъ правительства завадатко на вѣдене ладу въ епископѣмъ майнѣ, а той завадатко мавъ ся салатити зъ дохѣдѣвъ майна въ часѣ одного року. — Хто буде наслѣдникомъ еп. Пелеша, годѣ вже нивѣ вѣдѣвати. Говорять о крп. Л. Турисевичу и Теофілю Сембротвичу, але безперечно вырине кандидатѣвъ болѣе.

— За спроневерѣе на почтѣ увязнено въ Чортковѣ в водслано до оружного суду въ Тернополи почтового асистента Николая Багрянновича. Вѣнъ, чоловікъ легкомудромъ вѣдѣвъ, въ лютовѣ с. р. спроневерѣвъ два грошевы листы на 750 ар., чтобы покрыти дефіцитъ зъ часу, якъ вѣвъ касу.

— Змѣны въ судѣбниствѣ. Министеръ справедливости перенѣвъ адъюнктовъ суду повѣтового: Рудольфа Вальтенбергера въ Снятина до Товмача, Игн. Кубого въ Городка до Сокала, Конст. Мароновича въ Монастирѣкъ до Дрогобича, Адольфа Маера Саламона въ Снятина до Ярославѣ, Кар. Пуляфа въ Журавнѣ до Печенѣжинѣ, Юсефа Франца Кувцого до Мостискѣ, Петра Жуковскѣго въ Войнилова до Снятина, Ант. Косинскѣго въ Подбужѣ до Снятина, Ивана Габрусевича въ Борнѣ до Козова, Володисла. Фрайда въ Обертинѣ до Козова, Адама Юл. Швайдера въ Любачева до Городка, Тадея Фр. Захвѣсскѣго въ Мѣльницѣ до Зборова, Ивана Феденевича въ Луки до Судовон Вѣннѣ, Мечисл. Вишневскѣго въ Косова до Ходорова, Тадея Жигм. Діеса въ Кутѣ до Белѣа, Рашарда Гессого въ Вуданова до Мостискѣ, д-ра Мих. Конюсскѣго въ Тлустого до Добромила и Льва Саса Бережанецкого въ Грамалова до Бурштина. — Дальше министеръ справедливости надавъ: адъюнктовъ

повѣт. суду въ округѣ львовского высшого суду правого Каролевн Керберавъ-Керберова посаду адъюнкта повѣт. суду въ Стрию, адъюнктовъ пов. суду Юсефовн Грабнѣсскѣго въ Кулиновѣ посаду адъюнкта пов. суду въ округѣ львовского высшого суду правого безъ означена мѣста урядованя — и именувавъ адъюнктами судовыми адъюнктовъ суду повѣтового: Юсефа Фр. Завадеского въ Сокала для Львова, Іоан. Томашевскѣго зъ Делятина для Львова, Теоф. Гелитовича зъ Сналата для Станиславова, Маркѣля Феденскѣго зъ Чорткова для Коломышъ, Свят. Шарковскѣго въ Копичинѣ для Станиславова, Ант. Дреневича въ Подгавцѣ для Коломышъ, Александра Іос. Позняна въ Шарцѣ для Сянока, Фр. Кар. Моора въ Куликова для Золочева, Руд. Наймана въ Бучачѣ для Тернополя, Юсефа гр. Калиновскѣго въ Бродѣвъ для Львова, Володим. Кшеницкѣго зъ Чешанова для Тернополя, Тад. Стмелецкѣго въ Рогатинѣ для Сянока. — Дальше аменуванъ адъюнктами судѣвъ повѣтовыхъ аскултантами: Максимил. Копастяновскій для Будаанова, Володим. Іос. Дончикъ для Косова, Юсефъ Зборовскій для Журавнѣ, Фелѣмонъ Метѣла для Снятина, Юрій Шемриновскій для Войнилова, Едм. Галнѣвъ для Краковнѣ, Володисла. Дембскій для Обертнѣ, Орестъ Дембичій для Любачева, Володим. Литвинскій для Борнѣ, Ивѣвъ Юліанъ Огоневскій для Рогатина, Конст. Цавлинѣвъ для Сокала, Еронимъ Варшавскій для Бучачѣ, Романъ Дмоховскій для Яворова, Каз. Стан. Ромѣе для Буська, Бѣг. Генр. Ансіонъ для Радимѣа, Адольфъ Фельсай въ Нежѣ для Копичинѣ, Стан. Новосельскій для Грамалова, Тад. Рыбичій для округа высшого вр. суду львовского, Мх. Мар. Фелытинскій для Подгавцѣ, д-ръ Володисла. Цѣхонцій для Чешанова, Володим. Курловичъ для Мѣльницѣ, Фел. Оржельскій для Сналата, Ярославъ Ленскій для Дрогобича, Левъ Назроцкій для Чорткова, Юл. Гарлицкій для Подбужѣ, Володим. Жегадовичъ для Шарцѣ, Едм. Мѣа. Сварчинскій для Долнѣи, д-ръ Людв. Дильскій для Монастирѣкъ, Мечисла. Дистранскій для Делятина, Максимил. Розентайнъ для Луны, д-ръ Володисла. Гомоскій для Кулинова, Володим. гр. Русецкій для Бродѣвъ, Каз. Петровскій для Чешанова, Кар. Людв. Либтанѣвъ для Кутѣ, Тад. Ів. Дняковскій для Будаанова, Павло Войтасевичъ для Радехова, Іос. Вінт. Вілломъ для Обертнѣ, Беръ Ян. Горовицъ для Збаража, Варт. Мадейскій для Тасменнѣвъ а Чеславъ Кшениковскій для Тлустого.

— Зъ нагоды смерти о. Николая Демчишина пишуть намъ: О. Демчинъ, ревнѣйшій священникъ, парохъ Подгайчикъ, помершій сего мѣсяца въ самѣй свѣтъ вѣку, бо въ 37 роцѣ жатя, упавъ жертвою своего обовязку душпастирского, зарывши ся при словѣднѣ своихъ парохіанъ хорыхъ на тѣлѣ пятнистѣй. Повѣнній похивавъ вѣду зъ нѣтеро дробныхъ свѣтканъ. И сей випадокъ, якъ богато другихъ, повинѣтъ правительству показати: чи священникъ не жертвуютъ ся для добра горожанъ державы и чи не годять ся запѣкуватись пообѣщаніи вѣдомъ и сиротамъ?

— Зъ Турчанского доносѣтъ намъ, что тамъ сими днями повасылаво до свѣтъ „бѣдову до руского народа“ зъ подѣсѣмъ „отъ прѣателей громадъ“ вымѣрену противъ духовенства и мѣстачу въ собѣ уступы Юсефовскѣго патенту. Догадуютъ ся, что за „прѣателей громадъ“ обобрали ся вороги Руси.

— Арбѣннѣ вѣсти. Вернулы до Львова и обнялы урядоване намѣстникъ кн. Сангушко и директоръ руху зѣднаниъ державныхъ Альфредъ Дѣйма. — Бувшій секретаръ рады повѣтовой въ Тарновѣ Кухинѣ водбравъ собѣ жѣта 23-ого с. м. въ Схѣбницѣ въ наслѣдѣвъ хоробы и клопотѣвъ зъ привычны непорядкѣвъ въ фондѣхъ повѣтовыхъ, котрымъ заряджувавъ. — Постынкъ Сучѣи закончивъ 27-ого с. м. свѣй 30-дневный поѣтъ у Вѣдн; за цѣлѣй часъ поѣту стративъ на вѣзѣ 14 килограммѣвъ. — Субститутамъ помершихъ нотаріѣвъ стала: И Бугель по нотаріи Боданскѣмъ въ Золочевѣ, а Гершъ Візенбергъ по нотаріи Блажескѣмъ въ Дрогобичѣ. — Похоронъ бар Гірша водбувъ ся въ Парижѣ дня 27 с. м. N. W. Tagblattъ довадѣвъ ся, что Гіршъ занѣсавъ въ завѣщанію 180 миліонѣвъ франковъ на цѣлѣ добродѣйны. — Въ Берлинѣ померъ знаный историкъ Трайтцке [Treitschke].

Посмертій — — — оповѣстки.

Юліанъ Познанскій, управитель ц. в. староства въ Гривѣвъ, упокоивъ ся у Львова 28-ого с. м. въ 48 роцѣ жатя.

Господарство промыслъ и торговля.

— Зъ справовданя дирекціи общества взаимного кредиту „Вѣра“ въ Перемысли за роцѣ 1894 и 1895-ый:

(Дальше.)

Декларована на удѣлы тыхъ 497 членѣвъ квота выносила дня 20 грудня 13.600 ар., а дѣйстно вѣлаченыхъ удѣловъ було въ квѣнтѣ 1895 року 9.464 ар. або 69.59% декларованнѣ квоты, а 19 ар. 04 ар. переѣсано на одного члена. — Солідарна одѣвчальность членѣвъ въ 5 разовѣй вѣсѣтъ декларованныхъ удѣловъ, выносивъ 68.000 ар.

Фондъ резервовый товариства выносивъ 502 ар. або 0.05% вѣлаченыхъ удѣловъ, а 1 ар. 01 ар. переѣсано на одного члена.

Цѣлымъ мѣстоу власный товариства выносивъ зъ давѣмъ 31 грудня 1895 р.: въ удѣлахъ 9.464 ар. и въ фондѣ резервовый 502 ар. разомъ 9.966 ар., отже переѣсано на одного члена 2 ар. 05 ар.

Владѣе на рахунокѣ бѣжучій [шаднѣвъ] выносивъ зъ давѣмъ 31-ого грудня 1895 року 40.550 ар. 43 ар. На вѣкладѣ тѣ вѣложилъ ся члены зъ квотою 16.068 ар. 76 ар., нечлѣды

Выходитъ у Львовѣ що дня (крѣмъ недѣль и рускихъ святъ) о 5-тій годинѣ по полудни. Литературный додатокъ „Вибіорка найзнаменитѣйшихъ повѣстей“ выходитъ во второкъ, и во второкъ и пятницю на перемѣну разомъ съ „Дѣломъ“.

Передплату и инсераты принимаютъ: у Львовѣ Администратія „Дѣла“ ул. Баторія 24, Центральное бюро ogłoszeń ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Кароля Людвига 9, и А. Ольшевского ул. Клязьмского 2; — въ Ярославль Л. Крайновский; — у Вѣдми: M. Dukes, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Seilerstraße; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; Вѣ Франкфуртъ и Гамбургъ: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „Дѣло“ и напечатаніе за инсератъ платитъ у Львовѣ.

ДѢЛО

Передплата на „Дѣло“ съ литер. додаткомъ

въ Австріи: на границѣ: на цѣлый рокъ . . . 18 ар. на цѣлый рокъ . . . 24 ар. на полъ року . . . 9 ар. на полъ року . . . 12 ар. на четверть року 4 ар. 50 ар. на четверть року . . . 6 ар.

у Львовѣ: на цѣлый рокъ . . . 16 ар. на полъ року . . . 3 ар. на четверть року . . . 4 ар. на мѣсяць . . . 1 ар. 35 ар.

Редакція, Администратія и Экспедиція подъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи зачитываютъ ся лише на попереднє застереженіе. — Редакція неопечатаній вѣдѣй портъ.

Подружжю число коштує 8 ар. а. в.

Оголошенія зачитываютъ ся по цѣнѣ 10 ар. вѣдѣй одною стрічкою инсераторовъ або за мѣсяць а въ рубрицѣ „Надбѣлѣ“ по 25 ар. а. в.

Подлики и инші дописи приватній числятся ся по 15 ар. вѣдѣй стрічкою.

Въ оборонѣ галицкихъ вѣдѣйсинъ.

Вѣдѣй недавна зачали появляти ся въ мадерско-жидовскѣмъ Pester Lloyd'ѣ статьи о вѣдѣйсинахъ галицкихъ польскихъ. Чи треба прославляти дѣяльнѣсть якогось польского мужа политичного, и пр. гр. Казимира, коли авансують на президента министровъ, чи выхвалити вѣрну службу Поляковъ для Австріи, чи вѣдѣй осѣдлѣти „урядовымъ“ свѣтломъ деяей неконче миліи галицко-польскій подѣль — сей часъ появляе ся въ P. Lloyd'ѣ статья, доставлена очевидно редакційнымъ комитетомъ, зорганізованимъ въ бюрохъ польскихъ мужѣвъ державныхъ. Така статья була вѣдѣй синалізована ц. к. бюрохъ телеграфичнымъ, но и тымъ способомъ латае ся опінію публичну.

Нагоду до такои статьи подали такожъ дискусія въ палатѣ послѣвъ надъ нагляднымъ внесеніемъ пос. Романчука. Дискусія була всесторонна; п. Романчукъ подавъ факты, а дальшѣ бесѣдники оперли на вѣдѣй свои дедукціи що-до вѣдѣйсинъ галицкихъ: п. Пернерсторферъ вдаривъ на шляхотску кліку, котра захопила управу Галичинамъ въ свои руки, а п. Люеверъ потагнувъ паралелю мѣжъ теперѣшнюю „польскою“ а давнѣйшую „австрійскою“ господаркою въ Галичинѣ. Безперечно, що цѣла дискусія мусѣла выликатися враждебно не лише въ парламентѣ, але и по-за нимъ, въ шархахъ кругахъ, а то тымъ болѣе, що факты, поднесеніе пос. Романчукомъ, не були нѣкимъ оспореніи, навѣтъ бувшимъ замістникомъ галицкимъ а теперѣшнимъ президентомъ министровъ. Вправдѣ була проголошена одна промова демократа въ оборонѣ польскон шляхты, але мабуть она хибила цѣли, коли показала ся потреба статьи въ P. Lloyd'ѣ. Цѣль сен повѣурядовонъ статьи — доказати свѣтлова, що причиню невообрадывныхъ вѣдѣйсинъ галицкихъ не е польска шляхта, а що селяне громадно емігрують за море, то се работа агитаторѣвъ и по части лихъ вѣдѣйсинъ економичній. Ходѣ гадѣвъ сен статьи такий:

Галичина має вороговъ въ парламентѣ, бо „досѣть ино вымовити слово Галичина, а заразъ найдуть ся послы, котрі водмалюють найчорнѣйшими красками вѣдѣйсинъ галицкихъ“. Въ такий способъ выставляе ся на публичне позорище край „найважнѣйшій подѣль взглядомъ политичнымъ“, а се чейже не лежить въ интересѣ монархій. — Справдѣ жалувати треба, що досѣ лишь одай Поляки порозумѣли сей интересъ монархій и старають ся всѣми силами, не перебарывая средствъ, довести до того, чтобы про Галичину нѣ словечкомъ нѣкого не вгадалъ въ австрійскѣмъ парламентѣ. Они не жажала ся жертвъ, если взагалѣ можна говорить о якихъ жертвахъ, чтобы послами руского народу вышли особы съ зазвѣдываними устанами. Поручене галицкихъ справъ въ парламентѣ мабуть до тон ещеня неополитичне, що навѣтъ деяей австрійскій мужъ державній, зъ роду Поляки и позавкомленіи добре въ вѣдѣйсинахъ галицкими, доторкнувши ся своими нотами вѣдѣйсинъ грунту западають въ якусь дивну недугу: не тямать нѣчого про Галичину, не знаютъ нѣчого про тамошній вѣдѣйсинъ, а навѣтъ не уважають потрібнымъ информувати ся станѣ rede про тѣ вѣдѣйсинъ, лишь спускають ся на информатію въ цѣлкомъ приватныхъ листѣвъ... Але годѣ, не все люде могутъ мати такий змыслъ политичній якъ Поляки и авторы статей въ P. Lloyd'ѣ, тожъ доки ще можна, будуть порухати галицкій вѣдѣйсинъ въ австрійскѣмъ парламентѣ.

Жалобы на вѣдѣйсинъ галицкихъ урядничѣвъ администратійныхъ супротивъ люду — послѣ гаданъ P. Lloyd'а, опракти ся на тымъ заложено, що галицкій старостѣ и судѣй повѣтовѣй походить выключно зъ стану шляхотского и въ наслѣдѣвъ того урядуютъ и дѣлають выключно въ интересѣ шляхты. Чтобы до казати неправдѣ того заложена, высказуе авторъ, що на 18 радничѣвъ замістництвѣвъ есть лишь одинъ шляхтичъ а на 74 старостѣвъ лишь 14 зъ роду шляхотского. А мѣжъ урядничими судовыми ще мевшій процентъ шляхты. Говоритъ ся, що въ Галичинѣ болѣе, а въ дивне получена понятіи!), — а властво анти-шляхотскій, але годѣ было ужити того послѣд-

бо всюды лучае ся протекція, а всякій польскій протекція бувають сейчасъ публично обговореніи въ парламентѣ. Вѣдѣй авторы наже, що вправдѣ могутъ лучати ся надужити, але не зъ злон волѣ, лишь зъ надмѣру ревности або неевѣдомости. — Якъ бачимо, авторъ въ своихъ аргументахъ покористуе ся и статистикою и тою славною Coalitionsnichte, чтобы лишь очистити ся зъ закиду, що въ Галичинѣ нема Schlachzizen-Herrschaft, а вѣдѣй таки признавъ, що бувають и протекція и случаи надужити власти урядовою. Не можна завынутъ неправды тымъ словамъ, лишь треба сконстатувати, що въ Галичинѣ мусѣла система протекціи запусити глубоке корѣня, коли заходятъ такъ разячій случаи, що зъ повнымъ успѣхомъ могутъ бути выведеніи передъ парламентомъ. А зновъ оправдывати надужитѣ власти надмѣромъ ревности або неевѣдомости, се справдѣ лишь галицко-польска метода, тымъ болѣе, що не жаже ся, въ вѣдѣй напрямѣ проявляе ся ревность и неевѣдомость. Ревность урядничѣвъ може проявляти ся для wspólnych celów narodowych, неевѣдомость же въ почутіи своего обовязку, и въ таковыхъ случаяхъ в одно и другое неспостаме. Мы бажамъ, чтобы урядники галицкіи мали передъ очима все и всюды лишь законъ, а се нымъ ставе и за „надмѣру ревности“ и не дасть причинны до „мнимыхъ жалобъ на надужитѣ“.

По таковыхъ выправданіи польскихъ урядничѣвъ въ Галичинѣ переходить авторъ до обговореня руху селянского: Рухъ селянскій зазначивъ ся у вѣдѣйсинѣ Галичинѣ переважно еміграціою, а въ заходѣй Галичинѣ пропагандою социалистичныхъ и демократичныхъ, взгляды коммунистичныхъ тенденцій. Причину сего руху складають на „гнетъ хлопѣвъ вѣдѣй шляхты“. Таке пояснене неправдиве. Найшли бы ся тысячѣ шляхтичѣвъ, котрі бы запротестували противъ „гнету“, чтобы лишь спивили рухъ хлопскій. По що бы было шляхтичѣвъ „давнѣй“ хлопѣвъ, коли въ наслѣдѣвъ еміграція тратитъ дешового робѣтника? Впрочемъ въ Галичинѣ обязываютъ загалный законы, рѣбый якъ для хлопа такъ и шляхтича. Властивою причиною руху хлопского въ першій ливѣ сумне положене економичне. Въ Галичинѣ вѣдѣй справдѣ перелюднене въ станѣ селянскѣмъ, котре дае ся тымъ болѣе вѣдѣй, бо: управа рѣбый лиха, фабрикъ и промыслу нема, отже селяне не мають заробку, ремесло мало розвине и селяне не вѣдѣй радо своихъ дѣтей до ремесла, лишь хотѣть мати зъ нихъ священникѣвъ и учителей.

Друга причина руху хлопского лежить въ томъ, что Галичина въ наслѣдѣвъ улещеніи коммунистичной войшла въ сферу заходныхъ утопій. Каждый уральщикъ, вертаючій домѣвъ, приносить зъ собою зародку невоодовѣна. Се, что на заходѣ Европы проявляе ся въ социалистичной пропагандѣ, выступае въ Галичинѣ подѣль вѣдѣй руху селянского, котрый цѣлкомъ не означае поступу, лишь есть возбужденіи инстинктовъ и прибраве напрямъ коммунистичный. Крѣмъ подѣльжываня зъ стороны австрійскихъ социалъ-демократѣвъ суть же подѣльжываня изъ вѣдѣй, бо н. пр. въ „Галичинѣ“ и многихъ русскійскихъ газетахъ можна вычитати порѣвнаня мѣжъ положеніемъ хлопа въ Царствѣ польскѣмъ а въ Галичинѣ. Тымчасомъ се порѣвнане не дасть ся рѣвномѣрно перевести, бо и вѣдѣйсинъ економичній нишѣ и селяне зъ Царства польского забезпеченіи хлѣбнымъ муромъ примусу напортового и системы поліційной передъ входомъ вѣдѣй новѣйшихъ идей. Для того и поява руху еміграційного въ Галичинѣ не есть въ принципѣ шкодою для Галичинѣ, коли бѣ еміграція була управильна и вела ся послѣ плану та не ширала ся въ наслѣдѣвъ побѣдываня противъ шляхты. А рада на те все така: Полишити лѣчене хоробы галицкой самому краеву, не должавати олавы до огню, лишь оставити справы ихъ правдоному ходови.

Въ такий способъ зваливъ авторъ вину невообрадывныхъ вѣдѣйсинъ галицкихъ зъ плечей шляхты на самыхъ хлопѣвъ, а властво на рухъ хлопскій. Сей рухъ має тенденціи социалистичной, демократичной и коммунистичной (що за дивне получена понятіи!), — а властво анти-шляхотскій, але годѣ было ужити того послѣд-

ного слова и треба было запозичити ся выразами зъ заходной Европы. Рухъ селянскій въ Галичинѣ есть протестомъ противъ 30-лѣтної господарки шляхотскон клики, котра не навчила хлопа анѣ лѣпше управляти рѣбый, анѣ не отворила ему новыхъ способѣвъ зарѣбкованя, анѣ не подѣла о его просвѣту. Коли-жъ хлопъ зачитываетъ теперъ вытѣгати руку за своимъ правами и допоминати ся о способѣ до жита, управляючи кляса въ краю тратитъ голову и кличе поліцію на помѣчь. Мы пересвѣдченіи, що верховодачѣ сѣеры вырѣкли бы ся тои славы принадлежности Галичинѣ до заходу Европы, коли бы могли вѣдѣйжывати ся хиньскимъ муромъ примусу напортового и системы поліційной, бо зъ одной стороны гровать нашому росѣйскому ludkowi социалъ демократичной подѣльжываня а зъ другой руссофильскій агитация. И чи при таковыхъ станѣ рѣбый можна ще докоряти шляхотскѣй господаркѣ въ Галичинѣ? Добре, что и такъ можна было утримати рухъ хлопскій на принципѣ, а заслуга въ томъ тымъ, котрі досѣ правдѣ краевѣ. И дивне въ тои цѣлѣ оборонѣ лишь се, для чего въ нашихъ краяхъ австрійскѣй хлопъ який надають ся до правильного розвитку еусѣбности, а лишь тѣмъ и нась рухъ хлопскій возбуждае инстинкты а не гадѣны? Чи причина того не лежить якъ разъ въ томъ шляхотско-польскѣмъ пониманіи и трактованіи справъ краевыхъ, на котре люде дѣбали о добро краю зачинають чимъ разъ частѣйше и голоснѣйше нарѣкати?

Загалный зборы „Подѣрской Рады“ въ Стрию.

Коротку вѣтку про загалный зборы „Подѣрской Рады“, котрі вѣдѣй ся въ Стрию дня 23 н. ст. цѣтня с. р., подали мы вже попередно; теперъ дѣлнмо ся зъ Ви. читателями точнымъ справоздаваніемъ.

Мимо не конче сираничон погоды явило ся около 300 селянъ, кѣльканацѣтъ мѣщавъ, кѣльканацѣтъ священникѣвъ и кѣлькохъ зѣ свѣтскон интелігенціи. Стрийщина якъ и Жидачѣщина были репрезентованіи зарѣбно сильно; значно слабѣе Скѣльщина; зъ Дрогобичского было тѣмъ двоухъ селянъ. Загаломъ было заступленыхъ надѣ 60 громадъ.

Зборы отворавъ голова товариства д-ръ Евг. Олесницкій. Передовѣствъ оправдавъ выдѣль товариства: для чего той скликавъ загалный зборы доперва по успѣвѣ повтора року, а не по роцѣ, якъ есть вычѣаеъ и якъ постановляе статутъ. Причиною того обѣзвѣна были тѣ самы „эпидемічій недуги“, про котрі говоривъ посолъ Романчукъ и Пернерсторферъ въ радѣ державной, а за-для котрыхъ ч. в. староство стрійске заборонило загалный зборы „Подѣрской Рады“ скликаніи на 31 жовтня 1895 р. Бесѣдникъ зазначивъ, що найважнѣйшій подѣль въ успѣвѣшѣмъ періодѣ были зборы до сойму, при котрыхъ Русины повѣтовѣ стрійского и жидачѣвского бороли ся зъ повѣченіемъ и завытаніемъ въ оборонѣ своихъ правъ, однакъ не могли устояти ся передъ противозаконными насильствами противникѣвъ, бо ужинали тѣмъ легальнымъ способѣвъ. Въ именѣ выдѣль высказавъ признае тымъ членами товариства, що при послѣднихъ выборахъ потерѣли для рускон справы на свобоѣ, здоровлю и майнѣ, а особливо товаришѣвъ Андрѣви Берникови зъ Лясчатѣ, котрый 21 дѣбъ судѣвъ невинно въ тюрьмѣ. На вѣзване головы вѣдѣй зборовъ вставши зъ мѣсѣцъ вѣдѣль честь тымъ справдѣшнымъ мученикамъ. Вѣдѣй заявивъ д-ръ Олесницкій именѣ выдѣль, що насильства и побѣда противникѣвъ при выборахъ не эдеморализували и не пригнобили выдѣль; збѣвъ иновѣ дальше по вытѣченѣй дорожѣ и ставе теперъ передъ зборомъ такий самы, явѣй бувъ тогдѣ, коли его выбрано.

Одушевляючи промову головы приняли зборовъ грѣмкими окликами „славно!“

По сѣй промовѣ покидали зборовъ на предѣдателя зборовъ о. Теодоронича а на писаря п. Вол. Охримовича.

Проступлено до порядку дневного.

Насампередъ п. В. Охримовичъ яко секретаръ товариства вѣдѣйчѣвъ ось-такъ точно справоздавъ зъ дѣяльнѣсти уступающего вы-

дѣлу за часъ вѣдѣй 2 жовтня 1894 до 23 цѣтня 1896:

Выбраный на загалныхъ зборахъ дня 2. жовтня 1894 выдѣль уквентуувавъ ся, выбравши заступникомъ головы о. Василя Давидяка а секретаремъ и касиромъ д-ра Андроника Могильничкого. Въ часъ урядована выдѣль зайшла тая змѣна, що вѣдѣй дѣяльній и много заслуженный членъ выдѣль д-ръ Могильничкій опустивъ Стрий зъ концѣмъ 1894 року, а на его мѣсце повликаявъ выдѣль п. Володимиръ Охримовича и вѣдѣй обѣзвѣвъ обовязки секретаря.

Сповняючи припоручене загалныхъ зборовъ, выготовивъ выдѣль и выслѣвъ зарѣвъ зъ початкахъ своего урядованя отѣй петиціи: 1) до рады державной о розширенѣ закона о вѣдѣйсинѣ вѣдѣй, выдѣль до для заводѣвъ промысловыхъ, такожъ и на робѣтничѣвъ рѣбыйныхъ; — 2) до рады державной въ справѣ деякихъ змѣнъ закона о зарѣвъ худобы; — 3) до краевон рады шкѣльной о болѣе уважливѣнене науку спѣву церковного въ школахъ народныхъ; — 4) до министерства справедливости о умѣщеня на будынку нового суда окружного въ Стрию такожъ рускон напѣн.

Дальше займавъ ся выдѣль справою дорожѣй Скѣльщины, дѣлаючи по мысли ухвалы вѣдѣй повѣтовон въ Скольмѣ зъ 1894 року. Выдѣль вѣдѣй въ тѣй справѣ петицію до рады повѣтовон въ Стрию, а на засѣданіи рады подѣль тую справу основно членъ выдѣль о. Давидякъ. Результатомъ сего було, що рада повѣтова узнала дорогу черезъ гѣрскую часть повѣту, означену рѣшеніемъ вѣдѣй въ Скольмѣ яко дорожю болѣею важности послѣ §. 27. регуляміну дорожового управленя до субвенціонованя зъ фондѣвъ краевыхъ.

Справою дорожовою занимавъ ся выдѣль ще и въ вѣдѣй напрямѣ. Въ липни 1895 р. поставлена була на порядокъ дневный стрійскон рады повѣтовон справа высказана опініи рады что-до реформы закона дорожового. Выдѣль повѣтовѣй въ Стрию предложивъ бувъ опінію такои реформы, чтобы лишь обѣзвѣти халупникамъ робѣтану зъ 4 на 2 дѣвъ а нѣмѣсть вѣдѣйжывати голосуючимъ въ першѣмъ и другѣмъ кругѣхъ выбѣрѣтъ до рады громадскон робѣтану 4 на 5 дѣвъ. Чтобы заявити вѣдѣйжыване становисно въ тѣй справѣ, скликавъ выдѣль Подѣрскон Рады свои засѣданя и тутъ порѣшавъ однодушно, что така реформа противѣтъ ся интересамъ селянства. Выдѣль обѣзвѣлъ, что въ повѣтѣ стрійскѣмъ, де послѣ замѣненя рахункѣвъ дорожового фонду за рѣбъ 1893 было 1071 вѣдѣйжыване на территоріи громадъ а 497 вѣдѣйжыване домѣвъ на территоріи двѣрскихъ общарѣвъ, — рахуючи 4 дѣвъ робѣты не переѣдѣй цѣнѣ 50 ар., поносятъ громады тагару на дорожѣ въ сумѣ 24.142 ар., коли двѣрскій общары вѣдѣй своихъ домѣвъ поносятъ тѣмъ суму 994 ар.; а коли дочислять ся до того вартѣтъ матеріалъ общѣслѣу на 50% безпосредныхъ выдѣль въ сумѣ 1.522 ар., то выдѣль зъ того, что прѣстация двѣрскѣвъ разомъ зъ матеріаломъ выносите суму 2.516 ар. а прѣстация громадъ 24.142 ар. — значить: десять разѣвъ болѣе, что двѣрскѣвъ. Супротивъ того выдѣль не мѣтъ заявлять за таковыи способѣвъ реформы, а порѣшавъ и поручивъ русскимъ членамъ рады повѣтовон спрѣвѣтанисъ внесеную выдѣль повѣтовон а стояти на такои реформѣ закона дорожового, чтобы тагары на дорожѣ рождѣленъ были на вѣдѣй податникѣвъ въ формѣ додаткѣвъ до податкѣвъ, зъ тымъ застереженіемъ, что по сѣлахъ мали бы бути прѣстация припадаючѣй на сѣланъ рождѣленъ въ робѣтѣ, але каждому болѣею бы было свое прѣстацию громѣмъ выкупити. — Тую опінію выдѣль Подѣрскон Рады вѣдѣйжывавъ рѣшучо на засѣданіи рады повѣтовон о. Давидякъ, а наслѣдкомъ того було, что внесенѣ выдѣль повѣтовонго упало а удержалось приняте выбраною нарѣчно до того анкетѣвъ внесенѣ о. Давидякъ, поставленѣ на подѣтанѣ згаданѣ выше ухвалы выдѣль нашего товариства.

Зъ початкомъ року 1895 заявивъ ся выдѣль „Подѣрскон Рады“ доповняющимъ выбѣрами до рады повѣтовон въ Стрию. При вѣдѣй 1894 р. выступали зъ рады повѣтовон въ Стрию вѣдѣй члены-Русины зъ тои причинѣ, что болѣесть сен рады не хотѣла згодити ся на выбѣръ заступникомъ маршала предложенного Русинами о. декана Льва Шанковского и взагалѣ на нѣакого Русина, хочъ Русины при выбѣрѣ маршала вѣдѣй свои голоса на Поляка. Выдѣль Подѣрскон Рады порѣшавъ поставити при новыхъ выборахъ и переперти выбѣръ тымъ самымъ выступившимъ членѣвъ. Въ тѣй цѣли скликавъ бувъ зборы передѣльжывѣй въ дни 14 сѣчня 1896 до Скольго а 16 сѣчня 1896 до Стрия, а результатомъ того було, что при доповняющихъ выборахъ мимо горячон прѣдѣдѣтѣліи листа Подѣрскон Рады перейшла 207 голосами противъ 32.

Въ лѣтнихъ мѣсѣцахъ 1895 р. занимавъ ся выдѣль Подѣрскон Рады дальше двома справамы, важными для народу, а именѣю справою катастру грунтово и справою заведеня въ жите нового закона краевого о рыболовнѣ

мадъ Самбора на побранє додатковъ громад-
скихъ вѣдъ чинѣвъ за мешканя — Маршал-
ловъ вранскій гр. Стан. Бадені гоститъ до за-
тра въ Краковѣ. — Въ Парижѣ померъ най-
старшій членъ парламенту французскаго Петра
Бланкъ, проживавъ 90 лѣтъ. — Въ Иасбруцѣ
буде отворена въ червнѣ с. р. мѣжвародна вы-
става для розвою тѣла племена аборигенъ и
урядженъ спортивныхъ; мѣжъ ними буде на
выставѣ богата зборка вѣрцевыхъ урядженъ
шкільныхъ. — Передъ вѣлькома дѣнями въ
Домбровѣ гѣричѣй удушила газы двоухъ робѣт-
никовъ въ тамошній копальня. — Въ Лондонѣ
померъ сими дѣнями Юріа Омисъ, великій тор-
говецъ олвы, 75-лѣтній старецъ и въ своѣмъ
завѣщаню записавъ для службы болѣше пѣжъ
26 миліонѣвъ ар. — Въ Ельпаса въ Америкѣ
запала ся копальня и засынала 64 робѣтни-
ковъ; дотеперъ удало ся выдобути лише коль-
на трупѣвъ.

Надѣслане.

Rohseidene Bastkleider Fl. 8.65

lins 42.75 per Stoff z. kompl. Robe — Tussors und
Shantings-Ponges — sowie schwarze, weisse und farbi-
ge Henneberg-Seide von 45 kr. bis fl. 14.65 per Met.
— glatt, gestreift, kariert, gemustert, Damaste etc. (ca
240 versch. Qual. u. 2000 versch. Farben, Dessins etc.).
porto- und steuerfrei ins Haus. Muster umgehend. Dop-
peltes Briefporto nach der Schweiz. 16 (3)
Seiden-Fabriken G. Henneberg (k. u. k. Hof.) Zürich.

Вѣсти зъ Аеп. львовскон.

Въ пропозицію прийнятъ: на Черницю оо.
1. Мих. Ваврикъ, 2. Кароль Бутринскій, и 3. Зе-
новъ Гутковскій; — на Олесько оо. 1. Ив. Ред-
кевичъ, 2. Ер. Алексевичъ, 3. Алекс. Левичъ,
въ спасѣ: Яковъ Гутковскій, Ад. Каленюкъ, Ал.
Темницкій, Ив. Гургалъ, Юл. Зельскій, Іос. Шап-
ковскій, Іос. Охриновичъ, Юріа Кунинскій, Бог-
данъ Еліашевскій, Петро Чумаць, Денисъ Сви-
стунъ, Імрѣяль Стеткевичъ, Мих. Форисъ, Апол.
Крохмалюкъ, Левъ Бачинскій, Павло Дудикъ и
Вол. Богачевскій. — Канон. институту доста-
въ о. Иванъ Виницкій на Залесцѣ. — Завѣдатель-
ства достава оо. Мих. Бачинскій зав. зб. Смержа
въ Станислави, Ив. Головковичъ зав. зб. Новицѣ
въ Смержѣ и Вас. Паньковъ сотр. въ Печенѣ въ
Подгайцяхъ. — Сотрудництво въ Побужаняхъ
зъ правомъ управы парохіи достава о. Корн.
Ицкевичъ сотрудинокъ зъ Лапицѣ.

Наука штука и література.

— „Байки Леониды Глибова. Выданъ Оле-
ксандръ Глибовъ. У Черниговъ. 1895“. — Се
выданъ „Байокъ“ славно-вѣстнаго укрaines-
кого поэта, байкаря и лирика, вышло кни-
жочкою обѣймающею 172 сторѣвъ [въ красную
винеткою скомпонованую артистомъ Н. Рашев-
скимъ а выкованую въ фотолитографіи за-
ведено Кульженка въ Кіевѣ] и коштує лише
15 копѣвокъ, а на величовомъ паперѣ 40 ко-
пѣвокъ. Не єсть се повнимъ выданемъ байокъ
Леониды Глибова, бо — якъ вѣдомо — цен-
зура деякѣ байки заборонила.
— „Исторія Запорозькихъ козаковъ“ Д. И.
Евараваго друкує ся — якъ довести
Варш. Дневникъ — томъ третій. Томъ сей
обѣймає періодъ вѣдъ 1686 до 1734 р. и мѣ-
стить въ собі цѣкаві моменты зъ исторіи
руско-украинского козацтва и поспѣльства.
Въ нѣмъ выкладають ся факты: походы За-
порозьского войска вкупѣ въ Москалями на
Крымъ и подѣ гѣрѣй Азовъ: участвъ разомъ
зъ королевемъ Собѣскимъ у войнѣхъ проти
Турковъ; участвъ въ Мазею и Каролемъ XII въ
битвѣхъ подѣ Полтавою; утѣча въ Мазею и
Каролемъ до Туреччины; перебуванє подѣ
протекцію Крыму и поворотъ за царевана
Анны Ивановны въ границѣ Россіи. До сего
третього тому Исторія выкориставъ авторъ по-
надѣ пятьсотъ невиданныхъ документовъ взя-
тыхъ головно зъ трехъ московскихъ архивѣвъ
и зъ одного варшавского. Въ книжцѣ будутъ
мѣстности такожъ иллюстрація историческихъ
ообѣвъ и мѣсцевостей.

Климентій Федунъ

переплетникъ бібліотекъ ц. к. львовского университета
порукає 366 80-2
своє переплетниче и галантерейне заведенє
у Львовѣ, ул. Академична ч. 8.

Подѣймає ся всякихъ робѣтъ, особливо переплету: Службни-
ковѣ, Евангеліа, Молитовниковѣ, Бібліотечныхъ книгъ, Альбо-
мовъ, Матъ, Дипломѣвъ и т. п. по укрѣпленъ цѣнахъ.

ТЕОФИЛЬ КОПИСТИНСКІЙ

артистъ-маляръ

звѣстный вѣдъ колекціоната лѣтъ изъ своихъ праць маляр-
скихъ, украшає церква въ стилѣ всѣхъбѣмъ разомъ зъ позо-
лоченьемъ, престолы, иконостасы и инші рѣчи. Пріймає
рѣзбарскіе работы покла власныхъ планѣвъ. Выготовляє всѣхъ
величизны церковныхъ образъ до иконостасѣвъ, престолѣвъ,
плащеніа — олѣйными красками на полотнѣхъ и деревѣ. Побѣл-
шє въ фотографіи портреты. Зъ уваженія ц. к. консервато-
ріа реставрує всякі старинности, а то фрески рѣзбы и т. п.
жодячий въ кругъ праць малярства по найумѣренѣйшимъ цѣ-
нахъ. Подѣписанный проситъ Всѣ. Духовенство замѣтываетъ со-
бѣ что адо? 200 47-2

Т. Копистинскій

у Львовѣ, улица Краковска число 20.

Именованя, перенесеня, конкурсы и пр.

— Именованя. Намѣстникъ именувавъ войско-
выхъ подѣоцѣровъ рахунковыхъ I. клясы: Олексу
Романика зъ 4. полку драгонѣвъ канцелярѣмъ на-
мѣстництва до службы при старостѣхъ въ Бѣрѣцѣ,
Евгеніа Логина зъ 41. полку пѣхоты до службы
при старостѣхъ въ Камѣнцѣ, и вахмайстра жан-
дармеріи Ан. Паліу до службы при намѣст-
ництвахъ.

Телеграммы „Дѣла“

Вѣдѣнь 30 цѣтвѣя. Вчера вѣмѣдей націо-
налы, частіна автисемітского сторонництва, ра-
дали надѣ справѣ Люегера; оказало ся не-
удоволєне зъ вѣдвороту Люегера; протестовано
противъ клерикального напругу сторонництва;
объявляла ся сивлонѣсть до высказаня Люеге-
рови недовѣра, але не прайшло до такоу ухва-
лы. — Wiener Ztg. оголошує програму обѣду
угорского тысячелѣтя: 2 мая водѣрѣте выста-
вы. 3. мая урочистѣ богослужєне, 5. червня
выстава коронныхъ инсигній, 6. червня
закладны новаго замку королевского, 8. чер-
ня пріняте парламенту.

Будапѣштѣ 30 цѣтвѣя. Вчера пріѣхавъ
сюды цѣсаръ на водѣрѣте выставки. Урадѣво
пріняте не було. Сен вѣчи повстала пожєжа
въ галѣ машинъ на выставѣ.

Берлинѣ 30 цѣтвѣя. Цѣсаръ пріимавъ
канцлера, а водѣтавъ начальника канцеляріи
войскавоп. Спѣръ мѣжъ министерствомъ а кан-
целярію войскавоп не поладжєный.

Парижѣ 30 цѣтвѣя. Складъ новаго міні-
стерства оголошенъ урядѣво. Новый кабинетъ
проголосавъ нинѣ въ парламентѣ свою про-
граму.

НАДѢСЛАНИЕ.

Змѣна льокалю.

Найдѣшевшій омадъ товарѣвъ оптичныхъ и механичныхъ

ВЕНЕДИКТА
КОПЕРНИЦКОГО
пѣдъ „Коперникѣмъ“
перенесенъ до новаго льокалю
при пл. Галицкой ч. 1.

По цѣнахъ найдѣшевшихъ въ
великомъ выборѣ окуляры, дѣ-
керы, лѣннеты, барометры, тер-
мометры. — Напруга найскорѣ
ше и найдѣшевше. — Угровѣвъ
електрическихъ двигѣловъ. — За-
мѣшєна въ провинціи водворѣтє
Адресъ: Оптикъ Коперникъ
Львовѣ, пл. Галицка ч. 1.
85

ТОВАРИСТВО „ПРОСВѢТА“

у Львовѣ, рынокъ ч. 10

выдало новый наглядъ друковъ

I. Друки правничіе:	
1. Позовъ въ справѣхъ дробныхъ лѣбра по 25 кр.	
2. Контрактъ купня и продажи въ I. лѣб. по 40 „	
3. „ „ „ II. „ „ 40 „	
4. „ „ „ III. „ „ 40 „	
5. Повномочіє „ „ „ 40 „	
6. Поданя о экс- и интабуляцію, вѣбръ „	
а) 6) в) г) лѣбра по 40 „	
7. Написки до поданя о интабуляцію л. по 20 „	
II. Друки для насъ позичковыхъ:	
9. Дневникъ кассовый лѣбра по 40 „	
10. Книга довѣдливѣвъ „ „ 40 „	
11. Книжочка для позичающего 100 прим. 2- „	
12. Скриптъ довѣдливѣвъ „ „ 120 „	
13. Книжочка вѣладкова (щадѣ) „ „ 3- „	
III. Друки для крамничѣвъ:	
13. Книжка товаровъ лѣбра по 40 „	
14. Книжка кассова „ „ 40 „	
IV. Друки для Читаленъ и насъ позичковыхъ:	
15. Спись членѣвъ лѣбра по 40 „	

ПОДЯКА.

Всѣмъ, що вѣводили взяти
участвъ в похоронахъ нашої
донечки бл. п. Климентіа Ем-
пій, якъ рѣвножъ и Темъ, що
прібули до насъ в прѣважнихъ
годинахъ єї недуги и смерти зъ
розрадою и помѣчю — сала-
даемо подяку зъ глубина на-
шихъ опечалєнихъ сердець.

Омелѣя и Климентіа Боярскі.

КОБЗАРЬ

Тараса Шевченка

въ двоухъ частяхъ

Выбѣръ поезій для народа
зъ жатѣльностью и портретомъ
автора.

Накладѣмъ товариства „Просвѣта“.

Цѣна каждой части 25 кр.

Оправленъ примѣрники прода-
ють ся по 35 кр.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. управ. гал. анц.

БАНКУ ИПОТЕЧНОГО

купув и продає

ВСѢ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

по курсѣ деннѣмъ найточнѣйшѣмъ не вѣчисляю
нѣякомъ провизіи.

Яко добру и певну льокацію поручає

4 1/2 %	листы ипотечный коронови	
4 1/2 %	листы ипотечный	
5 1/2 %	листы ипотечный преміованый	
4 1/2 %	листы товариства кредитового земельного	
4 1/2 %	Банку красового	
5 1/2 %	листы Банку красового	
4 1/2 %	облігацій коммунальнѣ Банку красового	
4 1/2 %	позичку красу галицку	3483
4 1/2 %	позичку красу галицку коронову	
4 1/2 %	позичку пропінацию галицку	
5 1/2 %	буковинську	
4 1/2 %	угорскіхъ желѣзницъ державныхъ	
4 1/2 %	пропінацию угорску	
4 1/2 %	угорскіхъ облігацій индѣмнізаційнѣхъ	
4 1/2 %	и всѣхъ рентъ австрійскѣхъ и угорскѣхъ	

а всѣ тѣ паперы Контора вымѣны Банку ипотечного всѣ
купув и продає
по найкористнѣйшимъ цѣнахъ.

ЗАМѢТКА: Контора вымѣны Банку ипотечного пріимавъ вѣдѣ
П. Т. купувачѣхъ всѣхъ вымѣсованѣхъ а вже платѣй
мѣсцевѣхъ паперы цѣны, такожъ запашѣй купоны за
тобѣку, безъ нѣякого водѣслова, а запашѣй дѣль за
водѣсловамъ справѣдливѣхъ копѣтъ.

До ефектовъ у котрыхъ вымѣшла купоны, доставляє новѣй
аргументъ купоновъ, за вѣоротомъ копѣтъ, котрі самѣ похѣлѣтъ

Зѣстанючы въ зносинахъ купецкихъ зъ першо-
рядными домами торговельными русскими, маємо
честь поручити зъ нашихъ складѣвъ

ЧАЙ

правдивый китайскій

въ оригинальныхъ нашихъ 1/4 фт. пачкахъ по: 40
50, 60, 70, 80, 90, 100 и 125 кр.; — въ 1/8 фт.
пачкахъ по: 20, 25, 30, 35, 40, 45, 50 и 65 кр.
ЧАЙ порошокъ по 1 зр. 20 кр., 1 зр. 40 кр., 1 зр.,
65 кр. и 2 зр. за фунтъ.

При заможленяхъ наименше 2 фунтовъ при
порошкѣ 3 фунтовъ высѣмаємо франко; при
водѣбрѣ 6 фунтовъ додаємо 5% въ товаръ.

Зъ поважанемъ

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ.

19 16-0

„ДНѢСТЕРЪ“

ТОВАРИСТВО ВЗАИМНЫХЪ ОБЕЗПЕЧЕНЬ

у Львовѣ, ул. Валова ч. 11.

перше и одинокѣ руске товариство асекурацієне,
припорученѣ Всѣ. Духовенствѣ и всѣмъ вѣрнымъ
черезъ Впроевъ. Митр. и Преосв. Еп. Ординаріаты
всѣхъ трехъ Епархій, обезпечавъ будыни, скотъ,
господарскіе знаряды, абѣже въ зернѣ, и соломи,
сѣно въ стогахъ и будыняхъ противъ шкѣдъ
огневыхъ за возможно найнижшою оплатою.

Шкѣды лѣквидуютъ ся и выплачує ся сейчасъ
по пожарѣ, а договоры заключенъ зъ первыми То-
вариствами контрасекураційными подаютъ „Днѣ-
стерѣ“ можѣть обезпечувати и выплачувати и
наивысшій суммъ. 4414

Полісы „Днѣстра“ пріимавъ Банкъ красовый при
позичкахъ ипотечныхъ.

На жите можна обезпечати ся черезъ „Днѣ-
стеръ“ послѣ всѣхъ возможныхъ комбинацій въ То-
вариствѣ взаимныхъ обезпечень въ Краковѣ, котре
дає якъ найкористнѣйшій услѣва, и выдає полісы и
квиты въ русѣмъ языкѣ.

Товариство взаимного кредиту „Днѣ-
стеръ“, стоваришено зарєстрѣованѣ въ обмеженоу
порукѣ, пріимавѣ вѣдѣ своихъ членѣвъ и третихъ
лицъ выдѣды до оврѣентованя по 5%. Гваранція
цѣлковита. Удѣлы по 50 коронъ. Позички удѣляютъ
ся только властителямъ реальностей, вѣльныхъ вѣдѣ
тягарѣвъ, за порукѣю двоухъ членѣвъ. Зѣ позичѣвъ
водѣтає ся десята часть на удѣлъ.

Зголошеня о удѣленѣ агенціи въ мѣсцевостяхъ,
де „Днѣстеръ“ не є заступленъ, пріимаютъ ся.

УЧИТЕЛЬ

органъ руского товариства педагогическаго дво-
тижєднѣвнѣхъ педагогично-научныхъ, выхѣдѣтъ
вѣдѣ 1 червня 1899 р. у Львовѣ ул. Вороньска
ч. 2. Предплата на цѣлыи рѣкъ 3 зр., на полѣ
року 160 кр. на чѣвѣрѣ року 1 зр.

Громада Черхава

коло Самбора, п. въ мѣсци,
глядѣє дѣка, шо знаєтъ бы до-
бре спѣвъ церковный а зара-
зомъ мѣгъ вѣсти писарку гро-
мадску. Платня 150 ар. рѣчно,
мешканє и доходы зъ требъ цер-
ковныхъ. Зголошуватисъ якъ
найскорѣше и залучити дѣтчанъ
122 посвѣдченя. 3-8

Высшяго штабѣвогѣ лѣкаря дра
Миллера

Инъекцій

и

пигулки

для старшихъ и молодыхъ

мущинъ

заступаютъ наилучше бал-
самъ колавы, кубебы, перлы
санталевъ и т. п. суть все въ
пріисавѣ. Пр I. для свѣжо по-
вѣставшихъ хорѣбъ въ цѣлѣ
1-60 зр. Пр II. для задѣвъ-
ныхъ хроническихъ хорѣбъ въ
цѣлѣ 2-50 зр., почтою о 25 кр.
дорожше за опакѣванє и по-
сылку, въ аптѣкѣ св. Георгіа
у Вѣднѣ (У/2. Wimmergasse
33), де треба звертатисъ зъ
всякими писемными замѣван-
нями. Попередне надѣсланє
грошей почтою пожаданѣ.
Складъ у Львовѣ: Петро Ми-
колайшъ аптѣкаръ. 378 15-16

За 2 зр. переробляю кож-
тѣ матеряцы цѣлѣомъ якъ новѣй.
Старѣ колдры пріимавѣ до по-
крытѣ. Іосифъ Шустеръ, ул.
Коперанка ч. 7 у Львовѣ.
86 6-30

Дрѣтъ вѣльчатый цинованный до
огороженъ по зр. 5 за 100 ме-
тровъ. Шауры драгѣй цинованѣ,
грубѣсти 5, 8, 13, 16, 20 мм. по цѣ-
нахъ можливо низькихъ

порукає Петро Хшонтовскій, тор-
говля зѣдѣна у Львовѣ, пл. Ка-
питульна 1 (напрѣтивъ катедрѣ).

Вже выйшла

перша велика народѣписна

КАРТА

украинсько-русского народа.

Зладжєна

А-ромъ Григоріємъ Великомѣмъ
а выкована въ робѣтн Андрѣа
Андрейчина літографа у Львовѣ,
коштомъ и заходомъ Товариства
„Просвѣта“ у Львовѣ.

Замовляти можна въ Товариствѣ
„Просвѣта“ у Львовѣ (рынокъ ч.
10, 1. поверху).

Цѣна книгарска карты: 3-50 зр.
а для членѣвъ Товариства
„Просвѣта“ и для передплат-
никѣвъ „Зорѣ“: 2-50 зр. за
примѣрникѣвъ.

Замовляющій зволѣтъ долу-
чити 50 кр. на кошты пе-
ресылки.

Карта выкована въ 19-ти
краскахъ и напылена на по-
лотнѣ. 9-12

Зоологія

на низшій класи шкѣл середнихъ.

Написавъ Иванъ Верхратскій. Цѣна
1 зр. 30 кр. а. в.

Д-ра Осипа Ростафнѣского

Ботаника шкѣльна

на класи низшій.

На языкѣ русскѣй передѣлѣвъ Иванъ
Верхратскій. Цѣна 70 кр. а. в.

Обѣ тотѣ книжки можѣтъ доста-
ти въ книгарни Старополѣйской або
у самого автора. Замовляющимъ у
автора по-наименше пять примѣр-
никѣвъ Зоологіи або десяти
примѣрникѣвъ Ботаники высылкає ся
жаданъ книжки въ прѣтѣзѣ двоухъ
книгъ. Порто оплачує авторъ.

Котва

Liniment. Capsici compos.

зъ аптѣкѣ Ріхтера въ Прагѣ,
звѣстѣе знамените усмиряю-
че болѣзъ вѣтрѣна; въ цѣлѣ по
40 кр., 70 кр. и 1 зр., нахо-
дитъ ся у всѣхъ аптѣкахъ.
Треба жадати се загалноу
улюбленѣе средство домоує
завѣдѣды лишь словами

Ріхтера ліментъ зъ „кѣтѣво“

и для оосторожности
брати вѣяшки лишь
зъ вѣзѣнтоу маркою
охороною „Кѣтѣво“
бо ино такѣ суть
правдивы.
Ріхтера аптѣка подѣ
„Зол. Львовѣ, Прага.

При закупнѣ товарѣвъ просимо покликуватисъ на нашу часописъ.

Передплата на „ДЪЛО“ и налѣжитѣсть за жиссераты платни у Львовѣ.

Въ прасѣ польской поднесено асикъ роз-
пуца, сбуреня и не тавного гавву. Найперше
провинивъ ся д-ръ Леваковскій, що поваживъ
ся порушити сирязи кравей, домашней, передъ
форумъ парламенту. Се не годять ся зъ тра-
дицію кода и політиківъ польськихъ. Друга
провина д-ра Леваковского въ тѣмъ, що роз-
крывъ щирю правду, отже въ результатѣ му-

„Въ соймахъ — мовивъ бесѣдникъ — сто-
ять за народомъ русинимъ и его правами лише-
три рускій послы: Окуневскій, Понаковскій,
Остапчукъ [*Голоси: Слава имъ!*]. Прочіи послы,
выбраніи вомігетомъ т. зв. головнимъ, не слов-
няють своихъ обовязокъ яко рускій послы, а
деяки зъ нихъ прямо шкодять рускій справѣ.
Передъ соймомъ скликавъ бувъ Барвѣнскій
гостеку своихъ партизантовъ на нараду, а хочъ
мѣжъ ними були саміи нимъ добраніи, то все-
таки и нмъ було за богато тои сервілістичнои
політики, яку Барвѣнскій и его товаришъ ве-
ли въ радѣ державнои, и подѣ ихъ напоромъ
вложивъ Барвѣнскій на першій сесіи сойму
звѣстну декларацію, въ котрій загрозивъ бѣл-
шеству соймовой, що коли не залезить своєю

Те саме дбавсь и въ радѣ державнихъ. Тамъ боревсь мовѣ левъ за права руского народу однавъ посоловъ Романчуковъ [При выголошеннѣ сего имени розодили ся въ салѣ доволѣ ослески и ентузіастичный охлюки: Честь ему! вѣнзъ наша слава!]; другіи послаи - Русинни идуть тою самою дорогою, що и въ сойми. Они годлосують въ противникамъ Русинивъ, а прокуривди руского народу мовчати заявляю. Панове тѣ підпирають правительство и хвалять ся его взглядами — ддячого отже не корветують ся тими взглядами для народу и не ставлять внесенє почитивныхъ на користь народу? Яна се сумна и понижающа роля! — они дали все, дали свою независимость, свое довѣре у народу, а що одержали въ замѣну? Для народу нѣчого доброго а багато злого — а для себе хѣба... мандати! [голоси: Дякѣ по стѣмъ пеней!] Нинѣ читаемо въ газетѣхъ, що пп. Барвинскій и Вахнянинъ підписали нагляче внесенє п. Романчука въ справѣ обмеженя свободы зборивъ. Научени досвідомъ не можемо до сего нѣякомъ привязувати вартосте, однавѣ бувѣ бы послѣдній часѣ, щоби люде тѣ, пересвѣдчившись уже тѣлько развѣ, по якѣй блудной идуть дорогѣ, вернули въ нев, — щоби вгадали свою минувшость, въ котрій були свѣтѣзѣйшій днѣ, а для добра народу запанували надъ амбіціями та личными корыстями..

Подяки и инші допесени приватній числать ся по 15 жр.
подо стипенді.

Надмірне тою обтяжена галицьких селян податкомъ грунтовымъ, до котораго пропорційно наростають податки, єсть одною зъ головныхъ причинъ руху селянства въ Галичинѣ и вызваного тою-жъ руху еміграціонного — и длятого такъ беззглядна справедливостъ якъ и взглядъ на добро краю рѣшучо промо-

вляють за тымъ, чтобы той великій кривдѣ селянства въ Галичинѣ запобігти.

А запобігти сему можна и належить способомъ двоимъ: по перше: належить наново перевести основну и рациональну ревізію цѣлого катастру gruntowego, а то черезъ комісію, въ которыхъ мала власність gruntowa була бы розмѣрно репрезентована и котрій бы зовсѣмъ наново основано и по справедливости всѣхъ грунтовъ въ краю покласували, а коли покаже ся, що грунты була за високо покласовані то повиненъ Скарбъ державный надвѣжжи несправно подобраннымъ податникамъ звернути; по друге: вымагає сама справедливость, чтобы въ зниженію загального контингенту податку gruntowego мала Галичина що-найменше пропорціональну участь, чого всѣ селяне-рольники такъ востановили и заходило Галичинѣ на всѣхъ своихъ зборахъ и вѣчахъ вѣдь довгого часу вже безпачастно домагають ся.

Дятого побудили, будучи самі такожъ тягаромъ податку gruntowego утяжливю и понадежъ можность своихъ силъ придавленіи, просить:

Высока Палата зволить порѣшити: а) чтобы ревізія катастру gruntowego въ Галичинѣ якъ найскорше наново була переведена, и то при участіи комісій, въ которыхъ менша посѣдѣлость gruntowa була бы вѣдповѣдно репрезентована, совместно и безпартіально, и чтобы тѣ надвѣжжи задаленныхъ вже податковъ, котрі послѣ ныслѣдствъ ревізіи яко несправедливо за платеній показуютъ ся, были Скарбомъ державнымъ податникамъ зверненіи; б) чтобы при зниженію загального контингенту податку gruntowego Галичина була вѣдповѣдно увѣдвидѣна и на галицкихъ податниковъ припала участь въ томъ зниженіи що-найменше пропорціональна до выскоты оплачуваного сѣмъ краємъ податку gruntowego.

Послѣдню точку программы, именню про справу громадскій и повѣтвой реферувать о В. Давидякѣ. Звернувъ увагу на рады и уряды громадскіи, яко одинову институтію, де Русины можуть легко здобути собі рѣшучу перевагу. Дятого повинні Русины звернути цѣлну увагу на наближающіи ся выборы до радъ громадскихъ и повинні всѣми силами старатися о томъ, чтобы въ каждой громадѣ выбрано честно, о добро громады и о руску справу дбалу раду громадску и такого жъ вѣдѣта — а въ той цѣли треба, чтобы всюдѣ по громадахъ заввазували Русины передвыборчій комитетъ для успѣшного переведенія выборовъ до радъ громадскихъ. На внесеніе о Давидякѣ ухвалили зборы, чтобы выдѣлъ товариства выдавъ до членовъ вѣдповѣдну вѣдзвѣду.

П. Гренджола говоривъ о потребѣ закла данія христіанскихъ крамницъ по селлахъ; — Мельникъ о трудностяхъ, перешкодахъ, въ якимъ мусять бороти ся такіи крамницѣ; — о. Давидякъ дававъ въ томъ взглядѣ практичній поученіи и информаций, — а п. Петрицкій о перевагѣ великого капитала и о борбѣ зъ нимъ — по чьимъ зборамъ ухвалили: Взыває ся выдѣлѣ товариства, чтобы звавъ инициативу въ закладаніи крамницъ по селлахъ.

Дальше говоритъ о. Б. Кирчъ о потребѣ народнои карности и поставивъ внесеніе, чтобы, выключити зъ товариства тыхъ членовъ, котрі при послѣднихъ выборахъ зрадили руску справу. Внесеніе тое по короткій дискусіи приняли зборы односторонно.

В. Охримовичъ высказавъ бажаніе, чтобы селяне больше шанували свое люде и горожанские достоинства, передъ панями и урядниками заввадо низко не кланялись та не поминали ся и задирили звычай, котрі нагадують ще тѣ часы, коли хлопъ бувъ невольникомъ.

На внесеніе п. Петрицкаго ухвалили зборы, чтобы выдѣлѣ починивъ кроки въ цѣли приспѣшени верификацій выборовъ соймовыхъ зъ повѣтвѣ стрѣйского и жидачьского.

Вѣдѣти о. Сенікѣ высказавъ бажаніе, чтобы по селлахъ закладано касы для дробныхъ повинковъ, сплачуваныхъ тыжднево.

Зборы замкнувъ д-ръ Олесницкій короткою промовою, въ котрій подякувавъ зображеннымъ за численну участь и заявивъ, что выдѣлѣ ново выбранный доложить всякою старанности, чтобы достойно вѣдповѣсти своей задачі.

О годнѣ 5-ой вечеромъ розойшли ся всѣ загратіи и одушевленіи до дальшихъ трудовъ зъ надѣєю, что „люте время“ сучасныхъ злѣдѣвъ атейже перемѣне, а и въ наше вѣдконце засвѣтитъ правды солнце.

Школьная просвѣта въ турецкомъ повѣтѣ.

I.

Каждого мыслящего человека можно думать, коли читаетъ вѣдомости по рѣзнымъ часописаніямъ зъ того нещасливаго правдиво турецкаго повѣту о тыхъ вѣдѣхъ неучуванныхъ комедіяхъ при всякихъ выборахъ, якіи выправляе вѣдѣ якогось часу ц. в. староста п. Бѣльневскій — рѣдній братъ министра финансовъ, зважавши ся зъ жидовою и кѣмъ-то подручниками жидовскими христіанскими вѣрми. Разумѣе ся, что каждое дѣйство муситъ мати свою причину. Якъ вѣдѣмъца приповѣдка добре каже: Jeder Unglück hat seinen Grund. Мень вѣдомый дуже

довѣдно всякій вѣдосиный въ томъ злочасномъ турецкомъ повѣтѣ, дятого хочу описати ближе все довадно, а зъ сего увидѣти кождый причины и наслѣдніи тѣхъ сумнои комедій, въ котрій такъ голосно велається теперь п. староста Бѣльневскій разомъ зъ жидовою. Але напередъ вымоваю собі у Р. Т. читателя, чтобы мене въ томъ описѣ не посуживать о ней невѣрности або яку кривду пересадити. Хороніи Боже вѣдѣ того! Все буде представлено вѣрнѣйшимъ и sine ira et studio, а хто бы наменьшу невѣрность удѣдвидѣлъ, тому даю jus gladii надъ собою.

Повѣтъ турецкій дотычно просвѣты и матеріальнаго стану халить ся до цѣлковатаго упадку. Погляньмо насампередъ на сторону просвѣты.

Въ повѣтѣ турецкомъ культивує ся надобре системою одурочной — по вѣдѣмъ „Verdummungssystem“. Жителѣ турецкаго повѣту, дякуючи дотычнымъ керманьямъ просвѣты, все чтобы поступали хотѣ кривду напередъ, або чтобы приваивъ нерушимо безъ всякаго поступу стояли, — нѣ! они посуживаютъ ся вѣдѣдъ якъ раки — роблять такъ звавъ Krebsen schritte. Правда, что тѣхъ выдѣстъ ся кому за невѣрности, а оно такъ есть дѣйствіе. Маю подѣ рукою книжку Wstęp analityczny do statystyki Galicyi zestawil Dr. Witold Lewicki на подѣставѣ розумѣе дати вѣрныхъ, урядовыхъ. Отже въ сѣй книжцѣ статистичній есть межъ иншими выказано: кѣмъ-то особѣ аналѣфетовъ [такихъ что не вѣдѣють нѣ читати нѣ писати] на 100 особѣ припадало вѣдѣгалъ въ кождомъ повѣтѣ нашомъ богоспасаемомъ Галицѣ въ лѣтахъ 1880 и 1890. Отже тамъ стоятъ такъ, что въ роцѣ 1880 было въ турецкомъ повѣтѣ на 100 особѣ 95 43% аналѣфетовъ, а въ роцѣ 1890 зросло число аналѣфетовъ въ рѣвно на 96%! Правда, что се куріозне? Нѣхто бы не удивля! Правда-жъ дѣдѣтамъ статистичнымъ всѣхъ повѣтвѣхъ дотычно числа аналѣфетовъ, то въ роцѣ 1890 турецкій выказує наибольшіе аналѣфетовъ въ Галичинѣ. Кождый повѣтъ за часть вѣдѣ року 1880 до 1890 выказує зменшеніе аналѣфетовъ, хотѣ не велике, а все таки зменшеніе — а турецкій выказує побольшеніе! Нѣй не обиджаєсь тамъ аніи Высока ц. к. краваа рада школьна, аніи Свѣтла ц. к. окружна рада школьна, але годѣ познативно не заявити, что той Verdummungssystem турецкій не прантикуєсь певно нѣдѣ въ свѣтѣ — и межъ Готенготами вѣ!

Такъ отже въ турецкомъ повѣтѣ 1890 р. выказує статистична 96% аналѣфетовъ, а хѣба 4%, что — читати и писати знаютъ. Котра-жъ то верства людей складає ся на той 4% щасливцевъ, что 1890 р. въ турецкомъ повѣтѣ ще — читати вѣдѣли? Не дуже тяжко вѣдѣдѣти. Се ц. к. урядникъ, священникъ зъ даками, кѣмъ-то панковъ та и часть жидовъ, что звычайно самі дома для гешефту выучуютъ ся читати и писати. Всей людности въ повѣтѣ турецкомъ чилоать 64,000, а зъ того припадає: на жидовъ 11 16%, на Русинѣвъ 88 82% а 0 2% на Поляковъ и Нѣмцевъ. Выходитъ зъ того, что зъ мужиковъ-гадѣвъ въ турецкомъ повѣтѣ мѣйже нѣхто не вѣдѣ читати нѣ писати. Но не досыть того! Якъ намъ Богъ дастъ въ гараздѣ дочекати року 1900, то певно нашъ повѣтъ дѣйде до 95% аналѣфетовъ або и выше — дякуючи теперѣшній турецкій просвѣтній системѣ, яка свѣдѣ культивує ся у насъ теперь. Яка тота система, то о томъ познаемлю читателя по-легки троха позынѣше. Прому только о терпѣливости.

Передъ 1868 рокомъ т. в. передъ часомъ, аки ц. к. краваа рада школьна объяла въ нашій Галичинѣ зарядъ публичной просвѣты, число аналѣфетовъ въ турецкомъ повѣтѣ было далеко менше якъ теперь. Правда, школъ порядочныхъ, перенятыхъ на статѣ, не было, а было всего щось 5 школъ сѣльскихъ и одна такъ звана тривіальная школа въ Турцѣ зъ однимъ учителемъ на 74 сѣлѣ. Але хотѣи тыхъ формально вѣдѣющихся школъ было розмѣрно такъ дуже мало, то мимо того мѣйже по всѣхъ селлахъ было досыть людей умѣющихъ читати и писати. Було много школъ цѣлкомъ приватныхъ, такъ звавшихся дяковѣхъ. Будничковъ школьныхъ не было, а цѣкавейшій хлопцѣ сходили ся до мешканія дяка або до обширній шой хаты якогось гадѣ, та и то только въ зимовій порѣ, и тамъ учили ся на Букарни читати, писати, троха числѣти и церковнаго свѣдѣ. Тѣи гадѣ, что посылали своихъ дѣтѣ до дяка на науку, слядували за тѣхъ дяковѣ троха якогось зерна або по кѣмъ-то золотыхъ и тѣшли ся и вѣдѣчались дуже, коли ихъ хлопцѣ повывучували ся читати, писати, числѣти и красиво въ церквѣ свѣдѣти. Така наука була дуже цѣнна, безъ всякаго примусу, и тѣи науки нѣхто не контролировалъ. Були такіи селла въ которыхъ священникъ, особливо зим. ю, учили цѣкавейшихъ дѣтѣй азбуки, разумѣе ся цѣлкомъ безкорыстиво. Въ селлахъ, де переважно мешкає руска шляхта ходячкова, якъ въ Яворѣ, Лосенцѣ, Ильнику, Комарникахъ, Матковѣ и другихъ, то тамъ все кѣмъ-то шляхти-

чѣвъ-гадѣвъ складали ся и наймали якогось писменного чловека, чтобы дѣтѣй ихъ учивъ азбуки и писма. Давнѣйше шляхтичѣ ходячковыи державъ тѣхъ за вѣдѣсть, якъ его хлопцѣ не вѣдѣли читати. Такий учитель бувъ дуже дешевый: дѣбававъ харчѣ та и покотомъ 20-30 реньскихъ на одѣжѣ и обуви. Въ той способѣ ширилась просвѣта межъ селянствомъ въ турецкомъ повѣтѣ до року 1868. Отже разумѣе ся само собою, что тогдѣ число аналѣфетовъ въ повѣтѣ не было такѣ, якъ нынѣ.

Особѣ, коли по роцѣ 1868 ц. к. краваа рада школьна и ц. к. окружній рады школьной переняли въ свои острѣ уквалѣфикаций руки зарядъ просвѣты публичной въ краю, остро заборонено такую науку „покутну“, яка вела ся въ турецкомъ повѣтѣ, а всяка наука по селлахъ та и всюдѣ перейшла подѣ надѣрѣ ц. к. школьныхъ аластѣй. Тѣе розпорядженіе заразъ заатамувало ширеніе просвѣты въ нашомъ повѣтѣ, бо основываємъ школъ публичныхъ вѣдповѣдно не заныто ся, а давній приватный способъ науки заборонено. Такъ перестати учѣти дяки, священники и иншіи приватныи люди, а хто посмѣвъ такъ по давному по селлахъ учѣти дѣтѣ, то тыхъ на донесеніе жандармеріи або жидѣвъ потягали остро до одѣдѣальности.

Справы парламентарній.

На вчерашнемъ засѣданіи палаты послѣвъ внесено просить закона о додатковомъ кредитѣ на сей роцѣ, въ котромъ мѣжъ иншимъ жадає ся 12,000 ар. на статистичній розелѣдѣ вѣдосиный урядникѣвъ приватныхъ зъ причинъ згадааного прамусового обезпеченія пенсійного, та 15,000 ар. на будову правительственаго будынка въ Жидачевѣ.

Повѣдомлено, что палата павѣвъ надѣбѣла свою ухвалу въ справѣ пенсій емеритальныхъ урядникѣвъ и ихъ вдовцѣхъ. Ухвала палаты павѣвъ рѣзнить ся, якъ зѣдѣсно, вѣдѣ ухвалы палаты послѣвъ.

Въ дальшій дискусіи надѣ реформою выборовъ вѣдѣннено при §. 9а всѣ поправки а тавожъ внесена меншости пос. Брозрада, по чьимъ принято сей параграфъ послѣ предложениа комисіи. — Внесеніе пос. Гатенгофера, чтобы челоде не мала права голосованія, вѣдѣннено въ поименномъ голосованіи 248 голосами противъ 8.

Вѣдѣтакъ дискутовамо надѣ постановами что-до способу выбору выборцевъ, такъ чтобы въ громадахъ сѣльскихъ одѣвъ выборы припадає на 500 мешканцевъ. Дотычній параграфъ ухвалено послѣ внесенія комисіи разомъ зъ додатковымъ внесеніемъ Фалькенгайна, чтобы громады, де менше якъ 500 душъ, лучити зъ громадами, де такожъ менше якъ 500 мешканцевъ, для сѣльного выбору выборцевъ.

При §. 20 и 20а, де говорятъ ся о выключеніи вѣдѣ права выбору, розвѣла ся довша дискусія. — Пос. Кронаветеръ домагавъ ся, чтобы вычеркнута постанову, что тѣ, котрі побирають запомогу зъ фондѣвъ добродѣйныхъ, не мають права голосованія. — Пос. Гросъ домагавъ ся, чтобы тыхъ, которыхъ поклякано на часовой справѣ войсковѣй, не вычеркувано зъ зѣтѣ выборчихъ. — Миністеръ Ритнеръ принявъ поправку Гроса и онъ ухвалено. — Пос. Шнайдеръ выголосивъ довшу мову, звернуву противъ жидѣвъ. Выказавъ цитатами филозофѣвъ, якъ старинныхъ такъ и теперѣшнихъ, въ яку неволю жидѣвскому попали христіане. Жалувавъ, что въ реформѣ выборовѣй нема постановѣ о правѣ выборовѣмъ жидѣвъ. Квѣстии жидѣвского не полагодитъ ся вѣдѣтѣ вѣдѣ бранѣмъ жидамъ активнаго и пассивнаго права выбораго. Та квѣстиа буде розвазана лѣшь огнемъ и мечемъ... [Дальше не мѣгъ говорити п. Шнайдеръ, бо президентъ Хлюмевскій загрозывъ ему водѣбраніемъ голоса.] Пос. Шнайдеръ поставивъ такъ внесеніе: 1. Хто допуститъ ся коррупціи выборовѣй, буде покраненъ арештомъ вѣдѣ 3 до 6 мѣсцевъ въ вѣдѣтѣ активне и пассивне право выборые на 10 лѣтъ. 2. Всѣ хрещеніи а нехрещеніи жиды суть въ вѣдѣлученіи вѣдѣ активнаго и пассивнаго права выбораго. [Президентъ наинмнувъ бесѣдника, что при такѣ поважній справѣ повывалає собі на несмачній жарты П. Шнайдеръ: За кѣмъ-то лѣтъ будѣте и вы, п. президенте, активімітомъ.] Внесеніе Шнайдра не подѣрето достаточо.

Принято внесеніе п. Гофмана, чтобы всѣ легітимации выборовѣй мѣстѣли има управненого до голосованія и мѣсце выбору. — Въ часѣ сѣдѣ дискусіи моравскій пос. Свожилъ обговорювавъ вѣдосиный, аки настанутъ въ Моравѣ по заведенію реформы. Замѣтивъ, что сторонництво либеральное, опирающіи ся на коалиціи жидѣвъ зъ ренегатами, уживає въ дѣдѣльности публичной средствѣ водраэивныхъ и неморальныхъ. — Намѣцъ п. Пергелѣтъ протестувавъ противъ тыхъ слѣвъ.

Дальшу дискусію надѣ реформою вѣдѣ-

жено на засѣданіи поведѣлкове. Остало ще вѣдѣсь параграфѣвъ и додатокъ, въ котромъ мѣстѣ сѣ подѣлѣ на оверги выборы. Думають, стѣть ся подѣлѣ на оверги выборы. Думають, что третѣ читаніе закона о реформѣ выборовѣй вѣдѣдѣе ся въ сѣреду.

Подѣдѣ конце засѣданія ухвалено нагячѣ внесєне п. Ерба зъ зазывомъ до комисіи будѣжетовой, чтобы ще сѣи сѣсія адала справу павѣдѣтѣ о законѣ что-до пенсій урядничихъ.

Пос. Леваковскій вѣдѣ интерпелляцію до президента министровъ и до министра судѣбѣничѣвъ въ справѣ забороны вѣдѣ въ Горлицяхъ и безправнаго арештованія Стапиньского. [Интерпелляція була внесєна по замѣненіи засѣданія, тожъ буде вѣдѣдѣтана ажъ въ поведѣлковѣ.] — Пос. Пернерсторферъ интерпелювавъ въ справѣ забороны зборѣвъ робѣтничихъ, сѣдѣвшихъ на 28. мая до Рашева.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Способъ полагодженія справы бурмістра вѣдѣнѣского все ще обговорюють у всѣхъ дневникахъ. Politik, вывазуючи хвѣи гр. Баденього въ его дотеперѣшній політичѣ, высновує для него науку, что бодай вѣдѣ теперь повиненъ опертѣ ся на автономістичныхъ сторонницѣвахъ. На всѣ прикрасѣ, якихъ дѣбавъ въ справѣ вѣдѣнѣской, наразивъ ся за дѣдѣ вѣдѣмѣкомъ лѣвѣцѣ, котра не заслуживала на те, чтобы запобѣгати ей прихильности, тымъ больше, что она и безъ того навывѣла выслугувати ся кождому правительству, тѣи гр. Баденьому була бы служила за леда якѣи крышѣ. — Якъ бачимо, дѣбало ся добре либералами; але и „сильная рука“ гр. Баденього Politik не пожаловала. Прагадуючи слова заграначнаго політика: „Цѣсаръ Францъ Юсефъ має вѣдѣ 20 министровъ; а коли прѣйде полагодити яку вѣдѣ справу, то муситъ самѣ забирати ся до неа“, каже, что такъ и теперь мусѣвъ ажъ цѣсаръ выбавити своихъ дорадничѣвъ зъ клопоту та направити блудъ, якогось допустивъ ся его одѣдѣальнаго прѣзидѣнта министровъ. Гр. Баденѣ чейже вже и самѣ познаєвъ, что его тактика въ справѣ Люефера була вѣдѣдѣ початку схвѣлана. Ще не засохло добре чорнѣло, котрымъ було подѣдѣсане его именованіе, а вже новый керманьчѣ хотѣвъ дати доказъ своихъ способностей и оправдати славу „сильной рука“, розтрублену по цѣлѣмъ свѣтѣ его урядовыми хвалѣями. А инѣи его сильная рука перезавана, и вѣдѣтѣ зъ цѣлои програмѣи мѣгъ вѣдѣнести пересвѣдченіе, что столица монархіи не а пригожимъ полемъ для смѣлыхъ козловъ політичного свѣдѣла.

Pester Lloyd, котрый звыкъ дѣбавати вѣдѣдомости зъ жерелъ урядовыхъ, помѣщає дописъ зъ Вѣдѣа, поясняє такъ правнии якъ и цѣль послѣдняя нежданѣи подѣлѣ. Послѣ сѣи дописъ не было лѣпшого выводу зъ труднаго положенія. Ажѣ-жѣ годѣ было разѣ по разѣ розвазувати раду та тымъ способомъ знѣсти тымчасово самоуправу столицѣ. Знѣсти онъ стало такожъ не можна было, бо до того треба бы згоды сойму и рады державной, а на такую згуду годѣ числѣти. Лѣшавъ бы ся хѣба занахъ державный, та до чогось подѣдѣнаго нѣхто не смѣвъ бы дорадѣжувати. Отже не было иншой рады, якъ полагодити справу такъ, якъ онъ полагоджено. Про побѣду антисемітовъ не може бути бесѣды, бо Люеферъ бурмістромъ такъи не буде. А что антисеміты дѣбрутѣ ся въ радѣ мѣсѣкой до власти, се скорѣйше добре нѣжъ але. Всяка оппозиція такъ довго лѣше порыває за собою людей, поки сама не прѣйде до власти. Антисеміты только пообѣщывали своему сторонницѣву, что не въ силѣ всего додержатѣ. Отже настане розладѣ въ сторонницѣвахъ, тымъ больше, что вѣдѣ замѣтныи вже и теперь. Треба населенію Вѣдѣа, вѣдѣчно незадоволеному, дати разѣ нагуду, чтобы было незадоволеніе и зъ антисемітовъ. — Подавши сю нѣбѣ урядову дописъ, додѣе Pester Lloyd вѣдѣдѣ себе, что въ такѣмъ разѣ, коли ходѣтъ о побѣдѣ антисемітовъ, то треба было заразъ за першѣмъ разомъ затвердѣти Люефера; тогдѣ бувъ бы вѣдѣтѣ до сѣго часу разомъ зъ своимъ сторонницѣвѣмъ вже переживъ ся.

Коли же порѣбнаемо зъ тымъ лестный тонѣ, зъ якимъ вѣдѣзываетъ ся Fremdenblatt про д-ра Люефера, якъ и пр. „Д-ръ Люеферъ зовѣсь не уступає побѣдѣннѣи зъ своего становѣнствѣ: вѣдѣтъ не уступивъ аніи передѣ правительствомъ аніи передѣ управѣю, вѣдѣтъ услухавъ лѣшь дуже почестнаго зазыву Бѣо Величества. Д-ръ Люеферъ не збѣставъ на разѣ бурмістромъ Вѣдѣа, але его становѣнствѣ послѣ авдѣнція а ще далеко выше, нѣжъ коли-небудь было“ отже воли ще и тѣ слова зважимо, то мабуть тактика гр. Баденього стала цѣлкомъ ясною. Прѣзидѣнтъ министровъ, коли ще не зловывъ на вудку антисемітовъ або бодай Люефера, то бодай заходитъ ся коло того. А разѣ зловывши, буде старати ся въ мирѣ зъ нимъ довести до розладѣи сторонницѣвѣ, котрого не мѣгъ приборкати въ отвергѣмъ бою. Тактика сѣи мѣ-

завнали вже на власній громад, а по часті предавляємося їй в далека на молодочесних послаті.

Всі дивники пестеньскі з дня 29 с. м. витяють в одушевляемі цѣсаря, котрий того дня рано прѣхав до Будапешту, щоби завтра вдерити выставу. Але в такъ святочній для Угорщини хвилі не обійшлося безъ того, щоби мадарека бута не пригадала ся голосно свѣтови. На засѣданні сойму, що вѣдбуло ся того таки дня, по приняттю фінансового закону зажадавъ голосу п. Людвикъ Месленій, членъ сторонництва Угорського. «Свято тисячлѣтє — сказавъ бесѣдникъ — нинѣ починає ся урадово, коли коронований король Угорщини прѣхавъ до своєї столиці. Угорскій варѣдъ вѣ часѣ своєї тисячлѣтної исторіи нѣколи не зривавъ ся в оружені в рудѣ проти трону, хіба що нарушено єго запоручені права. Колька дѣлѣв тому вѣдвозвали ся вѣ высшій палатѣ слова, що безперечно будуть однимъ вѣзъ найтравелѣйшихъ памятникѣв обходу тисячлѣтїа. (Заперечувавъ.) Вѣ тѣй бесѣдѣ досадно вѣрно висказано поглядъ величезно переважуючої більшости угорського народу. (Грѣмкѣ заперечуваня.) Королева вѣ народона не можна нѣчого закинути; годѣ се свазати такожъ о дорадникахъ корони. Они дбають лише о своєю властѣ, а про величѣ того, що носитьъ корону, та народу нѣмъ байдуже. Президентъ міністрѣвъ вже два рази говоривъ о тѣмъ, о що менѣ ходити; але я єго не мѣгъ розумѣти. Заки зачемо наше свято вѣ зложени поклѣтъ вѣ ступнѣв трону, маємо обовязокъ сказати народона отверто, явѣ то дорадники, що стоять при королю. Президентъ міністрѣвъ нехай вѣдповѣсть однимъ словомъ: чи вѣзъ коронѣ радити те що вѣ оправданимъ бажаніемъ всего народу? чи радити, щоби король явивъ ся такожъ вѣ сали парламенту? такъ чи нѣ?» — Президентъ міністрѣвъ вѣ своѣй вѣдповѣдѣ указувавъ на неспроможу хвилю на таку интерпелляцію, коли аєтъ разѣ король прѣхавъ до своєї столиці (Угорскі). Вѣзъ повнѣзъ тутъ мешкати!; вѣдтаєтъ пригадаєтъ, що вже вѣ обохъ палатахъ вѣдповѣдавъ на те пѣтване, вѣ повторяє, що цѣсарь вѣ своихъ постановкахъ пошловъ цѣлкомъ за радами єго, президента міністрѣвъ — На те п. Месленій заперечує, мовѣ бы єго интерпелляція була не на мѣсці; скорѣйше бар. Банѣ не вѣ на мѣсці. Король вѣ дому Габсбургѣвъ 14 разѣвъ являвъ ся вѣ угорскѣмъ соймѣ. «Нашѣ — каже — люблять вѣ горѣ показувати вѣ свѣтлѣ вѣльовальности вѣ вѣрохобнѣвѣ. Коли бы мы были таковыми, то нинѣ не противились бы: вы-жѣ шлете до сойму корону безъ короля и заявляете тѣмъ, що можна вѣдѣлѣти корону вѣдѣ особѣ короля, що не особа але корона головна рѣчь.» — Вѣдповѣдѣ президента міністрѣвъ принаєтъ вѣ невычайною більшостию голосѣв до вѣдомѣсти.

Вѣ палатѣ магнатовъ выступивъ того дня гр. Зічи противъ заложеня 400 шѣлѣвъ народныхъ спѣльныхъ для всѣхъ вѣрѣ, бо вѣ краю вѣ досѣтъ шѣлѣвъ исповѣдѣныхъ, що потребуютьъ запомогѣ. Внесенє те перепало.

Министеръ гонведѣвъ бар. Ферварі зновъ поединувавъ ся, а то вѣ редакторѣмъ одного оппозиційного дневника. Єго противникъ вѣ ставѣ шѣлѣво по головѣ, а самъ министеръ вѣйшовъ вѣ легенимъ шрамѣмъ на рудѣ и на лицѣ.

Зложенъ вѣ италійскѣмъ парламентѣ книга вѣ грамотахъ, вѣдносячи ся до войнѣ абессинской, выснають рѣчи, що більшѣй части знаній вже давнѣйше вѣ дневникѣв. И такъ одна 120 грамотъ вѣ справѣ переговоровъ вѣ Меселікомъ и облоги Касалѣ. Зѣ того, що теперъ дневники подають о такѣхъ грамотахъ, є новиною лишѣ те, що дня 20 с. м. Бальдісера вѣдставъ вѣдѣ правительства припорученє, держати Касалѣ по можности до осеня; однако коли бы грозило яке небезпеченство або нѣша потреба того вимагала, то вѣдно єму опустити Касалѣ и скорѣйше.

Зѣ давнѣйшого часу показує ся мѣжѣ нами, що Баратіері вѣлькѣ разѣвъ ще не редѣ розпочатѣмъ войнѣ жадавѣ дѣмисію, бо мѣрзувавъ, що прийдѣ до войнѣ, а єму не пришло воєска.

НОВИНКИ.

Вѣ справѣ руского душпастиря для Браилии оголошенъ митрополитій Ординаріатъ у Львовѣ ось-таку оповѣстку: Пѣсла одержавшихъ вѣстѣй вѣсеміювало вѣ остальныхъ лѣтахъ вѣлькѣначать тысячу рускихъ селянъ зѣ вѣходѣнѣмъ Галичини до Браилии. Значна часть тѣхъ рускихъ переселенцѣвъ [до десяти тысячъ душъ] ослѣ вѣ полуднево браиліевскій провинціи Паранѣ, на рѣльничихъ коловѣяхъ, творячи колька осадѣ — але головно збѣралось руске население на великій осадѣ Rio Claro, недалеко котроу положенъ другѣ меншѣ рускѣ осадѣ. Показѣтъ тѣ тысячу Русавѣвъ вѣ Паранѣ не ма-

ють досѣ нѣякого свого священника и лишѣнѣ майже всакого релігійного и морального провѣду, то митроп. Ординаріатъ постановивъ вѣслати туда чимъ скорѣе бодай одного священника и вѣ тѣй цѣли вызвавъ тѣхъ безсѣнныхъ и вѣдѣвѣтъ вѣ Всѣхъ духовенствѣв, котрѣ-бъ маючи духа пожертвована для блага душъ тѣхъ поселенцѣвъ, скотѣли обняти мѣсце душпастиря вѣ браиліевскій рускѣй колоніи Rio Claro, щоби чимъ скорѣе зголосили ся до митроп. Ординаріата, де вѣдставѣтъ всякѣй потребѣй вѣформаци и посявеня.

Вѣ Борщевѣ вѣдбули ся вѣ суботу 25. н. ст. цѣвѣтня вѣ домѣ адвоката д-ра Михайла Дорундана довѣрочнѣ [на повнѣний запросни] зборѣ Русавѣвъ зѣ повѣтѣ, дѣняхъ священниковъ, мѣщанъ и селянъ, скликаєй политичнымъ товариствомъ вѣ Борщевѣ. Збѣранѣ радѣли головно надѣ свѣльнымъ вѣ повѣтѣ рухомъ еміграціи и вѣсѣ збѣдно промовляти вѣ зголосили вѣте, щоби еміграцію по змѣстѣ здержувати, бодай до часу, доки не заявѣе ся рускѣй комитѣтъ еміграційный, котрий бы постаравъ ся всесторонно розслѣдити вѣдносны еміграційный. Другимъ предметѣмъ на радѣ була справа обезпечѣнѣ вѣ рускѣмъ товариствѣ «Дѣвѣстрѣ» вѣ нагоды загальныхъ зборѣвъ сего товариства. Збѣранѣ селяне дуже хвалили «Дѣвѣстрѣ» яко товариство обезпечѣнѣ зѣ всѣхъ найсовѣстѣйше при лѣквѣдациі шѣлѣв та выплатѣ обезпечѣныхъ сумѣ.

Народне вѣче вѣ Кричи [вѣ повѣтѣ перемиськомѣ], що було заповѣдженѣ на 19. н. ст. цѣвѣтня, не вѣдбуло ся. Правда, старостѣ не заборонило єго, але звайшовъ ся нѣщій спѣсѣбъ не допустити до сего вѣча — именѣ спѣсѣбъ выправиткований уже сего року при нагодѣ вѣча заповѣдженѣго вѣ Устрѣвахъ, де жидѣ, що вѣнаймѣе бувъ льонѣль на вѣче, вѣ рѣшучій хвилі подѣ натискомъ вѣдмовивъ — и вѣвѣчѣни мусѣли йти вѣчювати до села Устѣановѣ до столѣвѣ тамашного священника. Справу-жѣ вѣча вѣ Кричи такъ описує «Гром. голосѣ»: «Вѣ Кричи вѣдступивъ бувъ жидѣ хату на зборѣ, але зѣ намовѣ мѣсцевѣго дѣдѣча и комисаря асентирункового вѣдмовивъ у саму недѣлю [т. є. вѣ самѣй день призначенѣй на вѣче]. Оба тѣ панѣ ходили вѣдѣ жидѣ до жидѣ и заборонили нѣмъ вѣдступити хату. До одного мѣщанина, котрий хотѣвъ вѣдступити свою хату, прѣбѣтъ передѣ самымъ вѣчѣмъ постѣнѣрѣвѣ жандармеріи и заборонивъ єму се вѣвѣчѣти. Люде не могли зѣйти ся на нарядѣ всѣ разомъ, то наряджувались по мѣстѣ. Ходили вѣ радѣли, а за ними и мѣжѣ ними ходили й патрулювали жандармы и чотирѣ поліціантѣ.

О. Остапъ Нижанковскій, славно-звѣстный нашъ композиторъ, учитель свѣву вѣ учителѣскѣй семинаріи львовскій, подѣдавъ ся єми дѣнями вѣ Празѣ вѣвалікаціонѣмъ испитѣмъ для науки свѣву передѣ ц. в. комісією екзаминаціонѣю. [Такѣхъ екзаминаціонныхъ комісію, що мають право выдавати свѣдѣцтва на науку свѣву и грѣ (на скрипцѣ, фортепѣнѣ и органѣхъ) єсть вѣ Австрій дѣтъ: одна вѣ Празѣ, друга у Вѣднѣ.] До сего испитѣ вѣ Празѣ явилѣ ся єми разомъ 32 кандидатѣвъ и кандидатѣвѣ, а зѣ тѣхъ обсталѣ испитѣ вѣ одержали вѣдѣ екзаминаціонѣю комісією свѣдѣцтва лише 14 — мѣжѣ ними о. Остапъ Нижанковскій зѣ вѣвалікаціонѣю зѣ вѣднанѣмъ [mit Auszeichnung]. На основѣ того испитѣ о. Нижанковскій має вѣвалікацію на профессора свѣву вѣ школахъ середнихъ и вѣ семинаріяхъ учительскихъ.

Зѣ Станислава пишуть намѣ: Свѣво-любивѣ Русины зѣ товариствѣ Русавѣхъ жевѣщѣнѣ вѣ Клубѣ руского ухвалѣли одоголѣсно на своихъ засѣданяхъ перемѣнити дотѣрѣшнѣй «вружѣвѣ музичный» на товариство оперте на статутахъ зѣ назвою «Боянѣ ставѣславскій». Статутѣ вже вѣготовленѣй и вѣдходѣтъ єми дѣнями до замѣстѣнѣцѣв. — Яєтъ на початокъ, розвивѣе ся нашѣ «вружѣвѣ музичный» гарно и богато притягѣе до розбудженя жита товариского мѣжѣ Русинами вѣ снѣхъ товариствахъ. Єсть отже надѣя, що по затверженю статута розвѣдѣ «Боянѣ» поступѣтъ — що найменше — вѣ такѣ живѣмѣ темпѣ, якѣ досѣ. Ванѣмъ до «Боянѣ» членѣвѣ дѣйствѣхъ и спомѣгающихъ будуть вѣдбуватѣ ся на вѣправахъ «вружѣвѣ музичного». Частѣ вѣправъ оголошує ся все на таблицѣ вѣ Клубѣ рускѣмъ.

Членѣ читальнѣ «Просвѣтъ» вѣ Борщевѣ будуть коло церкви гарный одноповерховый будынокъ, вѣ котрѣмъ на долѣнѣ має помѣстѣтя ся мѣлача заложѣти ся філія «Народной Торговлѣ» а на поверѣ вѣ сали має мѣстѣтѣся читальня, котра — мимоходомъ сказавши — гарно розвивѣе ся, особливо заходачи молодѣшнѣ мѣщанѣ, при помѣчи такожъ декотрыхъ старшихъ. Читальня заложѣла собѣ ка. су позичкову и хорѣ, котрий богато причиняють ся до розросту читальнѣ.

Вѣ Коломыѣ вѣдбули ся 12-ого цѣвѣтня загальнѣ зборѣ товариства «Народныхъ Свѣдѣлѣвѣ» при участѣ дѣлѣтѣвѣ 14 Свѣдѣлѣвѣ. Головою товариства вѣбранѣо д-ра Крѣсла Трильовского а заступникомъ головою Ом. Печерского.

Зѣ Тернополя пишуть намѣ: Осе вже майже вѣдѣ двѣхъ недѣлѣ гоститѣ у насѣ рускѣй театрѣ. Досѣ данѣо девѣтъ представлѣнѣ, а вѣ всѣхъ артистѣ нашѣхъ вѣывѣзали ся знаменѣно, не лишѣ на позѣ вѣдѣзѣнѣ публичѣ, але й на славу нашѣхъ сценѣ. Згадка зѣ Золочева, подѣсѣена вѣ Dziennik u polskѣхъ про нашѣ театрѣ показала ся тутъ хибною. Навѣпака! всякѣй, хто пильно ходѣтъ на представлѣнѣ и слѣдѣтъ науку сценѣ, мусѣтъ высказати хѣ. товариству «Бѣсѣда» у Львовѣ повне признание, що театрѣ нашѣ має до розпорядности знаменѣитѣ силы у всѣхъ напрямкахъ. Хорѣ добре აღოჯѣнѣй и вѣзначѣе ся голосами, котрѣ й на першорядныхъ сценѣхъ знайшли бы признание. Кого не хватѣе за серце свѣлѣ п. Григорѣвичѣ и п. панѣи Радѣвѣвичѣвѣ вѣ Запорожѣ за Дунаємъ, вѣ «Гальцѣ», або панѣи Слободѣ-

нонѣ вѣ «Не ходѣ Грицю», панѣи Фіцѣрѣвичѣ вѣ «Штампѣкѣ вѣ Тернолѣ», а п. Рубчакѣ всѣхъ своихъ басѣмъ, такѣ и похвалѣ! Не бракъ такожѣ знаменѣитѣхъ силѣ вѣ обсадженю ролѣ. Вѣ трагичныхъ роляхъ грає панѣа Слободѣнова знаменѣито: вѣдѣдає свои ролѣ вѣ повнѣмъ перенѣянѣмъ, такѣ що янодѣ публичѣ зѣдавѣе немѣовѣ се дѣйствѣнѣ, а не сцена, черѣзѣ те и вѣтѣсѣе слѣзу не вѣ одѣмѣ оцѣ. Вѣ комичныхъ роляхъ вѣзначѣе ся п. Подѣвѣсоцкѣй, а вже жѣвѣву цѣлотѣху лѣдѣнѣ чѣ бы тѣо вѣдѣдавѣе лучше, якѣ панѣ Подѣвѣсоцкѣ: єнѣ рухѣ, єнѣ бѣсѣда, єнѣвѣнѣнѣтѣ мабѣтъ недостѣжамѣ. П. Ольшанскѣй вѣ «Сокѣлѣнахъ» яко Шкарѣлупѣа вѣ «Учителѣ» яко жидѣ розвивѣуєтѣ свои таланѣты и вѣывѣзѣетѣ ся знаменѣито. П. Яновѣичѣ прѣвѣзѣли мы бачити жѣвѣдѣнѣго; теперъ на сценѣ адавѣетъ ся якимъ апатичнымъ, єнѣно зѣ прѣчинѣ неадужѣнѣ. Годѣ поминути выступѣлу панѣ Вѣберѣвичѣвѣ. Ролѣ свои вѣдѣдавѣе зѣвѣсѣмъ добре, толькѣо декотрѣ рухѣ голови вѣходѣтъ яко неупорѣдно. Про нѣшихъ артистѣвѣ, котрѣ не мали досѣ головныхъ ролѣ або такихъ нагодѣ, щоби розвивѣти свои таланѣты, напѣшемѣо опѣбѣ. Теперъ зазначѣемо лише короткѣо, що артистѣ соѣвѣтно спѣвѣнѣтъ свои обовязѣкѣ супрѣти публичѣ. Але, на жалѣ, не можна сказати, щоби публичѣ такѣ само спѣвѣнѣла свои обовязѣкѣ супрѣти театрѣ! На дѣвѣвѣтѣхъ представлѣнѣхъ були досѣ зѣ нашѣго духовенствѣа зѣ околѣцѣ всего три священникѣ! Хотѣтъ, що правда, и самѣ Тернополѣцѣ не дуже жѣвано спѣшатѣ до театрѣ. Такѣ було по свѣтахъ, але теперъ, по 1-ѣмъ, ставѣ сей мабѣтъ змѣнитѣ ся... повнѣнѣтъ змѣнитѣ ся! А отѣ філія «Просвѣтъ» повнѣна була постарати ся о можливѣу зѣвѣжѣну вѣступного до театрѣ для членѣвѣ-селянъ, щоби гуртомъ вѣдѣвѣдували свои театрѣ! Подѣ конецъ ставѣмо до управѣи театрѣ жадаєтъ, щоби вѣ недѣлю граєтъ перѣдѣвѣсѣмъ шѣвѣи для селянъ вѣдѣповѣдѣи та щоби оголошувѣвъ ихъ вѣ «Дѣлѣ» напередѣ. А до патріотѣвѣ околѣничѣхъ звертаємо ся зѣ повлѣкомъ, щоби доложили всѣхъ старѣнѣ и уможѣвѣлила нашѣму селянѣству пѣзнѣнѣ рѣдѣнѣ сценѣ. — Дмитро.

Цѣвѣтнѣй образѣнѣмъ перевѣдѣнѣ ревѣзіи катастроу грунтового подѣли господарѣ вѣ села Скоморѣхѣ вѣ вѣсѣмъ [зѣ 8 подѣисами] до «Гром. голосѣ». Вѣ вѣсѣмъ тѣмъ розказуєтъ ови: «Вѣдѣнѣнѣнѣй урядѣникѣ, що прѣбѣуєтъ до нашѣхъ громадѣ, умѣвѣнѣвъ ся у одного зѣ господарѣвѣ. Вѣнѣ зажадавѣ, щоби громадаєе приѣвѣли єму що дѣя одну курѣчку. Коли громадаєе не хотѣлъ вѣвѣлѣти єго волѣ, розгѣвѣвъ ся и пошловъ до двѣра; тамъ уже гѣстѣли єго якѣ могли. На вѣдѣдѣнѣмъ сказѣвъ вѣнѣ хлопѣмъ: «Помѣгаєте вы и дѣти вашѣ, коли я бувъ вѣ селѣ». Не лѣпше поступѣла собѣ комісіа. Прийшла на поле, що не вѣдавѣе ся до управѣи, бо воно пропѣнѣнѣе ромѣнѣи, що ихъ вода похѣрѣзувала. Поле се повнѣнѣй булѣ запѣсѣнѣ до неужѣтѣлѣвѣ; одѣнѣтъ комісіа записѣла єго до дуже высокѣхъ вѣлѣсѣ. Вѣйтѣ а громадаєй таксаторѣ звертали увагу, що се не поле а ровѣ, а вѣдѣ ровѣтъ не повнѣно ся платѣти податѣку, и просили, щоби комісіа отаксѣвала бодай о одну вѣлѣсу вѣнѣше. Тогдѣ комісіа сказала: «Кѣли на своихъ вѣнѣвахъ маѣете ровѣ, то мудруєте такѣ, що бы тѣхъ ровѣвѣ не було. Вѣмѣруєте склѣпѣнѣ, потѣмъ навозѣтъ вѣземѣю и будете матѣи не ровѣ, а поле до управѣи.» Сказѣли и пошлѣи. а вѣлѣсы такѣ не вѣнѣзѣли. Теперъ, хлопѣе, вѣбѣраєтъ: або платѣи податѣкѣ вѣдѣ ровѣвѣ, або мѣруєтъ и за вѣсѣи, чѣмъ точѣ, ровѣи, до двѣхъ мѣтрѣвъ глѣбокѣи а одѣй гѣны довгѣ! Щоби похѣрѣзувати тѣ ровѣ, треба бы вѣсѣпѣти тамъ що найменше 1000 ар. Таку вѣнѣу продаєтъ бы кождѣй и за 20 ар., бо нѣчо не родѣтъ а податѣкѣ великѣй. — Читатѣлѣ цѣвѣтнѣй може, якѣ урядѣвала комісіа на панѣвѣскѣй полѣ? Тѣмъ слѣхѣватѣ ласѣво! Прийшла на панѣвѣскѣй лѣвѣ. Щоби розслѣдѣти, до яко вѣлѣсы запѣсѣнѣ лѣвѣ, вѣслѣла одного члена на саму середѣну лѣву. Той наѣбѣравѣ вѣлькѣ камѣнѣчѣнѣвѣ, що ихъ вѣвѣзѣно зѣ двѣра разомъ зѣ гномѣи, и каже: «Тутѣ, панѣвоєе. саме камѣнѣа, що трудно паветъ рѣгѣиетѣ огаѣ». Ну, прѣдѣлила той лѣвѣ до 7 он вѣлѣсы. Хлопѣскѣ-жѣ вѣнѣи, що гранѣчатѣ о мѣжу зѣ панѣвоєе, позѣчислѣвано одѣй гѣны до 1-он, другѣ до 2-он вѣлѣсы. Такѣ похлѣсѣвано вѣ цѣлѣй громадѣ Скоморѣхѣ — хлопѣскѣо вѣсѣво, и панѣвѣе нѣзѣко. — Просто не хоче ся вѣвѣрѣти, щоби такѣ рѣчи дѣлѣи ся вѣ нашѣй Галицѣ!

Зѣ вѣборѣчихъ вѣдѣгомѣнѣвѣ. Вѣ часѣ торѣбѣчихъ вѣборѣвѣхъ пробѣвъ зѣ Пѣнѣбѣтѣнѣи, вѣ рѣшѣнѣнѣмъ повѣтѣ, вѣсѣ Хмурѣвичѣ зѣвѣжѣвъ и побѣвъ своѣхъ парѣианѣнѣа Патра за те, що вѣнѣзѣ яко вѣборѣцѣ не хотѣвъ голосувѣти на кандидѣта поставленѣго центрѣальнымъ польскѣмъ комитѣтомъ и пѣдѣиарѣного правѣтельствомъ. Патѣрѣ обжалувѣвъ єсѣнѣдѣа вѣ судѣ першѣи инстанціи засѣдѣуєтъ єго на 3 дѣи арѣштѣ. Єми дѣнями вѣдбула ся вѣ тѣй справѣ апелѣційна розѣправа. Трибуналѣ вѣнѣсѣ засѣдѣуєтъ першѣи инстанціи и увѣдѣнѣвъ вѣсѣ Хмурѣвичѣа...

Огнѣ. Вѣ Пуковѣ, мѣла вѣдѣ Рѣгатѣнѣи, погорѣло 29. н. ст. цѣвѣтня шѣстѣхѣхъ господарѣвѣхъ и одѣа єтодѣла. Зѣ мѣжѣ погорѣлѣцѣвѣ, якѣ намѣ пишуть, було трѣхъ обезпечѣныхъ на 1.900, а всѣа шѣдѣа вѣносѣтъ 7.000 ар. Мѣжѣ нѣшимѣи вѣгорѣла шѣпа шѣбѣльѣа, обезпечѣна вѣ «Дѣвѣстрѣ» на 150 ар. Коли бы не було вѣ селѣ сѣнѣвѣнѣи, котру завадка заходѣмъ зѣйтѣ Сѣвѣрѣдѣи справѣла громада, то бы була вѣгорѣла шѣпола и цѣла одна перѣа сѣла. Огонѣ поставѣвъ зѣ шѣпы одного господарѣа, вѣдѣсѣе подѣложѣнѣй дѣтѣмѣи.

«Панама» вѣ минѣтурѣ показѣла ся вѣ Черѣвѣнѣцахъ середѣ тамѣишѣнѣхъ громадѣхъо радѣи. Черѣвѣнѣцѣа громада заклѣчила зѣ прѣускѣю фірмою договѣрѣ вѣ справѣ заведѣнѣа елѣктричѣнѣо освѣтлѣнѣа. Договорѣ показѣвъ ся некорѣистѣнѣмъ для громадѣи. Рѣзѣрѣвѣнѣтъ тѣи справѣ вѣ громадѣскѣй радѣ бувѣ адвокатѣ д-рѣ Вахтѣль, маючѣй вѣ Черѣвѣнѣцахъ немѣлѣй вѣлѣвы. Отже показѣло ся, що д-рѣ Вахтѣль бувѣ рѣвѣнѣчасѣно правѣнымъ заступѣникомъ прѣусѣнѣи

фірми. Вѣ наслѣдѣнѣи того вѣзѣвано єго зложѣти мабѣтъ члена громадѣхъо радѣи и вѣбѣтъ зложѣвъ. Далѣше вѣзначѣло ся, що вѣ справѣ тѣи маѣвъ руку и другѣй ще членѣ громадѣхъо радѣи, Гѣрѣбѣль.

Шѣртѣа забѣбѣну. Вѣ Каменѣ, селѣ черѣвѣнѣцѣхъо повѣтѣ, слабувала молода жѣнѣка Марѣа Кѣстѣачѣкова; пухлѣи йѣи ногѣи. Вѣдѣна торѣбѣла болѣ, але замѣстѣе удати ся по лѣкарѣску помѣчѣ, слѣхѣла єлѣвѣнѣтъ болѣ. Лѣчили єи єи своими лѣкарѣми, але нѣчого не помогли; ногѣи пухлѣи далѣше. Тогдѣ похлѣкала ще одѣу старѣу 90-лѣтѣну бабѣу, абѣ рѣтувала. И отѣ она порадаѣла: щоби чѣловѣкѣ вѣстѣрѣавѣтѣ ся о острый вѣжѣи и о пѣвночѣи перѣвѣтъ ранѣу; коли кровѣ вѣтѣсѣе, тогдѣ рана вѣгонѣтъ ся и все буде добре. Послѣхѣвъ тѣи радѣи чѣловѣкѣ Марѣа, Олѣсѣа Кѣстѣачѣвъ, и коли жѣнѣка силѣно спѣла, перѣвѣтъ ѣи ранѣу. Кровѣ почѣла страшно лѣтѣсѣе, а зѣ годѣну жѣнѣка вѣмерѣла, вѣтѣрѣавѣши богѣто кровѣи. Неостѣрѣжного чѣловѣка увѣзѣнѣно.

Мѣрѣла нафѣи вѣдѣкрыто вѣ Кубѣнѣскѣй областѣ вѣ Россіи. Недавѣно вѣ Кудѣа зѣ одѣно вѣборѣсѣновѣи скалѣбѣиши наслѣо вѣрѣвала єи силѣнымъ фонтанѣмъ нафѣи и бала дѣа дѣѣа, а потѣмъ вѣбухла вѣдѣ находѣнѣишѣи єа на дѣлѣво машѣнѣи. Фонтана горѣла вѣлькѣа дѣвѣвъ и представѣла собѣю вѣдѣ вѣлѣчѣвѣи.

Дрѣбѣнѣи вѣстѣи. Вѣ Судѣвѣи Вѣнѣи, якѣ намѣ зѣ вѣдѣтамъ пишуть, вѣдѣбравѣвъ собѣи жѣтѣ отруѣвѣи єа стрѣхѣнѣно вѣлѣзѣнѣнѣй вѣтерѣнарѣи Бронѣславѣу Оѣустѣвичѣу, 27-лѣтнѣй чѣловѣкѣ; єа пригода дуже зѣворѣвала мѣсѣцевѣхъ жѣтелѣнѣи, тѣмъ болѣше, що прѣчиною єи була нещѣсна любовѣ. — Вѣ четѣрѣ с. т. вѣбухѣхъ огонѣ вѣ будѣнѣку фабрика горѣлувала Бѣчевѣского коло ротѣнѣи Жѣвѣвѣсѣнѣи; єкѣра помѣчѣи сторожѣи пожарѣнѣи угѣсѣла небезпѣкѣнѣи огонѣи: спѣлѣвъ єа лишѣ дѣхѣи и єнѣно; шѣдѣа майже 1000 ар. — Товариство братѣио помѣчи слѣхѣвѣтъ университетѣ львѣвского урядѣку вѣдѣ 1 мая с. р. дѣа загалѣу молодѣиєи акаѣмѣичѣнѣи нужѣу вѣ львѣнѣи при ул. Хѣрущѣнѣи ч. 11. — С. Шѣольцѣ, замѣсѣлѣнѣи у Львѣвѣ при улицѣ подѣ Дѣвѣмъ, розлѣзѣвѣшѣєтѣ на жѣвѣну вѣнѣуєтъ на вѣи ножѣмъ, але поцѣлѣвъ у дѣтѣну и забѣвъ єи на мѣсѣцѣи; Шѣольцѣа и єго жѣвѣну увѣзѣнѣно. — Мѣнуѣшого тѣмѣдѣи недалеко Рѣдѣлова на Мѣзурахъ надѣстражѣнѣи єкарѣвѣи А. Шѣльсѣрѣ заѣпросѣвъ патрулѣнѣи чѣго жѣндѣрма до шѣрѣи на свѣдѣнѣе и тамъ подѣчасѣ супѣрѣчѣи, яка вѣывѣзѣалѣсь мѣжѣи нѣми, жѣндѣрмѣи хотѣвъ за наѣрѣбѣи а вѣсадѣтъ бѣгѣтѣи у груди надѣстражѣнѣи. — Значѣну крадѣжѣи спѣвѣнѣли львѣвскѣй злѣдѣи на шѣдѣу двѣхъ порѣчѣнѣвѣи, при улицѣ Зелѣнѣи, заѣравѣи єи єрѣбѣнѣхъ пушокѣи на тѣютѣи и дороговѣнѣностей на вѣлькѣасѣтѣ зр.

Вѣстѣи зѣ вл. стѣниславѣвской.

Канѣнѣичѣу институтѣу дѣстѣли оо. Волод. Корѣль на Вѣтѣкѣвѣ, Теѣѣ. Вѣлѣнѣвѣчѣи на Рѣковѣцѣ коло Богѣродѣнѣи и Тѣтѣ Чѣбатѣи на Иванѣкѣвѣ. — До канѣи. институтѣи вѣ ємѣ мѣсѣнѣи вѣзѣванѣи о. Стѣв. Пѣтрикѣ зѣ Дѣбѣцѣка [перѣм. єпарѣхѣи] на прѣхѣдѣ Потѣбѣи золѣтѣи. — Похвалѣнѣи грамотѣи одѣрѣжали оо. Мѣл. Нѣдѣлѣскѣй и Иларіѣ Тѣшинѣскѣй. — Вѣведенѣи яко завѣдѣатѣлѣхъ прѣхѣдѣтъ оо. Пѣнт. Вѣлѣуєтъ вѣ Пѣдѣнѣчѣрахъ, Лѣнт. Порѣубѣльскѣй вѣ Вѣбѣнѣи [хѣудѣнѣи. дѣк.], єромѣнахъ Мѣр. Хѣмѣлевскѣй вѣ Мѣлѣвѣцѣ [євѣлѣнѣи. дѣк.], Єм. Сѣвѣнѣскѣй вѣ Трѣстѣнѣи коло Сѣнѣтѣнѣи, А. Лѣвѣнѣнѣи вѣ Шѣтѣнѣи и А. Вѣлѣнѣи вѣ Лѣсѣнѣи. — Яко прѣхѣдѣлѣи єтѣрудѣнѣи вѣведенѣи оо. Зѣнѣнѣи Кѣриловѣчѣи вѣ Мѣдуѣи, Мѣх. Дѣрдѣлѣи яко прѣв. сотр. вѣ Пѣдѣлѣжѣи, Пѣв. Пѣтричѣи яко прѣв. сотр. зѣ правѣнѣи управѣи вѣ Пѣсѣнѣи, новѣопоставлѣнѣи прѣсѣвѣнтѣрѣи А. Дѣмитѣрѣишѣи яко прѣв. сотр. вѣ Мѣшѣнѣи, Сѣвѣт. Шѣмѣрѣковскѣй яко сѣвѣтѣм. сотр. вѣ Надѣвѣрѣи и Мѣко. Зѣричѣишѣи яко є

Виходить у Львові що дня (крім неділі і руських свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить во вторник, а во вторник і п'ятницю на переміну разом з Діалогом.

Передплата і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „ДБЛО“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень у. Коперника ч. 11, в Бюро газети у. Кароля Людвіка 9, в А. Ошпеского у. Килийського 2; — в Ярославі Л. Крижановський; — у Відні: М. Dukes, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse, I. Seilerstätte; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schöckel, I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler, I. Wallfischgasse 10; в Франкфурті в Гамбурзі: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „ДБЛО“ і пакежість за інсерами платити у Львові.

ДБЛО

Передплата на „ДБЛО“ з літер. додатком в Австрії: в границях: на цілий рік . . . 18 ар. на пів року . . . 9 ар. на чверть року 4 ар. 50 кр. у Львові: на цілий рік . . . 16 ар. на пів року . . . 8 ар. на чверть року . . . 4 ар. на місяць . . . 1 ар. 35 кр. Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи вставляти слід лише напередче застереження. — Редакція неопечатає віршів, віршів, віршів. — Поодинокі числа коштують 8 ар. а. в. Оголошення з'являються з 10 до 12 год. в день, одна строка інсерта коштує або 10 ар. в день, або 1 рубль „Надбавка“ по 25 ар. а. в. Подписки і інші дописи приватні платити по 15 ар. в день.

Мадарське тисячліття.

Нині починають ся в Будапешті торжества з'являються тисячлітнього встановлення Мадарів в Європі. Урядом має зазначити ся се святкуванням тисячліття угорської держави і відповідно сему уложена програма торжеств. Не пожалувавши гроша в рекламу для з'ясування торжества, котре має посвідчити перед Європою о культурності Мадарів. Велику прислугу в тій рекламі робить Мадарам жидівсько-ліберальна праса німецька, щоби віддати ся за послідній реформи церковних законів. Варочим жидівсько-ліберальне сторонництво, при своїх загальних банкетів, добирає в угорській половині держави свої послідній захист і для того не щадить похвал для своїх покровителів Мадарів.

Але тим виступом штучним блеском не закриває ся внутрішній рахунок організму. Народи не-мадарські угорської держави намагаються на себе жалобний одяг в тій святковій дні і в глибокій горі в душі заступають собі уши, щоби не чути тих торжественних фанфар. А мають до того оправдану причину, бо торжества Мадарів се триюмф над ними. Передовсім доля Славян в державі Арпада незалежна від кожних вигадок і для того вся славянська праса в Європі не сміє в тій дні свідати похвальних вмінь в честь Мадарів. Вимку становить лише праса польська, котра поважала славословити Magyar-Ország, виходячи з того заложення, що Węgie i Polak dwa bratanki. Для Польців племінна зв'язь славянська не втрачена.

Не-мадарські народи порозуміли вагу хвалі в д'ятого піднесла голосний протест проти мадарських торжеств. Зредагована сего протесту віддали в руки комітету елективного, вибраного торжів на конгрес в Будапешті. Протест сей, піднесений Сербам, Слов'якам і Румунам (Русинам, на жаль, не!) звучить дословно так:

„Тепершній володар в нашій вітчизні лагодить ся — при помочі штучної струї в Угорщині в величезних средствах грошевих — завінценувати перед Європою торжество, котре в одній стороні не має правдивої основи історичної, а знов з другої сторони

мусить бути уважане обидою мільйонів тих народностей, що становлять більшість нашої вітчизни. Угорська держава, за згодою угорського парламенту, уважала відповідним святкувати сего року мнимі тисячлітній роковини т. зв. занята краю і основи держави Мадарам. Чи м'огло б хто з патріотичного становлення що небудь закинути такому святкуванню, коли-б се справді було торжество угорської держави, торжество загально населеної нашої спільної вітчизни?

„Але намірене тисячлітнє торжество має перед Європою заманифестувати, що тисячліття минула, коли одно плем'я добуло ся нашу вітчизну і підбило прочі народи сев нашої вітчизни; що се плем'я також по тисячу літ так чуже себе управленим уважати ся виключним представителем угорської ідеї державної і надавати угорській державі з'являючи одноплемінною етнічною одиницею. Тисячлітнє торжество має перед Європою заманифестувати, що угорська держава від загально національним була і єсть мадарською державою. Але се історично і етнічною відносинам нашої вітчизни противорічить несправда, против котрої ми мусимо застеречись. Бо т. зв. занята краю і в наслідок того наступивше засноване держави се пуста фікція, збудована на піску одної ановімовної прозою написаного поеми, котрої хибне реальною, історичною основою, — се байка, котра не має навіть стільки р'чевості і стільки ймовірності, щоби обставини і події, обговорені в ній, навіть мадарська академія наук могла історично доказати або бодай підтвердити, бо, як академія не була навіть в можливості подати число року, коли Мадари прибули. Одинокій історично доказаний факт, де згадує ся о Мадарах як о етнічній народі, — уподок великоморавської держави — був ділом німецького цесаря Арнульфа, при котрому Мадари відіграли лише роль помічного війська і не мали ніякого спеціального впливу на дальший хід справ.

„Але припустивши, що байка ановімовної літописця короля Бель містила б дрібну правду, то виходило б з неї, що Мадари прибули туди як воєвводи і лицарі-побідники, завоювали в володарі, а ми, не-мадарські народи, були при тій побіді і закріпощені, втратили свою самостійність і національну євизестенцію та потерпіли в наслідок Мадарів найбільше нещастя, яке за-

галі може лучити ся народам. І тепер ма-ли б ми сї великі сумні та тяжкі своїм допустом підїв весело і благодарственно святкувати разом з потомками мимих побідників і гнобителів? Се було б нечуваним і негідним вимаганням і зазивом до самопоширення, против чого опирає ся вся слахотніша душа. Не лише т. зв. занята краю єсть байкою, але також і перші початки улаженого життя державного не мають найменшої позначки національно мадарського характеру. Бо плем'я побідне заповнує звичайно над побитими племенами, оно наслідком своїх звичаїв, обичаїв, свою мову. А в нашій вітчизні як-раз стало ся цільком противне. Мадари перенали звичаї, обряди, урядження державні не-мадарських народів, а в їх мові ще явля аж кишить вода славянських і чужих слів. Про се, мови б мадарське плем'я надало нашій вітчизні мадарське знамя, нема за тільки століття навіть найменшого сліду, а народності Угорщини задержали свою питому індивідуальність.

„В цількій угорській історії не дає ся нічим довести, мови б Угорщина чи то в наслідок тенденції королів чи ділами і пам'ятниками мала хоч б на хвилю характер національно-мадарської держави. Не лише се, що на угорських престолі засідали королі рідних народностей, славянської, румунської, італійської, німецької, — але навіть в літературі анї в ділах істук і пам'ятниках релігійних, анї в законодавстві аж до 1790 р. нема ніяких мадарсько-національних слів, а мадарський мови нігде не дає ся першество перед другою; — противно, в corpus iuris розуміло ся вода давна від слів „gens“ загальних всіх горожан Угорщини, а від слівом „nationes“ рівноправні, етнічній народності, м'яж котрими не було ніякого першества і різниці що-до права. Рівняцію роблено лише м'яж туземними повноправними горожанами „nativi“ а м'яж захожими в приватних.

„Се був дійсний правний стан в Угорщині, доки не появив ся XVI артикул закону 1790—1791 р., в котрому першій раз порушено принципіально повну рівноправність угорських народів. Се порушене вело ся водіть поступенно, але заведи стрічало ся з фактичним і торжественним протестом не-мадарських народів, котрим відібрано їх рівноправність, так що мимомовно вся зако-

нові, рескриптів і практик, стрімливих до гноблення не-мадарських народів, мадарській елемент не бунт в можливості утримати в силі несправедливий привилей вишности одної мови над другими. Протести і відклики на право зазначували ся різними способами. І так Хорватія реагує безпробовно і р'шучо, а в пам'ятних роках 1848—49 повстають три племена Угорщини: Серб, Румун і Словаки з оружжям в руках против мадарської. Змагання і проби що-до „okolje“ сербської Воєводини і автономії Семігороду доказують, що як в давних часах так і тепер Угорщина не була ніколи одноплемінною мадарсько-національною державою, лише за-в'язи державою рівноуправлених різними від загальною мовою народів.

„Коли в 1867 р. заведено дуалістичну систему монархії в угорській муж держави зачали добачувати необхідну потребу припирення народностей, то в 1868 р. мав бути виданий т. зв. закон о народностях. Одавай воли в пров'їт сего закону задумано, виїсшивши в фальшивих преміях, представити угорську державу як національно-мадарську державу, то присутній під той час в угорській парламенті заступники народів заложили торжественний протест, а коли обісели сей проект став законним і не були ніколи додержані навіть ті немогні концесії, які зроблено в ній народам, лише противно потоптані, — то заступники народів, як довго ще засідали в угорській парламенті, жадали при кожній нагоді застановити сей ухвалений закон.

„Одавай коли довгі літа брами угорського парламенту були і на дальше зачинені для народів Угорщини в наслідок нечуваних надужити виборчів в Іа Штампефен і Нігра, то заступники трьох племен Угорщини, Серб, Румун і Словаки, з'їхали ся дня 10 серпня 1895 на конгрес до столиці нашої вітчизни і оголосили свою програму, що при захованні інтегральності краю має бути зазначувана в адміністрації державній індивідуальність поодиноких народів, — програму, котра, числячи ся з аспіраціями не-мадарських народностей, мала поставити державну адміністрацію Угорщини на природу і відповідно етнічними та історичними відносинам нашої вітчизни основу. Розуміє ся, що ся програма — для того, що як-раз відповідає історичним і етніч-

БУЗЬКИ.

з весняних образів.

Бузьки вертали з вартію, з далекого полудня... І чим більше зближались до любов, рідної крини, тим веселішими ставали, тим більше співали, тим багаторішше вразили вогнем своїми крини. Ось-ось, ще трохи, а вже розстелить ся перед нами наша рідня, повночна крини! — здалось немов говорили до себе в тій великій поспіху...

І та рідна крини вбачи розстелилась перед ними, ваче красна, у веселі цвіти таваний килим... Совце любо усміхало ся з синього неба, посилаючи на землю теплі, благодатні промінні. Під тими проміннями ледь ставали, а р'чки весело грали, мов малі діти жабоніли, тупились до більших рік і плыли все дальше до моря. Б'ла скатерть світу уступила в п'ль і лугів, а очам бузьків показали ся широкополі лани, зеленіючі густою рівню овини — жита пшениці — ополонані теплим весняним дощом. А по полях, мов ті мурашки — заходять ся коло весняної роботи хлібороби. Одні орють, виїкуючи на свій волин, другі с'ють, з розмахом видають зерно в сыру землю, а всі р'д, а всі веселі, одушевлені надією на добрий урожай... Водож р'чок і рік тягнуть ся просторі луги-долани і н'би усміхають ся до бузьків, н'би запрошують до себе, щоби на них відпочили, погуляли. І л'бів видно багато: одні зелені соснові бори, другі чорні, стоять, о ч'мсь шепчуть з-тих меж собою, виїкують ся до сонця. А середь тон рівно-рідності виділяють ся порозкидані села, хати

на веселі св'язі повисли, оружені садочками... Ось, ще не довго, а темний літ роздв'яже, зеленіє загуде могутню пісню і луги зазеленіють, зацвітуть лоташем, зацвітуть садочки по селах, широкі поля заколосують ся зеленім зобом, ваче те море — і тоді буде раз хорощо! тоді буде ще любіше, ще веселіше, мов у раю.

О, ти рідна крини! Як у тебе красно, як у тебе солодко, кільки в тебе простору! Ё де, дякувати Богу, жити, а де подітись!

І бузьки р'д в'яють рідний край з під небесної синяви, крутять ся колесом, немов танцюють з великою радістю, весело вкочують...

— Та летім, летім чим скоріше до батьківського гнізда, до рідної стріхи!

І бузьки прилетіли до рідної стріхи, заклекотали весело, закрутили колесом і з розмахом с'їли на рідне гніздо і стали ц'каво розглядатись по рідному об'їстї, стали ого витати після довгого роздуму...

— І ось нас маєте! — здавалось немов говорили — і ось ми знову до вас прилетіли, м'яця рідний, бо злеті св'їт вдовж в поперець, то нігде таки не єсть так добре, як у себе, дома, на рідному гнізді... А ти, господарю, виїди на з' хати, най ми тебе повтаємо та подивимсь, чи ти здоров, чи твоя жінка й діти здорові, чи щасливий, чи веселі?...

Но з хати ніхто не виходить, на подвір'ю не видно ні людини, ні худоби, ні навіть домашної птиці; глухо і пусто довкола, ваче-б хто в'їзном зам'їв ц'ле об'їстї... Ціоти пооб'їтали, но господарю чомусь-то їх не городить, не ладнає; у хати с'їдні також пооб'їдали, но господина їх не ч'їпити, не б'їти; а на подвір'ю малі діти не грають

ся на сонці, не витують веселим криком бузьків, довго очиданіх в'їзнові весни. Пусто, тихо довкола, мов ангелі смерті перелетіли недавно через те об'їстї.

Бузьки розглядують ся здивовані і чимраз більший острах і якісь смутки в їх огортає...

— Гей, господарю! та де ти под'їв ся враз з своєю родиною? Чи в часом, Боже борони, не вимерли через зиму?...

Прилетів маленький горобчик і роз'яснив бузькам ц'лу р'ч.

— Не вмерь ваш господар, но й не видіти вам его більше. Гей, було ему, брати-ни рідненький, тут дуже тяжко жити: хліба не було ні шматочка, а в комері ні пучки мук, ні одної врупочки, в'ї одного опшонця, та й не було чим жити, не було ему чим д'їтон годувати, а ще до того не було в'ї одагнути ся, ні чим хати огр'їти. Відуваз ваш господар зб своєю родиною, голодуваз, а в'їбця побачив сердешний, що ему т'сно в'ї рідним краю, що ему прийдє тут з голоду вмерти, та й покинув рідне гніздо, всього відр'їз ся... Забрав жінку, забрав діти та й потягує з' другими с'ромаками, тавани як в'ї, у далеку, нещезну чужину, за високий гори, за широкі моря, і вже в'ї більше не верне до дому, а в'ї т'ї пусті мешкають тепер сови з н'б'ядами. Ось яка повинна, брати-ни рідненький!

Коли бузьки ту новину почули, тоді ще більше посмутіли, похилили голови, опустили крила і тужно й жалбно стали вкочувати...

Т. Ветлина.

На Червонім морі.

Спомины з подорожи.

Чорт бери усіякі термометри, барометри і інші інструменти! Термометр показує 35° Ц. в'ї т'їни. Се чиста брехня!

Наші нерви дрожать. У кожного з'ї них, говорячи языком електрики, акумулювалось тільки палючий матеріал, що дивно ся з'їром'ї одні на одного. Найб'рша адбєт бере з'ї того, що кожний з'ї нас думає, мов-то лише в'ї терп'їти, а его єв'їд'ї в'ї. Люби ближнього? Еге!

Пост'їль — то п'їч розпалена. Вставши рано, не зжмуривши ока, як виражений б'їхонець хліба. Коби хот'ї упр'їти можна, то адбєт ся лєше б'ї стало чоловіком, а тут с'ї палючий воздух повний в'їхості, що б'ї нап'їл поту не виступити на чоло. І то так в'їде день і в'їч, ні прохолоди ніяко, ні відпочинку.

П'їду скупуюсь! — думає чоловік. Машини гонять величезний дощ. Частий дощ! Аж серце радує ся на вид. П'їд'їти та й відскач'їти, як опарений. Вода, до того ще дуже солона, має 33° Ц. У нас дома поган'ї б'ї чоловік прислужник, як б'ї кому приладув'їти таку „теплу“ куп'їль...

На т'їд'ї тріпають ся різновидні сверб'їчки і болики. Чисті Лазарі!

Об'їсла наступає така апатія, що й думати не хочє в'їчого. Усе бері, лише мене л'їти в'ї супкою. Страшенна л'їнь умови і т'їсна. Чолов'їк лежить днями і ночами на плетених індійських лежанках, а ворог'ї мен'ї той, хто прислує мене з'їв'їти се в'ї р'дне положєня.

Не багато на своїм в'їну бачив і у-

Виходить у Львові щодня (крім неділі і руських свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить во вторник, а в четвер і п'ятницю на першій разі в Діло.

Передплата і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень у. Коперника ч. 11, в Бюро газети у. Кароля Людвіка 9, в А. Ольшеского у. Кляшійського 2; — в Ярославі Л. Крижановський; — у Відні: М. Дікс, I. Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; В. Франкфурт і Гамбург: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „Діло“ і належність за інсератами платити у Львові.

ДІЛО

Передплата на „Діло“ з літер. додатком:

в Австрії:	за границею:
на цілий рік . . . 18 ар.	на цілий рік . . . 24 ар.
на пів року . . . 9 ар.	на пів року . . . 12 ар.
на чверть року 4 ар. 50 кр.	на чверть року . . . 6 ар.

у Львові:

на цілий рік . . . 16 ар.	на пів року . . . 3 ар.
на чверть року . . . 4 ар.	на місяць . . . 1 ар. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на поштові застереження. — Редакція неопечатає військ. відгуків. — Поодинокі чисел комітує 8 кр. н. н. — Оголошення зваляють приймають ся по ціні 10 ар. відг. одної строки інсератовою або як місяць в рубриці „Надбавки“ по 25 ар. н. н. — Подписи і інші дописи приватної чиселі ся по 15 ар. відг. строки.

Відозва до Русинів.

Просимо і вzywаємо всіх Русинів в Галичині, щоби в день 3 (15) мая святкували урочисто пам'ятку знесена панщини. І не лише по селах, але й по містах повинна тота пам'ятка обходити ся, бо она єсть святом народним у нас, котрим тяжка вткова недоля зб'яла верстві народу лишила була майже тільки хлопа.

Наших душпастирів просимо, щоби в той день, як вже й досі бувало, відправили службу Богу, есентуально з процесією і проповіддю на пам'ятку даної свободи. З тим же обходом луги ся парастас за бл. пок. цесарів і членів цесарської родини австрійської, добродієв і прихильників руского народу: Іосифа II., котрий улекшив панщину, і Фердинанда Добротливого, котрий скасував панщину, а в востішних часах також за цесаревича Рудольфа, котрий, як ніхто инший, пізнав наш народ, проникнув его душу і бальсамом признав та потіху напоїв его серце. Сим заявляє руский народ також свою вірність для австрійської держави та своєї династичної любові і дає доказ, що ніякі заходи відсунення его від цесарського трону не могли тих чувств викоренити.

Всі руский читальні вzywаємо, щоби тую пам'ятку обходили того самого дня або, коли б пильні роботи в полі стояли на перешкоді, в найближшій неділю відповідними відчитами, декламаціями, п'єсами [особливо о панщині та її знесені] і музикою. Нехай зведуть ся розмови о часах панщини, о її знесені, о тогочасних надіях і теперішній заводі, та нехай розумний а поважний люд обговорюють способи, як відобувати ся з нужди і добивати ся лучшою долі.

Де би показало ся можливим, нехай наш політичний товариства або наші діятели на той день або на найближшій неділю скличуть вчє народне. Тое вчє повинно бути посвячене поперед пам'яті знесення панщини а відтак і справам та потребам вишньої хвилі.

Від виділу Народної Ради у Львові.

Відозва до селян львівського повіту.

Дорогі Братя, селяне львівського повіту!

На підставі статутів прийнятих до введення урядовим рескриптом ц. к. намісництва у Львові з дня 11 лютого 1896 ч. 6.560 відбули ся дня 31 н. ст. марта с. р. перші загальні збори нашого повітового товариства політичного „Селянська Рада“ у Львові. Вибрана на сих зборах рада товариства постановила по можності кожного місяця скликавати до Львова зборів членів товариства, на котрих будуть обговорювати ся по мисли §. 2 а) статута товариства — справи з життя політичного, суспільного та громадського, і на котрих то зборів записи можуть ухвалити або резолюції товариства в інтересі нашого селянства.

Перше таке зібрання членів повітового товариства політичного „Селянська Рада“ у Львові відбуде ся в п'ятницю дня 3 (15 н. ст.) мая с. р. о годині 10 рано у великій сали „Народного Дому“ у Львові, на котрому будемо радити над' отими справами:

- 1) Про ординацію виборчу до ради державної і до союму краєвого.
- 2) Про зміну закону громадського і заведення громад зборів.
- 3) Про потреби нашого повіту львівського.

Скликаємо наше перше зібрання політичне в пам'ятний день знесення панщини, котрий до тепер обходить руский народ яко день святочний, позаяк уважаємо відповідним, щоби в тій день наше свободне і свідоме своїх прав селянство висказало своє рішуче слово в тих справах політичних, що его живо дотыкають та, на жалє, не так улажують ся, як сего вимагають добре зрозумілі інтереси селянства яко найчисленнішої і найбіднішої верстви суспільності, котра з самовідреченням і патріотизмом привнесла жертви в користь громади, краю і держави. Не бажаємо мы ніяким ярмом других, ані не вступимо на дорогу безправності, але спокійно і рішучо на правій дорозі хочемо добивати ся того, за чим вискачує ся воля народу!

Серед теперішніх важких подій політичних сподіваємо ся, що на отсе перше

зібрання нашого повітового товариства політичного „Селянська Рада“ у Львові прибудуть до Львова всі члени товариства, котрих мы пильним запрошуємо до численної і поважної участі в тій першій нараді. Хто до сего часу ще не є членом, а хотів би вислати ся до „Селянської Ради“ і брати участь в зборі, зволить перед зібранням зголосити ся до писаря товариства д-ра Кости Левинського адвоката у Львові.

За повітове товариство політичне „Селянська Рада“ у Львові:

о. Гр. Горняк голова. — Др Кость Левинський писарь.

III-тій загальний збори Товариства взаємних забезпечень „Дієтер“

відбули ся минулою п'ятницю дня 1 н. ст. мая о год. 3-тій по полудні в сали Народного Дому. По сконстатованні, що на збори явилось потрібне після статутів число членів (до 50 осіб, заступаючих 59 голосів) приступив до порядку денного Рада надзираюча п. В. Нагорний до відкриття зборів. В своїй промові віддав честь пам'яті пов. Теофіла Бережанського і еп. Юліана Пелеша. Покійний святий Бережанський, перший пред'явитель Ради надзираючої „Дієстра“, положив неоціненні заслуги при заснуванні і в перших початках товариства; він піддержував слабодухів, котрі сумнівали ся в успіху товариства, спішав радо з поміччю моральною і матеріальною та уповідав до витривалості; — одним словом се був тип урядника патріота. А знов пов. епископ Юліан був першим з руских єпископів галицьких, котрий припоручив духовенству своєї єпархії забезпечити церкву і будинки приходів в „Дієстрі“. — Пам'ять обох покійників почали збори постанам з м'яце.

Директор д-р Ст. Федак відчитав зборам отсе справоздані Ради надзираючої з діяльності товариства за 1895 р.:

На вступі приходило ся нам з великим жалем віднести болісну страту, котру понесло в послідній році Товариства через невідждану смерть многозаслуженого президента бл. п. Теофіла Бережанського, котрий від самого заснування Товариства щиро пожертвував своїми силами на шляху добрих інституцій. Історія Товариства

записе золотими буквами его цінні заслуги, а мы разом з всіми членами Товариства заховаємо его в вшановній пам'яті пам'яті!

По мисли §. 94. и 97. статута вибрала Рада надзираюча дня 17. жовтня 1895 президентом п. Василя Нагорного, и поспішала до Ради заступнича п. д-ра Шасного Сельського. Склад дирекції остав ся незмінний, бо на засіданні дня 8. мая 1895 Рада надзираюча вибрала новим директором на 3 літ п. д-ра Даміана Савчука, котрого мандат був погас. На тій самій засіданні вибрано по мисли §. 97. 2. статута заступників обох директорів, а то п. Василя Нагорного заступником д-ра Савчука, а п. д-ра Емільяна Савицького заступником д-ра Федана.

Проступаючи до обговорення діяльності Товариства за минулий рік адміністрації, відносно з найбільшим задоволенням, що інституція наша позыває собі щораз більше прихильників і нових членів з широким кругом нашого суспільності, чого доказом новий потімачий зрост стану забезпечень в р. 1895.

В році тій прибуло нових полісів 15.835, а відновлено з попередніх літ 19.674 забезпечень, — разом отже видано 35.509 полісів на забезпечення вартості 20.304.391 ар. в. а. за суму премій 167.724 ар. 08 кр., — з котрих узагальнено в протігу року з причини несплати, відступлена члена або зміни предмету 3.620 полісів з сумою 1.886.133 ар. забезпечень вартості 14.279 ар. 88 кр. премій. По відчисленні повисших сторів було отже в році 1895 всіх забезпечень вартості 31.889 на суму 18.418.258 ар. забезпечень вартості з премією 153.444 ар. 20 кр. в. а. Пересічна вартість одного була 578 ар., — пересічна квота премій за одно забезпечення вносила 4 ар. 81 кр. В порівнянні з роком попереднім (1894) було в році посліднім більше о 9.947 полісів, з протігом на суму забезпечень о 5.283.120 ар. більше; узагальнено премія більше о 44.135 ар. 63 кр. Не приято до забезпечень в протігу року 268 внесень на суму 152.418 ар. в. а. вартості, котрі з причини несплати зникли з реєстра або пересадки ціни зовсім відкинени.

Доказавши в р. 1895 забезпечення походили з 2410 громад з 68 повітів політичних Галичини і з 7 повітів Буковини, — отже розширило ся Товариство територіально з тій роки на 383 місцевостей більше, як в попередній році.

З повисших забезпечень становили забезпечення несплати (будинків) суму 16.800.070 ар. забезпечень вартості з премією 144.183 ар. 44 кр., — з чого припадало на забезпечення церков, будинків парохіальних, шкіл і будинків громадських 5.921.598 ар. вартості в 28.642 ар. 72 кр. премій, а на прочі будинки мешкальні і економічні 10.878.472

АДЕНТ.

З подорожних споминів.

Тісна Баб-ель-Мандеб. На душі стало трохи легше тут повіяв вітерець з Індійського моря, котрого тавж жадно виглядали мы на морі Червоному.

На острові Перім устроили Англичане семафор сполучений телеграфічно з Аденом. — Що ви за один? — пытає нас англійський сторож інтернаціональними сигналами.

Мы позавуємо свій етаж.

— Як ваше имя?... Шасливон вамь дороги!

Телеграфічний раторт о нашомь переїзді уже поданий. Командант крїпости аденської вже повідомлений про наш приїзд.

Аден заняли Англичане в 1839 році. В тій часі ніхто ще й не думав про переїзд Суецкого каналу. Англичанам заставив ся в Індіях треба було як найкоротшим зв'язи з краєм родинним, і устроили они собі скору пошту з Бомбаю до Суецу, а відтоді наважало та півесими суднами до Александрии, де вже дожидає послідний паровоз англійський до перевозу в Лондон. Имь треба було конечно точки опору при виїзді до Червоного моря, бо як же-ж то, щоби сей ключ був у чужих руках, котрі би могли — коли се имь захоче ся — заборонити имь волю вїду та переходу?

Хочеш пса вдарити, бука найдеш... Лучало ся якось, що один англійський корабель вїхав на скалу і затарсував ся на пїй. Суецкий Араби зрабували его. Привлечка готова! Говорить з Бомбаю везе колька

кораблів під Адент. З султаною в Лагедж, до котрого належав сей шмат землі, поговорили собі Англичане те-о-о-е — і вїхали там свій етаж. Від того часу се вже земля англійська, а політично зв'язана з намісництвом бомбайським. Ще там було кілька перепалов з сусідними Арабами з колїна Абдалі — а від 1860-х років запанував мир і спокій.

Султан в Лагедж дає платі за службу, щоби держава своїх підданців в супокію. Він гордий з того, що Англичане платять ему гарач, а знов Англичане відомлені, бо се обходить ся имь дешевше ніж вчїй війни і розбійства. Підданці з Лагедж приводять до Аденту своє добро — воли, вівці, зеде — заробляють при ладанню вугля — достают шерстяні — і так обі сторони задоволені.

Для Англичан набрав Адент ще більш значіння, коли проти их воли перекопано канал Суецкий та коли Наполеон в Француз заняли перше місце в Єгипті. Але вїзді до Індії остав ся в руках Англичан. Величезний пушин аденської крїпости могли досягати кожного ворога.

Від того часу змінилось багато, Im kurzen Prozess збомбардувала Англичане Александрию та розсїлаши широко в Єгипті. Независимий кедив" має приблизно англійського дорадника цивільного та й військового з особі головно-командуючого „сердара“. Та й акція Суецкого каналу опинилися за помічю Ротшильда в руках англійських. Пониз головний вплив в міжнародномь товаристві плавби по Суеці мають нїби Французи. В головномь заряді єсть більшість французка а директором єсть бувший капітан французской морини. Та доки оно так буде?

Англія розсїлаши на цілїм шляху ввз Лондона до Калькутты. Червоныі кабаты стережуть всіх проходів — Гібральтар, Мальта, Суец, Адент. Та ще по війні російско-турецкой взяли собі Кіпр, щоби на випадок якої пригоди на Суецкомь каналі мати й на півночі свою добру точку опору.

До Аденту вїхали мы під вечір. Чорні скали, подерті, потріскані, зникають ся з моря просто у небосхили. Розлад між чорною тїною глибоких розпуклих а ясно освітлених місяцем вершків розбуджує фантастичний, опаровий видіння. Всяк чорно-бура розпалена лавя. Зелени, наймиршавішою травички — нема.

Адент — кажут Араби — то давний Едент, рай на землі. Коли перші родичі прогрішались в любови, то Бога збавив грома на сю блаженну землю і зжарив та спалив усе, що було. Мій теперішній Адентом а пейзаж однак лиш листок творить границю — кажут Араби. В Аденті лежить гроб Каїна. В такій зловчїй, а не в инчій околїци і повинні лежати кости сего першого злочинця між родомь людським.

З пристани аденської, що зєєє Steamer point і єсть лиш величезнимь магазиномь вугля та ничих потреб морських, їдеєє якої пів годни до міста Аденту. Коні на вигляд погані, але страшенно витривалі. Цілу просторони, що знімаєсь під гору, б'ють чвалою, а проти палу сонячного хоронять ся вапелюхомь корковимь, що нїз проворний повивники засаджують на голови.

Адент лежить в кітлі випаленого вулкани, а вхід до міста через тунелі, котрі пробив Англичане, хоронять англійська сторожа та зелїзні ворота. По заході сонця ворота замикають ся. Нїякий native [т. є. чорний]

не сміє по тій часі вїз міста вїз у місто. Так стережуть ся Англичане проти можливого нападу. І число мешканців Аденту не сміє перевищити 30.000. Решта чорних, котрих притягає до міста легкість заробку, мусить з звукомь ретрети покидати границі крїпости.

Приписи що до члена мешканців дуже там строгі, а дозволи на поселення в місті здобуває ся дуже тяжко. Уся земля там належить до уряду. Пускають єи лиш в аренду найдовше на 99 років, а через те має уряд своїх підданців у руках. Провинять ся хто чим, то відбирають ему право аренди. Ся всі приписи встнують головою за-д-ля того, щоби, по перше — утеречи ся перед несподіванимь нападомь, а по друге — нї-за недостатку води та харчів.

Задом в Аденті складає ся з яких 1.000 Англичан, що служать по більшій часті при артилерії, а з 2.000 індійского війська, пїхоти і кінноти. Розуміє ся, що всі посади офіцерів, навіть в індійських полках, обєджені Европійцями. Найбільшій, найліше образований Індїєць не даде височини рані над капітана — та коли-б и був де коли капітаномь який Індїєць, то під его командою не служать ні-ко-ди Еропейці. Так то Англичане виконують в практиці принцип про висобіть европейской раси.

Англіськимь офіцерамь та й простимь войкамь поводити ся не зле, а в порівнянні до нашого рекрута пречудесно. Само образоване рекрута-добровольця — в Англії вожовіть добровольці, служать лиш за заплату — і привезене его до Аденту коштує уряд англійський 1000 ар. за одного мужа. Дорогий се і важний матеріал — такий англійський жовіть, дятого то і доглядає его

ар. вартості и 115.540 ар. 72 кр. премій. Ден-жностей забезпечено на суму 1,618,188 ар. о-безпеченою вартості за премію 9.260 ар. 76 кр., — а то урядженя домашній, аزاریды господар-скій, инвентаря и товари крамничий на суму 799.105 ар. за премію 4.437 ар. 98 кр., — а збже и пашу за суму 819.083 ар. за премію 4.822 ар. 78 кр. в. а.

По відданню за реасекрацію вартості за суму 8,149.455 ар. в. а. т. а. 44-24%, позбавлена на власний рахунок сума 10.268.803 ар. о-безпеченою вартості и сума 95.010 ар. 13 кр. т. а. 61-5% чистоті премій.

Щоб виглядом шкідь був послідний рбъ некористийшій відъ обох попереднихъ наслѣдкомъ частыхъ огнівъ, котрі въ краю загаломъ въ болѣйшій числѣ, якъ звичайно, случали ся. Імевано мало наше Товариство въ тѣмъ роцѣ 409 случавъ шкідь на будинкахъ и 31 случавъ шкідь на движимостяхъ, разомъ 440 шкідь, котрі приключили ся при 246 по-жаравъ въ 193 мѣсцяхъ, 39 повѣтахъ, и дѣлилися 431 вѣстительствъ въ 913 будинкахъ. Въ тѣмъ числѣ були 5 громадскихъ пожаравъ: въ Мисковичахъ, Гордицѣ и Корналовичахъ повѣта самбурского, въ Каронѣ, повѣта равского, и въ Вишватичахъ пов. перемыс-кого. Причина пожаравъ въ 224 случа-яхъ позбавлена невѣдома и не могла бути до-сліджена; 108 шкідь повстало черезъ неосто-рожность, або бравъ дозору надъ дѣтьми або недбалство службы; 81 случавъ заходить правдоподобно підпаденъ; въ 17 случавъ по-правильна будова коминивъ; 10 шкідь въ на-слѣдъ удару грому.

Сума вѣхъ тыхъ шкідь выносила 107.667 ар. 74 кр. а въ дочисленнѣхъ шкідьхъ лѣдѣ-ційныхъ разомъ 110.301 ар. 47 кр. т. а. 72% відъ сумы цѣлорѣчної премій; — підчасъ ко-ля въ попереднѣмъ роцѣ було толькы 209 шкідь въ сумѣ 54.515 ар. 87 кр. на 109.308 ар. 57 кр. премій т. а. 50%, а въ першѣмъ роцѣ 89 шкідь въ сумѣ 27.714 ар. 86 кр. на 77.259 ар. 68 кр. премій, т. а. лѣшъ 36%. Щобла повыше при-натыхъ головныхъ категорій було: на церк-вахъ, будинкахъ парохіальныхъ и громадскихъ 11 шкідь въ сумѣ 4636 ар. 59 кр. — 16%, — на будинкахъ селянскихъ и мѣщанскихъ 397 шкідь въ сумѣ 99.923 ар. 30 кр. — 86-40%, на движимостяхъ домашнихъ 13 шкідь въ су-мѣ 1116 ар. 25 кр. — 25%, на збжу и пашѣ 19 шкідь въ сумѣ 4.625 ар. 33 кр. — 95-90% відъ сумы премій узискаючи въ тѣй самой ка-тегоріи. Зъ повышеною сумы шкідь 110.301 ар. 47 кр. звернено вѣмъ відъ товариства реасе-кураційного 43.982 ар. 59 кр. — 39-9% відъ цѣлов сумы шкідь, позбавило отже на нашъ рахунокъ 66.318 ар. 88 кр. — 70% сумы премій оставлено на власний рахунокъ.

Зъ прихатістю констатуемо, що мы не мали ані одного случая відшкодеваня відшко-дована ані жадного спору або відданню до суду мирового, — протинно у вѣхъ случаяхъ пошкодовані члени були цѣлковито удоволені и многі зъ нихъ выразили вѣмъ за скорѣ и точно відшкодоване признане и подяку. Такожъ доказало наше Товариство своій гуманитарный характеръ признавши въ 10 случаяхъ відшко-доване въ сумѣ 3162 ар. 28 кр. въ дорожѣ лас-кѣ, где заходили таки обетавины, що побѣла бумажъ статута пошкодовані утратила право до відшкодованя; — очевидно въ кождѣмъ та-комъ случаю були доволно и совѣстно роз-сѣдшей причины промавланчъ за помилоче-намі пошкодованыхъ. Зъ признаваннѣмъ въ тыхъ случаяхъ відшкодованя припадала толькы мала часть на реасекрацію (867 ар. 67 кр.) а го-ловно на нашъ власний рахунокъ (2334 ар. 61 кр.).

Въ рахунокъ оборотовъмъ подано подрѣбно позиціи приходѣвъ и выдатковъ въ квотѣ 193.838 ар. 70 кр. До рубрики комтѣвъ ад-міністраціи прилѣчаемо, що вѣмимъ ста-раннемъ було заховати потребу ошаднѣсть, а се збавило освѣжене; вѣхъ комтѣвъ въ сумѣ 20.342 ар. 34 кр. становлять 13-25% сумы премій, а въ тѣмъ платѣ персоналу въ вѣмимъ додатка мы выносили лѣшъ 12.702 ар. 56 кр. — 8-25%

урядѣ. Вѣхъ они здоровенні и красполѣднѣ, — глянувши на нихъ сердце радуєть. Службу ро-блять она докладно, мовъ якій автоматъ, але за то нема тутъ нѣякихъ безпорѣбныхъ муштръ и сенатуръ. У вѣльнѣхъ частѣхъ вѣхъ службы робя собѣ що хочешъ. Касарнѣ — тутъ т. з. cantonnement, таборы — устроєні прегарно зъ усякою выгодою. Веранды навколо для прохо-лоды. Простѣй жовѣтры мають своій billard-room, dining-room, reading-room — свои мѣсця для збавѣ и тыхъ Англичанамъ такъ люблѣныхъ тѣлесныхъ виравъ на вѣльнѣхъ вѣдзѣхъ.

Англичанинъ гордый, неприступный. Про-стѣй вѣмъ въ своѣмъ червономъ кабатѣ носе голову гордо — такъ и вѣдѣю, що: „civis ro- manus sum!“

Native бонть ся Англичанна и повѣжає его въ колынахъ дѣтѣхъ болѣе нѣжъ при-мѣромъ Француза въ его liberté, égalité, fra-ternité въ колынахъ французскихъ. Англича-нинъ въ колынахъ страхъ якъ гордый на свою бѣлу расу и не даєть єй на поталу. Бувало, що примѣромъ въ Индіяхъ або въ такъ зна-ныхъ Street settlements, якъ Сингапоре, забду-каєсь якій нещасливый та голодный Европеець и правѣе ямъ підбравше становище у якого чорного. Гордѣть расы не може стерѣти того, щобъ чорный мавъ коли право приказувати бѣлому. И отъ Англичане або найдуть єму мѣсце де мѣжъ собою або зложатъ ся та вы-шлють его азъ колына.

(Конечъ буде.)

сумы премій. Въ позиціи „ремунерациѣ“ до тѣхъ рубрикъ обнята єсть квота 800 ар. признава загалными зборами яко цѣлорѣчна нагорода для обохъ директорѣвъ выбранныхъ въ Раду. Відпасано въ комтѣвъ инвентаря, друковъ и матеріалѣвъ агенційныхъ въ тѣмъ роцѣ лѣшъ 899 ар. 29 кр., що зъ огляду на невычайно обтяжене сегорѣчного рахунокъ сумы шкідь єсть достаточно оправдане; въ по-переднихъ лѣтахъ лѣтѣхъ відпасано въ тѣхъ комтѣвахъ 5246 ар. 67 кр., разомъ збавило до кѣнця третого року відпасане 6145 ар. 96 кр., позбаве єще до амортизаціи въ комтѣвахъ за-сисована, організації, инвентаря, матеріалѣвъ агенційныхъ и запасѣвъ друковъ сума 14-852 ар. 35 кр.

Рахунокъ билансу выказує въ активахъ и пассивахъ квоту 192.529 ар. 03 кр. До позиціи 5 активѣвъ: „рѣзвѣй дебиторы“ въ квотѣ 482 ар. 98 кр. признаємо, що то єсть претензіи до членѣвъ за преміи покрѣты векселями, и до двохъ власныхъ урядникѣвъ за заедати, удѣ-лений тѣмъ-же на довшу ратальну плату за відшкодованю порукою. До поз. 8: залегоста „у Агенствѣ“ въ сумѣ 29.704 ар. 50 кр. замѣ-чаемо, що зъ уваги на плату премій черезъ многіхъ членѣвъ ратями треба повысому за-лѣжить уважати за оправдану и нормальну, о-собливо зъ уваги, що самі преміи за остатный кварталъ выносили суму 37.062 ар., 51 кр. отже повысому залеглѣсть єсть недарна и вынѣтъ стя-гаема. Болѣша часть тѣхъ залеглѣхъ збавила уже сплачена въ 1. кварталѣ 1896.

Фондъ резервовый збѣльшился ся въ роцѣ 1895 о суму 17.043 ар. 70 кр. и выносьєтъ азъ кѣнцемъ року суму 38.262 ар. 51 кр. в. а. — Резерва премій обчислена въ высотѣ 33-1/2% відъ сумы премій по відтѣсненю квоты оплаченой за реасекраціею. — Резерва шкідь на рѣзъ 1896 обняема три відшкѣдо-ванія, зъ котрыхъ два не могли бути передъ кѣнцемъ року 1895 вычислені, бо шкідь при-ключили ся въ послѣднихъ дняхъ грудня, а одно відшкодоване задержано зъ причинъ ве-деного слѣдства судового, — однакъ вѣхъ три відшкодована въ сѣчнѣ 1896 вже вычислено. — Вѣхъ три резервы мають цѣлковите покрѣты въ цѣннихъ паперахъ и лѣкціяхъ банковыхъ, специфическихъ въ билансѣ.

Надвышка доходу выносьєтъ 2.515 ар. 68 кр., — азъ котрыхъ выносьєтъ по мыслѣ §. 69 статута признавати 515 ар. 68 кр. до фонту резервового, а 2000 ар. на оплату по 4% відъ фонду основного вѣстительствъ лѣдѣхъ удѣло-выхъ.

Надъ справоздаємъ не було дискусіи и принято его до вѣдомости. По выслуханю спра-возданя комісіи контрольной (сов. Вол. Ганке-вичъ), що билансъ и вѣхъ рахунки въ порядку и відповѣдають дѣйствому станову товариства, — удѣлили зборавъ односторонно абсолютнѣ Радѣ надзыраючѣй. Рѣшєны завлѣчно признає Радѣ надзыраючѣй и дирекціи товариства за-рѣвне ведєнє дѣлѣ.

Принято внесенєя Рады надзыраючѣй: що зъ чистого доходу за минувшій рѣзъ (2515 ар. 68 кр.) признаєть ся 515 ар. 68 кр. на збѣль-шенє фонду резервового а 2000 ар. на оплату процентѣвъ (по 4%) відъ основного фонду для вѣстительствъ удѣловыхъ фондѣвъ; — що зъ бѣжучихъ доходѣвъ 1896 р. має выплатити ся 800 ар. ремунерациѣ двѣмъ директорамъ зъ вы-бору (по 400 ар.) а 150 ар. ремунерациѣ трѣмъ членамъ и одному заступникѣ комісіи кон-трольной. — Рѣшєно ухвалено, що Рада над-зыраюча має складати ся зъ 18 членѣвъ, се значить, чтобы зновъ шѣстьохъ членѣвъ при-шло до поновного выбора.

Почетнымъ прѣсесомъ товариства выбрано односторонно при аклямаціи — на вѣсєне п. Вѣтнѣцкого — Гро. Ем. карданада Сильвестра Сембратовича.

Вѣдбули ся три выборы: шѣстьохъ членѣвъ Рады надзыраючѣй, пѣтьохъ заступникѣвъ членѣвъ Рады надзыраючѣй и комісіи ревизі-онѣ. Выборы выпали побѣла предложєня Рады надзыраючѣй. Членами Рады надзыраючѣй вы-браны наново давнѣй члены: д-ръ Мих. Король, Іос. Овншкєвичъ, крѣл. о. Миронъ Подольскій, сов. о. Ал. Торонскій, крѣл. о. Левъ Туркєвичъ и Вол. Шухєвичъ. Заступниками членѣвъ Рады надзыраючѣй выбраны: Гр. Вре-цѣнова, Іос. Ганничакъ, о. Гєг. Гузаръ, д-ръ Омєл. Калитовскій и д-ръ Іос. Олєсьєвѣтъ. До комісіи ревизіонѣй войшли: сов. Вол. Ганкєвичъ, Емєл. Кунцѣй и Іос. Хлєпєцѣй, а заступни-комъ Гр. Щєрба.

При послѣдній точѣ порядку дневного, при „интерпелляціяхъ“ заборави переважно го-лѣсъ сєлєане, що прибули въ характерѣ де-лѣтѣвъ поодинокыхъ сѣлѣ або околєцѣ. Подѣо-шено три справы: звороты премійныхъ, обез-печєнѣ відъ граду и позички въ товариствѣ за-пѣмного кредиту. Директоръ д-ръ Кулачковскій, якъ такожъ и поодинокѣй львѣвскѣй членѣ збо-рѣвъ, н. пр. о. Стефановичъ, п. Гр. Врецѣнова давали сєлєанамъ основный поясненє. Въ справѣ зворотѣвъ премійныхъ подносили сєлєане, що люде домагають ся якогось хочъ бы и наиме-ншого опусту, прѣрѣснѣючи обезпечєнє въ кра-ѣвѣвскѣмъ товариствѣ зъ обезпечєнѣмъ въ „Дѣй-стрѣ“. Якъ торѣкъ такъ и теперь пояснєнѣ д-ръ Кулачковскій, що звороты премійныхъ те-перь ще немѣжливѣ, — навѣтъ побѣла поста-новѣ статута, бо фондъ резервовый ще не дѣй-шовъ до высоты основного фонду. Скоро се наосунѣтъ (а можливє се навѣтъ въ сѣмъ роцѣ, кода вно чимъ разѣ болѣше буде обезпечєнѣ,

а невеликій шкѣды), вєсьма надвышка доходѣвъ буде обернена на звороты премійныхъ. При тѣй нагодѣ вказавъ д-ръ Кулачковскій сєлєанамъ, що повинни старати ся о наибѣльшєйшє о-безпечєнє въ „Дѣйстрѣ“ будинковѣхъ приход-скихъ, церковѣхъ и шкѣлахъ, бо тѣмъ спосо-бомъ можна лѣшъ поправити великє рѣзко обезпечєнє сєлєанскихъ. Н. пр. въ мѣн. роцѣ преміи обез-печєнє сєлєанскихъ движимостей лѣдѣмъ покрѣты вынагороду шкѣдѣ въ тѣй групѣ обезпечєнѣ, такъ що на комтѣ адмѣнѣстраціи треба було вєзлагати до вышєхъ группъ. П. Врецѣнова и о. Стефановичъ вказуєли сєлєанамъ, що и зъ по-чутѣ патриотизму повинни выступати противъ того рода верзѣвѣныхъ подѣпѣтѣвъ або несо-вѣстѣныхъ агітаціи. Ой поясненє мѣшєли оче-виднѣо перєсѣдѣчтѣи сєлєанъ, бо мѣшєаннѣ зъ Войнилѣова, Петро Дурбакъ, въ гарныхъ сло-вахъ высказавъ повне довѣра для дирекціи за-вѣ дѣльнѣхъ (порѣбѣннѣхъ мѣжъ вышємъ спо-собѣ перєдѣлєнєя лѣнѣвѣдѣціи шкѣды „Дѣй-стрѣмъ“ а вышємъ товариствамъ) и вєсєннѣхъ, що сєлєане будутъ докладати вєсьє свои силы для розвѣтѣу товариства. Выбѣци поясненє сє-лєанамъ, що и такъ вже теперь сѣтъ дѣлѣкѣй по-лєкѣшѣ, н. пр. 10%-ый оустѣ премійныхъ для членѣвъ товариствъ Просвѣты и им. Качков-ского та для членѣвъ мѣсцевыхъ чѣталєвъ Просвѣты.

Въ справѣ обезпечєнѣя відъ градѣбѣнѣи подѣлѣсь п. Дурбакъ, що товариство краѣвѣ-ске не хоче признавати обезпечєнє відъ тѣхъ, котрі не обезпечєнѣ въ нѣмъ відъ огню, та чѣтаєтъ, чи бы „Дѣйстрѣ“ не мѣжъ розширити своє дѣльнѣхъ и на сѣй рѣдъ обезпечєнѣ. Д-ръ Кулачковскій пояснєнѣ, що „Дѣйстрѣ“ має пока-що концєсію лѣшъ на обезпечєнє відъ огню, що обезпечєнє відъ градѣбѣнѣи дѣ-же рѣзковѣй, що не можна прислѣдувати вѣякє товариство до признаваня обезпечєнѣя відъ гра-дѣбѣнѣи, особливо зъ тѣхъхъ критичныхъ окол-лицѣ що-до граду якъ войнилѣвска, та що можна обезпечити ся такожъ въ тов. „Фєанѣсѣ“, котрє робѣтъ въ дѣлѣ обезпечєнѣя градѣвыхъ.

Въ справѣ позачѣтъ въ товариствѣ взѣ-пѣмного кредиту „Дѣйстрѣ“ давѣ д-ръ Кулач-ковскій поясненє дѣлѣгатамъ зъ Равского и зъ Борѣвского, котрі интерпелювали въ спра-вахъ формальныхъ.

На тѣмъ зборѣ закончили ся.

Школьна просвѣта въ турецкомъ повѣтѣ.

III.

Для характеристикѣ поступованя дѣтѣхъ властей повѣтовѣхъ азъ школами и вєзга-дѣ азъ способѣмъ шарєня просвѣты въ турец-комъ повѣтѣ, навѣдѣжу ще одно орієнальнє по-ступованє. Громадяне въ нѣлькихъ сєлахъ нашего повѣту — якъ въ Жукотѣвъ, Розлучѣ, Бѣбер-цѣ и вѣпѣтахъ, дѣшколы є, але не були обєаджє-ніи учителями — просидѣ своихъ священникѣвъ, чтобы они учили шкѣлаву мєлодѣжъ въ школѣ. Дѣтѣхъ священникѣ згодѣлѣсь на се, наколи окружна рада шкѣльна въ Турѣ, заглядѣю вѣ-рѣвѣя у Львовѣ на то згодѣтъ ся. Громады вє-сли просьбы въ тѣмъ намѣреню до властей шкѣльныхъ и дѣйствѣо обѣяли священникѣ въ нѣлькихъ сєлахъ заступѣство учителей. Але то не трєвало довго. По нѣлькихъ лѣтѣхъ ту-рецка окружна рада шкѣльна заборѣнила тѣмъ священникѣмъ учѣти въ своихъ сєлахъ дѣтѣхъ въ школѣ, а за прѣвѣну подано, що тѣ священ-никѣ не мають кваліфікаціи на учительствѣ шкѣлѣ народныхъ, отже не можуть заступѣти учѣ-тѣлѣвъ. То може выдѣе ся кому не вѣмѣтрѣе, а оно такъ дѣйствѣо стало ся въ турецкомъ по-вѣтѣ. Розумѣє ся само собою, що подобна не-зручна аргументаціи дѣтѣхъхъ властей була толькы плашакѣмъ, чтобы покрѣты что вѣ-шого.

Примѣромъ о. Максимъ Калнинчъ бувъ однимъ зъ тѣхъ, що вѣзѣвъ бувъ въ заступѣствѣ учителя обѣзѣзѣвъ учѣти дѣтѣхъ въ школѣ въ сєлѣ Жукѣстѣвъ. Дѣтѣвѣра — чтось до 80 — ходѣла шкѣлаво до школы и при щѣрѣй праці о. парѣхѣ дѣтѣ дѣже добрѣй поступѣи робѣли въ науцѣ, далеко лучшѣ, якъ передъ тѣмъ за уч-итѣлѣвъ нѣбѣ фѣховыхъ, але не испѣтованныхъ, такожъ бєзъ кваліфікаціи. На рѣчнѣй испѣтъ до Жукѣтовѣа прѣслѣла окружна рада своєго дѣлѣгата, членѣа окружной рады п. Рампаду. Той п. дѣлѣгѣтъ, фѣховый въ зѣаню учитель-скимъ, зѣдаючи потѣбѣмъ справѣ на засѣданю окружной рады зъ своємъ инспекціи, заявѣвъ прилюдно, що при испѣтѣ въ Жукѣтовѣвъ мо-лодѣжѣ шкѣльна выказѣла потѣхѣльнѣй поступѣ въ кождѣмъ заглядѣ, за що належѣтъ ся о. Калнинчєнѣ повне признаєнє. П. дѣлѣгѣтъ по-ставѣнѣвъ вєсєнє, чтобы тѣзъ признаєнє за при-мѣрнє ведєнє школы въ Жукѣтовѣвъ выслѣти о. Калнинчєнѣ на пѣсьмѣ — и рада односторон-но сє ухвалѣла. Але що дѣє ся? За якойсь вѣдѣ-рѣй часѣ зайшла супєрѣчка межѣ о. Кални-чємъ а п. старѣстою турецкимъ, именнѣо о то, що п. старѣста неправнѣо и непѣтѣрѣбно при-сѣлавъ бувъ на громаду жукѣтовѣвѣу ексѣкуцію

и двѣхъ жандармѣвъ, а о. Калнинчѣ бувъ вѣи-ціаторѣмъ вєсєнѣа до намѣстѣнѣцѣвъ жалѣбы на старѣсту за крѣвѣду громадєку — и то було прѣвичнѣо, що о. Калнинчєнѣ старѣста яко прѣд-сѣдѣлѣтѣе окружной рады турецкѣи заборѣнѣвъ сѣдѣлѣтѣе вѣчитѣ. Громада жукѣтовѣвска просѣла дѣльшє вѣчитѣ. Громада жукѣтовѣвска просѣла дѣтѣхъхъ властвѣ устѣно и письмєнно, чтобы не помогѣло на школа въ Жукѣтовѣвъ стѣнѣ до не помогѣло на школа въ Жукѣтовѣвъ стѣнѣ до дѣсє-дѣнѣа порожня. А и то орієнальнє, що по-хвалѣа на пѣсьмѣ, ухвалѣнонѣо окружною радою, вє дѣручєно о. Калнинчєнѣа до дѣсє-дѣнѣа!

За щѣре занѣтѣе школою въ Мѣхѣвѣцѣ у-хвалѣла була турецка окружна рада шкѣльна — такожъ на вєсєнѣа дѣлѣгѣта на испѣтъ рѣч-нѣй и членѣа рады окружной — односторон-но признаєнѣ о. Ілѣи Прѣстѣшєнѣ, — але и сєго властвѣ полѣтѣчна не дѣручѣла тому священ-никѣи за-дѣла полѣтѣчи черезъ якойсь тамъ выбо-ры, що не признаѣли до сѣмѣку п. старѣстѣ.

Вєсє те навѣдѣжу для характеристикѣ го-спѣдарѣи въ турецкомъ повѣтѣ. Яка причина була заборѣны учѣти дѣтѣхъ священникѣи въ Жу-кѣтовѣвъ, така або подобна була и по вѣпѣхъхъ сєлахъ. Тѣя священникѣи, що вѣчили дѣтѣхъ въ шкѣлахъ, де не було учителя, брали за тѣзъ ремунерацию грошєву зъ фонду шкѣльного по 250 ар. рѣчно — отже дѣтѣхъхъ властвѣ, не мо-гучѣ помѣстѣти ся въ нѣшѣй способѣ, поусѣвѣли тѣхъхъ священникѣвъ відъ шкѣлѣ, чтобы имъ ре-мунерацию відѣобрѣти. А що черезъ то нарѣдѣ терпѣтъ, то сє нѣй мѣра бєрє!

Слѣдѣчи дѣльшє надъ прѣвичнѣаи побѣль-шєнѣа аналѣфѣбѣвъ въ турецкомъ повѣтѣ, на-вѣду ще такѣ дѣвоглядѣи, котрѣ вѣ. чѣтѣтѣ-лєви выдѣдѣтъ ся немѣжѣрѣннѣи, а они прав-дѣи.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Министеріальный Fremdenblatt лѣдѣо одновѣ-дѣннѣи помѣстѣвъ мѣдомъ д-ра Люєгєра и ан-тѣсємѣтѣвъ, такъ заразѣ же на другѣй дѣнѣ, чтобы чѣсомъ не вѣгѣтѣвали ся за тѣ либерѣлы, посѣтѣннѣи ся побѣдѣдѣти и имѣ. Навѣтъ явѣй прѣтинѣники — такъ пѣше — сполучѣнонѣ вѣ-мѣцѣкои лѣнѣицѣ, навѣтъ завѣзѣли єи ворогѣи му-сѣтъ сє признаѣти, что тѣ сторонѣнѣцѣи своєю постановѣою что-до реформѣи выборѣчѣи, ухвалѣ-ноєю вже побѣла полагѣдо Люєгєрѣвсѣкои спра-вѣ, осталѣсь вѣтрѣе характерѣи великого по-лѣтѣчного сторонѣнѣцѣа. Зъ посѣзѣченѣмъ про-стѣу оно до своєи мѣтѣи. Хочъ неѣданѣъ по до-рогѣ паде подѣтъ напорѣмъ радикалізмѣу, то такѣ осталѣи идѣтъ неустѣрашнѣио напередѣ. Сторѣ-нѣнѣцѣи сє, хочъ єго не любѣтъи, хочъ косѣмъ околѣтъ глядѣтъ на него, дѣнѣгає на своихъ угом-лєныхъ плѣчахъ головнѣй тѣгарѣ великого ре-формѣи (выборѣчѣи); коли-бѣ оно упало, розби-лѣсь бы и реформа! и т. д. и т. д. ad dulce infinitum, что ажъ нудѣо стѣє вѣдѣтъ такъ со-лодѣныхъ солодѣкѣвъ. Отъ бѣа, якъ ір. Бѣдєнѣи умѣѣ щедро рѣзѣдѣвати свои лѣсѣи... въ словѣхъ!

Дѣа 2 с. м. въ дѣнѣ вѣдѣрѣты угорѣскѣи выставки, въ першѣй дѣнѣ бѣзѣконѣчѣныхъ свѣтъ тысячѣлѣтъ мадарѣского зайшли въ Бѣлградѣ поважѣй розѣрухѣи, вымѣрѣи прѣтивъ Угорѣцѣи. Въ полуднѣ зѣбрѣли ся студѣнты, переваж-но богѣсѣловѣи передѣ памѣтѣнѣкомъ князѣ Мѣхѣла зъ угѣрѣскою хоругѣвою, потру самѣи зѣ-робѣли, и спѣвали єи. Полѣціи не могла прѣрѣше-дѣти, бо студѣнты скоро справѣли ся зъ своєю робѣтою. Вѣчерѣмъ великѣй зѣдѣгѣтъ народу зъ сєрѣбѣскими, рѣссѣйскими и ѣранѣцѣскими хоруг-вѣми явѣвъ ся передѣ корѣльѣвѣскою пѣлатѣю, прѣанѣцѣскимъ и рѣссѣйскимъ посѣлѣствѣомъ, та повыбѣзѣвъ зѣкѣна въ авѣстрѣйско-угѣрѣскимъ кон-сулѣтѣ. Жандармѣрѣи вѣдалѣ ся въ справѣи у-жѣла навѣтъ стрѣльнѣого оружѣа. Ранѣно бо-гато осѣбѣ, а навѣтъ, что є навѣтъ нѣлькихъ уби-тыхъ; богѣато людѣй такожъ увѣзѣнонѣ. Прѣ-сѣнѣтъ мѣста и начальнѣкѣмъ жандармѣрѣи усѣ-нѣи зъ урядѣу. Заколѣтъ ще не вѣтѣкомѣ-рѣивѣвъ ся.

Князѣ Фердинандѣ, якъ доносѣтъ со-ѣцѣскѣй „Марѣ“, має 7 с. м. вѣчерѣмъ прѣйхѣ-ти до Бѣлгарѣду, а 9 равѣо вѣдѣтъ вѣдѣтѣмъ зъ поворотѣмъ до Соѣфіи.

Про поворотѣ болгарѣскихъ ѣфіцѣрѣвъ зъ рѣссѣйскѣи службы до краю не було побѣла вѣ-стѣй зъ Соѣфіи ані въ Цѣрѣгородѣ ані въ Пе-терѣбургѣ вѣзѣконѣ бесѣды; лѣше сѣлѣанѣоѣлѣскѣи кругѣи въ Россѣи надалѣи тѣи справѣи таку вагу, якѣи она вѣколи не мѣла. Россѣйскѣе правѣ-тѣлѣство уважѣє сє за домашнѣу справѣу Болгарѣи и не гаѣає мѣшѣти ся до неѣи. Зѣ-даннѣмъ ѣфіцѣрамъ вѣольно за попереднѣмъ до-зѣволѣмъ вернѣти до своєи вѣтчѣныи, и трѣхъ вже такъ зѣробѣло. Але дѣкотрѣи зъ нихъ при-нѣяли рѣссѣйскѣе подѣданѣство, то прѣдѣтъ своимъ поворотѣмъ до краю мѣшѣли бы постѣратѣи сѣи вѣдѣзѣканѣе болгарѣского горожанѣства.

Вѣдѣтъ якогѣхъ часу сѣрѣбскѣи и болгарѣскѣи дѣвѣннѣи жѣво обговѣрѣють справѣу бѣлѣа вѣ-

Подорожніе писмо коштує 8 кр. а. в.
Оголошення звичайні приймають ся по цінах 10 кр. на од-
ноє стрічку шпєратовану або єн місце а вь рубрицѣ
„Надобомане“ по 25 кр. а. в.
Подлики и лийші донесєня приватні чєсляют ся по 15 кр.
на одє стрічку.

богато о его простых звичахъ и... сахаристъ. Съ тыхъ подорожій его по Европі не багато змискала Переїс. Шахъ зрештимує лише військом на ладъ европейскій та завязъ деякі европейскій звичаї на своїхъ дворѣ.

Покійний лишивъ 6 синівъ и 13 дочокъ. Найстаршій синъ походить зъ невольницъ, то и не має права до наслѣдства. Другого, Мусасера Едіна, вже в р. 1858. узнала Россія и Англія за наслѣдника престолу.

Доси въ Тегеранѣ сонні; але легко мѣгъ бы настати заколотъ, коли бы котрий зъ братівъ наслѣдника престолу схотѣвъ выступити такожъ въ правомъ до наслѣдства.

Після послѣднихъ вѣстій оголошено вже урядово Мусасера Едіна шахомъ перскамъ; брати, всѣ князі, міністри и инші достойники вже его унажи. Зъ державъ европейскыхъ унажи вже нового шаха Англія, Туреччина и Россія. Тѣло Насеръ-Едіна забальсмовано; похоронъ відбуде ся по приездѣ нового шаха до Тегерану. Мусасеръ Едінъ має теперъ 43 лѣтъ и в прихильникомъ Россіи.

НОВИНКИ

— Надзвичайний загальний зборъ „Рускои Бесѣды“ у Львовѣ відбудуть ся дня 30 н. ст. мая о годинѣ 9 вечеромъ. Порядкомъ давній зборъ буде розбеланый членами окремимъ писемомъ.

— Загальний зборъ політ. товариства „Руска Рада въ Соколи“ відбудуть ся въ второкъ 12-ого мая с. р. після оголошеної програми помѣщеної въ 70 ч. „Дѣла“ зъ сего року. — За выдѣлъ В. Чернякскій предсѣдатель. К. Федоровичъ секретарь.

— Засѣданє филологичнои секціи Науи. товариства им. Шевченка відбуде ся въ среду дня 6. мая с. р. о 7. год. вечеромъ въ канцеляріи товариства.

— Все смірують! Хочъ весняні роботи въ самотѣ розгарѣ, то декуды наші селяне якось не беруть ся до нихъ. Гадая позинути свій край и поїхати въ свѣтъ за очі, такъ ошоломила деякихъ селянъ, що въ якоїсь мѣстѣ стрѣтили сегоднѣшню весну и марнують теперъ дорогіи часъ на хожденю до рѣзнихъ агентівъ еміграційныхъ, до урядівъ громадоныхъ, парохіальныхъ по рѣзній свѣдоцтва та до старостівъ по паспортъ на дорогу. Не дбавши вхъ першого разу, ходити другій и третій разъ, або выбрає ся до Львова до высшихъ властей, щобъ выпросити „паперъ“. — Послѣдними днями часто стрѣчати можна по улицахъ Львова селянъ зъ рѣзнихъ повѣтовъ Галичинъ, які она годинами блукають по улицахъ або навіть днями пересядають коло порогівъ урядівъ, вижидаячи рѣшеня своихъ справъ. Більше якъ 50 родичъ селянскихъ перебувають теперъ у Львовѣ, щобъ черезъ агентівъ Тушаньского выбрати ся въ дальшу дорогу до Америки. Дорослыхъ особъ мѣжъ ними в 154, дітей 89. Зъ повѣту жовківського прийшло 21 родичъ, зъ сокальського 12, бережаньского 8; прочіи походять зъ повѣтовъ львівського, томацького, золотівського, каменицького, рогатиньского и арославського. Въ суботу выслали они депутацию до наместника въ просьбѣ о поблѣгъ паспортъ. Депутацию принявъ радничъ президиума наместничества Мавтеръ и радничъ емігрантамъ, чтобы повинувались зарядженіямъ полиціи.

— Зъ філіи „Просвѣты“ въ Тернополи: Основания ухвалу зборівъ, чтобы розбудити въ насъ найвище рухъ читальняный, розписавъ выдѣлъ до многихъ мѣстечостей, де читальня нема, чтобы ихъ заводити, пересматривая зарекомъ для ускоренія в прискоренія справъ выготвореній потрібній подання и статуты, а де читальня суть, відову, чтобы зголошувались до філіи, кола хотѣли бы мати у себе відчиты. Зъ розбеланыхъ писемъ принесли лише два бажаній успѣхъ, именно: въ селѣ Бережаница велика читальня заснована, а зъ мѣстечка Микулинецъ, де в читальня, прошено о прибутѣ зъ відчитовъ. Въ наслѣдокъ сего прошеня відбули ся въ читальни микулинецкій два відчиты: одинъ при нагодѣ загальныхъ зборівъ читальни дня 7 цѣтня с. р., а другій при нагодѣ вечера, який уряджує чаталяня въ першій рокованъ смерти заслуженого своего головы пок. Антонія Рыбачека дня 26 цѣтня. По-надъ то зявъ выдѣлъ еще участѣ въ богослуженю, яке урядила читальня микулинецка въ самъ день рокованъ смерти бл. п. Антонія Рыбачека дня 23 цѣтня с. р. Першій відчитъ мавъ голова філіи о. Евст. Цурковскій, который при зборахъ тыхъ дѣйствовавъ ще въ характерѣ відпоручника центрального выдѣлу. Відчитъ мавъ на тему: „Просвѣта и добротѣ“. Другій відчитъ мавъ рѣвно-жъ о. С. Цурковскій на тему „Праца роднина“. Въ богослуженю зявъ выдѣлъ участѣ въ сей особѣ, що голова філіи о. Цурковскій відправивъ въ содуженю зъ мѣсцевымъ парохомъ о. М. Павлюкомъ поманальна богослуженя и выголосивъ відповѣдає торжеству слово. По-надъ то причинивъ ся выдѣлъ до зєличающа торжества сего ще тымъ, що відчитъ ся до центрального выдѣлу зъ предложеніемъ выслана фотографіи повѣного для розадна ихъ межъ его учениковъ и товариштвъ выдѣловыхъ. Головнымъ выдѣлъ вдовольствъ сему, приславши безплатно навітъ оплачено на руки о. Цурковского сто штукъ дуже вдатныхъ фотографій. — Що устѣхъ заходѣвъ філіи не великы, въ сѣмъ не такъ вна выдѣлу, якъ байдужность самои публики.

— Про нашихъ артистівъ спѣвають оперовыхъ стрѣчаемо такі вѣсти въ часописяхъ: П. Олександръ Мишуга выгупавъ въ Кіевѣ, яко членъ оперової компаніи ad hoc зложенон самими артистами, и якъ звычайно тышитъ ся великими симпатіями кѣвской публики. — П. Евгеній Гумалевичъ выгупавъ въ т. зв. „Neues deutsches Theater“ въ Празѣ. Оногды читали мы въ праскобій дневнику Bohemia великі похвалы для нашего земляка за его выстунъ въ оперѣ Обера „Нѣма въ Портічі“, въ котрій спѣвъ партію невольского рыбака Мазаніелъ. — Панна Саломея Крушельницка дала ся побѣдѣ публикѣ въ Задарѣ [Zara] и відбула собѣ заслужене признание.

— Будова залѣзницъ Галичъ-Острівъ-Тернопіль — якъ пишуть — веде ся зъ цѣлымъ поспѣхомъ и енергією, тожъ можна надѣятъ ся, що цѣлый шляхъ буде відданы въ осени до публичного ужитку. Мѣжъ стациами Потурты и Подыскоме вывѣчено доси около 70% работъ земныхъ и будывныхъ, а мѣжъ стациами Потурты и Козова вывѣчено три четвертины земныхъ работъ и половину будывныхъ. Зъ важайшихъ будовъ годить ся згадати за мѣстъ залѣзничъ коло Галача на Гниплѣ Лапѣ о розпачѣ 30 метрѣвъ та три свѣдѣній відкуты по-за стацию Потурты и відкуты въ Острівѣ понадъ рѣку Серетъ. На стаци въ Тернополи, де дворець буде значно розширенъ, вывѣчено доси больше якъ половину земныхъ работъ, теперь въ работѣ залѣзничъ кладка, що лунать улицу Атенора зъ улицю Огородовою. Найбольшою будовою на цѣломъ шляху буде мурованый відкутъ въ Жовновѣ по-надъ Глухою долиною 37 метрѣвъ высокій и звыжъ 200 метрѣвъ довгий.

— Зъ Долинського одержали мы зъ просьбою о ухищеніи въ „Дѣлѣ“ писмо, котрымъ выборцы въ повѣту долинського просятъ и зывають своего соймового посла Вп. о. Василя Небыловца, чтобы эволюи статуи передъ нимъ и адати справу зъ своимъ посольскомъ дѣланіемъ въ минулон першомъ сесіи сойму. Пропене и вѣзване свое выборцы опирають на тѣмъ, що „о. В. Небыловець, стаючи у вересни минушого року яко кандидатъ передъ выборомъ, заявивъ тогдѣ торжественно, що по кождѣй сесіи вѣнъ зъ власной инициативы, безъ вѣзвана, скличе выборцевъ и адать имъ справу. А позаякъ сесія давно вже минула, а выборцы дуже бы радѣ выслушати справозданя своего посла, длатого просать и зывають его, чтобы по амозъ якъ найскорше оповѣсть свое приреченіе, бо лише сыръ віддаленый добрый“. [Прим. Ред. Мы не сумѣваемъ ся, що Вп. посломъ долинського повѣта послухавъ просьбы и вѣзвана своихъ выборцевъ и скличе ихъ по амозъ найскорше. Ово справдѣ належало бы тымъ посломъ, котрі почувать ся до обовязку супроти своихъ выборцевъ, складати справозданя въ короткѣмъ часѣ по собѣченю сесіи, коли выборцы мають ще свѣжо въ памяти дѣланьбы сойму и своего посла. Такъ дѣе ся въ другихъ краяхъ, а н. пр. чеські послы стають передъ выборомъ навіть въ часѣ сесіи сойму чи рады державной, чтобы почути голосъ и гадку своихъ выборцевъ у важныхъ справахъ, а въ предметомъ нарядъ сего чи того законодательного тѣла.]

— Загадочный злочинъ. Въдѣ колынокъ дивѣ — пише Gazeta brodzka — ширять ся въ нашомъ мѣстѣ огидлава вѣтка. Ого въ вѣсарни кавалеріи подчасъ вывожена назову знайдено трупа молодого дѣвчаны. Минушого понедѣлка, коли злочынецъ спостерегъ, що люде заявлять накладыи обрѣнка злочыня выкрѣють, запросили ихъ до поблизои коршмы на горѣву. Тогдѣ тѣхъ злочынцевъ, що збѣтались при обрѣнку, зложили трупа на вѣзъ и приверили его гномъ. Паробки, вернувши ся въ шинку, вывели наложенихъ вѣзъ въ гномъ на поле, а при сиданю знайшли трупа.

— Спачій факіръ на выставѣ въ Будапештѣ. Факірами называють въ Индіи людеи, що жыють въ малоставѣ або перебувають напустини и постытъ та длатого уважають ся свѣтлыми; они самі называють себе людьми потребуемъ ласки божої. Тѣ факіры вынѣють показувати такую штуку, що засмылають, стають якъ бы мертвы, важуть закопувати ся въ землю, а по тыждневи, по двоухъ, троухъ а навіть и по мѣсцѣ, коли ихъ відкопавъ, оживають зновъ. Таки два факіры поїхали теперъ на выставу до Будапешту — одинъ живый, а другого повезли вже вѣбъ неживого въ скляной домовацѣ. Оба факіры молоді люде; одинъ зъ нихъ называвъ ся Бина Сена Пралапъ и має 23 лѣтъ, а другій Гопаль Кришна. Зъ ними поїхавъ екійсь „профессоръ“ Фрікеръ зъ Лондона. Въ четверть задержались они були въ Прешбурѣ, де въ Будапешту приїхало було багато дѣвчарѣвъ, журналистовъ та другихъ гостей. Въ одномъ зъ тамошнихъ готельхъ відбувъ ся о бѣдъ, на котромъ була такожъ и оба факіры, убранны въ довгі, білы одежѣ шовковы и під перѣзай животны шовковими поясами. Але они не вѣдъ нічого, лашъ пили молоко. По обѣдѣ профессоръ Фрікеръ засипотнувавъ факіра Пралапа, але передъ тымъ ще сказавъ ему то слово, котрымъ одбѣла має его збудити. Факіръ борзо заснувъ якъ бы замеръ и его повзали відтанъ въ скляну домовацу и повезали до Будапешту, де за тыждень мають его збудити. Той самъ факіръ показувавъ уже такую штуку въ Лондонѣ; въ присутствіи 14.000 людеи засипотнувано его и вѣнъ спавъ такъ якъ неживый черезъ 30 дѣтъ. Замершого факіра привезли вечеромъ до Будапешту и въ присуствіи тысячѣвъ народу зложили въ скляной домовацѣ на выставѣ. За 8 дѣтъ мають его збудити. Факірови тому платять за кождей день спаня по 300 ар. Другого факіра закопавъ въ землю, скоро власти на то позвоятъ. Факіры кажутъ, що лише сильна воля дає имъ звыи-

рати на довшій часъ, а відтанъ знову пробу- дити ся, та що она своею наукою служатъ вѣ- рѣ въ единого Бога.

— Всероссийская выставка въ Нижнемъ Новогородѣ має бути офіційно отворена дня 15 (27) с. м., длатого робота на площѣ выставо вой ажъ кипить; що-дня заявлять есьдесять тысячъ робѣтняковъ. Площа выставы на лѣ- вѣмъ бѣдѣ Оки оббѣмае після плану 58 десяти- тинъ [простѣръ великій, коли зважати, що на- вѣтъ всеосвѣтній выставы оббѣмала 12—30 де- сятинъ]. На площѣ мѣстѣтѣ ся 70 будовѣвъ ка- зенныхъ [урядовыхъ] а 117 приватныхъ паві- льонѣвъ. — Оя выставка въ Нижнемъ Новог- родѣ есьтѣ шѣснацатю зъ черги всероссийскои выставо сего столѣтя. Перша выставка відбула ся въ Петербурѣ за царя Николаа Павловича въ 1821 р. Тогдѣ було постановлено, чтобы по- чотырѣ разѣ відбували ся всероссийскія выставы за чергою: въ Петербурѣ, Москвѣ и Вар- шавѣ. Того не додержано, а все-таки відъ 1821 до 1882 р. [т. е. до остатнои всероссийскои выставы въ Москвѣ] відбуло ся 15 таяхъ вы- ставы: по шѣсть въ Петербурѣ и Москвѣ а три у Варшавѣ [розумѣсь кромѣ того Россія брала участѣ у всеосвѣтнихъ выставахъ въ Па- рижѣ, Відни, Лондонѣ, Філадельфіи, Копенга- гѣ, Чикаго]. До послѣдней выставы въ 1882 р. въ Москвѣ вѣбъ попередній всероссийскій выставы були т. зв. мануфактурній, представляли лише невелику часть промысловой дѣяльности; ажъ послѣдняя, московска, була выставою въ рамкахъ шаршихъ: була тамъ заступленій рѣль- ництво, лѣсництво, ховъ художы, відтанъ по- разъ першій: промыслъ домашній, наука, шкѣльництво, станъ санітарный и т. д., вѣбни въ-перше були репрезентованъ на той выставѣ т. зв. „окранны“, мѣжъ ними Кавказъ и Тур- кеставъ. Сегоднѣшня выставка въ Нижнемъ Новогородѣ перевѣсѣтъ, якъ кажутъ, усь дотѣ- рѣшій всероссийскій выставы, а замѣтна буде особливо тымъ, що на нѣй представѣтъ ся по- бѣбъ стану культуры европейскои Россіи тако- жъ станъ культуры азіяскои. Выставка ся звагалъ будити велику цѣнавость; лихо лише въ тѣмъ, що прибутокъ въ Нижнемъ Новогородѣ заповѣдавъ дуже дорогимъ — именно харчъ и мешкане, особливо-жъ мешкане. Длатого уря- довий инспекторъ выставы и мѣсцевя губернія та й рада мѣста предпринймають всякі мож- ливы мѣры, чтобы се лихо усунути. Відъ то- го, на свѣжѣю се удасть ся, зявѣтъ буде и часло гостей на той выставѣ.

— Дрѣбні вѣсти. — Дирекція почтъ и те- лѣграфѣвъ намірѣвъ завести въ Стрыю телефо- ны; рѣвночасно рада мѣста Стрыя веде пере- говоры зъ фірмою Сименсъ и Гальскі о елек- тричне освѣтленіе мѣста. — Въ Новѣмъ Йорцѣ страчено убійника Карола Файгельбаума; пе- редъ смертю признавъ ся, що вѣбъ в зѣвѣ- ныхъ „Джекомъ [Яковомъ] Порукомъ“, що въ Лондонѣ в відтанъ въ Новѣмъ Йорцѣ мор- дувавъ дѣвчата неморальное поведеніе. — Курсь пожарничтва уряджує для 20 участя- вѣвъ зъ цѣлого краю крайный союзъ охотни- чихъ сторожей пожарныхъ у Львовѣ відъ 19 лѣтня до 2 сѣрпня с. р. — Львівске охотничѣ то- варство ратушковѣ удѣлило помочи тѣварскои въ мѣсцѣ цѣтня с. р. въ 162 выпадкахъ по- казѣченя, самоубійствъ и наглыхъ слабостей. — Теод. Пелевѣвъ [давн. Пелехъ] збъ Зборовѣ именований субститутомъ нотари Іосифа Зу- бека, що выѣхавъ за відпусткою. — Ванда въ Млодичахъ Кулачковска, жена Іосифа, ви- жѣвѣра повѣного, бувша учителька школы народнои въ Наволодѣвѣ надъ Дѣстромъ, по- мерла нагло дня 26 цѣтня с. р. обертнувши двоє дѣточокъ. Покійна зывалася великою добротою сердца, длатого смерти ей — якъ намъ пишуть — дѣтнула глубоко всѣхъ зна- комыхъ. — Въ Тарновѣ въ гімназіи бавили ся подчасъ перервы ученики гимнастикою и оденъ студентъ нехотачи ударивъ своего товарища чо- ботомъ въ голову такъ нещасливо, що тому пузъ черепъ головы и хлопѣтъ незадолго по- меръ. — Д-ръ Густавъ Пісекъ именований субститутомъ засуспендованого въ урядованю адвоката д-ра Евст. Боревского въ Мостискахъ. — Въ наслѣдокъ великихъ дощѣвъ прибули рѣвн майже въ цѣлѣй Чехія.

Телеграммы „Дѣла“

Вѣдѣнь 5. мая. На вчерашнемъ засѣданю мѣщаньского клубу антисемитского постанов-

лено выбрати бурмістромъ Штробака, першимъ вицебурмістромъ д-ра Люефера, а другимъ ви- цебурмістромъ нѣмецкого націонала Наймайера. Наймаеръ має подписати заявленіе, що не го- дѣтъ ся въ напратомъ крайныхъ націоналовъ, вносящихъ розладъ мѣжъ антисемітовъ. — Дно- вѣни подають змѣстѣ протоколѣвъ зъ нарядѣ обоихъ депутатѣвъ нѣвотныхъ. Австрійска депу- тация, зываючи экономічний арбѣтъ Угор- щаны, домагася ся розкладу квоты въ відво- щеню 58 до 42%. Угорска, відповѣдаючи на тѣ выводы, рѣшучо заявляе, що не приставе на нѣзакѣ подѣвшенѣ дотѣпершней квоты у- горскои.

Берлинъ 5. мая. Кн. Фердинандъ дѣставъ великій трестъ червоного орла.

Господарство промыслъ и торговля.

— Зъ справозданія дирекціи общества вза- имного кредита „Вѣра“ въ Перемышлѣ зарѣкъ 1894 и 1895-ый :

(Дальше.)

Замѣненіе рахунѣвъ и білансъ за рѣкъ 1894/95.

I. Рахунокъ оборѣтовъ.

Приходы:

Удѣлы вѣлаченъ	9.631— ар.
Вѣладин на рах. бѣж. вѣлаченъ	46.682.09 „
Довѣгъ тов. зятягненъ	32.637— „
Повѣнчѣ членами сплаченъ:	
а) на скрѣпты	11.023.56 „
б) на вѣселѣ	43.556.72 „
Вѣдѣстѣи побранъ	3.903.07 „
Фондъ резервовый	902— „
Зворѣтъ пошѣбѣвъ администраціи	493.30 „
Зворѣтъ пошѣбѣвъ процесовыхъ	
нотаріальныхъ	966.34 „

Разомъ 149.795.08 ар.

Розходы:

Удѣлы вѣплаченъ	167— ар.
Вѣладин на рах. бѣж. поднатѣ	6.131.66 „
Довѣгъ тов. сплаченъ	26.463— „
Повѣнчѣ удѣлами членами:	
а) на скрѣпты	51.832— „
б) на вѣселѣ	58.632.02 „
Вѣдѣстѣи вѣплаченъ	1.931.38 „
Фондъ резервовый	400— „
Кшѣты администраціи	2.416.91 „
процесовы	41.78 „
нотаріальны	966.34 „
Лѣокаціи	100— „
Готѣвка въ насѣ	712.99 „
Разомъ	149.795.08 ар.
Загальный оборѣтъ изѣсовый	298.877.17 „

(Конѣць будѣ.)

Переписка Редакціи и Администрации.

— Вп. Н. Лу. въ Со. Одержали. — Вп. І. Бѣ. въ Ба. До конѣца року ще 8 ар. — Вп. А. Ав. въ Фи. Годимось після Вашого услѣвѣя. — Вп. В. Ма. въ Тр. Теперъ прийдѣ намъ за І. кварт. ще 1 ар., бо зъ давнѣйшихъ грошей 2.50 ар. вписано на за- леглѣбѣ въ 1895 р.

НА ДОСЛАНЕ.

Зѣйна лѣокалю.

Найдѣшевшій складъ товарѣвъ оптичныхъ и механичныхъ

ВЕНЕДИКТА

КОПЕРНИЦКОГО

пѣдъ „Коперникомъ“

перенесеный до нового лѣокалю при пл. Галицкой ч. 1.

По цѣнахъ найдѣшевшихъ въ великомъ выборѣ окуляры, при- керы, лѣорметы, барометры, тер- мометры. — Направы найскор- ше и найдѣшевше. — Угрозныя электрическихъ дѣвѣбѣвъ. — За- коплѣвѣ въ провінціи водворити.

Адреса: Оптикъ Коперницкій Львовѣ площа Галицка ч. 1. 4185

Въ Старѣмъ Скалатѣ

почта Скалатъ, в на продажѣ 65 пѣтѣвъ пастѣвъ, дѣвѣржѣвъ рамовыхъ, сельныхъ и ще та- перъ мѣднѣхъ. Вѣлѣзна вѣдо- мѣсть у о. Филипа Курбаса, мѣ- сцевого приходника. 128 2—3

Знаменитѣ бритвы англійскы и въ Солигентѣ (пѣдъ гарантією и правомъ вымѣны) штука ар. 1.50, 2—, 2.50, 3—, 3.50 и 4—, Бритвы швейцарскы зъ водстрѣмъ до англій- штуки ар. 2.80, — кожде слѣдуєтъ вѣстрѣе по 35 ар.

поруѣвъ Петро Хшонтовскій, тор- говля зѣлѣзна у Львовѣ, площа Ка- пітульна 1 (напрѣтивъ катедры).

ДОБРЫЙ ЗАРОБОКЪ

може мати той, хто зявѣе на доставою живыхъ рабѣвъ, відтанъ центури, кмику и т. д. Информации и зголошеня приймає домъ торговельный Dlonis Kosnierski Wien IX Lichtenstei- 136 1—10 strasse 29/31.

УЧИТЕЛЬ

органъ руского товариства педагогичного дво- тѣхдѣвѣвъ педагогично-научныхъ, выхѣдѣтъ відъ 1 червня 1889 р. у Львовѣ ул. Борнеюска ч. 3. Прѣдшата на цѣлѣй рѣкъ 3 ар., на пѣвъ року 160 ар. на четверть року 1 ар.

— Ц. и. Дирекція руху залізниць державних ого-
лошує:

Поїзди локальний будуть ходити від 1-ого
мая до 6. вересня з Львова до Бруховиць, а та-
кож з Львова до Зимно-води після слідувального
розкладу їзди: Поїзд ч. 2255 тільки в неділі
і свята, а від'їждз о год. 1. мін. 20 по полудні;
поїзд ч. 2259 щоденно з вихідною неділю і
святи, а від'їждз о год. 3. мін. 20 по полудні.
Від'їждз з Бруховиць в час від'їзду 1. мая до
25. червня і від'їзду 15. серпня до 6. вересня що-
денно о год. 7. мін. 37 ввечері, а в час від'їзду
26. червня до 14. серпня щоденно о год. 8. ввече-
ром. Поїзд локальний ч. 98 на шляху Львів-
Зимна-вода курсує тільки в неділі і свята і
від'їждз з Львова о год. 1. мін. 32 по полудні.
Час від'їзду і приїзду поїздів з Бруховиць
локальних поданий після годинника середно-
європейського.

Зарядження по причині будови магазину на
дворці Львів під Замком. — По причині
будови нового магазину товарного і повстан-
ня через брак місця, заводити ся що-до
видавання товарів на станції Львів під За-
мком по мысли §. 69. уст. 7. регуліну руху
слідуючи зарядження:

1) Товари, котрих виласоване належить
до відбирального, мають бути, в цілі оминені
§-ом 69. уст. 5. регул. руху приписаних на-
слідків в протягу 6 годин денних виласо-
ваних і забраних. За години денні уважає ся час
від 7. год. рано до 12. в полудне і від 1^{1/2}
по полудні до 6. години ввечері. Неділі і
святи не входять в рахунок.

2) Час вільного складу для товарів, ко-
три після постанови спільної тарифної залізничної
австро-угорської часті I. розділ B-VII. має ся
перевозити вк отворених возах, обмежає ся
на 48 годин.

Назначені під 1) і 2) терміни що-до по-
бирання складового і додатку до него, як теж
що-до обчислюваня часу виласованя, унормовані
суть постановами умисними в часті I. (роз-
діл D X. і XII.) спільної тарифної товарної
австро-угорської залізничної.

3) Складове за згадані під 2) товари під-
вищає ся з 0-2 кр. на 0-4 кр. за 100 кил.

Повышені зарядження будуть внесені по скін-
ченню будови магазину, що имовірно наступить
з концем червня с. р.

Рух товарний з Румунією, Ліндаві і
Фарарберггома. — З днем 1. мая 1896. увій-
шов в жите додаток I.

Рух товарний між Румунією і Австро-
Угорщиною і Німеччиною часті I. розділ B. —
З днем 1. мая 1896. увійшов в жите до-
дток I.

Повышчо-німецький рух товарний з Га-
личиною і Буковиною. — З днем 15. мая 1896.
увійде в жите нова тарифа, часті II. еши-
ток 2.

НАДОСЛАНИЕ

9-те число „Руского Амвона“ містить:
Проп. на неділю св. Отець; Проп. на
Сочесствіє св. Духа (В. Лиско); Науки
на прагд. Сочесствіє св. Духа (В. Коко-
тайло); Проп. на понеділок Сочест. св. Духа
(К. С.); Проповідь латурганій: Слово II (Ю.
Желеховскій); Проповідь на соборнику в Бу-
дзавові (В. Збударскій); Проп. в день св. О.
Николая (І. Латоровскій); Слеса на могилу бл.
п. И. Алексевича (Н. Сененбъ).

10-те число „Р. Амвона“ містить: Пропо-
вдь о промислѣ божій (Р. Б.); Проп.
а нед. 19 по Соп. (Т. Мерена); Слово
над гробом малю, єдиного донця (А.
Шесеръ); Проп. на празник Навс. Евхари-
стїи; Слово на посвященіє церкви (І. Савчанъ
катох. в Перемышлі); Слово над гробом 17
лѣт. дѣвцѣ (Ол. Польскій); Промова при-
мисія (І. Волосевскій); Скарбница пропо-
вѣдань. Содержаніє I тома „Р. Амвона“.

Число I те другого тома вийде в маю.
Предплата приймає ся тільки на цілий
томъ. Кождий томъ становить буде для себе
цѣлостъ. 51
Л. Джульнскій, Ланшинъ п. Бережаны.

Збірна локалія

Найдешевішій складъ товарів оптичних і механічних

ВЕНЕДИКТА КОПЕРНИЦКОГО

під „Коперником“
перевезений до нового магазину
при пл. Галицькій ч. 1

По цінах найдешевіших в
великій виборі окуляри, при-
мери, лупи, барометри, тер-
мометри. — Напрям найде-
ше і найдешевше. — Устроє-
ня електричних дзвонів. — За-
мовлення в провінції водороз-
тис.

Адреса: Оптика Коперницькій
Львів площа Галицька ч. 1.
4185

Портрет Тараса Шевченка

Ціна 30 кр.

Достати можна в тов. „Просвіта“.

Альбом заслужених Русияв.

Ціна 70 кр.

Достати можна в товаристві „Просвіта“.

Подяка.

Видѣлъ тов. Читальня „Про-
свѣта“ в Милулицях, має
честъ зложити сердечну подяку
Всечеснійшому Отцю Евста-
хїю Цурковскому в Настасова
за то, що мило несподівано хви-
лѣ прибули до нас з відчи-
томъ, котрий відчитали на ве-
черку в Милулицях дня 26
цвітня в пам'ять ровнинъ
смерти бл. п. Автоія Рябаче-
ка, оснудателя нашої Читальни.

З Видѣлу товариства Чи-
тальня „Просвѣта“ в Милу-
лицях.

С. Абрамовскій заст. пред-
сѣдателя. М. Бяльскій секре-
тарь.

ПОДЯКА.

Хваленому Товариству „Про-
свѣта“ у Львові складає от-
симъ видѣлъ читальнѣ тов.
„Просвѣта“ на Вулицях в
Рогатині сердечну подяку за
даръ 70 книжочокъ, два рѣч-
ники „Батьківщини“ і вишій
часовник.

За Видѣлъ: о. Павло Ку-
дриш, заст. головы, Григорій
Костра, секретарь.

Зоологія

на низшій класі шілі середних.

Написав Іван Верхратскій Ціна
1 зр. 30 кр. а. в.

Д-ра Осипа Ростафінського

Ботаника шкільна

на класі низшій.

На язык рускій переложив Іван
Верхратскій. Ціна 70 кр. а. в.

Объ тоій книжкѣ може доста-
ти в книгарни Старонігійскій або
у самого автора. Замовляючи у
автора що-найменше пять при-
мѣрників Зоологій або десять
примѣрників Ботаники высылає ся
згаданій книжкѣ в протягу двох
мѣсѣцѣ. Порто оплачує авторъ.

ДОБРЫЙ ЗАРОБОКЪ

Може мати той, хто займе ся
доставою живихъ раковъ,
відтакъ центурин, емляку і т. п.
Інформація і зголошеня прий-
має дѣлъ торговельный Діоніс
Kosnierski Wien IX Lichtenstein-
136 2-10 strasse 22/24.

Великій заробокъ

для соділнихъ панів. Оферти
під „Verdienst“ до Annoncen Expre-
dition Schalek, Wien. 92

КОБЗАРЬ

Тараса Шевченка

в двохъ частяхъ

Выбѣръ поезій для народу
в життєписно і портретно
автора.

Накладомъ товариства „Просвѣта“.

Ціна кождої часті 25 кр.

Оправлені примѣрники прода-
ють ся по 35 кр.

До моихъ Вл. П. Т. Гостей!

При нинѣшній нечестивій кон-
кurrencіі дуже тяжко для необба-
няного дѣлать добрі товари
дешево купити. Дякую за твою ува-
гу П. Т. Публіка на мой складъ,
завѣстий вѣдъ мноюхъ лѣтъ в
найбѣзпечнѣйшіймъ усугубі і найде-
шевѣйшіймъ цѣнѣ я поручаю мой бо-
гато зосмотреній складъ одагъ
мужескихъ, хлопачихъ, дѣтськихъ,
уніформъ і одагъ для Бѣл.
Духовенства.

Замовлення після мѣры выго-
тожують ся в найкоротшіймъ часѣ
якъ найдѣше.

Зъ поважаньмъ

Давидъ Шварцвальдъ

у Львовѣ, площа Капітульна 3.

Молитвенник для дѣтей

визданий

коштомъ руского тов. педагогичного.

В подготній оправѣ з во-
леченнмъ хрестомъ 20 кр.

Продає ся в книгарни Науков.
тов. ім. Шевченка, Львів ул. Ака-
демична ч. 8.

САССОВЪ коло ЗОЛОЧЕВА

Заведенє воловѣчине

підъ управою д-ра Гната Мазанька

буде отворене дня 1-го ст. червня 1896.

Ближихъ поясненъ надѣлає зарядъ. 130—15

Знаю вѣдъ мноюхъ лѣтъ в. уприв. раціональніймъ
туту, зосмотрѣно найдѣшевѣйшіймъ приладомъ ректифікаційнимъ
найновѣйшіймъ системою, електричну, лікеръ і одагъ

Юлія Миколая Наслѣдниковъ у Львовѣ

Яковъ Шпрехеръ и С-ка

поручає старій польскій оканіймъ, дуже добрій професоръ,
лікеръ, румы правдивій в Ямажъ, якъ такожъ найдѣшевѣйшіймъ
якоствіє крамъ спеціальні ят: Парфюма, Діететикъ, Сосисекъ,
Карпатскі, „Діабель“, Помаранчева по солодощамъ, Рѣтатія,
Деревянка і т. п. горькія уприв. ят і однокое шварцъ
ася в машинѣ електричніймъ

Однокое жерело в крамъ цѣн. антикваріатъ, де про-
рава альбомногъ зводѣ, а найбѣзпечнѣйшіймъ опритуго, де цѣ-
ноі личинкѣ вѣлкого вѣдъ приладу і мѣры оподаткованія.

Правдивіймъ опритуго однокое, найдѣшевѣйшіймъ, згорює
те шварцъ, бо не виробляють в одагъ однокое.

Складъ для мѣста Львова, ул. Коперника ч. 1 в вѣ-
годовніймъ складѣ вѣдъ мінеральнихъ і. Молісѣ, улича
Карола Людвика ч. 23.

4185 131—104

Александръ Царевичъ

артность-малень

[въ Кобиловолонкахъ п. Яковъ коло Теребовлѣ]

по довголѣтній практицѣ в крамъ цѣн. границей приймає вѣдъ
колькохъ лѣтъ вѣдъ вѣдъ персонѣмъ шукать вѣдъ приладъ,
а именно: малѣе церковній образъ, допослѣдствѣ в престолѣ вѣ;
примѣає рѣзбарскі роботи послѣдствѣмъ планѣвъ у вѣдъ
жиданіймъ стилѣмъ, вразъ вѣдъ полосоуванія; малѣе стѣнъ цер-
ковъ і т. п. Крімъ того выготѣвляє портреты зъ фотографій
і зъ натуры. Подіаляючи ся вѣдъ, робить по дуже умѣрво-
ваніймъ і приступніймъ цѣнахъ, а выготѣвляє все якъ найбѣзпеч-
нѣйше, вѣдъ доказъ того предложити мѣ сявѣдѣствѣ і показаній
письма, має вѣдъ повну надѣю, що Ім. Духовенство выготѣвляє
собѣ ласкаво его адресу.

Безъ конкуренціи!

Завѣстна вѣдъ 30 лѣтъ фірма

Б. ЛЯВЕРЪ

улиці Галицькій ч. 8.

Набуваючи користь, великій запасъ готовихъ
одагъ мужескихъ і дѣтськихъ, вишній і тривало
выконаний, якъ такожъ великій запасъ сукна зъ
першоряднихъ фабрикъ крамъ і заграничнихъ,
продає тіп-жъ

неимовѣрно дешево

Примѣає такожъ замовлення на мушкетиръ шкільній,
одагъ для пп. Урядникѣвъ державнихъ і Всечес-
твѣ Духовенства.

Новавицѣ до мѣры выготѣвляю вѣдъ 3 години
15 годинъ.

Зъ поважаньмъ

Б. ЛЯВЕРЪ

у Львовѣ, площа Капітульна ч. 3.

говѣстѣмъ и эдросъ гдѣсь

УЧИТЕЛЬ

органъ руского товариства педагогичного дво-
гѣдѣвніймъ пѣдогогично-научному, виходить
вѣдъ 1 червня 1896 р. у Львовѣ ул. Вѣдѣвська
ч. 2. Предплата в цѣлѣмъ рѣчъ 3 зр., на довѣ-
рѣ року 160 зр. на червѣ року 1 зр.

Рух поїздів залізничних

важний з днем 1 мая 1896 року після годинника середно-європейського.

Приходять до Львова з	ПОЇЗДИ						Відходять зі Львова до	ПОЇЗДИ						
	поспішні			особові				поспішні			особові			
Берліна	5:10	1:30	—	8:55	6:55	9:30	—	Кракова (Відня, Вроцлав, Бер- ліна)	8:40	2:50	11:00	4:40	9:55	6:45
Кракова (Вроцлав і Відня)	5:10	1:30	8:45	8:55	6:55	9:30	—	Варшави	8:40	—	11:00	4:40	—	6:45
Варшави	5:10	—	—	8:55	—	9:30	—	Мушини-Криниці через Тарнів*) (тільки від 1 червня до 30 ве- ресня включно)	8:40	—	11:00	4:40	—	*6:45
Мушини-Криниці через Тарнів*) (тільки від 25 червня до 16 ве- ресня)†, (тільки від 1 червня до 30 вересня)	*5:10	—	—	†8:55	6:55	—	—	Мушини-Криниці через Рятів	—	—	11:00	—	—	6:45
Мушини-Криниці через Рятів	5:10	—	—	—	—	—	—	Мушини-Криниці ч. Перемиськ	—	—	—	—	—	6:45
Мушини-Криниці ч. Перемиськ	—	—	8:45	8:55	—	9:30	—	Хабівки через Тарнів	—	—	11:00	—	—	—
Хабівки через Тарнів	5:10	1:30	—	—	—	—	—	Хабівки через Рятів	—	—	11:00	—	—	9:50
Хабівки через Рятів	5:10	1:30	—	—	—	—	—	Хабівки через Перемиськ	—	—	—	—	—	9:50 6:45
Хабівки через Перемиськ	—	1:30	—	8:55	—	—	—	Розвадова і Надберезя	8:40	—	11:00	4:40	—	—
Мшаки дошньоїмъ через Тарнів	—	—	—	—	—	—	—	Рави рускої через Ярослав	—	2:50	—	4:40	—	—
Розвадова і Надберезя через Дембницю	—	—	—	—	6:55	—	—	Хирова, Сянока, Гиманова, Івонича через Перемиськ	—	—	—	4:40	9:55	6:45
Рави рускої через Ярослав	—	1:30	8:45	—	—	9:30	—	Мезе Лабора і Пешту, через Перемиськ	—	—	—	4:40	—	6:45
Кросна, Івонича, Гиманова, Ся- нока через Перемиськ	—	1:30	8:45	8:55	—	9:30	—	Лавочного, Мункача, Мисколь- ча, Пешту через Стрий	—	—	—	—	—	—
Мезе-Лабора і Пешту через Перемиськ	—	—	8:45	8:55	—	9:30	—	Гребенова (тільки від 10 липня до 31 серпня включно) через Стрий	—	—	—	5:22	—	7:22
Лавочного, Пешту, Мискольча Мункача	—	—	—	12:10	8:00	—	—	Сколького і Стрия*) (до Ско- лького тільки від 1 мая до 30 вересня включно)	—	—	—	—	—	—
Гребенова (тільки від 10 липня до 31 серпня включно)	—	—	—	—	1:51	—	—	Станіславова і Хирова ч. Стрий	—	—	—	5:22	9:35	*3:05 7:22
Сколького і Стрия*) (зі Сколь- кого тільки від 1 мая до 30 ве- ресня включно)	—	—	—	12:10	8:00	1:51	*10:10	Хирова через Стрий	—	—	—	5:22	9:35	7:22
Станіславова через Стрий	—	—	—	12:10	8:00	1:51	—	Сучави, Яс, Букарешту, Гу- сатиня, Керемезе, Коломні надъ передм., Бергомету, Чу- дина, Радовець, Кімполонга	6:10	—	—	—	—	—
Хирова через Стрий	—	—	—	—	8:00	1:51	10:10	Сучави, Печеніжана, Чудина і Бергомету (що понеділка), Радовець	—	—	—	—	—	—
Сучави, Гусатиня, Керемезе, Слободи рунт., Бергомету, Чу- дина, Радовець, Кімполонга, Букарешту і Яс	—	—	9:50	—	—	—	—	Сучави, Яс, Букарешту, Чор- това, Калуща, Керемезе, Кімполонга	—	—	—	—	10:25	—
Сучави, Чорткова, Керемезе, Калуща, Сопова, Букарешту і Яс	—	—	—	—	2:01	—	—	Сучави, Яс, Букарешту, Гу- сатиня, Калуща, Печеніжана, Новоселци, Радовець	—	—	—	—	—	—
Сучави, Радовець, Бергомету і Чудина (кождого понеділка), Печеніжана	—	—	—	—	—	6:13	—	Соска і Ярослав через Рау- руку	—	—	—	—	—	—
Сучави, Гусатиня, Калуща, Но- воселци, Чудина (що поне- ділка), Радовець, Кімполонга, Яс, і Букарешту	—	—	—	—	7:28	—	—	Белзця	—	—	—	—	9:15	7:05
Соска і Ярослава через Рау- руку	—	—	—	—	—	—	—	Підволочисъ і Бродів (з двірця Львів-Підзамче)	—	—	—	—	9:15	—
Белзця	—	—	—	8:15	5:45	—	—	Підволочисъ і Бродів (з двір- ця головного)	6:14	2:25	—	—	9:45	11:12
Підволочисъ і Бродів (на дво- рці Львів-Підзамче)	—	2:18	9:55	7:41	4:45	—	—	Зимної Води (тільки від 1 мая до 6 вересня включно) в не- ділі і свята	6:00	2:11	—	—	9:30	10:45
Підволочисъ і Бродів (на го- ловній дорозі)	—	2:34	10:05	8:05	5:10	—	—	Бруховиць (тільки від 1 мая до 6 вересня, в неділі і свята)	—	—	—	—	1:32	—
Бруховиць (тільки від 1 мая до 6 червня і від 10 серпня до 6 вересня включно)	—	—	—	—	—	8:03	—	Бруховиць (тільки від 1 мая до 6 вересня, в неділі і свята)	—	—	—	—	1:20	—
Бруховиць (тільки від 26 червня до 14 серпня включно)	—	—	—	—	—	8:25	—	Янона (від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цвітня включно, кождого дня)	—	—	—	—	3:29	—
Янона*) (через цілий рік), †) (тільки від 16 червня до 31 серпня включно)	—	—	—	*7:50	—	†5:28	†8:54	Янона (від 16 червня до 30 сер- пня включно*) щоденно, †) в неділі і свята, §) в дни тиж- днів)	—	—	—	9:45	3:00	8:55
Янона (тільки від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цвітня включно)	—	—	—	—	1:10	7:48	—	—	—	—	—	*9:45	†1:05	§3:00 *6:25

правительство и коло польске прочунали въ своего першого ошоломленя. Міністеръ д-ръ Рітнеръ зазначивъ, що правительство протавне сему внесено (що за дьогіа! при внесеню до §. 41 правительство нічого не заявляло, а теперь наразъ абетежало ся), а гр. Вейтхъ Дь-душницкій заповѣвъ протестъ кола польского противъ сен згѣны (бѣдйй Поляка! бодай тымъ способомъ мусѣли ратувати впливъ властей політичныхъ на выборы, коли ухвала що-до тайности голосованя при выборѣ послѣ выхо-пила зъ руки старостѣвъ контролю надъ вы-борцами). Тѣ оба заявленія воднесли успѣхъ; деяки послѣ, що були при першомъ голосова-ніи, вынесли ся чымъ скорше въ салъ, на нѣмъ вѣще удало ся скликати до салъ деякихъ по-слѣвъ, а вибави були и таки, именно въ ль-вицѣ, що голосували теперь противъ внесеня Кравса, хочъ передъ годиною голосували за внесенемъ Барайтера. Въ результатѣ вышло таке, що тайность выборовъ перешла 19 голосами.

Тайность голосованя, якъ вже сказано, обходить и болить наибольше членѣвъ кола польского. Длѣтого на вчера складано заво-дане кола, чтобы порадили ся, якъ добуты ся въ тон матиѣ. Засѣданіе було тайне, але въ вѣ-стей, поданныхъ до газетъ польскихъ, можна выробити собѣ понятіе о ходѣ наразѣ. Найпер-ше презесъ Залескій сконстатувавъ, що вина всего паде таки на самыхъ польскихъ послѣвъ, котри не явили ся въ потребѣмъ комплетѣ на засѣданіи палаты. По той промѣвъ зачали послѣ взаимно робити собѣ закиды и докоры. Деяки ждали, чтобы коло польске въ третіймъ читаніи голосовало противъ цѣлого провѣту реформы выборовъ, бо, послѣ нѣхъ гадки, ре-форма выборовъ при тайности выборовъ нанесе необчислей шкоды верховодячѣмъ партіи поль-ской. Се жадане не нашло достаточной под-поры и оно перешло. Тогдѣ водъзвали ся го-лосы, що можна ратувати ситуацію при по-мочи палаты панѣвъ. Палата панѣвъ може своею ухвалою привернути первѣстный текстъ §. 41-го, а тогдѣ палата послѣвъ щеразъ буде надъ тою квестією радити. Многи послѣ остер-ѣтали передъ тымъ експериментомъ и вы-являли сумнѣвы, чи правительство за се зго-дитъ ся, але вѣднці ухвалено — просияти ситуацію въ томъ напрямѣ.

Презесъ кола Залескій разбѣславъ до всѣхъ членѣвъ кола польского таке письмо: „Внесе-не Барайтера ухвалено 14 голосами боль-шости. Противъ внесеня голосовало 26 польскихъ послѣвъ, три ухилили ся водъ голосованя, а не было на засѣданіи 21 послѣвъ, котри або безъ водпуща сугъ по-за Вѣднемъ або не я-вили ся на засѣданіи. Зъ наибольшою приро-стію констатую сей сумнѣй фактъ, бо не лишъ перейшло внесеня противъ ухвалѣмъ кола, а-ле и становивше та повага кола сильно захи-тана супротивъ нашихъ сторонницѣвъ. Велики прому Вл. товаришѣвъ, чтобы въ интересѣ справы публичной вышнвали своѣ обязанности въ актъ наибольшою ревностію и не доводили до повтореня такого случая якъ вчерашній.“ — Бѣднйй п. Залескій! Мусѣвъ достати водъ гр. Баденского добру прочухану, але дарма, фактъ остане фактомъ. По результатѣ голосо-ваня мавъ сказати п. Залескій въ сали: „Ich kann doch die Herren nicht mit der Peitsche zur Abstimmung in den Saal hineinjagen“.

Въ комисіи бюджетовѣй пришла вче-ра на порядокъ дневный справа подысненя платнѣ урядникѣвъ. Показало ся, що та спра-ва, поднесена правительствомъ въ тавымъ шу-момъ передъ выборами вѣднскими, теперь по-такъ „тоніальнѣмъ“ полагодженю катастрофы Люебергеновъ — водложена на неопределенный часъ.

Презесъ комисіи Руеъ попытывъ пред-сѣдателя субкомітету, котрому поручено розгля-нути справу подысненя платнѣ, коли субко-мітетъ пообѣщати свою роботу. — П. Кат-райнъ водповѣвъ, що справа дуже трудна, бо вѣстия, въ чого покрыты сей збольшеный вы-датокъ, ще не порѣшена. Впрочѣмъ равночасно въ подысненемъ платнѣ урядникѣвъ, треба ухвалити змѣненіе оплатъ скарбовѣмъ водъ пе-ренесеня власности селянскихъ — а въ ре-зультатѣ выхидитъ, що проектъ о подысненіи платнѣ урядникѣвъ не поавитъ ся передъ пово-ною палатою. — Міністеръ Бѣланъскій за-явивъ, що правительство цѣлѣмъ не обстае за полагодженемъ справы подысненя платнѣ у-рядникѣвъ. Справа покрыта сего выдатку спо-лучена въ угоду угорскому, а впрочѣмъ хочъ бы палата послѣвъ и ухвалила проектъ, то правительство не могло бы предложити его до санкціи цѣсарской, бо нема водки покрыты сикъ выдатковъ. — Промавляли ще деяки по-слѣ въ дѣлѣ, остерѣгаючи передъ посѣдѣ-нымъ полагодженемъ сего важной справы. — На томъ скандалѣ ся цѣла шумна акція и по-дѣшпене платнѣ урядникѣвъ збѣ-шло въ порядку дневного.

На томъ засѣданіи комисіи правителъ законъ о пенсіяхъ емеритальныхъ послѣ змѣнѣ ухва-

левыхъ палатою панѣвъ (що пенсіи воднѣвъ по урядникѣмъ першихъ трехъ ранѣхъ будутъ по 3000 вр. рѣчно). Міністеръ Бѣланъскій заявивъ, що сей законъ предложитъ ще въ маю до санкціи цѣсарской.

Перманентна комисіи для реформы за-кона карного ухвалила новею до закона въ постановѣмъ що до каръ за надужитя вы-борчѣй. Послѣ тыхъ постановъ фальшивѣе ре-зультату выборовъ и принимана грошей за го-лосы мавъ бути каране яко провава ареш-томъ водъ мѣсяца до двоухъ лѣтъ.

Въ комисіи зѣлѣвничѣй прийшла подѣ-нараду справа удержанія побѣдно-закладнон зѣлѣвничѣвъ. Справу воддано подѣ розглядѣ суб-комітету въ шѣстьохъ членѣвъ, але субкомі-тетъ не мѣгъ нічого ухвалити, бо голосы были подѣленѣ. Головнымъ оборонцемъ правитель-ственного провѣту удержанія вѣтъ пос. Це-пановскій и вѣтъ въ своѣмъ рефератѣ пред-кладавъ угоду, корастну для капиталистѣвъ зѣ-лѣвничѣвъ, Тавсига и нѣшихъ. Таки рефератъ выкланявъ справедливѣе обурѣне въ одной час-ти вѣднскихъ прасъ, котра цѣлу справу удер-жанія назвала австрійскою панамомъ, а Це-пановскому не щадила досадныхъ епітетѣвъ. Мѣжъ нѣшимъ Arbeiter Ztg. выразно писала, що Цепановскій доставъ хабара за своѣй ре-фератъ. Въ кругахъ парламентарныхъ зачали наставати на Цепановского, чтобы выгнати съ судово противъ Arb. Ztg. и очистивъ ся водъ заводу, але вѣтъ уважавъ дѣлѣмъ почати выслуhati заводу. Въ оборонѣ Цепановского стававъ презесъ комисіи Залескій и высказавъ свое обурѣне для Arb. Ztg., котра посмѣла такъ оклеветати „повного характера“ мужа якъ Цепановскій. Розумѣе ся, що сей высказъ обу-рѣня ще не очистивъ п. Цепановского водъ заводу. По дискусіи не вѣднѣла ся въ комисіи бѣднѣшѣе за ухваленемъ реферату, лишъ по-рѣшено розглянути ще дальшій матеріялы въ той справѣ.

Комисіи податкова ухвалила змѣну высоты цензусу при выборахъ до рады дер-жавной. Якъ зѣвѣсто, право wyborче въ куріи мѣской мають тѣ, що оплачуютъ що наймен-ше 5 вр. рѣчно податку заробкового. Послѣ ухвалы комисіи знижено сей цензусъ въ 5 вр. на 4 вр. и то при всѣхъ родахъ податку. Ухва-ла зачала въ наслѣдокъ компромісу въ пос. Діпавлімѣ, котрый ставивъ ще дальше вѣдучъ жаданя въ цѣли забезпеченя права wyborчого вѣтъ т. зв. пататильденовцамъ по ухваленю реформы податковой.

Вчера водбула ся нарада презесѣвъ вклю-бѣвъ парламентарныхъ надъ програмомъ работы. Згоджено ся, чтобы палата радѣла вже слѣд-ующого тыждня надъ реформомъ податковой, а водтакъ надъ закономъ о принадлежности. Мо-лодо-Чехи протѣвлялись, чтобы палата радѣла надъ реформомъ податковой, котра, побѣла ихъ гадки, несправедлива, и заповѣли евентуально давнѣйшу тактику обструкційну.

Школьна просвѣта въ турецкомъ повѣтѣ.

V.

По ц. к. краевѣй радѣ школьной естъ въ Турцѣ ц. к. окружна рада школьна, котра опѣ-куе ся въ набоимъ повѣтѣхъ просвѣтою межа на-родомъ. Якъ то вже выше было згадано — водъ часу перенятя управы школы краевѣю ра-дою бувъ нашъ повѣтъ прилученный до самѣб-ской рады окружной, послѣ до дроговѣцкой, ажъ вѣднѣ засновано и въ Турцѣ раду окруж-ную и надано одного ц. к. инспектора окружного на повѣты турецкій и старомѣскій, въ припи-сани, що инспекторъ обовязанный мѣшкати въ Турцѣ.

Кожному знающему устрѣй нашихъ ц. к. окружныхъ радъ школьныхъ буде вѣдомо, що головна акція тыхъ радъ сячнѣе больше въ рукахъ ц. к. старосты, яко урядового предѣ-дателя окружной рады, котрый має екзекутиву, а менше въ рукахъ инспектора окружного. Прочіи члены окружной рады займають уже больше пассивне становище. Въ злочастѣмъ часѣ, коли то урядова статистика констатуе побольшѣе аналѣфетѣвъ въ турецкомъ по-вѣтѣ т. е. водъ 1880 до 1890 року бувъ пред-сѣдатель ц. к. окружной рады въ Турцѣ бу-вшій староста п. Бронимъ Моравскій, котрый панувавъ у Турцѣ довнѣй часъ, бо водъ 1878 до сѣчня 1894 року.

Кожному буде и се вѣдомо, що добрый, совѣстный, зручный, енергичный, людный ста-роста, котрый носить въ своихъ груди хъ крѣпъ почутя вышнѣния урядовыхъ обовязковъ та кожъ и почуте людскости, маючи велику власть въ своихъ рукахъ може но одно добро въ по-вѣтѣ зробити. Осъ примѣромъ таковы старо-стою бувъ въ Старомѣскѣмъ повѣтѣ покойный Антонъ Левицкій. Кѣлько то добра той чоловікъ яко староста зробивъ мѣжъ нѣшимъ и для просвѣ-ты середъ народу, — о томъ до днѣсѣ дня зга-

дують мешканцѣ Старомѣского. За его недов-гого урядованя засновано школы въ томъ по-вѣтѣ — и се робивъ пок. Левицкій тахо, безъ шуму, дуже зручно. Значѣнню самъ прихвѣвъ до села, до мѣркувавъ школу завести, сѣдѣ-навъ громаду, представивъ конечну потребу школы и хосѣвъ въ доброй школы, списавъ самъ усе, що було потреба, и до двоухъ або трехъ мѣсяцѣвъ уже была школа готова. За-снущавши школы давъ пок. Левицкій не для формы, але въ широтѣ и о то, чтобы дѣти въ заснованныхъ школахъ правильно ходили до школы, а учителя чтобы сновали свои обовязки. Школьный рефератъ бувъ у него головный и вѣтъ его переняно самъ полагоджувать якъ найскорше. Неоднѣ то бесѣдуе, що побы въ Старомѣскѣмъ пок. Левицкій бувъ старостою довше, то певно зб школами бувъ бы тамъ заборцевѣй ладѣ. На жалѣ такъ не стало ся. Пок. Левицкій не хотѣвъ передъ якимись вы-борцами слѣпо улягати вѣлѣмокамъ гр. Водзниц-кимъ, тогдѣшнимъ властителямъ добръ въ Ста-ромѣскѣмъ, та й мусѣвъ забирати ся до Львова, де й померъ.

До тѣхъ зручныхъ, енергичныхъ, дѣяль-ныхъ старостѣвъ не можна причислити п. Мо-равского, що панувавъ довнѣй часъ въ Турцѣ. Най не буде въ газѣтъ нѣ п. Моравскому, нѣ вѣтъмъ теперѣшнымъ панамъ урядникамъ въ Турцѣ, але то прѣдѣвъ въ цѣлой Галичинѣ вѣ-дома рѣчь, що Турка для урядникѣвъ буває немовъ такъ звана „Strafcompagnie“. Розумѣе ся, nulla regula sine exserptione. Та певно и п. Моравского уважали были его власти за найбѣ-днѣйшого до Турки, чтобы тамъ вѣтъмъ лѣтъ яко староста дослуживъ. Такъ ово и стало ся, але не на великій пожитокъ для мешканцѣвъ турецкого повѣту.

Яко приватный чоловікъ бувъ п. Морав-скій не конче лѣха людина, розмірно бувъ и досѣ образованный, знавъ по-троха исторію, а вже наймилѣйшимъ его тематомъ въ бесѣдѣ было вышнѣлати генеалогію шляхты польской, въ чѣмъ вѣтъмъ мавъ велику вправу — и за те доля стала для него щедрою, бо коли перехо-дивъ въ добры заслуженный станъ супочнику, поднесено его въ станъ шляхотскій. П. Мо-равского нічо не обходило въ повѣтѣ, хѣба одѣй выборы. „Ай выборы тѣ, выборы! бодай нѣхъ мара вѣзла!“ такъ мовлявъ п. староста Моравскій, коли приходила хѣла явнѣхъ небуды выборовъ — чи то до рады повѣтской, чи до сойму, чи до рады державной. Черезъ тотѣ выборы перазъ п. староста Моравскій обтеравъ въ чѣла горячій потѣ! Та й не диво. Въ по-вѣтѣ чѣсто руськомъ, де Полякомъ можна по-числити на пальцахъ, назавали зъ горы выбра-ти якого панка польского або графа, котро-го нѣ въ повѣтѣ нѣхто не видѣвъ, нѣ вѣтъ нѣ-коли въ повѣтѣ турецкомъ не бувъ, то треба було добре заперти ся, чтобы приказъ выпол-нити. П. Моравскій въ такихъ разѣхъ цѣлу надѣю покладалъ на те, что въ повѣтѣ знахо-дитъ ся таке нѣгдѣ нѣгдѣ невидане число аналѣ-фетѣвъ, то чѣй пра тѣхъ темныхъ сѣльскихъ дастъ ся ово якоесь перевѣста. И такъ перазъ было, что побѣда була по сторонѣ п. Морав-ского. Часомъ не удалося ему переформува-ти выборы по приказу, тогдѣ старѣннѣй мов-лявъ: Zobaczcie, że lada dzień przyślą mi biały Bogen се-бѣ то важнѣе на пенсію. Длѣтого то, хто въ повѣтѣхъ при выборахъ бравъ живнѣйшу участь, а на пере-бѣрѣхъ планамъ старосты, того мавъ за наибѣднѣшого своего воро-га, въ того бувъ бы живѣмъ пасъ деръ.

Якъ п. староста Моравскій вромѣ выбо-ровъ вѣтъмъ нѣшимъ въ повѣтѣ не интересу-вавъ ся, може послужити ося вѣрнѣя пригода: Два урядника почали суверечку. Одѣвъ п. Т. казавъ, що староста вѣчого не читаетъ, что подпи-суе, и хотѣ-бы дескертъ смерти на него ему хто предложивъ до подпису, вѣтъ не читаючи, на ослѣвъ подписе. Другій урядникъ п. М. не хотѣвъ дати тому вѣрнѣ. Увошли въ закладъ. П. Т. написавъ якусь сѣванку на брѣлюнѣ и вложивъ межъ пачку паперѣвъ, котри вѣтъмъ записъ старостѣ до подпису. За акіея недо-вѣрѣя часть вѣтъмъ правѣность подпѣнсувану пач-ку паперѣвъ — дивлялъ ся: дѣтъмъ сѣванка подпѣнана. Послѣ п. Т. перепѣсавъ туку сѣ-ванку на-чѣсто и зновъ посмѣлають п. старостѣ до подпису. За хѣвѣву принасяти казавъ — дивлялъ ся: п. староста подпѣсавъ и то. Такъ п. Т. выгравъ закладъ. — Значѣнню въ такихъ выпадкахъ, якъ староста вромѣ выборовъ не интересуея вѣтъмъ нѣшимъ, естъ и секретаръ або п. комисаръ, что всюды нѣбѣ пѣхъ, чи треба чи не-треба. Таковы тотумѣшкѣмъ увѣхъ спра-вахъ бувъ за п. Моравского бувшій секретаръ ста-ростѣвъ п. М. Не мѣгъ дѣло входить теперь въ то, якъ порядки у вѣтъмъ панунали тогдѣ въ старостѣхъ и въ повѣтѣхъ турецкомъ. Для коро-кон и адрианои характеристики, въ якій спо-сѣбъ господаровано за урядованя п. Моравско-го въ турецкомъ повѣтѣ, най послужитъ публич-не заявленіе вѣднѣнника п. Моравского — п. Герасимовича, котрый казавъ: „Bardzo nie-szczęśliwe było urzędowanie starosty Morawskie-го. Wiele pieniędzy musi on teraz będąc na pen-

sy tutaj do starostwa zwracać, a sekretarz M., ten totumfacki w powiecie, dobrze że umarł, bo gdyby był żył, było by się z nim bardzo smutno skończyło“. Коли бы такъ поклоняній власти скончѣлося. Коли бы такъ поклоняній власти хотѣли зъ цѣлѣности дѣлати ся, якъ то турец-кій порядкъ була за урядованя п. Моравского, то о томъ вѣтъмъ дуже богато знае п. Гераси-мовичъ, котрый бувъ по п. Моравскомъ побѣ-то року заступникомъ старосты въ Турцѣ.

Досѣ, що въ справахъ просвѣты для повѣту за п. Моравского не тільки нічого не зроблено, але ще въ додатку нанесено чимало лиха.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

При вчерашнѣмъ выборѣ бурмістра вѣднѣского вышнѣвъ згѣдно зъ ухвалою антисемітского вѣлубу мѣщанского Штробахъ, а то 94 голосами на 136 голосующихъ; оста-лыхъ 42 голосѣвъ доставъ либераль д-ръ Грібѣль. Штробахъ заявивъ, що приймае выборы, але радо уступитъ мѣсто д-рови Люебергову, скоро настане слушный часъ. Вѣднѣвъ заявивъ Штробахъ сторонництво антисемітске до згоды и просиявъ, чтобы его попирали. Якъ родовный Нѣмецъ дѣбати буде о те, чтобы Вѣднѣ задержавъ характеръ вѣмецкій; якъ вѣрнѣй грома-дѣннѣ австрійскій старатисъ буде, чтобы Вѣ-днѣ зберѣгъ характеръ столѣцъ державы и свою независимость въ каждого огляду; якъ христіаннѣй дѣбати буде, чтобы набѣрѣ хри-стіанскій здобувъ собѣ становясько, котре ему належить ся и котрого нѣколя не повинѣвъ бувъ стратити, та поступата буде по хри-стіанскіи.

Нововыбравый бурмістръ має 50 лѣтъ и е-властителямъ торговлѣ приборѣвъ школьныхъ. За часѣвъ конституціи буде се доперва другій бурмістръ, у Вѣднѣ зъ мѣщанства а не зъ кругѣвъ правничѣхъ. Пешнѣвъ вицебурмістромъ буде, розумѣе ся, выбранный д-ръ Люебергъ, а другиймъ адвокатъ д-ръ Наймаеръ. Сей буде въ радѣ мѣской засѣдати по разѣ першій.

Дописуватель угорского дневника Magyar Naplo размавлѣвъ зъ д-ромъ Люебергомъ про его аудіенцію у цѣсаря и ея наслѣдѣи. Д-ръ Люебергъ мавъ ему сказати, что вѣтъ не про-сѣвъ о аудіенцію, только цѣсарь самъ вѣзавъ его до себе. Зъ того, о чѣмъ была бесѣда, мѣгъ д-ръ Люебергъ вывѣсти лишѣ только: 1) Навѣтъ Fremdenblatt не заперечивъ того, что про аудіенцію подали антисемітскіи письма. 2) Положене теперь таке, что я по розмовѣ съ монархомъ добровѣльно арѣвъ ся бурмістрѣв-ства; про те не може ще бути бесѣды о томъ, что цѣсарь и другій разъ бувъ бы не затвер-давъ мого wyboru. 3) Будучи вѣрнѣмъ поддан-нымъ я послухавъ бажаня цѣсаря въ справѣ, котрон остаточнѣ рѣшена законъ воддавъ въ его руки. 4) Те все стало ся такъ, что я цѣлу справу уважаю за найновѣйшу побѣду антисе-митского сторонництва.“

На дальшій запытаня водповѣвъ д-ръ Лю-ебергъ, що не Мадарѣвъ вѣтъмъ ненавидѣтъ, а зжидовѣтѣе угорске правительство; що по вы-борѣ бурмістра вѣтъ, будучи вицебурмістромъ, полагоджувати буде всѣ важнѣйшій справы. Про водносны Вѣднѣ до Будапешту казавъ д-ръ Люебергъ, что она вицебурмістра не будутъ зо-вѣмъ обходати. До Будапешту Люебергъ не поѣде, не черезъ те, что грозилъ ему водосла-ти его шушасомъ, але длѣтого, чтобы не на-ражати тамъ своихъ прѣятелѣвъ и сторонникѣвъ на переслѣдованя. „Досѣ лаяли насъ ваші днѣв-ники и оппозиція. Але мы водъ теперь зъ уря-догово мѣсяца будѣмъ зѣрѣмъ, говорѣти те, что маємо казати“. На згадѣ про споры и розладъ въ таборѣ антѣлибераль-ныхъ казавъ д-ръ Люебергъ: „Не журѣтъ ся тымъ, мой идеѣ ще и въ Угорщину вѣзѣмъ верхъ.“

Вѣднѣвъ розмавлѣвъ згаданный дописува-тель таковы въ будучимъ бурмістрѣмъ Штробахѣмъ. Сей казавъ ему: Хѣтъ, небуды буде бурмістромъ, кожый буде займѣти лишѣ бю-радѣе становясько, а д-ръ Люебергъ буде вла-стиво вѣтъмъ правити. Вѣтъ, Штробахъ, правѣе выборы лишѣ зъ вѣднѣности для Люеберга. Шо д-ръ Люебергъ мусѣвъ зрѣчи ся выбору, за те поджувати треба лишѣ вѣтъмъ вѣтъмъ угорского правительства. Гр. Баденіи просѣвъ Люеберга вже нѣлька разѣвъ, чтобы зголо-вѣвъ ся до аудіенціи у цѣсаря, але вѣлюбъ на те вѣтъмъ хотѣвъ зго-дити ся. Зъ Угорщиною буде бурмістръ мало мавъ нагоды прѣйти въ колізію; лишѣ вѣтъмъ економичѣмъ буде у вѣтъмъ водпѣлачуванѣмъ ка-кимъ „бувай здорѣвъ“, але „помагай Богъ“.

Въ Рамѣ надѣано ся въ кругахъ міні-стерскихъ, что межъ Бальдѣсероу а Абеснѣца-ми дня 4. с. м. повинно было прѣйти до рѣш-чѣи битвы; але поки-що нема досѣ вѣтъмъ у-рядовѣи вѣсты, лишѣ приватно мала дѣстати родина одного италійского генерала телегра-фічну вѣсть зъ-подъ Адірату, что Адіратъ вже увѣднѣннѣй. Дальше доносѣтъ зъ Масавы, что дня 4-ого с. м. италійске войско три

побрані відсотки	3.827	45
виста адміністрації	321	50
Зв'язувачі поштової	30.243	80
Разомъ	151.998	к. 66 с.

Розхідъ:

На фондъ резервовий	12	к. — с.
„ удѣли	560	— „
„ вкладки щадивчі [зверн.]	8.766	69
„ позички на експерти	73.815	02
„ „ векселі	9.790	— „
„ кошты адміністрації	907	73
„ проценти	488	83
„ копты заснованія	200	30
„ рахунокъ бажучий	26.412	— „
До щадивч поштової	30.556	82
Готівка въ касі	489	47
Разомъ	151.998	к. 66 с.

Зв'язувачі припадає до заплата до вбача цѣвта с. р. 164 рати, зв'язувачі звернено 155 рати въ сумѣ 10.143 кор. и 86 сот., а за-
лягають рати у 9 довжниківъ въ вбачі 528 кор. 17 сот., котрихъ у заплата удѣлене; за-
леглисть та вносить тільки 0.63% вбачі суму удѣленыхъ позичокъ а 5% вбачі суми за-
плати рати.

Пригадуємо, що Товариство наше приймає
вкладки щадивчі до опроцентованія на 5%,
и просимо о дальшій вкладці, особливо пору-
чаємо наше Товариство до могова фінансовъ
церковнихъ и капіталовъ братствъ церковнихъ,
звертаючи увагу на найліпшій гарантії при
удѣленні позичокъ.

У Львові дня 6 мая 1896. Вбачі Дирекція
Товариства взаимного кредиту „Дністеръ“.
Д-р Ст. Федакъ. Д-р Я. Кулачковскій.

Цѣна збожа и другихъ продуктівъ.
4 мая н. ст. 1896.

Львовъ: Пшеница 7-40 до 7-60, жито 6-
до 6-50, ячмінь 5- до 5-50, овесъ 5-50 до 6-
рѣнакъ 8-75 до 9-25, горохъ 4-80 до 8-
4-50 до 4-80, льнянка 0- до 0-
—, бобикъ 4-25 до 4-50, гречка 0- до 0-
конюшина червона 25- до 35-
35- до 50-
конюшина шведка 30- до 35-
кминъ — до —, анижъ 0- до 0-
кукуруза 5- до 5-50, змѣль — до — зр. за
56 киль у Львові, оковита за 10.000 літрівъ
— до — зр.

НА ДОСЛАНЕ.

Змѣна локалію.

Найдешевшій окладъ товарівъ оптичныхъ и механичныхъ
**ВЕНЕДИКТА
КОПЕРНИЦКОГО**
пбдъ „Коперникъ“
перенесений до нового місця
при пл. Галицій ч. 1.

По дѣлахъ найдешевшій въ
всѣхъ виборѣхъ окуляри, при-
керы, лорнети, барометри, тер-
мометри. — Напрямъ найкор-
ше и найдешевше. — Устрої-
елетричнихъ дѣлужокъ. — За-
можна въ провіанці водворити.

Адреса: Оптикъ Коперникъ
Львовъ наома Галиція ч. 1.
85

ДОБРЫЙ ЗАРОБОКЪ

можже мати той, хто займе ся
доставкою живихъ рабівъ,
вбачаць центурин, кминъ и т. п.
Информациі и аголошенія приймає
дѣмъ торговельный Діонис
Kosnierski Wien IX Lichtenstein-
136 3-10 strasse 33/34.

Высшего штабного дѣкари
д-ра Міллера

ПРЕПАРАТЫ
взмощняющіи нервы
для старшихъ и молодыхъ
мужчинъ

суть все на складѣ по цѣнѣ
3-10 ар. почтою о 25 кр дорож-
ше за упаковку и посылку
въ аптеку св. Георгія у Вѣдн
(V. 2. Wimmergasse 33) де на-
жить звертаться въ всякимъ
нужнымъ замовленнямъ. По-
передне надѣслана грошей поч-
тою пожадане. Складъ у Льво-
вѣ: Петро Міколайшъ, аптекаръ.
378 13-16

Машинки унів. до третимгдаловъ.
будовъ, цукру и т. п. по 1-50,
ар. Машинки американскій до вѣ-
канъ мяса по 3-50 и 4-50. Сита водо-
сний почтовый по ар. 1, 130 и 140

порука Петро Хмелютовскій, тор-
говля змѣна у Львові, площа Ка-
питульна 1 (напротивъ катедръ).

КОНТОРА ВЫМѢНЫ
ц. н. уприв. гал. амц.

БАНКУ ИПОТЕЧНОГО
купуе и продае

всѣ эффекты и монеты
по курсѣ депозитъ найточнѣйшій не вчисляючи
нѣвномъ провизіи.

Яко добру и певну локацію поручае

4%	листы ипотечный коронови	
4 1/2%	листы ипотечный	
5%	листы ипотечный преміованій	
4 1/2%	листы товариства кредитового зехского	
4 1/2%	Банку краєвого	
4%	листы Банку краєвого	
5%	облігації комунальній Банку краєвого	3483
4 1/2%	позичку краєву галицкую	
4%	позичку краєву галицкую коронови	
4%	позичку пропінанційну галицкую	
5%	буковинську	
4 1/2%	угорскіхъ змѣнницъ державныхъ	
4 1/2%	пропінанційну угорску	
4%	угорскій облігації індемнізаційній	
	и всѣхъ рентъ австрійскій и угорскій	

а всѣ тѣ паперы Контора вымѣны Банку ипотечного все
купуе и продае

по найкористнѣйшихъ цѣнахъ.

ЗАМѢТКА: Контора вымѣны Банку ипотечного приймає вбачі
П. Т. купувачъ всѣхъ змѣнницъ а вже платитъ
мѣсцеві паперы цѣнкі, такожъ запаші купоны за
готівку, безъ нѣякого вбаченія, а зашлеще лишъ за
вбаченіємъ оправданіємъ коштівъ.

До ефектівъ у котрихъ выжили купоны, доставляе нові
аржущі купоны, за зворотомъ коштівъ, котрі самі похоще

Зостаючи въ зносинахъ купецкихъ зв'язувачі першо-
рядними домами торговельными російскими, маємо
честь поручити зв'язувачі складовъ

ЧАЙ
правдивый китайскій

въ оригинальныхъ нашивкахъ 1/4 фт. пачкахъ по: 40
50, 60, 70, 80, 90, 100 и 125 кр; — въ 1/8 фт.
пачкахъ по: 20, 25, 30, 35, 40, 45, 50 и 63 кр.
ЧАЙ порошокъ по 1 зр. 20 кр, 1 зр. 40 кр, 1 зр.,
65 кр. и 2 зр. за фунтъ.

При замовленяхъ найменше 2 фунтовъ при
порошку 3 фунтовъ высылаемо франко; при
вбачерѣ 6 фунтовъ додаемо 5% въ товаръ.

Зв'язувачемъ

ПАРОВІА ТОРГОВЛЯ.

19 17-0

За 2 зр. переробляю кож-
дѣ наббѣльше зби-
тѣ матераци цѣлкомъ явъ нові.
Старі кодръ приймаю до по-
крытѣ. Іосифъ Шустеръ, ул.
Коперника ч. 7 у Львові.
86 7-30

Котва
Liniment. Capsici compos.
въ аптеки Ріхтера въ Прагѣ,
звѣстие знамените усмиряю-
че болѣ втиранъ; въ цѣнѣ по
40 кр., 70 кр. и 1 ар., нахо-
дѣт ся у всѣхъ аптекахъ.
Треба жадати се заглавно
улюблене средство доможе
завсѣгда лишь словами

Ріхтера ліментъ зв'язувачемъ

и для осторожности
брати флажки лишь
звѣстною маркою
охоронною „Котва“
бо ино такі сутъ
правдиві.

Ріхтера аптека пбдъ
„Зол. Львовъ, Прага.“

596
47-63

КОБЗАРЬ
Тараса Шевченка
въ двоухъ частяхъ

Выборъ поезій для народу
въ життєписаніи и портретомъ
автора.

Накладомъ товариства „Провѣта“.

Цѣна каждой части 25 кр.

Оправлений прамѣрника прода-
ють ся по 35 кр.

Молитвенникъ для дѣтий
звѣданий

коштомъ руконого тов. педагогичного.

В полотноній оправѣ з зо-
лоченнмъ хрестомъ 20 кр.

Продае ся въ книгарни Науковъ
тов. ім. Шевченка, Львів ул. Ака-
демична ч. 8.

Климентій Федунько
переплетникъ бібліотеки ц. н. львобеского університету

порукае 366 81-2

свое переплетниче и галантерейне заведеніе
у Львові, ул. Академична ч. 8.

Подобяе ся всякихъ работъ, особливо переплету: Службни-
ковъ, бивагелій, Молитвенниковъ, Бібліотечныхъ книгъ, Альбу-
мовъ, Матъ, Дипломовъ и т. ин. по упривѣнхъ цѣнахъ.

ТЕОФИЛЬ КОПИСТИНСКІЙ
артнѣтъ-маларъ

звѣстний вбачі колекціонати дѣтъ изъ своихъ праць малар-
скихъ, украшае церкви въ стѣно вѣхднѣмъ разомъ зв'язу-
лоченіємъ, престолы, иконостасы и инші рѣчи. Принимаетъ
рѣзбарскі работы посылъ власныхъ пляшівъ. Выготовлюе вся-
комъ великимъ церковній образъ до иконостасовъ, престоловъ,
плащеніи — олійными красками на полотніи и деревѣ. Поболь-
ше въ фотографій портреты. Зв'язуваніи ц. н. консервати-
орі реставруе всѣхъ старинности, а то ерески, рѣзбѣ и т. ин.
входячи въ кругъ праць маларства по найумѣреннѣйшихъ цѣ-
нахъ. Подписаний просить Всѣ. Духовенство заготовляти собі
это адресу.

Т. Копистинскій
у Львові, улица Краковска число 20.

„ДНѢСТЕРЪ“
ТОВАРИСТВО ВЗАИМНЫХЪ ОБЕЗПЕЧЕНІЙ
у Львові ул. Валова ч. 11.

перше и одинокое руске товариство асекураційне,
припоручене Всѣ. Духовенство и всѣмъ вѣрнымъ
черезъ Виреос. Митр. и Преосв. Еп. Ординаріаты
всѣхъ трехъ Епархій, обезпечаетъ будыни, скотъ,
господарскі знаряды, збоже въ зернѣ, и солодѣ,
сѣно въ стогахъ и будынкахъ противъ шкѣдъ
огневыхъ за возможно найнижшою оплатою.

Шкоды ліквідують ся и выплачуе ся сейчасъ
по пожарѣ, а договоры заключеніи зв'язувачі першо-
варствами контраасекураційными подають „Днѣ-
стеръ“ можнѣсть обезпечувати и выплачувати и
найвысшій сумы. 4414

Полісѣ „Днѣстра“ приймає Банкъ краєвий при
позичкахъ ипотечныхъ.

На жите можна обезпечати ся черезъ „Днѣ-
стеръ“ пбдѣля всѣхъ возможныхъ комбинацій въ То-
варствѣ взаимныхъ обезпеченіи въ Краковѣ, котре
дае якъ найкористнѣйшій услбвѣ, и выдае полісѣ и
вѣты въ рускомъ языхѣ.

Товариство взаимного кредиту „Днѣ-
стеръ“, стоваришене зареєстроване зв'язувачі обмеженою
порукою, приймає вбачі своихъ членовъ и третихъ
лицъ вкладки до опроцентованія по 5%. Гаранція
цѣлковита. Удѣли по 50 коронъ. Позички удѣляють
ся только властвителямъ реальностей, вбаченныхъ вбачі
тягарбѣ, за порукою двоухъ членовъ. Зв'язувачі
вбачае ся десята часть на удѣль.

Зголошенія о удѣленіи аґенціи въ мѣсцевостяхъ,
де „Днѣстеръ“ не е заступлений, приймають ся.

Рух поїздів залізничих
важний з днем 1 мая 1896 року після годинника середно-европейского.

Приходять до Львова з	ПОЇЗДИ				Відходять зі Львова до	ПОЇЗДИ			
	поспѣшні	особові	поспѣшні	особові		поспѣшні	особові	поспѣшні	особові
Берліна	5:10	1:30	—	8:55	6:55	9:30	—	8:40	2:50
Кракова (Вроцлава і Вѣдн)	5:10	1:30	8:45	8:55	6:55	9:30	—	8:40	2:50
Варшави	5:10	—	—	8:55	—	9:30	—	8:40	2:50
Мушини-Криниці черезъ Тарнів*	—	—	—	—	—	—	—	8:40	2:50
(тільки від 25 червня до 15 ве- ресня)†, (тільки від 1 червня до 30 вересня)	—	—	—	—	—	—	—	8:40	2:50
Мушини-Криниці черезъ Ратів	5:10	—	—	8:55	6:55	—	—	—	—
Мушини-Криниці ч. Перемішль	5:10	—	8:45	8:55	—	9:30	—	—	—
Хабівки черезъ Тарнів	5:10	1:30	—	—	—	—	—	—	—
Хабівки черезъ Ратів	5:10	1:30	—	—	—	—	—	—	—
Хабівки черезъ Перемішль	—	1:30	—	8:55	—	—	—	—	—
Мшами допшай черезъ Тарнів	—	—	—	—	6:55	—	—	—	—
Ровадова і Надберезя черезъ Дембичо	—	—	—	—	—	9:30	—	—	—
Рави рускої черезъ Ярослав	—	1:30	8:45	—	—	—	—	—	—
Кросна, Івонича, Ріманова, Ся- нока черезъ Перемішль	—	1:30	8:45	8:55	—	9:30	—	—	—
Мезе-Даборча і Пешту черезъ Перемішль	—	—	—	8:45	8:55	—	9:30	—	—
Лавочного, Пешту, Місольча Мункача	—	—	—	—	12:10	8:00	—	—	—
Гребенова (тільки від 10 липня до 31 серпня включно)	—	—	—	—	—	1:51	—	—	—
Скольного і Стрий*) (до Ско- льного тільки від 1 мая до 30 вересня включно)	—	—	—	—	—	—	—	5:22	9:35
Станіславова черезъ Стрий	—	—	—	12:10	8:00	1:51	—	—	—
Хирова черезъ Стрий	—	—	—	—	8:00	1:51	—	—	—
Сучави, Гусатина, Керемезе, Слободу рунг, Бергомету, Чу- дина, Радовець, Кімпольонія, Букарешту і Ясо	—	—	9:50	—	—	—	—	—	—
Сучави, Чорткова, Керемезе, Калуша, Сонова, Букарешту і Ясо	—	—	—	—	2:01	—	—	—	—
Сучави, Радовець, Бергомету і Чудина (кожного понеділка), Печеніжнина	—	—	—	—	—	6:13	—	—	—
Сучави, Гусатина, Калуша, Но- воселіи, Чудина (що поне- ділка), Радовець, Кімпольонія, Ясо, і Букарешту	—	—	—	—	—	7:28	—	—	—
Сочаля і Ярослав черезъ Раву руську	—	—	—	8:55	5:45	—	—	—	—
Бельца	—	—	—	—	5:45	—	—	—	—
Підволочиск і Бродів (на дво- рці Львів-Підзамче)	—	—	2:18	9:55	7:45	4:45	—	—	—
Підволочиск і Бродів (на го- ловній дворці)	—	—	2:34	10:05	8:05	5:10	—	—	—
Бруховиця (тільки від 1 мая до 6 вересня і від 16 серпня до 6 вересня включно)	—	—	—	—	—	8:03	—	—	—
Бруховиця (тільки від 26 червня до 14 серпня включно)	—	—	—	—	—	8:25	—	—	—
Янова*) (черезъ цілий рік), †) (тільки від 16 червня до 31 серпня включно)	—	—	—	—	7:50	—	7:58	—	—
Янова (тільки від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цвітня включно)	—	—	—	—	—	1:10	7:48	—	—

Увага. Години печатаніи грубия черенками означають пору нічну
від 6 год. вечером до год. 5-ой 59 мин. рано. В бюрі інфор-
мацій ц. н. залізниць державних у Львові ул. Третього мая
ч. 8 готель Имперіаль продаж білетів стрелевич, окружних
і домішньо зіставленихъ ашток до іжді, ак такожъ таріе

і розкладъ іжді в вѣдї кишневім. Информациі в справѣ
таріевоихъ и перевозовъ. Часъ середно-европейскій рѣчний
зв'язує часъ львівського о 36 минут. Година 12 часу середно-
европейского = 13 годані 36 минут після годинника львѣ-
ского.

ДѢЛО

Виходить у Львові що дня (крім неділі і руських свят) о 5-ій годині по полудні. Літературний додаток „Вісник найзнаменитіших повістей“ виходить во вторник, а во вторник і п'ятницю на переміну разом з Ділом.

Передплата в місцевості приймають: у Львові Адміністрація „ДѢЛА“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Людвіка 9, і А. Ольшеского ул. Калішського 2; — в Ярославі Д. Крижановський; — у Відні: М. Dukes, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Selterstraße; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasensteine & Vogler I. Wallfischgasse 10; В. Франкфурт і Гамбург: M. Haasensteine & Vogler.

Передплата на „ДѢЛО“ в місцевості за місцевими цінами у Львові.

Справи парламентарні.

На вчорашньому, в четвер, засіданні палати послів призначено до третього читання закон о реформі виборчій.

Палата ухвалила потрібним числом голосів в третьому читанні закон о реформі виборчій. Іменно перший закон о зміні репрезентації державної ухвалено 234 голоси проти 19, а відтак переважують більшістю голосів прийнято також другий закон о зміні і доповненні ординації виборчій до ради державної, разом з поправками ухваленими в другому читанні.

Зачалася дискусія над новелою о поступованні ексекційним. Перед дискусією заявив бар. Хлюмбей, що після прийняття закону для наряду над реформою процедури цивільної не можна вдавати ся в спеціальну дискусію, лише мусить відбувати ся голосування над новелою в цілому. Референт Бернрайтер зазначив велике значення закону і по вступивши погляд на справу подав сповідаючи палату панів, именно ревазет і совістність знаменитого ученого Угера та шефа секційного Кліна. Міністер судоваства Гіляспіх заявив, що перенал при судах повітових буде побільшений. — Новелою ухвалено.

Прийнято наглі внесена більшою послів молоді-чеських о запомогу з фондів державних для деяких околиць в Чехії.

Наступила дискусія над наглічними внесенням пос. Пернерсторфера, аби правительство сликано анкети з фундаціональним величчям для розслідування справ: регуляції платів, емеритальних пенсій для вдов, прагматика службових і т. п. При мотивуванню сего внесення зазначив пос. Пернерсторфер, що правительство збуває домагання служб величчя об'являючи, а заряд величчя нарає тьх, що жалують ся публично на своє положення. — Міністер величчя Гутенбергі спротивив ся наглічності внесення. Застеріг ся против того, щоб давано правительству вказання, в якій спосіб оно має зайняти ся дотичною справою. Правительство займе ся у „відповідний“ спосіб тою справою. — За наглічністю внесення промазали те що по сл. Гессману, Куїці, Гомману, Левановській і Пернерсторферу. Левановській вказував на се, що службу величчю вказує ся в спосіб несовістний, а Пернерсторфер пригадував фронтізм бездушного войска, котрим можна доволісно командувати. — Наглічності внесення не ухвалено.

Пос. Пертеліт інтерпелював, що чувати з новелою промисловою в комісії. — Пос. Вайгел, презес комісії промислових, відповів, що реферат готов і скоро рада державна не буде розважана, то новела промислова може прийти під наряду палати в осени.

Слідуюче засідання нині, в п'ятницю.

Справа ухвалення тайности виборчій не сходять з шпальт газет польських; одні докоряють польським послам за їх недбалість в припильнюванню сен важної справи, другі (а тьх на жалі дуже мало) тьхати ся, що реформовано бодай в тьх одній напівній несправедливості теперішньої ординації виборчій. Але факт остане фактом, що 29 польських послів не було на тьх засіданні. Відомий доповідач Kujawski-го так пише в сій справі:

„Пані гр. Казимир, скільки разів при відчитанні мена посла галицько-старостинського нїхто не відозвався, майже з розпучкою а завжди гнівно споглядав на лавки галицькі. По голосуванню вчорашньому і другий з послів галицьких до палати, а кожний застачав мову студенту, що ще досліджує тайни великої і малої азбуки, тільки свою неприступність, paluszkiem, brzuskiem i głową та підкає над „нещастєм“, яке що нно стає ся. Гр. Казимир гавно до тьх опрацюючих свою неприступність відказав ся: „Dziękuję wam, a toście mi narobili“.

Пані граф в тьх словах зробив найбільший докор, який лише може зробити майстер свим ученим, обов'язаним ему до сліпого послуху. Бо в як, чи ж не для добра більшості кола, чи-ж не для аскурації мандатів шляхтичів з кола уложив штурдерно деякі постанови нової реформи виборчій? — таж прець ціле розширення права виборчого мали ударити постанови, що голосуванню посередню має бути заховане в курії сільські, та що рівнож в новій курії, з винятком Львова і Кракова мають відбувати ся посередні вибори! Тимчасом приходять такі Барайтер і ставляє внесення, щоб всі вибори посередні відбували ся тайно, т. є. картками. Де ж буде контроль над виборцями, скоро таке лихо буде ухвалено? А такі оно було ухвалено. Тож від тепер виборці селяне і міщани малих містечок, о скільки будуть вибрані виборцями, будуть могли після совісти, без всякого контролю, голосувати на посла до ради державної.“

Комунікат, розданий газетам, о результаті конференції клубів для уложення дальшої програми роботи парламентарної, звучить так: По дискусії ршено більшістю голосів, щоб ще сесія полагати реформу податкову (закон впровадження до податку особисто-доходового, податку ґрунтового, закон о ревізії катастру, відпущення податку ґрунтового з причини нещастя елементарних і податку біржевого), та закон о приналежності. На порядок денний наряд прийде найперше реформа податкова. Що-до порядку, в якій мають вести ся наряди над поодиножними законами податковими, не запала ще остаточна ухвала. Деякі члени конференції висказували бажання, щоб в першій раді полагати закон о приналежності, а закон о податку особисто-доходового відложити до осені. Жадано також полагання закону пенсійного, о патентах і о инспекторах ґрунничих, а також внесення пос. Бреннера о підпорядкування. Рівнож треба вижидати предложення проектів правительствених, котріх полагання було би пожадане, а то: закон о будові льокальних величчів, закон о відшкодуванню міста Відня з причини введення податку особисто-доходового. До осені відложено одноголосно наряди над законами против піаністів, над новелою промисловою і над законом о стоваришеннях робітничих. Часті тренання сесії буде залежати від ходу і результату дебати над найважливішим з наведених предложень.

Ухвалений в перманентній комісії для закона карного два параграфи закона для охорони против надужити виборчих звучать так: §. 2. Хто при виборах з розумом причиняє ся до результату, незгідного з волею вибираючих, або фальшує свій результат, допускає ся провини і має бути покараний арештом від одного місяця до двох лїт; при обтяжачих обставинах може бути наложений строгий арешт. — §. 3. Хто посередно або безпосередно при виборах старає ся наклонити виборця об'явкою або уділенням корисей маєткових до виконання его права виборчого в певній напівній, або стримати его від вибору, або хто, будучи управленим до вибору, приймає користи маєтків, об'явкою або уділенням ему в тій цілі, сей допускає ся провини і має бути покараний арештом від одного місяця до одного року, з чим може бути пошукана ще й кара грошева до висоти 2000 ар.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Посли до ради державної д-р Кайцль і Тучек ставали дня 3 с. м. в Іглаві на Мораві на зборі тамашого товариства політичного. Д-р Кайцль звертав увагу на те, що поступ чеського народу в шугах і науках варазюм причиною політичних успіхів; бажане просвіщене народу нїхто не може малажати. До бажане чеського народу належить тепер чеська мова урядова і заложена університету в Мораві.

Відтак з призначенням зазначив, що моравськ старі-Чехи пристає на молоді-чеську програму, таж що тепер всі чеські послы будуть поступати згідно. За Тафого молоді-чеські послы не хотіли нї поруч з старо-чеськими, бо не могли згодити ся на їх рабську уступчивість. Тепер зертась такий сам докор проти молоді-Чехів, але несправедливо. Молодо Чехи стоять за загальним правом виборчим; але Австрія живе не, як інші держави, в 19-тій столїтї, а в 18-тій; з в такий державі годі нараз завеста загальне право виборче. А в тьм і молоді-чеське сторонництво не гадає раз на все оставати в опозиції; скоро правительство з більшою прихильністю поверне ся до чеського народу, то і они залишать опозицію. — П. Тучек домагає ся більшого числа чеських шкіль середних, чеського університету в Бері і зміни ординації виборчій до Мораві. — Наконель прийнято ось резолюція: „1) Збори висказують своє довіря молоді-чеському сторонництву і вzywають его, щоб тривало при своїй програмі. 2) Збори одобряють поведене сторонництва в справі реформи виборчій, але вzywають его, щоб стояло за загальним правом виборчим. 3) Збори похваляють об'явчане згідне поведене чеських послів в соймі.“ — Зазначаючи не перший раз в сій про збори, на котрих являють ся чеські послы та обговорюють бжучий справі народній та парламентарній, не можемо удержати ся від уваги, що наші послы не то в часі сесії але і по ній, — не то добровільно але в зyvаний виборцями, — не то в ширшій або тьшійшій громадї як на зборах політичного товариства, але і перед власними виборцями не квалять ся являти ся з адати справу в своїй діяльності посольскою, — не казати вже, щоб хотіли поспитатися тьх виборців о їх гадку і волю. Выглядає, як коли би не о волю і гадку громади чи виборців нм ходило, а лише о мандат. Вымки суг загально знані а на жалі рідкі.

На д. 17 с. м. сзликано в кінці сербскій снуд до Карловця. На корольсько-го комісара назначено бар. Ніколіча. Мбж винним покладений на порядок денний снуду виборчій владий для вершеня дієцїї.

В румунськїм парламенті вчорашня д. 6 с. м. п. Градістеву інтерпеляцію до правительства в справі участі Румунії в обході угорського тисячлїтя. Президент міністрів Стурдза відповів, що на запросні австрійсько-угорського міністра справ за граничних удаєт ся румунськїм послом до Будапешту, щоб взяти участь в обході. Правительство було би прогрїшило ся прота найпростїйших правил чести, коли би було не правило запросити, прийнятих збїра державами. Правительство поступило лише згідно з становищем, яке Румунія займає в Европі, та з міжнародними вимогами і тою спосіб призначу, яка лучат об сусїдїй монархії і обох пануючих. Інакше не можна було поступити без пониження становища Румунії.

Вчорашній посол Адіграту таж потверджує ся. Вчорашня д. 5 с. м. уступив ся рась Манташа і лишив Італїйцям свободну дорогу до вїрності. Абеснїць осталих недалеко Адіграту. Добровільний відворот их даєт ся хба тьм косянати, що абеснїцькї раси, котрі часто бувають з собою в спорах, мусїли поперечити ся з Менеліком, а тепер, коли сей находит ся далеко від них, радї по-за его плечима поширити ся з Італїйцями та вывезати собі користи особисті. Декоتری римскї дїєвники підозривають навіть, чи Вальдїсера не уможивив ся задалеб з Манташою, щоб відтак поменити ся перед Італїєю тавним великим успіхом.

Віденськїй посол перекї генерал Неріман Кань вернув дня 5 с. м. з Будапешту, де був при відкритті угорської вистави, і на другий день приймав у себе сотрудника від дїєвника N. fr. Presse та говорив

Передплата на „ДѢЛО“ з літер. додатком в Австрії: за границю: на цілий рік . . . 18 ар. на цілий рік . . . 24 ар. на пів року . . . 9 ар. на пів року . . . 12 ар. на чверть року 4 ар. 50 кр. на чверть року . . . 6 ар. у Львові: на цілий рік . . . 16 ар. на пів року . . . 3 ар. на чверть року . . . 4 ар. на місяць . . . 1 ар. 35 кр. Редакція, Адміністрація і Експедиція підъ ч. 34 ул. Баторія. — Рукописи авертають ся лише на попереднє застереження. — Рекламні неопечатані відлї відъ порта. Поодинокі числа коштують 8 ар. в. н. Оголошеня вимлї приймають ся по ціні 10 кр. відъ одної сторінки ввєртовано або вн жтєце а в рубрик „Надобсїанє“ по 25 ар. в. н. Подїлки і інші допосєли приймають ся по 15 ар. відъ сторінки.

зв памі про пок. шаха та его наслідника. З великим обуренням висказувать ся о сплетнях, ширених європейськими дїєвниками про покійного шаха. „Не був від Европїйцїв, але богато зробив для культури Персії. Вже по тьм, що зміна престолу перейшла так в лад, як в котрій-небудь державі європейскій, можна мркувати, що лад в Персії не такий вже лихй, як то голосать деякі європейскї дїєвники.“ Новий шах є у всяком разі більше європейскій, ніж его отець. О тьм мбж би посвідчили неоднї оціцїр австрійскї, що заходами посла був в Персії для організації тамашного войска. А не свідчили о незвичайних приметах нового шаха, що від, буши вавїстїнком, без малїку опускає Тебразь, де легко мбж був розбегатїти. Европу віддїдає також і від, але се наступати не скоро; вперед буде мавь дома богато до роботи, щоб все уладити після своєї гадки. На зазначані, чи вплив Росії не зблїстїт ся тепер в Персії, відповів посол: „А де ж Росія нині не має впливу? Она і у нас в Европі заходить ся дуже зручно; на Балкані ввїдмєт все росте і ширїє. Зручна дипломатія Росії також і в Персії може похвалитися успіхами, а Англія, як в Туреччині, так і в Персії не застїдїт мала шастє.“ Наконель на зазначані, чи новий шах вышле на коронацію царя до Москви свого заступника, відповів посол, що заступник шаха є вже в дорозі; в нм брат убитого шаха і высланий ще покійником. Новий шах певно затвердїт заповраженє свого батька. Мусафер-Едїн взагалі велику вагу покладе на безперервність панованя, а як чоловік з європейським образованєм, остане в добрих відносинах до Європи.

НОВИНКИ.

— Відлї фїліи руского товариства педагогічного в Тернополі устроєно при ласавій участі вл. артисток і артистів руско-народного театру музикально-декламаторскїй вчорашній в памі смерті Тараса Шевченя в сали „Сокола“ дня 11 н. ст. мая с. р. Програма вчорашня: 1) Вступне слово, п. М. В. 2) Шевченка-Лисенка „Реве та стогне“, терпет, відспївають пп. І. Г., І. Р., М. К. 3) Шевченка „Татарь“, декламація п. М. О. 4) Raff Meyerbeer „L'Africaine“ Grand paraphrase de Concert, фортепїант п. І. М. 5) Рудковського „Думи мои“, сольо співанове п. М. Ф. 6) Лисенка „Туман хвїлями лягає“, хор мішаний. — 7) Шевченка „Тополя“, декламація п. І. Б. 8) Лисенка Терпет з „Роздїяноч“, пп. М. Ф., К. Р., І. Р. 9) Опієла „Забудь ви“, сольо альтове п. К. Р. 10) Souvenir de Bellini, fantasia par I. Artot, Op. 4., сольо скрипки вє супровід фортепїант, пп. А. Т., Ф. П. 11) Шевченка-Вербицького „Завїщанє“, хор. Початок о годїні 8-їй вчорашній. Цїна мбж: вкрїло першорядне 1 ар., другорядне 70 кр., третьорядне 50 кр., вступ на сально 40 кр., партер 20 кр., галерія 10 кр. Вїлет можна достати в дїєвника п. М. Домбровського, а вчорашній при касі. — По вчорашній спільній комєрсь. Важаючі взяти участь в комєрсь зовлати повїдомити відлї до 10 с. м. на руки о. Володимїра Громицького.

— Доповнючий виборчій посла до сїму з міста Тернополя (на мбже пок. Погорецкого) розписаний на день 1 червня с. р.

— Депутація міста Львова відлї сими днями до Відня, щоб порушити там в компетентних кругах збїра важних справ міських. Крїмь справ будови дворца величчяного на площі Сольських, порушено ще мбж винним справу реформи вицїв міської і справу заложеня школи надетської у Львові. Що-до будови дворца на площі Сольських, міністер Гутенбергї відлїсь технічний і фінансовий трудності сїї справи, однак сказав, що просьба депутатів не буде відкинена, а ліміт, але точно розслідуєт ся. Міністер поклїнував ся на те, що львівська дирекція руху заявляла збїра розбїв, що буд в дворці в тьм місяці не даєт ся перевести. — В справі акцизи для Львова домагала ся депутатів реформи єв в тьм напрямі, щоб коначній середога живности були вільні від оплати, як то є в Відні. Міністер Вїлїнскїй заявив, що правительство выдєст спеціальну устау акцизову для Львова, однак з застереженням, що скарб державний не потерпїт нїякого шкоди та що рівночасно з увільненєм від оплати коначних средств живности, підвєст є оплату від предметів люкусюсвих. На сїю послїду евентуальність

Виходить у Львові що дня (крім неділі і руских свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить во вторник, а во вторник і п'ятницю на першому рахунок з Діалогів.

Передплату і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „ДБЛО“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Кароля Людвіка 9, і А. Ольшеского у. Келіньського 2; — в Ярославі Л. Крижановський; — у Відні: М. Dukes, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Seilerstraße; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schick I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; в Франкфурті і Гамбурзі: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „ДБЛО“ і належність за нисератами платити у Львові.

ДБЛО

Передплата на „ДБЛО“ з літер. додатком

за границею:

у Австрії:	на цілий рік . . . 18 гр.	на пів року . . . 9 гр.	на чверть року . . . 4 гр.
на пів року . . . 9 гр.	на чверть року . . . 4 гр.	на цілий рік . . . 24 гр.	на пів року . . . 12 гр.
на чверть року . . . 6 гр.			

у Львові:

на цілий рік . . . 16 гр.	на пів року . . . 8 гр.	на чверть року . . . 4 гр.
на пів року . . . 8 гр.	на чверть року . . . 4 гр.	на місяць . . . 1 гр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24

у. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє

застереження. — Редакція неопечатаний вільний від порта.

Одноразове число коштує 8 кр. а в.

Оголошення закладі приймають ся по ціні 10 гр. від

одного строку нисератовою або чи місяць а в рубриці

„Надбавка“ по 25 гр. а в.

Подарки і інші донесення приватні числять ся по 15 гр

від стипендії.

58 : 42 чи 68 : 6 : 31 : 4.

Ті числа означають процентну пропорцію, в якій об'єднані держави, австрійська і угорська, мали б причасти ся до покриття спільних видатків державних. Перше число (58 : 42) було предложене австрійською депутацією квіткою угорської, котра від своєї сторони не лише не згодилась на це предложення, але і уложила цілком иншу пропорцію, виглядно затримавши дотепершню, котра представляє ся в числі 68 : 6 : 31 : 4. Вм'яв снх предложень наступила в т. зв. нунціяція, якій була узважена одностороння в обох депутаціях: в австрійській дня 25 марта після реферату д-ра Бера, а в угорській дня 15 цвітня після реферату д-ра Макса Фальва. В нунціяції подано обосторонню обширну мотивацію, за-для чого як раз предлагав ся така а не инша пропорція процентова. Зб'явсту обох нунцій можна повзати, з якого становища і погляду виходять об'єднані та чи може прийти до якогось порозуміння і згоди.

В нунціяції австрійської депутації зазначено найперше, що квестія розділу спільних видатків дуже трудна і лиш при обопільній врозумілості та уважливості всіх обставин може бути успішно поладжена. На шасте, найбільша перепона тепер усеуна; фінанси обох держав у порядку, рівновага в бюджетах настала, а стан економічний угорської держави з кожним днем світліший. Другою перепона в тій справі — брак методу обчислення розділу спільних квот, тож добре було б згодити ся тепер на якийсь сталый в'язок, після якого можна б ще десять літ обчислювати.

Крайня пора залишити дотепершню методу обчислення, бо она опирає ся на хисткій основі. Угорської депутація квотний з'єднання двох десятих літ (1877 і 1887) поставила засаду, що податки, котрі в обох державах походять з аналогічних жерел, можуть бути основою до обчислення. В практиці показує ся, що законодавство податкове опирає ся в обох державах на цілком відмінних основах. Бо хочуть снх деякі податки одного і того самого роду, однак вишарені тих податків цілком инше, як сн а. пр.

визно при податку домових, заробно доходу. Ще найкраще надав б сн до такого обчислення податок доходний (в'язок майна), але і тут треба б мати запоруку, що оцінка доходу буде переводити ся рівномірно, з однакою строгістю, бо внаслідок не буде можна дозв'язати про дійсний стан маєтностей.

Об'єднані держави стоять до себе у відношенні повної рівності (Paritae). Угорщина має такий самий вплив на спільні справи і заграничну політику, що і Австрія, тож було б справедливе і справдане, щоб Угорщина причастилась до спільних видатків в „рівній“ мірі. Де снх рівній користі там повинні бути і рівні тягарі. А коли австрійська депутація не жадає повн-що вже тепер сего „рівного“ розкладу спільних тягарів, то робить сн лиш за-для того, що Угорщина не вишаренела всіх своїх багатих жерел фінансових і надмірно напружені сили податковою могло б їй пошкодити. Однак не можна зречи ся того жадання, щоб розділ спільних тягарів був більш рівномірний, як дсн.

Німеччина і Швейцарія можуть бути примірорами для способу розділу спільних тягарів. В Німеччині причасти ся до податків держави до спільних видатків після числа населення, а в Швейцарії уважляв ся крім того ще і сила податкова кантонів. Австрійська депутація предлагала в 1867 р., щоб спільні тягарі покривали ся доходами з безпосередних податків, а пр. від цукру і горілки, але Угорщина на сн не згодилась, так що досн лиш доходи з цнх идуть спільно на покривання тягарів. Силу податкову обох половин держав дуже трудно обчислити, бо навіть нема ще досн особисто-доходного податку. З того виходить, що чнело населення було б ще найприроднішою і найпростішою основою для розділу спільних тягарів. А коли уважляв ся консеквенція з 1890 р., то вийде пропорція чисельна для розділу тягарів 58 : 42.

Отся пропція чисельна покаже ся такою при порівнянні доходів і видатків бюджетових за час від 1886 р. до 1894 р. При тмх треба ще зважити і сн обставини, що бюджет угорський в останніх роках незвичайно збільшив ся як у видатках так і доходах, а сн свідчать о загальній правительству: щоб ми розвивали свою культуру і економічну силу. Я і до тепер був тей самон гадки, однак коли найлучший знаток руского реалізму каже, що о прихильності і добрій волі правительств для нас не можна навіть сумнівати ся, тож я вже мущу втратити, що сн все, що я висте казав, то ознаки в'язковості печальності правительств, стремлячи до загартування нас до тяжкої боротьби життєвої та до вироблення у нас сили і що сн інтенцію високого правительств нашій спритній реалістичній добре перенюхали.

Таке виходить з писаного реалізму. А як ж снх ставити р'язь з руским реалізмом в практиці, — з тмх реалізмом, що то має свого урядового представителя в руском в'язку у Відні? Що-ж, — реалізм снх має свою особливий руский примет — ось он: покора і відданість для кожного правительств, зазвичай снх супроти всякого поступової гадки, ливна відвага до зневаги нелюбих людей і ангельська терпелівість на об'єднаний рай. Як бачите, реалізм тій — рідко добросердечне сотворіння, котрого дуже жалко, коли стане по смерті. Правительств не може снх називати реалізму руского в'язку. Кажуть, що кльб снх, коли б так мбг довше пожити, випередив бм у в'язку служб навіть „моло“ подіске і був бм першорядним елементом в удержуванню ладу суспільного. Отж представте снх реалізму політику в'язку репрезентовав неопосередовані дрогобичів президентов пра голосування над внесенням Барайтера що-до тайного [картман] голосування при виборі послів до ради державної з куріє сільської і з патон куріє. Вбнх подумав снх: буде бда з тмх тайним голосуванням, бо як тут комісареві вимогти на виборцях, щоб віддали голоси

добровільно економічними. Н. пр. на судівництво видавано в 1870 р. 3-5 мільйонів, а в снх році преліміновано на снх ціл 17-2 міль; видати на цілі просвіти зросли в тмх самобм час з 1-94 міль на 13-2 міль. Звичайні доходи Угорщини збільшили ся в останніх десятих літах майже в-двоє, бо коли в 1881 р. вносили 284-78 міль, то в 1893 р. вже 466 мільйонів. Крім того треба ще і сн уважляти, що доходи з цнх, котрі идуть спільно на покриття тягарів, виходять в Угорщині, бо консеквенція Угорщини менша як Австрії.

Як небув снх разом випаді обчислення розділу спільних тягарів, то австрійській депутації розходит ся головнн о сн, щоб наступила згода що-до засади (в'язка), після котрого мав бм обчислити ся розклад тягарів на будуче, сн. що десять літ. А на сн десятилітє предлагав австрійська депутація отей чотирі внесення:

1. Від спільних видатків має відчислити ся і на дальше, як досн, 2 проценти т. зв. ргасеріш, котрі покриває Угорщина з власного скарбу в наслідок прилучення до сн області пограничної військової.
2. Доходи з цнх идуть спільно на покриття видатків.
3. Всі прочі спільні видатки мають бути покриті в снх способом, що Австрія платити 58 а Угорщина 42 проценти.
4. Сн постанови обов'язують на десять літ, від 1 снчня 1898 р. до 31 грудня 1907 р.

В нунціяції угорської депутації прийнято лиш два предложення австрійської депутації, а то що доходи з цнх мають бути обернені на спільні видатки і що угода має обов'язувати десять літ. Против двох других предложень протестує угорська депутація р'язучо. Двопроцентове прецінування має на будуче відпасти і всі спільні видатки, не покриті доходами з цнх, мають припасти до розділу між об'єднані держави.

Предложена чисельна пропорція 58 : 42 не може бути прийнята під ніяким услів'ям. Найперше протестує угорська депутація против того, щоб друга половина держав могла мандати Угорщині способом, в якій она має причасти ся до покриття спільних видатків. Про сн р'язав Угорщина сама, будучи самостійною державою, від нікого не зависимою, а сполучена з Австрією лиш спільною династією. В закон з 1867 р. прогана

Угорщини повна рівність (Paritae), але сего не можна уважати якоюсь ласкою для Угорщини, лиш радше поділком прав Угорщини з другим краєм монархії, прав, котрі она перше сама про себе виконувала. З поняття того слова „рівність“ виходить, що Угорщина повинна мати рівномірні користі, а не рівномірну пропорцію в двиганню спільних тягарів.

Що-до сталого в'язка при обчисленні квот на будучи, на що так настає австрійська депутація, Угорщина не може ніяк згодити ся, бо снх противити ся угорці в 1867 р. Тодж постановлено, що над квестією розділу спільних видатків мають радити окремо об'єднані, а коли не наступит мбж ними згода, то рішенє складають в руки монарха, — а з того виходить, що закіндавець не припускає можливості якогось постійного в'язка для обчислення квот.

Спосіб обчислення, котрим дійшла австрійська депутація до своєї пропорції, єсть після гадки угорської депутації цілком не відповідний і не може бути прийнятий. Число душ населення а добробут економічний не стоять з собою в ніякій зв'язі. Возьм'яв Галичину і долішню Австрію; число населення в тихх в'язках стоить до себе як 27 : 6 : 11 : 1 і коли-б після того хотів хто обчислити, вбнх обох країв мають платити безпосередних податків, то випало бм на Галичину 31 а на долішню Австрію 12 мільйонів, а тимчасом в дійсності показує ся, що Галичина платити 12-5 а долішню Австрію 35 мільйонів. По снх порівнянню идуть дальші порівняння по однових комітатах угорських, при чмх для вказання яркон рівності бере ся комітати гбрєй з населенням рільничим а комітати, де цнате промисел фабричний. — Рівнож не годять ся угорська депутація, щоб обчислювати пропорцію після бруто доходів бюджету. Натомість радять порівняти, вбнх Угорщина платити р'язно проценту на сплату своїх довгів, а вбнх Австрія. На Угорщину припадає 86-5 міль, на Австрію лиш 54-3 міль, але рівночасно не каже ся, що довг Угорщини повстав головнн в наслідок закупки приватних залізниць в тмх способом побільшив ся маєток державний Угорщини. В снх спосіб переходить угорська нунціяція всі предложення австрійської депутації методи

Сучасна літопись.

[Манія на писаний реалізм і особливий обман руского реалізму на д'яв. — Шаслива Галичина через свою глупоту. — Демократичні заціпення на перекиньчиках.]

Вдз якогось часу деякі рускі професори по університетах яли ся промовувати до рогу в політиці на всякій „реальній“ способ. І так один з них підписує протест против Леваковського за его невольне поведєне супротив кола польского в високого правительств, — другий, пешучи свою „Реальну політику“, збривав відкрити, що лиш новий курс при ласкавій допомозі високого правительств спасе Русь, хотай-бм навіть руский реаліст в своїх подвигах самий неудачний народови приносил, і висновує з сего дуже льогічну консеквенцію, що Русь повинна відносатися до правительств признав і щиро. З розмови, яку доктор руского реалізму мав коліс вести з нашим премієром міністрів, дійшло до нашого відомості, що правительств нічого так снх не бажав, як того, щоб ми розвивали свою культуру і економічну силу.

Не знаю, як там сконструювати мозки руских реалістів до повмана обов'язків життєвих, однак у мене чогось не могло ніяк помістити ся в голові, щоб владне колоді під нога руским товариствам, варане священників за уживане в урядових вказав руского писма, перенесено учителя в адміністративних урядників за обман руского патріотизму, обсаджуване руских катедр людьми без кваліфікації, пре-ін і вадужити сповнювані при всякого рода виборах та зборах на шкоду Русьбад, і багато подбних р'язей — була ознаками сего бажання

на благонадежного кандидата? — а від сего зазвист і будучи в'язку ведучого реалізму політику. Правда, — в'язков, що голосував за безпосередністю виборів, випадало голосувати і за тайним голосуванням, але дрогобич прешев, добре знаючи, що его чей же ніхто не посудить о такий дурниц, як льогіка, консеквенція і т. д., неустрашимо віддає свій голос за устийм, явним голосуванням. Пречн р'язь ясна, що вбнх рад усе знати, кому має бути в'язков за мандат... отсє значить ся: вести політику по реальному, чи — як зловбий опозиціоністи називають — по мамелюкці! Впроцьм тмх ухваленням тайним голосуванням не маєт снх так чого дуже тштити, бо а ще налата павбав, щоб поправляти дав ухвали палати послів...

І знов справдила ся на нашом краю пословиця, що „дурний має шасте“.

Над краєм зависло було дня 5 мая с. р. таке велике шасте, що готово було повернути цілий порадок суспільний. Захотіло ся тому якомусь Красовим перелерти ухвалу, щоб в правьбори відбавали ся тайно, та на шасте славно-зв'язний вузольський фільософ, що то в своїх мозку має алюмініум*) виступав край з сего шаста, переконавши Нїмців, що письменні і тайні правьбори були бм шастем для краю, бо тоді ціла череда соціалістичних і анархістичних агітаторів кинула бм ся до писання карток для написування правьборців, а природий проводир і оп'язку безграмотних правьборців не мали бм нагоди виявити свого спасенного впливу на правьборців. І

*) Граф Войтх Дьдушицький в своїй промові при генеральній дебаті над реформою виборчою сказав, що мовозн людський має в снх фосфор і алюмініум.

чи-ж не шасте снх для нас, що 80% населення нашого не вміє читати і писати? „Дурний має шасте“! Неодннєна глупота галицького народу вирагувала, завдяки вузольському фільософові, наш край від перевертнів і забезпечила ему на довгі ще літа оп'язку і поміж ерархії суспільно...

Не дивують ся люди, коли побачать людину, що вир'язав ся свого народу, в'язку, обраду, покидав їх, а підлецає ся чужині, — а знов не може людям в голові помістити ся, як ж може демократ відгрожувати ся кулаками такому оборонцю народу, як Чернетерофер, за те, що мав відвагу ухвалити ся за кравды заподбювані народом, або як ж може той сам демократ голосувати за обмеженням горожанських свобод своїх виборців, хоч дає в'язку слово, що буде стоїти за загальним, безпосередним тайним голосуванням. Як ж може? Сей пан демократ перед своїми виборцями признає, що его дід був Русином, і до того руским священником, однак вбнх почував ся вже Поляком та і р'язно-католиком і з тмх перем'яв вбнх чув ся гордим — а за снх тоді его виборці били ему браво. Чого-ж хочете панове? чи думаєт, що чоловік, котрий свідомо відбавав від свого народу і обрану, не зрадить і засад демократичних заціпенних в нездоровім організм? Такий люде в наших суспільностях в величчезерами — у нас ж стаєлять ся нх в'язку до наслідкув... Ой, бідна тая польська демократія!

Підобряки.

Передплата на „ДЪЛО“ и наложителъ за инсерати платни у ДЪЛО.

Се-жъ власне непокоють нѣмцѣу лѣвцю а такожь в молодѣ-Чехѣхъ. Нѣмцѣй либералы видятъ, що правительство ихъ вызыскуе, не даючи имъ нѣкою вынагороды, а протѣвно роблячи уступки чи властиво уступачи найзавязтѣйшимъ ихъ противникамъ — антисемитамъ. Дятого нѣмцѣу либеральне сторонництво въ Чехахъ, найсильнѣйша ихъ пѣдвѣлана в остатна твердяна, вѣвало нѣмцѣу лѣвцю въ парламентъ, чтобы перестала выслугувати ся правительству, в вказало на досвѣдъ, що далеко менши сторонництва черезъ свои рѣшуче выступоване досягають користи, коли она мимо своихъ численности а вѣрно службѣ интересовъ державнымъ естъ фактично безсильна. Такожь деяки корисеѣ лѣвницѣ, п пр. проф. Зисъ, домогали ся того самого в грозилъ навѣтъ выстуленѣмъ въ клубу. Але лѣвница вже не має силы до якогось рѣшучого кроку. По авдѣвациѣ д-ра Люегера у цѣсаря вправдѣ на хвилю зворушила ся, але потѣмъ зновъ при тахла. — Такожь молодѣ-Чехи боятъ ся, що черезъ п рѣшеня реформы податковон становище гр. Ваденого скрѣпитъ ся, коли они ще не

Я не знав ще ні одного моряка, котрий би, заскочений у відповідній хвилі, не жалував літти своїх минутих. А великі міста — то найбільша нагода до таких рефлексій. Там же відбувалось голосні кадетські „гудей душа

Окрѣмъ згаданихъ въ „Дѣлѣ“ петицій въ справѣ ревизіи катастру грунтового въ повѣтовъ стрыйского, долиньского и жидачѣвского

У. С. Поступнищников.

Президенти палати бар Хлюмцейшій повідомив, що слідує зазначити, що відбуде ся в порядку деннім постановлені дискусія надь реформою податковою, змєню надь законом впроваджуючим що-до особисто-доходового податку. — Пос. Кайцль пригадав ухвалу палати послів, що передь дальшою дискусією надь реформою податковою мають бути випечатані й предложені палаті всі внесенія дотично реформи податкової. Того досі не зроблено. Рівножь треба зважити ще й се, що такъ важкий законъ якъ реформа податкова не повиненъ бути ухвалюваний при вкінці періоду законодатного, тымъ болше коли вь наслідокъ ухвалення реформи

Передплата на „ДЪЛО“ съ литер. добавките
въ Австрия: за границею:
на целый рік . . . 18 шр. на целый рік . . . 24 шр.
на полъ року . . . 9 шр. на полъ року . . . 12 шр.
на чертъ року & шр. 50 шр. на чертъ року . . . 6 шр.

у Львовѣ:
на целый рік . . . 16 шр. на полъ року . . . 3 шр.
на чертъ року . . . 4 шр. на мѣсяцъ . . . 1 шр. 35 шр.

Редакция, Администрація и Экспедиція подъ ч. 24
ул. Батори. — Рукописи вѣрзуютъ си явне на непосред.
вѣстержене. — Рекламци неоплачатъ полъный вѣдъ порта.

Подпоино число конитъ 8 кр. а. в.
Оголошеня являѣи примыкаютъ си по цѣнѣ 10 шр. вѣдъ
одномъ стрѣчѣ императоровъ або шъ мѣсецѣ въ рубрицѣ
„Набѣдасѣ“ по 25 шр. а. в.

Поддѣи и явѣи доносеня привѣтай числятъ си по 15 шр.
вѣдъ стѣнка.

Arbeiter Zeitung, пишучи о порядку денномъ повѣдѣлковаго засѣданія, такъ также: Дня 21 червня минувшаго року за часомъ управы кабінету урядничого перерываю дискусією надъ реформою податковою а здавало ся, що та справа вже не воскресне, тымъ болѣше, що й міністеръ Вѣдливый дня 24 жовтня сказавъ: Правительство не обстае при реформѣ подат-

милу, такъ любо нагадує рідній сторони, де
ждь всьмъ я вся, де безъ него прокомъ не по-
ступивъ ся... Се-жъ нашъ „факторы“!
„Jedes Land hat solche Juden, wie es ver-
dient“ — сказавъ разъ К. Е. Францовъ въ сво-

Базаръ смириійскій — то цѣле мѣсто. Въ нѣмъ зложивъ цѣлый Оріентъ свои скарбы на подвѣзъ и на... обдурюване Европейцѣвъ.

Коверца — кождый въ своемъ родѣ має свое pretium affectionis. Розумѣе ся, що не об-

ковій; скоро палата волатъ полишити сю справу будучому парламенту, то правительство муситъ на се пристати. Тымчасомъ видно, що правительство вымусило на сторонникахъ награду надъ предложеніи податковими и эмѣняло доброволь порядкомъ, въ якомъ ти предложенья мають по собі вступати. Причина такого поведенья правительства не въ томъ, мовъ бы ему теперь больше задежало на реформѣ податковій, лишъ чтобы дати роботу палатѣ послѣдъ. Правительство бажає, чтобы сей замоцнѣлый парламентъ передъ самимъ своимъ концемъ ухваливъ все, що лишъ можна; оно хоче використати все его силы. Послы знаютъ добре, що они теперь, по ухваленю реформы выборовъ, мають ще менше, якъ коли небудь, право ухвалити законы; але парламентъ не чує въ собі силы противъ сего запротестувати. Но и чалапакъ парламентъ, якъ довро правительство его підганяє. Сторонники мають задачу компромітувати ся ажъ до вѣнца. Въ кождьмъ явнѣмъ краю ухваленє реформы выборовъ було бы сигналомъ до розвязаня парламенту, узаять же не правдиве заступництво народне дальше неможе и ухвалює законы противъ народова.

Въ комісії економічній обговорюва-
но справу водних комунікацій, при чімъ у-
хвалено резолюцію, що правительство має за-
няти ся будовою каналу Дунай Одра-Висла, а
якщо віддавати сю будову приватному підприєм-
ству або переймаючи ее у власний зарядъ по
затягненню більшої позички. Въ сьмъ другімъ
случаю треба бы такожъ уваглядити будову
каналу до Лавы и заведеио плавбы корабель-
ни на Двѣстрѣ Міністеръ торговлѣ Гляциѣ
заявивъ, що вже вѣдъ 1½ року ведутъ ся пе-
реговори що-до будовы каналу Дунай Одра-
Висла. Каналъ має бути двохляховый (кораблі
можуть плисти рѣвчасно въ одну и другу
сторону), а побудований пѣсля системы на-
клонной площѣ. Одна французска сѣлка хоче
перевести на себе будову каналу при помочи
акційнаго товариства въ державною заперукою.
До сего треба бы 95 мільонѣвъ зр. капіталу.
Правительство готове вести дальшій студію въ
тѣмъ напрямѣ и вже нарѣкъ выступити въ
проєкті.

Въ комісії для закона карного уха-
влено ще два параграфи закона для охорони
свободы выборчи. §. 4-ий постановляе, що
хто при выборахъ wprowadжуе другого въ блудъ
и сивае тымъ способомъ свободне выселене
права выборчого, або хто хсенеу ся правомъ
выборчимъ добутиымъ въ такій обманычній
способъ, сей подпадае каръ вѣдъ одного мѣся-
ца до шістьохъ мѣсяцѣвъ. §. 5-ий постано-
вляе, що хто при выборахъ перепаняе другому
старати ся право о мандатъ, сей подпадае
каръ вѣдъ одного мѣсяца до трехъ лѣтъ. [Сей
параграфъ принято 8 голосами противъ 4 го-
лосѣвъ нимо спротивленія референта д-ра Ко-
па, а въ наслѣдокъ сего д-ръ Коппъ зложивъ
рефератъ и выбрано д-ра Жакча референ-
томъ.]

ходить ся безъ „наученъ“. Зъ початку чоловікъ не здержить ся — платить! Водтаєть по якомъ частъ, соромить ся. Продає свои „першій коверецъ“ за иначу цѣну, нѣжъ самъ купивъ, а вкбѣца, коли назбирає собѣ „своихъ“ коверцѣвъ, дорожить ними такъ, що не давъ бы ихъ за всѣ скарбы свѣта...

Зъ купцеъ въ Ориѣнтѣ обхѣлъ ввѣстій
якъ въ Европѣ. Турокъ важе цѣну въ три
болышу. Така вже установка. Коли мы не по-
важи, то даемо цѣдкомъ серьезно третину. Ку-
пецъ гнѣвае ся — каже навѣтъ усь ковры за-
брати намъ зъ передъ очей. Божить ся, що за
таку смѣшну цѣну вѣдь и говорити зъ нами
не стане. Тѣлько се лашъ така этикета. „Ста-
рый лешъ“ знае — не купишь сегодня, купишь
завтра. Тутъ побѣдитъ той, хто має болѣе
терпѣливости, болѣе зимновъ крови. „Times is
money“ [часъ то грошъ] тутъ въ Ориѣнтѣ не
має наименшого значѣня. Бѣда-жъ поважати!

Каждого дня заходили мы до нашего Турка „пытати про здоровля“. Про коверца нбы-то и беседы нема. Мы такь лишь будым-то и мовуемось, припадкомь..

Сторгувались! За третью першю цѣны дбстали мы свои выбранй першого дня коверца, котры — зновь такь нбы-то „припадков“ — лежала зъ-верху на великаньскихъ куплахъ рознородного краму.

Коли-жь після первого довершеного торгу наш Турок побачивъ, що мы справді "чесні" купці: такі щось купуємо и платимо золотомъ, — рюкзакувъ вниъ передъ нами встъ свои богатства. Мы очи й ротъ розтвиряли. Розумівъ ся, жаль намъ стало, що мы були такі "зелені" та купили такъ скоро... Ковры — нѣ, не ковры, а малявця, вышивані гаремові

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Міщанський ілюз антисемітський
У Відні складає на завтра загальні збори,
на котрих як Ліхтенштайн і д-р Ліснер
дають говорити про нове подорожє в раді
льській, а передовсім про відносини хрєсті
анськїх соціалістів до скрайних вимєд
них народоуцїв.

Выдѣль Нѣмецкаго товариства
въ Прагѣ ухваливъ такую резолюцію: „Въ
несподѣяномъ зворотѣ, якій взяла справа ав-
стрійскаго бурмістрства, добачая выдѣль свѣ-
дѣній вымовный доказъ, що рожней погляды,
якій лучши оя зъ настанамъ міністерства Ва-
денскаго, опирали ся на принужденяхъ, котри
остаютъ въ очевидной суперечности зъ тымъ,
що обѣла справдѣ настало. Скрайній сторон-
ничество добывають ся своимъ радикальнымъ
и безогляднымъ поведеніемъ очевидныхъ кор-
пцій; за те сполучена нѣмецка дѣянця не
годна нічого здобути для поступу и для Нѣ-
мечяны, хочъ управляюще правительство при
своихъ внесенныхъ корыстахъ зъ еи голосѣтъ.
Тымъ то оказуесть оправдаванымъ нагляче ба-
жанне, щобы наше сторонничество въ радѣ дер-
жавной безъ огляду на політику правитель-
ства обстадало всѣми силами лише ще за сво-
ю власною програмою, уживаючи до того без-
оглядно всѣхъ парламентарныхъ способѣвъ, та
щобы на далѣше едину свою задачу бачило въ
сѣбѣ, щобы якъ лише можна рѣшучо и свѣдо-
мо свои цѣли всеювати за національними
політичними домаганнями своихъ выборцѣвъ.”

Въ угорскій палатѣ магнатовъ
бывъ дня 8 с. м. на черѣ варадь бюджетъ на
р. 1896. Гр. Фердинандъ Зичи забравъ першій
голосъ при загальнѣй розправѣ, заявляючи, що
не хоче шарово розводити ся надъ теперѣш-
нымъ положеннѣмъ, бо оно и не здалось бы нѣ-
ма що; але жалувсь на правительство, що оно
обмежує конституційнѣ права народу. Народъ
лишений громадянскихъ правъ, знищений ма-
теріально, зобиджений въ айсвятыѣмъ сво-
бѣмъ почуваннѣмъ, не може доврѣти совѣсти-
стому и либеральному направию та теперѣш-
ному правительству. Безъдѣмъ жадає рефор-
мы wyborchoy, хочъ признає, що Угорщина не
гѣла для загального права голосованѣя; вод-
накъ жадає опѣки для сѣлогого господарства.
Збѣща принимає бюджетъ варадь. — На те
одповѣвъ президентъ міністрѣвъ Банфи: Доко-
ры, зверненнѣ проти правительства, обговорюєсь
и поясняє ся вже водъ довшого часу; тому
нема потреби водповѣдати на нѣхъ звому. Але
и декорѣвъ тѣхъ вѣстають вѣроги Угорщи-
ны для своихъ цѣлей, якъ се можна змѣча-
ти у народности, заселяющихъ Угорщину, и у
населєнѣ меншихъ сусѣднихъ державъ. Для
того годъ похвалати тактичу оппозиціи. Така-
жма не можна згодити ся зъ тактикою. Зава-
жачою въ чорнымъ свѣтлѣ те, що вѣдше
паре. Суть то бажанѣя неприхильныхъ Угор-
щанъ членѣвъ румынской и сербской народ-
ности та нѣхъ жалѣ, котрымъ не можна при-
нати слушности. Міністеръ просить палату,
приняти бюджетъ. — Ще промовлявъ міністеръ
просвѣты; описавъ закончено загальну дебатѣ
и принято бюджетъ. — Отже поварає ся

въ угорскомъ парламентѣ та сама тактика, яко насъ учать въ австрійской радѣ державной, ба навѣть дома въ дневникахъ: „Не вывода жалѣвъ передъ чужими, передъ врагами, бо они въ того тѣшатъ ся и ব্যববরстають для своихъ цѣлей!“ Що жалѣ тѣ вѣдали не суть оправданій, то разумѣе ся само собою; ддятого и не аждать ся въ на що, выводити ихъ дома передъ своими. Подбѣну науку дають намъ и въ дневникахъ: „Не пиши о кривдахъ, насильствахъ, незаконностяхъ, бо тымъ лише вивеочуе ся людей!“ Та в туть жалѣ неоправданій, бо мовѣ „кто дае собі кривду чинити, той самъ тому виненъ.“ Оно-бъ то по часті и правда, тільки троха брехнею пахне; бо на те-жъ и законы, щобы обганяти кривду и таинимъ, що самі не въ силѣ обогнатися вѣдъ нев. А до вѣдомости тыхъ, що мають стояти на сторожі законівъ, треба чейже подавати тѣ кривды, а не промовчувати ихъ.

Дня 9 с. м. відбулися засідання в обох палатах угорського парламенту на закінченні четвертої сесії. На п'яту сесію скликано парламент на вів'я.

Вчера было 25 лѣтъ въ того дня, какъ по нѣмецко-французской войнѣ станутъ миръ въ Франкфуртѣ, за который Франція заплатила миліардами в Альзацію та Дельтарингію. Та святѣй въ исторіи Нѣмецчны роковыя обходжено вчера такъ въ Франкфуртѣ какъ въ цѣлой Нѣмецчны дуже святочно, а въ Висбаденѣ водкрытъ цѣсарь Вильгельмъ памятникъ для своего великого дѣда.

Въ сериѣ с. р. вѣдбуде ся въ Познанію „Zlot польскыхъ Соколѣвъ.“ Зѣ той нагоды такъ пише Köln. Ztg. п. заг. Polnische Parade: „Въ сериѣ с. р. вѣдбуде ся въ Познанію переглѣдъ польскихъ товариствъ гѣмнастичныхъ. Звуть ся она „Соколами“; на ихъ хоруганъ уміщений соколѣ, а члены носять на шапкахъ пера той гордой птицѣ. Не хочемо перечити, що въ гѣмнадахъ соколиныхъ“ управляютъ гѣмнаству; але се не в головисю цѣлю, а лашъ дорогою до цѣля, яко в народна пропагандѣ. Вже самѣ одягъ Соколѣвъ не надає ся до гѣмнастична. Всѣ польскі товариства Соколѣвъ суть безъ вымисла товариствами для польско пропаганды. Зѣ гордо в тайноу надбѣю спогляда польскій народъ на своихъ Соколѣвъ, що въ тѣлесныхъ виравахъ бажать набрати военной силы и вытревалости, а зарзомъ суть вызначеныи заступниками польскои авторлѣсти и изображаютъ „польскій народъ пѣдъ оружіемъ.“ Правительство въ свѣдомости своихъ силы позволяло ширити ся товариствамъ Соколѣвъ и творити ся загорѣлымъ вѣдбланимъ, котрі въ можливай поважѣй хвалѣ можуть бути дуже небезпечны.“ — Статя, зѣ котроу подаемо лише частину, написана справдѣ зѣ вѣмискою злосливостію; але краковскі Сзастаки не маѣ причины такъ дуже гнѣвати ся на ню. Коли явно признає ся до идеалѣвъ польскихъ, то навѣтъ въ радѣ державнои польскі послѣ голосять, що нема Полака, котрѣ бы не надѣявъ ся та не змагавъ до вѣдбудованя Польщѣ, то чому-жъ заперечувати те, о чомъ всѣ говорятъ языкъ о загально знавѣй тайнѣ, що „Сокола“ — то польскѣ воинокъ?

вдуть они за мѣсто, коло мѣсту караваанного. Поочередъ ступая въслѣуюъ — на нѣмъ величезный мужикъ, ногами земли досягае. Одвѣкъ въслѣуюъ и величезный мужикъ зъ своею довженною стрѣльбою выцають ся маленкими сотворѣнями — за нима йде цѣла череда верблюдѣвъ. Верблюды одиъ привязаны за другимъ. Ступають повдольсю ходѣю, повагомъ. Чути лише чапъ-чалапъ мягкихъ ихъ стѣпъ не привыкъхъ до поганого смарѣйскаго бруку. Цѣла та величезна а погана маса тѣлесь звѣрячихъ псуваеся на передѣ. Тамъ не-тамъ наскрутъ чуда голосоъ проводника — остерога для цѣшоходѣвъ, щобъ уступали ся зъ дорога. Проводникъ веселый видко чоловѣкъ. „Ты ефенді у вузникъ штанахатахъ! бережи свои плечѣ!“ въдѣываеся вѣкъ до насъ Европейцѣвъ. Вузевскіи та крутіи улички ледяи мѣстятъ тую товпу рѣзнородныхъ народѣвъ — ослабѣ, верблюдоѣвъ, нѣбѣвъ и коней.

Зъ повагомъ суне ся Пересъ въ своѣмъ остро кобачествѣ волнацѣ у довгихъ расахъ... Модавый Турокъ въ стамбулцѣ и гарно выправованомъ фезѣ похаживае à la „Gigerl“... Напбѣвъ выгнъ негръ-робѣтницъ бѣжитъ высланный за якоюсъ орудакою... Пбѣвъ грецкій або вѣрменскій, въ довгою бородою и въ носою на плечехъ, вде въ своѣй чорной запаччаной рясе. За нимъ юрба его одновѣрцѣвъ. Пбѣвъ персидуе ся словами въ своѣмъ товариствѣмъ. Грекъ або Вѣрменннъ, якого-бъ вѣнъ не буеъ стану — чи мирскій чи духовный — въ душѣ своѣй барашникъ, торжнннъ... Повѣбною ступою, якъ бы крадѣнъ, въ очима спущенннъ въ землю, такъ сказати-бъ тыняе ся frater католицкій. Стая его вгорблена, тѣло збсхде, вѣнъ такъ смиренный, такъ безтѣлесный, якъ тѣвъ;

— Пригадуємо, що в пам'ятний день знесена панщина, дня 3 (15) мая [в п'ятницю сього тиждня] відбудуться як почасти ввд 10-ю годовныя равно зборы членовъ політичного товариства на львівській повѣтъ "Селяньсна Рада" у Львовѣ въ великій сяди "Народного Дому" у Львовѣ оповѣщено вже програмы. — При сѣмъ подае ся до вѣдомости, що передъ зборами того дня, яко роковинъ знесена панщина, відправитъ ся о годовнѣ 9 бай равно въ Успенскій церквѣ богослуженнє, въ котрѣмъ возьмуть участь такожъ члены товариства "Селяньскою Радѣ", прѣбуваючи на той день до Львова певно въ поважачѣи члєствѣ и въ всѣхъ сторѣвѣ львівского повѣту.

— Въ Збаражи — якъ намъ пишутъ — вѣдѣе се въ роковный дѣль зѣсеня павыны дѣя 3 (15) с. м. — вѣче наредне почашъ вѣдѣ 11 он годны передъ полудаемъ. На вѣчи адасть посолъ Збаражыны п. Дниро Остапчукъ справу зъ своен дѣяльности въ соймъ. Мѣсе збору податъ комитетъ до вѣдомости пѣнѣйше.

— Розправа против членовъ комитету тернопольскаго дворянскаго збору Русиньвъ, ссылакаго въ день 1 н. ст. цвѣтя с. р. н, якъ вѣдомо, розвязанаго комисаремъ староства тернопольскаго, докончила ся въ субботу 9-ого с. м. По передслушану свѣдѣнь судья секретарь рады п. Грабъ огласилъ пополудня вырокъ убѣдѣваючій обжаловавшихъ [двохъ священниковъ, оо. Цурковского и Мероновица, посла п. Дмитра Остапчука я чотирохъ поважныхъ господарствъ-селянъ] вѣдь мнимомъ вини переступленя §. 2-ого закона о зборахъ, котре то преступлене добачило старство тернопольске и въ томъ дѣлѣ подадо донесене до суду та спонукало карну розправу. Однако оринальный сей, бо досе же не бувалый того рода процессъ карный все такъ же остаточно не дѣлаетъ своего кѣнца, бо функционаръ прокураторіи асклутигати п. Овншкеничъ узнавъ за потребіе золотисити проти вырокъ судья першомъ инстанціи вѣдѣлякъ. Такъ справа приде ще передъ трибуналь вѣдобуде ся нова розправа въ оружжѣхъ судѣ тернопольскимъ.

— Руске товариство політичне въ Борщевѣ
— якъ намъ въ-вѣдѣннѣ пишутъ — выслало
дня 9 с. м. на руки посла Романчука до рады
державной петицію въ такихъ ось справкахъ:

1) щоби ревізія катастру ґрунтового
всѣх ґрунтѣвъ въ Галичинѣ на-ново въ уря-
ду, совѣстно и безсторонно була переведена, а
то при участи комісій, въ котрых менша по-
сѣдѣсть ґрунтова була бы вѣдповѣдно заступ-
лена;

2) чтобы поборави водѣ мевшон поспѣлости
несправедливо надыжени въ податкахъ черезъ
минулыхъ пятнадцать лѣтъ, були тѣ зверней
бодай въ формѣ незшого вымѣру податку для
мевшон поспѣлости на слѣдующихъ пятнадцать
лѣтъ:

3) чтобы при движении загального контингенту податкового що-до грунто́въ була ува́глянена передовсімъ менша посѣлбость въ Галичанѣ;

4) чтобы въ справкѣ оплачуванія податковъ свѣдѣнія о податковомъ будѣ уложенъ аналогично до явившяся грунтовыхъ въ евиденціи катастрофъ, абы при выдачѣ ихъ были въ нахъ уваженіи будынки и parcelsъ грунтовы въ частнымъ доходомъ, въдѣ котораго принадлеж. до заплата податковъ;

5) щобы вѣднсуване податку и рекурсы
въ справахъ податковыхъ мусѣли бути вла-
стями старбовыми полагодженъ въ явѣмсь
точно означенѣмъ речнаца правнѣмъ;

6) щоби при езекуціяхъ податковихъ строго придержувано ся приписовъ новель езекуційной азъ 10 ого червня 1887 ч. 74 В. з. д.

духъ его здаетъ полетѣть на небо и здаетъ съ-
спѣвать „Слава во вышнихъ Богу и на земли
миръ“. Тѣлько дай позбрь! — тутъ пахне ду-
хомъ Льюйоль.

Сегодня пабасъ. То й жадъ, заменивши свою буду, и въѣвъ на проходъ усю свою мѣшповхестъ, вода вайменчого до наибольшого, и перебишку. Молода дочка выстропласъ уже на новый ладъ повѣ-европейскій и видае чорными очима. Знать знае, що гарна! Чорнай, штытъ перлами колпачокъ на головѣ добре йи до лица; а глубоко вырѣзана одѣжъ вказуе бѣле ея лова и разбуджуе у прохожихъ жадбескихъ commis осемку в передемакъ того, що могло бы бути, кобы... Стара мати вийшла на улицу въ ориентальныхъ шараварахъ. Она вже зломана, поморщена, охляла, динить ся на свѣтъ сумными завальены очима. Може она й не такъ стара, але выглядъ ея старчей и дивно неприятный. Старон во гарноа жѣнка, якъ то лучасе у насъ, а въ Ориентѣ вѣколи не бачивъ; сугорляныхъ есантиль безъ лѣку! Старый батько ще въ широкихъ штанахъ, въ кафтанѣ и у фезѣ. Вонъ же ориенталь. Но за нимъ иде вже его многонадѣйный сынокъ въ товариствѣ своихъ кумпановъ. Вонъ уже Европеецъ!

Европейецъ горою въ Смирнѣ та въ цѣ-
лѣиъ Ориентъ. Туда и жидѣ! „Зѣ кимъ дер-
жѣиъ, жидѣ?“ — „Зѣ кимъ панъ кажѣ!“ —
Жиды вѣюда по свѣтѣ — то барометръ со-
циально-политичѣиъ. Жиды мовѣ шурѣ выно-
сѣтъ сѣ зѣ тои хѣтъ, ко гроеиъ развалѣиъ,
а сунуть сѣ туда, де е сила.

(Конецъ буде.)

— На фондъ будовы новыхъ и обновы старыхъ ру-
скихъ церковъ зобразъ дальше о. крп. Теодіа
Павлюкъ и доставивъ въ касу "Народного
Дому" 20 зр. 70 крп. Именно пожертвовали на ту
цѣль: Петро Радевичъ, старшій братъ львовской
Успенской церкви, съ женою 2 зр.; скалатскій
деканальный членъ зобразій вѣдъ духовенства
того-жъ деканата на обсорбкѣ деканальномъ 13
зр.; двѣцѣ братства львовской Успенской церкви
5 зр.; въ скарбонки адъ носъ въ Успенской церкви
вылато 70 крп. — Всего зобразано на повышюу цѣль
до вынѣшного дня 2188 зр. 62 крп.

— На товариство "Січъ" у Вѣдѣн въ мѣсяцахъ лю-
томъ, мартѣ и цвѣтні с. р. зложили ласкаво:
д-ръ А. Вурчавинскій 5 зр., д-ръ Вас. Павлюкъ
3 зр. и 1 книжку до бібліотеки товариства, ко-
митѣ депутаты рускои до Вѣдѣн 1 брошюру, п.
Евг. Левинскій 7 книжокъ, редакція журнала "По
морю и сушѣ" 2 книжки и Міго Єрѣмій 1 книжку.
Всѣмъ Добродѣямъ складае прилюдну подяку —
Видоцъ.

ВЕНЕДИКТА
КОПЕРНИЦКОГО
пбдъ „Коперникомъ“
перенесенъ до нового лѣтисчисла
при пл. Галицкой ч. 1.
По цѣнахъ найденныхъ въ
великомъ выборѣ окуляры, цам-
керы, зорноты, барометры, тер-
мометры. — Напрѣвы найскор-
ше и найдешесте. — Устроены
электричныя дѣвиконы. — За-
мѣнены въ провинціи водоротно-
Адреса: Оптикѣ Коперницкой
Ильбовъ, плоча Галицка ч. 1.
1885.

Домовый записочник
 може мати той, хто займе ся
 доставкою живих рабків
 відставк центурін, кмикув а т.п.
 Інформація в згодошля прий-
 маеть домъ торговельный Dionis
 Kosniarski Wien IX Lichtenstein-
 136 6-10 strasse ³³/₃₄.

Ледовитъ похованъ по пр. 25, 35, 45
 Машинка американскя до ро-
 бленя ледовъ по пр. 475, 550, 650,
 7-я 8-я

поручаетъ Петро Хшонеговскій, торго-
 вля заплъна у Львовъ, площа Ка-
 шубуля I (напротивъ катедръ).

Въ Щавниці

ПОДЯКА.

Дня 15 я. ст. пѣтъя зблзавъ Всевышній на мене тяжкій хрестъ! Ангелъ смерти вырвать мейъ мого вай-дорожного мужа, еданого товаришта мого житя, котрый въ часъ своей тажкои грудной недуги уповать на Бога и потѣвнать мене словами: Не трай надѣѣ, мене Богъ подвинѣ! О люта, неумолима смертъ! — ты не пощадила бѣдаси женщины, котра въ часъ ведуги своего покійного мужа Адама заливала ся горькими слезами, думаючи, що его вбдилаче, — ты немилосердно подѣсила его въ самѣмъ розцѣтѣ, бо въ 34 роцѣ житя а 8-юмъ свяченства.

Въ моѣмъ тажкомъ горю маю собѣ обязанностьъ зложити Вамъ Веч. Отцѣ духовній щере Спас. Бѣгъ за се, що звольли зббрати ся численно вбдати послѣдну прислугу покійному. Передѣстимъ дякую о. Бонковскому за провѣдъ въ похорогахъ, оо. Балькові, Дудинському, Залущкому за соборне богослуженя, о. Семенову за трогакій слова потѣхи и розрады въ церквѣ, о. Капустинському за ширй прашальній слова надгробій, оо. Герасимовичу, Алексеевичу, Сваричевскому, Сербиньскому, Кушнику за Синькова, Кушку за Ольхѣнца, С. Кислѣевскому, Сопелянскому. Дольнянскому и Побутальскому за

КАВУ
въ 5-кільовыхъ мѣшочкахъ франко
по 9 зр. 20 кр.; 10 зр. 20 кр. 10 зр. 70 кр. и 11 зр. 20 кр.

ВИНО
въ 5-кільовыхъ барилочкахъ франко
по 3 зр.; 3 зр. 30 кр.; 3 зр. 70 кр.; 4 зр. 10 кр.; 4 зр.
50 кр.; 4 зр. 90 кр. (Дорожный вѣна фляшкамъ)

высылає

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ
и Філіп.

ГАЛІЦ. БАНКЪ КРЕДИТОВЫЙ
Почавши вѣдь дня 12 лютого 1889 выдае
АСИГНАТЫ КАСОВЫ
4% зъ 30-дневнымъ выповѣдженъмъ
4 $\frac{1}{2}$ % зъ 90-дневнымъ выповѣдженъмъ
всѣ нагодыч ся въ обгугу 5% асигнаты касовы зъ
0-дневнымъ выповѣдженъмъ будугъ опроцентованъ
по 4 $\frac{1}{2}$ % вѣдь 15 мая 1889. 2318
Передружъ не буде плаченъ. Дирекція.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ
ц. к. упр.в. гал. ан.

БАНКУ ИПОТЕЧНОГО
купе и продае

всѣ эффекты и монеты
по курсѣ денныхъ найточнѣйшѣмъ не вчисляющъ
нѣжкон провизіа.

Яко добру и певну любацію поручае

$\frac{1}{100}$ листы ипотечный короновы
 $\frac{1}{100}$ листы ипотечный
 $\frac{1}{100}$ листы ипотечный преміонованый
 $\frac{1}{100}$ листы товариства кредитового земского
 $\frac{1}{100}$ " Банку краевого
 $\frac{1}{100}$ листы Банку краевого
 $\frac{1}{100}$ облигаціи коммунальн Банку краевого
 $\frac{1}{100}$ позичку краеву галицку 3483
 $\frac{1}{100}$ позичку краеву галицку коронову
 $\frac{1}{100}$ позичку пропінациіну галицку
 $\frac{1}{100}$ " " буювницьку
 $\frac{1}{100}$ " " угорскихъ землищизъ державныхъ
 $\frac{1}{100}$ " " пропінациіну угорску
 $\frac{1}{100}$ угорскій облигаціи кидемнізаціи
всѣяныя ренты австрійскіи и угорскіи

всѣ тѣ цѣнаеры Контора вымѣны Банку ипотечного все
купе и продае

по найкористнѣйшихъ цѣнахъ.

ЗАМѢТКА: Контора вымѣны Банку ипотечного пріймае вѣдъ
П. Т. купующихъ всѣяныя вышесказаннъ а вже платитъ
мѣсечныя паперы цѣныи, такожъ зашавшій купоны за
готовку, безъ нѣякого водисення, а зашавшій листъ за
вѣдкомлемъ оправдомыхъ коштовъ.

До ефектыи у которыхъ вышійшій купоны, доставляе новы
режущіи купоны, за згоромыхъ коштовъ, котры самъ помоситъ

[illegible]

УЧИТЕЛЬ органъ русскаго товариства педагогическаго двѣнадцатилѣтняго педагогическаго-научнаго, выходяще въ 1 января 1888 г. у Львовъ ул. Вороньска ч. 2., Предшала на цѣлый рокъ 3 ар., на полъ року 160 кр. на чверть року 1 ар.

ФАБРИКА И СКЛАДЪ ПОВОЗОВЪ
М. НАССА
у Львовѣ, ул. Шпитальна ч. 2
ПОЛУЧАЕ

Вже вийшла
перша велика народописна
КАРТА
українсько-руського народу.
Зладжена
д-ромъ Григоріємъ Величкомъ
а виконана въ робітні Андрія
Андрійана літографа у Львові
коштомъ и закладомъ Товариства
„Провсвѣта“ у Львові.
Замовляти можна въ Товаристві
„Провсвѣта“ у Львові (ринокъ ч.
10, I. поверхъ)
Цѣна нинішная карты: 3-50 зр.
а для членівъ Товариства
„Провсвѣта“ и для передплат-
никівъ „Зоря“: 2-50 зр. за
примѣривъ.
Замовляючій зовлять долу-
жити 50 кр. на кошты пе-
ресылки.
Карта виконана въ 19-ти
краскахъ и напылена на по-
лотні.
9—12

Рух поїздів залізничних
важний з дня 1 мая 1896 року після годинника середньо-європейського.

Поїзди відходять зі Львова						ЗБ		ДО		Поїзди приходять до Львова					
поїздки			особові							поїздки			особові		
8:40	250	Н:00	4:40	9:55	6:45	—	Кракова (Відня, Вроцлав, Бер-	5:10	1:30	—	8:55	6:55	9:30	—	
8:40	—	Н:00	4:40	—	6:45	—	лина	5:10	1:30	8:45	8:55	6:55	9:30	—	
—	—	—	—	—	—	—	Варшави	5:10	—	—	8:55	—	9:30	—	
8:40	—	Н:00	4:40	—	* 6:45	—	Мушшин-Криниць через Тарнів*	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	Н:00	—	—	—	—	(тільки від 1 червня до 30 ве-	*5:10	—	—	*8:55	6:55	—	—	
—	—	Н:00	—	—	6:45	—	ресня включно)	5:10	—	—	—	—	—	—	
—	—	Н:00	—	—	—	—	Мушшин-Криниць через Ряшів	—	—	8:45	8:55	—	9:30	—	
—	—	Н:00	—	9:5	—	—	Хабівки через Тарнів	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	Н:00	—	9:5	6:45	—	Хабівки через Ряшів	5:10	1:30	—	—	—	—	—	
8:40	—	Н:00	4:40	—	—	—	Хабівки через Перемишль	5:10	1:30	—	—	—	—	—	
—	2:50	—	4:40	—	—	—	Розвадова і Надбережя	—	1:30	—	8:55	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	Рави рускої через Ярослав	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	4:40	9:55	6:45	Хирова, Сякова, Риманова,	—	—	—	—	6:55	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	Івонича через Перемишль	—	1:30	8:45	8:55	—	9:30	—	
—	—	—	—	4:40	—	6:45	Мезе Лаборча і Пешту, через	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	Перемишль	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	5:22	—	7:22	Лавочного, Мункача, Мисколь-	—	1:30	8:45	8:55	—	9:30	—	
—	—	—	—	—	—	—	ча, Пешту через Стрий	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	9:35	—	—	Гребенова (тільки від 10 липня	—	—	8:45	8:55	—	9:30	—	
—	—	—	—	—	—	—	до 31 серпня включно) через	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	Стрий	—	—	—	12:10	8:00	—	—	
—	—	—	—	5:22	9:35	*3:05	Скольного і Стриж*	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	9:35	7:22	лього тільки від 1 мая до 30	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	5:22	—	—	вересня включно)	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	Станіславова і Хирова ч. Стрий	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	Хирова через Стрий	—	—	—	12:10	8:00	1:51	*10:10	
—	—	—	—	—	—	—	Сучава, Ясе, Букарешту, Гу-	—	—	—	12:10	8:00	1:51	—	
—	—	—	—	—	—	—	сатина, Кересмезе, Коломні	—	—	—	—	8:00	1:51	—	
—	—	—	—	—	—	—	нядв переди, Бергомету, Чу-	—	—	—	—	8:00	1:51	10:10	
6:10	—	—	—	—	—	—	дина, Радовець, Кампільонга	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	Сучава, Печеніжчина, Чудана	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	і Бергомету (що понеділка),	—	—	9:50	—	—	—	—	
—	—	—	—	10:15	—	—	Радовець	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	Сучава, Ясе, Букарешту, Чор-	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	кова, Калуща, Кересмезе,	—	—	—	—	2:01	—	—	
—	—	—	—	2:45	—	—	Кімполонга	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	Сучава, Ясе, Букарешту, Гуса-	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	тина, Калуща, Печеніжчина,	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	10:15	Новоселиці, Радовець	—	—	—	—	—	6:13	—	
—	—	—	—	9:15	7:05	—	Сокала і Ярославля через Раву	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	9:15	—	—	руську	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	Белзця	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	Підволочиск і Бродів (з двірця	—	—	—	—	7:28	—	—	
6:14	2:25	—	—	9:48	—	Н:12	Львів Підзамче)	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	Підволочиск і Бродів (з двір-	—	—	—	8:15	5:45	—	—	
6:00	2:11	—	—	9:30	—	10:45	ця головного)	—	—	—	—	5:45	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	Зимної Води (тільки від 1 мая	—	2:18	9:55	7:42	4:45	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	до 6 вересня включно в не-	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	1:30	—	—	ділі і свята)	—	2:34	10:05	8:05	5:10	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	Бруховиць (тільки від 1 мая	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	до 6 вересня, в неділі і свята)	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	Бруховиць (тільки від 1 мая	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	до 6 вересня, в дні тижднєві)	—	—	—	—	—	8:03	—	
—	—	—	—	—	—	—	Янова (від 1 мая до 15 червня	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	і від 1 вересня до 30 червня	—	—	—	—	—	8:25	—	
—	—	—	—	9:5	3:00	8:55	включно, кожного дня)	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	Янова (від 16 червня до 30 серп-	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	ня включно*) щоденно, †) в	—	—	—	*7:50	—	†5:28	†8:54	
—	—	—	—	—	—	—	неділі і свята, §) в дні тиж-	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	днєві)	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	*9:45	†1:05	§ 3:00	Зимної Води від 1 мая до 6	—	—	—	—	1:10	7:48	—	
—	—	—	—	—	—	*6:25	вересня в неділі і свята	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	1:30	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	

Ужита. Година печатанія грубими черенками озна-
чають пору вічну від 6 год. вечером до год.
5-ої 59 мин. рано. В бюрі інформаційнім ч. к. е.
зедізняць державних у Львові ул. Третого
мая ч. 3 готель Імпериаль продажє білеті
стрелових, окружних і довійськ істотляючих
зшиток до їадї, як також таріє і розеладї

Ізгід з відді кишеневім. Інформації в справах транспортних і перевозових Часъ середно-євро пейскій ріжніть ся від часу дльовогого о 36 минут. Година 12 часу середно европейского = 12 годнаі 36 минут піода годинника дльи оного.

ЩАВНИЦЯ Заведене жерельно-купелеве и кліматична

Найсильнішій кислоти содово-солоній и зелѣзничий, а улітній: въ почачкахъ **сухотъ**, по запаленю легкихъ, въ астмѣ, въ катаряхъ легкаихъ и гортанки, въ недугахъ жолудка, вишокъ, печѣнки и гемероидальныхъ, при вытворюваню камѣня въ мѣхурі и паркахъ, въ недугахъ жѣночакъ, недокровныхъ, ослабленіи у вескихъ ставахъ нервовихъ и т. д. Купелі мінеральні, заведена **гідропатичне**, получене въ чисіованомъ д ра Колончковского на Медзюсю, купелі річній и т. д. **Заведене ингаляційне**, курація молочна, женяцією и кефіромъ. Лікарі заведена д-ръ Співорскій и пять лікарівъ заведена уділяє поради. Доїдъ до естаціи зелѣзничої Старий Санчъ. Сезонъ водѣ 20 мая. Замовленя на мешканя приймають зарядызаведенъ: „Горѣшного и на Медзюсю“. 97 3-8

ВЪ ТРУСКАВЦИ

Въ 1-6-мъ и 3-6-мъ сезонъ о 30% дешевше.

лѣчить ся зъ надзвычайнымъ успѣхомъ: Ревматизмъ, подагру, товстость, пѣсокъ нерковый, исхіасъ недуги жѣночй.
Обемксту брешуру о Трускавци высылає на жаданє зарядъ.
Першорядна реставрація п. І. Делибиньского, реставратора готелю Imperial у Львовѣ.

При закупнѣ товарѣвъ просимо покликуватися на нашу часопись.

Видеозапись в архивах: Мэри Блейк.

Центръ въ общ. Черноморск.

Дружестві Науковому нар. ім. Шевченка під керівництвом К. Водогригора.

Передплата на "ДЪЛО" и наложитѣль за инсераты
платитъ у Львовъ.

Передплата на „ДБЛО“ и налєжнѣсть за инсераты
платити у Львовѣ.

(Докладное.)

Подarki и инші донесени приватні числять ся по 15 кр

Хто винен? — що в палаті послов ухвалено внесення Барайтера, аби вибори в двох послідньх куріях відбувалися тайно картками? Надь тым пытаемь застаналяло ся коло польске цілы тижде, бо вѣдомо, що се жизненна справа для панств в кола. Результат сего доходженя подав презес Залескій на засѣданю кола в недѣлю, по чымъ же дискутовано надь цілою справою. Залескій заявивъ, що многі польскі послы, неприсутній на засѣданю палаты 5 мая, оправдали

Головна купіль у Смирні — будинок великодішний. З гарнов куполу, опертою на мармурових колонах, паде миле різнобарвне світло. В середині басейна в водотростях. Ціла обстановка в стилі старо-арабським. Такі представляє я собі палати Маврів в Іспанії. Близько тут часто в гарні, якого в Європі пошукати б. Простирала в рушани, шовковий тканин в великанській, не то, що в Європі, та й бери їх на собі ужиток, кільки хочеш! При роздиганні помагав нам хлопець в вузав нам на ноги малі стільчики замість пантофль. Ми не приймали до такихі шудель в ходимо по гладким помості дуже неаручо. Хлопець бере нас під руку в веде в першу комнату. Воздух — не пара вода — оґрітий тут до 25° Ц. Тут припочиває ся. Хлопець приносить нам чорну каву в нарізет. Ми віддаємось приємному діванству... За півт години веде нас хлопець у другу комнату. Тут температура ще вища. Лягаємо на особливий мармуровий диван в починає ся спеціальна процедура масажу. Хлопець гвєтє кожний м'яшкул, кожний сугуст перегинає. Ово болючо, але опісля, по різно-родних ползаннях в обмываєть тїлесне умучене так мило, що чоловік відпочинає в своїй комнаті дрімачи повені блаженства в широк прихильності до цілого світа...

Вже в купели впаде мені в око лице одного гостя. Стать врезана, костиста, лице

Россія постановила будувати залізницю зъ Мерву до Кущу, чимъ зацѣпила немало Англію. Кущъ є укрѣпленнымъ мѣстомъ въ посѣлостяхъ російскихъ 312 верстъ на полудни вѣдъ Мерву, 8 верстъ вѣдъ афганскон границѣ, а 140 верстъ вѣдъ Герату. Залізниця буде мала 330 верстъ довгости и має бути за два роки готова. Крѣмъ безперечно значѣня стратегічного буде тая залізниця мала велику вагу торговельну. Россійска торговля розширити ся на північний Афганістанъ, а особливо на дуже багату кравву Герату. Се ж то и є, що замалокоило Англію.

Новый шахъ персійскій повѣдомивъ царя о своѣмъ вступленю на престолъ такою телеграмою зъ дня 2 с. м.: „Пересвѣдченій о значливѣй прихильности Вашего Царского Величества, повѣдомлю Васъ о сумнѣй пригодѣ, що мене лашла ненадѣйно любимого батька, а нарѣдъ мой огорчула тяжкимъ смуткомъ. Обнимаючи керму правительства, уважаю се за мой першій обовязокъ, удержати и скрѣпити тѣ дружній звязъ, що лучила мого „дорогого батька зъ Вашою царскою родиною.“ Царъ вѣдповѣвъ отсею телеграмою: „Высказуячи Вашому Величеству мою живу участь въ Вашѣмъ горю, прошу приняти увѣренія, що щиро бажаю Вашому панованю щастя и славы. Надѣю ся, що дружній водносини и добре сусѣдство, якѣ такъ щасливо почались за панованя невіджалованого шаха Насръ-Едина, будуть тревати и дальше.“ На те вѣдповѣвъ знову шахъ Мусасеръ-Единъ: „Сердечно дякую Вашому Величеству за прихильность и бажане, якѣ Вы зволели переслати менѣ въ тепершній хвилѣ тяжкого допусту. Ще разъ користаю зъ нагоды, щоби Вашому Величеству высказати мѣ найщирше бажане, дальше удержувати и розвивати дружній и сусѣдскій водносини, такъ щасливо навазавъ мѣжъ Персією а Россією.“

Такожъ и вѣдєнскій двѣръ дѣставъ сини днями вѣдъ нового шаха въ дуже дружній телеграмѣ повѣдомлене о змѣнѣ престолу въ Персіи и вѣдповѣвъ на те зарѣвно дружно.

Въ италійскій палатѣ послѣвъ заявивъ міністеръ справъ заграничныхъ кн. Сермонета при розправѣ надъ Афризою мѣжъ ншимъ такъ: „Не можна и думати о тѣмъ, щоби опустити колыонію, бо въ тепершній хвилѣ оставлене Масавы було бы не меншою легководностію, якъ була тогдѣ, коли мы заняли Масаву. Правительство буде умѣло зъ дипломатичною розсудливостію оманути не безпеченство швидкихъ конфліктѣвъ. Скоро Англія для обороны Египту и для нашої помочи выслала выправу на горѣшній Ниль, зъ того часу оказала ся конечность, держати Касалу, котру Бальдісера хотѣвъ було вже опорожнити. Однако не можна затанти того, що удержане Касалѣ буде багато коштувати, бо выправа Англійцѣвъ буде трудна и потребавъ довго. Длатого мусимо справу Касалѣ полагати користою для себе, не забуваючи однако

Театру тутъ нема, концертѣвъ нема, про выстасы, музеѣ и т. п. нѣчо вже и говорити. Однако мѣсце, де все-таки збирають ся перѣзжій Европейцѣ, то café chantant. Тѣлько се не парискій café, не вѣдєнскій Ronacher-ы, — або, правду кажучи, оно те саме, але зъ тою вѣдливію, що тутъ грають и спѣвають самѣ выметы зъ Европы. Впрочемъ тутешня публика про спѣвъ, про гру не дбає — тутъ вде головню о бѣльшу або меншу наготу на сценѣ, о канканы и двоначники — вѣ, не такъ, — о скабріозній однозначники... Впрочемъ не дармо сказано: чоловікъ — звѣрь. Деколи мусять пролѣзти на верхъ звѣрчій ворогъ...

Рулетка кружати. Rouge? — noir?... Шампанъ пивать... Гарній дѣвчата послужують... Пробуй щастя зъ рулеткою и зъ дѣвчатами! Иде о бакъ. „Гурра! мы выиграли!“ День треба закончити славно...

Ану, за мѣстъ караванній! Тамъ передмѣстѣ веселе — тамъ єсть до шѣстдесятѣ домѣвъ и всѣ веселѣ. У нихъ ховають ся добро вѣльній и недобровѣльній жертвы невольничон торговли въ Европѣ — и Азіи. Выбирай!... Тутъ злучилась Европа и Азія, щоби розвеселити Смирну. Залѣній ворота замыкають тѣ крѣпости, за котрыми крѣсе ся веселѣсть. Але ворота на брѣнькѣтъ золота вѣдчиняють ся на-ростаяжъ...

Рано... Голова болитъ, змысли не сходятъ ся до нулы, жолудокъ въ непорядку, вѣс сусѣдны полонаній, усе тѣло охляло.

Нѣмцѣ — майстры, що все на свѣтѣ передумали, представляють сей станъ символічно въ видѣ котѣ, якъ несе на тарѣлцѣ солонного оселедця.. Казати правду? Чоловѣкъ остаточно все тажъ — с...я!

Р. 1884.

Я. О.

при тѣмъ на дружній водносини, якѣ мымо зъ давна до Англіи. За пять лѣтъ вѣдъ учальско-го договору Абессинія стала ся могучою военною силою и на границѣ нашої колыоніи все оставсе недовѣрчивою та вмовѣрно ударити на насъ въ хвилѣ, коли бы мы були замотані въ яку войну европейску. И такъ мѣгъ бы настати часть, коли Абессинія могла бы забрати важне слово въ войнѣ европейскѣй. — Міністеръ войнъ Рикоті боронивъ знову постанову правительства, щоби покинати Тигру и аргети ся протекторату надъ Абессинією. Хотачи вѣсти войну ажъ до пѣдбою, треба бы на те 5 лѣтъ и 1 1/2 міліарда. Мерній договоры абравано, бо Менелівъ подававъ пересадий жаданя. Правительство добуде всѣхъ силъ, щоби вызволити полоненныхъ. Министерство не думаетъ аны теперъ аны побѣдѣше покинати Еритрею; але хоче держати ся по Марѣи-Белѣзу. Такимъ чиномъ може настане спокѣй зъ Абессинією. Бальдісера дѣставъ повѣреніе припорученя, опустити Адіграѣ, коли бы уважавъ се за потрібне. Що-до Касалѣ годѣть ся міністеръ войнъ зъ кн. Сермонетою.

Зъ Риму доносятъ, що ген. Бальдісера вѣзавъ абессинскихъ расѣвъ Мангашу, Себата и Агостафарія, щоби пустили на волю италійскихъ полоненныхъ, бо наакше гѣрзо имъ буде. Расѣ Себатъ сказавъ, що не має жадныхъ полоненныхъ; Мангаша заявивъ, що выдѣсть полоненныхъ, скоро Италіецѣ уступятъ зъ Адіграѣ; а расѣ Агостафарія обѣщавъ выдѣти тыхъ 20 полоненныхъ, що ихъ має (дѣсла пѣзвѣйшон вѣсти такѣ ихъ выдѣвъ). Переговоры тревать дальше. Ген. Бальдісера мѣе остати ще колька дѣвъ зъ Адіграѣ, щоби доконечно вызволити полоненныхъ. Все затога Адігра-ту выносивла дня 4 с. м. 1860 людей.

На бенкетѣ въ Франкфуртѣ цѣсаръ и ѣм-ецкій, вѣдповѣдаючи на тоаѣ бурмістра, подякувавъ за патріотичне принятѣ и згадавъ за свого дѣда, цѣсера Вильгельма I, котрый, будучи королемъ зъ ласки Божон, хваливъ Бога и вѣдъ Бога дѣставъ корону. Вильгельмъ I. пованивъ бути прикладомъ для потомныхъ поколѣвъ, що тѣлько зъ Богомъ и черезъ Бога можна въ свѣтѣ чогось достигати. Цѣсаръ згадавъ такожъ за войско, що помогло дѣдови заложити цѣсарство ѣмѣцѣе та зацѣпнати Европѣ миръ, тревачий вже 25 лѣтъ. Цѣсаръ, высказавши за те подяку войску, закѣнчавъ тоаствомъ въ честь мѣста Франкфурту.

Князя Бісмарка не було на обѣдѣ; цѣсаръ выславъ до него телеграму, въ котрой въ сердечныхъ словахъ зазначивъ заслуги князя и высказавъ ему незабутну вдячність.

Князь Фердинандъ вернувъ дня 9 с. м. въ полудне до Софії. На дѣрци залізницѣ повитали его министры, члены снуду, всѣ дипломатичній заступники сгоронныхъ державъ, войсковѣсть, урядення и члены собранія. Улицѣ були пристроены, войско стояло въ шпалѣрѣ. Вѣдомъ говнивъ ся адвѣгъ народу. Снми днями вертає князя зъ дѣтьми до Софії. Вчерашній телеграмы доносили, що она має ще въ Ебенгалю забавати чотирѣ тѣждѣ; тымчасомъ она вже є въ дорогѣ до дому, а въ сѣй хвилѣ може вже и въ Софії. Цѣ єя поворотъ выдѣе князя до Мессеви на коронацію царя.

Для Зейтуну мала Порта настановити христіаньского наймакама, тымчасомъ зазначувала магомедавьского. До того же не цѣльмѣ додержала обѣтницѣ що-до амнестіи, опусту податкѣвъ и вѣдалаканя войска. Те все спонукало сгоронныхъ послѣвъ, що дня 7 с. м. вѣдали ся въ сирію и выступили въ своимъ замітками та докорами. На те заявляла Порты, що настановлено магомедавьского наймакама лѣше тымчасово, щоби не дразнити магомеданъ, але буде зазначено христіаньскій наймакама (тѣлько не сказано, коли се наступитъ). Амнестія и опусту податкѣвъ не оголошено зъ деваихъ причинъ, але одно и друге тави переводить ся. Такъ само в войско вже почало вѣдходити и буде дальше уступати. — Видно зъ того хабѣ нещарѣсть та кругаретво.

Доходять такожъ вѣсти о насильнѣмъ на-вертаню Вѣрменъ и нинѣшнихъ христіанъ на нѣлѣмъ. Доси має бути провѣреныхъ 5900 тавихъ случавъ. Отже и въ тѣй справѣ ладать ся заступники державъ починати нѣйѣс проан.

Про Крету доносятъ зъ Атенъ, що оултанъ вѣдложивъ ажъ на конецъ сѣрпця с. р. скликане заступниковъ кретенского населеня. Зъ той причинъ нарѣдъ дуже огѣрченній, бо знову колька мѣсѣцѣвъ мусять ждати на опѣдваній реформы. Готово прайти до ворохѣвъ. Грецке правительство такожъ дуже недово-лене, бо Порты не тѣлько що не зважавъ на вѣльній дипломатичній заходъ, якѣ Греція робить на крѣпость Креты, але поступає просто на суперѣвъ великимъ бажанямъ и надѣямъ грецимъ.

Одинъ англійскій дѣвникъ довѣдує ся зъ Нового Йорку, що тамъ збралась флѣота Сполученыхъ державъ. Здогадують ся, чи не ехотять тѣ державы вѣдати ся въ справу кубаньску. Зъ другон-жъ сторони мадрискій дѣвникъ горѣбавъ ся, ба навѣтъ грозить Сполученыхъ державамъ войною за пошпранѣ ворохѣвъ на Кубѣ.

НОВИНКИ

— Загалній зборы товариства „Рускій Домъ народный въ Калущи“ вѣдбудуть ся вѣвторокъ по Сомѣстію с. Духа т. є. 26 м. сѣ. мая зъ слѣдуючою програмою: О год. 9-ѣй рано богослужєне въ мѣсѣцѣй церквѣ за упокоѣй бл. п. Мих. Бачиньского, бужного предѣдателя, и за прочихъ упокоенныхъ ся членѣвъ. О год. 3 ѣй по полудни нарады въ сали концертной братѣвъ Ляндамаавѣ при ул. Долнискѣй зъ слѣдуючимъ порядкомъ дѣвникомъ: 1) сирывозданъ выдѣлу, 2) сирывозданъ комисіи контрольной, 3) вѣлата членскихъ выдѣлокъ, 4) выбѣръ предѣдателя и членѣвъ выдѣлу, 5) вынесєня членѣвъ. — Кождѣго зъ членѣвъ просимо придѣлати якъ вѣдѣльнѣе новыхъ членѣвъ и вырѣшати залагаючу членскую вѣладзу. — Вѣдъ выдѣлу товариства. Въ Калущи 10 мая 1896. Петрушевскій. — Романовскій.

— Сирывоздане польскихъ послѣвъ соймовыхъ Нема тѣждѣ, въ котрымъ въ котрый зъ польскихъ послѣвъ сѣлѣтъ зъ сгоронницѣа людского не сѣлѣвъ своихъ выбѣрѣвъ въ сирывозданѣ та не выслушавъ при тѣй нагодѣ въ потребу и зажалѣнь. Тѣ сирывозданѣ сѣла-дають послѣа ибѣла можности або передъ шпрѣшимъ кругомъ выбѣрѣвъ, або лѣше передъ громадавами зъ колькохъ сѣлъ, але въ сѣмъ другѣмъ случано не помнѣвають найменшого вѣтуса въ повѣтѣ, ино обѣздатѣ цѣлымъ повѣтѣ вѣдложъ и поперекъ. Сирывозданѣ посѣльскій сѣладалѣ вже послѣа: Бѣлоу, Сѣредѣвскій, Вуйцавъ, а онѣгда на зборѣхъ людскихъ у Вѣдѣвѣцѣхъ стававъ пос. Стѣла. Зборы були дуже членѣвъ, бо прибули люди такожъ зъ сусѣднихъ повѣтѣвъ, а вѣрѣмъ того оживленъ, бо сгоронницѣа людское задувало на нихъ звестѣи борбу въ прихильникамъ кс. Стояловского, котрыхъ чимъ разъ бѣльше въ тыхъ повѣтѣхъ. [Тутъ треба замѣтити, що мѣжъ кс. Стояловскимъ а сгоронницѣа людскимъ пришло въ послѣднихъ часахъ до роздѣленя, бо сгоронницѣа людское не хотѣло приняти програмы кс. Стояловского, опертон на програмѣ христіаньско-соціалѣй.] Пос. Стѣла пояснивъ зборѣмъ, длатого послѣа-сѣлѣе твѣрѣла два клубы (бо послѣа Поточекъ и Крамарчикъ хотѣли просѣбами вымолити вѣдъ стѣвчѣнѣвъ колька для сѣлѣнства, а клубъ сгоронницѣа людского волѣтъ домогати ся тыхъ колька рѣшучо, безъ политичнѣа жѣбрая) та длатого противній анціи кс. Стояловского (бо кс. Ст. зятѣвъ сѣлѣтъ до своихъ особаств борѣ въ ерархію церковную). Зборѣи ухвалѣла пос. Стѣла вѣдѣтъ до вѣдѣтъ. — Въ недѣлю по полудни стававъ пос. Ротѣръ передъ зборѣцами та мѣжъ ншимъ пояснивъ политичну соймовую клубу демократично. Декакій выбѣрѣвъ докорѣла за неясне поведєня демократѣвъ въ сѣмѣ, але выдѣнѣи ухвалѣли вѣдѣтъ до вѣдѣтъ пос. Ротѣрови. Зборѣи хотѣли при тѣй нагодѣ ухвалѣти догану пос. Іорданѣу (другому послѣа въ мѣста Кракова) за его выступѣ противъ пос. Бѣлоу, але що п. Іорданѣа не було на тыхъ зборѣхъ, то и вѣдложено єю справу до вѣдѣвѣдѣнѣйшѣа норы.

— Хвалѣно Товариство асѣкураціи „Дѣв-стеръ“ удѣлило даромъ громадѣ Рѣдѣвѣмъ коло Бурштѣна на закупку сизавѣи 20 ар. За сѣй даръ сѣладалѣ громада Хв. Товариству прилюдно шару подяку! — Дмитро Крайковскій, начальникъ громадѣи.

— Зѣздѣне исторично-фѣлософичнои сѣкціи Наукового товариства имени Шевченка вѣдбудѣе 13 ого с. м. [въ сѣреду] о годѣнѣ 7-ѣй вѣчеромъ.

— Зъ пѣдъ Топорова пишуть намъ: Місія духовна въ Топорѣвъ, деканѣта олеского — ажъ було оповѣщено въ 88 ч. „Дѣла“ зъ дня 2 мая с. р. — вѣдбула ся въ дѣнѣхъ 4 и 5 мая с. р., тѣлько, що она не була [якъ то писавѣ] устроєна заходами одного священника, але щирими трудами цѣлого канѣканального духовѣнства. Такимъ-жъ заходами будутъ при помѣи Божѣй устроєніи місії духовной въ Вѣдѣмъ-камѣни, Олеску, Пѣтричахъ, Пѣдѣрѣцахъ и Болѣжнѣвахъ. — Олѣкъ зъ мѣнѣжѣи братѣй Ж. Іоаннѣмъ Федюкѣмъ зъ Курѣвъ, повѣту бережаньского, опѣсуючи рухъ еміграційный въ своихъ парохіи. Вѣдѣтъ пѣше:

„Зъ весною 1895 р. огорчула агітація, за-охочуюча до еміграціи до Бразиліи такожъ сѣла Курѣвъ, Вѣдѣву, Пѣдѣмѣко, Гутѣско и Дѣмѣно належачѣи до мѣстѣ парохіи. Вѣганѣвъ по агѣнтахъ, котрыхъ именѣи и мѣсѣце побуту сохранило укрывало, не було коңцѣ. Правѣдній дуръ опанувавъ очокихъ до еміграціи. Зъ устѣ до устѣ переходили подробѣи о раю бразилійскѣмъ. Безнастанно ходили дѣлѣгаты зъ сѣхъ громадъ до Нарѣвъ, Перѣмышлянъ, Вѣдѣго, Новосѣлян и т. д. и тратили дорогіи весѣнній часъ та тяжко зарѣбленій або у лѣхѣара позачѣнній грѣбъ. Лѣдадошно розкидувано не лѣше рѣнѣсѣмъ, але и пѣтѣками та дѣсятками. Лѣгѣи выдѣвано въ Нарѣвъ, Стратѣвъ и другѣхъ сусѣднихъ урядѣхъ почтовѣхъ, щоби мѣсѣца почта ихъ не зрадѣла. Рѣвножъ заявляти на „шѣкарты“ [карты корабельнѣи] по 10 ар. надавали въ Нарѣвъ, а потѣмъ що дня ходили на нарѣвѣску почту вѣдѣдувати ся, чи шѣкарта прѣйшла. По довѣжѣнѣхъ выжиданѣхъ выхѣли выдѣнѣи въ недѣлѣстѣ 1895 р. декотріи емігранты и такъ вѣдѣвъ заведѣнѣхъ повѣсѣе сѣлъ выхѣла 22 особѣ руского а 19 латѣвского обѣраду. Оставшіи заняли выжидѣюще становище.

Рухъ еміграційный зъ часомъ прѣтѣхъ и навѣтъ адавало ся, що цѣльмѣмъ переставѣ.

Тымчасомъ знову зачали ся проходѣи до Львова до А. Шѣрбана; знову зачало ся розкидуване грѣша; знову оживла горячка еміграційна, а зъ нею жертволюбѣсть на цѣли еміграційнѣи, годѣа лѣшѣи справы. Рухъ тѣй сѣлѣдѣу а безнастанно — хочъ годѣ було его до вѣдѣти ся, бо все вѣдѣдувавъ ся въ набѣдѣльшѣи тайнѣ. Доперѣа пѣдъ коңѣцѣ сѣчня 1896 до вѣдѣтъ ся я, що Шѣрбанѣ вѣзавъ за саму пѣсѣнѣну до Удѣне зѣвѣжъ 25 ар. вѣдѣтъ самыхъ Курѣвѣвъ. Іоаннѣмъ сѣхъ-огорѣдѣнѣи зложено ажъ 130 ар. на дорогу до Удѣне, абы прѣвѣвъ „шѣкарты“. Для якогогѣ сѣвѣа рагачѣнѣе: го дѣка сѣладоуѣ за ту саму роботу та 10 ар., то 15 ар. и т. д. Такожъ сѣладоуѣ для нѣшѣхъ нѣбѣи-агѣнтѣвъ мѣшкѣючихъ въ сѣвѣдѣнѣхъ сѣлахъ та бѣльшѣи та меншѣи квѣты, але безъ весѣного додатного результату. Вѣдѣнѣи явъ нарѣдъ нащѣтъ ся, якъ его немилѣосердно вымѣсѣкуѣтъ, а выдѣвъ ся спонуканій вѣдѣвати до себе всѣхъ, що побѣвали ся за Бразилією, и повѣтрѣвъ вѣдѣтепершій мои доказы противъ еміграціи. А коли вже показало ся безѣуспѣшнымъ, звернувъ а ихъ увагу на прѣвѣлѣи а безѣосердѣи дѣтепершій ихъ выѣатки для дурѣвѣтѣвъ и заявивъ имъ, що самѣ безѣкорѣстовѣи вѣзѣмъ на себе обовязокъ вырѣшити корабельнѣи карты для выпроѣвѣвшихъ свои до мѣства, скоро тѣлько будутъ для мене щѣрѣи. Заразъ аголѣсало ся ажъ 14 родѣвъ. Я вѣнѣи сѣвъ до Удѣне до Сѣльвѣи Подарѣого чѣмѣе пѣсѣмо, щоби менѣ щѣро вѣписавъ, чи безѣплатѣо перевозѣтъ до Бразиліи? колька коштує вѣзда зъ Бурштѣна до Удѣне? колька зъ Удѣне до Бразиліи? Я долуѣвъ вѣдѣтъ разѣ снѣвъ всѣхъ родѣвъ хотѣвъ емігрувати.

За колькавѣцѣи дѣвѣвъ одержавъ а рахунокъ коштѣвъ подорожѣи для кождѣи родѣны особѣи, аъ увагою, що дармо на перевозѣтъ до Бразиліи. Рахунокъ выѣвалъ величѣсній. За до-рослу особу зѣлѣзницѣа зъ Львова до Удѣне коштує 15 ар., за дѣти по 7 ар. 50 ар. Зъ Удѣне до Рѣвѣ-Жанѣйро платѣти дѣтѣа особѣ 80 ар., дѣтъ вѣдѣ 8 — 12 лѣтъ по 40 ар., вѣнѣе 8 лѣтъ по 20 ар. Вѣеого лѣше три родѣны могли по-крыти тѣ розѣходы подорожѣи; прочимъ нестѣ-вало по 100 до 500 ар. Тымъ радѣнѣи а оста-тѣсь въ Галичѣнѣи, однакъ безѣуспѣшно. Вѣеого 4 родѣны рѣшѣлись вѣдѣступити вѣдѣ нанѣру емігрувати. Прѣчѣи вѣдѣтѣвъ тѣ рѣшучѣ: „Пѣдѣмъ, най буде, що буде, навѣтъ все одно. Кѣбы добѣратѣсь до моря, а тамъ уже янѣе дамо собі раду!“ Нѣякѣи аргументы вже не помогли. И дѣйствѣи 13 цѣтѣня с. р. выхѣли три родѣны на Стрѣвъ, Будапѣштѣ, Рѣву, Корѣмѣи до Удѣне. А зъ якимъ грѣшѣмъ записана? Якимъ Семѣ-ковѣмъ зъ жѣною и 2-рѣчною дѣтѣною мѣвъ у-сѣе 200 ар.; Андрухъ Мурѣвъ зъ жѣною, те-щѣи вѣ двома малѣми дѣтѣми мѣвъ около 500 ар.; Гринѣ Юзѣвѣвъ зъ жѣною и 7 дѣтѣми, зъ котрыхъ вѣеого трѣхъ вѣнѣе 12 лѣтъ, мѣвъ вѣеого около 180 ар. Зѣдержати ихъ было немѣжѣливо. На стѣціи въ Бурштѣнѣ на дѣли имъ бѣлетѣвъ. Пѣвѣхѣли отже вѣзѣми до Калущѣи и вѣдѣ дѣвѣ-лѣсъ до Удѣне. Бракъ грѣша у Юзѣкова бувъ, вѣдѣсь, причиною, що Подарѣи прѣиславъ листѣи, въ котрыхъ навѣе, що кождѣи мусѣтъ мати тѣлько грошей, колька на шѣкартѣ выписано, а коли-бъ кому не стало хочѣ-бы 1 ар., то лѣнѣше, щоби оставъ ся дома, бо зруѣнує ся.

И знову мои перѣсторѣи при вѣдѣнѣту-ванѣи тыхъ лѣтѣвъ была безѣуспѣшѣи.

Въ дѣнѣхъ 11 — 13 мая выбѣрають ся прочѣи емігранты, именѣи: зъ Курѣвъ родѣна зъ 11 особѣ зъ сумѣою около 250 ар., пѣвъ 7 особѣ зъ 350 ар., зъ 9 особѣ зъ 400 ар., зъ 7 особѣ зъ 550 ар., зъ 8 особѣ: родѣна зъ 7 особѣ зъ сумѣою 320 ар., зъ 6 особѣ зъ 450 ар., зъ 6 особѣ зъ 700 ар.; зъ Дѣмѣи родѣна зъ 7 особѣ зъ сумѣою около 300 ар., разѣмъ 33 Русѣвѣвъ и 20 латѣвѣнѣвъ. Цѣтѣнѣе тепѣрь: чи тѣи грѣшѣи вѣстанутъ на коштѣи дороги до Бразиліи? Думаю, що нѣ. Шо чѣеа емігранты, наѣли ихъ за-вернуѣтъ назадъ до Галичѣнѣи? — Чи правѣ-тельство не повинно бы для добра самыхъ емі-грантѣвъ заразъ передъ закупѣнѣмъ бѣлетѣвъ на набѣдѣльшѣи стѣціи зѣлѣзничѣи зажадати вы-казанѣа достѣтѣчѣихъ средствъ на дорогу? Ко-ли-бъ тыхъ, котрыхъ не стає гроша, завернѣно до дому, то уратовано бы ему бѣдай коштѣи подорожѣи.

— Зъ Бережаньского одержуємо до помѣ-щеня отсе пѣсѣмо: Прѣйшѣи на почту до На-рѣва рекомендаційный лѣстъ урядѣвой, наѣа-выи на почтѣ въ Бережанѣхъ [и рѣ 311] аза-адресованній до гр. кат. уряду парохіального въ Поручѣнѣи. Цѣи ексѣдѣиторъ почтѣвой въ Нарѣвъ выѣставѣи рѣцензіѣ [и-рѣ 123] и вѣдѣ-дѣсѣвъ его черезъ похѣбѣу не до Поручѣна, але до уряду парохіального въ Подѣсѣльнѣи. Тамѣш-ній русѣій парѣхъ [вѣдѣствѣи въ Бѣчѣвъ] пѣд-писує той рѣцензіѣ: „dnia 6 maja 1896 ks. Jan Wojewódka“ и вѣдѣсѣла на почту. Але цѣи ексѣдѣиторъ пѣванѣвъ похѣбѣу и той самыи рѣцензіѣ вѣдѣсѣлає до уряду парохіального въ Поручѣнѣи. Вѣру а его въ руѣи и не хочѣє о-чѣмъ вѣрѣти: русѣій священникъ таку марѣн-цію, якъ рѣцензіѣ почтѣвой, пѣдписує по поль-ски! Тамъ почта не знає нѣякомъ политичнѣа и до того въ Нарѣвъ ексѣдѣиторъ Русѣвъ. Та коли Вы, księże Janie, рѣцензіѣи пѣдписуєте по польски, то що жъ уже говорѣти о Вашихъ урядѣвыхъ пѣсѣмѣхъ до старѣства, до судѣи, до радѣи поѣвѣтовѣи, до радѣи шѣвѣльнѣи, до уряду подѣтѣкового? Чѣи жѣ Вы въ перѣконаны не По-лякѣи, бо мы, нещасливѣи Русѣны, маємо мѣжи собою и вѣодного такого священника, що зъ пе-реконаны є Полькомъ. Не мѣжу тѣлько аѣи рушъ зрозумѣти, якъ такому русѣскому свяще-нику, зъ перѣконаныи Польковѣи, живѣи є мѣжѣи мужицѣми-Русѣнами та и якъ ему русѣій хлѣбъ жує ся? — Мих. Моѣора парѣхъ зъ Поручѣна.

— Розбудѣне спѣячого фаніра. Фаніра, о ко-трѣмъ мы недавно тому доносили, що его при-спѣли въ Прѣсѣбурѣи снѣмъ гіпнотичнымъ и вѣ-вѣли до Будапѣшту на выѣставѣи въ оклѣній домѣнѣи, де вѣнѣтъ мѣвъ спѣи вѣсѣмъ дѣвѣвъ,

ДѢЛО

Выходитъ у Львовъ що дня (крѣмъ пѣдѣл и рускихъ святъ) о 5-той годины по полудни. Литературный додатокъ „Виблотека найзнаменитѣйшихъ повѣстей“ выходитъ во вторникъ, и во вторникъ и пятницу на перемѣну разомъ съ Дѣломъ.

Передплата и инсераты принимають: у Львовѣ Администратія „ДѢЛА“ ул. Баторія 24, Центральное бюро ogłoszeń ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Кароля Людвика 9, и А. Ольшевского ул. Килиньского 2; — въ Ярославль Л. Крижановскій; — у Вѣдн: М. Dukas, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Seilerstätte; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; Вѣ Франкфуртѣ и Гамбургѣ: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „ДѢЛО“ и напечатанность за инсераты платитъ у Львовѣ.

Передплата на „ДѢЛО“ съ литер. додаткомъ

въ Австріи: за границею:
на цѣлый годъ . . . 18 ар. на цѣлый годъ . . . 24 ар.
на полъ року . . . 9 ар. на полъ року . . . 12 ар.
на четверть року 4 ар. 50 гр. на четверть року . . . 6 ар.

у Львовѣ:
на цѣлый годъ . . . 16 ар. на полъ року . . . 3 ар.
на четверть року . . . 4 ар. на мѣсяць . . . 1 ар. 35 гр.

Редакция, Администрация и Экспедиция подъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи автентичны и не подлежатъ вѣдѣнню. — Рекламы неопечатаны въ рубрику. — Подписки принимають ся по цѣнѣ 10 ар. въ годъ. — Огласенія инсератовъ або въ мѣсяць а въ рубрику „Надоблѣне“ по 25 ар. а въ.

Подарки и иныя конесены приватны члени по 15 ар. въ годъ. —

Дѣдичъ о ситуаціи въ краю.

Мѣжъ кляубами, явля встаетъ въ галицѣ, комъ соимъ, есть такожь т. зв. кляубъ аграрный. Проводитъ сему кляубови гр. Стан. Стадницый. Надеждъ до сего кляубу переважно послы дней, котры не прилучили ся до вѣдѣнню нашихъ партійно-политичныхъ организацій кляубовыхъ, хочъ съ другой стороны можуть до кляуба аграрного належати такожь послы, що вже входять въ другі организаціи кляубовы. Всѣхъ членовъ кляуба аграрного мають дучати въ звязъ интересы аграрны, — але що у насъ въ Галичинѣ интересъ аграрный есть равнозначный съ интересомъ большой посѣлости, то й цѣлкомъ прародно склало ся такъ, що до кляуба аграрного належати выключно властители большой посѣлости, дѣдичъ, котрымъ припали въ участі мандаты галицкого стану аграрного. Послы-селяне не chcą ся мѣжъ тыхъ галицкихъ „аграріевъ“ и ихъ голосу не бере ся подъ розвагу въ рѣшавіи справъ аграрныхъ.

Члены того кляуба аграрного зѣхали ся у Львовѣ минушой недѣлѣ на нараду. Нарады тревали два днѣ, а о ходѣ тыхъ нарадъ помѣстила Gazeta Narodowa такий комуникатъ:

„Главнымъ предметомъ нарады було тепершнее положене политичне и сусѣльное краю. Передовѣмъ застановляли ся надъ агитаціею радикальною, яка чимъ разъ сильнѣйше шпирить ся мѣжъ населеніемъ сѣльскимъ. Однодушнo сконстатовано, що та агитація стремить консквентно до збольшеня роздору сусѣльного и выдѣла мѣжъ людъ гасла ненависти до богатшихъ, недоверѣ до образованныхъ, подіиуе вѣру и опертѣ на нѣй засады моральности. Наслѣдки сего агитаціи суть вже нинѣ велики умай, а дальшій могли бы бути ще гѣршій, коли сусѣльность сама не стане енергично въ оборонѣ загроженыхъ основъ сусѣльного ладу.

„Призвано згоднo, що обовязкомъ всѣхъ элементовъ интелігентныхъ а дбалихъ о будучасть краю е: дучати ся въ работѣ коло дѣйствително добра людю. Така работа науспѣшнѣйше перемаже безплодную агитацію, котрой видима цѣль — розорвати всякій звязъ, який доси дучать сѣльскій людъ съ духовенствомъ, дѣдичами и интелігенціею мѣскою. Тожъ треба поворотувати ся кождою нагодою, де можна стрѣтити ся съ селянствомъ, не лишь въ радахъ повѣтовыхъ, але такожь въ институціяхъ

льокальныхъ, якъ вулка рѣльничѣ, касы задатковъ, мѣсцевы рады шкѣльны и т. п. Вытревала работа для хѣсна селянъ въ тыхъ институціяхъ льокальныхъ буде доказомъ, що якъ разъ у верствѣ богатшихъ и больше образованныхъ найде селянны успѣшну раду и поможу.“

О нѣшихъ предметахъ нарады нема въ комуникатѣ згадки, хочъ годѣ приуспѣхати, то бы ажъ два днѣ радженю надъ справою „агитаціи радикальныхъ“ мѣжъ сѣльскимъ людомъ. Рѣвножь не подае комуникатѣ, длячого „аграріи“ якъ разъ въ сию пору уважали потрібнымъ такъ широко обговорювати справу „агитаціи“ мѣжъ селянствомъ, такъ що навѣтъ нараду надъ институціями кравого законодательства водложено до позѣйшого зѣвѣду. Але мы можемо догадати ся. Не що нѣшого спонукало пановъ „аграріевъ“ до той нарады, якъ лишь вислѣхъ у вѣдѣхъ выборы до рады державной. Ситуація политична и сусѣльна краю на кождѣй способъ теперь поважна и wymagaє пылной уваги „добродѣтѣвъ и опѣкуновъ“, бо кождо хѣлѣтъ може бути розвязанны парламентъ и розписаны новы выборы съ тымъ небувалимъ доси въ Галичинѣ новостями: лѣтою купрѣко и тайнымъ голосованіемъ при выборѣхъ посла. Коли бы выборы водбували ся послѣ давного способу, то въ такомъ случаю маемо въ Галичинѣ выработковану методу и нѣкому, а найменше „аграріамъ“, не треба тымъ хлопотати ся, але коли до выборовъ мають оставати новы элементы, то справдѣ вѣрта обговорити „агитацію радикальную“.

Загальнымъ именемъ агитація „радикальная“, бо се дуже выгѣдно, назвали „аграріи“ цѣлый рухъ селянскій, який послѣдними часами проявляе ся у насъ въ Галичинѣ и видѣе дезакъ успѣхы политичны, передовѣмъ въ захѣднѣй части краю. Для обороны противъ тыхъ агитацій зывають аграріевъ, чтобы всѣ элементы интелігентны дучали ся въ работѣ надъ дѣйствителнымъ добромъ людю. Шкода, що такъ позно прийшли тѣ „основы сусѣльного ладу“ до познания и ажъ теперь накликають до работы надъ „дѣйствителнымъ“ добромъ людю, бо якъ разъ головнымъ моторомъ руху людowego було и есть се, що „дѣйствително“ работы надъ своимъ добромъ селяне доси не бачили. Та лѣдѣи чѣи на будуче „аграріи“ потрудять ся дѣйство надъ добромъ людю, коли въ короткѣмъ начерку сего своен будучей работы попали у давній похибѣи, котрымъ якъ разъ вывелили грѣбанный для нихъ рухъ людовой. „Аграріи“ радять стрѣчати ся съ селянствомъ вже не

лишь въ радахъ повѣтовыхъ, але и въ чистѣ селянскихъ институціяхъ льокальныхъ, якъ вулка рѣльничѣ (у насъ читальнѣ), касы задатковъ, мѣсцевы рады шкѣльны и т. п. Съ стрѣча съ селянствомъ не може перевести ся въ иншій способъ, якъ лишь такъ, що мандаты, функціи и уряды, котры мають цѣлкомъ прародно бути въ рукахъ селянства, повинны дѣстати ся въ руки „аграріевъ“. Чи тымъ способомъ буде выконувати ся работа надъ „дѣйствителнымъ“ добромъ селянства? Рухъ людовой се якъ разъ протѣсть противъ сего опѣки „аграріевъ“, се якъ разъ домагане, чтобы селянство могло жити своимъ власнымъ пытомъ житіемъ, се борьба противъ того нашего политично-сусѣльного устрою, котрый засужуе селянина на меншѣсть въ самоуправѣ повѣтовой и громадскѣй. Шкода, що „аграріи“ не розвинули ще дальше плановъ своен намѣреной дѣяльности, бо певно мѣжъ тымъ институціями, де она мають стрѣчати ся съ селянствомъ, найшлись бы и окружны рады громадскы.

И зъ той цѣли нарады надъ положеніемъ краю вышло такъ, що „аграріи“ не думаютъ нѣчого поустати въ своихъ доси неправно загарбанныхъ правѣхъ, лишь противно, хотѣтъ засягнути ще дальше. Тымъ способомъ певно не спинити ся рухъ людовой, котрый вже теперь выдѣа ся „аграріамъ“ небезпечно радикальнымъ, лишь ще больше вѣтъ заострити ся, — а лѣдѣи чѣи бажавъ бы сего кождый горожанинъ дѣйство дбалий о добро краю.

Справы парламентарны.

Въ палатѣ пановъ водбуло ся вчера перше читане проекту реформы выборчон. Членъ палаты Феттеръ поставилъ внесенне, чтобы для сего справы vybrати спеціальну комисію зложеною зъ 15 членовъ, — по чѣмъ забравъ голосъ президентъ министровъ гр. Ваде-ні и такъ промовѣлъ:

„Привладаю велику вагу до ухвалы палаты въ сѣй справѣ, въ тѣмъ пересѣдченю, що справа буде якъ разъ розсуждена въ сѣй палатѣ цѣлкомъ независимо вѣдѣ всякихъ партійныхъ точекъ погляду а лишь зъ уваженіемъ на вышестон цѣли интересовъ державныхъ и загального добра. Мушу сконстатувати що всѣ сторонницѣ палаты послѣдъ своею ревностію и пожертвованіемъ причинили ся до ухвалы сего справы. Але не треба забувати,

что палата послѣдъ мала порѣшити реформу, котра глубоко засѣгае внутрь ен власного организму, змѣняе ен складъ и вытворюе немовъ новы условия ен истинности. Нѣяке сторонництво не може опертѣ ся сему чувству, навѣтъ при найбольшемъ безстороннаѣй оцѣнѣхъ сен справы. Однакъ палата пановъ, котра не руководитъ ся тымъ тѣснымъ поглядомъ, може выдѣти свой осудъ, чи акція реформы, яку зачала правительствѣ, есть згодна зъ добромъ державы.

„Правительство набрало пересѣдченя, что истинный обмеженя права выборчон не водповѣдають вже тепершнимъ вѣдѣностямъ, что выключене широкыхъ верствъ населеня вѣдѣ права выборчонго противѣтъ ся справедливости, что отже годѣтъ ся розвѣсти право выборчѣ на широкѣй основѣ. Въ сѣй способъ вже буѣтъ на-даванъ головный напрямъ реформы выборчѣй. Але правительство нѣ хѣлѣло не сумѣвало ся, что се розширене права выборчонго не може наступити на засадѣ загального права голосованя, котре зывають всякій рѣшѣнцѣ сусѣльных. Правительство не було бы згоднo ен на реформу выборчу, котра бы або нарушала индѣвидуальность подинныхъ королевствъ и краѣвъ, або вкорочувала признану въ австрійскѣй конституціи засаду репрезентации интересовъ. Длѣтого въ правительствѣннѣмъ провѣтъ реформы не предкладае ся принципіального переробованя нашон конституціи, лишь ен розвѣтокъ вѣдѣновѣдно до историчной засады нашихъ дѣлѣныхъ вѣдѣновѣ правныхъ. Вѣдѣнцѣ заявляю въ имени правительства, что сподѣно выжидаемо свѣтлон ухвалы сен высонн палаты“.

По тѣй промовѣ ухвалено выбѣрѣ комисіи зъ 15 членовъ. Въ складѣ комисіи входять: кн. Кар. Аверсепергъ, гр. Букоа, бр. Чедикъ, Чагларжѣ, Франкенштайнъ, д-ръ Инама-Стернегъ, д-ръ Янѣ, гр. Кевенгиларѣ, кн. Алѣ. Ліхтенштайнъ, кн. Ферд. Лобковичъ, гр. Иванъ Стадницый, кн. Штерембергъ, гр. Травиъ и гр. Замойскій.

Вѣдѣтакъ ухвалено безъ дискусіи нову процедуру экзекуціи, — а тымъ самымъ вже ухвалена обома палатами нова процедура цѣвильна.

Принято безъ дискусіи законъ о будовѣ зѣлѣнницѣ Ходорѣвъ-Подвысоке.

Въ палатѣ послѣдъ вѣла ся вчера дальша дискусія надъ реформою податковою при дуже малѣй участі послѣдъ, такъ що пос. Псайеръ въ свой промовѣ острѣи словѣи докорѣвъ послѣдъ за такое несѣвѣство

Галицѣвскій вѣйтъ.

[Картина зъ галицѣвской исторіи.]

Я бы цѣлкомъ не писавъ тон исторіи, тымъ менше не посылѣвъ бы ен до фейлетону, але що-жь, коли галицѣвскій чоловікъ планѣвъ передѣ мною реванши слѣзоами и про-снѣвъ, чтобы конче все списати и послати „до друку“, чтобы, мовлявъ, цѣлый свѣтъ дѣзнавъ ся, що десть тамъ въ глухѣмъ закутку нашого краю е село Галицѣвъ, а въ нѣмъ славный вѣйтъ...

— А може вы, паночку, будете легкѣи на руку, — додавъ галицѣвскій чоловікъ, — и коли людѣ перечитають ту штуку, то може Господъ змылуе надъ нами...

Дай Боже, щобъ а буѣвъ легкѣи на руку, — але ось та исторія:

„Гей, гей, милый Боже! — почавъ менѣ оповѣдати галицѣвскій чоловікъ, — нема здаеся, нѣгде на свѣтѣ такого другого вѣйта, якъ въ нашѣмъ Галицѣвѣ! Бо по другихъ селахъ видно якѣсь лучшій порядѣи, якѣсь ладъ, якѣсь рухъ, отже выхѣдѣтъ, що тамъ и вѣйты мусѣть бути лѣпшій. А насъ Господъ Богъ тяженько покаравъ, лѣбѣи таки за нашѣ грѣхи... Ще перше, то було повѣ бѣды, но коли его выбрали другимъ наворотомъ за вѣйта, то вже тогдѣ настала въ нашѣмъ сѣлѣ скарана година. Бо нашъ вѣйтъ такъ распѣсудѣвъ ся, такъ розпѣвъ ся, що другого такого пѣнѣцѣ и въ цѣлѣмъ сѣлѣ не знайдѣшь. А волае буѣвъ зъ него тверезый чоловікъ!... Ранѣмъ придетъ, жиды

въ коршмѣ ще сѣдѣтъ, а нашъ вѣйтъ все калѣтае до дверей: „Вѣдѣнѣтъ!“ И сѣдѣтъ въ коршмѣ до полудня або й цѣлый день и залагоджуе тамъ всѣ справы громадскы. Зблизѣеся вѣчѣръ, а вѣйтъ зновѣ кватѣруе ся до коршмы... И сидѣтъ вѣйтъ тамъ до цѣвѣночи, и сидѣтъ бы може цѣлу ночь, но якъ жиды зачѣнутъ проснѣти: „Вуйцѣ, бѣйте ся Бога, вѣдѣтъ вже до дому, бо нема чѣмъ свѣтити!“ — тогдѣ доперѣа „вуйцѣ“ выносѣтъ ся, а часомъ, коли дуже пѣный, то треба его ажъ по-подъ бѣки завестѣи, або навѣтъ на пошѣхъ занести до дому... зъ гонорамѣи. А зъ вѣйтомъ разомъ в радий тримають компанію, и больша часть громады бѣжитъ до коршмы, мовъ по свячену воду. Черезъ тѣе и справедливости нема... Всѣмъ въ насъ иде на мѣру кильшка: хто спѣвъ вѣйтѣ, а зъ намъ и раду громадску, того буде й верхъ, а кого не стати на почастунокъ, то той пропаѣтъ, якъ пѣсъ на ярмарку. Тримай у руцѣ кильшокъ, а адаеся, что зъ певностію заѣвътъ бы съ вѣйта навѣтъ до самого пекла... А людѣ чимъ разъ больше бѣдѣють, жидѣвъ у сѣлѣ чѣмъ разъ больше множѣтъ ся, а поратунку нема нѣ въ-вѣдѣи. О якихъ порядѣкахъ въ громадѣи не згадуѣтъ! Колькохъ насъ завѣло разъ бесѣду, чѣи бы не було добре для власной користи завестѣи въ громадѣ насѣу по-значкову, а вѣйтъ въ прикѣ. „То бунтъ!“ каже. То може бы шпѣхлѣръ громадскѣй привѣсти до ладу... бо громадскій шпѣхлѣръ у насъ буѣвъ давнѣйше, но коли нашего вѣйта выбрали въ-друге вѣйтомъ, то зъ той поры и шпѣхлѣръ засѣпѣтъ ся. Вѣйтъ и на тѣе каже: бунтъ, а ему вторюють радий: бунтъ. Що-жь мы зрѣвно бѣдѣи, нещасливѣи? Коли такъ

дальше поѣде, то мы пропадемъ, станемо жидѣвскими наймитамѣи...

Якъ низько упавъ нашъ вѣйтъ, най намъ, пановѣну, послужѣтъ а доказъ ось-така пригода:

Заложѣлись у насъ недавно два хлопцы. Гриць каже:

— Знаеъ що, куме Иванѣ? Я нашому вѣйтовѣ дамъ у писокъ зъ-вѣдѣи и зъ-вѣдѣи, а вѣйтъ не толькѣо что не буде гнѣвати ся, але ще мене въ руку поцѣлуе.

— Ну, тои вже штуки не поважѣшь! — вѣдѣказуе Иванъ.

— Заложѣмъ ся, що покажу!

— Добре, заложѣмъ ся.

— О пачку тютюну.

— Добре.

— Ходѣмъ до вѣйта!

А де-жь вѣйта шукати? Розумѣеся, въ коршмѣ. Сидѣтъ за столомъ та й думку думае, лѣбѣи чѣе, чѣи не знаѣде ся хтѣе, щобъ ему залѣвъ горло.

— Гей, вуйцѣ! — закликавъ Гриць, вѣдѣчѣивши дверь, — а ходѣтъ но сюда, на подѣсѣи!

Залѣдѣи вѣйтъ вышѣвъ на подѣсѣи, а тутъ его Гриць бразъ-бразъ зъ-вѣдѣи и зъ-вѣдѣи въ лице. — А що? смакуе?

Вѣйтъ лишь очѣи выбѣдѣивши и языкъ вывалѣвъ, самъ не знае, зъ-вѣдѣи се на него спало...

А Гриць стоѣтъ и смѣѣа ся.

Вѣдѣнцѣи вѣйтъ опамѣтаѣвъ ся.

— Що ты, Гриць? — каже, — чѣи ты сказѣвъ ся, чѣи зъ розуму зѣйшовъ? Чѣи ты не знаеъшь, что тобѣ се на сухо не уѣде?

— Я такъ собѣ зажаргузѣвъ, — каже

Гриць. — Но ходѣмъ, навѣмѣи ся, най ся со-тѣй кае!

— Ну, ну, ходѣи, — каже вѣйтъ — коли не хочѣшь въ арѣштѣ сидѣти! — и грозѣтъ пѣдѣмъ, но ему зъ очѣи видѣи, что вѣйтъ цѣлкомъ не гнѣвае ся.

И оба вѣйшли до коршмы, мовъ-бы межѣи нѣчого не було, а за ними втѣснѣвъ ся и Иванъ, щобъ до тепѣрь стоявъ въ углѣи и вѣдѣвъ цѣлу рѣчу.

Въ коршмѣ гачѣвъ Гриць фундувати горѣвку и пѣиво, а вѣйтъ лыкае, якъ вѣдѣа брагу, та все приговорюе:

— Пѣймо, братѣ Гриць (въ него кождѣй братъ, хто его пѣитъ), не журѣмъ ся, а все буде гараздъ! Ось, мѣвъ пошѣвѣи людѣи! — и обѣдѣа Гриця обѣручы.

А вѣйтъ усе має примѣвку: „пошѣвѣи людѣи“, коли наѣе ся, и коли вже свѣта Божого не тѣмѣтъ и языкѣи не може обернути, то все ще мѣмѣрѣи: „пошѣвѣи людѣи“ та й „пошѣвѣи людѣи“... Богъ его знае, де вѣйтъ того навѣчѣа ся...

И ще має одну пѣскудну привычку: Коли наѣе ся до безпамѣи, то зараѣтъ за пономѣтъ всѣхъ цѣлу по рукахъ, навѣтъ жѣдѣе. До того и тепѣрь пришѣло. И коли Грицѣи дѣ-ставѣа ся вѣдѣи той гонѣръ, тогдѣ вѣйтъ вставѣа и кѣвѣнуе на Иванѣ:

— Ходи, та не забудѣа за пачку тютюну!

Ось, пановѣну, якого мы маемо вѣйта въ Галицѣвѣ! И щѣ намъ бѣдѣи, нещасливѣи робѣи зъ такимъ сѣромѣмъ? — плакавъ перѣдѣ мною и лѣмѣвъ руки галицѣвскѣи чоловікъ.

— Ну то старѣйте ся его скинути зъ вѣй-

повинна своїх обов'язків. Тут засідають — говорив він — не „заступники“ народу, а „переступники“.

В дискусію піднесено декілька бажань. Пос. Рибич вказав, що реформа податкова не принесла селянам великих користей та жадає, щоб при чистоті доходів каталістральних до висоти 300 ар. опустити податку 15 а 20 процентів. — Пос. Д. Абрагамович докладає, що опустити в податку 15 а 20 процентів не повинні виходити в тосені літ менш ніж п'ятдесят років, але в обшарі двірських. Поставив поправку, що половина надвипли доходу має припасти крайній та що ті опустити мають асигнувати в день 1 січня 1896 р. — Пос. А. Авсіць в Кайзеря перерахував, що при справі відносного бурмістерства, при чому пос. Авсіць вказав, що лівий німець не має довіри до правительств. — Пос. Кро- наветер жадає, щоб податок домово- чинний знизити не о 12½, прц. лиш о 15 прц. — Пос. Кайцль поставив внесення, що- бы при розділі опустити в податку 15 а 20 процентів, що в більшій мірі дроб- ний податок анж більшій властиві- сті, при чому жадає поштовго голосування над своїм внесенням.

На тій перервано дискусію. — Пос. Вашатий інтерпелював в справі упо- слідження мови чеської в Тешіні. — Пос. Залеский питає, як стоїть справа з при- мусовою аскурацією.

Слідуюче засідання палати нині, в се- реду.

Перманентна комісія для реформи зако- на карного ухвалила вчора проект закона, пропущений пп. Пінінським і Ругоским, що до кар за намову до еміграції. Хто за- нимався агентурою еміграційною без кон- сенсу, сей підпадає карі арешту від 8 днів до 6 місяців. Намову до еміграції брехли- вими заохочуваннями карає за злочинним арештом від 6 місяців до двох літ, а есентуально і до трьох літ враз з карю грошевою до 4000 ар. — Рівнож ухвалено резолюцію, щоб правительство чим скорше виконало ухвалу палати послів що до закон- ного управління еміграції. Резервтом сеп справи став пос. Пінінський.

Дискусія, яка тепер веде ся надъ заво- номъ вводячимъ до особисто-доходного подат- ку, закінчили ся вчора вчора вчора вчора. Становиско сторонників парламентарних су- против реформи податкової подібне до ста- новиска в справі реформи виборчої: всі ма- ють щось закинути а остаточно такі згодять ся на реформу податкову після правитель- ственного проекту. Лиш один молодий Чехи будуть голосувати проти, бо кажуть, що більш- не лиха як добра наконіть ся сею реформою. На слідуючій тиждеві має прийти підъ дис- кусію справа ревізії катастру ґрунтового.

товства — толкував я галицькому чоло- вікові, — уйдіть ся до начальства, представте цілу річ, як і що єсть, то може его усу- нуть...

— Ах, ходили ми, панові, ходили в депутатів, та нічого не скуралі.

— Що-ж вам казали?

— Навали на нас бунтовниками і ще які- нись „варехолами“ [Бог его знає, що оно значить те слово!]. „А ви вийдіть — кажуть — мусить бути вийдіть, бо він є добрий вийдіть!“ Ось що! І ще зачепились собі бреху, бо тепер вийдіть на нас мстити ся і доскулити нам, як може.

Ві мені — каже — нічого не зробіте, а я буду вийдіть, як довго самі схочу, аж поки собі не заслужу золотого „ментеля“!

— А при виборах вам вийдіть на кого голосувати? — спитав я галицького чоло- віка.

— На кого? На того, на кого ему вже скажуть голосувати... на того, що горілкою, пивом і дреглами купує собі голоси.

Я похилив голову і задумав ся. При- кро мені було слухати тей бесіди.

— Але правда, — говорив дальше гали- цевський чоловік, — при останніх вибо- рах нам вийдіть не голосувати ні на кого, бо перед самим голосуванням так зрівняв ся, як вбоже сотворив. Наганяли крутили ся за нашими вийдіть. „Де — кажуть — га- ллицевський вийдіть?“ А він лежить під ла- ю, як дубина. Аж кров мусіла пускати, щоб его догнати ся, во поки коло него опо- рали ся, то було вже по голосуванню, але в за- тей дстав вийдіть похвалу і нагороду...

Ах, Господи Боже! що нам зроби-

Школьна просвіта в турецькій повіт.

VIII.

Літом 1895 року перенесено заступни- ка старости п. Герасимовича до Львова, а на его місце прибув в турецькій повіт п. Біль- нівський, брат міністра фінансів. Той пан був давніше старостою деє на Мазурах, та за щось там взяв его з-вдтам до Львова а вбрав заслали до Турки. Як той пан ізвуде в свій цілий світ опуще- ний повіт, о тій невідно знають уже чі- читателі „Діла“ в вірних дописів з-вд- си. Та я о всім тій на-разі не згадую, але хочу тільки зазначити, яке становиско за- няв п. Більнівський до школярства в по- віті.

П. Більнівський тепер так заредає в повіт турецькій, що як так дальше буде, то при найближшій обчислені статистичній туті дойде певне до 99% аналіфобств. Та- ко в 96 до 99 не далеко. П. Більнівський як п. к. староста і як предсідатель п. к. окру- жної ради школярства охолодав горя- чий напрям инспектора п. Духовича до- тично виконувати примусу школярства і допрова- дять до того, що деє тих 14 бідних шкіл в повіті турецькій майже пустою світять. Френкція геть упала. П. Більнів- ский — брат міністра — лично зборонює у- чителям вказувати діти незаписані і не- ходять до школи, заявляючи, що він не у- дїлять екзекуції до виконання примусу шко- лярства, бо той примус цілком непотрібний. П. Більнівський — брат міністра — дарував самі публично всі ті грошеві карі за непо- сылані дітей до школи, котрі були вже пра- вильні при уступлені п. Герасимовича, заявивши прилюдно всім вийти на зборах, що карі грошей за непосыла- ні дітей до школи ніхто не сміє ні на- кладати ні стягати. П. Більнівський — брат міністра — зазначив цілковито чинність п. к. окружної ради школярства турецької, бо від листопада 1895 до тепер не скликав той ради як предсідатель і заявляв, що той ради не- скликає, хоч важні справи школярства не по- лагоджені залагають. На наперані п. к. инспек- тора Духовича і прочих членів ради, щоб кінче вже раз засідані ради скликав, він каже, що має інші справи на голові, важ- нійші ніж дурні справи школярства. П. Біль- нівський — брат міністра — на послідній засіданні окружної п. к. ради школярства 11 листопада 1895 р. уніс ся цілком непо- трібно непогамованим гнівом на п. к. инспек- тора Духовича, перервав цілком непо- трібно і неправдою тое засідані, на котрому майже ніхто справу не полагоджено, — що супротивляв ся цілком регуляційови. П. Біль- нівський — брат міністра — уділяв самі відпустки учителям без ніякої відомості, навіть п. к. инспектора окружного, і те бід- ний на 5-6 і більше днів, для того був не- раз так, що инспектор окружний при- їжджав школу яку візитувати, а учителя всіма дома, бо дбавши відпустку від п. Більнів- ского, поїхав собі кудись за своїми оруда- ми. П. Більнівський — брат міністра — звів всі школи в турецькій повіті до абсурду

тя, як вам рятувати ся від такої ганьби? — став знов плакати і руки домати гали- цевський чоловік.

— Порадіте нам, панові, змалуйте ся надъ нашим недугом! По других селах лю- де просвічають ся, закладають читальні, скле- пи, каси позичкові, а в нас панує тьма кромішна...

— Що-ж мені з вами робити? — про- мовив я, — яконсь надзвичайно ради я вам не дам, але ось що вам скажу: На разі тяжко, щоб ви могли вже тепер що-небудь цупного у себе зробити, бо людей, що так, як ви, асїйше дивлять ся на світ і ко- трих де хто називає „варехолами“ чи як там, єсть у вас же дуже мало. Но старай- те ся чесно ватах одиномцїв чим раз більше поможати так, щоб в громад як найкорше була більшість людей таких, як ви, а тоді ви і вийти собі виберете, якого самі схочете, і раду громадську, і заведете у себе порядки такі, як видите по других, просвічених селах...

Сумно то історія! — подумав я собі, коли відійшов від мене галицький чоло- вік, — не зарозумію також і потішна. Чи- тателі самі здорові знає, для чого сумно... А потішна для того, що прецїв і в такі глу- хий закуток нашого краю, як Галицьке, починають вже люди приходити до самопозна- ння і зрозуміння своїх інтересів. Тяжко се- ний приходити, втерть вї в очі, но час не стоїть на місці, час іде, а в часом, Бог дасть, і в Галицьке вкнше буде...

Т. Венгліно.

а що так єсть, о тій може хто хоче пере- конатись кожної хвилі. Та правда, — наво- ли б на сю справу глядіти з цунету полі- тика теперішньої системи, то така робота бу- ла б цілком мудра, бо де тільки аналіфа- бетств, як в турецькій повіті, так можна легко і всі вибори переводити після способу теперішнього та й взагалі можна цілком вільно не в одній поштані собі так, як то дїєся нині, бо позна річ, що в темних народом при якій-такій силі можна робити все, що захоче ся. Інша річ, чи тям ребити ся добре людям? до чого та- ка робота виває доведе? та й що світ на тое скаже? Люде мислячі, придивляючі ся близь- ко тому, що в нашій повіті дїє ся, асї- люють прилюдно до висших дотичних вла- стей і просять, щоб тій аномалії кінче по- ложено.

Наш повіт турецькій також великий до- стоїнний чомусь мають ні за що. Коли по- слідній раз ір. Казимир Бадені, теперіш- ний президент міністрів, будучи ще наміст- ником виводив майже нішим школи в Самбері і замітив, що школа відбрана по- мещена в цілком лхмі будинку, то звер- таючись до п. бурмістра самбєрського сказав: „Taki budynek odpowiadni może być na szkole chyba gdzie tam w Turce, ale nie w Samberze!“ Така тота Турка нещаслива! А хто тому ви- вень? Га, відповіди легка, хто знає наш від- носна турецькій.

Вибачи мущу сказати ще й то, що до системи оглушені в турецькій повіті при- чинає ся багато напрям системи колонізацій- ної в нашій Галиції. Після вступу в нас приносів мусїє сїлська молодіж у нас на Русі — отже і в турецькій повіті — в другій роцї науки вчитись по польськи, і то так, щоб „dziesięć szkolne płynnie czy- tały i porządnie w polskiej mowie wyrażały się“. О тое учителя мусїє дбати більше, ніж о що инше. Нашому маленькому Бойкови при- ходить тота польська дуже тяжко і то єсть при- чиною великого знохочення зараз в почат- ках до школи. Нарікають Поляки на чомі- сь стоїть на те, що в Конфесійній прави- тельство російське наказує вчити по селах велико-русского языка а в Познаньщій язык Прусакі мучать діти німеччиною. Ба, а По- ляки не тото само у нас роблять? — не на- мятуючи на засаду: що тоб не мило, не чини- другому! Або возмїмь до примусової сватко- вави сват польських по селах в школах, де живон думі латинського обряду нема, — чи то справедливо? А чому-ж на Мазурах не учать по руски і не обходять в школах сїлських сват руських? Тото все підпрає у нас систему оглушені — Verdummungs- system...

Ще одно куріозум турецьке. В Ільняву єсть школа. Учитель [Поляк] щось там ніби вчив, але годі; тям вільно дітей годі було чого навчити, для того дїти не вміли ні по руски, ні по польськи читати — чїстї- сько аналіфобств, хоч до школи ходили. Але п. учитель хотїв кінче перед п. инспек- тором поведичатись якимсь поступом і на- узане заслужити. І що-ж сарака учитель робить? Учить діти беззастанно, силом — хрестити по руски на польській ладі, так: „В імї Отця і Сына і Духа святого“ [за- мїсть „святого Духа“] Амнь. Тяжко було ді- тей на таке переломити, бо дома хрестились правильно. Пан инспектор при візитації ка- же дітям хреститись і мовати молитву, а єснотергши зараз, що учитель і діти за ним хрестять ся з польськи, представив п. учите- лев тую неправильність двогладну. На то п. учитель цілком простодушно каже, що „w taki sposób zamysla zaprowadzić jeden fa- cinski obrządek we wsi ruskiej!...“ То чей же оригіналь!

На тепер вібачу, а о матеріальних від- носинах в турецькій повіті межі народом і о інших подїях оригінальних напшу поївнїше.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Чеський посол д-р Гретр ставав сен- недїл перед своїми виборцями в Лїбохо- вицях. Мїж ними говорив так: „Коли ір. Бадені обрав керму, поступав як справ- ний політик. Він старає ся поїнати всі сторонництва та відносини і вивав до себе деяких послів. Мене покликав одного з перших. Ір. Бадені вислухав всі бажаня; вказав, щоб ему сказано, як би нх споз- нати, і заявив, що має найліпшу волю, що зробити все можливе, тільки потребує на те часу, поки не найде на все добродї хвилі. Так говорив мабуть вїмь сторонництвам. Але обїцати — нічого не обїцував, бідї нам. І добре зробив; бо ліпше нічого не обїцувати і нічого не зробити, ніж обїцати а не зробити, як се зробив Тато. Ір. Ба-

дені не жадав від нас, щоб ми не ста- вали в опозицію; він був лише тей гадки, щоб ми гамували ся, щоб не виступали так палко та по троха шадли его особу. Словом: він хотїв, щоб ми троха осла- били нашу опозицію. Ір. Бадені а для кожного дружини і люблячий. Він навів так да- лено зайшов, що сказав, що буде старати ся зворотити до справі чеської. Більше він не сказав. Але так зробив щось, за що мо- жемо ему справді бути вдячними: він за- лишив натяка про „дївне товариство“ (як по- шивє звано молоді-чеських послів. Прим. Ред.). — Про ір. Туна сказав бесїдник, що ір. Бадені усував его не за-для молоді-Че- хов, але за-для себе самого, бо дальше не мїг з ним виступати. Чеському народові ір. Бадені досить багато різних усту- пків; але то єсть окрушка. Може тям окруш- ков більше ніж за Тато; може они і більш ніж за Тато: але все-таки окруш- ки, котрими годі вдоволати ся; та годі врати ся головному жаданю, чеського права держав- ного. Але в тій справі Бадені не в го- лові уступити. З молоді-Чехами поступає те- першнє правительство ліпше, ніж поперед- ний; але тям оно і небезпечнїше, бо через те годі і против него поступати так безо- глядно. При тій же всім чеські послы не залишили опозиції, хоч, що правда, прома- вляють тепер лагіднїше, не бодуть так як передше, не стрїляють такими острими набо- ями; тепер стрїляють набоєм, що видають гук, але не ранив так, як давнїшій. Та- ким вистрїлом, що мїг був влучити і ранив міністерство, могло бути згодне голо- сованє против реформи виборчої. (Голос: Того ми хотїли!) Бесїдник не хоче вдавати ся в те, що промавляло за реформою а що против; лиш замїчає, що его сто- ронництво не має причини прислугувати ся соціальним демократам і побивати ся о мандати для них, бо они не узнати наро- дности, а его сторонництво є передовим на- родне, чеське. Отже не було причини побивати ся за реформою. А що до челяди, то ся вї- коли не добивала ся права виборчого, а й те- пер не мало спуде ся, коли вї будуть влі- нати до голосуваня. Все-ж таки признати треба, що кожний з чеських послів, як там собі голосував, голосував єдино з глубини свого переконаня, а не для яких- там непотрібних причин. А головне хо- дило в тій справі о те, чи з огляду полі- тичного розумно є правительство ір. Бадені по- пирати чи ослабити. Безперечно становиско ір. Бадені по переведені реформи вибор- чої скріпило ся дуже. А скріпати ся ще більш, коли він переведе ще і реформу подат- кову та угоду з Угорщиною. Він переведе і те, тільки вже без чеських послів; бо оно було вже за багато, коли в чеські по- слы хотїли ему і в тій служити. Скаже хто: адже-ж добре, коли скріпати ся стано- виско ір. Бадені; він же обїцав забрати ся до чеської справі, то вкнх би скріпати ся та полагодив є. Отже в тій то і річ, чи він справді має такий намір. Де-хто ка- же, що так. „Але я — каже бесїдник — старий посол, що вже під невідним прави- тельством боров ся, не вірю в те. Коли приде до того, а ми ему до того часу будемо у всім догоджати, то він скаже: „Дуже жалую, але годі!“ (Голос: Так є!) Поки не знаємо, чи з часом не приде нам ста- нути в найсилнїшій опозиції до ір. Баде- ні, поти ми не повинні его оруж самі застроювати, щоб колиє не звернув его против нас. Ми-ж не так ставмо про- тив Бадені і его міністерства, як про- тив всен системи, против централізму. Централізм хоче нас онїмечити, політич- но не дає нам волі, а економічно зводять нас на же-ри. А ір. Бадені не є нічим ин- шим, як централістичним міністром; для того мусїмо бути і против него. Ре- форма виборча є справою єдиною. Ли- шїм же єи і забудемо та не роздїраймо дальше рани, завдані нею агоді нашого клю- бу. Для того я не розбрав сен справі, щоб не долівати олави до огню. Нехай то буде лиш короткою переминаючою бурею. Але од- ну на поївнїше повинні ми вивести з того науку, щоб в таких справах звертати ся вперед до першїх наставі, котра одна має право рішати в народних справах: а роз- умно вїче мужїв до віри. Так і в тій справі ми повинні були скликати та- ке вїче. Отже лїпше минає, а глїньмо вї будуче: як маємо поступати дальше? Від- повідь на те питанє дана давно: доти маємо бути в непохитній опозиції, доти не будемо мати заповуни, що дбавесь нам повне пра- во. А доси не сталося нічого подібного, і ми не маємо найменшїх причин ослабляти свою опозицію або єи залишати для дружного у- смїху ір. Бадені. Коли бы се зробило мо- лодічеське сторонництво, то чеський народ у- прятать бы его ще швидше, ніж старо-Че-

НОВИНКИ.

хоть. Але треба не лишнь говорити, а й посту-
пати після того, щоби правительство знало,
що ми не є опозиція зъ дозволу найвысшай
губерній, — не опозиція, до котрой намъ ір.
Бадені строятъ інструменти. А виборці му-
сять пильнувати поведєня своихъ послѣдѣ. Ко-
ли бы котрый зъ нихъ хотѣвъ задрѣмати, по-
виненъ его розрухати до нового жьтя. Будьте
переконані, що лагодностію и жебраки нічо-
го не вѣдѣмо; зъ Вѣдѣня нічого намъ не да-
дуть по доброй волі або зъ любові, лише те,
що самі виборемо собі непохитностію и влас-
ными силами.

По довгой розправѣ, въ котрой ударяно
на чеського посла Айма, що выхвалює ір. Ба-
денского таке, наче Месію чеського народу, —
на Narodni Listy, що тому-жъ п. Аймови да-
ють повну волю въ своихъ стовпцяхъ, ухва-
лено резолюцію, въ котрой зборъ заявивъ п.
Греговичъ свое довѣра и похвалили особливо те,
що вѣкъ при третіймъ читанні голосувавъ про-
ти реформы виборчон. Вѣдтакъ высказує ре-
золюція жалъ збораныхъ, що бѣльшѣсть че-
скихъ послѣдѣ голосувала за реформу, че-
резъ що скрѣпило ся правительство, непри-
хильне Чехамъ. Далше заявляютъ зборъ
терпѣе невдоволеня, що п. Аймъ въ своихъ
выборчѣмъ окрузѣ и въ Narodni List-ахъ величає
Баденского мовъ приятеля Чеховъ. Резолюція
заявляє чеськихъ послѣдѣ, щоби въ всею силею
выступали противъ угоды зъ Угорщиною та-
кою, яка триває вѣдъ 1887 р., противъ новелъ
промысловон, противъ реформы податковон и
т. д. Наконецъ заявляє ся чеськихъ послѣдѣ до
вытравленя и збѣльшеня опозиції до пова-
женя кожного правительства, поки не настане
таке, котре бы разъ займало ся до полагожде-
ня чеського права державного. Резолюцію сю
принято одностолосно.

Дня 10 с. м. зборало ся въ Празѣ око-
ло 300 особъ, переважно студентѣвъ на до-
вѣрчѣн зборъ, на котрыхъ ухвалено протестъ
противъ обходу угорского тысячилѣтя. Студен-
ты хорватскій, словѣнскій и чеській явили ся на
зборахъ вѣдъ. Однѣ зъ бесѣдникѣвъ розповѣ-
дають, що ресторатъ чеськой техничон академіи вы-
точивъ слѣдство дисциплінарне дѣмъ студен-
тамъ за те, що підписали протестъ хорват-
скихъ студентѣвъ противъ угорского обходу.
Вѣсть тая викликала на зборахъ велике обу-
рєня.

Телеграма, котрою новий перскій
шахъ повѣдомивъ цѣсаря Франца Йосефа о
своѣмъ вступленіи на престолъ, має дату 3
с. м. и звучить майже дословно такъ само,
якъ перша телеграма до царя. Цѣсарь відпо-
вѣвъ такожъ дуже дружно, бажаючи щастя и
гаризду новому шахови, а зарекомъ удержана
и на далше дотепершнихъ дружнихъ від-
носинъ зъ Персією.

Зъ Масау доносять, що дня 11 с. м.
вѣдпипили першій вѣдѣлѣ италійского войска
зъ поворотомъ до Італіи. — Въ Римѣ розбѣ-
шла ся зъ міністерства войны вѣсть, що расъ
Мангаша на погрозы ген. Бальдісера постано-
вивъ вызволити италійскихъ полонникѣвъ и ве-
дѣвъ те саме вчинити такожъ расови Себа-
стови. Ген. Бальдісера мавъ вчера опустити
Адигратъ.

Межъ американскими Сполучеными
державами а Испанією зайшла послѣд-
ними часами задріка, досе не полагожде-
на. Пятьохъ Американцѣвъ, що плыли на Ку-
бу, узявши власти испанскій за те, що мовъ
то они везли повстанцямъ оружє. Узявше ихъ
засуджено судомъ военнымъ на смерть. На тую
вѣсть починило американское правительство е-
нергичній крокъ у правительства испанского,
щоби вѣдъ своихъ земляковъ відвернути за
судъ. Але зновъ управляючій Кубою генералъ
испанскій Вайлеръ заявивъ своему правитель-
ству, що подасть ся до дикііі, коли бы зне-
сено его засудъ. Ожже мабуть мимо тои погро-
зы ген. Вайлера засудъ не буде виконаний;
бодай пови що не страчено ихъ, и ведуть ся
зъ тѣмъ справѣ переговоры.

Дня 11 с. м. малый король испанскій,
въ униформѣ войскового ученика, и мати его,
королева регентка відѣрили въ Мадридѣ на-
ряженѣ. Тронева рѣчь обговорює такожъ по-
дѣвъ на Кубѣ. Хочъ для Куби ладили ся ре-
формы, то тая повстала тамъ ворохобня, бо
ворохобники не самоуправы бажають, а само-
стійности. Коли бы ворохобня побѣдила, то
завернулася бы въ задъ цивілізації. Але Испа-
нія не жахає ся ибѣныхъ жертвъ и усмирить
ворохобникѣвъ, а въ слуханий часъ переведе
реформы. Тронева рѣчь зазначує вѣдтакъ друж-
ній відносини до заграницѣ и навѣтъ до аме-
риканскихъ Сполученыхъ державъ.

У Франція поклялися сими дѣлами
выборѣ до радъ муніципальныхъ. Остаточный
высѣдѣвъ выборѣвъ такий: въ 234 мѣстахъ
мають бѣльшѣсть републиканцѣ, въ 85 радѣ
мають або соціалісты, въ 20 консервативны, а
въ 12 мѣстахъ бѣльшѣсть є неясны.

— При доповняючихъ выборахъ до рады
мѣста Львова, котрі відбудуть ся въ пятницу
15-ого с. м., ліста руска буде роздаватися
передъ рагушемъ. Руснабѣ-выборѣвъ проси-
мо, щоби взяли жану участь въ сѣхъ выбо-
рахъ. — Рускій комитетъ выборѣвъ.

— Надзвичайній загальній зборъ товариства
гимнастичного Сокдѣвъ у Львовѣ відбудуть ся
въ четверъ 14-ого с. м. въ хатѣ товариства
[улиця Подвѣтъ ч. 7]. Пригадуємъ се въ дру-
гамъ-членамъ проси́мо, щоби численно яви-
лись на зборахъ и тымъ доказали, що не
брали ніколи ані одного зъ дружинъ сокдѣ-
вонъ коли старшина кличе за раду надъ до-
бромъ товариства! — У Львовѣ 13 мая 1896.
За старшину товариства В. Нагорный голова.
В Львовскій скарбникъ.

— Кружокъ правникѣвъ въ товариствѣ „Ака-
демична Громада“ поминавъ дѣнь знесеня па-
нщины відчитавъ тов. Здеревского на тему
„Панщина и ея знесеня“. Відчитъ відбудеъ 3
(15) мая о 7 годѣвъ вечеромъ въ львовѣ то-
варства „Академічна Громада“, на котрой ви-
дѣлъ Кружка правникѣвъ запрошує охочыхъ. —
Вѣдъ вѣдпипу Кружка правникѣвъ.

— Проф. М. Грушевскій выголосить другу
часть відчиту „Поступова Польша“ въ пятни-
цу о годѣвъ 7-ой вечеромъ въ комнатахъ „Рус-
ковъ Бесѣдъ“. На сѣй відчитъ запрошує Клубъ
Русинокъ такъ своихъ членѣвъ, якъ и членѣвъ
товариства „Русковъ Бесѣдъ“ и „Львовского
Бояна“.

— Зъ „Львовского Бояна“. Вправы мѣшаного
хору відбудуть ся въ пятницу о годѣвъ 8-ой
вечеромъ въ комнатахъ „Русковъ Бесѣдъ“. Зъ
огляду на близкій концертъ, проси́ть видѣль
вѣхъ членѣвъ, щоби явили ся точно и въ
комплетѣ. — Присприжайте потѣдъ завтра [въ
четверъ] прогулку товариства. Мѣсце збораня:
Высокій замокъ вѣдъ улицѣ Театальской о го-
динѣ 3-ой въ полудня. — Боянъ.

— Вѣче въ Збаражи, заповѣджене на 13 (15)
мая, не відбуде ся въ той дѣнь, але відложе-
но его за-дѣвъ дуже короткого часу на третій
дѣнь Зеленихъ святъ т. е. на 21 п. ст. мая. —
О томъ звѣщають пп. Яцко Остапчукъ и Ядвухъ
Шингельскій.

— Завтра 14-ого с. м. значе ся о годѣвъ 9½
архирейское богослужєне въ церквѣ св. Васи-
ліянова [при ул. Зябленичѣвъ 24], котре від-
правитъ Г. Ем. кардиналъ-митрополитъ, а пе-
редъ богослужєнемъ відбудеъ ся обвѣщенє
однѣмъ изъ семеръ домашнихъ.

— На священникѣвъ до Бразиліи зголошено
до сѣй поры въ рускій львовскій консисторіи
чотирьохъ кандидатѣвъ. Однѣмъ зъ нихъ намі-
равъ митрополитъ выслати разомъ зъ двома
делегатами, котрыхъ пославъ видѣль краевый
до розслѣду, въ якѣмъ положєню знаходять ся
галицкііі емігранты въ Бразиліи. Прочііі священ-
ники мали бы выѣхати до Бразиліи на влас-
ный коштъ.

— Въ справѣ еміграціи до Бразиліи читаємо
въ „Газетѣ Львовскій“: „Пѣсля найновѣйшаго
вѣдѣній еміграція до Паранъ цѣлкомъ застоно-
влена; емігранты жь до Рио Гранде до Суаи и Са-
нта Катарины мусять самі оплачувати подорожъ.
До державы Санъ Паоло є вправѣвъ персѣвъ
безплатный, однавѣ емігранты галицкііі вѣдъ
того виключеніи. Натомѣсть агєнты вербуютъ
до обвѣщеня провинціи Minas Gerasos, до емі-
гранты галицкііі не годѣвъ вѣсти відносинъ клі-
мату, длѣтного мусить ся рѣшучо остережи
передъ еміграцією до сѣй провинціи. — Зъ Зба-
ражского выѣхала була въ цѣлѣнъ депутадія,
зложена въ однѣмъ дѣльварѣ и двоухъ селѣвъ до
Генуи, щоби засягнути вѣдѣній що-до дѣльшого
стану еміграціи. Депутадія зайшла и до кон-
суляту, выказуємъ въ припоручєннѣмъ вѣдъ
трехъ урядѣвъ парѣхильныхъ. Вѣсть, що без-
платный персѣвъ стримано, не хотѣла тая де-
путадія вѣдѣній, гадаючи, що власти умисно
розсѣвають таку погословку, щоби селѣвъ по-
держати вѣдъ еміграціи. Консулъ поинформує-
мъ ахъ о відносинахъ въ Бразиліи: звернувъ
увагу на небезпечности, на якѣ выставляютъ
себе емігранты, и выказавъ одну рѣчь, на ко-
тору досе мало хто звачаєтъ. Позавѣвъ прѣзѣ-
тельство бразилійское якує часть грунту при-
рѣкає выселєнцѣмъ до заселєна пѣсля ихъ
выбору, то емігранты гадають, що заразъ по
приѣдѣ до Бразиліи дѣстануть грунту вына-
ченъ для себе, ворють его и засѣють. На
дѣль-жъ дѣстануть они лише кавалоокъ дѣсъ
вѣдѣльного, котрый въ великимъ трудѣмъ и на-
кладѣмъ мусить корчувати, управляти, до того
власнымъ коштомъ закладати дорогы а стеж-
ки, щоби мати сполучєня зъ нашими колоніи-
ми и забѣспечити собі відбутъ своихъ проду-
ктѣвъ. Зъ огляду на сѣ рѣчь аєвъ, якѣ емігра-
нты, що представляли собі, мовъ то они заста-
нуть всею готове, рѣзчаровують ся и яка ихъ
жде праця. Шо агєнты еміграціи не аформ-
муютъ тѣмъ выселєнцѣмъ а всею представля-
ють имъ въ розжєвхъ краскахъ, сѣ рѣчь пев-
на. Депутадія збаражска була у вѣлькихъ агєн-
тѣвъ еміграціиныхъ. Можна надѣяться, що
агєнты представили депутатамъ еміграціи въ
вашѣмъ свѣтѣ, нѣжъ консуляту. Наполе такъ,
то маємо однѣмъ доказъ бѣльше, щоби остерѣ-
гати передъ баламутю агєнтѣвъ.“

— Навѣтъ колоністы нѣмєцкііі зъ Галичины
емігрують. Сими дѣлами выѣхати зъ повѣту
стрипскѣмъ до Америкѣ вѣлькѣ родитѣль аѣмѣ-
никъ, хочъ пмъ тутъ вело ся вѣдѣльно добре.
— „Общество покупи земель“, на котре
своего часу збравъ жертвы пок. о. В. Ружич-
кій и складавъ ихъ въ „Народѣмъ Домѣ“,
оже вѣдѣно въ реестрѣ товариства зарѣбо-
выхъ. Якъ вѣдомо, справу заснована сего об-
щества пробовано вже вѣдъ шѣсть лѣтъ, однавѣ
львовскій судъ краевый робивъ трудности за
принятіемъ статута. „Галичанинъ“ высказує на-
дѣю, що сѣ общество уконтитує ся и значе
свою дѣльнѣсть ще сего року.

— Зъ правдивою радостію приходять ся
намъ познати нову руску фірму промыслово-
торговельну у Львовѣ. Сими дѣлами отворено
при ул. Рускѣй ч. 1 (въ домѣ „Провѣтъ“) „Першу руску торговлю и рукодѣль-
но вѣлькѣного рода парамєнтѣвъ цѣр-
ковныхъ и заставъ етоловонъ зъ хан-
ского и правѣного срѣбла — підѣвъ фірмою
Богеніи Спѣжарскій и Вол. Устен-
скій, а знанє фахове и сѣмѣдѣсть особѣ, ко-
трѣй зложили сѣу фірму, давъ якъ найдѣльшу за-
поруку, що якъ найдѣльшій кругъ рускій будутъ
вдовѣленъ підѣвъ вѣськимъ вѣдѣломъ, якъ що до
цѣны тѣмъ и доборового матеріалу. — Опо-
вѣстѣю о отворєннѣ сѣй торговлѣ розсылаємо
зъ нѣмѣнѣшимъ числомъ нашої газєты.

— Въ лѣсѣхъ тудерковичскихъ коло Угрино-
ва убито 7-ого с. м. заблудяного дѣла, самца
дворѣчного. Имѣємъ заблудявъ ся вѣдѣвъ зъ
любѣвъ волыньскихъ, зъ вѣсѣдѣмъ околѣцъ
Володимира волыньского, де тягнуть ся значній
просторы лѣсовъ. Убитый лѣсъ [ранєный въ
праву лопатку] важивъ 250 пѣльграммѣвъ, рога
доперва відросла, були 7 цѣмъ довгий.

— Смерть черезъ забѣбѣны. Однѣ 20-лѣтнѣ
дѣвчана въ Гауполіи — якъ пнѣшуть часописъ
— дѣстала коросту на цѣлѣмъ тѣлѣ и тая яз-
ва доскѣлювала їй цѣлый рѣбѣ. Мати дуже
журилася, якъ бы хоробу вылѣчати, але кры-
ла передъ вѣсьми, а найбѣльше бояла ся, щоби
парѣбка о томъ не довѣдалася. Вѣдѣна мати
засягнула рады у кумы, а тая сказала їй, що
хто у нѣмѣній цѣбѣвъ або въ вѣльній четверъ
скупѣвъ ся рано три разы въ зимаѣвъ вѣдъ, того
короста поєвъ. Радѣ сѣу зачула дѣвчана и
ждала ночи мовъ спасєня, а коли яєвъ вѣдъ
спѣла, побѣгла до побѣльшонъ рѣвъ скупѣвъ
и — утопила ся. Нещасна мати оповѣдала о
пѣбѣдѣ людѣмъ, що лѣхій духъ дѣвчану вы-
гнѣвъ въ ночи зъ хаты и утопѣвъ...

— Смерть перского шаха Наср-ед-діна зѣвѣ-
стѣла турецка прѣса ось-якъ: „Около полудня
[дѣльшого дѣла] шахъ вышѣвъ зъ своихъ па-
латы на проходѣ, нагдѣ зробило ся ему аде и до
пѣвъ годѣвъ вѣдѣвъ Богу духа“. Про убійство
шаха султанъ не казавъ згадувати зѣвъ болѣвъ
о себе, такъ само нѣвъ своего часу шахъ Наср-
ед-дівъ зборанѣвъ персѣмъ часописѣмъ по-
давати зѣвѣстѣ, що прѣзидентъ Франціи Карно
згнѣвъ вѣдъ шѣлѣгу.

— Дрѣбній вѣсти. На Высѣмъ замку у
Львовѣ застрѣльєвъ ся мѣскій огородникъ Іо-
сѣфъ Яблонскій. — Въ Червѣнцѣхъ узаконѣла
ся въ 52-мѣмъ рѣцѣ жѣта Мальвана Глѣбовѣ-
ца, вѣдова по профессѣ семинаріи учительской
Иванъ Глѣбовѣцкій. — Сего року відбудуть
ся чотирѣ мѣжнародній выставки пѣбѣвъ въ Ав-
стро-Угорщиѣ: въ Празѣ, Градцѣ, Інсбруцѣ
и Будапѣштѣ. — Богатѣ жєрєло наѣты выбух-
ло сими дѣлами въ Мруковѣ [повѣту яєльско-
го] въ глубинѣ 165 метрѣвъ. — Вѣсть подава
нами передъ вѣлькѣма дѣлами о атєнтатѣ на
кѣстѣль св. Себастіана у Вѣльцѣхъ прояснилась
о стѣлькѣ, що справѣвъ хтѣсь підложивъ підѣвъ
кѣстѣль петарду динамитову и она выбухла, але
кѣстѣль не ушкодила. — Намѣстникъ кн. Сан-
тушнѣмъ выѣхавъ на два дѣвъ до Кракова, щоби
заяти участь въ публичномъ засѣданнѣ акаде-
мій; въ тѣмъ самѣмъ цѣлѣ выѣхавъ тамъ М. Бѣ-
жинскій віцєпрѣзидентъ краєвой рады шѣль-
нон. — Маршалѣмъ краевый гр. Стан. Бадені
вернувъ зъ Берлина. — На университетѣ кра-
ківѣмъ утворєно доцентуру языка и літера-
туры авлійской; лекторѣмъ имєнований на
рѣбѣ слѣдуючій Мх. Дѣвѣнцкій. — Намѣст-
ницѣмъ позволено Феліксѣмъ и Каролѣмъ Гди-
рамъ амѣнѣти назѣско на Цѣщєцѣ. — Въ
Вѣльцѣ пом-рѣла Павлава Ковратовичѣва, вѣ-
дова по повѣтъ польскѣмъ Ковратовичу Серо-
комліи. — Военный судъ російскій въ Калѣши
засудивъ трехъ воєвѣвъ на смерть за те, що
въ жѣтѣмъ 1895 р. перейшли на територію про-
ску и въ Студинцѣхъ замордували Вазирѣвѣвѣ-
ву и ея слугу, тѣла ихъ полили наѣтѣмъ и за-
палили, дочуку Вазирѣвѣвѣвѣмъ показѣчили и
зѣбѣвѣвали 180 марокъ. — Въ вѣлѣмъ повѣду
зѣльвѣного мѣжѣ Вѣдѣмъ а Зѣльбургѣмъ
застрѣльєвъ ся будѣнничій Володимѣръ Бо-
гуславскій, родѣмъ зъ Черновѣцѣвъ, замѣшаный
у Вѣдѣнѣ.

На дѣслане.

Henneberg-Seide

— nur licht, wenn direkt ab meinen Fabriken bezo-
gen, — schwarz, weiss und farbig, von 35 kr. bis fl.
14-65 p. Meter — glatt, gestreift, kariert, gemustert,
Damaste, etc. (ca 240 versch. Qual. und 2000 versch.
Farben, Dessins etc.), porto- und steuer-frei ins Haus.
Muster umgehend. Doppeltes Briefporto nach der
Schweiz. 16 (1)

Seiden-Fabriken G Henneberg (k.u.k.Hofl.) Zürich.

Наука штука и література.

— Рускій народный театр въ Тернополіи
выставѣвъ зъ четверъ [7-ого с. м.] комедію
Судермана „Честъ“. Хочъ яка цѣнава штука
а все-жъ не приманила нашої отѣмѣлой пуб-
лики въ бѣльшѣмъ числѣ. Гра артистѣвъ була
зѣвѣдѣль добра. Особѣливо п. Ольшанскій ролю
гр. Траста зъ его повагою, розвагою та вѣль-
соціинымъ спокоємъ вѣдѣвъ дуже добре. П.
Яновичъ, яко Робертъ Гайнеке, гравъ добре
лишь часами за скоро переходивъ зъ роздѣв-
єня до суконного. Оба Нѣмѣцъ, зѣвъ оѣдѣнѣвъ
старый Гайнеке [п. К. Пѣдѣмѣнцкій] та Огонѣ

ДОБРЫЙ ЗАРОБОКЪ

може мати той, хто займе ся
доставкою живыхъ раковѣвъ,
вѣдѣтъ центуринъ, кнѣву и т. п.
Информация и зголошеня при-
має дѣмъ торговельный Dionis
Kosnierski Wien IX Lichtenstein-
136 в 10 strasse 21/4.

мужъ Августъ [п. Шеремѣтъ] дуже сподоба-
лись публичѣ. П-на Фіцѣрѣвна порозумѣла
свою ролю Альмы зѣвѣмъ траєно. И прочііі
артисты выѣшли зъ своихъ рѣль безъ закидѣвъ.
Лишь одно: трошки занадѣто було чути суфлера.

Телеграммы „Дѣла“

Вѣдѣнь 13 мая. Вчера відбули ся ту збо-
ры антѣсемітѣвъ; промавляли кн. Ліхтенштайнъ
и д-ръ Лжеєрѣ. Сѣй поєнѣжѣвъ свое зрєченє
зъ бурмістрѣвства. Принято резолюцію про-
тивъ поведєня крайнихъ націоналѣвъ, що вно-
сѣвъ розладъ до сторонницѣвъ. — Лібералы нѣ-
мєцкііі постановили вѣзвати управу лѣвѣвъ,
щоби въ радѣ державной внесла интерпєляцію,
чи правительство амѣнѣло своѣй поглядѣ на
справу бурмістра вѣдѣньского; коли бы такъ,
то чимъ правительство оправдѣвъ тѣмъ аѣву. Туя
постанову доручєно гр. Кінбургѣмъ.

Будапѣштѣ 13 мая. Міністеръ Банѣи по-
хѣвъ до Вѣдѣн, щоби, якъ важѣтъ, порозу-
мѣти ся зъ міністромъ Голуховскимъ що-до
вѣдѣнѣвъ, яку має дати на интерпєляцію,
внесєну въ угорскѣмъ сеймѣ въ справѣ бѣл-
градскихъ демонстрацій противъ Угорщины.

Берлинѣ 13 мая. Дѣносѣтъ зъ Франкфур-
ту, що въ часѣ поѣту цѣсаря уважено тамъ
40 особъ за обиду мѣстѣмъ.

Римѣ 13 мая. Военный судъ выдѣвѣвъ
уже аѣтъ обжалованя противъ Баратієро.

Александріи 13 мая. Вчера умерло тутъ
22 особѣвъ на холєру.

Вѣдѣзѣ.

Земляки!

Судьба и будучность русковъ духовнои
стаціи Долѣге зъ дочерню Моршинѣвъ загро-
жена вѣдѣвъ довѣного часу, а то черезъ основанє
зѣвѣдѣвъ куп-лєвого въ Моршинѣ, а ще бѣльше
въ Долѣмъ черезъ нѣмѣнѣвъ элементу магур-
ского, числячѣмъ уже нѣмѣвъ около 150 душъ.

Старєнѣмъ, бѣльше аѣтъ 150-лѣтнѣ цер-
ковѣ въ Долѣмъ вѣдѣвъ давня потребує основ-
нонъ реставраціи, и внутрѣшнѣмъ обновѣ. И
дѣйстѣно, удалѣсь намъ перевєсти частинѣ
вѣдрєствѣрованє нашої матерѣонъ церквы, але
на дѣкѣнѣнѣ реставраціи и внутрѣшнѣмъ обно-
влєнѣ — у насъ нема вже наймєнѣшихъ средствъ.
Голѣдѣмъ, нуждемыхъ, неурѣжайныхъ тѣмѣтъ
лѣтъ, элементарній допугѣтъ, аѣтъ слѣты и гра-
ды, будова школы и нѣмѣвъ дѣвѣвъ та дражнѣ —
те все зложѣлось на крайну нужду парѣхильнѣвъ,
такъ, що наймєнѣшѣю квѣты не можѣвъ бы було
зѣбрати мѣжѣ народамъ, впрѣчѣмъ честнымъ
и жєртволюбивымъ.

А потреба вѣдрєствѣрована церквы въ
Долѣмъ єсть конечно — пекуча! Вѣдѣвъ трехъ
лѣтъ єсть тутъ розпочата будова латинской
капліцѣ; по торѣвѣныхъ выборахъ найшли ся
новііі фонды и капітѣлы вѣдѣвъ дахомъ; сѣвъ
весны она буде добѣнѣва и украшена, — сѣвъ
для лѣвѣмъ нашихъ людѣвъ. Парѣхъ и свѣдѣ-
мѣвъ людѣ зѣвѣмъ, що нашої церквы прѣйдѣ
тутъ тяжку конкуренцію выдержати, а внутрѣ
нашѣмъ бѣдѣмъ церквы представѣвъ нѣмѣвъ дѣйстѣ-
но сумный вѣдѣвъ: престѣлъ стѣрѣмѣмъ, обра-
зы — богомазѣмъ, хусты по стѣнахъ — смѣто-
виско и гнѣдѣвъ черѣвѣвъ.

Те все треба въ найкорѣтѣмъ часѣ уєу-
нѣти, а хотѣвъ не дороге, але приличнѣе завєсти
внутрѣшнѣе украшенє, и то въ часѣ, заки лат.
капліцѣа буде вѣдѣдѣна до публичного ужѣтку.

Всєчестній Огѣвъ-братѣ! Земляки! Намъ
безпомѣчѣмъ не помагаѣтъ Своєи помѣчи!
Промѣмъ горячє слово до Вашихъ честныхъ
прихожанъ! Соборный акаѣнѣтъ, лѣпта кож-
дѣвъ зъ Васѣвъ, лѣпта пѣвъ скарѣнѣцъ церков-
ныхъ аложена нѣмѣвъ на престѣлъ Господѣмъ,
єсть жєртѣмъ на престѣлъ народѣмъ... Не по-
жалуйте гроша и труда для русковъ церквы!
А мои прихожанѣ достойній народѣмъ помѣчи!
они завсєъ єсть твердо въ борѣвъ за права
церквы и народу; русковъ справѣ нѣколи не
зѣради.

Зъ прошенѣмъ о скорѣ помѣчѣ вѣдѣдѣю
долю мою церквы въ Вашѣй рукѣ. Наймєнѣцій
даръ огѣлошу въ часѣмъ.

Долѣге [почта Моршинѣвъ] 30 марта 1896.
Свящ. Кирѣвъ парѣхъ. Иванъ Мєлѣмѣвъ про-
вѣторъ.

НА ДѢСЛАНЕ.

Зѣльнѣ локалю.

Найдѣмѣнѣшій окладъ товарѣвъ оптичѣныхъ и механичѣныхъ

ВЕНЕДІКТА
КОПЕРНИЦКОГО
пѣдѣвъ „Коперникѣмъ“
перевєсєный до нового зломѣю
при п. Галицкой ч. 1.

По цѣнахъ найдѣмѣнѣшихъ зъ
вѣлькѣмъ выборѣвъ окуларѣвъ, цѣ-
кѣвъ, зѣрнѣтъ, барѣметры, тер-
мометры. — Направѣвъ найскѣр-
ше и найдѣмѣше. — Уєтѣрѣмъ
єлектричѣныхъ дѣвѣмѣвъ. — За-
мѣмѣмъ зъ провинціи водѣворотѣ
Адресъ: Оптика Коперникѣвъ
Львовѣ илова Галицѣа ч. 1.
4785

За 2 зр.

переробляю кож-
дѣвъ набѣльшѣе абѣ-
тѣвъ матеріацѣвъ цѣлѣмъ аѣтъ новѣй.
Старііі колѣдры прѣймають до по-
крытѣ. Іосѣфъ Шутєрѣвъ, ул.
Коперника ч. 7 у Львовѣ.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

Виходить у Львові що дня (крім неділі і руских свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Вибірочка найважливіших повістей“ виходить во вторник, а во вторник і п'ятницю на першому разі в Діло.

Передплата і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „Діло“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Кароля Людвіга 9, і А. Ольшеского у. Кляшійського 2; — у Ярославі Л. Крижановський; — у Відні: М. Duker, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Seilerstätte; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; В. Франкфурт і Гамбург: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „Діло“ і належність за інсератами платити у Львові.

ДІЛО

Передплата на „Діло“ з літер. додатком: у Львові: на півний рік . . . 18 зр. на півний рік . . . 24 зр. на півний рік . . . 9 зр. на півний рік . . . 12 зр. на чверть року 4 зр. 50 кр. на чверть року . . . 6 зр.

у Львові: на півний рік . . . 15 зр. на півний рік . . . 3 зр. на чверть року . . . 4 зр. на місяць . . . 1 зр. 35 кр.

Реклація, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє вистереження. — Реклація неопечатаний вільний відкрит порт.

Подорожні квитки 8 кр. а. л.

Оголошення зваляють приймають ся по ціні 10 зр. в день однок. стрічки інсертовани або за місяць а в рубриці „Надоборство“ по 25 зр. а. л.

Подлики і інші дописи приватні числять ся по 15 зр. в день стрічки.

Справи парламентарній.

На засіданні палати послів в середу вела ся дальше дискусія надъ реформою податковою, а передовсім надъ внесенемъ пос. Кайцля. Пос. Кайцль поставив був дуже важку поправку до арт. 8-ого, в котрій мѣстять ся постанови що-до опустовъ в податку ґрунтовому. Після правительственного проекту признає ся 10 прц. опусту з податку ґрунтового. Пос. Кайцль годать ся на сей 10 процентний опуст, але бажавъ бы, щобъ той опустъ відповѣдно роздѣлити на оплачувачихъ податокъ ґрунтовий, а не роздѣлювати его рівномѣрно на всѣхъ. Після внесення пос. Кайцля, не повинно признати ся опусту тымъ, котрихъ частий дохідъ катастрофичний з ґрунту обчислений по-надъ 1000 зр., а зновъ тѣ всѣ, котри мають сей дохідъ понизше 1000 зр., повинні бути подѣлені на три класи і мати такий опустъ, що в третій класъ вѣсть бувъ бы два рази більший, якъ в першій, а в другій півтора рази більший якъ в першій класъ. До першої класи зачисляли бы ся тѣ, у котрихъ дохідъ вѣсть 500 до 1000 зр., до другої класи з доходомъ 500 до 200 зр., а до третьої класи з доходомъ понизше 200 зр. Податокъ ґрунтовий приносить 35 мільонів, а 10 прц. опустъ вносить 3 1/2 міль. зр., отже сей опустъ роздѣлено бы такъ, що на першу класу припадо бы 252,000 зр., на другу 654,000 зр., а на третю класу 2,600,000 зр. Якъ бачимо, внесення пос. Кайцля виходить в очевидну користь дрібного селянства, бо 95 процентъ всѣхъ оплачувачихъ податокъ ґрунтовий припадає якъ разъ на тѣхъ, що належали бы до третьої класи. Се внесення вийшло бы рівномѣрно в користь Галичан і полуднєво-славянськихъ країв, бо згаданий пролетаріатъ селянський не є такъ численний в краяхъ, де цвѣте добробутъ, лишъ тамъ, де, якъ у насъ, ґрунти розпарцельовані. Вкінці треба замѣтити, що сей роздѣлъ опусту після пояснѣньованихъ класъ не єсть чимсь неучуванимъ, бо якъ разъ комісія податкова при держувала ся тої засади при роздѣлі опусту що до податку заробкового, при котрѣмъ уважливо найбільше тѣхъ, котри теперъ платять найвищий податокъ заробковий.

Въ дискусію надъ тымъ внесенемъ замѣтні були промови бар. Діпавльового і гр. Зедвица, котри ставили в обороні загроже-

нихъ інтересівъ більшої постѣлости, бо внесення пос. Кайцля виключає вѣдь полегшею податковихъ властителейъ більшихъ просторівъ ґрунтовихъ. Аргументи тѣхъ панівъ опирали ся на тѣмъ, що повинна бути задержана рівність що-до тягарівъ і опустовъ міжъ всіми горожанами та що селяне не хотять прийняти милостині, котра вийшла бы в некористъ дѣдичівъ. — Рівномѣрній міністеръ скарбу д-р Бѣдлицьскій рѣшучо спротививъ ся внесенню. Вѣнь зазначивъ, що внесення не дало бы переваги ся в практицѣ, бо урядники не вийшли бы дати собі раду з роздѣломъ тѣхъ опустовъ. Селяне вже і такъ мають лѣпше положення в реформі податковій, бо не будуть платити податку особисто-доходового. [Сей аргументъ міністра дуже смішний, бо виходило бы, що селяне повинні бути за се вдячні, що не мають 600 зр. доходу і не потребують вѣдь того доходу платити податку.] Вкінці міністеръ скарбу уживавъ аргументу, котримъ такъ часто воює ся за кабінету Баденього. Вѣнь сказавъ, що ціла реформа податкова не буде предложена до санкцій цѣсарского, скоро бы палата ухвалила внесення Кайцля. Тєю грѣзбою відмовлення цѣсарского санкцій воює ся у насъ послѣдніми часами ажъ надто часто, воля хоче ся приволокти парламентъ, щобъ гравъ у дугу правительственную. — Въ обороні внесення Кайцля промавляли послы молодотческій д-р Герольдъ, д-р Крамаржъ і д-р Люеґеръ. Сей послѣдній виказавъ вѣлькома графичними замѣтками нестійність аргументовъ, вѣнесеннихъ графами і міністрами. Сперо урядники — говоривъ д-р Люеґеръ — не будуть вийти роздѣлити опусту, то ще найліпше роздѣляти вѣхъ на чотири вѣтры. Не поманувъ д-р Люеґеръ такожъ і польськихъ послівъ. Вѣдь якогось часу появляють ся в тій палатѣ проповідники моралі. Такъ в. гр. при реформі виборчій дававъ лекція моральности гр. Дѣдушницкій, а теперъ при реформі податковій зновъ п. Давидъ Абрамавичъ. Але коли вже Польня починають проповідувати моральність, то про нихъ можна хіба сказати якъ о тѣхъ священникахъ, що називають пити воду, а самі вино пють.

При повномѣрній голосованні вѣдкѣ внесення пос. Кайцля 116 голосами противъ 79. Противъ внесення голосували: польське коло, властителейъ більшої постѣлости і деякі з лѣвицѣ; за внесеннямъ: молоді Чехи, антисеміти і полуднєві Славяне.

Слѣдуюче засѣдання в п'ятницю.

Комісія, выбрана палатою панівъ для реформи виборчої, складає ся зъ сѣмохъ членівъ правихъ, лѣвицѣхъ і трети зъ центра. Комісія складала своє засѣдання в п'ятницю і якъ кажуть, задумує упорати ся зъ цѣлою реформою ще передъ Зеленими святами. — Въ „Arbeiter Zeitung“ читаємо: „Реформа виборча в палатѣ панівъ — сей фактъ самъ вистане, щобъ схарактеризувати загальне довѣр'є і цѣлу недорѣчність політичнихъ відносинъ австрійськихъ. В палатѣ панівъ творить більшість товариство вѣльможъ, котрі єсть екстрактомъ того всього, що вороже людові. Старі учителя права державного поручають уладженню палати панівъ яко місце мудрости і досвѣду, котре припадає в участі старцямъ. Але до австрійської палати панівъ дѣстає ся всенній молодикъ, а доказомъ его здѣлности служать мнѣні заслуги его предиктъ. Мужі, котрихъ повліяно до палати панівъ, за дѣла вѣхъ власнихъ заслугъ на полі науки і штуки, відгрызали завсѣгди незавидну ролю в тѣй зборцѣ пенсіонованихъ генералівъ, фидекомісовихъ знатковъ спорту кнѣзьского і готовихъ до бою епископівъ. І тава палата панівъ має нинѣ власть рѣшати, чи повѣрять мільона горожанъ має одержати право політичне і подѣ якими умовами. Гр. Бадені мѣгъ сказати, що „виживає сподійно свѣтлон ухвалення палати панівъ“ і не мѣгъ висказати острѣйшого суду на свою власну реформу виборчу. Безперечно, палата панівъ затвердить і плату курію і посередній вибори і устие голосованя, однимъ словомъ все те, що нову ординацію виборчу для кожного прихильника правъ людовихъ робить дѣйствимъ монструмомъ. А щобъ вже зъ горы кожний знавъ, що та реформа виборча се мінімумъ того, що мусять людові признати кожній чоловікъ в Австрії, навѣть найбільшій ворогъ люду, то вибрано до комісії гр. Івана Стадницкого, того графа „теу“, котрого имя єсть символомъ ворога люду. Ординація виборча, котру зробило правительство Баденього, а ухвалила палата послівъ, єсть того рода, що навѣть такий гр. Стадницкій може на ню згодити ся. Тымъ словомъ все сказано.“

Комісія господарска ухвалила 12 голосами противъ 8 примусъ в законі о заводимъ стоваришеняхъ господарськихъ, се значить, що кожній рільникъ мусить належати до такрхъ стоваришень.

Наші меліорації.

Бєли коли нарівано на нужду, то в послѣднихъ часахъ стало ся тоє пѣсєно щоденною, а властиво не пѣсєно, але загальнимъ ерикомъ розпуни. Вѣь кричать: ратуйте на рѣдѣ, ратуйте господарівъ, ратуйте ремесло, — ба навѣть ратуйте більшу постѣлость, бо она задовжена по всеннихъ банкахъ, такъ, що чисту питеву дуже тяжко надбати. Одинъ шляхтичъ зъ Поділля, коли комітетъ выставочний вѣзавъ его до участі у львівській выставѣ, відрѣзъ, що не має нічого такъ особливого дати на выставу, хіба екстрактъ табулярний, бо сей екстрактъ цѣломъ чистий. Вѣ самій рѣчи бувъ бы се цѣнавий омазъ в нѣвншихъ часахъ. Тожъ всѣ вилучуть ратуйте, але в тѣй цѣлі мало що робити ся, а й то, що робити ся, замѣсть ратувати, не разъ більшъ губить. За прикладъ наведу тутъ славне, историчне мѣстечко Олесько, місце уродження Івана Сѣбастіана.

Мѣстечко Олесько, а властиво замокъ олеській і у стѣпѣ его збудований монастирь капуцянський зъ славними відпустами на ся. Антонія бувъ колись охочимъ волнившимъ озеромъ, сягаючимъ вѣдь Подгорець по-підъ села Забрѣць, Хватівъ, Цѣши, Куты, Юськовичѣ ажъ вѣдь Сомолівку. Зъ часомъ озеро вихло і остали ся багна в просторѣ вѣльможъ тисячѣвъ моргівъ, котрі юге садисо порозбвали то обшари двѣрскі то громады, а навѣть і поодинокі селяне. Багна тѣ служили на пасовища для Олеська і вѣвшихъ громадъ та на лѣхъ сѣножаті посѣдаючихъ. Покѣдний маршалокъ Зыблякевичъ, оглядаючи разъ замѣсть олеській, подѣлавъ мѣщанамъ і шляхтѣ околичній гадку обесухити тѣ простори багнитѣ, а вѣ наслѣдокъ того мѣщане внесла петицію до вѣдѣлу правого о обесухеннѣ багнитѣ олеськихъ. Вѣдѣль краєвий взявъ ся за дѣло, приславъ инженера та зачали ся роботи технічній: нівеляція, ревизія підкладівъ, а результатъ тѣхъ підготовляючихъ праць бувъ такий, що обесухення можливе, а кошты вавалу обесухуючого (56 вѣльмометровъ довгого) будуть вносити 40,000 зр. Каналъ обесухуючий зачинає ся двѣма рукавами вѣдь Подгорець, вѣ Олеську прибуває одно рукаво, вѣ Цѣшкахъ, зновъ одно, а вѣдѣ Лабаца иде каналъ по-підъ Туре, Гутиско, Ражівъ і впадає до Стиру.

Утѣшили ся люде, коли розбѣшла ся вѣсть о обесухеннѣ, бо хто бы добре мислячий

Спомины зъ Туреччини.

Чезме.

Тѣснява Хіосъ [Chios street по англійськимъ картамъ] для морекон плавань дуже цѣнава. Шляхъ вузький, тутъ то тамъ вирнає остроу, що заступає намъ дорогу а обманути его треба. Однакъ береги освітлені добре, такъ що і вѣночи тутъ вѣхати безпечно.

Вже видко мѣсто Кастро на острові Хіосѣ. Розкинулось оно по-дъ горою середъ зелени. Круглі куполи грецькихъ церковъ та шпиль стрункихъ мінаретівъ надають мѣсту видъ орієнтальний. Тільки сей видъ лишъ такъ мелькнувъ намъ попередъ очі, — ми звернули ся на противоположний бѣкъ до мѣста Чезме.

Мѣстечко се драгитиве. Хаты ледви збиті вѣ дощѣхъ після передтогдѣного землетрясення. Давні руины генуезской вѣрности і нові з хатъ, мечетѣвъ та церковъ свѣтять своимъ помоланними ребрами. Отъ і все, що вѣдаєсь у очі.

За те знатна тутъ торговля розвинена та вичини полуднєвими овочами. Цѣлі матазени тутъ цвѣть того добра, щѣ й на площахъ та вулицяхъ середъ смѣтѣ і пороку досухують сей товаръ. Цѣлі ватаги грецькихъ та турецькихъ робѣтниківъ напихають ногами сей Божій даръ [prima Qualitât!] у пакки для перевозу вѣ Европу. Головий торженикъ тутъ Греки. Зѣидуть ся, покаркають, попиють чорвѣ — і мѣдіоновий ешеметъ скочений! Каварий стоить тутъ на гѣта та тагнути ся на стовпахъ ажъ у море. То мѣсце забавы і розрывки та й интересы тутъ залякають ся.

Цѣнаво і характерно для турецької индиферентности, що у всѣхъ тутешнихъ публичнихъ домахъ вѣвшені портрети російського царя і царѣвъ та короли грецького, а навѣть сцени зъ послѣдньої війны російсько-турецької, такъ лихопамятно для Турѣвъ уривають стѣни каваренъ. Абдулъ-Гаміда вѣгдѣ не видко... На монастири на передній стѣнѣ красуєсь орелъ російскій, а вѣ церквѣ на помостѣ той самий гербъ зъ мозаики. Росію видко тутъ усюда. Туркамъ, видко, се байдуже, або не мають сили...

Саме тогдѣ, якъ я бувъ у Чезме, прочитавъ я вѣ газетѣ, що Росія спустила у Чорне море новий лавиринкъ, охрещений именемъ „Чезме“. Се газетна звѣстка, що дивнимъ припадкомъ айшла ся зъ моимъ побутомъ у сѣмъ городѣ, нагадала менѣ давнійшій часъ.

Въ Росію панувала Катерина. Вѣ Польщу заверуха. Росія підтримує „piasta“ Понятовского, а конфедераты кличуть на помічъ Турѣвъ. За порадою Франції видають Турки Росію війну [1768—1774].

Запорожє саме тогдѣ зруйнувала. Народна цѣна вѣдыває ся до Катерини:

„Суча мати, Катерино,
Що ты наробила?
Край веселый, степъ широкій
Та й занастѣла?
Наступає чорна хмара,
Буде дощъ вѣзъ неба —
Буде коливъ, Катерино,
Запорожцѣвъ треба!“

И стало ихъ треба! Закликувала ихъ Катерина, а они йшли на покликъ. „Турка бити, бусурмана!“ — се жъ споконвѣчний окликъ Запорожцѣвъ та всѣхъ Украниянѣвъ. Били Тур-

ківъ, та що вибили для себе та для своєї правды?...

Російська флѣта по-дъ проводомъ любимица Катерини графа Орлова виплыла зъ Балтійского моря. По дорозѣ вѣ Англію підправлено ен, а що головне, дано тѣй флѣтѣ адмірала Ельѣйстона за проводника та й досвѣднихъ англійськихъ офіцерѣвъ.

Напередъ уложене повстанє Греківъ вѣ Греції та Малій Азії вѣбухло при зближеню флѣты. Турки вирѣзали Греківъ, вѣльможъ могли, не жалуючи нѣ старцѣвъ, нѣ жѣнокъ, нѣ дѣтей. Раду навѣть радили на турецькій давнѣ, чи не добре бы було за-дѣла raison d'etat вирѣзати всѣхъ Греківъ загальомъ у цѣлѣмъ турецькій царствѣ.

Російська флѣта поплыла по-дъ Хіосъ. Тутъ почалась битва. Оба адміральскі кораблі попали на себе. Турецькій высажено у воздухъ, но сей зарвавъ зъ собою і російскій. Адмірала ледви вийшли зъ життямъ. Турки скрили ся вѣ багнѣистый портъ Чезме. Ельѣйстонъ самъ маневрувавъ російською флѣтою. Зъ-вѣдѣтамъ середъ темної ночі приближали ся до порту Чезме і кинули міжъ турецьку ескадру брандеръ. Цѣла турецька флѣта згорѣла! Зойкъ, крикъ і трескѣтъ чути було ажъ до Смирны а навѣть до Атенъ... Розлючені Турки вирѣзали цѣль села грецькѣ вѣ Малій Азії. Царгородъ та султанъ дрожали.

Ельѣйстонъ раднѣвъ поплыти зъ флѣтою на Царгородъ. Російскій „адміраль“ Орловъ спротививъ ся тому. Розгнѣваний Ельѣйстонъ переплывъ самъ одинъ зъ своимъ кораблемъ черезъ Дарданелъ, кинувъ якорь передъ Царгородомъ, давъ вѣльможъ гарматныхъ выстрѣлівъ і вернувшись, показавши Орлову: що і якъ належало зробити. Нагода була добра, та про-

пущено ен. Питанє тамъ живнєне для цѣлої України та й усей Росії — се бѣ-то отворєня Чорного моря — осталось неполадженымъ ще й до теперъ.

Часу мали мы вѣ Чезме доволѣ. Робити нічого. Скука велика.

Пѣшли мы гарнимъ шляхомъ до сусѣдного мѣстечка Лацатѣ. Зелений виноградники робили милий видъ. Греки спѣшили то сюды то туду на своихъ мулахъ, видко за іешетами... Деколи показалась верхи на ослѣ Туркиня; однакъ стрѣтивши насъ, закрывала разѣвъ лице, а замѣсть гарного личка та чорныхъ очей, лий собі наша фантазія розмалювала гарними краснами, высувалась безборода опасла постать євнуха...

Порохъ знявъ ся на шляху... Чваломъ проти насъ гнало товариство верхомъ на коняхъ, а попереду амазонка.

Се бувъ нашъ консулъ пѣтъ Смирны зъ дочкою і цѣлымъ товариствомъ вѣвшихъ знакомыхъ; она прибули сюды, щобъ се разъ зъ нами попрощати ся. Бєсаги сего панѣства були вѣбити усенними добрыми закусками та напѣтками — і мы устроили собі вѣ Лацатѣ pick-nick, тымъ милѣйшимъ і тымъ веселѣйшимъ, що несподѣваний.

И перегони кнѣзьскій устроили мы собі тамъ, щобъ показатись, особливо передъ амазонкою, що-дѣ мы, хочъ моряки, все-таки і коней не боимось... Герцѣвали мы на коняхъ — де-хто зъ більшими, де-хто зъ меншими щастямъ — але опѣсла по-дъ секретомъ признавъ ся неединъ морякъ-вѣдець, що жалѣ ему, що у коня рогѣвъ нема, а то держатись нема за що, бо грипа не дуже то безпечно...

29. X. 1884.

и поступковый не такий ся? Але селянські консервативні шкравав ся в голову недо-вѣрливо, ба навіть неприхильно высказував ся о намірній меліорації. Слово стало ся дѣломъ. Комісія вѣдила по селахъ, щобъ завя-зати спідку воду в Олеську для осушення багнотъ. Обшары двѣрскіх і священних охотво пригупали до спідки, — селяне вѣрять Олесь-ка и ще двохъ громадъ зачали опирати ся втягненню до спідки, но вѣднѣ за стараннями комісії и декотрихъ священниківъ приступили до спідки, а нѣмцѣ правительство присилу-вало (Юськовичѣ).

Но и завязала ся спідка вода, до ко-торой належали обшары двѣрскіх і громадъ: О-лесько, Хватѣвъ, Юськовичѣ, Загорбѣ, Куты, Цѣпки, Соколовка, Лабачѣ, Раживѣ, Турѣ, — по мысли закона правого в дѣя 10 червня 1888. Кошты мали выносити 40.000 ар., до ко-торой до нѣмцѣ давнѣ видѣль правый 20%, правительство 20% а рѣшту 60% мали покры-ти интересованіи стороны. Грунты подѣлено на двѣ класы нагроженія. Грунты лежачі безпо-средно надъ каналомъ мали платити в 7-ой и 8-ой класѣ оцѣнки катастрофично цѣлу на-лежатѣ, в 6-ой и 5-ой 75% и такъ да-льше. В 7-ой класѣ нагроженія т. е. за грунты положеніи да-льше водѣ каналу мало платити ся о половину менше. Обшары в гро-мадѣ належачі до спідки вибирають 41 деле-гатѣвъ, а тѣ зновѣ 7 членѣвъ видѣлу, а то об-шары большой посѣлости 4 а меншій 3 членѣвъ. Интересъ большой посѣлости має перевагу, бо хочѣ до спідки вно три властители большой посѣ-лости входять, то все таки они мають боль-ше у видѣлѣ. Але се не політика та най-бы тамъ — паны на меліорацію заставды лѣ-ше розумѣють ся якъ хлопцы. Выбравъ ся вы-дѣль. Превезомъ розумѣе ся выбраний шлях-тѣвъ да-дѣвъ, але входять до видѣлу и то на-вѣтъ в ласки большой посѣлости оди-нъ священникъ и трохъ селянѣ.

Спідка зачинає входити в житѣ. Превезъ енергичный пріймає вѣнжера. Але де его вѣ-ти? У насъ приватныхъ вѣнжерѣвъ дасть Бѣтъ! Але водѣ чого видѣль правый? На ре-комендацію урядниківъ видѣлу правого при-має ся ветерана войскъ польскихъ и жертву політики Бисмарка, вправдѣ адѣбного вѣнжера, але бѣда що 70-лѣтнього старця въ пенсію 100 ар. мѣсячно. Да-льше до веденія канцеляріи пріймає превезъ свого пріятели, вправдѣ мо-лодого, бо еще безъ матуры, але за то графа, бо нѣмцѣ — мовлявъ паны превезъ — вѣнж-не, вѣднѣвъ да-дѣвъ. Впробѣвъ платня не-величка, лѣдо 75 ар. мѣсячно. И паны графъ за-таву мѣзерію жертвує свою працу и татулѣ!

Зачинають ся работы. Та на третѣмъ кі-лометрѣ каналу на Соколѣ найшовъ ся ставъ вѣ млыновѣ и фолушѣмъ. Вправдѣ млынѣ не-молотѣ и фолушѣ не бѣвъ сукна, але жидѣ мешкавъ вѣ млынѣ и вазавъ, що платити за-млынѣ 300 чѣ 400 ар. Що ту робити? Треба выкупити и ставъ и млынѣ и фолушѣ и рыбу вѣ ставѣ. А то нелегка справа, бо то справа вѣ гр. Баворовскій. Тожѣ комісія одна, ко-місія друга, но и удало ся выкупити млынѣ щось за 3 чѣ 4 тысячѣ вѣнжирѣвъ вѣ то вже и комісія. Бѣда, — прибуло коштовѣ 4.000 ар. Но але може се дасть ся на чѣмъ вѣнжирѣвъ за-ощадити. Каналѣ робить ся, красно выглядѣ,

выдернованый, вѣрбованый, не смѣе бути вѣ-где вузкій и ширшій, ажѣ любѣ двѣнати ся, такий сайный. Выкуплюють ся грунты хлоп-скіх и панскіх. Хлопѣ бере 70, 80, а вѣ горо-дахъ то и больше, — паны, то тамъ трохи больше, бо прѣдѣ панскіхъ грунты лѣншій. При-закладанню спідки декотрі паны обѣщали да-ти грунты подѣ каналѣ дармо, але тогдѣ ще не-треба було платити, а при выкованню нагада-ли вѣ вѣнжирѣ, бо на що була бы приповѣдка: обѣщавъ паны пожуе...

Но вѣднѣ да-льше. Кто бы тамъ за-для дурныхъ 1000 ар. варазъ кричавъ, та то для добра загального! Отожѣ прійшла работа на-валу до міста зѣлѣнничого та зновѣ вѣнжирѣвъ видѣлу правого переочавъ его, и не прійшло ему на гадку, що треба буде и подѣ мостомъ копати, а пытане, чѣ дарекція зѣлѣнничѣ позво-лять? Зновѣ комісія, кошты за якѣсь тамъ платны, але мало що больше 300—400 ар. — однакъ работа вѣ да-льше, отъ-отъ вже подѣ самими Олеськомъ. Небавомъ — а и по-вѣнжирѣвъ Зиблѣнѣвъ будѣ вѣ горы подивляти дѣ-ло, до которого подавъ гадку. Ба, коли мѣн-ца Олеській не пускають на свой грунтѣ, — по-вѣхали до Львова. Вѣнжирѣвъ звертають рѣку до Капуцѣвъ, — Капуцѣвъ вѣ крикъ, по-вѣхали до Львова. Зновѣ вѣнжирѣвъ ажѣ не-пѣн-ный мусить лѣзти вѣ болото, на ново мѣнжирѣвъ и хотѣл то спротивляє ся теоріи, рѣже каналѣ черезъ багнѣ, а вѣнжирѣвъ вода най вже по-подѣ землю шукає со-бѣ дороги до каналу. Но але каналѣ есть; вѣнжирѣвъ шѣтъ разѣвъ мѣ-ривъ, тожѣ зновѣ кошты: дѣта вѣнжирѣвъ най-больше патка денно, а 2—3 ар. людямъ до-помочи, але дарма, бо-жѣ сторонамъ годѣ спр-тивляти ся.

Бѣда, що то годѣ кождому догодити. О-динѣ паны назавъ со-бѣ черезъ свою сѣнжирѣвъ рѣзати каналѣ; пріймає вѣ видѣлу правого вѣнжирѣвъ и вѣднѣ въспыта, але то ще бѣвъ не-вѣнжирѣвъ каналѣ, бо коштовѣвъ щось до 200 ар., та добре що еще завчасу вѣнжирѣвъ пріймає, ану-жѣ бы бу-ли вѣ два кілометры выкопали, и вѣднѣвъ треба бы було все за-сыпати.

Добре стало ся, що самѣ паны графѣ ве-де канцелярію, но и выплаты, бо вѣ раху-нахъ хило 600 ар. Якѣ бы тамъ простый чо-ловѣкъ ма-въ выплаты, то бы люди варазъ всѣ-лако казали, але знаючи, вѣ кимъ має ся дѣло, переглядає рахунокъ и показало ся, що одна лѣта робити вѣднѣвъ два разы родила ся, отже черезъ ошибку бѣднѣвъ люди вѣднѣвъ два разы грошѣ за роботу. Але що то хлопѣ? Не-хочѣ нѣмцѣ того признати, отъ звѣнжирѣвъ хлопѣ?

Отъ кобы же не убрѣ хлопскіхъ, то бу-ло бы обсушено скѣнжирѣвъ са сего року и ко-штувало бы всего на всего 85.000 ар. Вѣ про-вѣтъ было вправдѣ 40.000 ар., но але, якѣ ска-зано, показало ся, що вѣнжирѣвъ видѣлу правого не передвѣдѣвъ деякіхъ обставинахъ: ставъ на Соколѣ, мѣстѣ зѣлѣнничѣ, змѣну тра-сы, вы-купно грунтовѣ дармо обѣщаныхъ и т. д. Та-кожѣ вѣнжирѣвъ не чѣтають календарѣвъ, нѣм-ше повинѣ бы бу-ли спідку остерегчи, щобъ берегѣвъ пѣскомъ не засыпала и не дарно-вала, бо на весну будѣ вода, та все забере до-Стыру. Такожѣ вѣнжирѣвъ не вѣднѣвъ Стыру та

мабути не знали, що вода вѣ каналу Олесько-го не помѣстити ся вѣ его руслѣ, — вода мо-же еще, але пѣскомъ таки Стырѣ вынѣе на-береги, бо наже, що своего має досѣтъ. И вѣ-не та-къ стало ся. По тѣй причинѣ декотрі об-шары двѣрскіх и хлопскіхъ чѣпають ся спідки о воднѣнжирѣвъ.

Конецъ вѣнжирѣвъ, що людямъ надѣла-та меліорація, бо за ню треба платити черезъ 30 лѣтъ по 2 ар. водѣ морѣ за грунты вѣ 7-ой и 8-ой класѣ катастрофичнѣ, то значить за 60 ар. купити со-бѣ свой власный морѣ грунтѣ, до которого часомъ не можна до-вѣхати, бо мо-сты по каналахъ дуже рѣдко, а другі вла-стители черезъ свой грунтѣ не пускають. Добре бы було мати су-хій грунтѣ, но але чѣ вѣ вѣ-вѣднѣ заплатити и податокъ и да-чу на обу-шенѣ. Здає ся, що за обушенѣ прійде до лі-цензіації або секвестру неодного господарства, бо суть люди, що не могли вѣ остатнихъ лѣ-тахъ, кромѣ ексекүція для пѣснѣвъ карного, нѣчого уплатити. Припустѣмъ, що належѣвъ ся за три морѣ по 2 ар. рѣчно водѣ морѣ, а вже вѣнжирѣвъ залеглѣсть за пѣтъ лѣтъ, с. в. 30 ар., — то чѣ може нашѣ селянѣ се запла-тити. Спідка затягула на работы и админістрація по банкахъ позачку — то-жѣ не дарує вѣнжирѣвъ. Паны платили, якѣ люди кажуть: то рату-е-киѣмъ та камуе-киѣмъ то грунтовѣ, бо самі до-ставляли матеріалѣ на мосты, пѣйла, вѣнжирѣвъ и цѣну ставили, яку нѣмъ подобало ся, але хлопѣ не має чѣмъ платити.

Може скаже де-то: та-жѣ у видѣлѣ спідки перевага малѣ посѣлости. Та оно такѣ — на паперѣ. Селяне на засѣданнѣ рѣдко коли показують ся, а хочѣ котрый покаже ся, то такѣ мало що справы розумѣе. Загальнѣвъ абѣрѣ делегатѣвъ для бра-ву комплету не може водѣ разу вѣднѣвъ ся, а коли вѣднѣвъ ся, то нѣм-ше не забравъ голосу у властивѣвъ справѣ и абѣ робити верозумну опозицію, абѣ вѣднѣвъ водѣ предмету и жадає того, на що законѣ не по-звалає. Такѣ вѣ послѣднихъ часахъ вѣнжирѣвъ ся деякі громадѣ о вылученѣ вѣ спідки. Декотрі мають до того подѣставу и законѣ водѣнжирѣвъ тому не спротивляє ся, але суть и та-кѣ громадѣ, котрі нѣмѣ вже не можуть выцофати ся. И такѣ замѣтъ ратуе-киѣмъ, водна спідка Олеська жене людей вѣ бѣду, вѣ которѣ годѣ вѣнжирѣвъ до-бути ся та люди зачинають утѣвати за море.

Нашѣ край перепо-вненѣвъ багнѣми, мо-кла-ми и тепѣрѣ берутъ ся до осушенѣ та меліорація. Бѣтъ вѣнжирѣвъ окрема комісія меліора-ція, есть бюро меліораціяне у видѣлѣ правого вѣнжирѣвъ, котрѣ що року побольше ся и работы має досѣтъ. Обязанкомъ якѣ послѣтъ такѣ и кождого горожанина, старати ся о меліорація, але прощу дуже остерожно до нѣмѣ брати ся. Инакше стане ся такѣ якѣ вѣ банкахъ, ко-трыми хотѣли ратувати хлопа, а выратували и хлопа и себе на другіхъ бѣтъ.

Що-до меліорація, то най бы чѣ прави-тельство чѣ край вѣзла вѣ цѣлкомъ на себе, бо народѣ не годѣвъ больше вынести, а по-скѣнжирѣвъ меліорація можна бы грунты подѣ-нести до высшѣй класѣ податковѣй и позво-ли кошты меліораціяне отагати. Народѣ бы ся не-вѣнжирѣвъ а пожитокъ бѣвъ бы дѣйстви-тъ, та чѣловѣкъ видѣвъ бы, за що платити. До ад-миністрація повинѣвъ брати ся люди сайдомѣ, ко-

трі уважляны бы добро загальне и интере-сы приватнѣ, але всѣхъ не ино певно на-сты.

Кажуть, що деннѣ ще горше дѣе ся. Я подавъ до прилюдной вѣдомости, що дѣе ся у насъ, а то щобъ люди брали со-бѣ припадѣ и остерогу та знали, якѣ со-бѣ вѣ даннѣмъ разѣ поступати. Roberto crede experto.

Сусѣдѣ.

Дописи „Дѣла“

Зѣ Перемышля.

[Товариство Рускихъ женщинъ вѣ Перемышлѣ.]

Заохоченіи організацію женщинъ рускихъ у Львовѣ, Станиславѣ, Коломыи и Чернов-цахъ, основали и нашѣ перемышльскіхъ женщинъ свое товариство подѣ именемъ „Товариство Рускихъ женщинъ вѣ Перемышлѣ“. Безпереч-но основою существованія и развитію народѣвъ есть патриотичнѣ жѣнѣство, а вже вѣ тѣхъ першихъ починѣвъ нашего руху жѣнѣного вы-ходить, що и наше жѣнѣство ставѣ патриотич-нымъ и зачинає дѣбати про справы публичнѣ. Повинувши шваралупу выключно домашно-го огнища, забавало наше жѣнѣство потрудити-ся на ширшѣмъ полѣ, на поли борѣмъ о права и поступу нашего народа.

Що ино водѣ недавна за-вѣвъ у насъ Ру-синавъ перемышльскѣхъ живѣише жѣнѣнѣвъ народ-ного жѣнѣ. Тутѣ, де перше було „благодѣ-нѣство“ абѣ нѣмѣ дѣнѣмота, за-вѣнѣвъ жѣнѣ, про-будилася Русѣ наша, ожила подѣ живѣнѣнѣ-нымъ вѣнжирѣвъ народныхъ идей. Товариство за товариствомъ основувалося, а нашѣ жѣнѣ-ны брали жѣнѣ участь у всякой організаціяне работы. Годѣвъ ся подѣнести труды и посвяченѣ жѣнѣнѣвъ вѣ нашѣмъ „Институтѣ для дѣвчатѣ“ и вѣ товариствѣ спѣвае-киѣмъ „Перемышльскѣ Бо-янѣ“, бо, такѣ сказать бы, они душею и го-ловнымъ моторомъ развитію тѣхъ товариствъ. Завдаки перемышльскѣхъ жѣнѣнѣвъ уда-въ ся знаменито концертѣ „Пер. Бо-янѣ“ вѣ Яросла-вѣ дѣя 10 н. ст. мая. Декотрі мужичны чѣ-вы „Бо-янѣ“ вѣднѣтъ ся водѣ участи при-выступахъ сего товариства — жѣнѣство наше не знає сего, бо у него почутѣ обяза-ву и на-рѣности стоятъ высоко. Не хочу тутѣ выдавати суду о способѣ дѣлѣна деякихъ людей, котрі, на жалѣ, признають ся до Русинавъ, и то не-абы яко скалѣ твердости, а однакъ за-для якихъ сплетѣнь домашнихъ не докладають, хочѣ могли бы, вѣ найменшѣй цѣголки до подѣ-несенія руской народности. Коли-бѣ въ нашѣ товариства мали опирати ся на та-кихъ лю-дахъ, то оправдѣ они стали бы „рутенѣнами“, стали бы видѣтъ, доки бы цѣлкомъ не упала.

Инакше зрозумѣли свой обязанокъ нашѣ рускѣ жѣнѣнѣны та вѣднѣвъ сему поступали и поступаютъ. Они тепѣрѣ починають о со-бѣ думать, они хотѣтъ себе и свои силы добре пѣнати, щобъ стати вѣ нашѣмъ народѣ сею силою, якою суть жѣнѣнѣны у нашихъ цѣвѣ-зованныхъ народѣвъ. Нашѣ жѣнѣнѣны поклали со-бѣ головною задачею обговорювати вѣ сво-ѣмъ товариствѣ всѣ справы обходячі живѣ за-галѣ, они хотѣтъ точно розсѣдѣнѣти и пѣнати обставины, вѣ якихъ живе нашѣ народѣ. Они

Кавала.

Богато читаєть и описѣвъ мѣстѣ ориѣн-тальныхъ. „Струнѣкъ мечѣтъ, що мѣвъ шавѣ въносѣтъ ся по-мадѣ плоскѣ дахѣ турецкихъ конакѣвъ... мѣвѣнѣ, що стоить при лучахъ за-ходячого сонца на мінарѣтѣхъ и своимъ звучнымъ голосомъ закликає вѣрнѣхъ до молитвы...“ и т. д. и т. д. — Се выдавалося менѣ стерео-типною фразою.

Лучѣ заходячого сонца освѣтляли верхъ давной венеціанскѣхъ крѣпѣсти, коли мы лод-кою прибили до берега. Вѣсѣда тѣмнѣна.

Зѣ найвысшого мінарѣта озвѣвъ ся голосъ мѣвѣнѣ „Аллахѣ иль Аллахѣ!“ Серѣдѣ загаль-ноу тѣмнѣны чѣти було его голосѣ далеко-да-леко. Озвѣвъ ся голосѣ на другѣмъ мінарѣтѣ, на третѣмъ... Изъ хатѣ повывали правѣвѣрнѣй и поспѣшѣли на молитву.

Привѣнѣвъ ся, що сей простѣйшѣй поклонѣ до-молитвы вѣ сѣхъ обставинахъ трѣнуєвъ мене. Привѣнѣвъ ся, що высѣе наведенѣ „стереотипнѣй фразѣ“ не вѣ фразѣми, а коли они вѣ кождѣмъ описѣ вѣ Ориѣнту повѣнѣтъ ся, то се лишь доказѣ, що природа людска вѣсѣды однакова, вражѣнѣя при певныхъ обставинахъ вѣсѣды однаковѣ, чувства бѣють однаковѣ вѣ кождѣмъ серци.

Кавала лежить на пѣнѣнѣнѣ Егейского мо-ря. Сеголовнѣй портѣ для вывозу тютюну ма-кедонского.

Тютюнѣ управляютъ мужичны Болгарѣ та Турѣнѣ. Головнымъ купцемъ вѣ австрійскѣй урядѣ, а головнѣй барѣнѣвъ тягнѣтъ горжѣнѣнѣ грецѣй и жидѣвскѣй. Вѣ Турѣччинѣ заведено такожѣ монополѣ водѣ тютюну, але Австрѣя выслѣдила со-бѣ право купувати свой товарѣ

просто у продуцентѣвъ безъ посередництва у-ряду турецкого. Головнымъ доставникомъ для австрійского уряду есть п. Алінатѣ, жидѣ и-спанскѣй, мѣлѣнѣръ вѣльнократный.

У Кавалѣ вѣсѣу медресѣ — по нашѣму семинарѣ, вѣ котрѣмъ молодѣ вѣнжирѣвъ учѣтъ ся корана. Заложѣвъ его першѣй ке-дѣвъ е-гипетскѣй Мегмедѣ-Алі, котрѣй бѣвъ сѣномъ ву-личного сторожа вѣ Кавалѣ. Изъ сѣн школы ро-зходѣтъ ся „учѣнѣ“ по Македонѣ, Румѣли, Боснѣ и Герцѣговинѣ. Позаякѣ коранѣ есть абѣрнѣкомъ не лишь приповѣвъ релігіозныхъ, але и законѣвъ цѣвѣнѣныхъ та варныхъ, то изъ сего „университету“ выходятъ священнѣны, су-дѣи и т. н.

Мѣнѣ пошастѣлось бути на выкладѣ ту-рецкого профессора. Профессорѣ сидѣтъ на ма-лѣйшѣмъ подушѣ въ помѣстѣ. Кругомъ привѣнѣвъ на пѣты цѣла его аудиторѣя. Рѣзпочалася на-ука. Профессорѣ читавѣвъ монотоннымъ голосомъ уступѣ въ корана. Ученики повѣнѣтъ сло-во-въ-слово и повѣнѣтъ такѣ довѣ та всѣнѣнѣи голосами, ажѣ вѣнѣли со-бѣ его твердо вѣ па-мяти. Що при сѣмъ способѣ науки крикъ вѣ аудиторѣи страшнѣнѣй, се ясно. Мѣнѣ нага-далѣсь нашѣ доморѣднѣй хайдерѣ жидѣвскѣй.

По-при медресѣу и вѣлькѣ гарныхъ мо-шей такожѣ поставленѣхъ Мегмедѣ-Алімъ пѣн-шовъ я вѣзѣ гору на давнѣй венеціанскѣй за-мокѣ. Вузка та крѣва улѣчка. По обохъ бокахъ высокіхъ домѣ въ густѣ закрѣтованныхъ вѣнжирѣвъ по-за котрыхъ выдають ся тѣнѣ жѣнѣнѣнѣхъ постѣтей сполонѣныхъ вѣнжирѣвъ и гаморомъ бѣжѣнѣтъ за нами турецкихъ школярѣвъ голо-дранѣвъ... Тутѣ то тамъ на улѣчѣ здыбаемо жѣнѣнѣвъ постѣтей. Замутанѣ они — абѣмъ зрозу-мѣло выразити ся — вѣ двѣ спѣднѣвъ пере-ва-

занѣй черезъ поясъ; одна вѣ тѣхъ спѣднѣвъ носѣтъ ся якѣ у насъ звѣнжирѣвъ а друга за-кѣ-нена на голову, якѣ то у насъ робѣтъ мѣ-шѣнѣнѣ лише въ дощѣ. Побачѣвши насъ, ту-ре-цѣй жѣнѣнѣвъ абѣ ховають ся вѣ сѣсѣднѣу бѣнѣчу улѣчку, а коли такоу нема, то закутѣють свое-лицѣ, що лѣдѣн однымъ окомъ на сѣвѣ спѣ-глядѣють. Мы и не стараємѣсь розкѣрѣти ихъ incognito, но лѣчало ся намъ, що коли мы вже прійшли да-льше и принадлекомъ обернулись, ба-чили, якѣ Турѣнѣ въдѣрѣвали свои лица и слѣдѣли цѣнѣво за нами своими чѣрными очѣ-ма. Цѣнѣнѣвъ жѣнѣнѣвъ передѣнѣла коранѣ. Ясна рѣчь, що коли-бѣ устѣ цѣнѣнѣвъ жѣнѣнѣвъ перѣмѣнѣнѣвали ся вѣ стѣпны соли, якѣ то сто-итѣ вѣ Бѣбѣліи, то не потребували бы мы ку-пувати соли...

Зѣ цитаделѣ простѣрѣвъ ширѣнѣй вѣдѣ на море вѣ одного боку, а на македонскѣй горы вѣ другого.

У стѣпѣ нашѣхъ лежать мѣсто. Осере-докъ оруженѣй давнѣмъ венеціанскѣмъ ще муромъ вѣзѣ глотоу хатѣ и хѣнѣнѣвъ, вѣ кру-тымъ вузкими улѣчками. Се освѣдокъ Турѣнѣвъ. А по-за мурами середѣ гарныхъ садѣвъ по-маранѣчевыхъ вѣлѣвъ мѣлѣнѣнѣвъ жидѣвскѣхъ та грецѣнѣхъ.

Зѣ сѣсѣднѣго села тягнѣсь тѣлѣга за-пря-жена буйволами. Колеса рѣнѣтъ немилосердно. Гейсѣ! гала! гейсѣ! Прислухѣюсь бѣсѣдѣ му-жѣнѣвъ — звуки славянскѣй. Тѣлько розго-ворѣтъ вѣ тѣми Славянами я не мѣгѣ. Се бу-ли болгарскѣй мужичны вѣ околѣчѣ.

Лѣпше розговѣрѣтъ ся я за те вѣ однимъ савѣборѣднѣмъ испѣвѣнѣнѣкомъ корана на „ба-варѣ“.

— Здраво господѣне! — вѣлаче на мене сей правѣвѣрнѣй.

— Здраво! — вѣдѣкаую.

Торгувавѣвъ вѣнжирѣвъ ольѣкомъ рожевымъ, фай-ками та тѣми жѣрѣнованными вырѣбами, що вѣ Австрѣи звѣтъ ся боснѣйскими.

— Що тутѣ дѣе-тъ Турѣ? — пытаю.

— Торгѣу.

— А вѣ водѣнѣ?

— Зѣ Боснѣ. Босна „лепа [красна]“ — наже — та коли тамъ розѣнѣнѣнѣвъ „шѣба“, то мы пѣнѣли подѣ нашего правѣвѣрнѣго пана... Бѣтъ насъ тутѣ у Кавалѣ душѣ во сто. Та у Царѣгородѣ будѣ вѣ тысячѣ а и вѣ Смирнѣ есть, и вѣсѣда.

— Та чѣго-жѣ вы повывули край свой рѣднѣй, коли нажете, що Босна „лепа“?

— Е! — замѣвъ ся Турѣнѣ.

— Якѣ же вамъ живе ся вѣ тѣмѣнѣнѣмъ Турѣмѣ.

— Добро! Да мы-сѣмо Турѣ, да не та-ковѣ Турѣ како они... Они насъ не розумѣ-ють, а мы ихъ нѣ. Мы живѣмѣ мѣжѣ собою и жѣнѣмѣмъ са мѣжѣ собою.

У сѣго боснѣйского магомѣданѣца, у котро-го вѣра становѣтъ крѣтѣрѣкомъ мѣжѣ людѣми, заблѣмѣла идея національности, а хочѣ не-вѣмѣвъ вѣнжирѣвъ ея ще выразити словѣмъ, то чувѣ ея серцемъ.

Чѣ прійде коли той блаженнѣй часѣ, ко-ли нѣ вѣра вѣ народѣнѣтъ не будѣ розѣдѣнѣва-ти людей мѣжѣ собою?!

Р. 1884.

И. О.

хочуть доповнити у нас так недостаточне образование шкільне, ведене мабуть після тей методу, що „najlepiej jak chłopi i rusini głupi i pierśmiennicy“, являється з одного боку ір. Дідущацького. Наші жінщини хотять стати на висоті нинішньої цивілізації, поняти точно свою задачу в суспільності, щоб стати на рівні з мужчинами до праці на ниві народній, щоб просвітити, свободу, добробут і моральність зростає доступними кожній одній суспільності людей.

Се були причини і мотиви, за-для котрих наші жінщини хотять разом сходитися і собі в свій праці взаємно помагати. Починаючи завязання товариства вийшов від комітету, устроюючого „коляду“ в навічере нового року 1896 для бідної учачої ся молодіж перемиських шкіль народних. На чолі того комітету стояли пані Мих. Шеховичева, Ал. Кормосева і О. Ціпановска. Побачивши тьму бідної русон, а несвідомою своєю рускості молодіжні шкільнон, уже тоді постановив комітет завязати товариство, котре бы старало ся о матеріальне і моральне движене русон, учачої ся бідної молодіж. Комітет по довгій розвазі прийшов до сего пересвідчення, що товариства чисто гуманітарні не довго цвітуть, тож рішнє злучити цілі гуманітарні з ширшими цілями.

Для 4 н. ст. мая с. р. по полудні відбули ся перші конституючі загальні збори „Товариства Руских жінчин в Перемислі“. Майже всі інтелігентні Русини вписались до товариства. До виділу вибрані: предсідателькою М. Шеховичева, а виділовими Т. Несгоричева, А. Кормосева, О. Приймова, Ол. Яремова, Евг. Франчукова, М. Приймова, Евг. Ціпановска і М. Хомица. Склад виділу єсть найліпшою запорукою розвою товариства. Товариство буде мати бібліотечку, зложену з книжок, трактуючих головне о вестіях жіночій та о всіх прочих справах обшарних тепер цивілізований світ. Крім сего зверне товариство увагу свою на домашній промисел, народні звичаї і обичаї. Поміщене має Товариство в обшарних комнатах „Русон Бесіды“.

Тож коли котра з перемиських Русон не належить ще до сего гуманітарно просвітного товариства, то повинна вписатися в члену і приложити свої руки до спільної праці, бо в єдності сила. Рівнож і ви, Русини з повіту перемиського та з сусідніх повітів, вписуйте ся в члену, а покористуйте ся неодою книжкою з бібліотеки товариства та прислухайте ся цікавим відчитам і диспутам. Коли жінчини рускі ставуть просвіщені і свідомі своєї задачі, то не тільки, що им Русини дорівняємо нинішні цивілізовані народи, але в поступі і в розвитку інституцій народно-суспільних их перевестьмо.

Олена.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Маловажна на око подія, що в день отворення угорської вистави в Бєлграді спали студенти угорську хоругву, народила в вєдєвних і в дипломатіи і в соймі угорським такого шуму, що й досі є справа не утихла. На одну інтерпеляцію, внесену послані Угронієм і Кошутієм д. 6 с. м. президент міністрів Банфі дав такі вразі успокоючу відповідь, і палата прийняла єн до відомости. Опісля-ж принесли дєвєнє вєсті, що бєлградскій префект поліції Стефанович, котрого на жаданє австрійського посла усунено, став інспектором в міністерстві справ внутрішніх, а те уважати треба за аванс. Наслєдком тої вєсті знов Мадари загомонїли. П. Угронь ладив ся з тої причини внести другу інтерпеляцію; але тим часом вїхав бар. Банфі до Відня порадишити ся в тій справі, як вєдєдувано ся, з ір. Голуховським. Через те в п. Угронь здержав ся з інтерпеляцією. Але за те нинїшній посол, Горавський, такий вїсь інтерпеляцію: „Чи то правда, що австрійсько-угорскій посол в Бєлграді з припоручення міністерства справ заграничних заарєстував против заименованя бєлградского префекта поліції інспектором в міністерстві справ внутрішніх та заявив, що такою сатисфакцією монархія не є вдоволена? Чи то правда, що на той протест сербське правительство не заляло нічого і не гадає віддалити того урядника? Чи правительство постановило жи- урядника? Чи правительство постановило жи- урядника? Чи правительство постановило жи- урядника?“

На ту інтерпеляцію відповіди ще нема. За те дєвєнє угорскій гомонять, горюжать ся та водгрюжують ся далше. Ба навіть хотять слухи, що дня 11 с. м. стануть під Земунем напротив Бєлграду австрійсько-угорскій монитор днаєвий „Марош“ мовь бы в

той цілі, щоб погрозили Сербіи, та що і другій ще монитор „Лайта“ має стати під Земунем. Урядово доносять, що „Марош“ тільки так, як до року, водбув инерувачіну прогулку та, прабивши під Земунь, вразі таки поплив далше; а про „Лайту“ нема ще жадної вєсті. З другої-ж сторони має австрійсько-угорскій посол в Бєлграді так казати дня 12 с. м. одному сотрудинкови дєвєнє Magyar Hirlap: „Дивна річ, що в Будапешті викликає та подія таке зворушенє. В Бєлграді навіть в часі найбільше неспокоїних дєвєнє могли Австрійці і Угрі цілком безпечно ходити собі по улицях. Сербське правительство має найліпшу волю і зробило навіть більше, ніж посол жадає, бо усунуло також інспектора жандармеріи. Опісля повстала в Будапешті гада, що усунєне Стефановича було властиво авансом. Отже ся справа ще не выяснена; але тепер може ходити вже лише о формальности і з певністю удасть ся полагодити их так, щоб загаль був вдоволений. Все образовані Сербі гадать ся в тїм, що осуджують демонстрацію.“ — Так само высказав ся посол також перед дописувателем до дєвєнє Neue Pester Journal, а розмову тую повтарє також Fremdenblatt. Посол, довідавши ся, що зайшло дня 2 с. м., вразі таки того самого дня жадає від президента міністрів Новаківича: 1) щоб забов'язати дєвєнє вибраних, 2) щоб вивести і уварити винуватих, 3) щоб укарати префекта поліції. Уже о год. 6. вечором дєстав посол відповідь, що зараджено далшим неспокоєм, що розпочато слєдство і усунєно не тільки префекта поліції але і команданта жандармеріи. Але на другій день появило ся в урядовім дєвєнє іменованє префекта поліції Стефановича інспектором в міністерстві справ внутрішніх. Тоді посол звернув ся до сербського правительства з запитуванням, чи та номінація не є авансом, бо в такім разі чейже не можна бы сего уважати за сатисфакцію. Міністер Новаківич упевнив посла, хочь ще не урядово, що префект поліції в Бєлграді і інспектор в міністерстві мають однакову рангу; але круг ділана інспектора в єго значєнє є значно менше, ніж префекта. Доказом на те, що дотепершній інспектор, котрого нема причини дєградувати, займає місце Стефановича, а сей місце тамтого. Ходить лише тепер ще о урядовє стверженє того поясненя; а коли се наступить, то і сатисфакція буде повна. Слєдство для вкриття винуватих веде ся. Річ певна, що демонстранти належать до богословского заведеня. Головним товчком є мабуть один з профєсорів заведеня, Далматинець, Віктор. Демонстрація обмежила ся до спалєня угорскон хоругви, при чом гукало обидий овляни протв Мадарів; а скінчило ся окликами на погєбєль тепершньому сербському правительству. Отже була та також демонстрація против тепершнього міністерства. Демонстрація против австрійсько-угорского консулату не було ані слєду.

В Сербіи політичний круг так занаті тепер справою зміни конституції, що навіть задирє в Австро-Угорщину, хочь лєз прїкра, сходять на другє поле. Вєра мала бути заименована комісія, котра на другій тиждєнь зїде ся в конакі корольським на нараді. Король має відкрити наради особисто.

Князь чорногорскій заповів був свій прїїзд до Бєлграду, але відканав, бо му- сить піддати ся в Гайдєльбергу операції. З тїх причини не поїде також на коронацію царя, а заступити єго наслєдник престолу кн. Данило.

В Петербурзі був недавно бузшій францускій міністер справ заграничних Флоранс і має у царя довшу аудієнцію. Вїз вложив царєв план будови каналу з Петербурга аж до Херсону. Широкість і глєбокість каналу мала бы бути тава як каналу суєцкого, а роботи вимагали бы пать лїт часу; кошты обчислені вь приближеню на 500 мільонів франків. Царь має дуже занати ся тїм плавом і бажає єго попірати всіма силами; вже говорив о тїм вь вєльком міністрам. Дятого має ся без прїволоки приступити до вьготовленя докладних планів тїх величавих работ. Пбєля заявленя Флоранса потрібїи на се грош роздобудє ся на певно, скоро тільки російське правительство дасть свій дозвол на той план.

Дня 11 с. м. вернуло до Неаполю з Ерїтреї вєльке італійськє родня сєлянєвєх, що вєслано их до Африки для перших проб на поселєнє. Людє амарїїли і опєсують тамшній водносини дуже некористно; вєменно кажуть, що земля не надає ся до господарки. Их водєслюють назад вь рідній

сторони. Разом з ними прїїхало 300 недужих жовїїрїєв, а між ними два, що по битві під Адую абожєвоїли.

Рась Мангаша вєзволєв вє італійськєх полонїїкїх, яких має у себе. Балдєсєра не заїлатив єму за них жадного окупу. Гєвєраль просить правительство о відкаванє 6.000 войска, бо терплять великїй недостаток воды.

Испанське правительство відложило виконанє засуду на смєрт, вьданого вь Гаванї на патьох Американцїв. Стало ся на тїй підставі, що в мєжї Америкю і Іспанію давний договір, після котрого американскій піддаві не можуть ставити передь испанськими судами военными.

НОВИНКИ.

— Вь пам'ять Тараса Шевченка водбудє ся дня 18 с. м. вь Берєжанях вь салі касина шкільного музикальнє-декламаторскій вечорєв заходами „Берєжанського Войска“. Початок о 8 годїв. Програма єсть: 1) Вступне слово вьголосить п. Б. Л. 2) Заспївай ми соїмь [Давровскій - Нижанковскій], шкільний хорь Войска. 3) Концерт Gode op. 9, соїмь скрипковє при фортепїан. О. І. Б. і п-на К. 4) Скорбна дума єсть молитвою [Шевченко-Дісенко], хорь мужєскій з фортепїаном. 5) Фортепїан, п-на К. 6) Nek Dušman vidi D. Гиза, хорь мужєскій. 7) Туман хвалима лїгав [Дісенко], хорь шкільний при фортепїан. 8) Дєвлямація. П-на М. Д. 9) Serenada [О. Нижанковскій], хорь мужєскій. 10) Тарасова вїчє [Дісенко], соїмь баритоновє. О. Р. 11) Цитра, О. Е. К. 12) Закувала та сва зазула [Нижанковскій], хорь мужєскій при фортепїан.

— Вєча сєлянскій. Вь недєлю дня 17 мая с. р. водбудє ся вь Журєвцї коло Перемисля вєчє сєлянське з таким порядком дєвєнє: 1) Справа громадє; 2) справа голоєваня; 3) закон громадскій; 4) рада повтєва; 5) податок доходоий і грунтоий; 6) вєнесєя і інтерпєляції. — Вь понєдїлок дня 27 мая, вь другій дєнь Зелєнїх свєтї, водбудє ся вєчє вь Русєльничях, де посол Новаківскій вложєть справозданє.

— Вь роковини зєнесєя панцини водпривлєсь нинї вь цєрквї львєвскон духовнон семїнарїи заупокїєне богослужєнє за цєсаря Фердинанда. Вєчєром о год. 7 устроїють пїтїмцї вь своїй авлї вечєромь музикальновєчєрєвє.

— Устїй испїтє зрєлостї вь семїнарїях учительскїх розпїнзуть ся вь кїнєцєм сєго року шкільного зь таким порядком: Вь семїнарїях мужєскїх: вь Тарнові дня 27 мая, вь Рашєві 2 червня, вь Кракові 8 червня, вь Тернополї 15 червня, вь Самборі 22 червня, у Львові 2 липня, вь Станїславові 3 липня. Вь семїнарїях учительскїх жєнєскїх: у Львові 9 червня, вь Кракові 16 червня, вь Перемислї 3 липня.

— Рада шкільна краєва ухвалила на засїданю зь 11 мая с. р. — між нїмї: за- твердити вибїрє о. Іосифа Лопатинського на заступника предсїдателя ради шкільнон о- кружєн вь Долині; вєменувати: Пєтра Сте- цєкова управитєлем 2-ї шкіль вь Топорєв; — перемїнїти школу три-класову вь Гауполї на чотирокласову почавши від 1 сєчня 1897.

— 300-тїй роковини уніи Берєстєйскон будє обходити духовєнєство ходоорєского дєканату торжєственнимь богослужєнєм ювілейнимь дня 21 с. м. у Фразі; того-ж дня водбудє ся там також соборнїк дєканальний.

— Новї урядї почтовї увїйдуть вь жїтє зь дєнєм 16 мая с. р. зь звичайнимь обєсогом ділана вь Марьополї повтєа бродєского. Округ доручєн обшарє: урядї громадскї і обшарї дєрєсї Марьополь і Батїєв. Мєжї Марьополєм і Пеняками будє раз вь дєнь ходити послєнєць пїшїй.

— Справленє похїби. Зь Борщєвского пї- шуть нам: Вь коїнєцях к. 95 „Дїла“ вь- ступ: „На запомогу засуджєнїх на кары грошєв за дєпутатю до Єго Вєл. цєсаря до Вїднї“ заїшла похїба, бо було напєсано, що на ту цілє прїслєвє між нїмї д-рє Мих. Дорундак адвокат вь Борщєві 5 ар., коли тїмчасом повинно бути напєсано: „Д-рє Мих. Дорундак прїслєвє 5 ар., аложєнїх пп. М. Г. 1 ар., Н. Н. 1 ар., Бронїмьєм Калитовським 1 ар. вь дєдє себе 2 ар., разом зь 5 ар.“ Далше заїсть: „Зь Борщєвского пїшуть нам, що вь Воїводинях надь Давєстромь аложєно на ту цілє добровільно 20 ар. 75 вр., а між щєдрими жєртволюбцями вєходять ся зь дат- кою 5 ар. Вєч. о. Мих. Сєнєвїчїя“ — повинно бути: „На цілє вєсылєня одного чоловіка до Бразїлії для звїдань і бляшого дослєду, о скілько єсть стїйний розширюванї між на- шимь сїльскимь народомь поголовє про „рай бразїлійскій“ та на вьданє водповіднон бро- шурї для народу зь остерєженєм передь по- губностю єміграція вь бразїлійскій краї, а та сума має бути „комїтетови єміграційному у Львові воддєлана“.

— Катєдру австрійского права приватного по пов. д-рє Алекє. Огоновським займає, як вїдомо, досі Поляк д-рє Александр Дєвєльскій. Хочь були вь Русини способні кан- дїдаты до тїх катєдр, то их не допущєно. Такь нехай бы ми навіть аж і ставили на таєє смїрєне становищє, щоб готувь були зрєчє ся тїх вєлькє видїїшнїх мїсцє, до яких зь природи рїчї повинні мати прї- вєлєство Русини; нехай бы навіть вь своїй смїрєнностї сказали собі: „Га! є нїшї, мєжє способнїшїй відь наших кандїдатовь людє, то годї!“ то і вь такїм щє разь ми мусї-

ли бы вьмагати, щоб профєсор зь унївєр- сїтєтї, котрий має вькладати по рускї, на- тільки анавє яє слєдє своєму науку, але щє- бы таєж, і то дєкончє, досконало знавє языкь рускїй; бо не до порівнєня скорїїше мїгь бы вїз зь часом доповнїти недостаткї знаня своєй науцї, але язык, коли єго досі не умє, не научити ся добре і до смєрти. Отжє про п. д-ра Долиньского довідємо ся, що навіть єго власноручно писанє оповїстє про розпочатє вькладєв аж вїнїть відь блудєв, хочь тамь вєсєго дєї стрїчки. А зь єго вькладахь Русина аж мїлїть відь хїб- ного наголєсу та вєслїнїх блудєв языкє- вїх, не кажучи ажє о стилїстичнїх. Прї- славє намь вьзачєнє тїх цїтїєв, зь котрих вїнїмаємо дєкїлєк: „сєстачїї, ко- торїй, владєство, обшарнїй (= звичайнїй), пїтїєв (gen. plur.), управлєнїй (= управлє- нїй), лєжїть, плї, вь рєгулї, пєрвїсєя“ і т. п. Коли се правда, — а не маємо слухнон при- чини сумнїватєся о тїм — то чудуватємо лїшє трєба, що п. д-рє Долиньскій має від- вєгу такь собі нїнї зь своїх слухатєлєв Русинєв; а щє бїльшє чудуватєся трєба бы, коли справдї має міжь своїми слухачами та- кожє Русинєв. Але, яє намь доносить, за- ходять Русини на єго вьклады лїшє часом на те, щоб на власнї очї і ушї пєрєновати ся о тїй — скажїмь чємє: водвазї пана докторя.

— Рускїй народнїй театр вь Тернополї. Вь недєлю [дня 10-ого] вьставлєно „Вєр- холїїцїк“. Аж єсєю вьставою вдоволєв нашє театр публїцї тернопільскій. Салє Со- кола першїй разь була повна. Штука, хочь старє а ємпїатична, сподобалєся загально, звя- жавши, що головнї ролї були вь такїх ру- ках яє павлє Вїбєрєвичєва [Парєв] і п. Яновїч [Антєс]. — В. Д. Г.

— Австрійскїй ювілейнїй марш почтовї. Міні- стрєство торговлї займає ся тепєр прїєвомь вьданя почтовїх марок вь дєнь 50-лїтнього панованя нашого цєсаря, на котрих бы були прїдєставлєнї: битва під Савтє Лючіа, вступ- лєнє цєсаря на престол, наданє конституції, вєчєрнїй костєль у Вїднї, вьданє закону о народнїх шкєлах, свїтова вьстава вьдєв- ська вь 1873 р., заснованє унївєрситєту вь Чер- нєвцях, воддєланє пам'ятника Австрїї вь Чернєвцях.

— Дрїбнї вєсті. Вь Тарнові будє отворєна нєздєловє школа рєальна. Рада мїста Тарнова вєзволєла ся дати бєсплатно мїсцє підь буд- вєнєм і чєрєз 10 лїтє причїнїти ся на по- вкрїє коштів рїчною субвєнцією 1000 ар. — Пбєля послїднього причїнєнє населєня Парїжа вєносїло вь днї 29 марта с. р. 2.511.955 душ. — Вєликє вєщєстє скоїло ся на зєлїнцї вь Альжїрї. Оєрємїт пбєздєм вїхали днї 11 с. м. дєї компанїї вїєсєя, прїзначєнї до Ма- дагаскару. Пбєздє сєї нїхавь вь дорозї на другїй, що вїхав чєрєз похїбу тїми самими шїнами. Вь наслєдєк удару згїнуло пать єфіцєров зь многїмь аб єлужбї зєлїнєчон по- калїчєнї.

Посмертний — оновїстїи.

О. Володимирь Крушєльнїцкїй, єсєтрудинєк вь Забєдєтові, упоковїє ся дня 12 с. м. вь 31 роцї жїтя а 4 роцї свєщєнєства. В. я. п.

Євєстїїх Маногонскій, ємїє пароча вь Стрїганцях, пов. берєжанського, упоковїє ся днї 10 с. м. вь дєму вїдїа. Покїйнїй дослужєв ся при ц. є. дїрєкція єсарєвїй у Льво- вї мїсцє платного прїакїканта, та не доводєсь єму нїшати того хлїба. Вїчєа єму пам'ять!

Іменованя, перєнесєня, конкурсы і пр.

— Іменованя. Намїстїїцтво іменовало коміса- рями для догляду кїтїєв паровїх: старшого інжїнеря Ром. Вїлянєского вь Новїх Салїх, інжїнеря Т. Дуєковича вь Бокїи і старшого ін- жїнеря Сєвєр. Рїшєвского вь Тернополї [для повїтєв тернопільского, вьбарєвского, тєрєб- вєдєского і скаїтєвского].

— Конкурсы. Вїдїєл повїтєвон ради у Львові розпїсєє зь рєчїнємь до 30 червня с. р. кон- курс на посаду округного лїкаря вь Ірїчєвї новїмь; платня 500 ар., 250 ар. на кошты подо- рожя і крїмь того прїходять ще квєта, до те- перь не означєна зь фондєв повїту камєнєцкогє за двї тамшнїй громади прїдїєнї до прїчї- ского округа єанїтарного.

— Вєдєзначєня. Цєсарь надав старшому інспєк- торови євїдєнційному Ігн. Стєранєвичєву у Льво- вї, вь прїзначєнє єго знаємїтїємь службї, тїтулє і характер зь дїрєктора євїдєнційного. — Цєсарь надїєлє учительку жєнєскон шкєлы народнон вь Ієлї, Єм. Малаховську, золотымь хрєстомь за- слуги.

Послїднїй вїстїи.

Збори „Сєлянєскон Ради“ водбули ся єсєгодня після заповїдєжєнєй програми і трє- вали до годїны 2½ зь полуднєя при участї єсєло соткї члєавєв.

Рєсєрували: о пєрєвєдєнї рєформї вь- борчїй рєд. Вєлєй, о заєдєнїхь громадяхь округнїх д-рє К. Дєвїчїї і о катастрофї грунтоєв о. Горняєв.

Шїршє о тїм, якь і о промовяхь сє- лєнє та ухвалєнїхь рєзєлюціяхь завтра.

Тєлєграмы „Дїла“

Будапєштє 15 мая. Умєрла туть вєдова по бумшїї міністрї ір. Юлію Андєрашємь.

Римь 15 мая. Зь Масєвї вєртєє далшїхь 1300 жовїїрїєв.

Царгородь 15 мая. Намїстїїкомь Крєтмє має вєстєти Абдул-Кєрїмь.

Виходить у Львові щодня (крім неділі і руських свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить во вторник, а во вторник і п'ятницю на переміну рахуєть в Діалогі.

Передплата і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „ДБЛО“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень ул. Коперника ч. 11, в Бюро газет ул. Кароля Людвіка 9, в А. Ольшанського ул. Килинського 2; — в Ярославі Д. Крижановський; — у Відні: М. Dukes, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Seilerstätte; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasensteins & Vogler I. Wallfischgasse 10; в Франкфурті і Гамбурзі: M. Haasensteins & Vogler.

Передплата на „ДБЛО“ і належність за інсератами платять у Львові.

У Львові, дня 16 н. ст. мая 1896.

По реформі виборчої наступила реформа податкова і об'єкти податковий по мисли пропозицій правительствених, майже без уваги до поправок і внесення, ставлених в хосені виборчих верств населення, а передовсім селянства. При реформі виборчої не уваглено безпосередності виборців в курії громадських сільських, а при реформі податковій не найшло більшості внесення посла Кайцля, після якого 10-процентовий опуст в податку ґрунтового мав бути в найбільшій мірі призначений найчисленнішій класу рільників, сему пролетаріату, що не має робочого доходу катастрофального більше як 200 ар. Се внесення Кайцля, мимоходом сказавши, вийшло б було в найбільшій хосені Галичині, бо у нас найчисленніший того рода пролетаріат рільників.

Так отже селянство не найшло в палаті послів достаточного числа оборонців своїх інтересів. Бо хоч властво в теперішній складі нашого парламенту, опертій на заступстві інтересів, засідає аж 129 (на 353) заступників громадських сільських, то з голосування надь внесенням пос. Кайцля ледь 79 голосів упало за внесенням, але коли зваять ся, що в тому числі містять ся всі голоси молодого Чехові без розниці, яку курію они заступають, то число заступників селянства, котрі підперли сю справу, вийде ще менше.

До сего пожалована гідною прояви причинила ся в найбільшій мірі головно та обставина, що одно сторонниці парламентарне висутнуло беззастовно, а солідарно, против тих всіх внесення, котрі виходили в хосені селянства. Силь сторонництвом — коло польське. Як против безпосередності виборців так в против внесення Кайцля достатньо коло польське не лише найбільшій континент голосів соція, але и вислало зпоміж себе бесідників, котрі мали переконувати палату о шкідливості всіх тих уступок і полехей для селянства. Взагалі

події в останніх розправах парламентарних виказали наглядно, що коло польське єсть прямо вороже інтересам селянським. В колі польським не найде ся, як повинно бути, 20 заступників курії сільської, котрі прислужились би совісно и по справедливості справі селянській, — але се не повинно нікого чудувати, коли зваять ся, що мандати селянські суть в руках властителей большої посільності. Вправді „близька сорочка як кожує“ могли би сказати на оправдані свого поведіння ті члени кола польського, котрі боронять інтересів большої посільності а не селянських, — але де в такий випадок моральність, чесність и совісність, брати на себе одвічальність заступника курії сільської? Хіба що найбільшим доміном в політиці польських послів єсть асада: Nie honogowo ale zdrowo — а в такий випадок устает вже всяка дальша дискусія на сей темат.

Справи парламентарні.

На вчерашньому засіданні палати послів повнічено дискусію надь законом вводячим до реформи податкової, а тимь самим вже готовий цілий закон податковий в другій читанні.

Довшу дискусію викликає арт. 13-тій закону, в котрім постановляє ся, що особисто дохідовий податок має бути вільний відь дедативів кравих. — Барайтерь домагав ся, щоб громадам вільно було приписувати доходи до сего рода податку аж до висоти 20 проц. — Фухсь и Шварць вказували, що арт. 13-тій кравить автономію, бо обмежує права соймів в накладанні додатків. — Кількох послів, між ними и Дав. Абрагамовичь боронили постанову арт. 13-ого, вказуючи, що на той готовий цілий закон розбити ся. Міністерь Б'яльнський заповів, що в осени предложити проект закона, нормуючого винагороду для громад за стягання податків.

В голосуванні відданено всі поправки и прийнято арт. 13-тій після правительственого проекту. Дальші артикули прийнято без дискусії. Коли президенть сконстатував, що закон о реформі податковій ухвалений в другій читанні, роздался в палаті оплески,

а Б'яльнський и Хлюмецький приймали іграуляції відь членів. Президенть Хлюмецький заповів, що перше читанне закона відбуде ся п'ятницею, по ухваленні кількох інших законів, стоячих в звязі з законом податковим.

Слідуюче засідання палати нині, в субботу.

Комісія для реформи виборчої в палаті панів уконстатувала ся; презесом ставь н. Ліхтенштайн, а референтом ґр. Інама-Штернерь.

О програмі роботи парламентарної доносить в Відні: Теперь прийде підь наради палати послів закон о відписуванні податку ґрунтового з причини нещастя елементарних, відтак справа ревізії катастру, закон о приватності, закон о податку біржевому и вільно поменити предложений. Все те має бути готове до кінця мая, по чім наступить відпочине сесія. На день 15 вересня задуме правительство на ново скликати раду державну. Робота палати послів значе ся відь наради надь новелою до закона промислового після реферату Екснера. В комісії промислової вже переведено загально дискусію надь новелою, а в часі сесії лїтньої комісія, котра єсть перманентна, має вивести цілу новелу, так щоб у вересні могла зачитати ся дискусія в палаті. Рівночасно з сего дискусією будуть радити: комісія бюджетова надь прелімінаремь бюджету на р. 1897, комісія податкова надь проектомь підвищення податку відь горьвки и пива, а спеціальна комісія надь підвищеннямь плати урядників. Крім того, прийдуть підь нараду палати послів закони: о статистиці робітничій, о мирових судах промислових и реферат о 11 роцниках справоздань инспекторь промислових. Чи закон о примусовій асекурації буде предложений, сего не знає.

В колі польським прийшло в середу до незеленої бурі, котра скінчила ся на п'ятницю. Коло польське ухвалило було голосувати за закономь податковим після предложения правительственого, а тимчасомь постановив пос. Кайцль внесення, котре стремити до більш податкових для селянства. Се внесення збентежило кількох членів кола, а то зсолодів Хотковський, Пастора и Копицнякського та селянина Поточка, и они зажадали,

Передплата на „ДБЛО“ з літер. додаткомь в Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 ар. на цілий рік . . . 24 ар. на пів року . . . 9 ар. на пів року . . . 12 ар. на чверть року 4 ар. 50 пр. на чверть року . . . 6 ар.

у Львові: на цілий рік . . . 16 ар. на пів року . . . 3 ар. на чверть року . . . 4 ар. на місяць . . . 1 ар. 35 пр. Редакція, Адміністрація и Експедиція підь ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вставляють ся лише на попереднє застереження. — Рекламні неопечатані вольні відь порта. Подорожне число коштує 8 ар. в. в. Оголошення виймають ся по ціні 10 ар. відь одного стрічки інсератово або ем місяць а в рубриці „Надсказань“ по 25 ар. в. в. Подлики и інші донесення приватні числять ся по 15 ар. відь стрічки.

щобь коло польське застановило ся на надзвичайнимь своїмь засіданні надь внесенням п. Кайцля. Президія кола скликала засіданне, але їй достала ся добра наука тимь неоподібнимь оборонцям інтересів селянства. Три послы демократи: Рутковський, Левицький и Вельовейський ставили в обороні затроєних інтересів большої посільності. Назвали найперше тих своїх чотирох товаришів „burgsien-lami roszadku spolecznego“, відтак докторали нині, що хотять легкимь коштомь забавити ся в рольь демагогів, а вбачи порівняли их жадає в діяльність москвичів чиновників и Бісмарка. [Як бачимо, менери кола польського вийшли останніми часами дуже полатний аргументь противь watchdog-ів; vide промова ґр. Дідушицького, в котрій названъ пос. Леваковського союзникомь Побідоносцеве.] Розуміє ся, що в сей спосібь застановані послы відгрызали ся, як могли, демократам, а вбачи мало прийти до того, що взаємно грожено собі кулаками. Ціла афера скінчила ся тимь, що коло ухвалило голосувати противь внесення Кайцля (за що й похвалило коло Gazeta Nar.), а згаданий чотирь послы такь глибоко перенали ся солідарністю кола, що при голосуванні в палаті надь внесенням не уважали навіть потрібнимь усунути ся відь голосування, лишь голосували противь внесення Кайцля. И чи-ж супротивь тихь всіх подій не можна назвати хочь би найменшій прояви якогось народолюбства в колі бляю, а тихь, котрі хотять відь часу до часу відограти рольь народолюбців, блятерами?

Реформа податкова.

Вчера ухвалено впроваджуючий законь (Einführungsgesetz) до реформи податкової. Сей законь єсть немовь змістомь цілонь реформи, бо внаву, в якій спосібь має бути переведена реформа податкова и які результати має она выдати.

Проект реформи податкової виготовив и предложив парламентови міністерь Шгайнбах. Проект розпадає ся на сьмь частей: на законь впроваджуючий и на закони о податках: заробковимь, рентовимь, особисто-дохідовимь и пенсійнимь. За часівь міністерства коаліційного ухвалено (після поправок

Спомины з Туреччини.

Бейрут.

Непогода, дощ. Фалі переганяла флюю. Втрисла нашого судна несли жваво, но за-длі поганон непогоди и вїчного дощу ми були приневі на дусі. Вбачи вергли ми коту на яких дві миль відь берега. Правдивого порту туть нема, лишь берігь отвертий.

Розступились хмари, дощ перестав, сонце показалося, а передь нашими очима розотлилася чаруюча панорама. Темна зелень, сади, городи — такь и тягуть до себе. Намь такь и багнєсь провітрити своє пересолєне тїло, показатись по тїмь коврі утканімь природою з усіяких барвь пречудних. Море ще гудїло. Нїякь не можна було спустити лодку з судна — и мы стояли передь бейрутськимь раємь якь Тантає передь своєю яблунею.

Кілько то різвородних думокь будить ся в голові при виді такого стародавнього паматника минувшини якь Бейрут! Видимо царя Давида, якь вїдз на передь свого доброго вїйска иде облогою на неприступний Вераат. Земля се біблійна, часи біблійні. Сидонь, Тирь, Верит — се ганза фенікійська. Фенікійскі вулиці торгують зь тогдїшнімь цілимь світомь и тягуть собі зь него величезні барїш. Прийшли Єлєны, Александр Великий, Селевкідї. Калєндарь, після котрого ще теперь жиди числять свои свята, вийшов из сєй землі — калєндарь селєвійскій. Римляне завоювали землю сирійську а Августь перемивив имя на Colonia Julia felix. Тако стало вїскам. Тільки тамь-не-тамь рїзана — се релігійний фанатизмь збирає свои жертви.

По якому спасатись? Чи поганьство, чи християнство? чи християнство монофізитське, чи монотелітське? И лилася кровь.

Аллах и Магомеда, его пророк! — чути крикь и брякь сталї. Нечуванї дотї звуки роздають ся по улицахь Бейрута.

Видно лицарствє стало кованимь. Дивна камана крїпость стоить на горі, хресть повстав якь знамя. Се побожий хрестоносць. Вирьвали они всіхь Магомедавцїв. Та не довго тревало их панованє. Балдуїн IV. мусїв утїкати передь наступаючою силою побїсїя. На зеленімь стїгу видно святий знамє Магомеда. Силь разомь полила ся кровь християнська.

И кровь пливе ще й до теперь. За що? по що? Во одні величають Бога такь, а другі спасають ся внаше. Други вирьвали християн — маронїтїв, хоть сї и ті одної породи, одного язика.

Аж Европа стрепенуєть! Наполеонь III. — мимоходомь сказавши, не без власного интересу — закінчив тую братовїчю рїзню своими полками та якь правдивий чванько-Французь увїковичив себе написю на скалі „надь пєсью рїкою“ поручь гієрогліфівь фараонівь єгипетських та кландівь царївь асирійських.

Мы прибили до берега. Допливь и відпливь моря туть високий. Десятокь рукь винулось намь на поміч. Кризь, гамбрє, рейвахь. Горляні звуки арабськє бесїди, що виходять десь аж зь глубинь жолудка, накиннулись на наші непривичай уха. Народь живий, дїєвий. Типь людей гарний, високий, мущауистий, лице маркантє, стать горда, постава показує почутє людськє гідности. Нема тої замїтлости, якь у Туркїв, або підлої хитрости, якь у Грекїв. Се Арабь!

Мы повандрували по містї. Молодий Ибрагімь ставь намь за проводника; вїдз знаєть по французьки та по італіянськи.

Місто розложилось на кількохь легко звимачюхь са горбахь. Вь дали якь вь панорами сїяють, зеленїють горы ливановскі. Доми гарні, будовані вь дивнімь стилі арабсько-європейськимь. Тонкі кольонни, вузкі вїкна зь сілєсномь на виді підковь, давній арабськї рїзбь — все те нагадує давній палати фаліевь, — во туть то тамь пробиваєть ся Европа зь своєю різвородною сумїшкою стилїв.

Сю сумїшку Европы и Азії зь забудованихь можна вяти и за вїдшний виразь для характеристичи мешканцїв Бейрута. Они Азіяты по походженю, вь часті и по привычкамь, но они зновь не такі „орієнталь“, якь приміркомь Турки. Они не полишили всяку культурну роботу Европї, — се не Смирна, де турецьке передмієтьє — то образь застою, ону кромїшного, лїнїєвства и гнилі.

Міжь Бейрутцями єсть багато образованихь людей, в вїдні Арабь-магомедає, єсть учені Арабь-християє, они берут живу участь вь торговлі и промислї. Шовковий виробь зь Бейрута зветьветь по цілїмь Орієнтї та й вь Европї. Европїєцїв туть розмїрно мало, а мимо того цілий Бейруть виглядає такь, якь дїляниця „Франковь“ у Смирні. Проходжучись по містї чововїть видити, вїдз у чужімь краю, але зь таємнї, до котрого бы легко привыкнути можна, зь котримь легко зжитись можна.

Мы взяли конї и верхи удали ся шляхомь до Дамаска. Сей пречудний шляхь забудовали французскі воєни вь 1860-хь рокахь, коли прийшли сюда для поратунку Маронїтїв. Конї арабськї такь и гнали чвалою. А конї

туть пречудні. Найбідльшій дорожнє держать вь упряжї такі конї, якими не повстидать би ся переїхати „першій панїч“ по Ringstrasse у Відні. Прохожї здоровили насє то по арабськи, то по французьки. Французка бесїда розповсюдїлась туть широко и пустила навіть свій корїнь вь низїй верстві народу. Гауїты — они туть розсадили культуру и французского дуга.

Шаронїй шляхь дамаскїєвскій веде черезь зелені сади и виноградники. Заразь за містомь видїють два прегарні лїски. Однї пальмовї — се улюбленїй прохїд для магомедавцїв, а другї зь піїні та вїдрїв ливановських для Арабїв-християн. Вь дали далекїй видїєть ся сей шляхь и свїтїть своєю блиною середь темной зелєни о-кружаючої природи. Горы Ливанонь сїняють вь дали и замыкають панораму. Аж просилось покотити ся сїмь шляхомь до Дамаска — та, на жалє, не такь окляло ся, якь думало ся.

Якь бы яка крїпость стоить на горбочку манастирь та институть патрївь Гауїтїв. Зелєний штахеть дїлять свїтє мирєкїй відь коловїє Гауїтєв. Представляєть ся гарно и уймаючо. Вь парку зелені дерева, гарні цвітїнь, фонтани, троту.

Мы віддали свои візитні карти предверніков. Предвернікь Гауїть — и то Гауїть найчистїшій кровї. Я думавь, що такого лиця нема на свїтї а истує лишь якь албєна карикатура вь антїлернєальныхь газетахь. Я зь роду не бачивь такого непевного та потайного виду, якь у патра-предверніка. Статї худа та висока. Чорна довга сутанна ще прибільшає тую тїшкову високусть та кистєту худощавості. Чоло та щокї висушили ся на передь, здаєть ся на те тільки, щобь сховати бїгачий непевні очі. При тїмь всїмь руни

міністра Пленера въ первѣстномъ проектѣ Штайнбаховскій) всѣ прочіе части проекта крѣпко закона впроваджуючого. Теперь же ухваленый вже и законъ впроваджуючий, отже и цѣла реформа податкова готова.

Постановы закона впроваджуючого суть слѣдующіе:

Въ являхъ, репрезентованыхъ въ радѣ державній, зноситъ ся всѣ дотепершій роды податку доходного, а нѣмѣть вводитъ ся: податокъ заробковий ново урегульований, податокъ въдѣ рентъ, податокъ особисто-доходный и податокъ пещейный въдѣ высшихъ платъ. (Арт. 1-й.) — Всѣ дотепершій постановы законныя що-до опустѣвъ при податкахъ доходныхъ перестаютъ обовязувати. (Въ арт. 2-го въ 3-тѣмъ вычислено подробно всѣ цѣсарскіе патенты и постановы, управляютъ до опустѣвъ податковыхъ.)

Въ артикулахъ въдѣ 4—12 означено, въ який способъ мая ужита ся прихѣдъ съ тыхъ новыхъ безусловныхъ податковъ особистыхъ. Въ першихъ двухъ рокахъ по введенію въ жизнь реформы податковой до скарбу державного мая выплунути тама сама квота, яку дають дотепершій податки доходный, въ дочисленіи до податку заробковий и доходного 2 процентовой добавки въ першѣмъ, а 4 процентовой въ другѣмъ роцѣ; крѣмъ того мая дочислити ся ще 1,200,000 ар. на шоты введенія реформы податковой. Вся проца надвышка въ прихѣдѣ съ новыхъ податковъ доходныхъ мая ужита ся на опусты податковъ и на обороты для фондѣвъ краевыхъ. И такъ въ першихъ двухъ рокахъ признае ся 10-процентовой опустѣ въ податку грунтово въ домовѣмъ, въ вышкѣ того 5-процентовой податку, який платитъ ся въдѣ доходу съ будынякъ вѣльныхъ въдѣ податку. Въдѣ такъ признае ся 20-процентовой опустѣ въ загальномъ сумѣ (контигенту) податку заробковий и вышкѣмъ податку въдѣ похатонъ торговлѣ и вандровничого промыслу), яка бы мая выплунути до скарбу державного пбѣла тепершнихъ постановъ. — По вѣдичленію квоты, потрібной на повисшіе опусты податковъ, лишитъ ся ще надвышка, котру, на скѣлько она не перевышаетъ квоты 3,000,000 ар., авертаетъ ся фондамъ краевымъ, се значить, что буде признанъ поодиновымъ краймъ водпопѣный оборотъ въ сумѣ реальныхъ податковъ, яку тѣ краѣ мали бы виплатити до скарбу державного.

Скоро бы показала ся надвышка по-надъ 3 миліоны ар., то въ такомъ случаѣ мая она ужита ся на дальшій опусты податковъ, а то въ такий способъ, что податокъ грунтово бы уменьшенъ о 15 прц. (замѣсть 10), податокъ домовый о 12.5 прц., а контигентъ податку заробковий ажъ о 25 прц. Рѣвножь и стопя процентова при вымѣрѣ податку для подпріемствъ складовыхъ публичнѣй рахунки, була бы уменьшена до 10 прц. — Якъ бы ще й по тыхъ опустѣхъ лишила ся яка надвышка, то ав ужне ся на дальшій обороты для краевыхъ фондѣвъ. Всѣ тѣ опусты и обороты будутъ удѣлюванъ нѣмѣть, се значить, въ каждѣмъ слѣдующѣмъ роцѣ по томъ, въ котрѣмъ покаже ся надвышка.

скрещенъ на грудихъ и выгладъ смиренный.

Зъ милымъ усмѣхомъ повѣсь патеръ-придверникъ нашъ карты до патра-пріора, а мы тимчасомъ остались въ прихождѣ. Не довго мы й тутъ ждали, переглядаючи фотографіи патрѣвъ и звинки въ сусѣднихъ околицѣхъ, якъ вѣдичнилися дверѣ и виутили нову чорву сутану.

Патеръ передавъ намъ привѣтъ въдѣ на-стоятеля и просивъ звинити, що самъ настоятель ав-дѣ недуги не може насъ прийняти, але отосъ вѣтъ присланный намъ въ заступницѣвъ и буде супроводжати насъ по цѣлѣмъ заведенію. Мы въ подякою признали — и повандрували въ нашнѣмъ проводникѣмъ. Патеръ показавъ ся милымъ и любезнымъ Французомъ. Щиро балаючи, показуючи та поясняючи все, ходивъ нашъ старичокъ по складахъ, балаючи невтомно то въ гору то въ долину.

Вѣтъ показавъ намъ класы учениковъ, просторы и лѣнѣ, ихъ спальнѣ, ихъ магазинъ на одежу, площѣ до забавы и до водпоочиву. Все уладжено въ найкрасѣмъ комфортамъ, все въ найкрасѣмъ порядку. Музей для наукъ природописныхъ, музей для фізики, велика бібліотека — все, что треба до образованя, все тутъ прикупѣ. Патеръ водивъ насъ въ гордо-стю по цѣлѣмъ заведенію очевидячки радий въ того, что всему мы чудувалися.

И справдѣ, такъ величавого заведеня менѣше не дучало ся до сего часу бачити. Шість сотъ питомцевъ мѣститъ въ собѣ институтъ а крѣмъ того е ще доходчій естерейстѣ. Въдѣ найменшихъ хлопчатъ до дорослыхъ молодѣцѣвъ — все учить ся у Гаутибѣ. Тутъ есть циназія, есть въдѣлѣ природознавчій, юридичный и богословскій. Медицескій факультетъ заводитъ ся. Богословскій факультетъ уважаетъ ся найпершимъ и выпосажений вѣтъ въ цѣлою любовію. Питомцѣ тутъ е въ цѣлою

Такий способъ зужиткованя приходу съ новыхъ податковъ особистыхъ буде въ першихъ двухъ рокахъ по введенію реформы податковой, але на дальшій роки, ажъ до 1907 р., скарбу державный точе мая бѣльшій прихѣдъ. Для того кождого слѣдующого року муситъ збѣльшатъ ся прихѣдъ скарбу державного о 2.5 прц., а ажъ вѣдѣ такъ будутъ роадѣлювати ся опусты и обороты. Въ 1907 р. мая наступити новый рокалъ опустѣвъ, при чѣмъ буде уваженъ таковой домово влясовый податокъ, и оборотѣвъ для краевыхъ фондѣвъ.

Въ арт. 13-тѣмъ мѣститъ ся постановъ, подѣ якимъ условіемъ будутъ признаванъ всѣ тѣ опусты и обороты. Правительство ставитъ условіе, что соймы краевы мають ухвалити сейчасъ на свойѣй першѣй сесіи, что тѣ всѣ податки особисто-доходный, введенъ сею реформою, будутъ вѣльшій въдѣ всягитъ додѣтокѣвъ краевыхъ. Скоро котрый соймъ краевый не ухвалитъ того, то дотычный край не дѣстане въ опустѣвъ и оборотѣвъ, а его пайка припаде скарбу державному.

Отсе була бы головная постановъ закона впроваджуючого реформу податкову. Комісія податкова ухвалила була, что рѣвночасно въ реформѣ податковой мають ухвалити ся ще й иншіе законы податковъ, якъ о ревизіи катѣстру, о вѣдичисванію податку грунтово — скоро отже тѣ законы перейдуть крѣмъ палату посѣловъ, вѣдѣбде ся третѣ читанѣ реформы податковой а по одержанію цѣсарского санкціи буде она введена въ жизнь.

Письмо зъ Черновецъ.

Германизация поспулае у насъ чимъ-разъ скорѣйше. Зъ констатуюци корнестаютъ лишь тѣ, что суть при власти, т. е. Нѣмцѣ та Жиды. Они въ староствахъ, они въ судахъ и въ урядѣхъ податковѣхъ, они на почтѣ и при стаціи вѣйсковыхъ коней, они управляютъ релігійнымъ фондѣмъ, они и въ промыслѣхъ и въ торговлѣ, они у всѣхъ школахъ и по секретаріатахъ громадскихъ, — словомъ: они радятъ Буковинѣ, для того и языкъ нѣмецкій займае у насъ такъ верховладіе становяще, что безъ него вѣдѣ рупитися не можна. Нѣмецкого языка вѣтъ примусово хлопа въ народныхъ школахъ, языкъ же рускій не знае ся Нѣмцами та Жидами, что при якой-токой власти, а ели Русскъ упомне ся о своей бесѣдѣ въ ц. к. урядѣ, то на бере ся не только глуму и шikanъ, але часто и ганьбы. Арроганція нѣмецкимъ поспулае ся до крайности. Однажды почтовый урядникъ дописавъ на рускомъ адресѣ лѣстѣ, что прихѣдъ въ Галичину до одного Русска: „Oesterreich und nicht Russland, darum deutsch adressiren“, а иншій урядникъ до-мѣнѣвъ высловивъ ся въ гнѣвъ: „Dreissig Jahr' bin ich hier und die Leute verstehen mich doch nicht“. Навѣтъ одна вышѣя урядова особа по шкѣльковому оху высказалася явно: „So lange wir das Landvolk nicht dazu gebracht haben werden, dass es deutsch versteht, solange werden wir keine Ruhe haben von den walachi-

сѣита. Мы бачили тутъ бѣлявого Ирландця и чорну кучеряву голову негра. Всѣ они привѣря-тѣ ширококрѣпимъ калесникомъ заутенемъ.

Нашъ милый проводникъ повѣвъ насъ до дальшого тракту, котрый теперь лише-що прибудовувавъ ся. Старый будынокъ, хотъ якъ обширный, не выставляе уже. Въ прибудованѣмъ вралѣ мѣстятъ ся пѣтрія, друкарня и переплетанча робѣтня. Тутъ печатають ся выжнѣ на всякихъ языкахъ ориентальныхъ и всякими черенками, тутъ выдаютъ ся газеты церковно-політичній для Арабѣвъ. Зъ певного рода ввурѣшнимъ задоволеніемъ показувавъ намъ патеръ друкаръ и переплетникъ арабскъ Библію, котра за гарне свое выкананѣ дѣстала першу нагороду на выставѣ въ Парижѣ 1878 року. Тутъ стоить таковой институтъ хемічний и фотографичный, а дальше музей медицинскій школы.

Колѣ мы свѣдѣчили обѣдъ и змученъ вернувшись до гостиницы, не могли мы не выразити зѣбраннымъ патрамъ своего зачудованя въ сего гравдіозного заведеня.

Балаючи въ патрами ще яку годинку, мы пѣзнали въ бесѣдѣ ихъ глубокое знанѣ, а что головное — ихъ посвященѣ и вѣдѣванѣ разъ повзатому намѣтрови. Нѣяка слава не лишитъ ся по заслуженію патрѣ, нѣякій вѣдѣецъ лавровый не окраситъ его чѣла, ему не поставятъ памятникѣвъ въ мрамору и спѣжу. Гаутибъ не мая амени, не знае фамиліи, не знае народности, вѣтъ служить — идемъ. Що се за идея — сего вѣтъ, стоячій по-за заутѣнѣмъ, до глубины ще не зѣбѣтъ и не зѣбѣтѣ. А горе тому, хто супротивитъ ся Гаутибѣ и ихъ повзатымъ цѣлямъ. Посвященѣ ихъ и дисциплина достойный подѣву и страху. Паде одинъ воинъ, на его мѣсто етане десяти.

(Конецъ буде.)

sehen und ruthenischen Wählern“. И такъ живемъ мы тутъ только для того, чтобы захватить, навѣтъ въ Германию, Нѣмцамъ хлѣбъ давати та й имъ влѣвлять.

То причинѣ, за-дѣла котрыхъ Русскыя православы перестали вже й упоминали ся о свое право и обо румунчатъ ся, або свѣрпляютъ ряды таковыхъ патриотѣвъ, якъ Купчанко голошучи: „По що боротися? Ту не було правды та й не буде, хѣба що...“ досѣвѣйте собі рѣшту самѣй. Невдоволенѣ чинитъ всѣхъ апатичными до народнои працѣ. Священство тай интелігенція гвусѣтъ, а народъ варѣвно волоскій якъ и рускій потапае въ жидовскій яшени, выкористовуваный часто навѣтъ тѣмъ, котрѣ плаченъ за те, чтобы его боронити и намъ опѣкуватися.

Вѣрте, что нема въ цѣлѣй Австріи краю, де бы народъ и его мова такъ были зашѣмленъ властями своими, якъ буковинскій Русскъ. Вплывъ той нѣмецкой такъ убывающій, что инѣмъ найкоренѣйшій рускій родины до тон степенѣ, что вѣтъ дѣти, рожденъ ще въ Галичинѣ, за вѣльшанчатъ лѣтъ шѣбѣ и побуту на Буковинѣ не только что забываютъ говорити по руски, але вже навѣтъ неrado чуютъ звуки своей бѣльбѣской мовы. Надѣя була, что гимназія руска въ Черновцахъ выратуетъ насъ въдѣ систематично впровадженого нищеня. Але й та надѣя упадае, коли доведѣмо ся, что панове Нѣмцѣ задалекобѣ признали на сю посаду „своего“. Той „свѣтъ“, проф. Faustmann, вробавъ передъ рокомъ нѣбы-то якийсь испѣтъ въ руского языка, ставъ на подѣставѣ того инспекторѣмъ — и днесъ прѣтѣлованый мѣрѣдѣйными кругами, въ поминѣмъ заслуженѣйшихъ и старшихъ Русскѣвъ, поставленъ на першѣмъ мѣстѣ мѣжѣ кандидующими о посаду директора на рускихъ параллельныхъ гимназіальныхъ въ Черновцахъ. Прѣтѣлованію послѣдувалосъ и послѣдуютъ ся, росли и растутъ Нѣмцѣ чимъ-разъ выше. Русскѣвъ перескакуютъ въ авансѣ у всѣхъ урядахъ безъ жѣнады; крѣвада на кождѣмъ поли.

Що-жь скажутъ на те нашѣ трибуны нового курсу? Та вже-жь нехай бодай въ рускій школъ Русскъ хлѣбъ мая, коли вѣсѣмъ вѣде ему за дверми велѣтъ чекати, доки панове von Draussen гараздъ не похарчуютъ... Та нѣ! Русскыи служѣтъ, а Нѣмцы наувають. Добре. Не дивуйте-жь ся, что той Русскъ, не находячи узаня заслугъ своихъ дома, звертае свои очи, такъ само якъ зайдѣ-Нѣмецъ nach Draussen — и nach Osten... Чи наберутъ ся роуму власти? чи схотѣтъ врозумѣти, что несправедливѣсть есть рукою для власти? чи поймутъ въ своихъ тѣсныхъ головахъ мѣрѣдѣйный павы, что въ интересѣ самого пануючого лежить задоволити опанованого?!

Выдѣлъ „Народной Радѣ“ у Львовѣ

выслать до палаты павѣтъ рады державной на руки члена палаты д-ра Вагрослава Ягича осятаку петицію:

Высока Палато!

Высока рада державная ухвалила при §. 41. нового проекта выборного до рады державной зѣтѣну, після котрой выборы посѣловъ мають лишь письменно переводатися. Ухвалу повѣтала особливо въ Галичинѣ цѣла руска людѣбѣ, а навѣтъ далеко больша часть польской, въ великомъ радости, — бо въ жѣдѣмъ краю коронавѣмъ не дѣе ся при выборахъ до тѣхъ законодательныхъ съ стороны радѣвыхъ и автономичныхъ властей и органѣвъ якъ и верховодячѣй такій гвѣтъ, якъ въ Галичинѣ. Выборѣцъ, передѣвѣтъ сельскій, не выключаячи однакъ и мѣстѣхъ, выставленъ передъ выборомъ а въ часѣ самого акту выборного всякого рода населѣству, прѣсѣи и терроризму — а по выборахъ мусѣтъ тѣ, что не подѣлѣли, зносити часто еще тяжѣйшѣ помѣсты можновладныхъ. О якийсь свободѣ выборѣвъ, о свободѣмъ заявленію волѣ народа нема у насъ зычѣнно и бесѣды, — результатъ выборѣвъ въ куріи сельскѣй, въ котрой она досѣ устно вѣдѣбувалосъ, есть цѣломъ суперечный воли и потребамъ народа. — Яковѣ бодай чѣстѣянои зарады сему аномальному становію можна хѣба еще въдѣ тайного голосованя ожидать.

Тому то переймае народъ рускій велика тревога на вѣсть, что съ стороны польского вѣлобу рады державной и въдѣ правительства дѣють ся стараня, чтобы зѣдану ухвалу высокои рады державной повалити и правѣрнути первѣшу постанову радѣвого прѣсѣту. Галицкій громады внесли до рады державной многѣ сотѣн петицій, въ котрыхъ мѣжѣ иншимъ особливо просятъ о заведеніи письменного тайного голосованя. На высѣкой Парляментѣ покладае инѣ нашъ народъ въ тѣй справѣ й свою едину надѣю, — бо можѣтъ, чтобы галицкій сѣймъ ухваливъ самъ тайне голосованѣ, котре було бы опѣла и при выборахъ до рады державной примѣненѣ, есть при инѣмъ свободѣ складѣ того сойму цѣломъ выключена.

Подѣсане руске товариство, котре обинае цѣлу Русскими заселѣну часть Галичины и мая своихъ членѣвъ у всѣхъ повѣтахъ краю, проситъ тому горячо: Высока Палата зволѣтъ подѣржати свободѣе право выѣорче, яке народова въ мыслѣ констатуюци належитъ, не допустѣти, чтобы вѣведено его до права лишь

позорного, и принати §. 41 проекту выборного въ дуѣхъ ухвалы рады державной.

Вѣдѣ руского политичного товариства „Народна Радѣ“.

У Львовѣ дня 15 мая 1896.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Оба урядовъ дневныи, вѣдѣнскій и будапештѣнскій, оголосили дня 12 с. м. цѣсарскіе письма до министрѣвъ Голуховского, Баденского, вызывающіе до сѣлѣваня спѣльныхъ делегаций на день 30 с. м. Делегация сѣмъ разомъ зѣберуть ся въ Будапештѣ.

Ще про спалену въ Бѣлградѣ хоругвы угорскы! Заговорѣвъ вибѣци таковой министѣрѣальной Pester Lloyd. Сотрудникъ того дневныи ажъ нарѣмно похѣвъ до Бѣлграду, чтобы „на грунтѣ“ розсѣлѣти такъ важну справу. Тамъ выслушавъ вѣтъ обѣ стороны. Насампередъ розпытѣвъ Сербѣвъ. Въдѣ нѣтъ почувъ, что цѣла сѣрава — то улѣный зѣмѣтъ урѣтелѣвъ; прѣзидентъ министрѣвъ перепросѣвъ за те, тай рѣчь полагѣжена; тама дробѣнѣда не може закаламѣтити добрыхъ вѣдѣносѣвъ сусѣдскихъ двухъ сумѣжныхъ державѣвъ. Опѣла пѣйшовѣ до австрійско-угорского по-сла, а сей давѣ ему таке повѣненѣ: За причинѣми пригоды глядѣти треба въ подѣвахъ цѣтѣневыхъ. Коли почали писати, что дня 8 червѣня въ походѣ коронаційномъ въ Будапештѣ мають мѣжѣ нѣмѣми гербами нести таковой щѣтъ въ головою дѣка въ стрѣлоу, загомонѣло въ сербскихъ дневникахъ, что се опѣда для Сербѣвъ, бо то гербъ давнои Сербіи. Цѣлѣмъ цѣтѣнѣвъ трѣвавъ той гомѣнѣ, хотъ неслѣшно. Тѣмъ выключѣно у населѣна зѣбѣтъ на Угорщину и до угорского обѣходу. Правительство вже тогдѣ провинѣло ся, что не спѣвало того вѣдѣнаваня дневникѣвъ. Але менѣе о те; Австрія не богато вымагае: она хоче лише, чтобы министѣрство сербске супрѣти неѣ поступало якъ слѣдѣ (correct); Австрія хоче лише, чтобы Сербѣ были лише Сербами; чтобы додержували договорѣвъ, чтобы свои фѣнансы упорѣдѣвали и заведѣмъ поступали якъ добрый сусѣды. Тѣмъчасомъ робѣтъ ся богато высокой политикѣ, а заведѣбуе ся найважѣйшѣй справѣ. Рѣчь певна и доведѣна, что спѣлено угорску хоругву; — ну, розумѣе ся, не ою, что набудѣну посѣловѣта; таке мусѣло бы мати цѣломъ инѣй насѣлѣдѣн. Чи справу тую направѣлено, о томъ може рѣшати лише гр. Голуховскій. Впрѣчѣмъ въ сѣтисѣвѣнѣи ходѣтъ якъ въ музѣцѣ о тонѣ. Цѣломъ что инѣшого, коли сѣтисѣвѣнѣи дае ся заразъ добровѣльно и въ серѣдѣ, а зѣвѣтъ что инѣшого, коли зѣвѣлкае ся и глѣдае въкрутѣвъ. Я спершу гадавѣ, что п. Новаковѣвъ потрудѣтъ ся заразъ до мене. Мы были бы тогдѣ разомъ зѣважили все, что треба, и рѣчь була бы сейчасъ полагѣжна. Для того я тон дѣнѣ навѣтъ не выхѣдавъ вѣдѣде, жѣдучи п. Новаковѣта. Але вѣтъ не прѣйшовѣ. Ажъ на мое письмо прѣйшла вѣдѣповѣдѣ въ оправданѣмъ, котра мовѣ бы то вже було вѣладѣжена тогдѣ, коли надѣйшло мое письмо. Таке зѣвѣлкае сѣтисѣвѣнѣи не могло вѣлькѣ усунути розѣладу. Чи теперь можна вже сѣтисѣвѣнѣи уважѣти за достатѣчну, — чи не треба вже боѣти ся инѣхъ дальшихъ насѣлѣдѣвъ, — се розсѣудити належитъ до гр. Голуховского“.

Отже після найновѣйшихъ вѣстѣй сербскій прѣзидентъ министѣръ Новаковѣвъ повѣдомѣвъ вже австрійско-угорского посла урядовымъ письмомъ, что перенесѣне прѣфекта полиціи Стефановича треба уважѣти за дѣградѣцію, а не за авансѣ. До того додѣаютъ, что справу можна тѣмъ уважѣти за полагѣжену. Дня 13 с. м. вѣдѣнѣ бар. Бавѣи до Вѣдѣна и наряджувѣвъ ся въ гр. Голуховскимъ и Баденѣмъ; а инѣй мая дата въ угорѣвѣмъ соймѣ вѣдѣповѣдѣ на дѣтѣчну антерпѣлѣцію п. Горѣвского, внесѣну того самого дня, коли Бавѣи бувѣ у Вѣдѣна. Може бодай теперь поѣвѣнѣтъ ся той грѣбѣный конѣлѣтъ.

Мы доносили вже, что сѣлѣкѣвъ на день 15 с. м. до Германштату зѣборы Румунѣвъ зѣборѣнула угорска власть. Отже письмо, котрымъ бурѣмѣстръ Германштату, въдѣ котрого залежало дозволѣти на зѣборы або зѣборѣнѣти, повѣдомѣвъ д-ра Ратію, сѣлѣкѣвѣного тѣ зѣборы, о зѣборѣнѣ, звучѣтъ такъ: „На Ваше подѣанѣ въ дня 11 с. м. повѣдомѣлю Васъ, что не позволяю на заповѣдѣженъ Вами на день 15 с. м. зѣборы Румунѣвъ, а то зѣтъ тон причинѣ, что Вы заирѣсѣли на тѣ зѣборы лише самѣхъ Румунѣвъ. Законъ въ 1868 р. про рѣвноправѣсть народностей въ 1. параграфѣ 44-ого артикулу каже, что всѣ громадыны Угорщины етановѣтъ після констатуюци въ политичного огляду одинѣй народѣ, одинѣй нерѣзѣльный народѣ угорскій. Съ законѣна постановѣ въ ясныи способѣ не дозволяе, чтобы громадыны Угорщины на основѣ расы або народности наряджувѣлися або органѣзували ся окремо, вылучѣючи громадыны инѣшой расы або народности,

Виходить у Львові що дня (крім неділі і руських свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Вісник найменшних новостей“ виходить від второго, а від второго і п'ятниці на переміну разом з Ділом.

Передплата і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Кароля Людвіга 9, і А. Ольшеского у. Казиміра 2; — в Ярославі Д. Крижановський; — у Відні: М. Dukes, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Seilerstätte; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; В. Франкфурт і Гамбург: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „Діло“ і належність за нисератами платні у Львові.

ДІЛО

Передплата на „Діло“ з літер. додатком в Австрії: за границею: на цілий рік... 18 кр. на цілий рік... 24 кр. на пів року... 9 кр. на пів року... 12 кр. на чверть року 4 кр. 50 кр. на чверть року... 6 кр.

у Львові: на цілий рік... 16 кр. на пів року... 3 кр. на чверть року... 4 кр. на місяць... 1 кр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи вносять ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатані вільні відкати.

Подорожне чекло коштує 8 кр. а. в. Оголошення виймають ся по ціні 10 кр. від одного строку нисератом або як місце а н. рубриці „Надскає“ по 25 кр. а. в.

Подарки і інші дописи приватні чекати ся по 15 кр. відкати.

Письма з Відня.

У Відні дня 16 мая.

[Ухвалені реформи податков. — Сварня в польських „колах“. — Голосоване над внесенням Кайцля. — Ще раз „Правда“.]

Умаруючий парламент остатком сил своїх поладував третю велику справу — докінчити реформу податкову. Правда, небагато вже було до залагодження — 18 параграфів — але коаліційне міністерство, котре 285 параграфів того закону переперло, загрозило на тій дробовій частині опозиції супротив тогочасної обструкції молодого Чехова, хотів як д-ру Пленерова бажало ся докінчити своє діло. Ухвалені реформа податкова дуже подібна до реформи виборчої: об'єднання недостаточай, об'єднання давніх кривд, але впроваджують при тій важній новині; об'єднання уважають одні за вступ і перший крок до дальшої основної реформи, другі за положення кінця реформаторських заваг. Все-ж реформа податкова бодей що до форми своєї є більше поступова.

Розправа над тою реформою скінчилася скорше аніж надіяно ся; она забрала тільки чотири дні. Найважливіший момент в ній було поставлене внесення д-ра Кайцля, змагаючого до більшої полеміки для дробних рільників супроти великих посідаєлів, як і дробній ремісничині мають знатий полеміки супроти великих промисловців. Справа сета таж ясна, що навіть в польських „колах“ знайшло ся п'ять послів, котрі хотіли голосувати за внесення Кайцля, т. є. окрім дійсно справедливого та щирого Гомоля ще хлопці Поточені і три священники, вибрані з сільських громад. Як бурю, як спею викидало в „колі“ їх домагає, впроваджує зовсім спокійне та спокійне, особливо з боку „демократів“, се відомо з дописів німців і польських днівників, а всі виступи підтверджують, що ті дописи були зовсім правдиві і вірні. Деякі опозиційні ети, крайно обиджені, загрозили виступом з „кола“, если не достануть відповідної етизації. Дотепершній переговор з ними була безуспішна; завтра, в неділю, має справу остаточного залагодження ся на повний заєдану „кола“.

Замітно однак, що два з цих опозиційних, кс. Хотковський і Копицький, мав свого виступу в „колі“, голосували

вдтань проти внесення Кайцля, хотів нм було свободно усунути ся від голосованя. Они пояснили свій поступок в той спосіб, що не хотіли наразити цілого закону податкового, бо міністер Блімський сказав нм, що по приняттю поправки Кайцля правительство не могло бы предложити проекту до саніції а більшості в палаті єсть неперенна. Сей мотив не зовсім здає ся оправданним. Поминувши, що правительство за-для зміни немілхих ему рішень послів має до диспозиції палату панів, результат голосованя показав, що безпеченства для правительства — котре жалі і сміх разом ідентифікувало інтерес державний з інтересом польської шляхти — дійсно не було. За поправкою Кайцля голосувало лише 79 послів, против не 166, отже звичай два рази тільки. Меж тими 79 було: 36 молодого-Чехова, 12 антисемітів, 8 Італіанців, 6 полудневих Славян, 6 німців, 3 німців консервативні [Дібахер і яго товариші], демократи Кронаветтер та Пернерторфер і Поляк Леваковський. З руських послів ані одні не брав участі в голосованю. Тепер пробувають у Відні тільки Романчук, Вахнянин, Охримович і Волян, але Романчук яв-раз тогді на три дні був вихав і вернув вже по голосованю, котре впроваджує скорше відбуло ся, ніж можли було припускати.

„Правда“ вертає ще раз до мотів дописів в справі резолюції Барвіньського і петиції о пенсії для вдовців та сиріт по священниках і наже, що „мої виводи єв не переконані“, то що а „запасав просту неправду, що п. Романчук доставляв кільканадцять петицій а п. Барвіньський кілька“. Справа ся сама собою тава дробна, що швидко і слівця на ню трапити, але она цінава і важна для характеристики „Правди“. Я вказав в 92-м і в 93-м „Ділі“, що подав „Правдою“ числа 20 петицій висланих на руни Барвіньського а 19 петицій на руни Романчука суть незбірні, бо на руни Романчука прийшло 44 петицій, котрі а я навів поимено; я вказав дальше, що ті числа відносять ся до часу, коли вийшов до-тичний в-р „Правди“, та що 13 днів перед тим, коли появилася моя допис в „Ділі“, в тих 20 петицій на руни Барвіньського прийшло було таж, як а тогді вказав, лише кілька, а в 44 петицій на руни Романчука лише кільканадцять. Если в таж ясаб і очевидний справ „Правда“ опирає ся

при своїй неправді, таж сказати-б, вживав очі заперечує правду, — то, що можна і треба судити о вишніх єв дописях та твердженнях, именно таких, де висліджене дійсности не єсть таке легке як тут?...

У. С. Поступинин.

Ревізія катастрофи податку ґрунтового.

Закон о ревізії катастрофи податку ґрунтового приходить сегодня під наряду палати послів. Сій великій справі присвячує Arbeiter-Zeitung отені кілька гадок:

Контингент податку ґрунтового має бути знижений для цілого Австрії на дальших 15 дів о 1½ мільона ар., с. є. в 37½ мільона на 36 мільонів. Деякі домагають ся, щоб сей опуст виводив о одній мільоні більше, се значить, щоб контингент був знижений о 2½ мільона ар., а навіть від тей кастії роблять зазначенням віддане своїх голосів за реформою податковою в першій частині. Розуміє ся, що сей опуст в податку ґрунтового знов в першій лінії вийде в користь більшості посідаєлів. Великі пані могли бы цілком спокійно спускати ся на орґани, що будуть переводити ревізію. Великі пані припадає в участі нм львня пайна, бо вомісін таж вложені, що, в винимку може Чехів, рішавче слово мають в нм властители більшості посідаєлів та гості, котрі приїждять до нм на польованя. Се, як вистіно, називає ся „автономією“.

Після закону має стрігти ся в першій лінії до „спростованя“ (Richtigstellung) чистого доходу катастрофального у всіх случаях, де при першій катастрофі з-перед 15 літ зайшли похиби, нерівномірности або грубі промахи. Розуміє ся, що великим панам левше удасть ся пересвідчити догматні орґани, що як раз при оцінці нм майна зайшли того рода похиби, а в 1½ мільона мабуть дуже мала дробна припада меншій посідаєлів ґрунтовой. Бути може, що деякі середній величини господарства селянської таж дещо лизнуть, але дробні селяне лиш там будуть користати з опустів, де буде оречено, що цілі округи оціночні за много перетяжені. Оречено, як і до округи перетяжені, будуть видавати в Галичині ті особи, котрі ще таж сильно зворушені результатом послідних виборів соймових, що не мож

на нм сего брати за взе, коли скажуть, що опозиційні повісти цілком справедливо оподатковані а повбренний округ виборів, де голосовано на шляхтичів, суг перетяжені. Як бачимо, великі пані мають в своїх руках цілу справу.

Але Абрагамович тм вдоволяють ся; они хотять, щоб се, що виходить з нм користь, було виразно зазначене в законі і тм способом стало „правом“. В тій цілі установляє ся в першій точці ревізії: „зазначене і уважене доверенням етим зміни культури, разом з тими, які наступили в наслідок комасації нусивів ґрунту“. Таке висловлене сев точні єсть властиво консенсом, але в нм крім ся глибокий зміст. Під змінами культури розуміє ся переміну огорожів на поле, луки на рібю, пасовища на луку і т. п. Комасація означає зміну посідаєлів за-для оминення страти в сподарстві, яку має селянин в наслідок розриву нусивів ґрунту. ґрунти більшості посідаєлів суг звичайно економасовані а хлопський н. З комасацією не лизуть ся звичайно зараз і зміни культури, тож в якій цілі при нагоді зміни культури задує ся спеціально о комасації? Лиш за для того, щоб очам ревізора не ушло підвешення доходу, яке осягає селянин в наслідок комасації. З другого боку знов повинен ревізор точно і в першій лінії уважувати звичайні зміни культури. Найчастіше заходять такі случаи, а его треба передовсім уважувати, що поля а луки переміняють ся на дів, як се чинять на великій розмірі властители більшості посідаєлів в краях альпійських. В Стірін платять ся від рбл 43 кр., а від дів лиш 7 кр. податку за нм австрійській морі. Тож щоб властители більшості посідаєлів, котрі в шкодоу рбл-ництва переміняє рібю на обшари польованя, котрий прогнані селянина з его загородів, припадо в участі знижене податку, прийнято в закон за першу точку ревізії уважувати зміни культури. Выше оподатковані дробного селянина, а зменшене тягару більшим властителям, се перше, о чом думає законодавець.

П. Блімський говорив при нагоді внесення Кайцля о соціальному значінні кастії податку ґрунтового. Чи се може слідує з соціальною точкою погляду, щоб підпомагати польоване на кошті продукції, причинати ся з державними фондів до заступлення осіб

Спомины з Туреччини.

Бейрут.

(Докончєно.)

Попрашавши ся з ввічливими патрами, побішов я по міст та й до базару загланув. Мав купувати і перепродувати оланову мов-бу яка хороша кожного, що пробуває в чужім краю. Обдла не раз жалув чоловіків викинутих грошей, та ще на маривці, або вераз і на європейській фабрикат, що тут парадують яко „правдивий орієнтальний вироби“ і коптують в-двоє дорожче як в дома. Но аніж не вдів! Ся мав купувати дужа як розум...

Розглядаюсь по базарі, а тут вийска: „Стефанський — сідельник і рямар“. Треба — думаю — зайти до сего, може, земляна!

Стефанський сидів за роботою, вирізуючи гнучий палиць-нагайні з рівоцеровою кож. Мы поздоровили ся по французки. Показало ся, що сей старушок — Поляк родом з Познаня — радий був, що міг загворити по польски.

Він був у повстаню 1831 року, вдтань служив козаком у турецькій полку Чайковського-Садика-паші, потім — як багато інших повстанців — виваний на брех, копив ся реміслом і заробляв собі на хліб на-сущий в Бейруті.

Богато цікавого розказував мені п. Стефанський про своє бурляцтво, про козаків Чайковського та про самого Садика-пашу. Казав, що тут у Бейрут живе мій земляк-Українець, пан Манастирський, та служить на-

піаном в ливанонській полку кавалерії. И пан Манастирський служив колись в полках Чайковського. Я таж радо хотів познакомити ся з ним. П. Стефанський обцяв ся бути посередником. Я вже наперед тшав ся с ним знакомством.

Сей дивний психічний обцяв серед нтелігенції польскої та руської на Україні, котрий почав ся Гоциньським, Залеським та Чайковським писателем з літератури, а скінчив ся на практиці фісском Садика-паші і его козацьких полках, займав мене вже від давна. Я надівав ся від наочного свідка довідатися де-що, що ніколи не повань ся в печаті — про духа в тих полках, що містали в собі багато провідств і отчаду, але й багато таких, що вірили щиро в пророцтва Веринґори.

На другій день рано прийав мене ливанонський кавалерист візиту карту від пана бімбаш з записками до себе на обід. Я таж був радий!

Часу було ще доволі. За порадою патрів Бейрутів побішов я оглянути католицький вистигу для двічат під зарядом сестер Назаренко.

Madame-настоителька, дуже мила Француска, привала нас в гостиний і опроваджувала сама по цілм заклад. И в сьмі вистигу єсть до 300 двічат рівного віку — від малих дітей до гарних панночок. Цікаві дівчата відхилили двері та заглядали чорними очима на чужинців, но ледь ми их достерегли, а ще гірше як их добили наставниці, зараз мельком ховали цікаві голови по-за чорні заслоні.

Заклад сей лежить пречудно — на горбку

найвишнім в Бейруті. Вд простирася з одного боку на широке море а з другого на зелену рівнину і голубий Ливанон. Не дивно, що французький адмірал сказав раз до настоятельки, що коли-б Бейрут став французьким а він его губернатором, то оббрав бы собі се місце на свою резиденцію... Місце прегарне! Як-раз надає ся на те, щоб ще раз, прослідий, оглянути ціле місто і цілу околицю та й сказати: „Прощай! дай Боже побачити!“

Море почало бешувати. Наше судно таж вколыхало ся на флях.

Що се за сигнали на маші? Протирати очі...

— „Alle Mann an Bord!“

Прощай, мій Бейруте! прощай, зелена околиця! и вы прощайте, мій пане земляче! А я таж уже радував ся побалакати з вами про ту фантастичну пробу ратованя Польці та й України козаками полками...

И знов поплив я по морю та розмотував нитку по нитці нм влюбна життя свого.

9. XI. 1884.

Родусь.

Лодка приїла до мізерного, поломаного дерев'яного мolo. Нам на стрічу з'явився знайомий лиця, тип таж мій рідний. Се-ж наш жиди любі! Чорні, руді, пенсаті халатники. Чиста Галичина! Край мій, мій серцю моему, таж и уявляв ся мені через тих то своїх дорогих паразитів...

Я хотів освободитися від сего поганого теперішнього, що хотів непрощено кидати у очі галасливі, рейзуючі з своїми гешетами.

Давний Родусь славний своєю фольтою, котрою приписав звали Рамліане за „Reglement“ для своєї марини під ім'єм lex Rhodia, — земля, по котрій ходили апостоли християнські, — буря, де жили лицарі рідні та з нм боронили віри християнської. Ой образ давний давним уявляв ся в моїй душі и я радував ся нм.

Улиця лицарська — „Strada dei cavalieri“ — веде легко знімаючись під гору на замок. З обох боків висока готична буря. На чолі кожного кований з каменя герб давного лицаря-власителя. Тут то там на углу вулиці ведуть сходи як бм на амбону — тут то там хрест або образ Матері Божої.

Як бм зачароване стоить все таж як стояло перед віками. Чоловік дивить ся и жде, коли вийдуть нм тих бурів велзюм ковані лицарі, коли они вийдуть на турнір або на суд-раду до тон гарно величавої судейської палати.

За мурами міста кипить борба. Судеймань потрапив уже тисячі свого війська, но він поляв ся здобути крїпость. Лицарі рідні випали из брми. Одною рукою дупить лицар Сарацена, а другою бес у груди: mea culpa! mea culpa! mea maxima culpa!... Знайшов ся зрадиня. Турки заняли крїпость и запанували в Родусь.

Тільки нм панованя тут не видко. И дивно и смішно виглядає фез турецьких жовітрів під стародавними сілками го-тичними, таж само як и пропалатна напис турецька про побіду під ліліями бурбонськими при головнім вході до крїпости. Турецький турецький життя тут у місті не видко. За

лмх людей оленями; чи се належить до соціальної опіки, щоби селяне, котрі хотять довершати так важну з погляду економічного комасацію своїх ґрунтів, були в до-розі законній загроженій піддаванню по-датку? Треба бы вже раз залаштати поблы-скуванє тым словом „соціальный“. По дѣ-лах побывав ся, якъ треба розумѣти саму справу. Законъ катастральный буде ухваленый, а властитель большон посѣлости зновъ будуть мати змыск на кошты дробного селянства. Въ тѣхъ лежать солідарность большон и мен-шон посѣлости, котру такъ заставды підносять ся, коли домагає ся хочъ бы найменшого тя-гару вѣдъ властительствъ большон посѣлости, але котра сейчасъ щезає, коли для лѣордѣвъ можна сподѣвати ся яко користи.

Угорске тысячилѣте и выставка въ Буда-Пештѣ а Русины.

[письмо зъ Вѣднѣ.]

Звѣстий Вамъ уже змагана протѣвнѣ тор-жествамъ тысячилѣтѣ Угорщины и сполученомъ зъ тымъ выставою будапештеньскою.

Насампередъ заявляю себе протѣвнѣнами сен небувалон досѣ бляги, иноценованон на переобрѣтѣ всѣхъ исторій, нѣмецкѣй націоналы и ангісеміты, — отже можна сказати Нѣмцѣ майже всѣ, бо жиды лібералы не идуть въ ра-хунокъ, а при клерикалахъ треба брати яко рѣчь певну те, чого они за-дѣла т. зв. „танку“ не хотять чи не можуть высказати ся отверто и по широтѣ. Дальше протестуютъ Сербы зъ корольства сербского. У нихъ болитъ сердце за пересѣдуванє элементу сербского въ по-луднешій Угорщинѣ. Далекѣ вѣдъ вѣтчины, въ Золотій Правѣ протестуютъ академикъ-Хорватъ, тѣ самі, що ихъ торѣкъ поывагавля въ загребского університету. Вѣдѣця конвентъ представителей народностей арійского похо-дження у вѣднѣнскомъ університетѣ заложивъ свой протестъ.

Тутешній академикъ скликалы были двома опаданъ [3 и 7 мая] загальнѣ зборы студент-скі въ тѣхъ справѣ, однакъ оба разы полиція не дозволила; за другимъ разомъ роздѣлааа цѣло 2000 студентѣвъ. На тѣ зборы вступъ зъ горы бѣвъ забороненый жидамъ, Мадарамъ и Полякамъ. На вѣчу мавъ реферувати одинъ галиційскій Русина [москвофилъ] про сумне без-выходное положенє угорскихъ Русинѣвъ. Описавъ нашій москвофилъ поднесавъ протестъ „im Na-мен der russischen Jugend“. Зъ того побѣлю такъ, что по всѣхъ нѣмецкихъ и галицкихъ ча-сописяхъ фигуру, що ось то „Россіане“ про-тестуютъ. Нехай бы собѣ тамъ нашъ москво-филъ [вѣнъ родомъ зъ нашон таки питомонъ Гуцульщины] промовлявъ чи подписувавъ сто-разѣвъ заявы въ имени „россійскон“ молоде-жи — хто жъ ему въ силѣ оборонити ся не-винну вироцимъ забавку? — только бѣда въ тѣхъ, что вѣхто не вгадає, що за тымъ смѣль-чакомъ ырыє ся галиційскій Русинъ... Черезъ ту мавію великости и напруженію перейшовъ протестъ галицкихъ Русинѣвъ [на котрый певно всѣ тутешній академикъ-Русины годять ся] незамѣтнимъ, а якъ разъ протестъ Ру-синѣвъ бѣвъ самъ разомъ сто разъ больше пожаданый, якъ протестъ Россіанъ, котрыхъ достаточно Угорщина мало що обходять. Ну, стало са! Але ясно задокументовано: що го-лова, то розумъ!

мурани мѣста тягнуть ся великанскій владо-вища турецкѣ, на нихъ то спочиваютъ тѣлннѣ останки воиновъ Сулеймана. Тамъ спѣше не-задовго и теперѣшнє нѣбѣ-панованє султана стамбульского...

У стародавнѣхъ іотянцѣхъ бурѣхъ роз-мѣстились жиды испанскій. Изъ судейскон па-латы вирінула цѣла юрба менчакъ и боль-шихъ жиденятъ. Се теперъ хайдеръ жидѣв-скій. Крикъ, реивакъ, лайка. Малі жидѣвскі подростки грають въ кічку на площі, пѣдъ темными сѣдѣпани бурѣвъ розсѣлись на лав-кахъ пейсатѣ зъ своими годоваными кале... Тутъ кляпѣть жидѣ, тутъ рухъ, тутъ бѣ жана-чакъ теперѣшности, а іешетѣ — то ен оклявъ.

Однакъ мене ся теперѣшность прикро вразила. Она выгладѣє якъ профанція тыхъ часѣвъ давныхъ, котрій, правда, пережилась, здонѣшотѣли, але таузувати ихъ треба... Нові теперѣшній бурѣрѣитеры — пейсатѣ — торгуютъ тутъ тою старою славою, тыми старыми вѣ-ками. „Antiquita, signore!“ Продають вѣдъ усе, чого захочешъ — вѣдъ гербу на хатѣ, до пѣд-робленон шаблѣ лаварскон або печатѣ старо-го лицарѣ... „Гешетѣ“ то головне.

Тому-то розпановились теперъ на свѣтѣ тѣ, що на своихъ прапорѣхъ написали: „Geschäft über Alles“ — надѣ нмѣ, вѣдъ честь, надѣ славу...

У груднѣ 1884.

А. О.

Зъ Семигороду доходить, хочъ правда до-сыть глухъ и неяснѣ протесты Рукуны. Ихъ проводникъ д-ръ Ратіоу скликавъ бѣвъ кон-вентъ національный, та правительство угорске заборонило.

Сима днями дуже бурливѣ сценѣ и де-монстраціи у вѣднѣнскомъ університетѣ вказу-ють ажъ надто докладно на велике розтарєнє супротивъ шовінізму и терроризму угорского. А що-жъ мы, Русины? Нѣ по сей, нѣ по той бѣдѣ Литава не чули нашого голосу въ тѣхъ справѣ. Тогобѣчній Русины [ихъ в 500.000 душъ] стогнуть въ ярмѣ. Отъ недавно муниципальна рада въ комитатѣ Мармарош-Сигетъ рѣшила для звелѣчєня тысячилѣтѣ змѣнитѣ всѣ рускій имена громадъ [а комитатъ в рускій] на чисто угорскій. Ишій зновъ гр.-кат. епископъ, маю-чи 60% Русинѣвъ а 30% Словакѣвъ въ своей діецезіи, тееръ наказыє адъ мајоремъ Hungariae gloriā держати проповѣди въ гр.-кат. цер-квахъ по мадарски. Се лишъ два послѣдній факты, часу и мѣсця не выстатало бы разве-сти тутъ сумнѣй подѣлъ послѣднихъ трицѣти ро-бѣвъ. Намъ здасть ся, что зъ огляду на за-гальне політичне положенє Русинѣвъ въ Угор-щину мы всѣ мусимо сторонити сего року вѣдъ Буда-Пешту и угорскон выставки. Коли читати вѣрній справозданъ въ независимыхъ донесеняхъ, прим. въ „Deutsches Volksblatt“, то можна сказати, что цѣла выставка дѣйствѣ дуже штучно піднесєна до великого значѣня. Рецензіямъ нѣмецко-жидѣвскихъ и польскихъ дневникѣвъ не радимо вѣрити; справозданѣвъ не только що даромъ заѣхала до Буда Пешту, але вже майже мѣсяць жиюуть сенкетуютъ на-вѣштѣ Угорщины. При тѣхъ выставѣ платять — якъ паше D. Volksblatt — буквально най-менше два ар. за кождо печатну стрѣчку ре-лямы. Репортеры аборили чистый картель и дешевше жадєвъ не приймѣ „замовленя“... Ду-же добре буде, коли Мадары остануть при на-годѣ своего національного торжества згнолю-ванѣ. Всѣ народности зъ вымѣнкоу лібералѣвъ-жидѣвъ нѣмецкихъ и галицкихъ Полякѣвъ — сторонять вѣдъ нихъ. И для насъ Русинѣвъ певно нема причинъ іхати ся тудѣ, де насъ бѣють и катують...

И. П.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Новый бурмістръ вѣднѣнскій Штробахъ аложитъ завтра въ салѣ мѣскомъ рады присягу въ руцѣ намістника Кільмасаєта. По намістника выйдѣ колышко радныхъ гале-вою каритой мѣскою и привезуть его до ра-туша. Тутъ повѣтає его при входѣ бурмістръ Штробахъ, радникъ намістництва д-ръ Фрі-байєвъ и заступникъ директора маістрату та проведуть его до салѣ радѣ. Зъ тѣхъ самому парадомъ вѣдѣвуть намістника назадъ. Выбѣръ обохъ вицебурмістрѣвъ вѣдѣбудѣ ся днѣ 22 с. м.

Въ угорскѣмъ соймѣ внесли днѣ 16 с. м. пп. Угронъ и Кошутъ ще дѣвъ интерпел-ляціи въ справѣ спаленон въ Бѣлградѣ хоругви угорскон. Уже ажъ осоружаю постарати тѣ ин-терпелляціи. Превидѣть міністрѣвъ вѣдѣвѣвъ заравъ тѣхъ тымъ обомъ поеламъ, якъ и п. Го-раньскому. Вѣнъ заявляє, что въ тѣхъ справѣ роз-вѣдѣвъ все якъ слѣдъ у міністра справъ загран-ичныхъ гр. Голуховского и, оповѣвши все, что вже знаємо зъ дневникѣвъ, додає, что нема жаднон потребы дальшихъ че зникхъ кровѣвъ, — значить, сатисфакцію, яку дала Сербія, у-важає ся за достаточну. „Чого нашъ посолъ бѣлградскій жадає, те все зроблено. Узнано, что стало ся таке, что не повинано було стати ся; завадено жалѣ въ тои причинѣ; упевнено, что Сербія хоче оставати въ дружныхъ вѣдо-снѣвахъ до Австро Угорщины. А якъ сербске правительство постаралось о укаранє винува-тыхъ, выхѣдѣтъ нѣтъ справозданѣ, яке аложитъ сербскій міністръ справъ внутрѣшнихъ серб-скому міністрѣвъ справъ заграничныхъ. Пѣбѣла справозданѣ уявлено 70 особѣвъ въ всѣхъ засу-джено. Колькѣро зъ засуженыхъ вѣдѣславо на мѣсцѣ ихъ принадлежнѣости а пять чужанцѣвъ выдѣлено за границу. Профессорѣвъ Витѣворѣвъ выточєно судѣно слѣдѣство и вѣдѣдає его судѣ-ви. Отже коли сербске правительство зробило те все, то правительство угорске не вѣдѣтъ по-требы якихъ дальшихъ кровѣвъ.“ Президентъ міністрѣвъ проситъ наковецъ, чтобы палата при-нала сю вѣдѣвѣдѣ до вѣдомѣости. — Горѣжѣ-ласъ на те пп. Гораньскій (се мусить бути зъ дѣда-прадѣда Мадарѣ!), Угронъ и Кошутъ въ своихъ реплікахъ и заявляю, что не удовлетѣють ся вѣдѣвѣдію президента міністрѣвъ. Сей ще разъ забравъ слово; по нѣмъ ще разъ гово-ривъ п. Гораньскій; видѣнці палата значною бѣльшѣстью голосѣвъ принала вѣдѣвѣдію міні-стра до вѣдомѣости. На тѣхъ и повѣчало ся засѣданє. На нѣмѣшнѣмъ засѣданію выбираютъ членѣвъ до собѣльныхъ делегацій. Гр. Апоніѣ, что вѣдъ 20 лѣтъ бѣує членѣмъ делегацій, самъ разомъ заявляє, что выбору не приймѣ. Вѣнъ

заявляє ся тымъ, что має старѣшого вѣтца, то мусить пильнувати господарствѣ; але всѣ розу-мѣють, что властвѣноу причиною в розладѣ мѣжъ мадарскими сторонниками.

Противъ мадарскон потемнящѣ-ны, званѣн обходѣмъ угорского тысячилѣтѣ, вѣдѣвѣвають ся такѣжъ мѣжъ Нѣмцями рѣзкѣй го-лосѣ. И такъ одинъ дневникъ монахійскій пи-ше въ статьѣ пѣдъ заг. „Deutschland und der Millennium Fetsenmarkt“ таке: „Нѣтъ довѣдуемо ся, обговѣрѣють членѣ нѣмецкѣй рады дер-жавнѣон справѣ участѣ въ обходѣ угорского тысячилѣтѣ. Мы гадаємо, что высказѣмо по-глядъ, широко и загально розповсюдѣнный въ кругахъ добрыхъ Нѣмцѣвъ и въ австрійскѣхъ краяхъ габсбургскѣй монархіи, коли высказѣ-мо надѣю, что нѣмецкѣй парламентъ не дасть до того наклонѣти ся. Не треба бѣти мадар-скому обходѣмъ нѣтъ неприхильнымъ, а таки годѣть ся бажати, чтобы дружна чѣмѣнь аби-чѣла ся тамъ, де стрѣє ся зъ свѣдомѣостію власного достоинства; а сю межу переступѣла бы вже урядѣмъ участѣ засучиваючѣ нѣмец-кого народу въ мадарскѣмъ свѣтѣ. Не гово-рѣмъ о тѣмъ, якъ то верховѣдає мадарске племя гнетѣ вѣншѣ въ краѣ осѣлій народности, мѣжъ ними и Нѣмцѣвъ, — хочъ а забувати о тѣмъ не треба. Але позаходило въ послѣднихъ часахъ дѣщо обидного, чого досѣ анѣ не запе-речєно анѣ не направлено. Оттамъ въ одинѣмъ дневнику, котрымъ послугѣє ся угорскій ми-ністръ рѣльницѣвъ, оповѣдає простѣцѣмъ при-казку, котра завершає ся тымъ, что „честный Нѣмецъ“ бѣвъ бы замѣтнымъ предметомъ на выставѣ будапештеньской. А зновъ повѣнъ ся зъ Будапештѣ спѣваннѣвъ зъ патристичными пѣснями, что мають ихъ спѣвати по школахъ при рѣзныхъ свѣточныхъ загодѣхъ. Тамъ въ одѣй пѣснѣ про угорску хоругву сказано: „Друга бара в свѣжѣно бѣла; означає се, что Мадарѣ має добре сердце, а не чорнє, якъ Нѣ-мецъ, что не знає, де ростє чѣстѣ.“ — Згадаємъ статью вышѣу вѣдѣтѣ, что Нѣмцѣ не повиннѣ запальувати ся до угорского обѣду, а протѣвно повиннѣ держатѣсь осторожнѣ.

Бисмарковскій дневникъ Hamburger Nach-richten такъ зновъ пише: „Про насъ нехай Мадары тѣшатѣ ся та по стѣжкахъ выставо-вого парку нехай при цаганьскѣй музакѣ ба-лять ся мѣрами про свою минувшу та тепе-рѣшѣу величѣ. Але такъ хочемо указати на те, что 7¼ миліона Мадарѣвъ не становитъ ще на-вѣтъ половинѣ залѣтѣвского населєня (17¼ мил.) и что ихъ політичне значѣнє та военна сила лѣше въ злѣцѣ зъ цѣлою австрійскою державѣю може въ Европѣ загалѣ матѣ якусь вагу. Мадары терпятѣ, якъ Норвежцѣ, Ирландцѣ та дѣвѣй вѣншѣ далѣй народѣ, на-звѣдѣтѣрне чувствѣ національнѣ, котрѣ чинитъ ихъ слѣпыми на ихъ дѣйствѣ значѣнє въ кон-цѣртѣ европейскѣхъ народѣвъ. Угорска дер-жава, хочъ она и якъ шумѣй фанфарѣ высылѣє въ свѣтѣ о своихъ тысячилѣтѣмъ истѣнованіи, все-жъ таки безъ опорѣ о Австрію стоятѣ на слабыхъ ногахъ и повинна передѣвѣтѣмъ зачатѣ свою науку політичѣ вѣдѣ того, чтобы старати ся въ саромѣнѣшій, нѣжъ досѣ, способѣ вло-житѣсь и вѣжитѣсь въ штучну будѣву подѣй-нон монархіи. Знаємо, якъ тяжко прѣйшло Нѣмцямъ та Славянамъ долѣтѣвскѣмъ холованнѣ, воли при угодѣ въ р. 1867 дѣстѣли по-за уха 70% на спѣльнѣй выдатѣи протѣвъ угорскихъ 30%. Те недоволенє въ наибѣльшѣмъ часѣ вѣдѣвѣє ся въ дуже голоеный способѣ. Iustitia est fundamentum regnorum — се послѣднѣца, котрѣмъ правда має такѣжъ мѣжъ Дунаємъ а Карпатами свою вагу; а маловаженѣ ен ско-рѣйше чи пѣнѣнѣше пѣметѣти ся и дома и на-авѣрхѣ.“

Днѣ 16. с. м. выѣхала царица вдова зъ Рівієры, де проживала при своихъ сынѣ, вел. кн. Юрію, что за дѣла грудѣнѣ недуги прѣйхѣвъ тамъ було на зиму въ Кавказѣ. Теперъ царица ѣде до Москвы на коронацію старшого сына. Отже французскій президентъ репу-блики Форъ проснѣвъ ен, чтобы передѣ вѣдѣвѣдомъ зъ Франціи мѣгъ ен особисто по-працѣти. Въ товариствѣ двоухъ генералѣвъ вы-ѣхавъ Форъ до Навсѣ, де за пѣвъ годѣны на-спѣла царица. Пѣбѣла повѣтанѣя запросѣла его царѣца, чтобы вѣсѣдѣ до ен вагѣну. Форъ про-вѣвъ ен вѣдѣтѣвъ до Пани, вѣдѣвъ, попрацѣвши ся, вернувъ до Парижа. Декотрі парискій дне-вникъ приписуєтъ тѣй стрѣчѣ значѣнє політичѣе, хочъ она выгладѣє скорѣйше только на актѣ чѣмѣности.

Зборы „Селянской Рады“ у Львовѣ.

Пѣбѣла статута політичного товариства на повѣтъ львѣвскій „Селянской Рады“ вѣдѣбуло ся перше мѣсячѣе зѣбранѣ членѣвъ Рады въ салѣ „Народного Дома“ въ пятницѣ 3 (15) мая. Цѣлю снѣхъ мѣсячныхъ зѣбранѣ [не т. зв. загальныхъ зѣборѣвъ, анѣ не вѣчѣ] єсть: по-яснѣванє членѣмъ-селянамъ и обговѣрѣванє

важѣнѣшнѣхъ справѣ, якѣ стоятѣ на порядѣу дневнѣмъ даного часу а обходѣти и дѣтѣвають селянство та мѣщанство — отже такѣй мѣ-сячнѣй зѣбранѣ „Селянской Рады“ а подобнѣй до періодичныхъ зѣбранѣ членѣвъ сѣлій „Про-свѣтъ“ за-дѣла выгладѣвъ — только що тутъ кругѣ темѣтѣвъ єсть зъ натурѣ рѣчи шаршій, бо обѣймає не лѣше квестіи просвѣтѣи и эко-номічнѣй, але и політичнѣй. На першій мѣсячнѣй зѣборѣ поставѣвъ выдѣлѣ три справѣ: 1) про ординацію выборѣу до рады державнѣон и до сойму вравѣго [и запросѣвъ до сего реферату ред. Белея], 2) про змѣну закона громадского и заведенѣ громадѣ зѣборныхъ [рефератъ сѣй зѣавѣ секретарѣ выдѣлу д-ръ К. Левицкій] и 3) про катастеръ ґрунтовыхъ [зѣавѣ на себе го-лова товариства о. Гѣрнѣвъ]. Всѣ три справѣ на днѣшѣу хвалѣю зѣвѣмъ вѣдѣвѣдѣнѣй.

Засѣданє почало ся по годѣнѣ 11-бѣ, коли по богослужєнію въ Успенскій церкви въ пе-мять знесенѣ панцимъ вѣйшло ся около 50 се-лянѣ и мѣщанѣ [пѣнѣнѣше насхѣдалѣ ся лю-дѣй близѣво сотка, мѣжъ тыми вѣлькѣхъ свѣ-щеннѣвъ зъ повѣту и дѣвѣй львѣвскій Руси-ны]. Нарѣды вѣдѣрѣвъ голова Рады о. Гѣр-нѣвъ зъ Винникѣ короткоу промовѣю, въ ко-трѣй, назвѣзуючи до памятного дѣя знесенѣ панцимъ, пѣдѣнѣвъ значѣнє того истѣричного факту, а при тѣмъ, констатуючи вѣдѣчѣбѣ руского народу для павѣуючѣнѣ династіи, зазна-чѣвъ, что дѣвѣй элементѣ, навѣтъ такѣй, котрыхъ обовѣзѣкомъ єсть казати правду, намагають ся показувати львѣльнѣбѣ Русинѣвъ въ неправ-дѣвѣмъ свѣтлѣ, хочъ народѣ рускій чувства свои до державѣ и династіи записавъ кровію и чувства тѣхъ не змѣнитѣ. Пѣдѣ конєцъ своей промовѣ о. голова представѣвъ зѣборѣи к. е. комисарѣ и попросѣвъ на своего заступника въ предѣданію п. Ів. Максимѣвича зъ Пѣсковѣ [заступника головы „Сел. Рады“] а на секре-тарѣвъ пп. Грѣг. Касѣлевского зъ Товцева и Петра Врѣцѣну зъ Винникѣ. Почались рефе-ратѣ. [Кождѣй зъ рефератѣвъ трѣвавѣвъ бѣльше-менше годѣну.]

Почавъ ред. Белей о ординаціяхъ выборѣчѣхъ, а головною о реформѣ выборѣчѣй до рады державнѣон и ен значѣноу.

Референтъ почавъ указанѣмъ на вагу то-го незвычайно цѣнного права конституційного, — не даѣво, что ѣ така завѣзѣта боротьба иде о тѣе право, якъ се мы переживаємо остѣтѣны-ми роками въ нашѣй державѣ, де справа вы-борѣа вѣлѣла одно министерство за другимъ, а хочъ остѣтѣноу сего мѣсяца нѣбѣ полагѣджєно реформу выборѣчу, то борѣа таа зѣвѣмъ не скѣнѣчала ся, а будѣ и мусѣть вести ся дальше.

Вѣдѣтѣвъ бесѣдникъ, начерпнувши корот-тєвою переходѣ вѣдѣ абсолютизму до жѣвѣтѣ-ного дипломѣи в Шмерлинѣвскѣмъ конституціи [соймѣ конституційный въ 1848 р., острѣвовѣна конституціи въ 4 марта 1849, сѣасѣована кон-ституціи 1 сѣчня 1852 и абсолютизмѣ Баха] перейшовъ за чергоу статутѣ вравѣый и ор-динацію выборѣчу до сойму, вѣдѣтѣвъ основнѣй законѣ державнѣй въ 1867 р. о радѣ держав-нѣй въ зѣванѣ зъ пѣнѣнѣшнѣмъ закономъ зъ ро-ку 1873. Розѣбравъ свѣдѣла сойму и рады дер-жавнѣон и высказѣвъ хѣбѣ нѣтъ та вравѣды — зъ одной стороны селянства и малѣмѣщанства загалѣ, а руского народу зъ окрѣма [пѣдѣлѣ на куріи, непропорціонѣльнѣй роздѣлѣ мѣнда-тѣвъ и при тѣмъ повѣрѣджєне сѣлянѣ, цѣнѣвъ и посередѣй выборѣ въ куріи сѣльскѣй и т. д.] Крѣмъ того пѣдѣнѣвъ бесѣдникъ причинѣ, за-дѣла зѣнѣтъ куріи сѣльскѣи а такъ не може вы-брати собѣ тѣвѣхъ заступнѣвъ, якъ бы хо-тѣла.

Опѣбѣла референтъ перейшовъ на новѣй ча-сы живѣйшѣй борѣи о реформу выборѣчу и на-зѣцію въ радѣ державнѣй, почавши вѣдѣ 10 жѣвѣня 1893 р., коли гр. Тафѣє выѣсѣ Штайн-бахѣвскій проектъ реформѣ, ажъ до остѣтѣныхъ дѣвѣвъ. Показавъ и схарактеризувавъ прозѣтъ реформѣ гр. Тафѣого, вѣдѣтѣвъ проектъ т. зв. Рутовского за кабинетѣу пп. Виндштрѣца, вѣдѣ-ци проектъ правительства гр. Бадѣного — и выказѣвъ всѣ несправѣдливѣости и неадекватѣи проекту гр. Бадѣного та ѣ что Полянѣ все и всѣда стояли на перѣшкѣдѣ, чтобы проектъ той бѣдай трохи въ дѣчѣмъ поправѣти [внесє-на послѣдѣ Славѣна, Романчука, Врѣорада, Барайтера и т. д.]

По тѣмъ повѣсєнію референтъ пѣдѣнѣвъ, что такоу реформѣю выборѣчу, якъ отѣє ухва-ленѣ, народѣ, мѣжъ ними и рускій народѣ, вѣдѣволѣтитѣсь не можѣтъ, а мусѣть стрѣмѣти до загального безѣосередного тайного голосѣванѣя. Однакъ пони что мы мусимо теперѣ попереѣдѣ всего узнѣвати всѣхъ силѣ, чтобы змусѣти соймѣ вравѣый до заведенѣ безѣосередного го-лосѣванѣ до сойму зъ куріи сѣльскѣй и до роз-ширенѣ права выборѣчного. Таѣй знесенѣ ста-вѣвъ уже въ соймѣ пос. Романчука. Польскій панѣи були тому дуже не радѣ, але остѣтѣноу зъ голосѣмъ усею народу таки будутъ мусѣли почислѣти ся. Маауры зъ свои стороны певно возмѣгутъ ся енергічно до роботѣ; сорѣмъ и грѣхъ було бы намъ оставѣтѣсь позаду. Вѣдѣ-ци референтъ зѣвернувъ увагу на близѣй вы-борѣ до рады державнѣон и на потребу доброй організації львѣвского повѣту пѣдѣ проводѣмъ „Селянской Рады“.

Реферату ред. Белея, якъ и обохъ даль-шихъ рефератѣвъ, выслушали зѣборнѣ уважно и дѣвували оплєсками.

По першѣмъ рефератѣ забравъ слово п. Филиппъ Вѣвѣвъ зъ Гѣвѣвъ и поставѣвъ внесєнѣ, чтобы щарѣму и неустрашѣмому борѣцѣи за

— Испыты зрѣлости для женщинъ въ гимназіяхъ. Міністерство просвѣщенія выдало въ сирѣзѣ допущенія женщинамъ до испытовъ зрѣлости въ гимназіяхъ такое розпорядженіе въ дѣя 9 марта 1896 р. ч. 1966: Розпорядженіе міністерствѣ въ дѣя 21 вересня 1878 ч. 1551 въ сирѣзѣ испытовъ зрѣлости для женщинъ о стѣлою зміняе ся, що на будуче можна буде допускати женщинъ до испытовъ зрѣлости въ гимназіяхъ, коли: 1) покѣчяли 18 рѣтъ жита, або вѣнчать его въ тѣмъ роцѣ календарекѣмъ, въ котрѣмъ хотять складати испытъ; 2) коли выказуѣтъ, що позвѣляли гимназію приватну або яко записаній приватности гимназію публичну, або предложать посвѣдчане, що подѣ відповѣднимъ проводомъ побирали науку гимназіяльну въ приписанѣмъ обсягу. Кандидатки мають внести подане до еравнои рады шѣльною о допущенѣ до испыту зрѣлости въ першѣмъ мѣсяци другого вѣбору того року, въ котрѣмъ хотять складати испытъ. Противъ рѣшеня еравнои рады шѣльною прислугуѣ кандидаткамъ право вѣдѣляку до міністерства провѣсть. Въ случаѣмъ заслугуючихъ на уваженіе, а нѣ

8 друкарні Наукового пер. ін. Штатська під парадом К. Водяного.

Выходить у Львовѣ що дня (крѣмъ недѣль и рускихъ святъ) о 5-гої години по полудни. Литературный додатокъ „Вибіорка найзнаменитѣйшихъ новѣстей“ выходитъ во второкъ, и во второкъ и пятницю на першину разомъ въ Дзюль.

Передплата и инсераты принимають: у Львовѣ Адміністрація „Дзюль“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Кароля Людвика 9, и А. Ольшевского ул. Килиньского 2; — въ Ярославѣ Л. Крижановскій; — у Відни: M. Dukas, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Selterstraße; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; Вѣ Франкфуртѣ и Гамбургѣ: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „Дзюль“ и напечатаніе въ инсераты платитъ у Львовѣ.

Дзюль

Передплата на „Дзюль“ зъ літер. додаткомъ въ Австрію: за границею: на цѣлый рокъ . . . 18 зр. на цѣлый рокъ . . . 24 зр. на полъ року . . . 9 зр. на полъ року . . . 12 зр. на четверть року 4 зр. 50 кр. на четверть року . . . 6 зр.

у Львовѣ: на цѣлый рокъ . . . 16 зр. на полъ року . . . 3 зр. на четверть року . . . 4 зр. на мѣсяць . . . 1 зр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація и Экспедиція подъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи зачитаютъ ся лише на попередне застереженіе. — Редакція неопечатаній вѣдѣтъ порта. Поодинокое число коштує 8 кр. а. в.

Оголошенія важкиі принимають ся по цѣнѣ 10 кр. вѣдѣтъ однок. стрѣчки инсератовъ або еи мѣсяць а въ рубрицѣ „Набѣславе“ по 25 зр. а. в.

Подарки и инші донесенія приватній числятъ ся по 15 зр. вѣдѣтъ отплатѣ.

Справы парламентарній.

На засѣданіи палаты послѣдъ въ субботу упорано ся зъ закономъ о стоваришеніяхъ гѣрничихъ. Проектъ сего закона вѣдѣтъ бувъ ще міністеръ Фалькенгайнъ передъ тремя роками, а цѣль сего закона: вытворити таку організацію, котра бы полагалася всякій справы робѣтничихъ гѣрничихъ и мирово россуджува-ла споры мѣжъ робѣтниками а властителями и зарядомъ копанель. Законъ обнимає 44 парайграфовъ.

На засѣданіи явилось дуже мале число послѣдъ. Молодо-Чехи выѣхали булы домѣвъ для участі въ святкованіи кравового патрона св. Ивана Непомука, а инші сторонники у-важали непотрѣбнымъ интересовати ся спра-вою стоваришеніемъ гѣрничихъ, — и ддятого са-ля нарадѣ була пуста. Въ дискусіи забирали голосъ лишь послы Кровастеръ и Пернерторферъ, оба contra, — а пос. Пернерторферъ жадавъ вѣлька развѣвъ вѣдѣтъ президента палаты, чтобы сконстатувать, чи въ палатѣ есть потрѣбне число послѣдъ де нарадѣ. Бар. Хлюмецкій не давъ збити ся зъ пантелику и за-вожымъ разомъ оголошувать, що въ палатѣ есть бѣльше якъ 100 послѣдъ. Присутній послы смѣяли ся зъ дотепу бар. Хлюмецкого, що за-дла еконотативныя потрѣбныя числа послѣдъ въ палатѣ вчелася до сего и міністрѣвъ и сте-нографѣвъ и службу. Але бар. Хлюмецкій по-ставивъ на своѣмъ: палата ухвалала въ дру-гомъ читаніи законъ всѣми голосами противъ двоухъ, а тымъ самымъ могло вѣдѣтъ ся одно засѣданіе и полагожено одну справу.

Понедѣлкуе засѣданіе палаты рѣвножъ не вѣдѣначало ся численною присутностію по-слѣдъ. Деколи въ палатѣ було ледяи по бѣль-ва послѣдъ, а пречі въ буфетѣ и по коридо-рахъ.

Принято законъ о стоваришеніяхъ гѣрничихъ въ третѣмъ читаніи. Вѣдѣтакъ наступило друге читаніе трехъ проєктѣвъ правительствен-ныхъ: о рѣвіи катастроу грунтового, о веденіи евиденціи катастроу податкового и о вѣдѣн-ваніи податку грунтового зъ прачимъ нещастъ элементарныхъ.

Пос. Дикъ поставивъ внесене, чтобы надѣть кожымъ зъ трехъ предложень вѣсти о-крема генеральну дискусію. — Се внесене вѣд-канено 98 голосами противъ 97. Бар. Хлюмец-кій заявивъ, що генеральна дискусія надъ всѣ-ма проєктами не має цѣли обмежати свободу слова, лишь до такои дискусіи спонукує то-тожнѣсть предмету всѣхъ трехъ проєктѣвъ. — Деякі бесѣдники выказували невѣдѣраднє поло-женіе рѣвничества и домогали ся покѣпшъ та-гарѣвъ. Рѣвно-жъ пос. Чечъ именовъ кола польского заявивъ, що коло буде обставати за внесеніемъ меншости, чтобы контингентъ по-датку грунтового бувъ зменженъ о 2½ міліо-на ар., а не лишь о 1½ міл.

Говорять, що на нинѣшнѣмъ засѣданіи палаты заявилъ міністеръ скарбу д-ръ Вѣдѣв-скій, що правительство годить ся на обнѣженіе контингенту о 2½ міл. ар.

Бутъ въ волѣ польскимъ ажъ теперь притихає, але майже цѣлый тыждень говѣла ся по вѣдѣнскихъ и польскихъ газе-тахъ. Зъ того вышловъ хѣба той хосѣвъ, що дѣйшли до загальнои вѣдомости деякі цѣкаві-эпизоды зъ внутрѣшнихъ тайнъ кола.

И такъ найперше появлять ся урядовый комунікатъ презеса Залеского о цѣлѣй подѣѣ. Въ комунікатѣ сказано, що „послы, котрі жа-дали скликати засѣданіе кола для розваженія внесена Кайцля, дѣлали безперечно въ доброй вѣрѣ и не допустили ся нѣякого непатріотич-ного дѣла“, а вѣдѣтакъ додано, що справозданія газетній булы тенденціоно перекручені. Преа-дія и менеры кола признають публично, что всьондемъ Пасторъ, Хотковскій и Копицанскій та селяннѣ Поточекъ не допустили ся непат-ріотичного дѣла, подписавши внесене Кайцля о польгахъ для дрѣвнихъ рѣвничѣвъ безъ у-важѣденія бѣльшой поспѣлости. Велика ласка! — нема що й казати, бо выходило бы, что кожый польскій посолъ, котрый зверне увагу на интересы селянскій а не шляхты заслугує на патріотично-польску анатему.

Розумѣя ся, що обидженіи послы не могли вѣдѣдовати ся такимъ комунікатомъ, и ддятого на засѣданіи кола польского дальше обговорю-вано цѣлу справу, однакъ зъ застереженіемъ захована строгон тайны зъ тыхъ нарадѣ. Се застереженіе було потрѣбне, бо по газетяхъ по-явилось вже точнѣйше справозданіе, подане однимъ посломъ польскимъ, зъ той дискусіи, котра выкликала цѣлу бучу.

Дискусія, вѣдѣма характеристична, мала вѣсти ся въ такий способъ:

Кс. Пасторъ пояснявъ внесене Кайцля, котре стремить до того, чтобы опусты податку грунтового дѣстали ся лишь тымъ рѣвничамъ, котрыхъ доходъ катастроальнѣй меншій вѣдѣтъ 1000 зр., а передовѣмъ чтобы уважѣдено тыхъ, котрі мають доходу зъ рѣлѣ менше якъ 200 зр. Внесене опирає ся на подобній основѣ, что и прогрессивный податокъ особисто-доходо-вый, а именню чтобы бѣднѣйшій менше пла-тивъ. — Давидъ Абрагамовичъ першій выступивъ противъ того домаганія. Дивувавъ ся, якъ можна на серію трактувати внесене Кайцля, бо-жъ и правительство не годить ся зъ такимъ внесеніемъ и пос. Кайцль веде по-літику.. (Якого рода політика пос. Кайцль, не сказано въ справозданіи, але мабуть п. Абра-гамовичъ мусѣвъ сказати щось на темѣ мо-сѣвофільства.) Кайцль вызыває чѣску шляхту противъ люду. Впрочемъ треба бы цѣлой ар-міи урядниковъ при практичнѣмъ примѣненіи того внесена. — Гр. В. Дѣдущицкій про-тивный, чтобы була заветена прогрессивнѣсть въ двоухъ родѣхъ податку: особисто-доходовѣмъ и грунтовымъ. Нашъ шляхтичъ задовѣженъ, а му-сѣвъ бы платити и высшій податокъ грунтовой и податокъ доходовой. На Подбѣлю, де шлях-тичъ мають бѣльшій обѣдѣваряє, не було бы для нихъ опустѣвъ. — Чайковскій тоя гадки, что социалисты суть чѣстивъ и вѣчестивъ. Нечест-ный выдаютъ головою негодны, а такимъ есть внесене Кайцля. Внесене дуже хитре, але стре-мить до оподаткованія тыхъ клясъ, котрі ма-ють бѣльше землѣ. Бѣсмаркъ поступає тою са-мою дорожкою, чтобы зничати лѣдѣи дышущихъ шляхтичѣвъ. Послѣдну дошку ратуеку хочете забрати шляхтѣ. Се добило бы зруйнованого дѣдѣна. — Кс. Ручка ставъ въ оборонѣ шлях-ты. Въ Сандѣцѣмъ, Сандѣцѣмъ и Бохенскѣмъ шляхта лѣдѣи дыхає. Шляхтичъ не годенъ ку-пнѣи машины; вѣдѣвъ має такий самъ плугъ и борону якъ хлопѣ. Впрочемъ внесене Кайцля хвалить N. fr. Presse, а вѣдѣбщикъ Грохольскій остерѣгаєтъ передъ N. fr. Press-омъ. — Ска-ршевскій выказувать, что шляхтѣ въ горѣхъ ще гѣрше якъ на Подбѣлю. Шляхта зруйнована, треба еи ратувати. Скоро шляхтичѣи не дасть ся опусту, то его положене буде гѣрше якъ хлопѣ. Хлопѣ самъ господаритъ, а шляхтичъ мусѣвъ платити зарѣдъ, выховувати дѣти и пе-редплачувати газетны.

По такий оборонѣ интересовъ шляхты за-бравъ голосъ кс. Копицанскій, чтобы по-яснити, ддячего вѣдѣвъ и его чотирѣ товаришѣ поважили ся порушити ся справу въ волѣ. Мы не хочемо — говоривъ — руины шляхты и нѣхто любячий вѣтчину не може того бажати, бо всѣ станы суть потрѣбні до вѣдѣбудованія вѣтчины, а шляхта своимъ майномъ и вѣдѣ-вомъ веде перѣдѣ. Але все-таки треба дома-гати ся польги для бѣднѣйшого селянина. Скоро кажете, что внесене Кайцля пошкѣдитъ шляхтѣ, то старайте ся, чтобы бѣднѣй-шихъ селянъ, маючихъ дрѣбній парцѣлѣй цѣл-комъ увѣдѣнено вѣдѣтъ податку грунтового. Хлопѣ зъ грунту не має нѣ крейцера до-ходу. Треба щось зробити для хлопѣ, бо теперь грунтъ въ краю подѣинованый. Духо-венство не має вѣдѣву. Треба бы зрѣваніи всѣ нерѣвности въ законахъ кравовыхъ и тяга-ры, бо въ сей способъ вѣдѣбере ся радикаламъ средство агитаціе. — Дальше хотѣвъ говори-ти кс. Копицанскій о поправцѣ до §. 41 ре-формы выборовъ, але вчинивъ ся такъ великій крикъ (вѣдѣбѣльше кричавъ Рутковский), що бесѣдникъ не могъ говорити, а вѣдѣбца не допу-щено его до слова. — По промовѣ Копицан-ского посмѣялись дальшій промовѣ въ оборонѣ шляхты, при чѣмъ взяли участь вже и демо-краты кола. И такъ демократъ Левицкій, котрый заздалегѣдъ вѣдѣгрожувавъ ся „ja się po nich przejadę“, вакнувъ ся въ пристрастію на Копицанского, маючыи ему, что якъ разъ

выдає головою въ подѣинованый край. Прави-тельство дає опусты, а тутъ захочетъ ся кому-ще чогось нового. — Пиніньскій противный прогрессивности, бо се причинило бы до ру-ины властителя меншого села, именню у вѣдѣ-бѣй Галичинѣ. Рутковский тоя гадки, что внесене Кайцля се атентатъ на шляхтича. Ти-повый шляхтичъ потерпѣвъ бы наибѣльше. Внесене есть соблазняющее. — Вѣдѣловскій говоривъ о політицѣ москѣвской, о чино-вникахъ, котрі нищать шляхту, а однакъ на-вѣтъ Москвѣ не выдумали такои монстру-альной гадки. — Поточекъ просивъ, чтобы въ огляду на дуже велику рѣзницю катастроу, яка есть мѣжъ грунтовымъ хлопскимъ а пань-скимъ, зроблено для хлопѣвъ якусь польгу. — На тѣмъ закончила ся дискусія, а кс. Копи-цанскій сконстатувать, что вѣдѣвъ и его това-ришѣ булы обидженіи неоднымъ словомъ и за-вѣдомъ, тожъ и жадають вѣдѣтъ президіи кола сѣдѣсѣаціи. — Язъ знаемо, сѣдѣсѣаціи не було, а прихильники внесена Кайцля голосо-вали въ палатѣ contra, мабуть пересѣдѣченъ, что треба ратувати шляхту передъ руиною, яка бы мусѣла наступити по зменшеніи хлопамъ татарѣвъ податковѣхъ.

Язъ доносивъ Fremdenblatt, комісія па-латы панѣвъ мала принята реформу выборовъ безъ змѣны и въ таковой формѣ, въ якѣи еи ухвалила палата послѣдъ.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Справу авдіенціи д-ра Люеіера у цѣсаря нагадавъ ще дневникъ Grazer Tages-post, приволячи таку дописъ зъ Відня: „Исто-рію короткого ще житія министерства Баденского затѣмнѣе одна точка; а то тѣмъ тава темна, что министерство лѣдѣи чи має право вѣдѣнрати критяку тыхъ, котрі не суть переконанъ о его силѣ. Полагожене вѣдѣнскихъ справъ було ми-нистерству не на руку, и то тымъ бѣльше, что, якъ теперь вѣдѣдуемо ся, д-ра Люеіера завѣ-вано до цѣсаря не на пораду Гр. Баденского, але противно, по части противъ его намірѣвъ. Не по доброй волѣ, але приневоленъ мусѣвъ президентъ министерѣвъ пристати на помирѣе, котре зовѣмъ не показує его побѣднѣномъ. Отже оно не правда, что Гр. Баденъ е тава без-условно мужемъ цѣсарского довѣря, якъ то довѣдѣ думано. Однакъ, коли оставъ ся тава президентомъ министерѣвъ, то и мусѣвъ вѣдѣ-дати за те, что стало ся; вѣдѣвъ мусѣвъ боро-нѣти передъ парламентомъ того, что властвіе стало ся безъ его причинъ. Той досѣдѣдъ пови-ненъ бы захитати у президента министерѣвъ тую певнѣсть себе; бо коли вѣдѣвъ мусѣвъ бути при-готованый на те, что и на будуче можуть не-разъ взяти верхъ инші погляды, то годѣ ему звати ся министромъ кермующимъ.“

Про агитаціи противъ обходу угорского тѣмъ ся члѣты пише Budapest Tagblatt: „Язъ зачуваемо, дѣстало угорское правительство уря-дове повѣдомлене, что въ Нѣмеччинѣ зъ кож-дымъ днемъ росте агитація противъ угорской выставки. Агитація тава опирає ся на двоухъ твер-дженняхъ: Въ одѣмъ спѣваніи, что має повѣ-урядовый характеръ, находѣтъ ся пѣснь зъ не-имѣвѣрными словами: „У Нѣмци нема чѣсти!“; а въ одѣмъ дневникѣ, бѣльшѣмъ угорскому правительству, мала находѣтъ ся увага, что „наибѣльшимъ давомъ на выставѣ бувъ бы чѣстный Нѣмецъ.“ На тѣмъ опирає часть нѣ-мецкой печати, и то что найвызначнѣйшій дає-нини, свою агитацію противъ Угорчинъ. Обу-рене въ Нѣмеччинѣ е такъ велике, что колька найвызначнѣйшихъ дневниковъ заявило, что такъ довго аяъ слова не подадутъ про угорску выставу, поки тѣ зневаги не будутъ направ-ленѣ. Отже правительство вѣдѣло заявити, что згаданный спѣваннѣкъ урядоу ухилѣно и забо-ронено его уживати при обходахъ тысячнѣтъ, и что заповѣджено, чтобы той повѣурядовый дневникъ, котрый допустивъ ся зобиджающего высказу, самъ спростувавъ свои слова.“

Чи тава направила запѣдѣваніи Нѣмцимъ обѣды выстане и чи поможе что, — то пытаніе. Все-жъ тава видно, что Мадарамъ робить ся троха молвно. Они тава гордо друкъ голову,

что на выставѣ всѣ написи суть тѣлько мадар-скій, вся служба и поліція не хоче нѣваше го-ворити якъ тѣлько по мадарски; имъ выдає ся, что нема на свѣтѣ народу якъ Мадары, а мадарска мова что найменше такъ само свя-това якъ англійска або французска: а то въ самѣй Угорчинѣ лѣдѣи чи говоритъ по мадар-ски половина населенія, а вже повѣ миль по-за границею угорского айному и не сѣмъ ся учить по мадарски. Наслѣдѣи тои бутъ ма-дарскон повиннѣ вывѣити ся и при нагодѣ вы-ставѣ, а якъ бачимо, тава и вывѣяють ся вже всюды и за границею и въ монархіи. Тымъ то и въ угорскимъ спорѣ зъ Сербією не у-нявъ ся вѣхто прихильнымъ словомъ за Мадя-рами, а тою бучою, якѣи наробили, выставили ся лише на смѣхъ. Чи тотъ буча и еи закон-чене вышло Мадарамъ въ чѣстѣ, повиннѣ бы теперь поважно надѣть тымъ застановити ся.

Зъ днемъ вѣчерашнымъ почали ся въ Мо-сквѣ торжества коронаціи и прѣзѣ-домъ царскон пары до Петровскон палаты и потрѣвають три недѣлѣ. Въ четверть вѣдѣбуде ся урочистый вѣзѣдъ до Москвы, а дѣя 26 с. м. сама коронація. При урочистости коронаціи будутъ заступленѣ отѣи державы и краѣ: 1. Австро Угорщина, 2. Баварія, 3. Баденія, 4. Вѣльгія, 5. Бразилія, 6. Болгарія, 7. Англія, 8. Ватиканъ, 9. Вѣртембергія, 10. Гессія, 11. Гре-ція, 12. Давія, 13. Испанія, 14. Италия, 15. Корея, 16. Люксембургія, 17. 18. Меклембур-гія (Стрѣлицъ, Шверинъ), 19. Мексикъ, 20. Мо-нако, 21. Нидерландія, 22. Нѣмеччина, 23. Оль-денбургія, 24. Персія, 25. Португалія, 26. Ру-мунія, 27. Саксонія, 28. Саскій Альтенбургъ, 29. Саска Ваймарія, 30. Саско-Кобургено-Го-тайскѣ князѣство, 31. Сербія, 32. Сіамъ, 33. Сполученій державы американскы, 34. Туреч-чина, 35. Франція, 36. Хивъ, 37. Черногора, 38. Швеція, 39. Японъ. Крѣмъ того прибѣдутъ на коронацію депутаціи вѣдѣтъ екуменеского па-тріарха и вѣдѣтъ патриархѣвъ ерусалимского, а-лександрийского и антиохійского.

Недавно въ Альжвѣ сѣдало ся на вѣдѣ-наци нещастѣ, при котрымъ погѣбло 6 францу-скихъ офицерѣвъ и 60 жовѣнѣрѣвъ. Отже царъ зъ тои нагоды переславъ Форѣи таку теле-граму: „Примѣтьте выразы моего сердечного жа-лю зъ причины нещастія въ Адѣліи и моеи щѣ-ре спѣачутѣ для хорошихъ товаришѣвъ ору-жѣи, офицерѣвъ и жовѣнѣрѣвъ, что пала жерт-вою своего обовязку. Николай.“ На те вѣдѣ-повѣвъ президентъ рѣспубліки: „Ваше Величество позволять, что высказу щѣру подѣву за звору-шающій доказъ прихильности, якѣи Вы звалили дати французскій арміи зъ нагоды сумного не-щастія въ Адѣліи. Феліксъ Форѣ.“

Въ нѣмечкимъ парламентѣ мала вчера почати ся розправа надъ закономъ вой-сковымъ. Передъ тремя роками побѣдѣнено всѣ поляи, что дотѣ мали по три баталіоны, о одѣмъ же баталіонѣ. Але тѣ новы баталіоны мали лише бути половину такъ великіи, якъ вымѣйный въ чѣсѣ спокою. Отже теперь ходѣтъ о вѣдѣдѣленѣ тыхъ додатковыхъ четвертыхъ ба-таліонѣвъ (властвіи побѣдѣлионѣвъ) вѣдѣтъ ихъ полѣбѣи и утворѣне зъ нихъ новыхъ полѣбѣвъ. Тѣ новы поляи мають складати ся кожый зъ двоухъ баталіонѣвъ повныхъ чи то зъ дотѣп-рѣшнѣхъ чотирѣхъ побѣдѣлионѣвъ. Законъ той стрѣває не мало труднѣмъ, бо вагаѣтъ бо-лять ся, что незадовго, за колька може дѣтъ, схоже правительство для зрѣванія тыхъ но-выхъ полѣбѣвъ зъ давными доповнити ихъ тре-тими баталіонами и въ той способѣ зновъ по-бѣльшити армію. Ддятого законъ теперь вне-сенъ и має въ парламентѣ безпечнѣмъ вы-глядѣтъ; коли перейде, то хѣба тѣлько неве-личкою бѣльшѣстью голосѣвъ, такъ якъ и ве-редъ тремя роками побѣдѣнено полѣбѣвъ новы-ми побѣдѣлионами перейшло заведѣво бѣльшо-стію 16 голосѣвъ.

Въ Софіи зайшла дѣя 15 с. м. важна для Болгарій подѣя. Князь арпинмавъ заступ-никѣвъ Австро-Угорчинъ, Россіи, Италия, Анг-ліи, Нѣмеччины, Греції и Бѣльгіи та вѣдо-бравъ вѣдѣтъ ихъ письма, котрыи ихъ дотѣмнѣи правительства именуютъ своимъ заступниками. Сѣмъ остаточно вже довершено признаніе кн. Фердинанда княземъ Болгаріи, и вѣдѣтъ теперь

Виходить у Львові що дня (крім неділі і руских свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Вісник найважливіших новостей“ виходить во вторник, а во вторник і п'ятницю на першому рахунок в Діло.

Передплата і Inserats приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ у Баторія 24, Центральне бюро оголошень у Коперника ч. 11, і Бюро газет у Карла Людвига 9, і А. Ольшеского у Килинського 2; — в Ярославі Л. Крижановський; — у Відні: M. Dukes, I. Wollzeile 6-8; Rudolf Mosse I. Seilerstätte; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; В Франкфурті і Гамбурзі: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „Діло“ і Inserats за Inserats платити у Львові.

ДІЛО

Передплата на „Діло“ з літер. додатком в Австрії: за границю: на цілий рік . . . 18 ар. на цілий рік . . . 24 ар. на пів року . . . 9 ар. на пів року . . . 12 ар. на чверть року 4 ар. 50 ар. на чверть року . . . 6 ар.

у Львові: на цілий рік . . . 16 ар. на пів року . . . 3 ар. на чверть року . . . 4 ар. на місяць . . . 1 ар. 35 ар.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Рекламі неоплачується вільно від порту.

Подорожні членські кошти 8 ар. в. в. Оголошення виймають ся по ціні 10 ар. від одного стрічка Inserats або вище в рубриці „Надбавки“ по 25 ар. в. в.

Подарки і інші доносення приватні членів ся по 15 ар. від стрічки.

Архикнязь Кароль Людвиг.

Вчера (во вторник 19 н. ст. мая) о год. 6 25 рано упокоився у Відні архикнязь Кароль Людвиг, брат імператора Франца Іосифа, найстарший по нашому імператору член роду Габсбургів-Льотарингів і після обов'язуючої досі саванції прайматичної наслідниць престолу австрійської.

Покійний архикнязь уродився в Шенбруні дня 30 липня 1833 р., як третій з черги синів імператора Франца Кароля. Щоб познайомити ся правителю з веденням справ адміністративних прибув архикнязь дня 23 грудня 1853 р. до Львова, де тоді був намісником ір. Агенора Голуховського, і перебував тут два роки. Дня 15 серпня 1855 р. вийшов архикнязь з Львова до Інсбруку, щоб обійти уряд намісника Тиролю в Фюррбергу. Одержавши року, дня 4 листопада 1856 р., відбуло ся в Дрездні вшанування архикнязя з княгинею Марією Тересою, донькою короля Івана саксонського. В два роки пізніше, дня 14 вересня 1858 р., архикнязя заведужала нагло в Мюнхені і на другий день вже не жила. Померла, числячи 18 років життя. Після сего сумного подія, архикнязь усаувався на свій час вільно справляв державних і приватних справ в Римі, а відтак обійняв наважув свій уряд в Тиролю. Дня 11 липня 1861 р. зложив уряд намісника в Тиролю і в той же час уже не брав безпосередньої участі в адміністрації державній. Інтересувався наукою і вразними штуками та радо обіймався протестатором над всіма виставами. Віденська академія наук вшанувала покійного архикнязя своїм членом почесним, а імператор призначив його протектором австрійської академії наук. Був протектором світових вистав у Відні 1873 р., а в 1894 р. отворив в заступстві імператора львівську виставу. Діяльність свою в тім напрямі скарактеризував покійний дотепно словами, що вів виставу „клязем виставу“ (Ausstellungsherzog). В армії дослужив ся до ступеня генерала кавалерії; був власником 7 полку уланів та шефом російського полку драгонів ч. 24 і пруского полку уланів ч. 8.

Покійний архикнязь три рази входив в шлюб: перша жінка, княгиня саксонська Марія Тереза, померла в два роки по шлюбі. В друге оженився з княгинею баварською-саксонською, Аннуцією, дня 21 жовтня 1862 р. у Венеції. Архикнягиня померла дня 4 мая 1871, залишаючи трох синів

і одну доньку. Сини: Франц Фердинанд д'Есте (ур. 1863 р.), Отто Франц Іосиф (ур. 1865 р. а жонатий з княгині саксонської Марією Іосифою) і Фердинанд Кароль Людвиг (ур. 1868 р.); донька Марія Тереза Софія (ур. 1870 р.) і вдова за княгині баварської Альберта. В третє оженився з княгинею баварською Марією Тересою 23 липня 1873 р., а з того шлюбу суги дві доньки: Марія Аннуція (ур. 1876 р.) абтесса конвенту дам шляхетських в Градці і Єлизавета (ур. 1878 р.).

Смерть архикнязя не наступила несподівано, бо скоро пно архикнязь вернувся до Відня з своєю подорожжю на Восток, лікар вшанував його, що став здоровий дуже глибоко. В недугу вступало хвилями поліпшення, але вже в поведінку лікар мусів ужувати штучних засобів до підтримання чимраз більше ослаблених функцій серця (низька температура, відсутність кисню) і не гаючи, що катастрофа може наступити в кожній хвилині. В поведінку зачали з'являтися бліді члени роду, занепокоєні станом недуги; прибув тест архикнязя Дон Мігелі, привіз з Штутгарду архикнягиню Марію Терезу Софію, а члени роду імператору у Відні перебували що хвили до палати покійного. Найстарший син покійного арх. Франц Фердинанд привіз до Відня во вторник рано з Теріету в Швабці. Імператор вийшов з палати покійного ввечері і остав там аж до год. 4½, рано та аж коли довів ся в лікарню, що вогні може довше потривати, удав ся до Бургу на короткий випуск. По год. 2-й по півночі стражні покійний притомив, а капелан домовив о. Андрія Жакі (Капучин) уділив покійному наслідство в пр. і вості членів роду. Імператор прибув в друге до палати між 7 а 8 год. рано і тоді довів ся про смерть архикнязя.

Бюлетень лікарів д-р Ролета, Найсера і Відергофа о недугу архикнязя такий: „Архикнязь заведужав в марті на острій нежить кишків (Enteritis follicularis), котрий разом з повертаючою вodu часу до часу горючою і пропасницею прибрав характер хронічний. Хоч здавало ся, що проводи тривали до нормального стану, то в наслідок повторюючи ся пропасниця і недостаточного відживлення організму недуга ставала слабше, недужий змарив, а вкінці функції серця були поважно заатаковані.“ Покійний мав вдову давню наклон до недуги проводу кормового і до нежитов. Торб за пав в інфекцію, котра тривала три тижні, а також на бронхіальний катар. Що

року проводив архикнязь весну на своїм замку Ротенштайн коло Мерау, щоб там лічити ся з нежитов. Після недуги повила ся в часі подорожжю на Восток, куди покійний архикнязь вибрав ся з родиною в лютий с. р. на просьбу сына арх. Франца Фердинанда, котрий тоді пробував в Єгипті. В часі сего подорожжю мав ся архикнязь з-разу добре, але аж по прогульці до Мертвого моря, куди архикнязь відбув коно, повила ся дисентерія. В Смирні розвилася недуга ще більше. В Атиках мусів архикнязь шість днів відпочивати. Коли архикнязь вернувся до Відня, то вже дуже але виглядав. Вод 25 цвітня не вставав покійний з постели. Деякі говорять, що архикнязь набавив ся недуги з пиття води с-двом, до котрої уживано води з Палу.

Паса віденська присячує в окремих додатках симпатичній згадці покійному архикнязю, підносячи знамениті прикмети його ума і серця. Wiener Zeitung зазначає, що імператор поручав покійному дуже часто полагатися справі державній. Штук і наука тривали в покійному ревного протектора. Всі народи монархії любили ся мови одна родина з жалю по покійному.

Паса польська зазначає, що Поляки втрапили в покійного щирою приятеля, а на доказ сего підносять з життя покійного кілька моментів, між ними, що покійний познайомив ся з веденням справ адміністративних в Галичині під керівництвом ір. Агенора Голуховського, що два рази гостив на виставі львівській: раз сам при нь отворив, при чім сказав кілька слів по польськи, а другий раз разом з своєю женою, та що зазвичай симпатично згадував часі проведені в Галичині між польською шляхтою. Gazeta Narodowa так пише: „Поляки мали в покійному завжди отвореного і щирою приятеля — і то не лише в нових часах, коли в наслідок 30-літньої розважливості, честності (?) і жертволюбності для держави політичні ватоні репрезентативі парламентарно у Відні везли собі повне довірі найвищих кругів, але і давніше, коли двір в недовірі глядів на Поляків і в повній силі удержував ся там опінія, що Поляки суть з роду заговорників і бунтівників. Бути може, що історія висвітлює колись, о сильному покійному архикнязю своїм особливим впливом причинив ся до усмирення в кругах двірських сего традиційного недвіра до Поляків. Досі та річ ще не доведена і не вяснена документами. Але факт, що покійний ніколи не відмовив, кілька разів

речники справ наших звернули ся до него з просьбою о його сильну підпору. Рівнож з власної охоти не поминав вон ніякої нагоди, щоб явно зазначити, що справи нашого краю его обходять, що Поляків цінить, і що се робило йому привабливості, коли мав зробити для них щось доброго.“

В парламенті, австрійському і угорському, присягали президенти палат померлого згадці покійному, а на знак жалоби перервано дальші засідання. Рівнож в волі польських відбула ся маніфестація жалоби (гл. Справи парламентарні). З-разу задумаво застановити засідання парламенту аж по день похоронів, однак з поручення імператорського затишено таку маніфестацію. Жалоба двірська зачала ся з вчашніми днями. На приказ імператора здержано вїзді військової музики з Відня до Монастиря на коронацію царю.

Галичина має вати поважнішу участь в похоронах архикнязя. У виді краєвими і в львівській раді мїської відбули ся вже вчора наради, в якій спосіб перевести сю маніфестацію, але що ще програма похоронів не установлена, то й не можна було ще нічого порішити. Мабуть вийде львівська рада делегатию з 12 членів на похорони. Поки що на будинках намісництва, виділу вразового і ратуша вивішено чорні хоругви. Краківська академія наук, котрою покійний був протектором, рівнож вийде делегатию на похорони.

З смертю архикнязя Кароля Людвіга вмирає на ново кесі наслідства престолу австрійського, котра і так не була ще остаточно порішена. Покійний був правним наслідником престолу, але тепер по його смерті заходить кесія, чи наслідство престолу переходить на его синів, чи може на найстаршого і одного з них тепер рідного брата імператора Франца Іосифа, архикнязя Людвіга Віктора, уродженого 15 мая 1842 р. і безженного. Найстаршим сином покійного єсть арх. Франц Фердинанд д'Есте, котрого вже вдові давня уважно наслідником престолу, а о котрому стані здоров'я останніми часами кружили трезожий вїсти. По вїзті наступає его брат арх. Отто Франц Іосиф.

Про закон з 27. цвітня 1896,

дотично еднаня правних на рати.

Дня 16. мая с. р. оголошено в вїстнику законів державних, новий закон о еднаня правних на рати, котрий має доне-

Де глядати головної причини руского „раболіпня“?

В ч. 90 „Галичанина“ з сего року читаємо записану таку практичку:

„Епископ Юлії Дрогобецький, управляючий греко-кат. епархією в Крайові (в Хорватії), привіз в четверг 18 (30) апріля в своїй столиці в Будапешті, щоб являти публично підтвердити, що він, хоча угор-росія і славянська, а при том уніатський епископ, вважає себе все-таки членом мадярської нації і яко такий исповідує мадярської політичною національним катихизм, і для того даже в більшому степені привіз на торжественне відкриття мадярської виставки. Не могочи однако, по поводу більшости, на отвірній виставці і на другій торжественній мадярській виставці, постарав ся он о том, щоб по крайній мірі в мадярських газетах було напечатано, що він привіз в Будапешт і лежить болячий. Факт сей, если сровняти его з отношением в мадярської виставці других мадярських в Венгрії дійсуючих епископів, єсть самим лучшим доказательством того раболіпства, яким руководит значительное число людей малорусского племени. Ну если с такими людьми хотять некотори мечами создавать малорусскую „самостійную“ державу, то выходит то просто на дитячю забаву.“

Се треба признати, що поміж Русинами і давніше було багато і тепер пайде ся спорі купку исповідань пословців: „по ворне тела дів мамі сее“. Коли загребуща Польща забирала руску землю, найбільше помагав їй Грицько Кердевич і такий чини полтав у Русинів погану тямку про

себе. Так само поводили ся козацькі старшини; одні підлашувалися польським вельможам, другі бїгли до московського царя і купували краюли на своїх братів і на руску землю. За те не один сам з собою спробував легонькою руки царів та їх опричників... І тепер навіть де-хто з наших високих достоянств гне ся в три погібелі перед золотими кованями. Певно нам геть привабливше би було бачити, що наші достойники таки себе з шов мають, шанують свій стан і дають піднати кождому іахові: „десять провід вдов мене!“ A minores gentes уболяють ся аж любо, бо сподівують ся чогось кращого — „благую часті забрали“. Кілько то людей, мов-то інтелігентних, не раз „маститих“ твердають, піше всюди по польськи, по вїсцям, лиш не по руски! — а послухайте но, як они не раз у вутану махають пальцем в чобот на Поляків! Не мила їм читальня „Просвіти“, а вів заводити в селі „кулка“... Чому-ж має бути горший мужик? Вон бере собі приклад вдов своїх свідків, — всюди кляв ся, а неправду бєдє и божити ся, деколи й писаря в повітовій радї в руку поцїлує... прець-ж се нічого не коштує! — всьх радиє ся і пїкному не вїрять, а ще найбільше жиди послухає; кождому притакє в в очі хвалить, а по за очі віддає и цабанить. Тож „Галичанин“ по части має правду, коли дивє в і посміхуєсь, що деякі мрїївни [мечтатели] хотять з такими множеством сїмї будувати самостійну державу. Не вхидимо в

то, на сильню така гадка між Русинами, — та остаточно вільно Полякам будувати Польщу, вільно й Русинам думати про свою українсько-руську державу. Однак коли они вшлють депутацію глядати собі по Європі багатого князя, то певно не вшлють редактора „Галичанина“, бо вів конечно привіз в нам в Кавказу князя Мігирельського. Нашого князя певно буде ганити господи редактор, хто-б і був тим князем, але в часом обставини зможуть зміняти ся і вон навіть похвалить его, як тепер не може нахвалити — колишнього „палочника“ болгарського князя Фердинанда Кобурга... Але вернїм ся назад до властивого предмету.

Оно так показує, що одробана облесности, лизунства є так в природі Русина і вон тим любє ся, — однак я би не дав ся розпяти за те, що так є дійсно є. Я би борше стояв при тїм, що маса руского народу не мала ще нагоди і сили перевести свій ідеал в дійсність. А той ідеал все був незвичайно протинний амаганям тих чинників, які мали по всь нам вїдомі часи вплив на хід справ на Русі. І через те люде, що вийшли у нас на верх і не хотїли пропадати в масі, не знали нішого виходу, як прилучувати ся до тих чужих, на Русі пануючих чинників. Вїдний, приголовлений простолудия вїдїв, що его правди як нема так нема, а ще всьї заїди в свои перевертні збуктували над ним і докучали їм, тож вон почав підлашуватись, — але все-таки свою думку думав...

А може (ні) й не так; хто знає краще, най розповідь, бо се не завадило би нам Русинам знати.

Як там є, а против тої великої хибі у Русинів треба вати беззаставно бороти ся. А прець „Галичанин“ і в сїй подібній видавничстві найбільше привняють ся до того, що Русини не розвивають ся і не поступают так, як би се могло бути, коли-б ми не мали перед ногами сїї страшний колони. Якось раз пер ся з мною чоловік, мов-би інтелігентний, о правних фонетичу, що є тепер завели. Я їм повїдаю, що правні фонетича на Русі не дешна, бо вже Марія Шашкевич писав фонетикою — прець ж „Дівстрова Русалка“ і Головацького „Вїнок“ друковані були фонетикою. На те мій суперник повїдає, що „Русалка“ вон не читав (я знаю, що вон є і на очі не бачив), але так остаточно повїдає: „Ми повинні за Росією тагнути, бо она самопоможє, дасть грош“. Думаю собі: „Si tacuisses.“ Хоч би кому і дали грош, то се для загалу мала потїха, а хбєна і за вон табачи не буде! От дав було Вишнеградський мільон рублів... Руский народ певно не мав з тих грошей хбєна і не буде мати. А однак тих самодурів, як мій суперник, є у нас чимало. Деінде такі люде мовчать, як не знають, що говорити, а у нас противно: чоловік, що нічого не читав, і не знає рускої історії та словесности, — вон всьє знає і о всьм розправляє, коли тільки зачує, що так а так стало написано в

але значуще для нашого люду за для того, що на будуче заохочувати вишесказану сільського люду через несовістий фірми. Велика сила агентів, що володіють ся по краю, заохочує людей несовістних діла до мінимі корисного туна на рати під доступними умовами а відтак достаточний латій товари прступають дотичний фірми з всею строгістю до стягана запавших рат, при чом оборона права на вишесказаных особь в тмь трудннша, по заявля продаючій фірми на підставі письменних умов записують довжннбят перед судом того мѣсяца, де мала наступити запла та, то в змѣщені свого осѣду. Зв тов пра чини новий законъ подав надзвичайну охорону праву купуючим на рати.

Бодане правне на рати тогдѣ уважає ся заклученомъ, якъ хто способомъ заробкована до коує продажѣ рѣчей данимихъ в умовлає ся о сплату цѣны купна в частинныхъ вво тахъ (ратахъ), але купуючому передѣ рѣч куплену передѣ цѣновитою заплавою цѣны купна (§. 1.). До кожного такого купна-продажѣ на рати, що буде заклучена по дня ого лошена отсего закону, мають примѣнювати ся постанови нового закону, однакжъ зъ выключеннмъ тыхъ случаевъ, коли самъ купецъ, вы коуючи свой промыселъ, купує для свого обо роту купецкого рѣчи дважми на сплату ратами (§. 10.). В змѣхъ остатныхъ случаяхъ будуть обовязувати на дальше звичайнй приписы за конный. Натомѣст постанови нового закону бу дуть примѣнювати ся не тѣлько до самого куп на-продажѣ на рати, але такожъ до продажѣ льсобѣ в паперѣхъ вартныхъ, що выдають ся купуючому ажъ по цѣловитой сплатѣ ратъ, та до тыхъ договорѣхъ, де подѣ позоромъ вы наймъ рѣчи або въ який иншій способъ заклучає ся однане на рати (§§. 9 и 11.).

Новий законъ бере въ оборону особы ку пуючій и передовѣснмъ постановляє, що якъ продаючій вымовивъ собѣ, на случай недодер жаня зобовязанъ купуючого, право *відступле ння від договору* в якъ зъ того права робить ужиточъ, то має вѣнъ вернуть купуючому все закладеній квоты разомъ зъ законнымъ (5%) відсотками відъ дня пхъ заплаты та всякій конечный и корисный выдатокъ выложенный на предметъ купна-продажѣ. Противна умова сторобъ договорныхъ в неважжа. Купуючій зновъ має обовязокъ звернути продаючому до тичну рѣч и заплатити відповѣдна вынагоро джене за ея уживане або й ушкоджене. Не важна буде и така умова, якъ бы стороны напередѣ установили высоту відшкодованя (§. 2.). Дальше постановляє новий законъ, що продавецъ може *жадати судово заплаты вѣхъ ратъ тѣлько тогдѣ*, якъ бы купуючій не заплативъ въ своимъ часѣ що найменше двохъ по собѣ непосредно наступающихъ ратъ. Про тивна умова, а такожъ умова що-до вары за недодержане рѣчниця сплаты — в неважний (§. 3.).

Купуючому првслугує безусловно право жадати въ рѣчниця трохъ лѣтъ уваженнй однаня правного на той підставѣ, що *куплена рѣч не має калѣть половини вартости* умовле ной цѣны купна-продажѣ, а окрімъ того може купуючій подносити *свои жадава зъ причини хибъ купленою рѣчи*, якъ довго не заплативъ цѣлов цѣны купна-продажѣ, та навѣть не по

требує напередѣ заведомляти продавця про хибы доставленою рѣчи (§. 4.).

Наколи при заклученнй однаня правного на рати споряджує ся грамота, то продавецъ в обовязаннй найобавннше въ часѣ передачѣ рѣчи выдати купуючому на свой коштъ *від посто той грамоты* а то подѣ загрозою кары до 50 ар., *взглядно відповѣдною кары аршту*, вѣтру вкладають власти політичній (§. 5.).

Купуючій, що мешкає въ области отсего закону, не може бути задованый передѣ на шимъ судомъ, якъ тѣлько *передѣ судомъ свого осѣду* а неприналежности суду має доходити ся въ урядъ и то ажъ до переведеня енаку ційнон продажѣ — хибѣ, що сторона понамо поручена судейского не хоче користати зъ того права и адає ся въ розправу (§. 6.).

Въ спорахъ правныхъ про однаня на ра ты, котрі сумарннчю перепроваджують ся, орѣ кає судъ на підставѣ свободного перевонаня, маючи право уваглядити навѣть тоті *устий приреченя продаючого або его агента*, що в су противній змѣстови рѣчночасно спорядженою грамоты купна (§§. 7 и 8.).

Зъ огляду на ватално обовязуючій поста новы закона цивильного и торговельного пр авного належыть, що отсегъ законъ новий в справдѣ выннмовымъ закономъ въ цѣли ухл дсна правды иншихъ верствъ суспѣльности. *Дро Костъ Левицкій.*

Справы парламентарній.

На початку вчерашнього засѣданнй палаты послѣвъ присягивъ президентъ бар. Хлю мецкій посмертну агаду памяти архивнзая Кароля Людвигъ.

Покійный архивнзъ — говоривъ бар. Хлюмецкій — бувъ найблагннмъ престоломъ и сердце вѣхъ народѣхъ Австрій. (Притакува нн.) Австрій втратила одного зъ найшлатот ннннхъ, найлнпшыхъ и найбільше любови годныхъ князѣхъ. Якъ за молодыхъ своихъ лѣтъ на своимъ урядовѣмъ становивъ въ Гали чиннхъ и Тироли зведнудавъ собѣ сердца вѣхъ, такъ въ часѣ свого побуту у Віднъ жертву вавъ невтомно все свои силы для підпирания дѣла мѣра, штуки и наукъ та для дѣла до броднннхъ, придбавши собѣ любовь и вдяч ность вѣхъ верствъ суспѣльности. Мы, котрі відчувавмо зъ найбільшымъ чувствомъ горе дому цѣсарского, знаємо, що терпять ямъ до рогій монархъ, которому Провѣднѣ не поща дило нѣякого горя дочасного.

Відтакъ поручила палата президѣн высча зати сибывчутѣ цѣсареві и записати въ прото колѣ сю жалѣбну манифестацію.

По тѣмъ на знакъ жалобы закрыто засѣ дане.

Палата павѣвъ збрала ся ннѣвъ на надзвичайне засѣдане зъ причины смерти ар хивнзая.

Въ колѣ польскимъ презеєвъ Залескій, отнривачи засѣдане, высказавъ жалъ польскыхъ послѣвъ зъ причины смерти архивнзая. Жаль себѣ дѣлати цѣлый вѣай. Архивнзъ, пробу вачи въ молодыхъ лѣтахъ въ Галичинѣ, зведнудавъ собѣ сердца Полакѣхъ, а відъ того часу ажъ до послѣднихъ хвнль жита дававъ

доказы великою прихильности для нашего краю и безирерывно интересувавъ ся его справами. Відтакъ загадавъ Залескій про деякі доказы сєи прихильности, котрі зложивъ покійный, будучи протекторомъ краѣвского академіи на укъ и выставки львовской. — Коло зложитъ нннѣвъ на домовннй повѣйного и вышле кон доленцїйне писемо до вдовы.

Письмо зъ Турчаньского.

[Справа шкільна въ Борини.]

На прихильнокъ и найновѣйшій доказъ прав дивности того недавно такъ совѣстно обробо леного и докладно въ „Дѣлѣ“ обговореного те мату „Шкільна просѣта въ турецькомъ по вѣтѣ“ подаю до відомости вругамъ шкільнымъ, приятелямъ школы якъ и всѣмъ цѣкавымъ чн тателямъ що слѣдує:

Бориня — село невелике, але за те оно друга по Турцѣ столиця повѣту турчаньского. Геть тутъ ц. в. судъ и нотаріатъ, есть стація жандармеріи, почта и головный зарядъ добръ барона Лібіга, есть и лѣкарь окружнй, сло вомъ: есть болше интелігенція, тожъ и селя нннъ въ Борини вже самъ собою болше по ступовнй, оберъ ся зъ-грубого. Тутъ школа ажъ просѣтъ болшон надъ собою опѣнн, хочъ все ще примусово, а могла бы выдати колнеъ прекрасный успѣхи. Та й робило ся все мож ливе, а — віддаючи признане ц. в. инспекто рови окружному п. Духовичеву, при его ща рѣмъ невященню справамъ шкільнымъ, дошло ся до того результату, що вже въ сѣмъ (1895/96) роцѣ шкільномъ на 228 дѣтей обо вязаныхъ до школы було вписаныхъ 96 и тѣ все дѣти, подѣ обухомъ примусу шкільного, втягнула ся до регулярной майже фреквенціи. Тымъ способомъ показувала ся вже въ неда лекѣй будучности надѣя, що повстане тутъ школа болше нлясова, зъ болыкома силами учительскими, и поднесе ся просѣта тѣмного гѣрняка хоть денуды.

Та де тамъ! Зѣхавъ до Турки на ц. в. старосту п. Бѣлинскій, а той панъ такий при ятель просѣты шкільной, що відъ разу [на черекѣхъ §-овъ 3. ustawy о примусѣ шкіль номъ] заявивъ на сесіи вѣйтовъ въ Борини дня 29 жовтня 1895., що не буде нѣякого сидувати до послыання дѣтей до школы, — протнвно, дарує себѣ до теперь вже належеній кары и у вѣльнвѣтѣ кожного, хто лншь до него [болше до вѣякого] удасть ся. Вѣръ доказъ того при казавъ заплывати заразъ, таи на сесію вѣйтовъ и така зб шкѣльной годнны, мѣсцеву учительку и наказавъ їй, чтобы болше не важила ся предлагати выказы дѣтей не записаныхъ [якъ дѣтей кѣльовітовъ] або не учащихъ до школы. Таке заряджене старосты рознеслось громомъ по цѣломъ селѣ, убнраве въ равнй додаткы и формы, такъ що предѣдатель шкѣль ный о. Григорій Морозъ мусѣвъ на засѣданн мѣсцевон рады шкѣльной дня 9 листопада пу блнчно сконстатувати тую немовѣрну поло су. Тымчасомъ довѣдує ся, що дѣйство щось правды на тыхъ слухахъ мусѣтъ бутъ, и для того мѣсцева рада шкѣльна ухвалює дословно:

„Понеже Зарядъ школы на невѣстѣ засѣ дане жадного выказу дѣтей, чи то незаписаныхъ, чи не учащихъ правильно до школы не пред ложивъ, а Предѣдатель сконстатувавъ, що в селѣ

появила ся поголоска, яко бы вѣйшовъ явнѣсь наказъ увѣльняющій родичѣхъ від послыання дѣтей и яко бы ц. в. Староста подарувавъ вже всі до теперъ наджені кары, ухвалѣе Рада шкѣльна мѣсцева, запитати ся ц. в. Рада шкѣльной о кружнѣй: якъ ся річ має и якъ треба на будуще застоєувати ся, якъ такожъ просити о ласнаве выславе директнвы до Заряду школы. Член Радн шкѣльной мѣсцевѣй Антонъ Ресіхъ в кѣльо ннй подає до выясненя той справы, що дѣйство пая ц. в. Староста, завізавши до себе Франца Гайхля [вѣтъ вѣйта на кѣльовнѣ], заповѣвъ ему, що всі кары на дѣти кѣльовітовъ дарують ся, наказавъ утворити науку особу на кѣльовнѣ и припоруучи уминове на тоє закляваній учи тельцѣ, чтобы болше дѣтей кѣльовітовъ не вн казувала.“

Для поясненя мущу додати, що кѣльовіа вѣмѣдка въ Борини, творяча зъ громадою не роволучне тѣло адмннстраційне, есть положена не цѣлыхъ чотырь вѣльометры дорогы повѣто вон відъ буднну шкѣльного, отже правно есть संबязана посылати дѣти до школы гро мадской публнчной. Однакъ Нѣмѣцъ оперлнсь тому, рекурсували ажъ до краєвой рады шкѣль ной, а пои рекурсѣ не полагажденнй, однй платили кару шкѣльну а другій наймали собѣ якого тамъ неуча, [якъ теперь хлопця высту пившого зъ двѣйкою зъ I-онъ класъ гимназіаль ной], в той учнвъ дѣти декотрыхъ.

Повѣсшу ухвалу мѣсцевон рады шкѣль ной законувѣвано ц. в. окружнй радѣ шкѣль ной письмомъ зъ 12 листопада 1895 ч. 10., од накъ відповѣди нѣякоп не одержано. „Keine Antwort ist auch eine Antwort“ — отже мы вже були въ дома; почули, до того всею йде, и замовкли, бо тутъ звязанъ намъ руан.

Ба й посылалнсь факты, на котрі треба було зъ жалемъ адвнгути раменами. И такъ увѣльнено Анну Стебнцку, дочку Самунла, за показаннмъ рецептовъ лѣкарскон. Справа ся була предметомъ наряды мѣсцевон рады шкѣльной и запала була така ухвала: „Рада шк. мѣс цева, переглянувши рецептъ п. Дра Фр. Сто клоскнського, рішила болшостію голосѣхъ запн тати ся свѣтлоі ц. в. Рада шк. окружнѣй, ча може прннати її, яко свѣдѣцтво лѣкарскѣ и на тій підставѣ увѣльнвти Анну Стебнцку“. Отже ея ухвалу окружна рада полишила безъ від повѣди, а кару подаровано. — Дальше увѣль нено Николай Дякова, сына Иваного, и кару 2 ар. вже валожену засеено письмомъ зъ даты 4 сѣчня 1896 ч. 1190 — якъ сказано „z rowodu swej [Ивана] choroby i niekorzystnych sto sunków majątkowych“. А тутъ навнани — Иванъ Дяковъ однѣвъ зъ найбогатшыхъ селянъ а здо ровѣвъ, якъ той казавъ „дай менѣ Боже такого здоровья!“ Такого глуму годѣ вже було знети, тожъ предѣдатель мѣсцевон рады пише подѣ двемъ 17 сѣчня 1896 ч. 1 до рады окру жной, що то всею неправда, окружна рада шкѣль на мусѣла бутъ фальшнво повнформована, и еля того Николу Дякова увѣльнвти ся, то нема вже причны не увѣльнвти кожного. И що-жъ? На тоє щире представлене достає мѣсцева ра да лянковичу відповѣдъ зъ дня 8 марта 1896 ч. 196 дословно: „Zarządzone powtorne dochodzenie dosadnio wykazało, że Iwan Diaków syna swego Mikołaja nie może posyłać do szkoły.“ — По такихъ фактахъ стало ажъ надто ясно, куда дорога до „Verdummungssystem“!

Якѣ мусѣло бутъ розчароване инспектора

„Галичанннхъ“, „Науцѣ“, „Просвѣщенію“ и т. д. Тамъ написано, що: Мнклѣсча перекупивъ австрійскій урядъ... Огоновскій бувъ дурень а хтось нашій такий а такий... а Шевченко — піиць и неучъ... Хто перейме сѣ тайны, став „мастнстымъ“ патріотомъ, а деколи н... муче ннхмъ. Але жъ таіи патріоты не разѣвъ „Га личанннхъ“ не читають, нѣякою рускою внжнжкѣ не куплять, бо те все дурне або „дѣтская за бавка“, а російского не читають, бо не вмѣ ютъ — и такъ поводи вкрадає ся польщина въ рускій хаты, бо-жъ таи хтось найде ся въ дома, що хочє чѣсь прочитати. Поиъ ще та кнѣй „тверднвъ“ а в священномъ, то повѣдає, що вѣнъ Русннъ, але часто-густо вже его дѣти стають Поляками. На Лемковннхъ священнхъ по найбільше бесѣдують зъ своимъ родннамъ по польскѣ.

Недавно почали выдавати у Львовѣ рос сійскѣ творы въ орігнналѣ. Треба признати, що російскѣ словеснбѣ въ 1840 нхъ и 1860-нхъ рокахъ дуже розвннулася, а й теперь поступав на передѣ. Въ нѣй далеко переважжае демокра тичный и загально-людскій напрямъ, а черезъ те она мусѣтъ намъ Русннамъ бутъ болше симпатичною, якъ н. пр. польскѣ, де зновъ пе реважжає елементъ шляхотскій, хоть, що прав да, послѣдннми часамъ деякі писателѣ поль скій ырявають зъ давннми традиціямъ. Кѣбы такъ замѣстъ орігнналѣхъ російскыхъ выдава ли переклады на нашу мову, то зъ сего бувъ бы для загаду хосєвъ далеко болшій, якъ зъ орігнналѣхъ, бо при читанн орігналу треба по борювати труднѣсть языковъ и предметовъ. Наколи йде о ширєне здоровыхъ поанъ, а по

учуває, то єдиннй способъ — переклады. Але тутъ вде о що наше — велить ся на-силу чи тати по російскѣ, чтобы навчати ся велико рускою мовою. Однакъ и мовы тои не навчати ся, бо жвава мова властива у выголошеню, а в за-для подвѣйныхъ труднѣстей мало хто оріг налы чтає. Орігналы зъ чужнхъ письменствъ лнше для людей науки. За те сплнєє ся роз вѣй нашон словеснбѣ, бо штучно змєншувъ ся чнсло ян чтателѣхъ. И все наша пеня, все мы по-гаду лншаємо ся. И свого не маємо, и чу жого, захвалюваного де-лнмъ, не годнй мы прннати та присвоєнн собѣ, бо оно чуже в на до-то не знаємо. Тымчасомъ бокомъ давнѣ ся на сю пропаганду вѣдєвскій урядъ, бокомъ двєлѣть ся и Поляки. Вже-жъ бы мы не уважали аиъ на одного аиъ на другнхъ, якъ бы намъ сама рѣч могла выйтн на здоровѣ, — бо се вже выключно обовязокъ керманнчѣхъ держа вы привязати своихъ горожанъ до себе, — се спѣлка богато людей, а спѣлка тѣлько тогды може зростати, коли одна и друга сто рона бачить въ нѣй якійсь хосєвъ для себе, — та й Поляки намъ не опѣкуны и мы ихъ опѣ ки не потребуємо; зъ сего, що волись Русн ны були подѣ Польщѣ выходить така радця, якъ въ байцѣ Краснцкого „Słoń i latawie“... Але вбаламученій Руснны погорджують своимъ рѣднмъ, а не мѣгутъ осягнути вымоленого зъ ннхъ идеалу, опускають народнй радѣ, а скрѣпляють нашихъ протнвннѣхъ... Ба чуємо неразѣ, якъ в мало-письменнй селяне та мѣ щане вбаламученій критнкуютъ княжнж, пога нять шпрыхъ людей працѣ. А предѣвъ все зна вмо, що таіи люде не розумѣють ся в не мо

жуть розумѣтнєся на етімологіи та фонетнѣхъ и оиъ самі не сотворятъ письменства, — агагаль селянѣ думає о тѣмъ, чтобы мавъ кусннхъ хлѣ ба... У кожного народу люде науки трудять ся надъ словеснбѣю, а у насъ протнвно! Се навѣтъ деморалізує людей, бо влнєє ся чоло вѣнка рѣшатѣ о таіи справѣ, япон не розумѣ ютъ. Такъ замѣстъ знѣосити до вулицъ, будова ти — руйнуєсь, розтѣгає ся. Въ тѣмъ и ле жнть нана немѣчъ!

„Галичанннхъ“ et Comr. повлнкують ся на „историческія начала“. Що се така? Испань скѣй вѣтры! Для болшон ваги и твердостн по клннують ся на св. Кирила. А однакъ св. Ки рило серіозно глядѣвъ на свѣтъ! Хотѣвъ лю дей просвѣтити — выдумавъ азбуку для сло веньской мовы. Не о „обѣдєсеніє“ ему разо длось, але о несєне свѣтла мѣжъ темныхъ! Дуже можливо, що и протнвъ него въ самѣй Греціи ворогували... Коли-бъ теперь св. Кири ло жывъ, певно не дружнвъ бы зъ „Галичанн номъ“, що свое опѣкує а чуже захвалює. Въ азбуцѣ, уложеній св. Кириломъ, кождый знавъ вымывлявъ ся; теперь же Руснны, люде науки, прншли — такъ само якъ Сербъ а по части навѣтъ и Москалѣ — до пересвѣдченя, що мож на обйтн ся безъ деннхъ знаѣвъ на вымер шій звуцкы, и выпустили ихъ. Не стало ся нѣчо страшного! Коли жъ бы мы мусѣли задержу вати „историческія начала“, то треба бы за держати все: стрѣй, домашне жита, невѣльннц тво, — треба бы повнщати теперѣшнй школы, попалати бібліотеки, скасувати аелѣзнѣцѣ, те лѣграфы... и не перечнслнвъ бы всего, що тре ба бы вробити, абы давнє жите-бутѣ правєр-

нута. А що-до бесѣды — то не знати, яву бы прнйматн: чи св. Кирила, чи „Слова о полку Игоря“, чи лѣтописей, чи Галатковскон, чи сн наєсаря въ львовскыхъ Тріодахъ, чи Букваря славенорусского языка зъ 1819 року... Не о те вамъ розходять ся, любовннхъ, не о те! Вамъ вде о баламучєна слабыхъ головъ, чтобы мы не постуцали на передѣ, але въ неволн и „сѣ нн смертнхъ“ ждали на спасателя зъ-вѣдтамъ, зъ-вѣдки вѣнъ певно не прнйде. Хтось має хо сєвъ зъ тов работы, але певно не мы Руснны, — та й не будемо мати!

Самъ „Луцнперъ“ зъ ада“ здеморалізувавъ нашу руску громаду, а теперь, коли одєнъ або другій упѣднть ся, вѣнъ ставъ гордо, бе реєсь за подѣ бои и влнєє громогласно: „А днви, Русннче, на своихъ подлнхъ братѣхъ! ты зъ тымъ драгнмъ хочєшь самостѣйную Русь будувати? Пропадєшь, пропадєшь! твоіи нѣнчємннй, подлнй братѣ продасть тебе въ не волю Мадарамъ, Валахамъ и т. д. Прнйдѣте во мнѣ... и азъ вы упокою!“ — влнєє и ве де насъ въ неволю, ладнть вайданы и готовнть ся скувати жывого духа.

А що-жъ мы Руснны на те? Ану, збє рѣмъ ся все разомъ въ згодѣ и єднѣстн та крнннмъ: „Пєкъ тобѣ маро! цєзай и не по казуй ся болше на очі!“ Коли такъ влнєємо и возмємо ся до працѣ, то все совы, пугачѣ, все днхъ „темного царства“ цєзавуть въ без вѣста, а для руского народу засвѣтитъ красне сонѣйко. Що дай Боже!

М. З-нѣй.

окожного підчас візитації школи в Борни по таких переходах, свідчить та обставина, що такі постанова с о урядове вбавне до „przestrzegania wykonywania przymusu szkolnego po myśli krajowej ustawy szkolnej z dnia 23 maja 1895 (Dz. u. i rozpr. kr. N. 57) i skutecznego wszelkimi prawymi środkami wpływaniami na konieczne przyskanie regularniejszej i liczniejszej niż dotąd frekwencji szkolnej tak na nauce codziennej jako też dopełniającej. [Объяснение окружной рады шк. з д. 23 марта 1896. ч. 311.]

Очевидно обернувшись инший вѣтеръ, отже нуже робити чимъ скорше выказъ дѣтей и посылати просто до ц. к. окружной рады шкѣ, но, самъ не мали мы водвати засуджувати у себе, якъ то приписуе и инструкція шкѣ. Тамъ пообизвали той давно невиданий спорный выказъ и референтъ ереквенційный самъ ц. к. староста „ut aliquid fecisse videatur“, звертає его мѣсцевой радѣ шкѣной підъ датую з 28 двѣтня 1896 ч. 362 — „risum teneatis!“ — „do zbadania i doniesienia za zwrotem aktu, dla jakich powodów [!!!] w przyległym wykazie poszczególnieni rodzice zaniedbali obowiązku posyłania swych dzieci do szkoły“. Чи то на смѣхъ-публіку, чи на вроню таке писано? — але треба відписати „ze zwrotem aktu“. Отже пишу.

Ч. 5. До... На порученє Свѣтлон ц. к. окружной Радѣ шкѣной з дна 28 двѣтня 1896. ч. 362, котре вразъ зъ дотычнымъ „Выказомъ“ въ залученъ /звертає ся, д носити мѣсцеве Радѣ шкѣной, що причини упадку ереквенції шкѣной все ще лежать въ томъ упертѣмъ переконаню родичѣвъ, ако бы теперѣшній ц. к. староста, на перекрѣтъ уставѣ, не зважавъ на примусъ шкѣный, якъ то на засѣданю мѣсцевой Радѣ шкѣной дна 9 листопада 1895 р. було піднесено в письмовѣмъ зъ дна 12 листопада ч. 10 до вѣдомости ц. к. Радѣ окружной подано. Позаякъ повѣйше дѣйство показало ся, що увольнювано дѣти, котрыхъ родичѣ лише згодили ся въ ц. к. Радѣ окружной, кары наложений Радю мѣсцевой оди подаровано а другихъ не стягано, то очевидно вийшовъ зъ того упадокъ ереквенції шкѣной, упадокъ поваги Радѣ мѣсцевой и зараду школы, котрый хва надармо трудитъ ся провадженнямъ деняка ереквенційного, бо має передъ собою вымачно на 95 дѣтей, давѣйше точно школу навѣдуючихъ, ледви 10—30 нерегулярно ереквентуючихъ. Наука доповняюча, числивша давѣйше 17 дѣтей, має теперъ ледви одно двоє. — Борни 6 мая 1896 р.“

И що-жъ скажете на то вы, правдолюбѣ, та й вы, що знаєте приповідку „правда въ очи коло“, коли вамъ наведу дословну відповѣдь ц. к. окружной рады шкѣной гесте ц. старосты з ч. 405 въ 8-го мая с. р. ось она:

„Ponieważ Wielebny ks. [sic!] jako przewodniczący Rady szkolnej miejscowej nie wykonał rozporządzenia swej przełożonej władzy, owszem takowe lekceważy i ośmiela się krytykować, suspenduje się Wielebnego ks. proboszcza z zajmowanego godności przewodniczącego Rady szkolnej miejscowej i wzywam, aby w przeciągu 48 godzin wszystkie dotyczące akta pod zagrożeniem wysłania na miejsce s. k. Urzędnicą na koszt Wielebnego ks. oddał Baronowi Ulrychowi Künsbergowi. Ewentualny rekurs przeciw niniejszemu rozporządzeniu nie wstrzymuje wykonania tego rozporządzenia.“

Такимъ чинномъ я поїшовъ у відставку — може вже й давѣйше за справу нашен русон на школѣ постановлену, и сю суспензію для большого ефекту завоуминковано зарядови школы, урядови громадскому а може ще и ц. к. жандармеріи... Я вѣсь рекуръ зъ подаємъ всѣхъ повѣстєхъ наведенихъ даныхъ до ц. к. правен рады шкѣной черезъ ц. к. окружную раду шкѣную, а не хотячи натручуватись нашому рускому заступникови шкѣному п. Баревьскому, котрый въ першій такій справѣ — о написъ руску — навѣть не зволить відписати мимо долученой маркы, а прецѣне тутъ ходило чей же о „реальну“ справу руску! — выбраю отсю публичну дорогу для вѣдомости всѣмъ компетентнымъ властямъ и читателямъ Русинамъ и Полякамъ: якъ то теперъ трактуетъ ся справы шкѣной въ турчаньськѣмъ повѣтѣ и що чекать кожного, хто поваживъ бы ся сказати на то слово правды.

Григорій Морозъ парохъ въ Борни.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Вѣдбараючи присягу вѣдъ нового бурмістра вѣдѣньского Штробата, высказавъ вчера намѣстникъ Кілмассега надѣю, що нова рада мѣсна обмежить ся до самыхъ задачъ управы мѣста, держати ся буде въ зазначеныхъ закономъ межахъ и окаче ся справедавлюю для всѣхъ громадянъ безъ огляду на

ихъ політичній погляды або вѣру. Позиточна дѣяльність правительства спольна въ управу мѣста можлива лише на основѣ законѣвъ, котрыхъ правительство буде точно держати ся. Намѣстникъ надѣе ся, що побѣдичи ся часть палкихъ борбъ. Зложивши присягу, зазначивъ бурмістеръ, що за поворотъ до самоуправы, за вадто довго перерваномъ, має Вѣдѣнь подякувати чоловікови, що самъ себе заперъ ся и посвятивъ ся для мѣста. Бѣльшѣсть новобранов рады мѣсною пѣде дорогомъ, указавомъ йи при послѣднихъ выборахъ выразно волю народу; розумѣе ся, що буде она держати ся обовязуючихъ законѣвъ и сповняти ихъ справедаливо, совѣстно и зъ кожного огляду безсторонно. Бурмістеръ закончивъ оклякомъ въ честь цѣсара, того великодушного опѣвувая Вѣдѣня.

Мадярскіе дневники, навѣть таиъ, що стоять близько правительства, суть дуже недоволені полагодою сербско-угорского спору и жадають на будуче гѣднѣшномъ вѣршномъ та твердой політикою балканьскою. Оппозиційный дневникъ докоряють угорскому правительству соромною рѣвнодушностю на честь угорской державы и смірностю супроти Вѣдѣня.

При слѣдній осѣнній погодѣ почали ся позавчера въ Мѣсѣвѣ коронаційный торжества. Бувъ то день царскихъ роднятъ, отже рано відправлено въ церкву урочисте богослуженѣ. По полудни мала приѣхати царска пара. Уже задалегѣдъ зобрало ся на дворѣца богато достойныхъ, войска, народу и дневникарьѣвъ. Явивъ ся великій князь Сергій, братъ пов. царя и генералъ-губернаторъ Москвы, кѣлькихъ нашихъ вел. князѣвъ, що проживають въ Москвѣ, градоначальникъ Москвы, кѣлькихъ министровъ, баталіонъ приѣзжихъ гвардіи царя, богато дамъ и т. д. По 5-годинѣ насѣвъ поѣздъ. Залунало „гурра!“, заспѣвавъ хоръ, а опѣсла музика заграла имъ. Першій вийшовъ зъ вагону царъ, за нимъ царица, вѣдтакъ вел. кн. Константинъ. Перейшовши по-при почетну компанію и повитавши агромадженихъ, вийшовъ царъ підъ руку зъ царицею зъ дворѣца та въ врытѣй каритѣ поѣхали до Петровской палаты. Въ другій каритѣ посѣпавъ за нимъ грѣйкомъ генералъ-губернаторъ вел. кн. Сергій. По обохъ бокахъ адъютанты и вѣнны гвардисты; за нимъ нашѣ члены царского дому. Середъ неустанчихъ окликовъ народу, що товпавъ ся по уляцѣхъ, въ вѣннѣхъ домѣхъ, въ Петровскѣмъ паркѣ, заѣхали до Петровской палаты.

Дальша програма така: Вчера принята, а вечеромъ похѣтъ войсковой музыки по мѣстѣ. Нинѣ цѣлый день принята, а вечеромъ похѣтъ зъ смолоскапами. Завтра принята надзвычайныхъ посольствъ и депутаций. Въ субботу оголошено дня коронаціи. Въ недѣлю переглядъ войска. Въ понедѣлокъ (дня 25 с. м.) перенесене царскихъ инацій коронаційныхъ зъ оружейной палаты до престольной салѣ. Въ субботу, недѣлю и понедѣлокъ буде царска пара при постѣ и молитвѣ приготавливати ся на самогѣ до коронаціи, котра вѣдбуде ся вѣ вторѣхъ дня 26 с. м. Потѣмъ въ давній царскій сали бенкетъ для сторовныхъ князѣвъ и освѣтлене мѣста. Дня 27 бенкетъ для духовенства и достойныхъ державныхъ, потѣмъ освѣтлене мѣста. Дня 28 двѣрскій балъ и освѣтлене мѣста. Дня 29 принимае желане, перенесене коронаційныхъ инацій назадъ до оружейной палаты; вечеромъ театръ. Дня 30 народне свято, обѣдъ въ Петровскій палатѣ для начальныхъ громады, балъ въ французскѣмъ посольствѣ. Дня 31 великій бенкетъ для предводителѣвъ дворянства, заступниковъ провинцій и депутатѣвъ; балъ въ австрійскѣмъ посольствѣ. Дня 1 червня балъ у вел. князя Сергія. Дня 2 червня переглядъ войска, балъ дворянства московского. Дня 3 червня поѣде царска пара до Сергійского монастыря. Дня 4 червня буде царъ въ городскій думѣ; обѣдъ въ англійскѣмъ посольствѣ; балъ въ Кремлю. Дня 5 червня вечеръ музикальный въ нѣмецкѣмъ посольствѣ. Дня 6 червня, въ день уродни царицы, великій бенкетъ, на котрый запрошенъ надзвычайный послѣ зъ жѣнками. Дня 7 червня переглядъ войска, бенкетъ для мѣста Москвы и вѣдѣздъ царской пары.

Манифестъ коронаційный має принести великій опустъ кары всѣмъ засудженимъ на Сибѣрь и на Сахалинъ до каторгъ або на поселене. Засудженъ на цѣле житѣ на каторгу достануть помиловане зъ означеннымъ часомъ кары; нашимъ каторжанкамъ буде кара опущена о третю часть. Засланъ на поселене достануть въ большій части дозволъ вернути до краю де-небудъ крѣмъ обохъ столицъ; нашимъ буде кара скорочена. Такожъ тымъ, що засудженъ на вѣзачню въ европейскій Россіи, бу де кара скорочена о третю часть; деаи, що сидятъ за легшій провинъ, будуть цѣлкомъ помилуванѣ. Тѣ, що черезъ політичній провинъ поутѣкали зъ Россіи, будуть могли вернути до краю, коли зложатъ присягу вѣрности. Такожъ

має манифестъ коронаційный принести значній польги въ податкахъ для сѣльского населеня; крѣмъ опусту залагающихъ податѣвъ буде на десять лѣтъ податѣвъ зменшенъ о половину, отже вѣдъ десятины буде замѣтъ 10 коп. выносятся 5 коп. Такожъ має министръ скарбу достати право, въ порозумѣніи зъ министромъ справъ внутрѣшнихъ, продовжати реченце до салаты дозволъ за выкупъ земли тымъ громадамъ, що за-для своего убожества заслужуютъ на те. Довга тѣ мають бути ще значній, а салата буде вѣльно розложити на 28, 41 або и 56 лѣтъ на 4¹/₂ вѣдъ ста. Вѣдѣци такожъ и жидѣвскимъ колоніямъ рѣшачимъ въ Катеринославскій губерніи мають бути опущенъ рѣшій залеглости.

Зъ Риму доносятъ, що генералъ Бальдісера доставъ приказъ уступити ся зъ Тігрѣ по-за Марѣвъ. Tribuna называє той приказъ соромомъ для Італіи и италійского войска и радить Бальдісерѣ, чтобы не бравъ участіи въ томъ упокореню италійского оружѣя та зложивъ начальство. Противно д-ръ Траверсі, що довго проживавъ въ Тігрѣ а теперъ пробуває въ Неаполѣ, высказавъ ся передъ редакторомъ одного дневника неапольского, що вѣдворотъ Італійцѣвъ по-за Марѣвъ е першій разумный крокъ, який Італія робить вѣдъ року; цѣла Тігра не стоить костей одного Італійца.

Пронесла ся вѣсть, мовъ бы цѣлкомъ цѣна, що англійске правительство залишило на мѣрѣ посуватись дальше въ Суданѣ.

НОВИНКИ.

— Філія „Просвѣты“ въ Станиславѣ, хотячи дати можливість своимъ членамъ повнати годѣлю художь расы берѣзъ-сѣмменталь, уряджує поѣздку до села Камѣннов. День выѣзду вѣдзвичною зъ двѣрца въ Станиславѣ до стациіи Тысьменчанъ вѣ вторѣхъ по Зеленихъ свѣтахъ, т. в. 26 мая, о годниѣ 10, рано, а поворотъ того самого дня на 7 му вечеромъ до Станиславова. Зѣдзвична буде коштовати въ оба боки 52 кр. Выдѣлъ філіи надѣе ся, що члены охотно и численно возмуть участіи въ сѣй поѣздкѣ до мѣсцевости, котра славить ся годѣлюю добромъ художь. — Въ Станиславѣ 18 мая 1896. За выдѣлъ філіи „Просвѣты“ д-ръ Мих. Кочуба. Проф. Сафтанъ Петрихъ.

— Выборы доповняющіи посла до сойму зъ мѣста Тернополя, розписанъ на день 1 червня, будутъ мабуть досѣть оживленѣи, якъ можна вже теперъ вносити зъ дописей въ газетѣхъ польскихъ. Кандидатѣвъ буде кѣлькихъ; польскій соймомъ вѣдѣтъ демократичный подѣрає кандидатуру профессора львовского університету д-ра Авг. Балайца, а краѣвска N. Reforma залпоує цѣль шалѣтъ въ оборѣтъ той кандидатуры, — нѣмѣтъ вѣдѣтъ конзервативный выдвинули кандидатуру министра д-ра Рітнера и першу вѣсть о нѣй подали въ N. fr. Presse, немѣтъ для высказанья оініи публикованъ. По тавѣмъ публіцистичномъ поставлено кандидатуры, зачалось въ газетѣхъ обговорюване кандидатуръ. Въ газетѣхъ прихильныхъ кандидатурѣ д-ра Балайца появились „протесты не завовавшихъ выборовъ“ противъ кандидатуры д-ра Рітнера, а зновъ въ органахъ конзервативныхъ старано ся высказати, что було бы непатріотичнымъ дѣломъ ставляти якого небудь иншого кандидата супротивъ кандидатуры мѣістра годѣка. Въ протестѣ „незавовавшихъ“ сказано мѣжъ нимъ тавъ: „Кандидатуру министра д-ра Рітнера уважаемо некористею зъ тыхъ привычъ: 1) д-ръ Рітнеръ, будучи министромъ, приволеный постановъ жити у Вѣдніи и значимати ся лишь справами выссокой політичъ, тожъ не має бы часу брати участіи въ нарадахъ соймовыхъ и значимати ся справами нашего мѣста и повѣтъ та бути до нашего розпорядности, а намъ потрібный чоловікъ, що занаєтъ бы съ нашими справами совѣстно и стоянъ бы зъ нами въ контактѣ; 2) коли бы д-ръ Рітнеръ ставъ посломъ соймомъ, то заходила бы коліиѣ мѣжъ идею центральнаго правительства а идею автономіи, котра вѣдбала бы ся на нашѣй шкѣрѣ и чѣ несли бы намъ новѣй равны, а тымчасомъ мы потребуемо посла, що гоявъ бы нашѣ раны; намъ потрібный цѣлкомъ независимый и вѣдвѣжный посолъ, а тавѣмъ министръ Рітнеръ не може бути въ наслѣдокъ своего становиска и завовавшихъ вѣдъ правительства“ — Прихильники кандидатуры д-ра Рітнера ишуть до Przeglądu зновъ тавъ: „Очевидно въ виду кандидатуры д-ра Рітнера всѣ нашѣ кандидатуры не мають нѣякого выгладу, а то зъ той причини, что кожмъ поважнѣмъ выборовъ порозумѣе, яка се важна для краю справа, чтобы сей мужъ, котрый засѣдає въ кабинетѣ министровъ для Галичины, займає ся выключно нашими справами и вже зъ своего уряду вѣсть ихъ покровителемъ, такожъ бують въ соймѣ та мѣгъ повнати докладно найгорѣчѣйшій жадаи и бажаи краю.“ — Але на тавѣмъ подпиранию кандидатуры не скончало ся. N. Reforma въ дописѣ зъ Тернополя повористувала ся ще однимъ аргументомъ, чтобы пересѣдѣти д-ра Балайца о хосенности его кандидатуры (бо мабуть д-ръ Балайца має вже самъ зрѣзультувати въ своен кандидатуры), а заравномъ и звернути увагу польского суспѣльности что на одну небезпечность, котру досѣ поминено въ той полеміцѣ газетѣй. Смытъ аргументомъ N. Reforma-ы являють ся Русины. Значимати, что коли-бъ д-ръ Балайца пофунъ свою кандидатуру, то все таки д-ръ Рітнеръ не выйде посломъ — цѣ-

тає N. Reforma: А хто имѣвѣрно выйде? и таку деа відповѣдь: „Русины вже выразно вѣддозвали ся зъ кандидатурою Романчука, а жады подѣ нѣякимъ услѣвомъ бы пойдѣтъ за д-ромъ Рітнеромъ и радше зрѣблѣтъ страйкъ выборовѣй. Русины вже числѣтъ на сю послѣдню есентуальность, приймаючи на певно, что д-ръ Балайца не буде мати водваги ставити противъ д-ра Рітнера, та вже зъ горы есентуютъ побѣду кандидата руского в анти-министеріальнаго. Хто розумѣе струѣ політичній зъ тутѣшнѣмъ таборѣ рускомъ, сей знає, что пп. Барвѣнскій и Вахнянѣвъ, котрыхъ собѣ правительство „добрало“ на провѣдѣрѣвъ руского народу, не мають нѣякомъ симпатіи у Русѣ тернопольского та що цѣлый таборъ безъ вынмѣи стоить за п. Романчукомъ. Зъ исторіи нашихъ попереднихъ выборовъ рѣвножъ зѣвѣсно, что Русины завовають ся цѣлкомъ аничнѣно, коли не мають выгладу перевести своего кандидата, але нѣмѣтъ стаютъ до урны мовъ одинъ мужъ и голосуютъ водважно та солідарно, скоро мають хочъ дробку надѣи, что свой може удержати ся. Такъ було въ р. 1893, коли вшло о Русина Кривяцкого, а въ 1886 р. вало 550 голосѣвъ рускихъ на п. Барвѣнського, тогдѣ же марѣвского учителя въ Тернополѣ безъ правительственного патенту на провѣдѣрѣвъ народу. Додати треба, что нашимъ бурмістромъ теперъ Русинъ (д-ръ Лучакѣвскій), мужъ загально поважаний, независимого характера и такъ безсторонно постукающій, якъ се прирѣкъ, коли обнимає зарѣдъ мѣста. Вѣдъ не позволять на нѣякій несправедливости и шугуи на некористъ Русинѣвъ.“ — Зъ тыхъ кѣлькихъ словъ, вѣдѣтъ то и прихильныхъ для Русинѣвъ, вказує N. Reforma выразно, зъ-вѣдѣнъ грозить небезпечность. Розумѣе ся, что Русинамъ нѣ при чѣмъ подпирати кандидатуры якъ д-ра Балайца такъ и д-ра Рітнера, лишь что ятъ-разъ теперъ найдѣлша нагода поставити свою власну кандидатуру.

— По причинѣ смерти бл. архієпископа Кароля-Людвика відправити ся въ русскій архієпископѣдѣралябѣ церквѣ с. Юра въ четвѣрь 21-ого н. ст. мая о годниѣ 8¹/₂ рано поминальне погѣітѣальне богослуженѣ.

— Законъ о подвысоченю урядникамъ платѣи поїшовъ, якъ вѣдомо, до коша. Отже тутѣшня Gazeta urzędnicza достала писмо зъ Вѣдніи зъ поясненіемъ тои справы. Теперѣшнѣ министество мало якъ найшпршу волю, и справа була вже на вѣдѣлѣшій дорожѣ. Але вѣзало въ дорожѣ лихо, которого не надѣвѣтъ ся анѣ ір. Вадені анѣ д-ръ Вѣльнѣвскій. Ото на ласкѣи шматокъ, ладженъ для голодныхъ урядниѣвъ, вѣдѣло ся вѣдѣльке сѣте але вѣдѣмъ не-насычене гайворонѣ та нумо й собѣ домагати ся до того то сего. Ну, и показало ся, что треба бы заспокоити и тѣ домагати; а ту на все не стало бы... дробныхъ. И такъ министество раде не раде мусѣло вѣдложити справу на лѣпшій часъ, а д-ръ Вѣльнѣвскій въ жалю мало не залѣвъ ся горѣнны. Не значить оно це, чтобы справа загаралясь разъ на все. О нѣ! Въ Вѣдѣ надѣя и въ способностяхъ д-ра Вѣльнѣвского! Вѣдъ доконче вынайде колѣсъ способѣ, чтобы заспокоити и голодныхъ и сѣтѣхъ. Коли? Сего вѣдъ самъ же не знає; але въ Вѣдѣ надѣя та въ способностяхъ д-ра Вѣльнѣвского.

— Обсѣда опорожненыхъ мѣсѣвъ въ судахъ. Министество судѣвничѣва выдало до преіидіи вышнихъ судѣвъ обѣженѣ въ вѣзаваннѣ, чтобы на опорожненѣ мѣсѣа розписували конкурсы якъ найкорѣйше и найдѣльше до 20 двѣвъ по рѣчницѣ конкурсу пересылати министретву дотычній внесени что до обсѣды тыхъ мѣсѣвъ.

— Зборѣи злѣотѣвской філіи общества им. Качковского — якъ вѣсть въ-вѣдѣмъ просать зановуваніи — вѣдбудуть ся въ Зборовѣ дня 17 (29) червня с. р. т. в. въ день лат. Петра и Павла.

— Олоренинѣ двѣ стѣпендіи въ фондациіи громады Миколаевъ по 70 ар. рѣчно, почавши вѣдъ 1896/97 року шкѣльного надало ц. в. намѣстництву Василеву Хомчакѣву, учениковъ IV. класѣи школы народоу въ Миколаевѣ, и Стефанову Ивасику, учениковъ VIII. класѣи акадѣмичѣи гімназіи въ Львовѣ.

— Вѣдѣмѣнѣтъ лѣтъ виннино у вязици. Сими дѣлами выявлено ся, что передъ 18 лѣтами засуджено въ Загребѣ невинно двѣ особы на дожизнену вязицию за убійство сторожа поліційного. Одинъ зъ засудженихъ померъ у вязици по сѣмѣхъ лѣтахъ, а другій, Целько снѣдѣтъ до-теперъ. Ажъ ось въ послѣднихъ дѣвахъ подѣчасъ процѣу противъ одной шпайи розѣбѣйничѣи перевовавъ ся судъ, что злочину, за який передъ 18 лѣтами засуджено Целька и его не-бѣска товарища допустѣвъ ся одинъ зъ членѣвъ сен шпайи. Целька заравъ выпущено на волю, але хто годѣтъ вынагородити ему вѣдѣмѣнѣтъ лѣтъ мунѣ тѣла и душѣ!

— Що то значить нинѣ промыслѣ! Рано о пѣвъ до осѣмон дерево ще вѣдѣнѣло ся въ лѣсѣ а за неспѣнна пѣвѣтрѣа годныи розвѣдѣла ся вже зъ него въ свѣтъ газета. Таковъ шугуи доказала фабрика паперу въ Айзенталь въ Нѣмеччинѣ, а чтобы хтѣсь не думавъ, что то неправда, то спесано о томъ нотаріальный актъ, котрый такъ звучитъ: „Зъ павами Артуромъ и Куртомъ Менцелями, спѣльниками фабрики паперу въ Айзенталь — кажѣ нотаръ спѣсавшій сей актъ — побѣхъ я насампередъ до державнаго лѣса Фравенбергѣ, что недалеко вѣдѣ фабрики. Тамъ зрубано о 7 год. 35 минутъ три дерева и вѣдѣзавлено до фабрики. Тутъ порѣзали ихъ колѣсовѣи пили на кусѣтъ по 50 центимѣтровъ довжѣ; вѣдѣтѣвъ машина до обѣрѣвая обѣсѣтила ихъ зъ ворѣи а машина до колѣны поколола ихъ на полѣвѣа. Тавѣ пригатовлене дерево выгѣтѣено подѣносѣтъ на поверхъ, де есть пѣтъ машинѣвъ до розгѣрѣвая дерева и тѣ розгѣрѣли его на масу, котру выспѣно до машинѣи званѣи „голандромъ“ и тавѣ по доданю всѣхъ лѣхъ нѣшнихъ матеріалѣвъ зроблено зъ неѣ паперову масу до зѣдѣванѣи кади, что стоить коло пѣльнѣири машины та цущено ту машину въ рухъ. О 9 годниѣ 34 мин. передъ полуднемъ вручено п. Артурѣи Менцелѣи пер-

ДѢЛО

Выходитъ у Львовъ по дня (крѣмъ недѣль и рускихъ святъ) о 5-той години по полудни. Літературный додатокъ „Бібліотека найзнаменитѣйшихъ повѣстей“ выходитъ въ второкъ, и въ второкъ и пятницу на перемѣну разомъ съ Дѣломъ.

Передплату и писераты принимаютъ: у Львовъ Админістрація „ДѢЛА“ у. Баторія 24, Центральное бюро ogłoszeń у. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ у. Кароля Людвига 9, и А. Ольшевского у. Клянского 2; — въ Ярославль Л. Крапановскій; — у Вѣдн: М. Dukes, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Sellsstätte; F. A. Richter, Nibelungen-gasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; В. Франкфуртъ и Гамбургъ: М. Haenstein & Vogler.

Передплата на „ДѢЛО“ и напечатаніе за писераты платятъ у Львовъ.

Передплата на „ДѢЛО“ съ літер. додаткомъ въ Австріи: за границею: на цѣлый рікъ . . . 18 зр. на цѣлый рікъ . . . 24 зр. на полъ року . . . 9 зр. на полъ року . . . 12 зр. на четверть року 4 зр. 50 кр. на четверть року . . . 6 зр.

у Львовъ: на цѣлый рікъ . . . 16 зр. на полъ року . . . 3 зр. на четверть року . . . 4 зр. на мѣсяцъ . . . 1 зр. 35 кр.

Редакція, Админістрація и Експедиція подъ ч. 24 у. Баторія. — Рукописи автентичныя сѣдѣ на попередне застереженіе. — Редакція неопечатанъ адвѣтъ порта.

Полноцѣное часло коштує 8 кр. а. в.

Оголошенія зымы принимаютъ сѣ по цѣнѣ 10 кр. въ одну строчку писератомъ або въ мѣсяцъ а въ рубрицѣ „Надбавка“ по 25 кр. а. в.

Подѣлки и кнѣшй конесены приватный числѣтъ сѣ по 15 кр. въ одну строчку.

„Приятели громад“

У насъ была вже зѣетка, що остатними часами безименный „приятель громад“ понасылалъ въ повѣтъ турчаньскій літографоване письмо [на аркуши паперу] затитуловане „Одъ аза до руского народа“ а вымѣрене противъ руского духовенства. На сколько маємо вѣсти, письмо се ровѣсано такоже въ повѣтъ старомѣсній. Съ тыхъ двохъ повѣтѣвъ и одержали мы письма въ двохъ патріотѣвъ нашихъ, котры видаютъ свѣтло на сей новыи проявъ очевидной антриня ворогѣвъ руского духовенства.

Въ письмѣ въ Турчаньского сказано:

„Зверхности громадскій тутешного повѣту подбѣтавали въ почтѣ „Одъ аза до руского народа“ въ подписѣмъ „Отъ пріятели громад“. Въ вѣдѣмъ той сказано, що двѣрѣ и хлопъ „едныхъ мають ворогѣвъ и однака такоже бѣда ихъ гнетѣ“, а зновъ священникъ удравотъ сѣзая и черезъ нихъ не оденъ христіанъ до ставъ сѣ въ жидѣвскій руни, отже „пріятели громад“ подають нѣбы такыи Іосифиньского патенту, якыхъ селане мали бы держати сѣ. Письмо се надавано на почтѣ въ Стрыку, Сколѣмъ, Старомѣсній. А що не радикалы або социалісты швѣрять его, о томъ свѣдѣтъ — поминавши языкъ и правописъ письма — той уступѣ, де сказано, що „цѣль и хлопъ мають одныхъ ворогѣвъ“. Замѣтныи тутъ и той фактъ, що тутъ жиды напередъ знали а людямъ казали: „Пріидѣ таке письмо, що вѣсодѣмъ не вѣльно буде брати больше, якъ приписує давна устава...“ А треба знати, що жиды падають ненавистію до духовенства за заведење тверезости уже въ вѣльнѣхъ громадахъ турчаньского повѣту. Дальше треба зановуати, що въ мѣсяцѣ мартъ с. р. появила сѣ въ Gazet-ъ Narodow-ой вѣспірована однымъ мандаринѣмъ въ Турки дописъ проти священникѣвъ рускихъ, що они руйнуютъ народѣ. Рееструемо сѣ факты на доказъ, ачимъ оруженъ воюють нехрещенъ и хрещенъ „пріятели“ нашего духовенства, котре въ тутешномъ повѣтѣ едне не стояло и не стоять на сторожи жидѣвскихъ интересѣвъ — лхвы, обманства и розпояваня людѣ...

Дрѣ Корнило Чайковский.

Дописуватель нашъ въ Старомѣснійского пише:

Дня 30 цѣвтя с. р. надали „пріятели громад“ на почтѣ скѣльсѣу письмо до урядѣвъ громадскихъ въ старо-мѣсній повѣтъ. Змѣстѣ сего письма дуже цѣвнѣи и важныи для нашихъ рускихъ справъ, тожѣ годить сѣ подати его въ цѣль основѣ. Ось оно:

„Одъ аза до руского народа.“

Мудрый и Великодущный Монарха Цѣсаръ Іосифъ II выдалъ вѣснѣно много правъ такихъ въ которыхъ народѣ наитъ селѣскій нашольт оборону бѣтъ всякого рода гнету и кривды. Онъ уставами своими заборонилъ такъ панамъ якъ и слугамъ паньскимъ эде обходити сѣ съ людѣми, обавляемыми ведля тогдашнихъ правъ до павышныи, за що кождый честный человекъ винне сѣ ему честь. Но бѣтъ заказалъ такоже и духовенству кривдѣти и здерати убогий народѣ.

Найяснѣйшій Монарха, Цѣсаръ Фердинандъ I. сасовалъ цѣлькомъ павышнѣу въ р. 1848 и теперѣ сѣтъ всѣ равнѣ въ правѣ: господарѣ безъ рѣшѣнѣ одѣй платити мусѣтъ подати, бѣдавати сымѣвъ до войска и належать подѣ власть тыхъ самыхъ урядѣвъ. Давныи панѣ есть нынѣ лише сусѣдомъ хлопа и оба едныи мають ворогѣвъ и однака такоже бѣда ихъ гнетѣ. Если двѣрѣ добре жѣтъ сѣ громадѣ, то и громада сѣ нимъ въ згодѣ; если же громада погнѣва сѣ въ дворомъ, то нѣтъ бѣ въ-чѣго за то зрѣбѣти не може, бо хлопъ если только самъ себе павувати умѣе, то собѣ въ нынѣшнихъ часахъ такымъ паномъ своей волѣ на одномъ мѣрѣ, якъ найбѣльшій вельможа. Паншнина минула — и пропала на вѣки!

Особливо привѣдѣмъ собѣ на память одну уставу або право, надане черезъ Цѣсара Іосифа II, которе було передѣ стома лѣтами, коли панувалъ той Монарха, потребе и сирѣдѣ, а которе по нынѣшній день має силу и значене, хотяй давно въ непамять пошло, а для не однихъ сторои нашего краю есть дуже потребе.

Маемъ ту на гадѣ патентъ Цѣсара Іосифа II въ року 1785 приписуемый кѣсѣдѣмъ,

кѣлько мають брати за службу Богу, аа крѣстныи, заповѣди, шлюбы и похоронѣ, парастасы, водосватія и прочіи службы церковныи. Не оденъ здумѣ сѣ прочитавши и порѣвнѣвши тое, що вѣснѣно бере сѣ за послугѣ церковныи, сѣ тымъ, що ведля установѣ Цѣсара Іосифа II повинно сѣ брати.

Ото гденекотрой точки изъ патенту Іосифиньского, устанавливающего оплаты церковныи [по латинѣ: Jura stolar et conductus].

1. За службу Богу сѣзвану 1 (оденъ) простый ринскій или 42 кр. новыхъ въ мѣстахъ, а на селѣ 10 кр. новыхъ на теперѣшній грошъ раховавши [австрійскѣу валютѣ].

2. За три заповѣди въ мѣстахъ 12 кр. а по селѣхъ 4 кр. новыи.

3. За шлюбъ въ мѣстахъ бѣтъ богачѣвъ 28 кр. а бѣтъ селѣхъ 12 кр.

4. За крещеніе ани кѣсѣдѣу, ани даковѣ, ани по мѣстахъ, ани по селѣхъ нѣчѣго не повинно сѣ платити.

5. За великій похоронъ особы старшой въ мѣстахъ душпастырю, котрый веде процесію простый ринскій, або 42 кр. в. а. на селѣ 15 кр. За меншій похоронъ въ мѣстахъ по 15 кр. а на селѣ 8 кр. а. в. За читаніе св. Евангелія 4 разы въ мѣстахъ 60 кр. а по селѣхъ 42 кр.

6. За парастасъ въ мѣстахъ 35 кр. а по селѣхъ 25 кр. а. в.

7. Великое подзвонне за умершихъ въ мѣстахъ 94 кр. а по селѣхъ 3 кр. в. а.

Въ томъ патентѣ находить сѣ такоже кѣлька уступѣвъ, котры ту дословно наведемо для поученя нашихъ громадъ. Ото слова той Монаршѣй установѣ.

„Люде убоги, не посѣдающіи окромѣ доковѣныхъ домовыхъ сѣсудѣвъ нѣчѣго больше и которыхъ убожество може бути свѣдоцтвомъ уряду громадского повѣдѣнене, мають бути похованы дармо, нѣчѣго не заплатавши.“

„Про тое остро упоминае сѣ всѣхъ духовныхъ отцѣвъ, катѣлянѣвъ, сотрудничѣвъ, администраторѣвъ старшихъ братѣй церковныхъ, дяковѣ, папмарѣвъ, абы бѣтъ оставшихъ дѣтѣй, вѣдѣвъ и крѣвныхъ людей убогихъ, подѣ тяжкою карою ничѣго не вытискали, ани не принуждали ихъ до продажи або заставленя своего бѣдного имѣня — або и заберати худобу, павѣски и прочіи снарядѣ господарскіи за погребѣ, душпастыремъ и слугамъ церковнымъ подѣ загроженіемъ звѣроту подѣбного строга завазу сѣ.“

„Урядѣмъ цѣсарскимъ, старостамъ накладе сѣ обовѣзѣ, абы пильнѣуала докладного выконаня уставѣ о таксахъ церковныхъ, а бѣди заде випадѣвъ ихъ переступленя, то абы о томъ завѣдомили ц. к. Намѣстницѣво для укараня вѣнныи.“

Сказано: паншчыны нема вже, она щезла. Отже и страхи передѣ нею нема. Но оплаты за крещеніе, за шлюбы и погребѣ сѣтъ до теперѣ, и въ денныхъ сторовахъ сѣтъ они великіи... Не оденъ христіанъ черезъ безовѣстного кѣсѣдѣа досталъ сѣ въ жидѣвскій руни.

Отже пригадѣмъ собѣ Нарѣдо рускій помѣжи вѣшамъ и тѣмъ добродѣствомъ Цѣсара Іосифа II; що установилъ дуже мудро и справедливо такую за службу церковныи, такую, котора до нынѣ обовѣзѣ, коли вѣшѣи нема.

Отъ пріятели громадъ.

Сѣ вѣдѣзва пріятели громадъ наведена тутѣ дословно абъ всѣми похибѣми проти правѣписи и мовѣ. Думаю, що такихъ вѣдѣзѣвъ не треба цѣлькомъ поминати мовчѣи и зачитѣкувати, а радше смѣло заглянути противникови въ очи и зрѣло заставѣнити сѣ: ако становѣще має заняти духовенство въ той справѣ.

Сѣ вѣдѣзва надана на почтѣ въ Сколѣмъ, тожѣ тамъ треба глядати тыхъ пріятели; появила сѣ она, о сколько менѣ вѣдомо, въ турецкомъ повѣтѣ — о чѣмъ була згадка въ „Дѣлѣ“ — и въ старомѣсній.

Передѣвѣмъ треба бы спытати: чи сѣ зрѣбѣли ширѣ пріятели громадъ? Отже мусѣмо вѣдѣповѣсти, що вѣ! Ширѣ пріятели вѣдѣписавъ бы сѣ, чтобы громады могли удавати сѣ до него о помѣчи и порадѣ; а такъ не будѣтъ навѣтъ знати, кому мають дякувати за оборону. Коли радикалы въ Коломыѣ выслали до громадъ Іосифиньскій патентъ, то бѣдай мали смѣлѣсть и вѣдѣзѣу подѣнѣвати сѣ; черезъ те кождый знавъ ихъ становѣска, а де хто и мѣгъ мѣркувати, що они робили пѣсѣля своего пересѣдѣченя.

Отѣй жѣ пріятели зовѣмъ не мали на мѣрѣ боронити сѣлянъ передѣ вымыскомъ священникѣвъ. Коли вѣзѣти на узагу рухъ сѣлянства въ Стрыскѣмъ, отверезена народу въ скѣльскихъ горахъ и коло Турки, заходѣ окодо основана читаленъ „Прѣсвѣтъ“, новѣй крѣмѣнѣцѣ, чи то при читальныхъ чи приватныхъ, — то все те може когосъ занепокоити. А авѣчайно тымъ всѣмъ, особливо въ гѣрѣнскихъ завутикахъ, занимають сѣ священникъ. Ровѣмъ

сѣ, що попередѣ треба богато заходѣвъ, намоу, силы пересѣдѣченя, заки до чѣгосъ доброго доведе сѣ. А такий трудъ — треба правду сказати — не кождому въ смакѣ. Однакоже, де вже разѣ сѣляне стануть на нову дорогу, тамъ дуже тяжко перетягнути ихъ на чуже. И того то боятъ сѣ „пріятели громадъ“ и для того радѣ бы они порѣвнѣти священникѣвъ въ парохіанѣми. Та чѣй священникъ не допустѣтъ до сего — въ интересѣ и своимъ и взагалѣ руско-народнымъ.

Давне дѣво, ачимъ чинѣмъ попада у вѣдѣзѣу згадка про знесенѣ паншчыны, и то ажѣ два разѣ! Та й якъ же нещасливо „пріятели громадъ“ спытали тѣ двѣ справѣ зѣ собѣю! Патентъ выданныи 1785 року, а паншчына знесена 1848-ого! Певно авторы мали на думѣ близѣсть 3 (15-ого) мая, коли то народѣ обходѣтъ памятку наданѣи свободѣ, а „пріятели“ певно ходѣли о сѣ, чтобы людѣ не пригадували собѣ того, якъ зѣ ихъ предѣми поступали польскіи павы и ихъ поѣвѣи. Коли жѣ нимъ не любѣ, що сѣляне обходѣтъ святочно 3 (15) мая, то чѣму жѣ не порадѣтъ Полакамъ, чтобы не поминѣли констѣтуціи 3 мая, 30-ого падѣлѣста и т. д.? Прѣцѣвъ и зѣ тон констѣтуціи нѣхѣто не мавъ хѣсна та й мати не будѣ. Горстка честныхъ людей хотѣла перестроити драгѣтѣу Польшѣ, але загалѣ шляхѣцѣвъ не допустѣвъ до сего, не добѣвши на стѣлько, чтобы признати масамъ народу людскіи законы. Можна навѣтъ сказати, що чѣй днесѣ потомки ихъ те саме бы зрѣбѣли, коли „свѣтѣло науки“ называє сѣлянѣна публичѣно: „bydłe“.

Що сѣ не писавъ пріятели громадъ, видѣно и зѣ сего, що вѣдѣтъ не вѣ пріятели правды, бо наводѣтъ поодинокіи такыи грубо прѣбрѣхавъ сѣ. Але для проясненя справѣ годить сѣ сказати де-що про Іосифиньскій патентъ.

Патентъ Іосифиньскій дѣлитъ сѣ на 4 клѣсы; двѣ першій клѣсы не мають подѣдѣлѣтъ, третѣ клѣсы має 10 рубрѣвъ, а четвѣрта 7. Въ тыхъ рубрикахъ выписанъ такыи на поодинокіи выпадѣи, а передѣвѣмъ высѣцѣфовано оплаты за похоронѣ. Першій двѣ клѣсы уложѣи особливо для мѣста Львова зѣ передѣвѣтѣми и для другѣхъ монархічныхъ мѣстѣ и мѣсточѣвъ, однакѣ подѣшено кождому до волѣ выбирѣти собѣ клѣсу. Наколи ходѣтъ о мѣщанѣ и поддѣныхъ, то лише четвѣрту клѣсу має сѣ брати за правило. При заведењу новѣи стопѣ грошѣвой переводѣли рахѣу зѣ старѣи на новѣтѣну. Приписѣи патенту что-до оплаты перевѣдено на конвенціиѣну монету, а вѣдѣтъ 1858 р. на австрійскѣу, що видѣно бѣдай зѣ того, якъ священникѣмъ-парохѣмъ въ томъ роцѣ замѣстѣ 300 р. к. м. почали платѣти 315 зр. а. в.

У вѣдѣзѣвъ стоить, что за службу Богу належить 1 ренскій простый або 42 кр. а на селѣ 10 кр. Однакѣ въ патентѣ той 1 ренскій значѣтъ 1 зр. 5 кр. а. в., крѣмъ того въ той рубрицѣ 3 он клѣсы всѣхъ другѣхъ выдѣтѣвъ разомъ е 7 зр. 10 кр., а то тогдѣ, якъ хто хочѣ матѣ „ехеquia“. Рускій священникъ певно сего не возьмѣ! Въ 4-бѣ клѣсѣ е такса за службу Богу 15 кр. в. м., а сѣ значѣтъ 26 1/4 кр. а. в., коли хто бажає „ехеquia“. За опѣвѣдѣи бѣсѣи 3-он клѣсы 20 кр. — 35 кр. а. в.; по селѣхъ 6 кр. — 10 1/4 кр. а. в. За вѣнчанѣ 40 кр. — 70 кр. а. в., по селѣхъ 15 кр. — 26 1/4 кр. а. в. За похоронѣ такыи идѣтъ вѣдѣ 10 кр. к. м. ажѣ до 2 ренскихъ за проваждѣнѣи и покровѣненя. За читанѣ чѣтарѣхъ Евангеліѣвъ лише разѣ згадка и такса 1 р. 30 кр. — 1 зр. 57 1/4 кр. а. в. Однакѣ у вѣдѣзѣвъ е двѣ таксы, хотяй въ патентѣ другѣи нема. За сѣзѣване парастаса бѣсѣи 3-он клѣсы 55 кр. — 96 1/4 кр. а. в.; бѣсѣи 4 он 40 кр. — 70 кр. а. в. За самѣу вѣдѣправу похоронѣ 15 и 12 кр. — 26 1/4 и 21 кр. а. в. За подѣвѣненѣе установѣлена такса вѣдѣ 5 кр. до 2 р. 20 кр. к. м. — 3 зѣ сего заставѣлена кождый може пересѣдѣчити сѣ, что „пріятели громадъ“ воюють брѣхѣвно та что нимъ ходѣтъ лѣшь о те, чтобы священникѣмъ „допѣча“ и въ парохіанѣми ихъ порѣвнѣти. А може они такую рахѣувѣли на польскій грошѣ?

Цѣсаръ Іосифъ II зрѣбѣвъ велике добродѣйство для руского духовенства, не забувши такоже и на ихъ долю та запевнѣвши имъ конгрѣу зѣ релігійного фонду. Однакѣ той самѣй монархѣ не забувъ и на поддѣныхъ своихъ та выдѣвъ уставѣ, чтобы при релігійныхъ ихъ потребахъ не лучало сѣ вымыскѣване надѣ мѣрѣ. И авѣчайно рускій священникъ не эдѣрають своихъ парохіанѣвъ, а по найбѣльше эдають сѣ на ихъ добру волю. Що лучаютъ сѣ вымыски, сего годѣ замѣчѣти, — а оно авѣчайно, что людѣ въ надѣо великимъ вымогамъ не вѣ патриѣтамъ, не дѣають про парохіанѣвъ, а що чѣ больше, выслугѣють сѣ ворогамъ рускон справѣ... Остаточѣно рускому священнику нема чѣго й завѣдувати. За Іосифа II мавъ парохѣ 300 зр.; такую самѣу платѣну побѣравъ и циркулярный комисарѣ. Теперѣ комисарѣ старѣства абѣре на роцѣ — почислѣиѣи роцѣи комисіи — надѣ 2000 зр., а священникъ має 500 зр., и то не готовѣвъ, але мусѣтъ господарство проваждѣти, а до того матѣ неразѣ непрѣмѣности зѣ парохіанѣми, вѣдѣвѣраючи вѣдѣ нихъ хлѣбѣ, ядѣца, асымъ, скѣпшѣну и т. д., чтобы фондѣ менше заплатавъ... Патентъ Іосифиньскій появиѣтъ сѣ передѣ 111 лѣтами, а за сѣй часѣ якъ дуже змѣнѣли сѣ водѣносныи житѣи! „Пріятели громадъ“ хотѣтъ, чтобы священникъ проваждѣтъ похоронѣ за 4 кр. ав. в., а днесѣ послугѣ у мѣстѣ не хочѣ за 10 кр. перевѣсти куфѣрѣчна зѣ одѣио каменѣцѣ до другѣи! Впрочемъ най „пріятели громадъ“ постарѣются сѣ, чтобы урядѣиѣи дѣстѣвали 300 зр. рѣчнои платѣи, то и священникъ такоже на такую сумѣ пристѣнутѣ... Доходы духовенства загалѣно упадають, бо людѣ бѣдѣють та й потребы ихъ зѣбѣльшають сѣ. По селѣхъ множить сѣ жидѣвѣи, забѣрає землю у сѣлянъ, замѣножѣтъ гѣзѣдѣвъ всѣдѣи что-разѣ менше, а лѣвѣна пайка дѣрѣбѣу иде въ чужѣи, ворожѣи руни... Бѣльша частѣ священникѣвъ бѣдѣує, неоднѣи лѣтками свѣтѣтитѣ, а въ гѣрахъ перемѣекои епархіи священникѣи жѣють по бѣльшій частѣ цѣлькомъ нужденѣно.

Давне дѣво, что мѣжѣ латинникѣвъ и мѣзѣрѣвъ нѣхѣто не розсылає Іосифиньского патенту! Чѣмѣсь нема такихъ „пріятели громадъ“, котры бы боронѣли людей передѣ польскимъ вѣсѣдѣдѣи, хочѣ тѣ созѣтъ материально далеко лѣпше и позволяютъ собѣ братѣ за парохіальныи послугѣ больше, авѣжѣ рускій священникъ.

Рускѣ духовенство повинно зрѣло заставѣнитѣ сѣ: до чѣго ведѣтъ всѣ тѣ заходы... Иде о те, чтобы вѣдѣбѣти рускій народѣ вѣдѣ своего духовенства. Сѣ не першѣиѣи нашимъ „пріятели“! Они вже давнѣйше такъ робѣли и черезъ те необчислѣи шѣноды нанесли рускій справѣ... Тѣжѣ рускій священникъ повинный всѣмъ силамъ старѣти сѣ не дѣти собѣ выдѣрти впливу на свой народѣ. А до сего доведе лише щѣра, безѣнастанѣна праця надѣ просвѣтои и материальнымъ поддѣвѣнѣнемъ народу. Частѣ, крайний часѣ, зрѣзумѣти вѣсѣтъ, что дальше не може йти такъ, якъ до теперѣ шло. Всѣи змѣнѣють сѣ обѣставѣи житѣи, культура почѣнає заглядѣти вже и въ малѣ вѣконцѣ сѣлянѣна — але въ чужѣи одежѣ, въ ненародѣиѣи формѣ... Длѣятого священникѣи най дѣають шѣро про своихъ парохіанѣвъ, нехай несѣтъ мѣжѣ нихъ свѣтѣло правды и науки въ свойскѣи, рускѣи одежѣ, а зѣ просвѣщенѣи людѣми певно зѣможѣтъ упорѣдѣкувати взаимѣи водѣносныи такъ, что бѣи сторои будутѣи авѣдовѣи!

М. З.-кѣи.

Справы парламентарный.

На вѣчернѣиѣи (въ сѣредѣ) засѣданѣи павѣты послѣвъ роцѣиѣи справѣиѣи перманентной комисіи карѣи зѣ внесѣна п. Пѣниѣского, Рутѣвского и Вѣльѣвского зѣ справѣиѣи эмиграціи. Комисіи порѣчає ухвалѣти провѣтъ закона, въ котрѣмъ мѣстѣтъ сѣ постановѣи нарѣи за намовѣ до эмиграціи и за неправои ведѣнѣе подѣпрѣмѣства эмиграціи. Комисіи вносѣтъ вѣдѣтъ резолюцію, зывающую правительство, чтобы якъ найскѣрше заняло сѣ управѣльѣенѣиѣи эмиграціи.

Послы молодѣ-чѣскіи поставѣли кѣлька нагѣлачѣиѣи внесѣи зѣ справѣиѣи заѣмогами для кѣлькѣхъ мѣщѣвѣстей въ Чѣхѣи, навѣщенѣиѣи элементарными вѣщѣствами. — Пос. Дворжѣкѣи итерпѣлювавъ прѣзѣса міністрѣвъ зѣ справѣиѣи роцѣиѣи заѣмогѣи державныхъ въ 1895 р. зѣ причинѣи нещѣстыи элементарныхъ.

Повідомлено палату, що зазначені омеритурати урядників одержав санкцію цесарю. Закон сей має силу обов'язуючу від 1 мая с. р., се значить, що н. пр. вдовы, повдівши з двох 1 мая, будуть мати пенсії після нового закону.

Приступлено до дальшої дискусії генерально над законом о амніах в податку ґрунтових. — Пос. ґр. Зедвіць бажає, щоб переведено загальну ревізію катастру ґрунтового, але не на основі закону з 1880 р. Вкладу капіталу в землю не оплачують ся. Жадає більшого опусту в податку ґрунтових, а не лиш півтора міліона ар.

Міністер скарбу д-р Блявський подає погляд правительства на положення рільництва в намагаючи більших опустів. Промова міністра викликала в палаті прикре вражіння, бо в неї виходило, що правительство не врахувало більших опустів. Правительство — говорив міністер — свідомо тяжкого положення рільництва, пропонує опуст одного міліона ар., а відтак на жадає комісії підвищити сей опуст ще о півтора міліона ар. Крім того задумувало правительство ширшу акцію в хосені рільництва. Фонд меліораційний має бути поднесений в 750.000 ар. на один міліон, а 10 міліонів бажає правительство віддати міністерству рільництва, щоб при помочи спільно рільникам піднести стан рільничий. Та известція разом з опустом 1 1/2-міліонним внесли б за 15 лѣт по над 50 міліонів ар. Тепер однак домагають ся опусту 2 1/2 млі. Коли б палата ухвалила такий опуст, то правительство мусѣло б ще розважити, що в то ухвалою зробити, чи згодити ся на нь, чи не предлагати закона до санекції. На кождий случай при опусті 2 1/2-міліонним мусѣла б віддати всяка шарша акція в хосені рільництва. Впрочом стан фінансовий держави вконець світлий. Нарбѣ в 1898 р., коли значне ся амортизація повинни на віднесеній зельзвнці, найдемо ся в дуже привіром положенню. Підвищення плати урядників не погіршить ситуація. Се цілком окрема акція, котру правительство переведе коли не в сею то в будучую палату. Жадає раз в раз нових пільг в видатках, а не хоче ухвалити нових податків; чи може бажає повороту до дефіциту? При більших опустях треба доконче підвищення податків посередних. Податок від пива, горілки в цукру буде підвищений, бо мусѣти бути підвищений. Іншого виходу для оминення дефіциту в уважливий домагань нема. (Голос: А надвипли касовий?) Надвипли касовий — се чиста фікція. Були, але тепер їх нема. Вправд в прелімінаріях ставлено менші доходи, але відтак треба було засвідчити переступати ухвалений видатки. — Міністер зазначив заявленню, що коли будуть ухвалені більші опусты, то всяка шарша акція в хосені рільництва мусѣла б бути застановлена, а подати посередній підвищений.

Слѣдуючі бесѣди послы Гонь, Шайхеръ и Вапенъ домагали ся конче опусту 2 1/2 млі. Пос. Адамекъ полемізував зь высказани міністра, називаючи їх пустими проговорами.

Замкнено дискусію, так що ще мнѣг бесѣдини не могли прийти до голосу, а мѣж ними послы Романчук и Вахнянъ. На вечірній засѣданю палати приступлено до дискусії спеціально. При §. 1 шомъ промавлані послы Кіршнеръ и в. в. Фр. Шварценбергъ, котрий полемізує зь міністромъ, представив руху рільництва та высказав жалѣ, що коли б ухвалено більші опусты, мада б бути застановлена всяка дальша акція в хосені рільництва. — Міністер Блявський повторив ще разь свою ранішню промову, але вже вв в дѣчомъ алагодав, приваючи, що ще не такъ эле, абы правительство застановило всяку дальшу акцію в хосені рільництва.

В дальшій дискусії ухвалено парграфъ аж до 17-ого.

Пос. Гофманъ інтерпелював правительство, що чувати аб справу обезпечення приватных урядників на случай старости або надѣцтва.

В п'ятницю мають відбутися вибори до сѣблнхъ делегацій. Поодинокі сторонництва вже визначили членів до делегацій. Коло польське визначило на членів: Д. Абрамовича, Хшановского, Ад. Биджейовича, Поповского, Щепановского, Залеского и — Барзвського, а на заступників: Ручку и Ігнатовича. — Моравскі послы відновили давній компроміс и виберуть: Хлюмечного, Кляйна, Промбера и Жачка, а на заступників: Енгля и Куляна. — При виборі в довшню Австрію готові симъ разомъ ліберали забавати ся в абстиненцію. На 37 послѣв зь довшню Австрію належать до нѣмецко лівнѣв 17 послѣв, до антисемітѣв, клерикѣв и нѣмецких націоналѣв 18 послѣв, а два мандати

мають послы Крозаветеръ и Пернереторферъ. Досі було в звичай, що ліберали и нѣмцї націоналы заляжало компроміс и тимъ способомъ мали більшбѣ; симъ разомъ нѣмцї націоналы ввійшли в компроміс зь антисемітами и умовили ся, що де делегацій будуть вибрані послы Ріхтеръ и Гесманъ. Що до третього мандату, то сей мабуть припаде пос. Пернереторферови, бо відъ его голосу зависить, щоб нѣмцї націоналы разомъ зь антисемітами мали при виборі абсолютну більшбѣ (19 противъ 17 зглядно 18, коли и Крозаветеръ віддасть голос зь лібералами). — Молодо-Чехи визначили на членів: Кастаня, Слему, Крамаржа и Яндю.

Третій мая в Стрию.

Стрийська Русь відсвяткувала сего року достойно пам'ятний для руского народу в Галичинѣ день третього мая.

Філія „Просвіты“ устроила свои загальні збори в вѣче господарске зь лососованнмъ анарядѣв рільничихъ а відтакъ відбулись вечерніцѣ в пам'ять 48-тихъ роковинъ знесення панщини.

Нарбѣ сѣльскій в повіту стрийського и жидачѣвского явъ такожъ стрийське мѣщанство прибули на се торжество громадо. Выше 300 участниківъ наповнило салю „бѣдъ Чорнымъ орломъ“, де провела близько сѣмъ годичъ зь великимъ інтересомъ и зацікавленнмъ, выносячи зь того торжества не лиш приватні вражіння, але и дѣйстно много моральное користи. Вагалъ бувъ се одинъ зь найкраснѣйшъ дѣвъ в житю стрийської Руси.

Рано було відправлене в мѣсць церкви богослуження за бл. п. Омеляна Огоновского, а пополудн о год. 3-ой парастасѣ. Уже та церква часть торжества мала в собі багато выпонуочого. На середній церкві стоявъ театръ, богато пристроєний цѣтми и декорированій вѣвцями, середъ котрыхъ ясавъ медальонъ зь бюстомъ пом. Омеляна. Декорація та була дѣломъ недорѣваного підъ тымъ зглядомъ члена видѣлу філіи п. Бойкевича. До зєличаня торжества причинивъ ся знаменитий свѣтъ хору учениковъ стрийської гімназії, котрий відсвѣщавъ службу Богу и парастасѣ справді концертно. По парастасѣ вступили участвка громадо до салѣ підъ Чорнымъ орломъ, де заравъ розпочався збори.

Збори відарывъ головою філіи о. Федусевичъ теплыми и врасорѣвными словами, в котрымъ повнтавъ присутныхъ, выказавъ важность дня и навѣвъ головні моменты зь дѣяльности філіи в послѣднѣмъ роцѣ.

Одѣла секретаръ п. Вахнянъ предложивъ справозданне зь дѣяльности філіи за послѣдній роцъ, котре наводимо тутъ в скороченю:

„Вибраній на загальнихъ зборахъ зь дня 27 вересня 1894. видѣлъ уконтитуувавъ ся бувъ, выбравши головою товариства о. Юл. Федусевича, заступникомъ головы д-ра Андроника Могильничкого а скарбникомъ и секретаремъ проф. Ив. Вахнянина. По выдѣлѣ п. Могильничкого изъ Стрия выбрано на его мѣсто п. Якова Бойкевича а до видѣлу повѣрено заступца, селянина Гудана зь Станькова.

Майже що мѣсяця збирали ся члены видѣлу на засѣданя, на котрыхъ предметомъ нарядъ були справы дотикающі оживленія руху просвѣтного вь районѣ філіи. Вь той цѣли уряджувавъ видѣлъ кождого року в Палавѣ и вь часѣ Великого посту вь Стрию зь лѣвали Руского касна товарискі сходы и слодучей зь выкладами, декламаціями и продуціями свѣту. За кождимъ разомъ простора сая Руского касна заповняла ся бѣткимъ членами и гостями навѣвъ зь подальшихъ сторѣв, що часомъ мимо непогоды свѣтили на ей вечерницѣ, щоб просвѣтити свой умъ. Одѣ зь тыхъ вечерницъ були присвящені пам'яті незабутного Кобзаря Руси-Украины, Тараса Шевченка.

Відтакъ заходивъ ся видѣлъ коло заснованя по селахъ повіту читальнѣ, яко найважнѣйшихъ розсадниківъ просвѣты, и коло оживленія истинуючихъ. Підъ зрядомъ філіи збѣтае 20 читальнѣ. Именню вь повітѣ жидачѣвскѣмъ вь: Турдахахъ, Цуцѣвцахъ, Воля гѣзѣвѣвскѣмъ, Явѣвдахъ, Миколаєвѣ, Розавдовѣ и Лѣвѣвцахъ, — а вь повітѣ стрийськѣмъ вь: Верчаняхъ, Семігнѣвѣ, Жулянѣ, Лѣвѣвцахъ (дѣв), Оравѣ, Олѣвцѣ, Довголучѣ, Любѣвцахъ, Станавѣ, Выжѣвѣ, Довбѣвѣ, Підгородцѣхъ, Тухольцѣ и вь Дашавѣ. — Крімъ тыхъ читальнѣ „Просвѣты“ истнує ще 9 читальнѣ самѣстѣвнѣхъ, заснованыхъ на давнихъ статутахъ: вь Волчанѣ, Журавнѣ, Черницѣ, Мельницѣ, Рудѣвкахъ, Славску, Сивѣвѣвску нижнѣмъ, Турѣ велѣвѣ и вь Балѣвѣхъ подорѣвнѣхъ.

На жалѣ — видѣлъ не вь змѣзѣ подати загальному збору докладного справозданя о станѣ всѣхъ тыхъ читальнѣ, позаякъ лишъ дѣвѣ котрѣ — якъ вь Жулянѣ, Дашавѣ, Олѣвцѣ, Станавѣ и Тухольцѣ — почувують ся до обов'язку: удержувати звязъ зь філією. О свѣдѣно видѣла вѣдомо — переважна часть тыхъ читальнѣ не проявляє живѣйшого житя, а причини тои бѣдѣвности належать глядати вь мѣсцевихъ обставинахъ. Де провѣдъ читальнѣ спочиває вь рукахъ чоловіка відданого вь серцю и душею, тамъ вь короткѣмъ часѣ читальня учиняла майже цѣлновѣтний переворотъ у відносинахъ громадскихъ,

За примѣръ такои читальнѣ може послужити читальня вь Тухольцѣ. Підъ умнымъ проводомъ свого душпаствѣра читальня ся, заснована несповна передъ рокомъ, отверзла майже цѣлновѣтний громадо и засѣла на всю Верховину яснымъ сонцемъ, котрого животопрѣй лучѣ побудили громадянъ Оравы и Олѣвцѣ звестити и у себе такий самий ладъ — заснувати читальнѣ. Видѣлъ має повну надѣю, що читальнѣ ей понесуть свѣтло правды и науки и до найдальшихъ закутокѣв нашого рокомъ темноты прѣбито Верховины. Видѣлъ заходивъ ся було навязати тѣснѣйшу звязъ зь читальнями. Скликавъ бувъ відпоручниківъ читальнѣ на наряду до Стрия, але ино дѣякі читальнѣ являлись на сей покликъ. Поручено такожъ на засѣданяхъ видѣлу справу, щобъ делегати видѣлу хочъ разъ до року обѣздивъ всѣ читальнѣ при нагодѣ загальнихъ зборѣв. Выконаню сего намѣру станули вь дорогѣ кошты грошей, бо — якъ высказує замѣнене рахунѣв — філія мала такъ малый дохѣдъ, що ся квота показала ся невмѣстачкою на покритѣ дѣбнѣхъ доконечныхъ выдѣлѣв.

Видѣлъ не спускає зь оя такожъ справы закладаня при читальняхъ вѣвнѣхъ та аспѣвъ збѣжа и при кождій нагодѣ заохочує селянство наше до організації на тѣмъ полі. И справді послѣднимъ часамъ по нашихъ селахъ множать ся вѣвнѣхъ, а переважно спочивають вь рукахъ приватныхъ людей.

Дальше займаєв ся видѣлъ справою приєднаня товариству новыхъ членѣв. Вь повітѣ стрийськѣмъ числѣтѣ наша філія 237, а вь жидачѣвскѣмъ 95, отже разомъ 332 членѣв; однакѣмъ зь тыхъ 132 залагає вь вкладѣмъ ще за 1894 роцъ, дѣякі навѣвъ за давнѣйшій лѣта, тожъ на добру справу повинні бути вѣчернені аб спису. Бѣтъ се сумный об'язъ. Філія наша повинна числѣтѣ тысячѣ членѣв! Кождий письменный громадянинъ повиненъ горвѣтисъ підъ статѣ нашого товариства, котре членамъ своимъ за такъ малу оплату рѣчну подає и поживы духовной и вѣвнѣхъ вѣвнѣхъ. Видѣлъ має надѣю, що и підъ тымъ зглядомъ пойдѣ вь лѣтшому, а заporučуює єму обѣтваню, що при нагодѣ вѣвнѣхъ загальныхъ зборѣвъ вписало ся 24 новыхъ членѣв.

Оборотъ грошейный за 1895 роцъ представляє ся осьъ якъ: Вь доходахъ: 1) салдо зь 1894 року 24 ар. 80 кр., 2) вкладѣ членѣвскі 41 ар., 3) датѣв стрийської рады повітѣв 30 ар., разомъ 95 ар. 80 кр. — У выдѣлахъ: 1) відослано до головного видѣлу 32 ар. 30 кр., 2) кошты подорожѣ делегѣта 2 ар., 3) друкъ корреспондентѣв 8 ар. 40 кр., 4) кошты урядженя вечерницѣ 1 ар. 85 кр., 5) порторія и корреспондѣнція 2 ар. 81 кр., разомъ 47 ар. 36 кр. Лѣшавъ ся салдо на 1896 роцъ 48 ар. 44 кр., а зь сего вь власного майна філіи 45 ар. 89 кр.

На внесенє п. Скоблина зь Дашавы удѣлили збори абсолютнѣ уступачо му видѣлов, выражаючи єму за разомъ щирѣ подяку за его працю.

До нового видѣлу выбрано черезъ аклямацію: о. Юл. Федусевича, д-ра Евг. Олесницкого, проф. Юл. Коетецкого, проф. Ив. Вахнянина, п. Яв. Бойкевича, о. Льва Горалевича зь Угерска и п. Вас. Добушевского мѣщанина зь Миколаєва, а на заступѣв: о. Ол. Бобикевича зь Стрия, п. Вик. Богоноса зь Цуцѣлѣвѣ и Ив. Мельника зь Довгого.

Відтакъ наступили внесенє членѣв — приняті одноголосно:

1) Внесенє о. Бобикевича, щобъ подѣлити повітъ стрийскій в жидачѣвскій на районы, обіймаючи — якъ покаже ся потреба — по одному, двоухъ а що-найбільше трѣхъ селахъ, и щобъ установити вь нихъ делегѣтѣв, котрі стояли бѣ вь зносинахъ зь видѣломъ и були его органами вывѣвчючими у вѣвнѣхъ справѣхъ товариства.

2) Внесенє п. Бернѣка зь Лѣвѣвѣхъ вь справѣ санація тамошнихъ нездоровыхъ відносинъ вь громадѣ, де истнують двѣ ворогуючі зь собою читальнѣ „Просвѣты“.

3) Внесенє о. Льва Горалевича вь справѣ заснованя товариства „Народный Домъ“ вь Стрию, приporučаючи видѣлову філію занятѣв симъ дѣломъ.

4) Внесенє многихъ членѣв вь справѣ выслана петиція до сарийского рады повітѣв и до рады мѣста Стрия о вѣвнѣхъ вь бюджетѣ субвенціи на цѣли філіи „Просвѣты“.

5) Внесенє о. Горалевича, щобъ вѣвнѣхъ головныхъ видѣлъ „Просвѣты“, абы вѣвнѣхъ вь своімъ часѣ до содму красного петицію о побільшенє субвенціи для товариства вь цѣли установленя посады лекторѣв читальнѣ, котрыми мали бѣ бути вандрѣвнѣхъ учителей рільничѣв.

По свѣченыхъ зборахъ выголосивъ п. Василь Король делегѣтѣ головного видѣлу свой вѣвнѣхъ основно оброблений выкладъ на темѣв причинъ нашомъ матеріальному вуждѣ, вназуючи на примѣрахъ, взятыхъ изъ вѣвнѣхъ веденыхъ читальнѣ, вь якій способъ черезъ экономічну організацію дасть ся хотя вь части зарадити лѣху, яке грозѣтѣ нашому хлѣборѣвѣ и ремѣвнѣвѣ. Выкладу сего вѣвнѣхъ присутній зь вѣвнѣхъ заинтересованѣхъ и заливши прѣвѣвнѣхъ свою подяку громкимъ оплесками.

По выкладѣ п. Короля, наступило лѣосованє предметѣв господарскихъ.

Вже при вступѣ до салѣ кождий членъ „Просвѣты“, що заплативъ вкладѣв бодай за 1895 роцъ, одержавъ лѣосъ, котрого дуплікатъ вѣдало ся до урны. Предметы були недорогі, а те було ихъ багато, такъ що сто особѣ мусѣло доконечнѣ выграти якийсь фаятъ, а лѣосѣвъ роздано около 140. Були тутъ два плуги системы Сажка, були пилы, косы, серпы, приладѣ огородинѣхъ, молочницѣхъ, були и пачы вѣвнѣхъ жѣвкѣ господарского мѣстѣ. Всѣ предметы, уложеніи п. Бойкевичемъ вь прѣгарѣв выставѣ вь однімъ розѣ просторовъ салѣ, вартували около 90 ар. На сѣ суму аложили ся: щедрій даръ головного видѣлу 50 ар., зь касы філіи около 30 ар., даръ д-ра Олесницкого 10 ар. и вѣвнѣхъ прѣвѣвнѣхъ п. делегѣтомъ аб Львова.

Наступило тягненє лѣосѣвъ, середѣ напруженои уваги участниківъ. На естраду вступивъ членъ видѣлу о. Бобикевичъ, яко аранжеръ лѣосованя, и до тягненя вѣвнѣхъ двоухъ хлопцѣв селянскихъ. Всѣ предметы выльсоровано. Плуги, що звертали на себе найбільшу увагу, дѣстались: одинъ читальнѣ вь Тухольцѣ, а другій селянинову Бѣвнѣхъ зь Угерска.

Підчасъ зборѣвъ вписало ся багато новыхъ членѣв.

Часть просвѣтно-экономічна заєвнѣхъ. Наступило святкованє роковинъ знесеня панщини. Була година 7-ма. Можна було побоюватисъ, що нарбѣ, утомлений цѣлорѣвнѣхъ занятѣмъ, почне розходитисъ домиѣв, — але того не було. Просвѣтній стрийскій вечерницѣ надто мило записавъ вь пам'яті и вь серцѣхъ селянъ, щобъ они показули салю не почувши свѣву „Бояна“, декламацій Мухавѣ та промовѣ бесѣдинѣв.

Оригінальний видѣ представивъ сей вечеронѣ! Сала биткомъ заповнена селянами и мѣщанами. Майже кождий зь нихъ тримає вь руцѣ то выгнанный серпъ, то косу, то ножѣв до деревинѣ, то зѣвнѣхъ вида. — Сказавъ бѣ хѣ — правдивѣ „свѣто вь Чыгиринѣ“... Але де тамъ! То все спокѣвнѣ, веселѣ, умихненѣ чекѣ — не освѣчѣна абруѣ, але выступу „Бояна“.

Выступає „Боянъ“. Задунала пѣсня „Чомъ рѣвнѣхъ домашня“ — оплески, зявѣтѣ пѣсня, — а дальше виходѣ на естраду д-р Олесницкій и держѣтѣ выкладъ „о знесеню панщини“. Починає відъ опису часѣв феодальныхъ, що заєвнѣхъ памѣтною революцією французскою, — переходѣтѣ часы пореволюційнѣхъ и задержуєв довшѣ на роцѣ 1848-бѣхъ. Описує подѣв вѣвнѣхъ, малѣе часы „зѣвнѣхъ рухѣ“ Метернѣхъ, а коли сказыѣ, що чоловѣкъ сей зь зѣвнѣхъ рукою таки мусѣвъ забрати ноги на плечѣ и дѣти зь вѣвнѣхъ „драла“, — вь салѣ загудѣли гучай оплески, понеслось голосѣ „славно!“ Не звати чѣ Метернѣхъ чѣ Олесницкому, чи може комусъ третьому... Д-р Олесницкій говоривъ прѣгарно. Его красорѣчѣвѣв досягала кульмінаційнои точѣи, коли говоривъ о „зѣвнѣхъ руцѣ“... Метернѣхъ. Не дивнѣхъ, що Метернѣхъ дѣставъ „бравѣ“. — Відтакъ бесѣдинѣхъ перейшовъ до Галичинѣхъ и высказавъ, якій наслѣдѣи принесли тѣ подѣв для Галичинѣхъ, а заєвнѣхъ бажаємъ, щобъ всѣ „хлопы“ годѣи були бѣти вольными відъ панщинѣхъ, и стрѣчали за два роки 50-ти роковинѣ „воль“, яко народѣ вѣвнѣхъ свѣдомый свои правды вь своѣй хатѣ.

Відтакъ середѣ великого одушевленя селянѣхъ вѣвнѣхъ на ступѣнѣ нашъ молодець-поетъ Мухавъ аб Станавѣ. Насампередъ віддѣвнѣхъ частіну Франковѣхъ „Паньскѣхъ жартѣв“, вь котрѣй нарбѣв на Великѣвнѣхъ вѣвнѣхъ воленѣу. Одѣла выголосивъ стихѣ Н. Устіяновича „Третій май“, а абравъ нагородѣи декламатора щедрими оплесками.

Дальшою точкою програмы бувъ „Богна“ хоръ „Вечерницѣ“, відсвѣвнѣхъ дуже гарно при акомпанѣмѣнѣ вѣвнѣхъ симпатичного нашого панѣста Поляка п. Левѣвнѣхъ. — Одѣла наступила декламація п. Петракѣвѣхъ зь Жѣвнѣхъ, котрий зь великимъ жаромъ и повнимъ вѣвнѣхъ выголосивъ стихѣ Ив. Франка „Каменярѣ“. — Відтакъ д-р Евг. Олесницкій відчитавъ стихѣ п. заг. „Вь памѣтѣ третього мая“, напѣваннѣхъ умисѣи на се торжество селянскомъ Олеско Струкомъ зь Лѣвѣвѣхъ. Патріотичный сей стихъ дуже подобавъ ся и выликаявъ зновѣ ряснѣ оплески. Послѣднюю точкою програмы була „Молитѣв“ Лисенѣхъ відсвѣвнѣхъ прецизно жѣвнѣхъ хоромъ. Хорамъ управлѣвъ неугомонный дѣрѣвнѣхъ стрийского „Бояна“ о. Гавришъ зь Сивѣвѣвѣхъ выжного.

Вечерницѣ свѣвнѣхъ — надходила 10 та година — однакъ народѣ не розходивъ ся, готовѣи ще слухати. На естраду вступивъ д-р Олесницкій и, промовивши вѣвнѣхъ слѣвъ на заєвнѣхъ, вѣвнѣхъ присутныхъ до відсвѣвнѣхъ пѣснѣ зь 1848-ого року „Мѣрѣ вамъ братѣ!“ Цѣла сая загримѣла сѣю пѣснѣю а по відсвѣвнѣхъ ей вѣвнѣхъ п. Андрѣй Бернѣхъ, щобъ зборѣв поворѣвнѣхъ телеграфічно неустрашимого борѣа за права народній и голову „Просвѣты“ посла Романчука. Розумѣє ся, внесенє одуше-

влено принято и выконано. Такъ закончили Стрыяне своє незвичайне и прегарне свято 3-ого мая.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНИЙ.

Не тільки въ цѣлій монархія але и аз границею викликала смерть аркинязя Кароля Людвика завзя жалю и співчути. Галицій видѣл краевый, львівська рада мѣсця, краковська академія наукъ, высылають депутата на похоронъ. Зъ устѣхъ сторбъ подбававъ цѣсаръ множество телеграмъ кондольованій; згадали мѣжъ иншими нѣмецкого цѣсаря и цѣсареву, папу, италійского короля. Дневники такъ тутешній якъ нѣмцѣй и заграничній у всѣхъ краяхъ переповнені згадками про житє и заслуги покойного, его хоробу и смерть. Вчера забальсмовано тѣло и зложено на катафалку; нинѣ має бути перенесене до дворекон каплицѣ замку цѣсарского а завтра зложено въ гробницяхъ костела Капуцѣнбъ. Вчера и нинѣ дозволеній є въсѣмъ присутствъ до тѣла пок. аркинязя.

Дня 18 с. м. вѣдала вѣденська поліція сербскихъ, румынскихъ и полуднево-славянскихъ студентбъ, що підписали протестъ противъ обходу угорского тисячлѣтя, и тамъ загрожено имъ выдаленемъ въ разѣ, коли бы ихъ скарголо демонструвати противъ цѣлости и єдности монархія. Вѣдѣвъ мали підписати протоколъ, що тую пересторогу приймають до вѣдомости. Сербскій и полуднево-славянскій студентбъ підписали, а заступникъ румынскихъ студентбъ водназавъ своего підпису, заявляючи, що той протоколъ не може вѣдомости ся до Румынбъ, бо ихъ протестъ бувъ заарештованъ не противъ єдности и цѣлости монархія, а тільки противъ участі въ обходѣ, ведучимъ попередне панованє народу, що вытиснувъ иншій народности. Дивно, що воззаво лише славянскихъ и румынскихъ студентбъ, а нѣмцѣйскіхъ зъ Нѣмеччиномъ дали спокій. Щобы на своихъ славянскихъ и румынскихъ товариштвъ справді не спровадѣли загроженю имъ выдаленя за границу, вытѣрили бѣльшѣсть нѣмецкихъ студентбъ залашти дальшій демонстраціи.

У Франціи звертає теперъ на себе загальну увагу и выринувъ на перше мѣсце мѣжъ бѣжущими подѣлами спѣръ мѣжъ членами дому Орлеанбъ. Шефомъ дому и претендентомъ до престолу корольского є теперъ молодой князь Филиппъ Орлеанскій. Вѣдъ прожнває за границею, звычайно въ Брюсселі, бо у Франціи ему пробувати не вѣльно. Теперъ живе хвилево въ Палермі, а на другій мѣсяць має вернути до Брюсселі. Въ Парижі веде его справу окремій комитетъ роялістбъ, а на чолѣ комитету стоить князь Одіоре-Паскєра. Єсть еще и другій князь Орлеанскій, Генрикъ, кривнякъ Филиппа. Сей подорожувавъ по свѣтѣ, а вѣдѣвъ доставъ дозволи вернути до краю. Вернувши такъ сподобавъ ся републиканцямъ, що доставъ назвѣ въ Форѣ хрестъ лѣгій говоривон. При послѣднихъ выборахъ до радъ муниципальныхъ постаравъ ся такожъ о мандатъ до одной радъ; а дальше гадає навидувати до радъ департаменту, щобы зновъ дальше дѣстати ся до сенату. Заразомъ ставує на чолѣ роялістичного сторонництва. Посуджують его декоріи, що вѣдъ поводи спинає ся до престолу. Иншій зновъ такъ ему вѣрати, що надѣють ся по нѣмъ, що вѣдъ всѣхъ роялістбъ переробити на републиканцѣвъ. Видно зъ того, що кн. Генрикъ спритный політикъ. Вѣдъ підбѣшує Французамъ, выступає зъ патріотичными и навѣтъ демократичными мовами, величає могучѣсть Франціи; зъ каждымъ дружить ся, чи богачъ, мѣщухъ або и робѣтвѣвъ. А ту зновъ и кн. Филиппъ, молодой, палтій, хотѣвъ бы щось робити, рве ся до дѣла и до... престолу; але не має нагоди до того, бо выгнавий зъ краю мусѣть лишє зъ-за границѣ припадати ся подѣмъ. Дятого, щобы дѣстати ся до краю, постававъ въ котримъ тамъ департаментъ свою кандидатуру, ба навѣтъ, якъ голосавъ, готовъ явити ся у Франціи на перекрѣй выразѣй забороны. Зъ другой стороны гамує его роялістичный комитетъ, зложеній зъ людей поважнихъ и розважнихъ. Зъ того всего вышшовъ роладъ такъ межъ кн. Филиппомъ а кн. Генрикомъ, зъ которого сестрою вѣдъ ще въ додатку бувъ вже заручений а обѣля яи покнѣуєвъ. Отже, щобы усеунути поголовскіи о тѣмъ роладѣ, оголовивъ сими дѣлами кн. Филиппъ писмо до кн. Одіоре Паскєра, въ котримъ высказує свое студованє, що такъ але принято его кандидатуру, котору хотѣть оголовити его приятель. Дальше такъ пише: „А менѣ подобавъ ся той планъ. Я Вамъ безконечно вдѣчний за Вашу прихильность. Однаково треба выбирати, чи лашити встановленю монархія лише въ уяві, чи такъ старатисѣ яи вѣбдудувати. Коли Вы думаете, що французскую монархію можна буде вѣбдудувати, пи-

шачиєсь своимъ бездѣльнымъ и вѣчно выжидочнымъ достоинствомъ, сядѣчи замѣняемъ на широкѣмъ березѣ вѣдѣчныхъ традицій та уважаючи за незгѣдне зъ своимъ достоинствомъ, щобы убѣдѣти мѣжъ людей: то мы зъ такимъ поглядомъ не згодимо ся. Я маю судити о нородѣвскѣмъ достоинствѣ и на мой поглядъ зовсѣмъ ему те не ухильєвъ, коли въ явѣмъ кутнѣ Франціи голосъ выборѣвъ покличє мене на доброго слугу вѣтчины. Не о те ходити, щобы поставити мою кандидатуру въ звычайнѣмъ розумѣннѣ того слава, а о те, щобы дати нагоду высказати ся выборѣмъ. Чи хочете, щобы я змаловаживъ загальне право голосованя и тѣмъ оправдавъ недорѣчну байку, мовѣ бы то право монархичне не далосе погодити зъ загальнымъ голосованемъ, коли я протвено на власній очі бачу, якъ въ сѣмъ етолѣтѣ оба тѣ привычки безъ устанку мѣрять ся и лучать? —

Те писмо кн. Филиппа обговорюють те перъ всѣ французскіи дневники, очевидно инше монархичній, инакше републиканскій, радикальній и т. д.

Гр. Бадені а сторонництва.

Въ послѣднѣмъ числѣ вѣденского тыжневишка *Die Zeit* помѣщено отсю дотелу характеристичну вѣдѣносинъ гр. Баденского до сторонництва парламентарныхъ:

„Кн. Вѣдѣншпрѣцъ выдававъ ся менѣ за свѣдѣдъ — пише авторъ — прототипомъ честного супругу въ политикѣ. Разъ заявлявъ ся на основѣ ихъ умовъ зъ сухотничю коалицію и оставъ ся їй непохотно вѣрнымъ. Противу гр. Бадені въ своихъ вѣдѣносинахъ до сторонництва политичныхъ зачисляє ся до тѣхъ шармастоскихъ кавалерѣвъ, котрѣ, якъ се свѣдѣчать висератѣ въ щоденныхъ газетахъ и розиравъ судѣй а la Гуріо Шевкѣ, сѣтъ великимъ небезпечій для старшихъ и молодыхъ дамъ въ клясы служивцѣ, що мають яєісь заощаженій грѣшъ. Гр. Бадені вправдѣ не прѣрѣвъ повѣнчати ся вѣнчѣй партіи та не має намѣру подружити ся зъ котрою небудь зъ нихъ (бо-жъ вѣдъ не таѣй невразливій), але зъ кождою зъ нихъ вѣдъ удержує тайній зносинъ, котрѣ у дотичноу дамъ вытворюють иллюзію, немовъ то она вѣдѣдѣтъ ся, але тѣхъ зносинъ акуратъ етолько, скѣлько потреба до злѣвѣдованя ихъ заощаженю грѣшъ.

И такъ маємо в. пр. партію нѣмцѣко-либеральну. Се кукарка вже въ критичныхъ лѣтахъ. Дискредіація — справна генеру; але се вже не першій зносинъ, якъ она удержувала. Варити знає, але бо їй заведѣвъ плачевно їй за се добре. Однакъ бѣльшу частину своего заощаженю грѣша она вже розстригала въ своихъ давнѣйшихъ любовничкахъ. Послѣдній рента, яку гр. Бадені мавъ въ щѣ до неї, вже не велика и не на довго выстане. Однакъ за се та стара палува не wymagaє такоу любови якъ молодѣ вѣтровоука, и вже за-для своихъ невыбачливости тѣ зносинъ можна дуже выгодно удержувати побѣвъ иншихъ.

Ще старшій и зъ меншими претенсіями — партія консервативная. Давнѣйша, те перъ вже высортована поновѣвъ, остає она нѣтъ лишь на ласавѣмъ клѣбѣ клѣвѣнцѣвъ. Розумѣє ся, що въ давнѣйшихъ часѣвъ и она має якісь ускладненій грѣшъ, але вѣдѣство головна яи вартѣсть лежить въ тѣмъ довѣрѣ, яке она має у „панѣтвѣ“, вѣдъ которого їй въ огляду на давнѣйшій яи услуги вѣдъ часу до часу щось каине. Лѣтъ за для сєвъ причинъ оплачуєтъ ся тѣ зносинъ, котрѣ вѣрочѣмъ великимъ похожѣмъ на комѣмъ.

Дрѣбку молодша вѣдъ тѣхъ двоухъ, але вже по-за „двадцѣтѣ“ вѣтросла партія молодѣ-ческая. Бачу въ їй образовану тѣвернѣманту, котрѣй остаточну навѣрѣло ся мучити ся зъ шибениками Омладнѣнствами, чи якъ тамъ они называють ся, и дуже бажає мати свой власный выгодный домъ, де бы могла, якъ вѣдѣтъ служивцѣ, бути сама собѣ панєно, або, якъ се называють политикѣ, хѣснѣвати ся автономію исторично-политичныхъ индивидуальностей. Кута на вѣдъ ноги въ кѣвѣстѣхъ юридичныхъ, домагає ся конче торжественноу церемоніи переносѣвъ, котору въ политикѣ называють коронацію. Се точка дразнила. Заощаженю грѣша має рѣвножъ не много, бо будучи „дѣвчѣномъ въ лѣпшѣмъ клѣсѣ“ мусѣла засвѣдѣтъ выдѣвати много на уборы. Але зносинъ зъ нею дуже цѣлавѣ. Чоловѣкъ може чѣйже разъ поговорити про щось вышное, а не про самый лакомѣнны и ярины, а неразъ навѣтъ на-бирає вышнихъ поглядѣвъ.

Найнепривѣтнѣша — се партія антисемитская. Се брудна, жилива, простакувата, ярвѣльна помѣнѣнка, котору поки що уживає ся лишь мѣты посудну и до всѣлякомъ низшѣмъ послугу; она має зѣдѣтъ на кукарку, зъ нѣвѣмъ ее може жити въ згодѣ та вѣсгалѣ ся справедливый страхопудъ. Она же дуже молодѣ и на кѣвѣжѣтѣмъ маднѣйшѣмъ не має много. Але має выгоды. Коли хорватѣ нѣмцѣко-либеральна кукарка нинѣ ажъ завтра цѣновѣ ся до жѣтъ правотного, то антисемитскѣ помѣнѣнка готова заявити яи мѣдѣ. А се такожъ щось вартѣ.

Однѣмъ правдивій любовній зносинъ лучать президента миністрѣвъ зъ гарною польскою поновѣвою, котора жєе головою зъ „трикѣлѣвѣвъ“. Въ тѣмъ случаѣ президентъ миністрѣвъ попавъ ся. Польскѣ потребує въ грошѣ для себе, бо, якъ наже, мусѣтъ „доцѣ уважати на себе“. Коли въ недѣлю обѣдѣ зъ нею зѣдѣтъ обѣдѣ въ реставраціи, то она не має навѣтъ только тѣмъ, щобы по бѣдѣ етолѣ подѣтъ ему свою мѣшонку зъ грѣшми. Вѣдъ мусѣтъ платити, а те платити грѣшми, котрѣ

зъ трудомъ выманѣтъ вѣдъ иншихъ, вѣдъ кукарки и т. д. Сѣй фѣнасово пасивній зносинъ зъ Польскою не остає вѣрочѣмъ безъ наслѣдѣвъ, а обовязѣи аліментарній дуже досудѣють любовничковѣ. Але якъ небудь се землячѣна а мѣжъ земляками все ухѣдѣтъ.

НОВИНКИ.

— Смерть аркинязя Кароля Людвика. Тѣло покойного аркинязя похоронено черѣвъ вторѣмъ на постелѣ смертѣй, прикрѣпѣвъ его шовковоу катѣю, на котрѣй розвѣшено зѣмѣло бѣлыхъ и червѣныхъ гвѣздицѣвъ. Въ полудне вѣдѣдала тѣло цѣсарєва, а по полудни прѣбувала до пѣлатѣмъ многѣмъ знакомѣмъ и прѣятѣлѣмъ родины покойного аркинязя. По забальсмованю выставлено тѣло на катафалку въ мѣрмѣровѣй салѣ пѣлатѣмъ. Катафалкѣ обставленній цѣвѣтами и вѣнцѣми, мѣжъ котрыми звертає увагу вѣнцѣ цѣсаревѣи блѣсавѣтъ въ пѣльмѣ, орхидѣвъ и розѣвъ зъ чорными лѣнтами, та вѣнцѣ вѣдъ аркинязя Стѣфаніи. Вечеромъ въ сѣредѣ прѣвезено тѣло до каплицѣ бурѣ. Публика будѣ могла вѣдѣдѣвати тѣло въ пѣтѣнціи передѣ полуднемъ. Въ пѣтѣнцію о год. 4-6-й вѣдѣдѣтъ ся похоронѣ та зложено до мѣшонки въ грѣбницѣ костела Капуцѣнбъ. Въ субѣту вѣдѣдѣтъ ся богослужѣвъ помѣнѣльнѣ. Посѣдѣвъ въ обѣдѣ похоронѣмъ спонуканій выходячимъ Зелеными свѣтами. Жѣлоба двѣрѣва будѣ трѣвати шѣтъ тыж дѣвъ, почавши вѣдѣ 22 мая, першій чѣтѣри тыжѣдѣмъ груба а дѣа послѣдній лекѣмъ.

— Прѣвѣду найстаршого сына покойного арх. Франца Фердинанда д'Есте дождали на двѣрѣцѣ зѣлѣзанѣмъ обѣ сестры аркиняжѣнѣ, а братѣ арх. Отто выѣхавъ бувъ напротивѣ до Ст. Пѣльтенъ. Арх. Францъ Фердинандъ заявлявъ ся ревными словами, а выгладѣ его бувъ неконче добрый, бо лице блѣдѣ и вымарѣвъ а хѣдъ непевный. Архѣанѣжѣи помагалѣ братѣ всѣмъ до позову и піднесѣвъ конѣрѣвъ его пѣлѣтѣта зъ огляду на вѣдѣровѣ. Якъ доносѣтъ Vaterland, арх. Францъ Фердинандъ не возмѣе участі въ похоронѣхъ, бо лѣварѣ хотѣтъ охоронити его вѣдѣ дальшихъ вѣворушенѣ. — Выдѣлъ краевый рѣшѣвъ высѣлати на похоронѣи депутатію, зложеноу въ маршѣлѣ гр. Баденского та членѣвъ выдѣлъ: д-ра Савѣана и д-ра Верѣчинского, а крѣмъ того уросѣти прѣзѣса вола Зеленого, щобы зложеноу вѣнцѣвъ зъ наувѣсѣю: W imieniu wdzięcznej reprezentacji kraju. Львівська рада мѣсця рѣшила высѣлати цѣмѣмъ кондольованіємъ до вѣдовъ арх. Маріи Терѣсы на руки гоѣмѣйстрѣ гр. Пенѣвѣнѣ та упрѣсѣти д-ра Цѣвѣана, щобы зложеноу вѣнцѣвъ зъ наувѣсѣю: „Nieodżałowanej pamięci Ar. Arcyksięcia Karola i Ludwika — wdzięczny Lwów“. Рѣвножъ вышлѣ рада мѣсця депутатію на похоронѣи, зложеноу въ прѣзидѣнта Мѣнацѣного та радѣмъ Мѣхалеского и Бардѣа. — Вчера передполуднемъ приймавъ намѣтѣнѣвъ кн. Самѣушко прѣдѣставѣтѣвъ калітулѣ и вѣлѣстѣвъ, котрѣ посѣщѣли аложити заявлєвъ своего співчути.

— Зъ „Народномъ Торговѣлѣ“. Сѣмъ маємо чѣсть подѣти до вѣдомѣтъ, що при складѣ нашого Товариства у Львовѣ [рынокъ, 33.] отворѣли мы зновъ компанію до свѣдѣвъ для ужитѣку П. Т. нашихъ гѣстѣвъ. — Дирекція.

— Вѣправѣ мѣшаного хорѣ тов. „Львѣвскій Бѣонъ“ вѣбдудѣтъ ся завтра въ пѣтѣнцію о годѣвъ 7-й, вечеромъ въ компаніяхъ „Русѣон Бѣсѣдѣ“. Зъ огляду на близѣйшій концертъ зѣмѣвъ выдѣлъ всѣхъ членѣвъ, щобы явили ся точно и въ компаніѣ. — В. III.

— Торжественна инсталляція митрополита Аркинядіи Чуперковича вѣдѣбула ся 19-ого с. м. въ катедральній церкѣвъ въ Чернѣвѣцѣхъ. Площа передѣ катедрѣю була прѣбрана въ хоругѣи и вѣнѣки; передѣ нею бувъ установленій баталіѣвъ пѣхѣтѣи зъ музикѣю. Депутатіа зъ трѣтъ сѣнѣкѣи и трѣхъ мирѣнѣвъ, вѣправѣдѣла сѣредѣ звуку двѣнаѣвъ митрополита до катедрѣи, а вѣдѣтѣвъ удала ся до прѣзидѣнта гр. Гоєса, яко цѣсарского комисарѣя для патріотизма. Сѣредѣ выстрѣлѣвъ зъ мѣдѣрѣвъ и звуку двѣнаѣвъ у-вѣйшовъ прѣзидѣнтъ до церкѣи, повѣнчанный митрополитомъ въ сѣнѣстѣнѣи духовѣнства. Прѣзидѣнтъ сѣвъ на цѣсарскѣмъ трѣнѣ, а митрополитъ ставъ на подѣмѣшенѣмъ мѣсѣца на сѣредѣ катедрѣи, навколо него установѣло ся духовѣнство. Вѣдѣчитѣно попередѣ имѣнованѣ прѣзидѣнта гр. Гоєса цѣсарскимъ комисарѣмъ для интронизаціи, зъ нѣмѣцѣй, волѣсѣй и русѣй мѣвъ, а обѣля зновъ дѣкратѣ имѣнованѣ митрополита, такожъ у всѣхъ трѣхъ краевыхъ мѣвахъ [по нѣмѣцѣи читѣвъ радѣмъ Помѣе, по волѣски секретарѣмъ Грѣбовскіи, а по русѣи секретарѣмъ Сѣвѣраковскіи]. По вѣдѣчитѣноу дѣкрѣтѣвъ наступѣла интронизація. На цѣрѣмовѣ прѣзидѣнта вѣдѣповѣвъ впр. митрополитѣ по нѣмѣцѣи, що будѣ всѣмъ силами стрѣтѣти ся спѣнѣвати свою высокую задачу, маючи на оцѣ высокую побѣдѣнѣнѣтѣво православнаго церкѣи, а промовѣ свою законѣнѣвъ оклакомъ въ чѣстѣ цѣсѣарѣ; хоръ пѣтѣмѣвъ вѣдѣсѣвъ народный инѣвъ по волѣски. По сѣй церемоніи вѣдѣчитѣвъ конѣи старѣеи сѣвѣтѣнѣвъ Рѣуєвъ по русѣи имѣнованѣ архѣмѣандрѣта Каліѣвѣскула заступникѣмъ сѣвъ. Сѣмѣду при интронизаціи. Оба архѣмѣандрѣти митрофѣорѣи Каліѣвѣску и Кѣубѣвъ поповѣдѣли годѣмъ митрополита на его трѣнѣ, де о. Каліѣвѣску мавъ чѣ по волѣски и по русѣи промовѣ, заповѣнѣючи митрополита о послугѣ ему цѣлого кляра и мѣрѣвъ и бажаючи ему осянѣнѣе вытѣченѣи цѣли. По вѣдѣчитѣноу грамотѣ вѣдѣвъ ся Сѣмѣду наступѣло архіѣрейскѣе богослужѣвъ въ волѣсѣй и старѣославѣнскѣй мѣвъ. По богослужѣнѣю вѣдѣпровѣдала зновъ депутатіа въ тѣмъ самѣмъ порядѣю якъ при повѣнчѣтѣ, прѣзидѣнта гр. Гоєса, а обѣля митрополита домѣвъ. „При цѣлѣмъ торжѣстѣвъ — якъ стверѣджує „Букѣвина“ — слѣдѣна була рѣвно правѣдѣтъ мѣжъ Волохами а Русѣянами и за се Русѣины вѣдѣчний компетѣнтѣмъ сѣвѣрамъ; не

хай же русѣій народъ знає, що ѣ найвышшій сѣвѣры маюють его права. Торжѣстѣво скѣнѣчѣло ся, впр. митрополитѣ Чуперковичѣ ажѣ вѣвѣдѣный у всѣхъ сѣвѣхъ права. Нѣхай-жѣ будѣ ему судѣно правѣти православною церкѣвою довѣмъ лѣтъ на свѣдѣчѣнѣе добро всѣхъ православныхъ вѣрѣныхъ, такъ Русѣнѣвъ якъ Волохѣвъ“

— Послы русѣій [зѣдѣвъ ся вѣмѣмѣвъ] мають на Зелѣній свѣтѣ — якъ доѣдѣуєвъ Kutjer Lw. — зъ вѣнѣчитѣми п. Барѣвѣнского зѣвѣхѣтѣсь до Стѣнѣславѣона на нараду. Kutjer замѣчѣвъ, що по фатальній рѣли, яку п. Барѣвѣнскій зѣ то-варѣшѣми вѣдѣсѣвъ у Вѣдѣнѣ въ чѣстѣ дѣбѣтъ надѣвъ реформѣю выборѣмѣю, жадаєтъ маюуючѣи себе посѣлъ, а передѣвѣмъ пп. Окунескій, Ноѣаковскій и Остапчукъ, не маюють вѣзѣти участі въ тѣмъ конвѣнѣнѣтѣ.

— При вѣчерашнѣмъ доповѣнѣмъ выборѣмъ двѣхъ радѣмъ мѣсѣта Львѣва [на мѣсѣце по-мѣрѣмъхъ радѣмъхъ жѣдѣвъ Гершмана и Шпрѣ-хѣра] пѣнѣного зѣдѣтъ ся не выбранѣо, бо голосѣ розѣстрѣлѣли ся на кѣлькѣнаѣнѣвъ кандидѣтѣвъ и трѣба будѣ зновъ переводѣти тѣсѣнѣшій выборѣи. Позѣаякъ хрѣстіанскій комитѣтъ не прѣ-стѣли на прѣдложѣнѣе жѣдѣвъ, щобы голоѣуѣвати на одного хрѣстіанѣина в одного жѣдѣта, то жѣдѣи солідарно голоѣуѣвали на двѣхъ жѣдѣвъ [на радѣи Шмѣльѣсѣа и на Тома]. Жѣдѣнѣскій кандидатѣи мѣла надѣ 1,300 голосѣвъ, а хрѣ-стіанѣевскіи 1500—1600 голосѣвъ розѣстрѣлѣли ся. На кождѣй спѣсѣбѣмъ оба жѣдѣи прѣйдѣтъ до тѣсѣнѣшѣного выборѣи.

— Огнѣ. Въ недѣлю въ нѣчи выбухъ въ Мѣколаєвъ надѣвъ Дѣвѣстромѣ огнѣвъ загорѣдѣ одного мѣщѣнѣна пра голоѣвѣмъ гѣстѣнѣи. Огнѣвъ догѣлѣнула мѣла дѣтина господѣря и обѣдѣла плачевѣи рѣдѣчѣвъ, одѣнѣвъ рѣтуѣвъхъ бувъ уже неможѣливій, бо горѣвъ цѣлѣмъ дахѣ шѣпы. Въ коротѣмъ чѣстѣ огнѣвъ розѣшѣрѣвъ ся на су-сѣдѣній загорѣи и вѣнѣчѣвъ двѣ домѣи и будѣнѣи чѣтѣирихъ господѣрѣвъ. Зѣвѣдѣи даѣе сѣльскому доѣвѣи огнѣвъ не навѣвъ ся на дальшій частѣ мѣсѣтѣи, бо прѣладѣвъ до тѣшенѣ [якъ намъ пишѣтъ] въ Мѣколаєвъ майже нема; въ чѣстѣ выбухѣ огнѣу не було навѣтъ бѣчѣвъ зъ водою и до тѣрѣва у мѣсѣтѣ вѣповѣнѣвала водою пороѣнній бѣчѣи вытѣгнѣній въ маѣстрѣту. — Въ Куѣна-сѣвъ коло Болѣшовѣвъ выбухъ двѣ 15 с. м. доѣвѣта на обѣварѣ двѣрѣкѣмъ зъ незѣмѣдѣже-ного причинѣи небѣспѣнѣчній огнѣвъ и трѣвавъ до 2-ои годѣи въ полудни. Въ наслѣдѣмъ сѣль-ного вѣтру небѣспѣнѣчѣвъ грозна цѣлому сѣлу, але зѣвѣдѣи свѣрѣгнѣій помѣчи стороѣи огнѣ-вопъ зъ Болѣшовѣвъ уратѣвано сѣло, лише въ двѣрѣ цѣлѣмъ выгорѣло. — Въ Куѣновѣ коло Рѣгѣтина спѣлѣло ся сими дѣлами шѣтъ вѣдѣварѣдѣ сѣльскихъ. Шѣеда бѣльше якъ сѣмъ тысячѣ ар. — Въ Олѣрѣи коло Лѣвѣо-ного [якъ намъ зѣ-вѣдѣтамъ пишѣтъ] горѣло двѣ 16 с. м. вѣдѣ ударѣ грому десѣтъ вели-кихъ будѣнѣвъхъ крѣмъ мѣнѣчѣхъ ставѣокъ, кучѣ, а все то була власнѣтъ пѣтѣвъхъ госпѣ-дарѣвъ. Крѣмъ одного, котрому лише стѣянѣя погорѣла, и то обѣзѣченѣа, всѣ прочіи госпѣ-дарѣвъ осталѣсь безъ хѣтъ и будѣнѣвъхъ госпѣ-дарѣвъхъ. При досѣтъ свѣдѣнѣмъ вѣтрѣ годѣи было ї думѣти о рѣтуѣку, бо въ пѣвъ годѣи всѣ будѣнѣи стояли въ огнѣ. Нѣщѣсте було бы вѣнѣшло ще бѣльше, якъ бы не скоро помѣчъ вѣдѣдѣтъ тарѣтку, котрѣй сѣйчѣвъ наѣсѣвъ зъ сотѣкою людей та ѣ зъ сѣнѣвѣкомъ, п. п. Потѣчка, начальѣнна стѣціа въ Лѣвѣовѣмъ, котрѣй прѣ-вѣвъ зѣлѣнѣнѣиоу на мѣсѣце людей и сѣнѣвѣку зѣ стѣціи. За се вѣлѣжѣтъ ся вѣмъ вѣдѣ пого-рѣльѣцѣвъ шѣра прѣлѣдѣна подѣна. Доля погорѣльѣцѣвъ незавѣдѣна; будѣчи въ чѣстѣ выбухѣ огнѣу въ полѣ, не могли нѣчого уратѣвати. Шѣеда выносѣтъ щѣ-найменѣше 2500 ар. лише въ будѣнѣвахъ, крѣмъ обѣжѣи и домашного зна-дѣбѣ.

— О нумізматичній збѣрѣцѣ пок. єписѣпа Ступѣнѣнѣного подѣа п. Тѣтко Рѣвѣковѣчѣ зъ Подѣбѣжа, що 1865 р., коли пок. Ступѣнѣнѣи бувъ ще євѣндѣромъ митроп. конвѣнѣторіа у Львовѣ, поѣзѣзѣвавъ ему мѣдѣль бронзовѣи, вы-бѣтѣи на памятку прѣлѣучѣна Галичѣны до Авѣ-стрѣи. Бувъ се мѣдѣль бѣльшій и грубѣій вѣдѣ тѣлѣра. На мѣдѣли було прѣдѣставѣно: Сѣдѣтъ жѣвшѣна у корѣнѣ на трѣнѣ [цѣсарѣва Маріа Терѣса], а передѣ нею вѣлѣчатѣ на одѣнѣмъ по-лѣвъхъ коѣнѣвъ и складає передѣ ноги цѣлѣи пѣтъ хорѣуѣвъ. [Вѣдѣма рѣчь, що Авѣстріа за-брѣла Галичѣну не яко край польскій, але яко край русѣій, на котрѣй робѣла собѣ право тѣтуломъ короля Угорѣшны.] Щѣ за жѣтъ єписѣк. Ступѣнѣнѣного прѣсѣвъ п. Т. Рѣвѣковѣчѣ его сво-ѣяна о Лѣва Кѣлаковѣнѣа, котрѣи адмѣнѣструвавъ єписѣпѣскѣй добра, щобы постарѣвъ ся. зѣмъ сѣй мѣдѣль не пропѣвъ. Але єписѣкѣвъ неѣвѣомѣ по-мѣрѣ. „И зѣає ся — пише п. Т. Рѣвѣковѣчѣ въ „Букѣвинѣ“ — тѣа для Русѣнѣвъ авѣстрѣй-скіихъ вѣжѣна памятка на вѣнѣи пропѣла, а мо-же апѣ то уѣмѣсѣе аѣвѣрѣнѣвъ, щобы не подѣжѣ-ловѣти у Русѣнѣвъ авѣстрѣйскихъ надѣвъ, що они маюють, ако Русѣины матѣ въ Авѣстріи будѣ-чѣну.“

Надѣсланѣ.

Rohseidene Bastkleider Fl. 8.65

his 42.75 per Stoff z. kompl. Robe — Tussors und Shantungs-Pongees — sowie schwarze, weisse und farbige Henneberg-Settle von 35 kr. bis fl. 14.65 per Met. — glatt, gestreift, kariert, gemustert, Damaste etc. (ca. 240 versch. Qual n. 2000 versch. Farben, Dessins etc.). porto- und steuerfrei ins Haus. Muster umgehend. Dupliertes Briefporto nach der Schweiz. 16 (3) Seiden-Fabriken G. Henneberg (k. u. k. Hofl.) Zürich.

Науа штѣва и література.

— „Бібліѣтѣки для русѣиоу молодѣи“ подѣ редакцію Юліана Васѣльского въ Колоѣмѣ [а друкованѣвъ въ Перѣмѣшлѣ въ друкарни Пѣнѣтѣвѣнѣа-Дѣулявѣского] вышѣмъ выдѣуєвъ Х-ий а томъ XV-ий и мѣстѣтъ въ собѣ [на 117 стрѣнѣвахъ 16-ий] истѣричѣну повѣсть Ю. Варѣвна „Рѣманѣвъ, князь Галичскій“. Цѣна сѣго выдѣуєва 26 кр. [Перѣдѣлата на цѣлѣи рѣкъ кѣштує лише 1 ар.].

Господарство промыслов и торговля.

— Ц. к. Дирекція руху залізниць державних оголошує:

Австро-угорсько-російський рух граничний. — З 1-го дня 1. липня 1896. увійде в дію для повного руху граничного додаток I. до тарифу часті II. зшитка 1. з 1. серпня 1895.

Телеграми „Діла“

Відень 21. мая. Міністерство скарбу видає розпорядження про обсяг діяльності податкових інспекторів. В подорожках службових мають вони підлягати, чи виконувати розпорядження міністра скарбу щодо поведінки властей скарбових з сторонами; мають довідуватися особливо у вхідних про бажання на селення. В разі жалоби на поведінку властей скарбових з сторонами мають перевіряти справу в короткій формі і в разі потреби вдавати справу вишній власті.

Берлін 21. мая. Дієвники пишуть, що по прагноту на залізницях в Альберт доставляють президент французької Форть внаслідок телеграми з обличчям вхід вільного цесаря та заради показав би російському послові, щоб виставити подібну телеграму також вхід царя. Аж коли сирваді надійшла і ся, тоді оголошено об'являти. За те посол російський радив президенту вийти на повстання царя вдови на французькій границі.

Трієст 21. мая. Утворюють сюди чимраз більше перед холерою в Александрію.

Виказ складаних жертв.

— Для русом Бурми м. св. Іоана Христителя в Дрогобичі зложив ласкаво за част вхід грудня 1895 р. Р. Т.: Хв. Каса охочности міста Дрогобича 25 зр.; п. Гаудинг учитель складку з конференції учить в Дрогобичі 340 зр.; з пуща Руского касина 834 зр.; п. Титъ Рєвакович радник ц. к. суду в Подбужі 1 зр.; з вечерка „Маланка“ в Руском касині 2 зр.; з коляди в Стебнику на руки о. дек. Стев. Хилія 5 зр.; о. Ник. Ивановський пар. з Модрича 5 зр.; Хв. Каса задаткова в Дрогобичі 50 зр.; Ромцо Погорельці 1 зр.; п. Гизовський пар. учить в Ложка 20 зр.; п. Арндт пров. гімн. в Дрогобичі 20 зр.; п. Мачек ц. к. суду в Дрогобичі 1 зр.; о. Генр. Ільницький пар. в Унятич 1 зр.; о. Дан. Грицай пар. з Михалевиці 1 зр.; п. Марія Тиховичева з Перемишля 3 зр.; о. Сим. Кульчицький з Рыбичів 50 зр.; п. Пачеоньовський учить в Східниці 2 зр.; о. Сим. Цетварський катихиз гімназ. в Дрогобичі 1 зр.; о. Ів. Отто парох Лышів 2 зр.; п. Франц Левицький ц. к. суду в Дрогобичі 2 зр.; п. Ониско поштомейстер в Бориславі 395 зр.; чистий дохід з вечерка з танцями 697 зр.; о. Гріг. Гонтарський парох в Ласові 2 зр.; п. Кия-

чикевичева меценасова в Дрогобичі в карт 84 зр.; о. Петро Кошалкевич парох Трускавиці 2 зр.; п. Теофіл Яблонський купец в Дрогобичі 1 зр.; п. Степін в аматорського представлення театрального 1744 зр.; о. Ник. Ясницький пар. в Попельні 1 зр.; о. Вас. Гоповський висел. декан в Ролева 1 зр.; п. В. Коосак урядник магістрату в Дрогобичі 40 зр.; п. Ів. Мицавка нотар. кандидат кошти з виграного процесу против п. Тавбенфельда 2145 зр.; за ініціативу о. Козаневича декана з Мишковиць складку в вагоні при повороті з похоронів бл. п. еп. Юл. Пелеха 330 зр.; складка на весілля Вн. Дуткевича з Вн. Ивановскою в Модричі за ініціативу п. Нагорного 1330 зр.; о. Мудрак парох в Губич корець бульби; п. Савин гоподар в Губич чверть корця бульби; Хв. Рада поштов в Дрогобичі 100 зр.; п. Т. Малишевський п. Савеніч 6 зр.; п. Мицавка 310 зр.; п. Кароль Кульчицький поштомейстер в Східниці 2 зр.; п. А. Крижановський антикар в Дрогобичі 2340 зр.; з пуща при благословенно основані дому Бурми 472 зр.; о. Ю. Немылович игумен о. Василиан в Дрогобичі 10 зр.; о. Савакій в Східниці 150 зр.; Хв. читальня „Провісник“ в Дрогобичі на Захороні на руки п. Гаудинка 1 зр. — Дікуючи щиро за зложені жертви, поручаємо Бурме ласкавий опік на дальші! — За виділ Бурми: П. Кмита предсидатель. В. Бемі секретар.

Переписка Редакції и Адміністрації.

— Вп. Ю. Па. в Яр. Адреса: Rev. I. K. Russ. Catholic. Priest. Shamokin Pa. Franklin Street South. 144. — Вп. М. Га. в Па. До кінця мая прийдє ще 2 зр. — Вп. З. Ки. в Ме. Рахунки годять ся. — Вп. И. Сл. в Яр. На сей рік вичащено 950 зр. — Вп. А. Ру. в Но. За П. квартал. прийдє ще 375 зр. — Вп. К. Ба. в Пб. вв. Заплачено до кінця цєбтя. — Вп. И. Са. в Дс. Ще 50 зр.

НАДОСЛАНО.

Зміна льокалю.

Найдовішій оклад товарів оптичних и механічних

ВЕНЕДИКТА КОПЕРНИЦКОГО
під „Коперникем“
перенесений до нового льокалю при п. Галицькій ч. I
По цїнах найдовішних вешодна виборі окуляри, цєкери, лорнети, барометри, термометри. — Напрямі лансированє а вїдєвєнє. — Угрозє електричних двобічєв. — Виселєнє вв провінції водворєнє
Адреса: Опітєв Коперникєв Львєвє плєщє Галицька ч. I.
65

ПОДЯКА.

Сини уважаємо за свій обовязок зложити сердечну подяку Хв. товариствам „Провісник“ и „Мени Шевченка“ за дарь книжочок нашому убогому товариству ремісників „Помбч“.

Нехай Господь Богъ благословить Хвальний товариства и нехай число вх членовъ ростє в тысячє, а труды вх на галицко-руской ввї нехай вїдєдуть стократї плоды!

Вдє товариства „Помбч“ в Пбдгайцях.

Свящ. Володимиръ Богачевскій предсидатель. Іоанъ Кукма.

Машинки унів. до третї мїгдалов. булок, цукру и т. п. по 150 зр. Машинки американскї до сїкє мяса по 350 и 4 зр. Сїта волосянї по 1, 130 и 160 поручє Петро Хмєлєвскій, торговля зєлєна у Львєвє, плєщє Капітульна 1 (напротїв катедрї).

За 2 зр.

переробляю кож-дї найбільше збитї матераци цїлкомъ яєз новї. Старї кождрї прїймаю до порєвнє. Іосифъ Шустєр, ул. Копєрникє ч. 7 у Львєвє. 86 9—30

Въ Щавниці

вїла и пенсіонєт Марїи Бернєцкєй — найпрїємнїше мїсцє побуту — цїлий рїкь отворєнї. 142 Зголєшенє листовї. 4—10

Котва Liniment. Capsici compos.

зє апікє Рїхтерє в Празї, зєвїстє знаменїтє усїрїєнє бєль вїтрає; вє цївї по 40 зр., 70 зр. и 1 зр., нахєдїтє ся у вєсьх апікєсах. Трєба жєдєтї єє загальнє улюблєнє сєредствє домєвє засєвєдї лїшь єловємє

Рїхтерє ліментє зє „кєтвєю“ и для острєжєнє брєтї єлїємї лїшь зє зєвїстєю мєркєю охорєннє „кєтвєю“ бє вно такї сєтї правдї. Рїхтерє антика підє „Бєл. Львєвє, Прага.“

ОБЕЗПЕЧЕНЯ ВѢДЪ ГРАДУ

прїймає
п. к. уприв. Товариство обезпечєнїя
Австрїйскїй Фєніксъ
бєзъ зєбязєзанїє до дєплєтї прїємї, лїшь зє зворєтємъ половинї чїстєи прїємї вє случєю нєзголєшенїє шкєдї.
Блєжнїє вїформєціє удїляє Гєнєралънє Рє-прєзєнтєціє вє Львєвє пл. Марїєвскє ч. 8, а такожє агєнціє у вєсьх мїстєхъ и мєстєчкєхъ на провінціє.
144 3—4

ЧАЙ

правдивый китайскій
вє оргїнальнїхъ нашїхъ 1/4 фт. пачкєхъ по: 40, 50, 60, 70, 80, 90, 100 и 125 зр.; — вє 1/8 фт. пачкєхъ по: 20, 25, 30, 35, 40, 45, 50 и 63 зр. ЧАЙ порошєкъ по 1 зр. 20 зр., 1 зр. 40 зр., 1 зр., 65 зр. и 2 зр. за фунт.
Прї замєвлєнїяхъ нємєншє 2 фунтєвъ прї порошєкѣ 3 фунтєвъ вїсылємє фєрєнкє; прї вєдєврѣ 6 фунтєвъ дєдємє 5% вє тєварѣ.
Зє повєжєнємъ
НАРОДНА ТОРГОВЛЯ.
19 19—0

МАРІЇВКА ЗАВЕДЕНЄ ВОДОЛѢЧНИЧЄ

коло Львєва п. Львєвѣ
вє гарнїй вєсѣ вѣтрєвѣ заслєнєнїє околїцє, оєрєжєнє лѣсємъ по бєльшїй частї чєтїнїмъ, вєлїкїй комфортъ, комплєтнїй урєдженє вєдєлєу гїдропєчївнєю, новї вєжнїй урєдженє и заповєдженє, двєкомєрєвї єлєктрїчнїй купєлє сїстємї профєсорє Гєртнєрє, Lignisulfid-ингалєціє. Гїм настїкє и т. д. Знаменїтє кухнє у вєлєснємъ зарїєдѣ. Цѣнє умѣрєкованїє. Стєлє а дєшєвє комунїкєціє. Лїкарь управлєнїє: Дрѣ Ієсєфъ Лїппє, (вє замѣ прєкїєвєчїє вє Мєрєвѣ) бєжнїй асїєнтєтъ загєлѣ полїклїнїкї у Вєднє, учєнїєкъ проф. д-рє В. Вїнтєрнїцє, довгєлѣтнїй управлєтєлє першєрєднїхъ заведєвє водєлєчнїчєхъ. Блєжнїє вїформєціє удїляє: Зарїєдъ Марїєвкї почтє Львєвѣ. Тєлєфонъ ч. 84. УВАГА: Стєлє спусчєвї, лугї оєушєнїє.
145 3—3
МАРІЇВКА

КОНТОРА ВѢМѢНЫ

ц. к. уприв. гєл. аңц.
БАНКУ ИПОТЕЧНОГО
купє и прєдєє
вєсь єфєктѣ и мєнєтѣ
по курєвѣ дєннїмъ нєйтєчнїйшїмъ нє вчїслєнїємъ цѣнєкє прєвїзїє.
Якє добрє и пєвнє льєкєціє поручєє
4% лїстѣ ипотєчнїй корєвнї
4 1/2% лїстѣ ипотєчнїй
5% лїстѣ ипотєчнїй прїємїованї
4 1/2% лїстѣ товариствє прєдїєтєвєго зємєлєго
4 1/2% лїстѣ Банку красєво
5% облігєціє комунєлїнї Банку красєво
4 1/2% позїчкє красєву гєлїцкєу
4% позїчкє красєву гєлїцкєу корєвнєу
4% позїчкєу прєпїєнєцієу гєлїцкєу
5% „ „ „ „ бєжєвїєнєскєу
4 1/2% „ „ „ „ угєрєкїхъ зєлѣзницѣ держєвнїхъ
4 1/2% „ „ „ „ прєпїєнєцієу угєрєкєу
4% угєрєкї облігєціє индємнїзєцієнїй и вєсьлєй рєнтѣ авєтрїєкїй и угєрєкїй
вєсь тѣ папєрѣ Конторє вїшїєнї Банку ипотєчнєго вєє купє и прєдєє
по нєкєрїєнїєнїєнїєхъ цѣнєхъ.
ЗАМѢТКА: Конторє вїшїєнї Банку ипотєчнєго прїймає вєдѣ П. Т. купєчїєхъ вєсьлєй вїльєсєванїє а зємє платїтї мїсєцєвї папєрѣ цѣнїй, такожє запєшїєй купєцїє за вєдїєнїємъ єє прєвїзїємъ, а замѣщєнїє лїшь за вєдїєнїємъ єє прєвїзїємъ єє прєвїзїємъ.
Дє євєкѣтѣ у котрїхъ вїшїєнїє купєцїє, дєстєлєлє новїє арєштїє купєцїє, зє зворєтємъ мєстѣмъ, котрїє сємъ поєсєнїє

УЧИТЕЛЬ

оргєнъ рускєго товариствє пєдєгєгїчєснєго двє тїжєднєвнїєхъ пєдєгєгїчєснє-нєукєвнїє, вїхєдїтє вєдѣ 1 чєрвнє 1896 р. у Львєвѣ ул. Вєрмєнєскє ч. 2. Прєдплатє на цѣлїй рїкъ 3 зр., на пєлѣ рєкє 160 зр. на чєрѣтє рєкє 1 зр.

САССѢВЪ коло ЗОЛОЧЕВА

Завєдєнє водєлєчнїчє
підє управлєнїє д-рє Гнєтє Мєзаннє
бєдє отворєнє днє 1 п. єт. чєрєвнє 1896.
Блєжнїєхъ повєснєнє удїляє зарїєдѣ. 130 7—15

„ДНѢСТЕРЪ“

ТОВАРИСТВО ВЗАИМНЫХЪ ОБЕЗПЕЧЕНІЙ
у Львєвѣ ул. Вєлєвє ч. 11.
першє и єдїнєкє рускє товариствє асєкурєцієнє, прїєнєчєнє Вєщ. Духовєнєствєу и вєсьхъ вѣрнїмъ чєрєзъ Вїпрєсєв. Мїтр. и Прєсєв. Єп. Ордїнарїєтї вєсьхъ трєхъ Єпархїє, єбєзпєчєє бєдїєвнїє, скєтѣ, гєспєдєрскїє вїєрєдїє, зєбжє вє зєрнї, и сєлємъ, євнє вє стєгєхъ и бєдїєнїєхъ прєтївѣ шкєдѣ огнєвнїхъ за мєжїєвнє нєнїєнїєшєю оплєтєю.

Шкєдє лїквїдуєтє ся и вїплєчєє ся сєйчєсѣ по пожєрѣ, а дєговєрѣ зєлєчєнїє зє першїмъ Товєрїєствємъ контрєсєкурєцієнїмъ подєкєтѣ „Днѣ-єтєрѣ“ мєжїєбѣ єбєзпєчєвєтїє и вїплєчєвєтїє и нєвїшїє єуїє.

Пєлїєсѣ „Днѣєтєрѣ“ прїймає Банкѣ красєвє прї позїчкєхъ ипотєчнїхъ.

На жїтє мєжїє єбєзпєчєтїє ся чєрєзъ „Днѣ-єтєрѣ“ пєслє вєсьхъ мєжїєснїхъ комбїнєціє вє Товєрїєствѣ вєзїмнїхъ єбєзпєчєнїє вє Красєвѣ, котрє дєє якѣ нєкєрїєнїєнїєнїє услєвїє, и вїдєє пєлїєсѣ и квїтї вє рускѣмъ яємѣцѣ.

Товєрїєствє вєзїмнєго прєдїєтѣ „Днѣ-єтєрѣ“, стєварїєшєнє зарєєстрєовєнє зє єбєжєнєю порукєю, вїрїєнїємъ вєдѣ євнїхъ єлєвєвѣ и трєтїєхъ лєвѣ вєклєдїє до єнєрєцїєовєнїє по 5%. Гвєрєнціє цѣлєвїтє. Удѣлїє по 50 корєвнѣ. Позїчкї удїляєтє ся тєльєю вєлєстєлємъ рєєлїєстєєнїє, вїплєчєнїє вєдѣ тєгєрєвнѣ, за порукєю двєхъ єлєвєвѣ. Зє позїчкє вєдєтєєє єє дєсєтє частїє на удѣлѣ.

Зголєшенїє о удѣлєнїє агєнціє вє мїсєцєвєстєхъ, дє „Днѣєтєрѣ“ нє є зєстѣлєнїє, прїймаєтє ся.

Зголєшенїє о удѣлєнїє агєнціє вє мїсєцєвєстєхъ, дє „Днѣєтєрѣ“ нє є зєстѣлєнїє, прїймаєтє ся.

Виходить у Львові щодня (крім неділі і руських свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найважливіших новітніх“ виходить во вторник, а в четвер і п'ятницю на переміну разом з „Діло“.

Передплату і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень ул. Коперника ч. 11, а Бюро газет ул. Кароля Людвіка 9, і А. Олександровського ул. Килинського 2; — у Ярославі Л. Крайновський; — у Відні: М. Dukes, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Seilerstätte; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; В. Франкфурт і Гамбург: М. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „Діло“ і належність за інсератами платити у Львові.

ДІЛО

Передплата на „Діло“ з літер. додатком:

в Австрії:		за границею:	
на цілий рік . . . 18 зр.	на цілий рік . . . 24 зр.	на цілий рік . . . 18 зр.	на цілий рік . . . 24 зр.
на пів року . . . 9 зр.	на пів року . . . 12 зр.	на пів року . . . 9 зр.	на пів року . . . 12 зр.
на чверть року 4 зр.	на чверть року . . . 6 зр.	на чверть року 4 зр.	на чверть року . . . 6 зр.

у Львові:

на цілий рік . . . 16 зр.	на пів року . . . 8 зр.
на чверть року . . . 4 зр.	на місяць . . . 1 зр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Рекламация неопечатаній відбит від порта. Поодинокі чиселю коштують 8 кр. а. в. Оголошення змійки приймають ся по ціні 10 кр. відь одна сторінка інсератом або як місяць а в рубриці „Надоборне“ по 25 кр. а. в. Подарки і інші додосени приватній числять ся по 15 зр відь статків.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ

З Москви доносять, що з причини смерті архієпископа Кароля Людвіка відзначено назначений на дня 20 с. м. вечірний похід військових музик по містечку, а також і заповіджений в австрійській амбасаді бенкет. В ім'я царя і російського правительств з'явив ся у австрійського амбасадора в. Ліхтенштайна з кондольною російській міністер справ заграничних в. Лобанов-Ростовський; великий князь і князь сторонній, що тепер перебувають в Москві, приходили з тим же особисто. Крім того цар, котрий виступив о смерті архієпископа доставив скорбні виступи в. Ліхтенштайна, вислав сейчас телеграму до цесаря.

Болгарська княгиня Марія Людвіка, довівши до смерті свого дядька архієпископа Кароля Людвіка, вислала телеграму до Відня, а заразом через містра церемоній гр. Бурбулона і першого ад'ютаанта Стоянова переказала австрійсько-угорському дипломатичному агенту бар. Кальови вираз свого жалю і смуту. В ім'я болгарського правительства з'явив ся у бар. Кальови секретарь міністерства справ заграничних Бракалов, а окремо ще в кількох болгарських міністрів та в заступників болгарин у Відні доставив приручене, заявити міністрови цесареві доми в ім'я болгарського правительства співчувати в сумній випадку.

Чорногорська княгиня Милена вислала також телеграму до цесаря і до архієпископа вдовы Марія Терези.

До Москви на коронацію царську приїхала дня 20 с. м. цариця вдова, мати царя; повитали її на дворці зелізниці цар, цариця і великий князь. Того самого дня приїхали також: грецький наслідний престоло, болгарський князь, великий князь французький, велика княгиня мекленбургско-шверинська, князь чорногорський (такі приїхали) з обома синами і італійський князь Неаполі (наслідний престолу). Вечером по год. 9 відбула ся в під'їзді Петровської палати сценарія при участі 1000 співачок і оркестри, вложеної в 180 люда. Цариця слухала сценарія з балювою. Нарід, зібраний довкола палати, по кожній точці сценарія піднімав одушевлений неумовляючий оклик. Вчора відбув ся урочистий в'їзд царської пари до Кремлю при гомоні всіх дзвонів і стрільбі з пушок.

В Бєлграді вислано дня 20 с. м. до всіх членів комісії, що під проводом короля має зайняти ся уложенням нової конституції, корольське письмо, скликаюче комісію на наради. Комісія складає ся з 20 членів; з кожного стороництва належить до неї по 5, а 5 в такий, що не належать до якого стороництва.

З Софії пишуть до N. fr. Presse о цїкавій пригоді, яка зайшла в княжій палаті того дня, коли князь, вернувши з-за границі, прийнявши всіх дипломатичних заступників стороництва держав. По урядові привітанню запросив їх князь всіх на обід. При обіді мав князь виступити тоасть на здоровля всіх голов тих держав, що його узнали, а найстарший з дипломатів — а немцєв бельгійський заступник — мав відповісти тоастом на здоровля князя. Отже бельгійський дипломат уложив собі відповісти в відчатувати в своїм товаришам. Вей погодили ся на той тоасть. Але не було ще російського заступника Чарикова. Коли в він надійшов, не хотів виступити на прийнятій вже тоасть, мов би то для того, що в він не було агадін про султана. Бельгійський заступник замітив на те, що турецького комісара не буде на обіді і який не угодить, щоб перші слова в тоасть присвячувати султанові. Але Чариков так наставляв на своє та заявив, що він усуне ся, коли першого тоасту не призначать султанові. Тоді дипломатичні заступники порадили ся з собою і

повідомили о всім князю; а сей заявив, що не виступить жадного тоасту, то і відповіди не буде треба. Обід перейшов відтак мовчання.

З Крети доходить несповідний виступ. Убийства християн в Турквії лаяють ся день за день; побоюють ся, що готово леда день прийти до ворохобня. Екуменський патріарх вислав до революційного комітету письмо, уминаючи до спокою; але ледве, чи оно що допоможе. До Атенз утікають християне з Крети.

В Абессинії можна вже війну уважати за покінчену. Дня 18 с. м. віддали Тігран-цї ген. Бальдісері полонників, між ними також майора Сальзу, що то вів з Менеліком переговори. За те Італійці уступили з Адіграту; перед тим попували в пущі, що там були, в спалених 300.000 патривів караїнових а 6.000 пушечних.

Англії в Судані також, як доносять, змінили свій первісний план і не думають вже загнати ся далше наперед. Післядня стійка єгипетського войска з Дервішами щось не дуже мала повести ся, а завоювання Донголі не дає ся не так легким.

Іспанці на Кубі якось не можуть упорати ся з ворохобнею, хоч раз-в-раз розбивають ворохобників на прах. А тепер вистає там час слоти і жовти пропаганди, котра однак не займає тамшнього населення. Іспанія має жал до Сполучених держав, що спомогають ворохобню; для того мадридське правительство звернулось з дипломатичної дорозі до держав, європейських з тим, щоб схилити ті держави, що також в Америці мають свої справи, до спільних кроків против Сполучених держав. В якій мірі Куба гратиме через ворохобню економічно, досить згадати, що сего року тютюну зібрано там зямств давних 450.000 вазок лише 50.000, а вартість загальною вивозу зійшла з 12 мільйонів фунтів штерлінгов на 3 міль.

Король Корей, що все ще перебуває під охороною російського посольства, має вернути вже назад до своєї палати. Для його безпечности російське посольство вже утворило добре озброєну сторожу з людей певних і вучених російськими воєськовими. Давши розпорядження королю, видавши під впливом Япану, мають бути знесені. Король наміряє виступити на Корей нові закони, уложивши під впливом російського посольства. Настільки престолу має вибрати ся до Європи, щоб звадити світ та научити чогось.

Справи парламентні.

На вчорашньому засіданні палати послів при дискусії над ревізією катастру земельного промисля два члени кола польского, Струшевський і Чайковський. Пос. Струшевський запевняв палату, що коло польське завжди готове до жертв матеріальних для держави, але з другої сторони годять ся, щоб підоможено рільництву в теперішньому лихому положенні. Вказав, що Галичина платить за великий податок ґрунтового. — Пос. Чайковський заявив ся против загальної ревізії катастру, бо коли в 1880 р. при послїдній ревізії зайшла похибка, то нема запоруки, чи она і тепер не повторилась би ся. Вказував, що Галичина під виглядом економічності дуже лихо стоить, тож і не може оновити більшшх тагарів податкових.

Перервано дискусію, а під нараду прийшло нагледі вносене пос. Вашинського. В він вносено жадати ся від правительства, щоб оповісти, як високі запаси насосів з жонцем 1895 р., які видати покривано з тих запасів від 1893 р., щоб подавало при кождім бюджеті висоту надвишок насосів і способ їх зужитковани. Пос. Вашинський, мотивуючи вносене, заперечав, що він не знає ніякого певного о запасах

насосів. Планер говорив, що запаси виносити 200 мільйонів зр., Щепановський, ресеруючи сегодній бюджет, сказав, що лише 103 міль, а Бєллінський передаючи заявив, що запаси взагалі суть фінкцію. — Міністер Бєллінський виступив довшу промову, в котрій зазначив, що треба розв'язати надвишок насосів від запасів насосів. Запаси мусать бути, щоб була готівка під руками. В 18 насосах правительствених було запасів до 110 міль, в нас центральній буває декола і до 15 мільйонів запасів, але сих грошей треба на бжучий видатки. Надвишок насосів уживає ся на оплату купонів і на выкупні облігів саліварних. Впрочім з тих грошей видано 4 мільйони зр. для Любляни. В осени предложити правительству проект закона о способі ужити надвишок насосів, а поки що палата може виждати і не треба нагледі вносене. — Нагледі вносене відкинено.

На засіданні вечірнім дискусія дійшла до §. 21-ого, в котрім містять ся постанови, які мають бути опущені з континенту податку ґрунтового (чи 1/4 чи 2/4 мільйона зр.). Дискусія перервано.

Президент міністрів гр. Бадені відповів на інтерпеляцію молодого чеського до заборони з'їзду соколов чеських в Теплицях. Бєт се перша відповідь гр. Бадені на інтерпеляцію, котрих вносене до 11 на адресу президента міністрів і міністра справ внутрішніх.

Справи краєві.

[Ведені контроль над громадськими касами позичковими.]

Виділи краєвий податок слїдуючий комуналіт: На послїдній сесії соймової звернула комісія громадська увагу сойму на обставину, що після вказівки, предложених виділом краєвими соймом, — на жал не повних з причини недостатку дати з сторони кількох виділів повітових — в краю в майже 3.335 позичкових кас громадських, послїдуючих близько п'яти і пів мільйона зр. майна, що майно се побільшає відсотками рівно о кількості тисяч зр., що отже бідніша частина населення рільничого краю, для котрої кредит поточний за дорогим і непростим, повинна в тих касах позичкових платити дешевий і легкий кредит, що однак ті каси виставляють на застою і утрату капіталу, бо з рільничих сторін краю дають ся чуті нарікання, що визначені капітали остаеть довго в руках тих самих довжників, котрі платять лише бжучі відсотки, або котрим ті відсотки дописують ся до довжної суми.

В наслідок того домагає ся комісія громадська, щоб виділи краєвий точно розслїдїли справу і есентуально призначили ся над відповідними средствами зарад, а о результаті адав справу сойму. Виконуючи агадане поручення, розслїдїли виділи краєвий до всіх виділів повітових обжників, в котрім сконстатували на підставі звітів, що переважна частина позичкових кас громадських повинна свою задачу відповідно там, де она остаеть під беззастанною і систематично зорганізованою контролею виділів повітових. Са контрола лежить в він, що урядники виділу повітового велить ся перевіряти що найменше один раз в році, при нагоді люстрації кас громадських і рахунків громадських, також кас, книг, рахунків і скритих довжних позичкових кас громадських, звертаючи увагу передовсім на способ сплати капіталу і відсотків. Коли ж агадані каси в переважній своїй частині, завдаючи дійства і неопштовий опік репрезентації повітових, відповідать своїй задачі, то не може бути сумніву, що і прочі каси можуть бути правдиві до такого стану, щоб свою задачу сповняли.

Іде лише о се, щоб репрезентація повітових, в котрих повіт істнує але ведені позичкові каси громадські, хотїли щиро і прихильно заінтересуватись і заопікуватись агаданими касами, щоб репрезентація повітова взагалі уважала розвиток інституцій позичкових кас громадських в своїм повіті одним з найважливіших відділів, приналежних без сумніву по мысли §. 21 а. о репр. повіт. до економічного заряду повіту, щоб зорганізувала на той підставі систематичну контролу і не знеохочувалась переопані, які походять з вкоріненого від довжних лїт лїт лїт заряду місцевого. Після гадки виділу краєвого, до поборова сего для нас повдовідного заряду, виділи повітовий розпоряджає достаточними средствами в §§. 64 і 102 закона громадского і

в законі з 19 червня 1887 ч. 44 В. з. кр. о перейманню кас позичкових громадських в тимчасовий заряд повіту, а передовсім в інструкції виділу краєвого до того закона, виданої в порозумінні з намісництвом з 26 вересня 1887 р. ч. 32 В. з. кр. з 1888.

Систематичною контролею, котра є не лише правом, але і обовязком репрезентації повітових з §. 98. заз. гр. III. згаданого закона з р. 1887 п. §§. 10. і 15. наведеної вище інструкції, переанте каси має цїлї лише в упорядкувати, а відтак она має бути віддана назад громадї в заряд. Так зупорядкована каса при слїдуючій постійній контролі, повинна відповідати в відповіді своїх цїлї, як се доказують числені приміри.

Щоб мати погляд на теперішній стан адміністрації позичкових кас громадських і на наслідки контролі рад повітових над тими касами, вбрав виділи краєвий виділи повітові, щоб предложили ему до трьох місяців подрбний відповід:

1) В якій способі зорганізовані нагляд і контрола виділу ґрунтового над цїлою фондационної майна громадского, а тим самим і над фондациями громадськими, а коли такої організації нема, то треба вимислити причину сего браку і заявити, коли репрезентація повітова до введення дійсної контролі приступити.

2) В якій способі згадані вище нагляд і контрола були досі виконували, с. б. чи виставляють періодичних (кілько разів в році) постійних або лише випадкових комісій до кождої громади на місяць, чи виділи повітові жадать від громад предлядани книг і рахунків за дати їх перевірки і переведення тими способом постійної контролі над адміністрацією громадською, а вименно чи в якій способі веде ся контрола в дотеперішних позичкових касах громадських.

3) Які успіхи принесла дотеперішня контрола виділів повітових над згаданими касами позичковими. В тї цїлі мають предложити виділи повітові дані по можливості з послїднього року: дотично стану насосів взагалі, далше стану дійсно стягнених в сїм році капіталів а окремо відсотків, стану залогностей в капіталі і відсотках, вкїнци стану уділених позичок, а заразом для порівняння, о скільки можна, такі самі дані з давніших часів перед введенням контролі виділів повітових, а коли бы така контрола ще і нині не була, то з року н. пр. 1890.

Виділи повітові мають також розслїдїти подрбно і виділи краєвому згадані річниця предложити, чи н о скільки годять ся з дійстним станом рїчн зазвїд, піднесеній комісією громадською, що визначені з позичковими каси громадської капітали довгї лїта остаеть в руках тих самих довжників, котрі лише бжучі відсотки платять, або котрим ті відсотки дописують ся до давної суми, та яких средств ужила дос виділи повітові до ухилення агаданого надужиття.

Зміст одержаних справоздань подасть виділи краєвий до відомости сойму і назве поименом ті ради повітові, відь котрих справоздана в означеном річницї не одержать.

Рух в руських товариствах.

На засіданні головного виділу „Прогресс“ дня 19 н. ст. мав с. р. поладжено отей справу:

1. Помановано пам'яті помершого архієпископа Кароля-Людвіка через повстання з місяць.

2. З надбланих рукописів: першій п. заг. „Ради, як належить ратувати людей, котрим гроветь нагла утрата життя“ порішено звернути авторів, позаяк подібна вишючка вийшла вже наладом товариства 1893 року; другій, що обирає переклад шістьох відбитів д-ра Буйвіда з гігієни, передано до перечисланих д-р. Борковскому.

3. Вислано даром один примірник Народнописної карти України-Руси академічному товариству „Січ“ у Відні і п'ять примірників для французьких наукових товариств на рука п. Хв. Вовжа, літерата в Парижі.

4. Принято 13 нових членів.

а-1 Господарство промыслъ и торговля.

Змѣна локалю.

00000000! Д.зіп! Чя будешь тая со

6-5-2

6-5-2

З друкарні Наукового поз. ім. Шевченка під надзором К. Веллерівського.

ДѢЛО

Выходить у Львові щодня (крім неділі і руских свят) о 5-й година по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найвизначніших поетів“ виходить вівторок, а вівторок і п'ятницю на перехресті разом з „Ділом“.

Передплата і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „ДѢЛА“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Кароля Людвіка 9, і А. Ольшанського у. Казиміра 2; — у Іршаві Л. Крижановський; — у Відні: M. Dukes, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Selterstraße; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasensteins & Vogler I. Wallischgasse 10; В. Франкфурт і Гамбург: M. Haasensteins & Vogler.

Передплата на „ДѢЛО“ з нарахуванням за інсерат плати у Львові.

Передплата на „ДѢЛО“ з літер. додатком в Австрії: за границею: на північній рік . . . 18 гр. на північній рік . . . 24 гр. на північній рік . . . 9 гр. на північній рік . . . 12 гр. на чверть року 4 гр. 50 кр. на чверть року . . . 6 гр.

у Львові: на північній рік . . . 16 гр. на північній рік . . . 3 гр. на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попередню застереження. — Редакція неопечатаний вільний відкриття. — Подорожні членів коштують 6 гр. в. в. Оголошення змисли приймають ся по ціні 10 гр. в. в. одні сторінки інсератів або в. в. місяць в. в. рубриці „Надбавки“ по 25 гр. в. в. Подписи і інші довідки приватні числять ся по 15 гр. в. в. стишка.

Письма з Відня.

22 мая 1896.

[Розстріл в партіях політичних і клубів парламентарних. — Польське „коло“. — Розправа над податком ґрунтовим. — Міністерство Більєвський. — Руські посми.]

Немає ані одної партії політичної, ані одного з важливіших клубів в австрійській парламенті, до котрих би за пів року міністерства Баденського не вдерла ся розлада або сварня. Насамперед розпав ся клуб консервативів [гр. Гогенварта] через виступлення з нього в іменіх вліривалів, котрі й утворили „католицьку партію людську“. Відтак зачало показувати ся розривання між молодими Чехами і дійшло аж до атак д-ра Вашатого на Айма в парламенті. (Додати однак треба, що навіть найуміркованіші з молодих Чехів, ті, що найбільше дали ся приманити Баденському, вже дуже призадумують ся, чи не пішли они за далеко.) Малий розлад показав ся також серед антисемітів, бо скрайне крило німців націоналістів, під проводом давнього посла Шенерера і редактора Вольфа, котрі, як і уміркованіші націоналісти під проводом Штайнхендера, шло доси разом з „християнськими соціалами“, тепер відлучило ся, длатого, що Люебтер, хоча лише на якийсь час, зрозумів ся з вибору на бурмістра. Дальше німцями лівниці в парламенті, як і німцями-ліберальна партія в державі, став цілком розкладати ся. Насамперед виступав з нею оден з корабельців, проф. Зіс, відтак оден з провідників, наслідник Плєнера д-р Русь, зазначив публічно на зборах вторинного товариства в Авесігу, що партія мусить зовсім відродити ся, потім стали інші члени з нею виступати, і повне розбиття сен найчисленнішої в парламенті партії, котрі Таффеу не удало ся, єсть тільки питанням короткого часу.

Наконець і польське „коло“, котрого регуляція єсть найострівніша, де солідарність була найбільше, видимо тратити свою єдність, свою силу і свою повагу. Найтяжчим для него ударом було те, що д-р Леваковський не тільки відлучив ся, але і виступив з парламенту проти него та проти верховодячої партії польскої. Найновіша ж сварня між ексондзми і „демократами“ зашкочила „колу“ більше в опіні публічної, ніж те, що була доказана появленими в дійстві народолюбивими напрямками в ній. „Демократи“ вважають себе за властивих представителів народу та й обурились на ексондзів, що ті, за-для придбання собі популярності, прибрали роль приятелів люду, а при тій „демократії“ старають ся все і всюди показати свою Regierungsfähigkeit. До того прилучив ся ще давнійший антагонізм особистий [особливо між д-ром Леваковським і кс. Коппеншкнм] — і сварня, авантюра готова, досить верескливо, однак не глибоко сягаюча. Обидва ексондзи поведлись, а при тій в комунікатах до двохніх виказували свою гарячу любов до народу і своє мучеництво за ю. Богато комедія, мало правди, а досить компромісів для одних та й других і для цілого „кола“.

Розправа над ревізією катастрофи ґрунтового прибрала великий розмір, бо до генеральної ані в спеціальній дебати записало ся мно- жество бесідників, з котрих лише мала частка могла прийти до слова [навіть голова „аграрної єдності“ Лінбахер не прийшов] — але визначення ані бесіди не було. Най- більше розходило ся о те, чи тепершня сума всего податку ґрунтового має бути обнижена о дальшій оден мільон зр. [з чого, як виказує міністерство Більєвський] на звичайшій поволоні податківців припадає по 3 до 6 а враз з всякими можливими додатками щонайбільше по 10 до 20 вейцарів. Однак далеко важніша справа, т. є. щоби ґрун- товий податок був справедливо роздільний, щоби одні не платили за багато а другі за мало, як се н. пр. в Галичині дїє ся з хлопами і дворами, майже зовсім не була порушена; противно, в. Шварценберґ і бар. Діававі говорили о однакості інтересів більш- меншого посідателя, відгравуючи при тій ролі великих опікунів хлосків, хоча тиждень перед тим голосували против внесення Кайцля, уважляючого спеціально хлосків інтереси і даючого найбільшій частці хлосам опустити значно більший ніж приде з того дальшого мільона.

Міністерство дізнало знов часткового пораження в особі міністра скарбу. Д-р Більєвський доси оказував ся найщедрішим з всіх австрійських міністрів скарбу: на всякі видатки, продуктивні в непродуктивні, давав і готов був дати далеко більше, ніж его попередники, або ніж припускали загальна опіні а навіть самі інтересовані. Длатого его супротивлене обниженню податку ґрунтового о дальшій мільоні, коли згодив ся вже на опустити півтора мільона, зробило але вражіння і викликало опозицію майже з всіх сторін, — хоча д-р Плєнер або д-р

Штайнбах ледви чи й на тільки були би при- стали. Замітна була полемічна бесіда кс. Шварценберґа, котрий з одної сторони мав жал до тепершнього правительства за усуне- ння чеського намістника гр. Туна, а з другої сторони кокетує з молодими Чехами. Прийняв обниження 2/3-мільонного було з горы запев- нене, длатого і польське „коло“ рїшило ся з повний палаті голосувати за ним а против предложения правительства, хоч в комісії го- лосувало инакше.

З руских посмів, з котрих тепер в у Відні Романчук, Вахнянин, Барвін- ский, Подляшечкий і Мандичевский [приїхавши з три-недельного пробування в Карловых-Варах], записали ся до голосу з справ податку ґрунтового Романчук і Вахнянин, оба і до генеральної і до спеціальної дискусії, щоби певніше прийти до слова. Романчуков се не удало ся. Він перед-тим передав з яких 70 петицій в справі ревізії ката- строфи ґрунтового, то в був би очевидно гово- рив з дусь тих петицій. Не прийшовши до слова, виїхав через чеського посла Текляго поправку такого змісту: „В цілі усунення помилок і в грубих хиб в класованю пооди- ноких парцель має евіденційний урядник, при помочи начальника громади або его за- ступника, властителей і двох радою гро- мадської вибраних а рїчи свідомих мужів довіря з дотичнон громади, перевести до- ходжене на місці. Вислїдів тих доходжен будуть передані комісіям краєвим“. На жал — правительство не згодилось на те, бо евіденційні геометри мусїли би багато роботи на-ново робити, і длатого поправка перепала, хоча посми з різних сторониц стояли за нею. — Нині прийшов до голосу Вахня- нин. Він говорить складно о упослїдженю Галичини, о тяжком положеню галицьких рїльняків, як властителей більшого посї- дства так особливо хлосів, о еміграції, і стояв за обниженню податку о 2/3 мільона, як домагає ся посми з німцями лівниці і з польським „колом“. О „подібній крейцці“, про котру колись в „ДѢлі“ писав незабут- ний Навроцій, о поступованю евіденційних геометрів, о 10 мільонах надплачених гали- ційськими хлосами, о розличаючій класованю хлосків а панських ґрунтів, на котрі бу- ли нарікання навіть в польськом „колі“ а на що все жалують ся рускі хлоси в петиціях, з котрих одна поміщена в повадї основі в етенографічних протоколах палати по- смів, — не згадав нічого...

У. С. Поступишин.

Справи парламентарній.

На вчорашнім засіданю з дня 21 мая відчитано інтерпеляцію посла Роман- чука в справі перепон, які турнавський староста п. Більєвський ставить шареню тве- рести.

На вчорашнім засіданю палати посмів звіднено дебату над проєктом ревізії катастрофи ґрунтового і прийнято его з другім читаню. Знижена головної суми по- датку ґрунтового о 2/3 мільона ухвалено всіма голосами против 6 голосів [Пернерсторфе- ра, Кроваветера і чотирох ліберальних по- смів з міста Відня].

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Першим віцебурмістром Відня вибрано вчера д-ра Люебтера 95 голосами, 41 голосом дїстав Феллер. Другим віцебур- містром вибраний Наймаєр. По виборі про- мавляв оба. Д-р Люебтер зазначив з при- тиском потребу зміни статута громадського, бо тепершній має багато недосадків, котрі дозволяють правительству хоч-би і зовсім знести автономію міста. Так само указав на потребу зміни ординації виборчої для ра- ди міської; ординація та повинна бути спра- ведлива і обіймати шарові круги населення. Д-р Наймаєр указав на німецький харак- тер Відня та на те, що Відень є столицею монархії. Відтак зазначив потребу свободної школи, незалежності учительського стану, за- безпечення народної просвіти в німецьком дусі а християнської молоді перед впли- вом жидівським, на задачі економічні, на потребу зважання промислового стану, що на- ходять ся з сумним положеню.

Урочистий вїїзд царської пари з Пе- тровської палати до Москви, що відбув ся позавчера, так описують телеграми: День хо- лодний, небо замірене. Дорога, куди має пе- реходити похід, і всі білий уліці пристро- єні з небувалою выставкаю. Хоругви з рос- сійських барвах, имена, погруді і портрети царської пари стоять вкна домів. Вїїз і квітці порозпинані горою поперек уліці. На майданах стоять щогли з хоругвами, обелі- ски з коровами і двоголовими орлами. Ту і там побудовано навіловні для тих, що ма-

Сучасна літопись.

[Жолудок нашого премієра міністрів і его вплив на новий австрійський парламентаризм. — „Коло“ польське на сторожі живих інтересів галицьких хлосів. — Червоноцїй Beschwichtigungshofrath. — Ідеальний міністер фінансів.]

Не можу в жадній спосіб цювати, дла- чого всі вивчають красу політики, ба навіть проворний антисеміт і правительственно-опози- ційний молодий Чехи, розбираючи діяльність на- шого премієра міністрів, головні задержують ся на его селїзній руці та й на визначно ви- повуючій лисені, з котрими обієдла вїїз вмі дати собі раду. Чому та рука селїзна а лисина така визначно виповуюча, надь самі вїїдні ніхто не хотїв подумати, а ово для багато політиків було би дуже поучаюче студіюм, виваючю, що в природі все роз- виняє ся нормально.

Як я вам уже давніше згадував — я занмаю ся в вільних хвилях дослідан на поли медцини, в різних напрямках, — і все випадало мені, що всі важливі обя- ви життя явонь однаці дадуть ся пояснити на підставі діяльності і сили жолудка сен оданець, і доси не лучило ся мені вїїколі, щоби я в своїх діяноках коли поміняв ся. Здаєть ся мені, що яв я, так само і ви не бачили чоловіка, котрий би мав силу в руках, а лїхий жолудок в тїлі. Що-ж з сего виходить? — запитаєте мене. А що-ж би, як не те, що наколи наш премієр має селїзну руку, то у него й жолудок мусить бути на аби-який. Се вже стара байка — а

жолудок і за наш часті тїла вже висла- ний патріції з Риму розповідав римським плебеям на святой горі, кладучи в плебей- ській голови тую засаду, що добрий жолудок — підстава всего. Як бачите, перша рїч, щоби бути сильним, то добрий жолудок, а друга рїч — часті й добра пожива. Наколи хто в вас селїзний, як віджовляв ся наш премієр міністрів, то мусїв набрати пере- конає, що він їсть часто і то дуже пожив- ний рїч, — і дійсно, від часу, як обняв свою нову посаду, перейшов через его жо- лудок 111 — кажу: его і одивають — интер- пеляції, а доси ані оден его не вїїдла, ані не достав вїїд вих внутрішних болів, — омава певна, що всі дана справив як селїз- ний люде, з слабами жолудками, по десяти таких інтерпеляцій розболів би ся на смерть!... А в таку виповуюча визначна лисина стоїть в звязі з жолудком. Не думайте собі, що інтерпеляції — то така проста їда, як телія вїїз або головні фашеровані капуста, — се більше страва духові, тому-то она найбільше їде в голову, а вїїдома рїч, що при всякій напруженю голови волоса з неї утїкає — тож і не диво, що у нашого премієра лишили ся волоси лише коло самого карчала...

Кажуть, що у нас вже давно давала ся відчувати потреба премієра з добрим здо- ровим жолудком, котрий би відлучив пар- ламенту тратити час на виносення интерпеля- цій і домагає ся від правительства поясненя его дїла, — і здаєть ся, що в коротком ча- сї парламент наш прийде до пересвідчення, що вносити интерпеляції до премієра міні-

стрів, не годить ся, особливо опозиційним елементам, котрим повинно залежати на тїм, щоби мати поважане і значне не толь- ко у поважних партій парламентарних, але також і у самого премієра, як то удало ся декотрим молодим Чехам. Отж хто хоче о- рїєнтувати ся в політиці як селїзний, нехай бере собі за примір неопінене „коло“ поль- ске, котрі поставило до премієра всего на- всего одну интерпеляцію, або ще лучше рус- кий клуб, котрий ставить интерпеляцію до премієра лише за его згодою...

Але а пророс „кола“ польського — що се за голова! що за патріот! що за глибокий по- літик! — Се правдиві свідки в нашім парламенті! Трем польським ексондзам і одному хлоси не дала одної поци заснути гадки, що може би внесення Кайцля було не але для галицьких хлосів, та й зажадал вїїд „кола“, щоби голосувало за тим внесен- нем. Панове з „кола“ виказали як на до- лоні, що жадає се — чистий ідіотизм, бо: 1) урядники галицькі не зміють добре єінтал- єінс, отже не потраплять опустити справедливо роздїляти, 2) з опустити після внесення Кайцля хлоси дїстав би ледви кілька шї- етов, без котрих може обійти ся, а тим- часом без того внесення властителей більшою посїдлості буде мїг дїстати вїїзасеть а найбільшій бодай вїїзасеть золотих, без чого в снх тяжких часах годї дати собі раду, тим більше, що не так скоро зиндемізують шляхотство і право патронату; 3) наші потребують грошей скорше як хло-

пи, бо пані купують часами календарі, а тим самим піддержують літературу; 4) ро- бити рїшницю між хлосом а паном — се рїч небезпечна, противна засаді „wolność, równość i pał go w łeb maszuga, niech się nie miesz dugo“... Найбільше горлав против опусту для хлосів демократ-перевертен, котрий прийняв уже до панського оброну та й собі его дуже захищав; він сказав отвер- то, що се вїїзасеть рїч їдати по чужих карках, доки можна, ніж їдати, аж по его карку хтос переїде с... Ну, і оборонці лю- ду з „кола“ дали ся переконати, що для хло- па таки більше правдний були би буки, як опуст в податках...

„Органі всеї Русь Ураїни“ звичайно хоче бути добре ознакоченим з подїями політичними, — і за се треба его лише по- хвалити. Отже для тих всіх, котрі не ма- ють часта насладжати ся лїтературним сего ор- гану, подаю до вїїдомості, що після слів сего органу результат голосован над 3-ом 41. ординації виборчої не належить уважати по- раженем правительства, але пораженем ав- тономістів централістами. Відь коли в пар- ламенті зайшла така цїкава вїїна, що Чехи пристали до централістів а часті лівниці пе- рейшли до автономістів, — сего „органі всеї Русь-України“, не важе. Може би був лас- кав бодай сказати: по чїй стороні були его „реалісти“? чи може се має бути голосним секретом?... А як там, пане Beschwichtigungshofrath, було в „реалістах“ при голо- сованю за внесенем Кайцля? Романчук —

Штілерові, а відь рону отворив свою фабрику кафель в Коломні. Яко чоловік со-вѣстного можу поручити его всімъ землякамъ, котрі хотѣли бы увѣдати зъ нимъ въ якій зно-сини. Ставляє такожъ кухню кафель. — Ром. Заліський.

— Зъ Сокальського пишуть намъ: Похоронъ Впр. о. крилошанина в парохі Сокала бл. п. Николая Родзильского водбувъ ся два 20 мая дуже величаво. Зъ Перемисля приїхали на похоронъ оо. крилошани Волошинський и Войтович и своїми богоулюбленими високо під-несли цілий сумний обрядъ, на котрий при-було велике число священників и монахів руських и латинських — всего надъ 70. А бачили ми священників зъ деканатів: со-кальського, белого, варяжского, потелицкого и жовківського. Народу, друзів и почитате-лівъ покійного зъ інтелігенції, християн и жи-дів, товпило ся хмарами коло домовини и коло дороги, куди похідъ похоронний переходивъ. Церковъ и домовини прибрано дуже гар-но зеленію и вѣнками, котрихъ було до 30. Пять проповідниківъ красними барвами ма-лювали жите и заслуги покійного, що лишивъ загальний жалъ по собі. Веъ урядъ цѣсарскій и автономній явили ся in gremio на похоро-нѣ. Зъ руськихъ священниківъ проповідали оо. деканъ Миколаевичъ коло приходства, Криниц-кий въ церквѣ и Чернецький на кладовищі. Дай Боже, щобъ місце парохі в Сокалі обнявъ чоловікъ, що потрапить собі зъєднати таке загальне поважане, яке мавъ пок. о. Родзиль-ский!

— Огні. Зъ Добротвора (коло Кам'янця стру-милонів) пишуть намъ: Два 8 с. м. погорѣло у насъ зновъ всімъ хатъ зъ всімъ будинка-ми, а кромѣ того двома господарямъ погорѣла дво будинки. О підпалъ підозрюють одного „бразилійца“, котрий угнѣває, але зловленъ его того самого дня в Кам'янці и ув'язнено.

— Міністеръ-rodak д-ръ Рігнеръ вѣ писемъ до передвѣрочного комітету в Тернополі за-явивъ, що кандидататуру до союму в мѣста Тер-нополя, котру в комітетѣ поставивъ директоръ семинаріи учительской Махаловскій. Зновъ же д-ръ Валезіцъ [якъ доносить телеграфічно в Тернополі Dziennik-owi polsk.] цѣлує свою кандидататуру, отже оставъ ся зъ стороною поль-ской самъ д-ръ Рігнеръ. Надѣтаєсь, що Руся-ни [хочъ и они в третій (15 на 45) входять до комітету в Русинъ, секретаръ рады суду п. Ал. Гриневецкій естъ заступникомъ головы комітету] поставитъ свого кандидата.

— Въ Черниговѣ — якъ довідуюмо ся зъ „Чернаг. Губ. Вѣдом.“ — відірває ся зъ до-зволу російского правительственна учена архівна комісія и музей при нѣй.

— Столѣтній роковини винаходу літографіи припадають сего року. Винайшовъ ей 1796 вла-ститель друкарнѣ в Монахін Алоісій Зенне-фельдъ, родомъ (1771 р.) зъ Праги. Зеннефельдъ онбѣла въ 1808 р. винайшовъ печатане кра-сами а в 1818 р. печатане фарбами олів'ян-ми, отже відъ естъ винахідникомъ всіхъ ро-бѣтъ на поли літографіи.

— Зъ лучами Рентгена роблять теперъ два дѣла въ Чикаго д-ръ Pratt и Wightman до-свѣди: чи и на скѣльохъ тѣ лучи падають бац-іальнѣ дістеричнихъ, туберкуліныхъ, холерич-ныхъ и т. и. Досвѣди вхъ мали вивести, що х-лучи падають бацальнѣ въ культури, а теперъ они пробують, чи падають такожъ бац-іальнѣ въ живучихъ чоловіцѣ. Пробы перево-дять на 36-лѣтнього мужичка, тяжко хорьомъ на туберкулі въ легень и въ горлі. Черпа проба тривала три годины. Хорый відъ дѣла-внѣ х-лучивъ чувъ въ першу легкій коленя въ тѣлѣ, але опѣсала нѣчого; пульсъ, що все-бѣвъ у него 110, зменшивъ ся на 86 и 84. Дѣ-карѣ мають ся свою пробу вѣста черезъ шість тижнівъ, трихъ кожного тижня и ажъ по-тѣмъ часѣ надѣють ся дойти до сякого чи та-кого заключеня.

— Певно найстаршій „слухатель“ на свѣтѣ померъ недавно въ Грайфсвальдѣ въ Нѣмеччи-нѣ, бо близько въ 70-мъ роцѣ жита. До від-ця вѣку записувавъ ся вѣснѣ на фольсифічний факультетъ и „слухавъ“, але до испиту за-часъ майже пѣвъ столѣтѣ на свѣтѣ авъ разу. И мавъ розумъ. Одинъ зъ дальшихъ его сво-якѣвъ, богачъ, умаракча ще „во время оно“ записавъ свое майно на якійсь тамъ институ-ціи, але въ условіяхъ, що проценти відъ запи-саного капіталу має поирати „амаретъ“, до-ки не скончить факультету... Отже той „вма-реть“, аби не стратити процентѣвъ, не розста-вавъ ся зъ факультетомъ до 70 ого року жита...

— По пяти лѣтахъ вернувъ ся зъ тамтого свѣта! Засмѣтесь, а однакъ оно правда. Вѣ селѣ Трапезницѣ уѣмского уѣзду въ Россіи померъ передъ пѣтима роками селянинъ Иванъ Тимохнинъ. Померъ вѣнъ, поховали его на кла-довищі, ажъ ось недавно зъявляє ся вѣ селѣ и медіує ся у зверхности громадеки, що отсе вѣнъ зновъ „нарокувавъ“ до Трапезницѣ. Ди-внѣ ея зверхність громадеки на прихожого вѣ тамтого свѣта, влнучу его жінку-вдову и дѣтей, влнучу тихъ, що були на похоронѣ, влнучу и грабарѣвъ — всѣ познають Иванъ Тимохнинъ! Що за чудо? И ось Иванъ розпо-вѣвъ усѣмъ, отъ-що: „Пам'ятаєте — важке — якъ и тогдѣ нагліє закорувавъ и до кѣльохъ дѣвъ вѣдѣвъ Богу духа. Але я, хочъ умеръ, а всео чувъ и пригадую собі. Пам'ятаю, якъ мене мыли, якъ наряджували и якъ потому вкладали въ домовину; пригадую собі відіра-вѣ мою та якъ жива и дѣти голодали. Я мѣркувавъ, що збарають ся мене хоронити и добувають усѣхъ силъ, щобъ закрити, але не-мѣгъ. Ну, віднесли мене на кладовище... Тутъ я оживавъ, піднімаю вѣко — вѣко відкочало. Дивлюсь: домовина стоить на землі коло ями, на кладовищі нема нѣкого. Я вилѣзавъ зъ до-мовини. Думаю собі: що робити? До села вер-тати небезпечно: возьмуть мене за опиръ и го-товъ вѣбитъ. Отже я домовину зновъ закрываю вѣкомъ, такъ якъ було, а самъ подаю ся въ-лѣвъ. Вѣ лѣвъ я переночувавъ, а другого дня рано пустивъ ся дальше въ дорогу. Пытають

люде: хто я? — відповѣдаю: зарбѣникъ и йду все дальше и дѣтше. Опинивши ся далеко, переживъ я мѣжъ людьми отыхъ кѣльохъ дѣвъ. Але вѣбнѣ туга за жінкою и дѣтьми пригнали мене ось назадъ до свого села... По свѣмъ опо-вѣданню Иванъ грабарѣвъ пригадали собі, що справдѣ поставили були домовину на землі коло ями, бо грѣбъ ще не бувъ докопаний, а коли люде розбѣгли ся зъ кладовища, они свочили на хвилю до кабакѣ выпити ча-рочку, и заравъ мали вернутись закопати до-мовину. Правда, забачили ся вѣ кабакѣ трохи довше, але вернулись и свое зробили — зако-пали Иванъ Тимохнинъ. Пригадали собі и то, що домовина була дуже легка, та навѣтъ одинъ зъ нихъ сказавъ до другого, що оно щось та-вѣ, якъ бы трупа вѣ нѣй не було, але другій за-мѣтивъ на те: „Тажѣ ты прецѣмъ знаєшь, що праведники усѣ легші, нѣжѣ грѣшники“ — и тимъ розвѣвъ сумѣвъ тамтого...

— Дрѣбні вѣсти. Цѣсаръ жертвувавъ зъ при-ватныхъ своихъ фондѣвъ громадѣ Глудно вѣ повѣтѣ березѣвскомъ на будову церкви 100 зр. — Вѣ Сторожницѣ на Буковинѣ почавъ пред-ставленъ въ церку для дѣтвортъ шкѣльохъ вѣ-теръ заваливъ цѣлу церкву будо, але на ша-ста нѣхто зъ людей не потерпѣвъ. — Два 19 мая с. р. згорѣло вѣ Саксардѣ на Угорщинѣ вѣзничне заведење, що коштувало 170 тысячъ зр.; огонь підложили арештантъ и лише зъ трудомъ ихъ вивратувано. — Президія вышого суду кравового вѣ Чернѣвцѣхъ зарадила противъ суд. правѣнства д-ра Діаманда [жидѣ], зѣсто-ного соціалістичного агітатора, дисциплінарне слѣдство за активну участь вѣ демонстраціяхъ робѣтничихъ вѣ день 1 мая.

— Зъ нинѣшнимъ числомъ „Дѣла“ розсылаемо вѣ приложѣ друковане оголошене „Народной Торговлѣ“ про свѣтло церковне, столове, новозове и ліхтарневе.

Пожертвѣ — — оновѣстки.

О. Иванъ Мосѣвичъ [холмчанъ] парохъ вѣ Будиннѣ деканата белогого епархіи перем-иской, упоковъ ся два 17 с. м. вѣ 58-мъ роцѣ жита а вѣ 29-мъ свѣтѣчества. В. а. п. Миронъ Грициневичъ, бувшій начальникъ філіи „Народной Торговлѣ“ вѣ Рогатинѣ а вѣд-такъ купецъ вѣ Сокалі, упоковъ ся два 16 с. м. вѣ 66-мъ роцѣ на грудну хоробу вѣ 27-мъ роцѣ жита. Покойный, щерий Русинъ а при-томъ чоловікъ честного характера, полинивъ п. собі у многихъ знакомыхъ милу згадку. Хороба грудна, яка у него розвилася ся вѣ Сокалі въ наслѣдокъ зазнавгого непокожденя и грызотѣ, підкосяла жите молодого чоловіка, котрий яво купецъ мѣгъ богато прислужити ся своему народови.

Именованя, перенесеня, конкурсы и пр.

— Именованя. Секретаръ намѣстництва и упра-витель староства вѣ Залѣщанѣхъ, Болеславъ Сту-дзинскій, именованый старостою. Комисарѣ стар-оства Стан. Лінде вѣ Перемислѣ и Яковъ Со-коловскій вѣ Подгайцѣхъ именованый секретарями намѣстництва.

Телеграммы „Дѣла“

Вѣдѣнь 23 мая. Похоронъ архіепа. Каро-ля Людвика водбули ся вчера по полудни при-вѣличавши еднѣмъ народомъ. Архіепа. Францъ Фердинандъ не бувъ на похоронѣ, бо не по-зволѣвъ на те станъ его здоровья.

Римъ 23 мая. Правительство заявило въ парламентѣ, що все войско верне зъ Австріи, бо война зъ Абессінією скончена.

Парижъ 23 мая. Вѣ день коронаціи цара будутъ всѣ школы вѣ Франціи замкненѣ.

Конкурс.

Товариство „Шкѣльохъ Поміч“ в Ко-ломнѣ пошукує від 1-ого вересня с. р. на-стоителя до своего Іуститута.

Обовязаня настоятеля суть: а) моральне до-мове ведене и надѣр над конвікторами, за-що він передъ Видѣломъ товариства відповідає и відъ Видѣлу інструментъ одержує; б) весь час, коли конвіктори дома, перебувати в нѣмъ.

За свѣй трудъ дістає настоятель мешкане, харч и правъ в Іуститутѣ и 5 зр. місячно; над-то вѣлно ему удѣляти лекцій конвікторамъ за особію винагородою.

Угода обовязує цілий рікъ шкѣльохъ, вѣль-но однаковъ зъ кінцемъ першого курсу уступити за попереднимъ двомісячнимъ виповіжденемъ.

Подавати ся можуть абітурієнтъ іма-визальні и академіки. Поданя належить внесе-ти найдальше до 1-ого липня с. р. до Товари-ства „Шкѣльохъ Поміч“ в Коломнѣ на руки про-фессора Л. Салъо в Коломнѣ.

Відъ Видѣлу „Шкѣльохъ Поміч“ в Коломнѣ, дня 8 мая 1896.

НАДОСЛАНИЕ.

ЛИШЬ

вѣ реставраціи НАФТУЛЫ ТЕНФЕРЪ, улица Трибу-нальска ч. 12, домъ зѣданий, можна дістати щоденно-ажѣ о годнѣ 8-мѣ рано горячъ свѣдана.

ЦѢННИКЪ.

Печеня вѣпрова зъ капустою.	15 зр.
Сѣканій легки	12 "
Флячки	12 "
Пѣшка тѣлая зъ хрѣномъ	10 "
Ковбаса зъ хрѣномъ	6 "
Капуръ	15 "
Обѣдъ вѣ абаментѣ	40 "

Всякій напитокъ вѣ найдѣлшихъ родахъ по най-умѣренѣйшихъ цѣнахъ; для певности что походить-еъ може реставраціи, даю відбѣрающимъ марку. — Найдѣлшій вина по найдѣлшихъ цѣнахъ, почавши-вѣдъ 40 зр. літра.

Зъ высокими поважаньомъ

НАФТУЛА ТЕНФЕРЪ.

Зѣбна льокалія.

Найдѣлшій складъ товарѣвъ оптичныхъ и механичныхъ

ВЕНЕДИКТА КОПЕРНИЦКОГО

пѣдѣ „Коперникѣ“
перенесеный до нового льокаліи
при пл. Галицкой ч. 1.

По цѣнахъ найдѣлшихъ вѣ-вѣлжѣмъ выборѣ окуляры, цѣм-жеры, льорнеты, барометры, тер-мометры. — Направы найскор-ше и найдѣлше. — Устроєма-електричныхъ дѣлжѣмъ. — За-мѣлена вѣ прозіціи водворотже

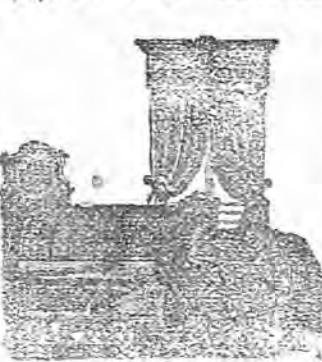
Адресъ: Оптикѣ Коперникѣ
Львѣвъ пл. Галицка ч. 1.
4185

Поручає ся звертати увагу на сей вы-паленый знанъ на корку и на червону эти-кету орла, а то яко на охорону противъ-частого фальшованя

МАТТОНІОГО
Гісгіблерской воды щавовой.

ДАЄ СЯ ПОЛЕЖШУ НА СПІАТУ ПОСЛЯ УМОВЫ.

Продаємо вѣ мѣсці и высылаетъ на провінцію Вп. П. Т. державнымъ и приватнымъ урядникамъ, всесест-ному духовенству и монастырямъ — Вп. адвокатамъ, лѣкарямъ, анти-карямъ, членамъ ц. к. жандармеріи и финансовой сторожи, такожъ всімъ, нахѣдочнымъ ся вѣ томъ положеню, что можуть додержати выплату.

Нашѣ зъ доброты и дешевости звѣстній товары.

Проситъ ся уклѣнно, жадати нашего богато иллюстрованого цѣнника.

На теперѣшній сезонъ поручає ся вѣ великомъ выборѣ наймѣдѣлшій парасолѣвъ и пара-солѣкъ, дамскій и огородовъ капелюхъ для дѣвчатъ и хлопцѣвъ, блузы сѣтковой, батистовъ, зѣ-фировъ, вѣвнанъ и шовковъ, костюмы Mattinee и Neglige, пляжерки якъ и сукна огородовъ, фарушки для дамъ и дѣтей, гальки шелковъ, вѣвнанъ и сѣтковой. Що дня дістаємо новости вѣ вѣвнанѣхъ, жоронкахъ, лѣнтахъ, капелюхахъ, фасонахъ и додаткахъ до капелюхѣвъ, пѣсерники и накідки для дамъ, дѣвчатъ и дѣтей, бѣле мужеске, дамске и дѣтче, рукавички шведскѣ, данскѣ, глянсе, шовковѣ, вѣвнанѣ и нѣтанѣ, нанчоха дамскѣ и дѣтскѣ, всякій вырѣбъ напѣчѣ-ковъ, такожъ скарпеткѣ. — Спеціальный відѣдѣль на плащики, дѣтскѣ сукнѣ, и убраня для хлопцѣвъ.

Якъ нашъ спеціальный відѣдѣль такъ и ново-відѣдѣль філія для европейскихъ и вѣходныхъ ковровъ при улицѣ Сикстуской ч. 6, мѣстѣтъ великій запасъ дешевыхъ ковровъ сѣльоновыхъ, сѣвнанныхъ, коматныхъ, церковныхъ до прикрасы престолѣвъ; занавѣсъ и коронковъ стѣровъ, стѣвнанныхъ портѣръ и занавѣдѣвъ; ходники до комнаты, на коритарѣ и сходы, ламбронки и декоративній предметы, ковры передъ ложжѣ, шкѣры а нѣго а якъ и хнѣскѣ коцы, покрывала на постелѣ и столѣ, дерки и коцы для подорожи каны плѣшевы. Спеціальный відѣдѣль остан-ковъ ходниковъ и высортованныхъ ковровъ по поводу мезнатныхъ свѣтъ, немѣдѣныхъ десѣнѣвъ. Поодинокѣ покрывала (паркетѣ) на постелѣ и столѣ, коцы и дивнаникѣ передъ ложжѣ продає ся по немѣдѣрно дешевыхъ цѣнахъ, Пакѣма и замѣлена треба адресувати до

Заряду вѣдѣньского магазину Au Louvre

Львѣвъ, площа Катедральна ч. 3.

4895 — 0

Філія: ул. Сикстуска ч. 6.

(Кореспонденція по рускѣ).

Лише 6 зр.
коштує комплектъ
складной кой сѣ
апаратъ „Helios“
вѣ гарній касетѣ
зъ платинами сухи-
ми, наперомъ до
копированя, комо-
рою оптичною,
ліхтарнею, купе-
лами и всякимъ
фотографичнымъ
приборамъ. Ком-
плектъ лише 6 зр.

Ново винайденый оптично-хроматичный апаратъ
фотографичный

„HELIOS“

есть найневыѣстній зовѣмъ простый и найдѣлшій
зѣ всѣхъ дотеперъ появившихъ ся системѣвъ,
„Helios“ дає вѣйпейшій порукъ знаменитого функ-
ціонованя. Каждый може безъ попереднихъ вѣдо-
мостей зѣбрати знаменитѣ фотографіи.

„Helios“ надає ся до зѣбманъ моментальныхъ и
звычайныхъ, до портретѣвъ и краєвидѣвъ, а такожъ
до нового

поступованя зъ платиною

Конечно потрібный для туристѣвъ, маларѣвъ, лю-
бителей природы и пр. Комплектъ зъ точнымъ,
зрозумѣлымъ поясненемъ 6 зр. Выхлоная продажѣ
для Австро-Угорщины у

Anton Rix & Bruder

Wien, Praterstrasse 16.

Розсылка за послѣплатою. 58 7—0

Вѣ Щавниці

вѣля и пенсіонатъ Маріи Бер-
нацкеи — найпримѣнѣмѣе мѣсце
побуту — цілый рікъ отворенъ.
142 Зголѣшена листовни, 5—10

КАРТЫ ВЪЗДЫ
до Пѣвнѣчной Америки
Голландско-Американскѣмъ товари-
ствѣ пареходномъ плаванъ.
I Kolowratyng &
IV Weyringerasse 7 в Вѣнѣ.
Щавонна экспедиція зъ Вѣнѣ.
Полосени боєплатно. 47—13

Лѣдѣвнѣ поковѣй по зр. 25, 35, 45,
Машинны американскѣ до ро-
бленя лѣдѣвъ по зр. 475, 570, 650,
7— и 9—

поручає Петро Хитковскій, тор-
говля зѣлѣзна у Львѣвъ, площа Ка-
питульна 1 (напротѣвъ катедрѣ).

Котва
Liniment. Capsici compos.
вѣ антики Ріхтера вѣ Празѣ,
зѣвѣстне знаменитѣ усмирѣю-
еъ бѣлѣ втиранѣ; вѣ цѣнѣ по
40 кр., 70 кр. и 1 зр., нахо-
дитъ ся у всѣхъ антикахъ.
Треба жадати се вѣдѣльно
улюблене средство до нове
завѣдѣвъ нашъ сповѣданъ
Ріхтера ліментъ зъ „кѣтвомъ“
и для осторожности
брати еляшнѣе лѣшѣ
зъ зѣвѣстною маркою
охоронною „кѣтвомъ“
бо ино такѣ сугѣ
правдѣвъ.
Ріхтера антика пѣдѣ
„Зол. Львѣвъ, Прага.“

Каплѣ жолудковѣ

апт. Ц. Бради
(Маріацельскій каплѣ жолудковѣ)
выроблюванѣ въ аптѣцѣ
пѣдѣ Ангеломъ Сторожемъ
Ц. Бради
въ Кромержи (Моравѣ)
охоронне пѣ аване средство
лѣчннчѣ, дѣлающе побужда-
юще и замѣняюще на жолу-
докѣ при несправильностяхъ
въ травленіи.

Каплѣ жолудковѣ

апт. Ц. Бради
(Маріацельскій каплѣ жолудковѣ)
суть запечаткованѣ въ черво-
ныхъ пачочкахъ и въ обра-
мленіи Матери Божонъ зѣ Марі-
ацель (яко марка охорон-
на) заосмотрѣнѣ. Пѣдѣ мар-
кою охоронною мусѣтъ на
ходѣтъ сѣ поданнѣй пѣдѣ-
ннѣ **С. Жалю.**

Складовѣ части сѣтъ поданѣй.
Цѣна флиши 40 кр.
подвоиной 70 кр.
Годѣ менѣ ще разѣ не
арбѣтъ уваженнѣ, що мѣ
каплѣ жолудковѣ будѣ ча-
сто фальшований. Прѣшу за-
жѣтъ отже при закупнѣ
на повѣстѣ марку охор. зѣ
пѣдѣннѣ **Ц. Бради** в про-
шу зѣратѣ всѣхъ сабравка-
тъ яко несправдливѣ, котрѣ не
будутѣ заосмотрѣнѣ маркою
охоронною и пѣдѣннѣ **Ц.
Бради.**

Правднѣй каплѣ жолудко-
вѣ можна одержѣтъ

у Львовѣ: головнѣй складѣ въ аптѣ-
цѣ Петра Миколая, Яковъ Бай-
серъ, Станиславъ Ляховичъ, д-ръ Т.
Зарицкѣй, Симонъ Гатъ, Яковъ Пѣ-
сѣвъ, Якимъ Рувѣръ, К. Селепинъ,
скѣй, Веворскѣй, Титъ Лозовскѣй,
Ант. Ербаръ; въ Бѣлѣ апт. Гросъ;
въ Бѣлѣ апт. Балбина Мендлицѣ;
въ Бѣлѣ апт. Едѣ. Кухарскѣй; въ
Бѣлѣ апт. Г. Гринѣвъ, апт. Брон-
славъ Витославскѣй, М. Кулякъ, В.
Ляндесбергъ, К. Маріановскѣй С-ка;
В. Косинскѣй; въ Бѣлѣ апт. К.
Корнило Левинскѣй; въ Чортковѣ
апт. Людвѣкъ Пѣсъ; въ Домбровѣ апт.
В. Гайнцъ; въ Дрогобичѣ апт. Карлъ
Кшижановскѣй, Губишскѣй; въ Гали-
цѣ апт. А. Гельмъ; въ Гурбоку
апт. І. Гемелесъ; въ Ізяславѣ апт. Е.
Чемеринскѣй, Заграднѣй; въ Озе-
рнѣ апт. Карлъ А. Крамнѣй; въ
Калишѣ апт. Карлъ Шпесъ,
Кароль Палевскѣй; въ Копичинѣ
апт. Редеръ; въ Краковѣ апт. Фе-
ликсъ Валчакъ; въ Ломжинѣ апт.
Ст. Гринѣвъ; въ Мѣстѣ великѣ апт.
І. Зелинскѣй; въ Немирѣ апт. Карлъ
Предриксскѣй; въ Олѣску апт. А.
Кюлеръ; въ Пѣдѣннѣ апт. А.
Алексѣвъ; въ Пѣдѣннѣ апт. Бр.
Виткевичъ; въ Пѣдѣннѣ апт. На-
глицъ, Александръ Манковскѣй,
І. Машевскѣй, З. Калицкѣй, Леанъ;
Ковнѣ; въ Пѣдѣннѣ апт. Е.
Гинденеръ; въ Радѣвѣ апт. Яковъ;
въ Радѣвѣ апт. Людѣ. Мерзвинскѣй;
въ Радѣвѣ апт. Ант. Карпинскѣй,
В. Калиновскѣй; въ Самборѣ апт.
Алексѣвъ, Кароль Князѣвъ; въ
Скалѣ апт. Адальбертъ Роговскѣй;
въ Скалѣ апт. А. Леховскѣй; въ Скалѣ
апт. Б. Высочанскѣй; въ Стрипѣ апт.
Хальбазанъ, Коморовскѣй, Кароль
Іръ; въ Стрипѣ апт. Іос. Лобо-
ва; въ Тернополѣ апт. Флейшманъ.
Фр. Ямрутевичъ и Катанѣ; въ Тур-
чинѣ апт. сѣдѣомѣцѣ М. Понтока;
въ Тисменнѣ апт. Г. Рубля; въ За-
ричѣ апт. І. Крутъ; въ Зѣбровѣ апт.
Ранпортъ; въ Зѣбровѣ апт. Петѣшъ
Ранпортъ; въ Журѣ апт. І. Д.
Томашевскѣй. 388 34—35

Вѣдѣ року 1868

БЕРГЕРА ЛѢЧНИЧЕ МЫЛО СМОЛЯНЕ

выпробованѣ на клѣникахъ и многими практичнѣйми лѣкарѣми
уживаѣтъ сѣ не лише въ Австро-Угорщинѣ, але такожѣ и въ
Нѣмечинѣ, Франціи, Россіи, на пѣдѣстровѣ Балканскѣмъ, въ
Швейцаріи и т. д. на недуги шкурнѣй, особливо противѣ

Выкидѣтъ шкурнѣй рѣзного рода
зѣ найдѣйшимъ успѣхомъ. Дѣланнѣ Бергерова мыла смоля-
ного яко гѣніеиного средства до усунѣня порнѣвъ, до чи-
щеннѣ и дезинфекціи шкурѣ сѣтъ рѣвножѣ загалѣно признаѣ.
Бергера мыло смоляне має 40%, смола деревнѣй
и рѣзнѣтъ сѣ значно водѣ всѣхъ нѣшнѣхъ родѣвъ
мыла смоляного въ торговлѣ. — За-дѣла охорон-
нѣ передѣ фальшований треба жѣдѣтъ выразно
Бергера мыла смоляного и уважѣтъ на пѣдѣ
помѣщеннѣй знакѣ охороннѣй.

Въ упертыхъ недугахъ шкурнѣй уживаѣтъ сѣ замѣстъ
мыла смоляного успѣшно
Бергера лѣчничего мыла смоляно-сѣрчаного.
Яко лагоднѣйше мыло смоляне до усунѣня всѣхъ

нечистотѣ шкурѣй
на вымыдѣ шкурѣй и на головѣ дѣтей, такожѣ яко несправ-
нанѣ мыло до мытѣ и купѣльѣ для щѣдѣнного ужѣтъ слу-
житѣ, обѣймающе 35%, глицеринѣ и пахнучѣ

Бергера глицериново мыло смоляне.
Цѣна штуки кожѣго рода 35 кр. вразѣ зѣ брошурою.

Зѣ нѣшнѣхъ родѣвъ мыла Бергера поручаѣтъ сѣ слѣдѣючѣ
заслугѣючѣ на уважѣ: Мыло бензоовѣ для чѣжнѣннѣ шкурѣ;
мыло бораксовѣ противѣ прыщѣвъ; мыло карболовѣ до выгла-
женнѣ шкурѣй и знаѣвъ въ водѣ и яко мыло дезинфекціе;
Бергера мыло до купѣльѣ зѣ есперковѣхъ шпильотѣ и таке-жѣ
мыло туалетовѣ, Бергера мыло для дѣтей, для малѣнкихъ
дѣтей (25 кр.); мыло ихтѣоловѣ на червѣнѣтъ лицѣ; мыло ве-
снѣнѣковѣ дѣже успѣшнѣ; мыло таниновѣ противѣ прыщѣвъ
и выпадѣннѣ волосѣвъ; мыло до зубѣвъ, найдѣйше средство
чищеннѣ зубѣвъ. Що до нѣшнѣхъ родѣвъ мыла Бергера зѣратѣ
уважѣ на брошурою. Треба жѣдѣтъ мыла Бергера, бо нѣстѣ
наспѣдѣваннѣ безѣ успѣхѣ.

Мыла продаѣтъ для Львовѣ въ аптѣкахъ: пп. І. Байзера,
Г. Блюменфельдъ, К. Миколая, З. Рувѣра, К. Селепинскѣго,
Веворскѣго, д-ръ Зарицкѣй и фирмѣхъ А. Ербаръ и А. Рана-
портъ. Далѣе въ аптѣкахъ въ Бѣлѣ Гринѣвъ, Крѣзѣго,
Ляндберга; въ Бѣлѣ апт. Пѣдѣннѣ; въ Берѣнѣхъ А.
Дурстъ, Л. Наглицъ; въ Бѣлѣ апт. Галинасъ Ербаръ; въ Хирѣтѣ
Левинскѣй; въ Дрогобичѣ А. Кшижановскѣй, І. Тобіашекъ; въ
Ярославѣ І. Ангелъманъ, І. Рѣна; въ Коломиѣ Павловскѣй, Ште-
цѣ, Витославскѣй; въ Камѣнцѣ Пилескѣй; въ Перѣмѣхъ
въ всѣхъ 4 аптѣкахъ; въ Радѣвѣ Карпинскѣй, Прѣна; въ Сам-
борѣ І. Алексѣвъ и Гердѣнѣхъ наспѣдѣваннѣ; въ Станисла-
въ въ всѣхъ трѣхъ аптѣкахъ; далѣе въ аптѣкахъ въ Стрию,
Тернополѣ и у всѣхъ аптѣкахъ большѣхъ мѣстѣ Галичинѣ.

ИВОНИЧѢ

Завѣдѣне жерельно купелевѣ и кліматичнѣ
положенѣ въ чудовѣй подѣрѣкѣ околнѣи мѣжѣ лѣсами чѣ-
тинѣковѣми (400 метр. надѣ р. м.)

поручаѣтъ зѣветѣй абѣ своѣй успѣшнѣнѣ жерѣла солоно-
водовѣй, купѣльѣ йодовѣй, боровинѣй, земнѣй и лѣченѣ
гидропатичнѣ, а такожѣ заведенѣ гімнастѣкѣ лѣчннчѣ.

Уряджѣннѣ възрѣвѣ, всѣхъ выгоды, добрѣ реставраціи,
дешѣвъ вѣкѣтѣлъ, здоровѣй чистѣй воздухѣ и знаменнѣ вода
жерельнѣ до пѣтъ.

На сезонѣ 1896 р. прибуваѣтъ 1 дѣмъ на мешканѣ о 44
комнатѣхъ. Кромѣ того водновѣно цѣловѣно уряджѣнѣ ла-
зѣнокѣ 1 елѣсъ, розширено значно освѣтленѣ електричѣнѣ
Завѣдѣннѣ и закуплѣно зновѣ великѣ число новѣхъ мебѣльѣ и т. п.
Лѣкарѣмъ заведеннѣ д-ръ К. Дембицкѣй (Львовѣ, ул.
Пѣкарска ч. 8).

Сезонѣ трѣваѣ водѣ 20 мая до концѣ вересѣя,
Въ часѣ водѣ 20 червѣня до 20 сѣрпѣня не прижаѣтъ сѣ
увѣдѣннѣ водѣ такѣмъ купелевѣи — передѣ 20-тымъ червѣня
и по 20 сѣрпѣня цѣны мешканѣ значно зѣжѣнѣ.

Бѣдѣпосреднѣе полѣченѣ зѣлѣзѣнѣю зѣ Краковѣмъ,
Львовѣмъ абѣ стѣціи Івоничѣ — почта и телеграфѣ въ самѣмъ
Завѣдѣнѣ.

Брошурою зѣ подробнѣмъ описѣмъ, подѣнаѣтъ вѣзѣ-
вѣмъ лѣчннчѣхъ и цѣнѣнѣмъ зѣмылаѣ за оплатѣю и всѣхъ
зѣлодѣнѣна полагѣдуѣ 135 5—11

Дирекціи Завѣдѣннѣ жерельно купелевѣго.

Антоніи Гудіенсѣ

Торговлѣ полотѣнѣ и бѣвъ
Львѣтъ площа Маріѣна ч. 4.

Готѣлъ европейскѣй

Поручаѣтъ найдѣшевѣе: перкалѣ,
лѣвантѣны, зѣфіры, піки, сѣти-
ны, батѣсты, оксфордѣ на су-
нѣ въ найновѣйшѣхъ красѣхъ.
Полотѣнѣ на сукнѣ дамскѣй и
на одаги дѣтѣннѣй, такожѣ бѣлѣ
столовѣ, пѣльчѣхъ и скарпѣтѣхъ
по цѣнахъ найдѣшевѣннѣхъ.
111 6—8 (Импрѣсса)

МАРІЇВКА ЗАВЕДѢНѢ ВОДОЛѢЧНИЧѢ

коло Львовѣ п. Львѣвъ
въ гарнѣй водѣ вѣтрѣвъ заслонѣнѣй околнѣи, овраженѣ
лѣсами по большѣй частѣ четѣнѣнѣми, вѣдѣннѣй комфѣртѣ,
комплетнѣй уряджѣннѣ водѣдѣлу гидрѣпатичѣного, новѣй важнѣй
урѣдженнѣ и заправѣдженнѣ, двокомѣной електричѣй купѣльѣ
систѣмы профѣсѣора Гертнѣра, Lignumvitae-ингалѣи. Гім-
настѣка и т. д. Знаменнѣ кухня у власнѣмъ
зарѣдѣ. Цѣны умѣрковѣвъ. Стѣла в дешѣва комуніка-
ціи. Лѣкарѣ управлѣючѣй: Д-ръ Іосѣфъ Мѣлѣа, (зѣ замѣтъ прак-
тѣкуючѣй въ Мѣравѣ) бывшѣй асѣнтѣнтъ загалѣ. полѣклѣнѣи
у Вѣдѣнѣ, учѣнѣтъ проф. д-ръ В. Вѣнтернѣйтѣа, доволѣтѣннѣй
управлѣтѣль першѣорѣднѣхъ заведѣвъ водѣлѣчннчѣхъ. Бѣлѣ
шнѣхъ нѣформѣціи удѣлаѣ: Зарѣдѣ Маріѣвкѣй почта Львѣвъ.
Тѣлефонѣ ч. 84. УВАГА: Стѣвъ спущѣнѣй, дугѣ осушѣнѣй.
145 4—3

МАРІЇВКА

ANTICHOLO одѣножѣко успѣшнѣе средство, вѣзѣтъ при най-
большѣй прѣстрастѣ до пѣтъ може
безѣ смѣку лѣгѣко бутѣ доданѣ; гарантѣ сѣ за нешѣдѣ-
ливѣсть и лѣше за найлучшѣй успѣхѣ. Подѣкѣ водѣ
выздѣровѣвъшѣхъ можна перѣгнѣтѣ. Дѣвка разѣмъ зѣ поучѣ-
нѣмъ ужѣтъ зѣр. 3. Подѣвѣна дѣвка на доволѣтѣну хорѣбу
зѣр. 5. За поперѣднѣмъ надѣсланѣмъ грошѣй высылѣа сѣ оплатѣно.
Правдѣе можна дѣстѣтъ лѣше: S. Klein d. Apotheker Lugos Nr. 84
(Ungarn). 93 9—20

МОРШИНѢ коло Стрыи.

Завѣдѣне водѣлѣчннчѣ, купѣльѣ солянѣковѣй, боровинѣй, сонѣннѣй
и рѣчнѣй. — Отѣорѣнѣ 1-ого червѣня. Въ першѣмъ сезонѣ цѣлѣ
удѣржанѣ водѣ 15 зѣр. тѣждѣнѣво, лѣченѣ о 30 прѣ. дешѣвѣше.
138 5—34 Зарѣдѣ.

Вѣдѣнѣченѣ на краѣвѣй выставѣ въ р.
1894 нѣметѣннѣмъ дипломѣмъ ц. к. мѣ-
нѣстерѣвъ торговлѣ.

Красѣе товариство ткачѣе
„PRZADKA“
(ПРѢХА)
въ Корѣснѣ

поручаѣтъ Пов. П. Т. Публѣцѣй своѣго вы-
робѣу чѣсто лѣннѣй, зѣветѣй зѣ добро-
тѣ, ручнѣ ткѣнѣй.

Полотна корѣннѣйскѣй

водѣ найгрубѣшнѣхъ до пѣйтѣннѣхъ вебѣ
и **ВѢЛѢ СТОЛОВѢ**
о вѣзѣрѣ кѣстѣковѣмъ и аѣдамѣшѣковѣмъ

такожѣ доставлѣаѣ комплетнѣй и найдѣшевѣшѣй

ВЫПРАВЫ СЛЮБНѢЙ.

Замѣдѣнѣа прѣсѣмѣ надѣсылѣтъ прѣсто до Корѣсна (почта,
телеграфѣ и стѣціи зѣлѣзѣнѣчѣ въ мѣсѣ).

Прѣбѣкѣ и цѣнѣнѣкѣ на жѣданѣ оплатѣно и вѣдѣворотнѣю
почтѣю. 77 10—52

ШАВНИЦѢ

Завѣдѣне жерельно-купелевѣе и кліматичнѣ

Найсѣлѣвѣйшѣй кѣслѣтѣ содовѣ-солѣнѣй и зѣлѣзнѣчѣй,
а усѣдѣннѣ: въ почѣчѣкахъ сухѣтъ, по загалѣнѣо лег-
нѣхъ, въ астѣмѣ, въ катарѣхъ лѣгѣчѣхъ и гортѣнѣкѣ, въ недѣ-
варѣкахъ, въ недѣвахъ жѣвѣнѣхъ, недѣровнѣхъ, ослабѣнѣу у всѣхъ
стаѣвахъ нервѣвыхъ и т. д. Купѣльѣ мѣнерѣальнѣй, заведѣнѣ
гидропатичнѣе, полѣченѣ зѣ пенсіѣонатѣмъ д-ра Коловѣчѣковскѣго
на Медѣюсю, купѣльѣ рѣчнѣй и т. д. Завѣдѣнѣ ингалѣицѣе,
кураціи молочнѣа, жѣнѣтѣцѣю и кефирѣмъ. Лѣкарѣ заведѣнѣа д-ръ
Спѣборскѣй и пѣтъ лѣкарѣвъ заведѣнѣа удѣлаѣ порады. До-
вѣдѣ до стѣціи зѣлѣзѣнѣчѣи Старѣй Санѣчъ. Сезонѣ водѣ 20 мая.
Замѣдѣнѣа на мешканѣ приѣ-
маѣтъ зарѣдѣизавѣдѣнѣ: „Горѣшнѣго и на Медѣюсю“. 97 4—8

власнѣго выробѣу.
Ковѣдры шнѣтъ по
зѣр. 3-50, 4, 4-50, 6-50 до 14 зѣр.
Мѣтѣрѣцѣ зѣ волосѣнѣа по зѣр.
12-50, 14, 16, 18 въ кожѣй цѣ-
нѣ до зѣр. 30. Поручаѣтъ Іосѣфъ
Шустѣрѣтъ, Львѣвъ, улѣца Ко-
пернѣка ч. 7. 86 9—30

Д-ра РОЗЫ Балзамѣ

на жолудѣкѣ
зѣ аптѣкѣ

Б. Фрагнѣра въ Празѣ
сѣтъ водѣ болѣше якѣ 30 лѣтъ
загалѣно зѣветѣннѣмъ **сред-**
ствомъ домовѣмъ, котрѣ
побуждаѣтъ апѣтѣтъ, прѣскѣрѣе
травлѣнѣа и лагоднѣо водѣпрѣва-
джаѣ.

Осторога! Всѣ
части опаковѣннѣй
маѣтъ отѣно мар-
ку охороннѣу, закон-
но застерѣженѣу.

Головнѣй складѣ:
Apothek des B. Fragner
„zum schwarzen Adler“
Prag, Kleinseite, Ecke der Sporn-
gasse.

Вѣлика елѣшка 1 зѣр., малѣ 50
кр., почтѣю о 20 кр. болѣше.
Рѣсылѣа сѣ щѣ дѣя.

Складѣ по всѣхъ аптѣкахъ
въ Австро-Угорѣчинѣ. 10—26

Зѣ дрогѣрѣи ЛЪВА МЕНКЕСА

у Львовѣ ул. Казѣмѣрѣвскѣа ч. 19.

Одѣножѣко средство

На веснѣянкѣ

КРЕМЪ
Д-ра Майсѣлѣра.
140 3—4

КОБЗАРѢ

Тараса Шевѣченнѣа

въ двѣохъ частѣяхъ

Выбѣрѣтъ поезѣй для народу
зѣ жѣтѣлѣнѣсѣю и портретѣмъ
авторѣа.

Накладѣмъ товариства „Прѣсѣвѣтъ“.

Цѣна кожѣой части 25 кр.

Оправлѣнѣй прѣмѣтѣрѣнѣкѣ прода-
ѣтъ сѣ по 35 зѣр.

ВѢ ТРУСКАВЦѢ

ВѢ 1-бѣмъ и 3-бѣмъ сезонѣмъ о 30% дешѣвѣше.

лѣчѣтъ сѣ зѣ надѣвычайнѣмъ успѣхомъ: Рѣвмѣатѣзмъ, подагѣру, товѣстѣсть, пѣсокъ нерѣковѣй, исхѣнѣтъ
недѣугѣ жѣтѣнѣчѣй.

Обѣмѣстѣу брошурою о Трусѣавѣцѣ высылѣаѣ на жѣданѣ зарѣдѣ.
Першѣорѣднѣа реставраціи п. І. Дѣлибѣнѣйскѣго, реставратѣора готѣлю Imperial у Львовѣ.

При закупнѣ товаровъ прѣсѣмѣ поклѣкуватѣсѣ на нашѣ часѣписѣ.

Вѣдѣдѣнѣаѣ и оѣдѣдѣннѣмъ рѣдѣкѣнѣрѣ: Іванъ Бѣлѣй. Пѣкѣрѣ въ одѣр. Чернѣвѣнѣнѣ. Зѣ другарѣмъ Маѣуѣлѣовѣ пов. ім. Шевѣченнѣа пѣдѣ зарѣдѣмъ Б. Вѣдѣнѣнѣнѣ.

ДѢЛО

Выходитъ у Львовъ що дня (крѣмъ недѣль и русскихъ святъ) о 5-той години по полудни. Литературный додатокъ „Вѣстника“ найзнаменитѣйшихъ повѣстей“ выходитъ во второкъ, и во второкъ и пятницу на першину разоу въ Дзюль.

Передплата и инсераты принимаютъ: у Львовъ Администратія „ДѢЛО“ ул. Баторія 24, Центральное бюро ogłoszeń ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Кароля Людвига 9, и А. Ольшевского ул. Килиньского 2; — въ Ярославъ Л. Крайновский; — у Вѣдн: M. Dukas, I. Worzele 6-8; Rudolf Mosse I. Seilerstätte; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasensteine & Vogler I. Wallfischgasse 10; Вѣ Франкфуртѣ и Гамбургѣ: M. Haasensteine & Vogler.

Передплата на „ДѢЛО“ и наемность за инсератъ платитъ у Львовъ.

Передплата на „ДѢЛО“ въ літер. додатокъ въ Австріи: въ границахъ: на цѣлый рокъ . . . 18 зр. на цѣлый рокъ . . . 24 зр. на полъ року . . . 9 зр. на полъ року . . . 12 зр. на четверть року 4 зр. 50 кр. на четверть року . . . 6 зр.

у Львовъ: на цѣлый рокъ . . . 16 зр. на полъ року . . . 3 зр. на четверть року . . . 4 зр. на мѣсяць . . . 1 зр. 35 кр. Редакция, Администратія и Експедиція подъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереженіє. — Редакція неопечатанъ вѣднй вѣдъ порта. Поодинокое число коштую 8 кр. а. з. Оголошеня зымай принимаютъ ся по цѣнѣ 10 кр. вѣдъ однимъ стрѣнцѣмъ инсератовъ або въ мѣсяць а въ рубрицѣ „Надобжане“ по 25 кр. а. з. Подѣлки и вѣднй донесеня приватный часуютъ ся по 15 кр. вѣдъ стрѣнцѣмъ.

Конецъ великой партіи.

Исторію великихъ политическихъ партій въ конституційной державѣ розслѣдывать и познавать есть не только цѣкаво але и поучаючо. Въ остатнихъ рокахъ двѣ великія партіи въ Австріи подають такий цѣкавыи и поучаючий образъ: партія старо-чехска и нѣмецка партія либеральна. Тамтота передъ кѣльма роками зовсімъ упала и нема надѣй, чтобы она ще могла двинути ся, сея теперь розпадае ся.

Мы згадували вже о выступленіи звѣстнаго теолога Зіса въ нѣмецко-либеральной лѣвицѣ, о зборѣхъ историчнаго товариства нѣмецкаго въ Авесігу (въ Чехіи) та о выступленіи въ нѣмецко-либеральной лѣвицѣ дальшихъ членовъ (Врабеца и Ноского). Дня 20 мая Зісъ и Врабецъ промовляли на численнихъ зборѣхъ либеральныхъ Нѣмцевъ у Вѣдн. Зісъ переішовъ исторію сего сторовниства, котре перше само одно панувало въ цѣлой Австріи, и пояснявъ причины своего выступленія. По роцѣ 1866 — казавъ Зісъ — наше сторовниство мало бѣдѣло въ радѣ державной: оно было заравомъ партією державною и партією правительственно-управляющею. За Тафеого мы вступили въ оппозицію и тымъ запобѣгли не одному лаху: се было жите повне горячое, завзятон борон, але народъ стоялъ все за нами. Въ тѣхъ коалиціи мы выступали въ надзвычайно резервою, котру выборцы не все розумѣли, и тымъ менше могли въ розумѣти, что поодинокіи члены иншихъ партій въ правительствѣ такомъ резервы собѣ не накладали. Наконецъ мы стали партією державною, не будучи партією управляющею; се — трудне становиче. Партія повинна все знати, о сѣбѣ выборцы готови за нею йти, она муситъ поступати въ згодѣ въ выборцами. Политичнаго самоубійства може допустити ся поодинокій чоловікъ, але не партія. Я выступивъ въ клубъ либеральной партіи, чтобы повернути до традицій той партіи. Коли хочемо вѣрно оцѣнити политиче положене и обовязки, які зъ него випливають для поодинокого чоловіка, то не можна оцѣнити самѣ только поодинокаго факты, бо подѣвъ текутъ неустанно а вожда ситуація випливає въ попередучон. Мою програмою есть те, что передъ двадцати роками было програмою партіи конституційной.

Рѣше и популярнѣше высказавъ ся на тыхъ зборѣхъ посолъ Врабецъ. Вѣднъ сказавъ: Я не могу дальше йти за партією, коли не

маю самъ передъ собою вѣтыдати ся. Угода, заключена гр. Баденимъ, насупротивъ его первѣстныхъ заявленъ, въ проводаремъ дематогіи-дромъ Люеферомъ, дае науку, что не розважнѣсть а опортунизмъ але безвзглядне штурмоване напередъ веде до цѣли. — Збѣръ грѣмко оплескувавъ бесѣды Зіса и Врабеца и высказавъ имъ одвоудно повне довѣре.

Клубъ нѣмецкой лѣвицѣ по причинѣ выступленія Зіса, одного зъ своихъ корисѣвъ, вѣдбувъ засѣдане, высказавъ свой глубокой жалъ зъ причинъ того выступленія, але вразъ рѣшивъ, что на нарадахъ партіи була и есть завсѣгды нагода тепло акцентувати оставане при традиціяхъ минувшости та розвирати важнѣй пытаня поступу, але нѣмецка лѣвица не могла супротивляти ся ухваленю важныхъ та корисныхъ законовъ. — Помимо такого рѣшенія, самъ клубъ а ще бѣльше нѣмецко-либеральная партія мае почуте своего настаночного розпаденія и конечности реорганізаціи; длатого въ половинѣ червня мае вѣдбути ся въ Ливцу конференція цѣлон партіи, въ котрой мають участь вѣдн послы парламентарий та сеймовъ и нашъ вызначный члены зъ всѣхъ провинцій.

Цѣкаво есть знати супротивъ тыхъ подѣвъ становиче нѣмецко-либеральной прасѣ. Neue fr. Presse, найзнаменитѣйша газета въ цѣлой монархіи, о котрой передъ двадцати роками міністеръ Унгеръ сказавъ, что противъ неч чѣ безъ неч не можна управлять державою, а котра й опѣсила неразъ показувала ся сильнѣйшою якъ цѣлый клубъ та добрымъ нюхомъ умѣла прочувати будучаѣсть, стоитъ рѣшучо по сторонѣ Зіса и домагае ся реорганізаціи партіи. Такъ званий реальный политикъ въ лѣвицѣ — каже Neue fr. Presse — котрій намъ вычисляють, что мусѣла довершити реформу податковъ, бо она приноситъ опусты для слабыхъ, и прийняти реформу выборчу, бо она розширяе право выборче, не мѣркують сего, что черезъ самѣ дерева не видять лѣса. Мы могли бѣ спытати, чи молодѣ-Чехи, автисемиты и нашѣ франціи, котры торбѣ удареминили реформу податкову черезъ свою обструкцію, не мають такожъ межѣ своими выборцами людей, котрымъ реформа податкова принесе опусты, и чи тѣ, что голосували противъ реформы выборчон, въ розширенія права выборчон не будутъ бѣльше мати признаки якъ лѣвицы, та власне тотѣ партіи помимо того не стають що-разъ бѣльшими, сильнѣйшими, у выборцѣхъ бѣльше любленными а вѣдъ правительствѣ бѣльше ре-спектованными. Але не о се ходитъ, таковы оппозиціи нѣкто й не домагае ся вѣдъ лѣвицѣ.

Але что она зважае лише на поодинокій предложеня а не на цѣлу политичу правительствѣ, что она супротивъ поведенія справы Люеферовскоу, котре п. Ліхтенштайнъ въ киннаи на-зававъ ударомъ для лѣвицѣ, задоволяе ся плятовичною резолюціею, та й гуку на другій день мовѣ-бы забуває, отсе мужѣвъ, что думаютъ бѣльше якъ про вывѣшний день, выганяе зъ бѣ радѣвъ... А народъ приймае сецессионистовъ лѣвицѣ не якъ вѣдступниговъ та утѣкачѣвъ, але якъ апостоловъ лучшон будучности.

Зъ рѣшенія нѣмецкаго клубу N. fr. Presse впитъ немилосердно. Послы, что выступили зъ клубу, становили передъ народомъ, а клубъ выдае собѣ самъ свѣдоцтво въ своихъ чотирохъ стѣнахъ. О, тамъ, де чужій не зайдѣ, можна горячо говорити о поступѣ та традиціяхъ минувшости, але коли прийдѣ до акціи въ парламентѣ, коли ходитъ о переведеніи въ жите привиліювъ, тогда для лѣвицѣ е лише предложеня; катастеръ та процедура важнѣйши для неч надъ всею. А потѣмъ жалуетъ ся председа-тель гр. Кинбургъ, что зъ всѣхъ сторонъ атакуютъ лѣвицу! То не дивинця, что выборцы гуртомъ вѣдпадаютъ вѣдъ неч... Нову партію нѣмцевъ, котра передъ-вѣсѣмъ праверне затрачену вявъ зъ выборцами, привтае радо кождый щирый Нѣмецъ. Велика нѣмецка партія, котра есть вразъ партією либеральной, есть конечностию въ Австріи. Але сея партія мае заступати не народъ вѣзгалѣ, ино свой народъ, се-жъ во всею енергіею, не дивлячи ся на гору нѣ въ долгину, нѣ на право нѣ на лѣво. Чимъ менше она буде оглядати ся, тымъ буде сильнѣйшою. Нѣмцы потребуютъ партіи дѣла, не доради-ковъ правительствѣ; либеральнѣ муситъ бути бороненый тымъ самымъ оружіемъ, котрымъ его зъ всѣхъ бокѣвъ нападуютъ, смѣло та рѣшучо и въ безусловною безвзглядностию.

Супротивъ того властивый органъ нѣмецкой лѣвицѣ, Neues Wiener Tagblatt, обзыае ся дуже смирно, не маючи, видѣю, великого до-вѣра до своихъ людей. Намъ ходитъ — каже N. W. Tagblatt — головно о те, чтобы голов-ный принципъ нашон партіи, принципъ поступу, бувъ захованый. Цѣла штука залежати буде въ тѣмъ, чтобы для высказанныхъ идей позм-скати бѣльшѣсть на роду. Оли се удасть ся посламъ Зісови и Врабецови, то кождый по-ступовець вѣчерашный день [въ котрымъ Зісъ промовляе на зборѣхъ] буде мусѣвъ призна-ти за початокъ щасливѣйшон эпохи.

Справы парламентарий.

Интерпеляція, поставлена пос. Ро-манчукомъ на засѣданю въ дня 21 мая, таъ звучитъ въ повнѣй основѣ:

„Мешканцѣ сельскон громады Бѣтля въ турчаньскѣмъ повѣтѣ, одѣи зъ найбѣдѣйшихъ сторѣнъ Галичины, наслѣдкомъ лѣвыхъ и пѣн-ства, котре подсычували особливо жидѣвскіи корчмарѣ, вѣшли були майже на жебры. Они выдавали на напѣтки рѣчно 6.000 зр., мѣж-тымъ якъ цѣла сума чистого доходу зъ ихъ землѣ выносилъ только 800 зр. а всѣ подати 2.500 зр. рѣчно; хлопы пропывали отже майже вѣсѣмъ разѣвъ только, якъ мали чистого до-ходу.

„Въ такомъ сумнѣмъ положеніи они вѣдн-ци опаматили ся и заложили товариство тве-реозости, церковне братство, до котрого присту-пило 600 людей.

„За ихъ привадамъ поѣшли мешканцѣ громады Бѣтля-нижна и Яблонѣвъ, котры находятъ ся въ подѣбѣмъ положеніи, та й можъ було надѣятисъ, что еще дальшѣ громады прилучатъ ся до того спасенного руху.

„Похвальне змагане народу не звайшло однакѣмъ признаня у ц. к. старосты въ Турцѣ Франца Леопольда рицаря Бѣльнѣского. Коли арендарѣ пропѣнаціи и корчмарѣ до него звер-нули ся, вѣдъ обѣцѣвъ зрѣбити все возможне, чтобы не допустити до заложения братствѣ тве-реозости въ иншихъ громадахъ.

„Дѣйстно припоручивъ поодинокимъ вѣд-тамъ, чтобы арештували тыхъ людей, котры въ селѣ ходятъ по домахъ и вызываютъ до тве-реозости, хотѣ-бы се були люде зъ тон самои громады.

„Дальше казавъ оправдувати ся началь-никови громады Бѣтля-нижна, что присту-пили до братства тве-реозости.

„Наконецъ выславъ до сен громады та й до Яблонѣва по двоухъ жандармовъ и призна-завъ имъ, чтобы выслѣдили, хто и якимъ спо-собомъ наклонѣо людей, абы приступали до братства тве-реозости.

„Наслѣдкомъ сего межѣ тамошними се-ланями наставъ справѣдливый переполюхъ; формальна паника. Люде болятъ ся теперь при-ступати до братствѣ тве-реозости, а вѣдрадный рухъ въ усуненю пѣнѣства грозить перестати.

„Таке поступоване ц. к. старосты спѣсѣб-не очевидно только подмагати пѣнѣство и въ корнѣхъ интѣресѣвъ немнѣгихъ шляхтарѣвъ при-чиняти ся до матеріальнаго, физичнаго, мораль-

Жебрачка.

О повѣдане Т. Ветлины.

Въ галеріи образовъ мѣжъ найсѣвѣйшми дѣлами штуки звертае на себе наибѣльше и майже вымалювавъ увагу публичнй образъ од-ного молодого артиста, что вымалювавъ на по-лотнѣ звычайну мѣску старуху-жебрачку въ природѣй величинѣ и зъ такою реальною правдою, что видѣвъ чудувались и не могли на-чудуватисъ, хвалили и не могли досѣмъ нахва-литисъ молодого артиста...

Одного лѣтного дня стояло передъ зга-дакымъ образомъ троє людей: досѣмъ ще мо-лодой мужичина, молодѣ, дуже хороша и пѣсля найновѣйшон моды вѣрана панѣ, мабутъ его жѣнка, а молоденька, такожъ вѣлыми гарна и зѣ смакомъ убрана панночка, мабутъ сестра старшон дамы. Всѣ троє стояли рядомъ пе-редъ образомъ, а зъ ихъ очей такъ и пробива-ваъ ся нѣмкий зачудъ и те остовѣна, въ аке чоловіка деколи вправѣе правдиве дѣло штуки.

Въ сѣли было сѣмъ разомъ вынмково ду-же мало людей, бо день бувъ надто горячий, а вѣрѣмъ того вже зближавъ ся полудень, дѣла-того товариство, вышовши зъ першого вражѣ-на и вѣ на кого не оглядаючися, почало зъ собою въ пѣвъ голосу розмовляти.

— Ахъ Боже! — закликала хороша панѣ — до того справѣдъ треба вже великою вѣдѣности, чтобы намалювати такий образъ и впровадити чоловіка въ таку вѣлюзію!

— Здаеся, она такъ и дивитъ ся на насѣ

своими старечими очима и леда хвиля промо-вѣтъ жалѣснѣмъ голосомъ: „Дайте шажокъ Христа ради!“ — додала молодѣ панночка и тажѣ вѣтхнула.

— Въ тѣмъ власне лежить суть штуки, — сказавъ мужичина зъ повагою. — Предста-вити рѣчь такъ, якъ она въ дѣйности есть, вѣлти въ неч жѣтѣ, а крѣмъ того освѣтити ея певною мѣрою идеальности — належить до справѣдливыхъ артистовъ; тожъ и авторъ той картины, якъ зачувати, молодой ще чо-ловікъ справѣдъ мае, передъ собою велику бу-дучаѣсть.

Товариство подало ся вѣлька кроковъ въ-задъ и зновъ потовуло въ огляданю кар-тины.

— Вѣзмиѣтъ, прошу васѣ, подѣ увагу тѣе-лицѣ! — ставъ говорити мужичина до своихъ то-варивокъ. — Артистъ намыслио выливъ на голову своєи старухи цѣлый сѣбѣ сонѣчного промѣня, чтобы всѣ черты ея лица були тымъ выдѣтѣйшими, и справѣдъ освѣгувъ тымъ свою цѣль, бо передъ нашимъ окомъ не може укритисъ нѣ найменша подроуца потрѣбна до ехарактеризованія того лица. Дивѣтъ! зъ якою вѣрностию вѣдданъ всѣ его черты, тѣ старѣхъ, давного блеску позбавленѣ очѣ, та сѣтъ без-численныхъ морщинъ... або тѣ уста, на-пѣвъ отворенѣ, беззубѣ, адаеся нѣбѣмъ порушають ся...

— Справѣдъ чудесне! — закликали обѣ панѣ.

— Се ще вѣчого, — говоривъ мужичина дальше, — се рѣчи вправы и техники. Найго-ловнѣйша рѣчь въ тѣмъ, что артистъ умѣвъ вѣтхнути въ свой малюнокъ справѣдливѣе жите.

Погляньте на него зъ бѣльшою увагою: чи не говорять зъ того лица бѣда, нужда, голодъ, а може ще й слабѣсть, однимъ словомъ: жѣ-те? Здаеся, та старуха своими очима, своими морщинами, своими посинѣлыми устами, про-ситъ насѣ, благае о помѣчѣ, адаеся — вѣдъ на-шого милосердія зависѣтъ ея спасене, ея вѣс-новане... Що-жъ? чи не такъ?

— Ахъ, правда! — закликали обѣ панѣ, а старша дама додала: — Въ сѣй хвилѣ зда-еся менѣ, что я почувую милосердіе. Се дѣйст-но штука: за помощю образу выликати въ люднѣ подобне почуване...

— А до того яка пропорція, яка симе-трія лежить въ цѣлости картины! — говоривъ дальше мужичина. — Всѣ барвы вѣдѣдовѣдно розложѣнѣ, нѣчо не замазанѣ, все якъ най-стараннѣйше вывѣченѣе, однимъ словомъ: правдиве дѣло штуки! Но погляньте теперь уважно на середину полотна и скажѣтъ менѣ: что вамъ наибѣльше впадае въ очи?

Панѣ стали уважно дивитисъ на картину, но не говорили нѣчого. Мужичина добувъ зъ кишѣнѣ картку паперу, звивувъ ея въ трубку и подавъ свой жѣнцѣ.

— Подвѣсивъ черезъ ту трубку!

Жѣнка замкнула одно око, а до другого приложила звитокъ паперу и уважно пригля-далася картинѣ.

Рѣвночасно панночка звивула въ трубку обѣ долѣнѣ и собѣ стала въ той способѣ дѣ-вѣтисъ на образъ.

— Ну и що-жъ вы видите?

— Я виджу руку, — вѣдѣвѣла жѣнка, — котра мовѣ-то вѣдѣтае вѣдъ полотна.

— А зъ другой руки видѣю лишь голый

локоть, — додала панночка червѣнѣючи.

— На те власне я хотѣвъ звернути вашу увагу, — сказавъ мужичина зъ вѣдоволенѣмъ. — Одною рукою, зъ котрой видѣю лишь голый локоть, притримувъ жебрачку свои лахи [но та рука не вѣдѣграе тутъ важной роли], а другу вытягнула по милостиню. И власне что-до той вытягнуен руки показавъ молодой артистъ величезный талантъ, майже гѣніи артистичный. Бо не только что та рука вѣдѣдана якъ не можъ лучше зѣ всѣми аморщинами и жѣлами та что тутъ въ найвышѣмѣмъ степенѣ е захована пер-спектива, черезъ что выдае ся, мовѣ-бы та ру-ка вѣдѣставала вѣдъ полотна, мовѣ-бы сонѣчне свѣтло на нѣй рухало ся, передѣвалось, — але найважнѣйше, что она въ выравѣмъ лица твѣ-рѣть гармовію, сказати-бѣ одну цѣлѣсть... Обѣ-мѣтъ лише однимъ поглядѣмъ и лице и вы-тягнуену руку жебрачки... Чи не замѣчае те-перь, что той бѣдѣлашый выразъ убожества и нужды и голоду, на котрый я выше звер-тавъ вашу увагу, выступѣе теперь живѣйше и живѣйше порушае людѣе сердце?

— Ахъ такъ! — промовѣла старша панѣ, — я навѣтъ почувую въ тѣй хвилѣ акеъ не-описанѣе зворушенѣ въ грудяхъ, а до очей ти-скнутъ ся менѣ слѣзы... на правду!

Она повѣла хусточкою по лицу.

— Ахъ что за злуда! закликала панноч-ка. — Чоловѣкъ хвилями забуває, что то по-лотно и ось-ось готовъ сягнути до налитки, чтобы втиснути въ ту руку милостиню... А цѣ-кава рѣчь, — додала она, — кѣлько сей образъ можѣ коштовати?

— На сѣмъ я такъ дуже не розумѣю ся, вѣдѣвѣвъ мужичина, — но завсѣгды адаеся

Передплата на „ДѢЛО“ и напечатаніе за инсераты
платитъ у Львовъ.

Передплата на „ДЪЛО“ съ лѣтер. додаткомъ
въ Астериски: за границею:
на цѣлый рокъ 18 рр. на цѣлый рокъ 24 рр.
на полъ року 9 рр. на полъ року 12 рр.
на чвертъ року 4 рр. 50 кр. на чвертъ року 6 рр.

у Львовѣ:

на цѣлый рокъ 16 рр. на полъ року 3 рр.
на чвертъ року . . . 4 рр. на мѣсяцъ 1 рр. 25 кр.

Редакция, Администрація и Экспедиция по въ з. 24 ул. Ватори. — Рукописи вносятся съ лише на попередне застереженіе. — Редакція неопечатанъ вольный водъ порта.

Подпожине часло комуте 8 р. а. в.

Оголошеня звѣзды приймають ся по цѣнѣ 10 рр. водъ одномъ стрѣчки исператовою або ен мѣсе а въ рубрици „Набѣслано“ по 25 р. а. в.

Подижи и инши довнесени принятий числят ся по 15 рр водъ стиница.

По закону о ревизии катастру грунтового приде под наряду палаты послѣдъ законъ о воднисувану грунтового податку за-дла элементарныхъ нещастъ.

Въ справозданіи комисіи зазначае ся, что дотепершній законъ въ 1888 р. воднавая ся такъ законотѣльнѣмъ фискализмомъ, что рѣшени, дѣйствіи элементарными шкодами, часто не могутъ користати въ него, абы записати со-бѣ справедливый улекшена податковъ, які нѣмъ властвѣе належали бы ся въ порѣваніи до шкоды водъ элементарныхъ нещастъ. Законъ въ 1888 р., котрый теперъ обавяву, постанов-ляе, что на случай элементарныхъ нещастъ другой категоріи, отже водъ морозовъ, слоты, выгнати овиныны подъ сѣтгомъ и т. д. (першу категорію становлять градъ, повѣнь, пожаръ або мыши) — воднисувану грунтового податку залежить лише водъ особистого „приного по-ложениа“, въ якомъ той рѣшени за для страты находить ся. Новый законъ має усунути ту несправедливостъ, що воднисувану грунтового по-датку залежить просто водъ фанасового уряд-ника. На будуче має ся воднисувану грунтового податку оцѣнити предметово побѣла дѣйст-ного значенія продуктѣвъ, безъ огляду на осо-бисте матеріальне положеніе рѣшени. Новый законъ усуне такожъ то услѣва, що воднисувану податку залежить водъ пошкодованія болышомъ половины властвѣльцѣвъ грунтовъ въ дотычній мѣщестѣ. Окрѣмъ того мають при воднисувану податку уваглядити ся такі случаи, де ужит-коване ушкодженого грунту зѣвчене не только на оденъ рокъ але й на дальшій лѣта. Що-до легитимациі того, котрый подае ся о воднисувану грунтового податку, мають на будуче властвѣ податковъ уваглядити не только подава са-михъ властвѣльцѣвъ грунтовъ, дѣйствіи эле-ментарными нещастями, але такожъ подава пососорѣвъ, настоятельцѣвъ общарѣвъ двѣрскихъ и начальникобъ громадъ. До элементарныхъ нещастъ, котры дають право жадаѣ воднисувану грунтового податку, зачисляе новый законъ такожъ шкоды водъ болыныхъ мышей, а до-пускае опусты навѣтъ по завоичену живнѣ або сѣвжовати, кола посиратанъ плоды ушводати повѣнь. Значай улекшена признае просѣвъ рѣшеникамъ що-до формального трактованя ихъ просѣвъ о воднисувану податку при справженіи повесенныхъ шѣдѣ, а що-до вымѣру опусты, постановлено: 1) При зниченіи $\frac{1}{4}$ — $\frac{1}{2}$ доходу зъ дотычного общару, выносить опустъ 25%; 2) при шѣдѣ болыше явъ $\frac{1}{2}$ до $\frac{3}{4}$ доходу вы-носить опустъ 50% податку; 3) при зниченіи $\frac{3}{4}$ доходу, має ся признаѣти опустъ въ высотѣ 75% доходу; 4) при зниченіи цѣлого доходу, має ся цѣлый податокъ воднисувати. Важны суть такожъ признаѣ о улекшеняхъ податковыхъ на случай лѣсовыхъ шѣдѣ, до котрыхъ новый законъ зачисляе шкоды водъ пожару, выпале-не лѣсовъ для зниченія шѣдливыхъ комахъ и выдѣли такъ шкоды, що повстали водъ поло-маши галузѣ подъ тягаромъ мокрого снѣгу, такъ что треба на ново залѣтити что найменше одинъ гектаръ лѣсового грунту.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Угорскѣ бюро телеграфічне заперечуе въ-стѣмъ, мовъ бы переговоры въ справѣ ав-стрийско-угорскон угоды перервано ажъ до осени; протѣмъ ведутъ ся они дальше безъ перерывъ такъ устно якъ письменно, а де-якій точки угоды будутъ, видѣти ся, незадов-го полагожденъ, такъ что вѣрѣтъ ще сен сесіи рады державнон будутъ могла прийти на чер-гу обрадъ парламентарныхъ.

Дня 29 с. м. выѣде цѣсаръ до Буда-пешту, а 2 червня верне до Відня; 6 чер-вня поѣде зновъ до Будапешту.

На руни австрийско-угорскон посла кн. Лихтенштайна переславъ цѣсаръ Францъ Іосифъ царевн листъ въ найсердечнѣй-шими бажаньями въ нагоды коронаціи. Царъ дозѣдавши ся о томъ, запросивъ заразъ кн. Лихтенштайна до себе. Князь въ всѣмъ члена-ми амбасады поѣхавъ въ шесть золоченыхъ галевыхъ каратахъ шестѣрнями до Кремлю. Царъ принявъ гостей въ сали Александрійскій. Кн. Лихтенштайнъ вручивъ царевн листъ цѣ-саря, а водтакъ въ короткихъ словахъ выска-завъ такожъ власнй желанія въ нагоды коро-націи. Царъ подякувавъ сердечно и уверенъ о своѣй прихильности до цѣсаря Франца-Іоси-фа, а заразомъ высказавъ ще разъ свой жалъ въ причини смерти архивнзая Кароля Людвиг-а. Великій князь Володимиръ, що въ архивн. Кароломъ Людвикомъ особливо бувъ въ друж-бѣ, водѣдавъ дня 24 с. м. австрийскон посла и высказавъ ему свой жалъ въ причини смер-ти своего друга. Вел. князь оглядавъ пышно улажену палату амбасады и забавивъ у кн. Лихтенштайна двѣ години.

Въ субботу дня 23 с. м. давала нѣмцѣв амбасада обѣдъ на 80 особъ. Столъ бувъ при-строений пышными цѣттами и сѣрѣбными ваза-ми зъ скарбница цѣсаря Вильгельма. Обѣдъ князя Генрика, брата нѣмецкон цѣсаря, сидѣ-ла вел. княгиня Сергіева, сестра царницѣ, а обѣдъ неа князь болгарскій. Дуже свѣтло за-повѣдае ся балъ въ амбасадѣ французскій. Въ сали пристроений дорожничностями, спроважде-ными въ Париза.

Въ недѣлю Зеленихъ святъ давали рос-сійскій дневникаръ бенкетъ въ честь своихъ за-граничныхъ товарищѣвъ. Бенкетъ водбувъ ся въ еремітажѣ, въ одѣй въ найпершихъ го-стинницѣ Москвы. Улажене кувѣтъ, а въ ча-сти такожъ и саль, закупивъ властвѣльцѣ ере-мітажу по Наполеонѣ III, такъ что теперъ московскій богатѣ йдѣтъ въ золоченыхъ ерѣ-мныхъ тарелѣвъ французскон цѣсаря. Вагалѣ улажена гостинница зъ французскѣ, лише по-слуга одягненѣ въ бѣлу полотноу русскій одѣжѣ. До стола засѣло 520 гостей. Въ на-родности були заступленъ, а наибольше було Французѣвъ. Австрийцѣвъ и Англичѣвъ разомъ було около 50. Бувъ такожъ одинъ редакторъ зъ вѣстоднон Азій, одинъ зъ Япану, одинъ зъ Паргороду. Въ часѣ бенкету проголошувано тоасти лише по французскѣ. Політики не ты-кано. По бенкетѣ члены царскон оперы дали

концертъ. Власноручный поднимъ наивызнач-нѣйшихъ заступникобъ заграничнон печати въ-брано въ альбумъ, котре министерство царско-го дому передасть царицѣ на ламатку ко-ронаціи.

Дня 25 с. м. оголошувано ще и рано и пополудни коронацію царску. По полудни у-дарено у всѣхъ церквахъ въ дзвоны и вод-правлено всюды богослуженя, а вечеромъ все-нощне. Царъ бувъ на богослуженіи въ церкви Спасѣ. Въ оружейной палатѣ посвячено нову хоругвовъ державну, на котрій находятъ ся гербы всѣхъ русскіихъ провинцій и найваж-нѣйшій даты зъ русскіихъ исторіи. Въ той у-рочастости взяла участь царскѣ пара, великій князь, князь заграничній и генералы. При мо-литвахъ царъ бразъ въ руку державъ хоругви на знакъ, что водбравъ хоругвовъ державну цѣ-лу и неушводжену и такъ ся абереже.

Вчера о 7 год. въ рана 21 выстрѣловъ въ пушкѣ заповѣло день коронаціи. На той знакъ всѣ, що малъ взяти участь въ царскѣмъ похѣ-дѣ до Успенскон собору, зобрали ся передъ 8 годиноу на Кремлю. По дорожѣ уставило ся войско въ улацѣ. Коли вже було готове до походу, водшли царъ и царица до троновон сали и засѣли на престолахъ подъ балдахин-омъ. На знакъ сурмъ рушивъ похѣдъ до со-бору. Попередъ шовъ водѣлъ кавалергардѣвъ, дальше шли пажѣ, два майстры церемоній зъ булавами, головы мѣстъ, депутаціи вел. кн. Філіяндскон, урядники губерній, командантъ мѣста Москвы, университетъ, министерство дво-ру, депутаціи войскъ козацкихъ, председатели дворянства, генералы, оберпрокураторъ сано-ду, члены совѣта державного, два обермайстры церемоній коронаціион зъ булавами, великій майстеръ церемоній зъ булавою, два охлечни-ки. За ними несли назначенъ до того достой-ника царскіи вензѣлы: мечъ державный, гербъ и печать державну, яблоко царскѣ, скипетръ, малу и велику корону царску. Водтакъ зновъ водѣлъ кавалергардѣвъ, а за нимъ го-маршалъ, а дальше оберго-маршалъ зъ булавою. За нимъ царъ, при нѣмъ министры дому царскон и войнъ, колыкохъ генералъ-адъютантобъ и командантъ полку кавалергардѣвъ въ голымъ паламѣмъ. Зъ царемъ шла царица. Надъ цар-скою парокъ несло балдахинъ 32 генераль-адъютантобъ. Россійскѣ родове дворянство и водѣлъ кавалергардѣвъ кнѣчили похѣдъ.

На входѣ до собору повнѣвъ царску пару митрополитъ москвскій короткою премоваю, петербургскій митрополитъ подавъ хрѣтъ по-цѣлувати, а кѣвскій покрѣпѣвъ сваченоу во-доу. Войпоша до церкви засѣли царъ и ца-рица на престолахъ, а коло нихъ устали ся всѣ достойники поѣла означеноу ладу. Почавъ ся чинъ коронаціи. Митрополитъ петербургскій приступивъ до царя и велѣвъ голосно водчи-тати символъ вѣры. По водчитаву евангелія митрополитъ петербургскій и кѣвскій подали царевн на двоихъ подушкахъ баграницю царску, котру сей надѣвъ на себе разомъ зъ брагянто-вою лентоу ордеру св. Андрѣя. Водтакъ митро-политъ петербургскій перекрестивъ царя, по-ложивъ ему на голову руку на вхрѣстъ и вод-

читавъ приписавъ молитвы. Царъ вложивъ тогдѣ на голову корону, въ праву руку взявъ скипетръ, а въ лѣву яблоко и усѣвъ на пре-столи. Потѣмъ водѣшла царица и станула на колѣна передъ царемъ; сей знавъ корону, водтакъ нею головы царицѣ, водтакъ вло-живъ въ на голову малу корону, дальше ба-границю и ленту ордеру св. Андрѣя. Коли ца-рица вазѣвъ вернула на свой престолъ, царъ взявъ назадъ скипетръ и яблоко, а протодѣ-кантъ выголосивъ всѣхъ титуловъ царя и вѣнцѣ-контъ выголосивъ всѣхъ титуловъ царицы. Спа-сѣмъ водѣспѣвала трикратне „многая лѣта“, а середѣ водгомону всѣхъ дзвонѣвъ загремѣло 101 выстрѣловъ въ пушкѣ. Тогдѣ духовенство и свѣткій достойники воддали царевн трикрат-ный поклонъ. По дальшій воддравъ церковной войшли царъ и царица въ своихъ престолѣвъ по розстѣленѣмъ кармазиновѣмъ оксамитѣ пе-редъ царскѣ врата. Тутъ петербургскій митро-политъ доверивъ чинъ помазаня царя, а вод-такъ царицѣ. Водтакъ приняли обѣ тайну св. евангеліи и вернули назадъ до своихъ пре-столовъ, а принявши благожеланія пустили ся назначеннымъ ладомъ до палаты на Кремлю. Подѣзъ того повороту дзвонено зновъ у всѣ дзвоны и стрѣляно въ пушкѣ.

Пѣсла повороту до палаты водбувъ ся обѣдъ въ гравітній сали. При обѣдѣ роздавано коронаціи медаль. При тоаствѣ на адорѣвѣ царѣ ударено 61 разѣвъ въ пушкѣ, при тоаствѣ для царицѣ вдовы и царицѣ 51 разѣвъ, при тоаствѣ для царскон дому 31 разѣвъ, а за адорѣвѣ духовенства и всѣхъ подданыхъ вы-пито при 21 выстрѣлахъ.

Русскѣ всенародне вѣче передъ трибуналомъ державнымъ.

Минушого мѣсяца водбула ся явна роз-права передъ трибуналомъ державнымъ у Відня на зажалене внесенѣ комитетомъ, що склававъ бувъ русскѣ всенародне вѣче до Львова на день 15. н. ст. падоліста 1895. р. Справа заборони отсего вѣча свѣдѣла ся для насъ некористно, але все-жъ таки годѣтъ ся познати ся ближше та бойдѣ на будуче затамѣти собѣ, якъ посту-пати треба супротивъ поведѣни властей адми-нистраціиныхъ въ нашѣмъ краю...

Рѣчь представляе ся ось такъ. Пн. Василь Нагбрий, Юліанъ Романчукъ, Леоніиъ Рожанковскій и Романъ Бачинскій довели ц. в. дерекціи полиціи у Львовѣ, що на день 15. н. ст. падоліста 1895. р. годну 10. рано скликають до „Народного Дому“ русскѣ вѣче зъ слѣдующимъ порядкомъ нарядъ: I) вод-крытѣ вѣча; II) выборъ президіи; III) сегоднѣшній выборы соймовъ зъ сѣльскихъ громадъ и що намъ супротивъ нихъ робити; IV) внесенѣ участникобъ вѣча.

Ц. в. дерекціи полиціи у Львовѣ ореченемъ зъ дня 7. падоліста 1895. ч. 1333 за боро-нила водбути того вѣча на подставѣ §. 6. закону зъ 15. падоліста 1867 в. а. д. 135 зъ-тои причини, позаякъ водзвонѣмъ зъ дня 3. н. ст. падоліста 1895 завбававъ комитетъ вѣчевый Русинѣвъ зъ Галичины до явъ найчисленнѣй-шою участю, та зъ тои водзвонѣмъ оказало ся, что намѣрено торбѣвъ выборы зъ сѣльскихъ гро-мадъ публично напѣтаувати яко негѣтальнй, переведенъ зъ свѣдомымъ поминѣнемъ законѣвъ черезъ органы правительства въ користъ однои

цѣвавилѣ: що се може бути. Зъ-разу думаю: перепелица, — та Каро давно вже си дойшовъ бы... Далѣ подумавъ: дарувать, — нѣ! дѣржача вѣнъ въ своихъ доганѣ... Нѣжъ не розберу, что се.

Ажъ онъ, де загнѣвъ гречѣи приправѣвъ до дороги, щось сивѣ выбѣгло та зъ дороги зновъ завернуло въ гречѣу, а Каро тежъ близъ до-роги нишпорить. Теперъ я бачѣйше глядѣвъ на дорогу и ось зъ-другѣ щось выбѣгло, та за-кѣя могло вернути, я зложивъ ся и выстрѣ-ливъ.

Сивѣ пѣвѣ задрѣпотала крилами и мер-тва лагла на дорогу. Я пусгивъ ся йти до неѣ, та Каро скорше добѣвъ и — на диво! не мѣ-портѣвъ еи... стоить, дивити ся. Що се? Надходжу, ажъ вражае мене въ ухо жалѣбный пѣснѣ... О, сей пѣснѣ я на все затамлю! Се малѣ, ле-денъ жовтымъ пухомъ порослѣ пѣсклята тули-лись до голыхъ, перама ще не покрытыхъ гру-дей мертвон перепелицѣ.

Теперъ я все зрозумѣвъ. Мати пѣвно вывела свои перепелицы, та часѣ пошадѣ снѣхъ птицѣ минувъ и мой вы-стрѣлъ вкортѣвъ въ вѣку та не позволивъ въ дрѣботѣ свою выплѣкати. А она, бѣдна, такъ побивалася за ними, такъ утѣнала пѣшки пе-редъ Каромъ, не злѣтаючи, не опускаючи сво-ихъ дѣтѣвъ, такъ заслѣнала ихъ передъ воро-гомъ, ажъ упала жертвою свои любовни — своего обавяву. А Каро нѣче поймѣвъ сей пѣснѣ сиротѣвъ, бо не чѣпаєвъ нѣ мертвон, нѣ перепелицѣ, лишь розумно поглянувъ менѣ въ очи.

— Ходи Каро! — сказавъ я и, лишаючи все, пойдѣвъ домѣвъ засмученый та розжалоб-лений, и Каро тежъ вертавъ зъ спущеноу въ-дѣлѣ головоу.

24. XII. 1895.

О. Филаретѣвъ.

Зъ мои теки.

Бровко.

Привѣтне пѣсѣ бѣгѣтъ за возомъ, бѣжить и за снѣгомъ.
Народна припѣвка.

Снѣгъ сыпѣй припавъ замерзлу землю, розстѣлилася перша савна. Въ томъ часѣ вы-падало менѣ вѣхати въ сусѣдство, тожъ скорѣ-ставъ я зъ доброн нагоды и велѣвъ запрячи до неподкованыхъ санокъ.

Живо рваувались конѣ, кола я сѣвъ, за-жугавъ ся въ бараницю та вазавъ румати. Скоро минала мене снѣгомъ припорошенѣ стрѣхи, блискучими голгами наею найженій верѣи та чорнѣйшій тмны. Очи радуувались по-глядаючи на змѣненъ, зимно водѣвѣженъй краєвидѣ.

Ось мы вже за селомъ. Бѣлый килимъ простѣгаєвъ ся далеко й широко, лишь онъ на обрѣу темнѣе щось — мабуть лѣсъ. Весело порскають конѣ, сани легко мчатъ ся, лишь декуда, ватрафляючи на незасыпану снѣгомъ груду, торкнувъ и звертають увагу на най-ближше окруженѣ.

— Гей, Стефане! а чого се Бровко бѣ-жить за нами? Заверни его домѣвъ! по що ему волочатъ ся та мерзнуть? нехай радше хаты пѣльнуе...

— Привѣтъ лѣтомъ до коней, то й те-перъ ихъ не лишае, а завернути лѣденъ вже его заверну! — водповѣвъ Стефанъ. Але стрѣ-мавъ конѣ и погнавъ ся за Бровкомъ, пуджа-ючи пѣсѣ бачемъ та приговорюючи: „А до дому! а пойдѣшь!“

Бровко водѣвъ пару вровѣвъ въ задѣ и станувъ, а зъ очей познати було, что не хо-чѣсь ему вертати. Стефанъ зновъ усадовивъ ся въ савки и конѣ помчали.

Я оглянувъ ся по-задѣ себе. Бровко зъ-разу ставъ, немовъ надумувавъ ся, чи вер-тати, а водтакъ поволѣ побѣтъ за нами, од-накъ остачи въ належнѣмъ воддаленю водъ савокъ, немовъ боявъ ся зрады, а далѣ окру-живъ савки зъ-далека и побѣтъ попередъ по-ней весело выскакуючи, туды то сюды завер-таючи та обнюхуючи все, що лише звертало его увагу.

Въ сусѣдствѣ я не забавивъ ся, бо на-дворѣ на щось не добре заносилось. Небо за-мрачнѣло ся, збрѣвавъ ся вѣтрѣцъ, декуды сѣ-жѣвъ пролѣтавъ, на деревѣхъ сотни ворѣвъ перемовляли ся зъ собою, а на подворѣ по-бачивъ я поспѣтѣти, — все показувало на велику заверуху, тожъ я за-вѣдѣна треба було вертати.

И справдѣ заразъ за селомъ подувъ дуж-шій вѣтеръ, платѣи снѣгу частѣйше и силь-нѣйше ударали о кожу, а зъ поля пойдѣ-мавъ ся декуда туманъ снѣгу и крутячися мовъ труба посувавъ ся за вѣтромъ, що сви-ставъ, пѣщавъ, заводивъ...

Я насунувъ шапку на уха, подтянувъ козырѣкъ и справивъ ся на правѣй бѣкъ, щоби трохи водѣ вѣтру сховати ся, та не богато се-помагало. Вихоръ крутивъ ся и зъ-усюда на-ходивъ приступъ та бивъ о лице змѣненнымъ снѣ-гомъ, а все жъ не такъ часто, и тѣнями бо-даѣ позволявъ глянути опередѣ себе.

Дизавъ: поручъ санокъ бѣжить Бровко, бѣлѣусѣ въ заметѣхъ. Вѣтеръ надувъ ему въ шерѣтѣ повно снѣгу, а хочъ вѣнъ янколи и страхѣсь, не може позбути ся змѣненыхъ цѣлувъ, бо снѣгъ примерѣвъ уже до его вудѣвъ. Згорѣ-леный зъ спущеныхъ хвостомъ, зъ запороше-ными снѣгомъ на-пѣвъ замкненными очима не-мовъ моливъ мене, щоби его не водганяти водъ савокъ, единого его захотѣти проти вихру...

И поглядаючи на него, мимо волѣ прий-шовъ менѣ на гадку мой народѣ бѣдный. У зѣ-ковыхъ незагодѣнахъ, въ подданчѣй неволѣ, в-ланцухахъ не страгивъ вѣтъ надѣтъ на лучше... А нѣтъ самохѣтъ, якъ Бровко, пусгивъ ся въ гостину на чужѣй драглѣ та ковбасы и ось — стоить на краю пропасти смиренный, тревожный, безраднѣй...

— Не бѣй ся, Бровку, не бѣй ся! я тебе не воджену водѣ себе!

А вѣтеръ гудѣ, метѣ снѣгомъ, лютуе... Нѣчь розпросирає надъ усѣмъ свои чорнѣ-крила... Конѣ бредуть по черева зъ заспахъ, гублять дорогу, знемагають... Усюда темно, хо-лодно, страшно...

Колѣ то добѣмъ ся мы до свѣтлон, теплои, свои хаты?

26. XII. 1895.

Мати.

Ой бѣда, бѣда чайцѣ небѣзъ,
Що вывела дѣтокъ при битѣй дорожѣ.
Народна пѣснѣ.

Зъ рушницѣю въ рукахъ, готовъ до стрѣ-лу, приглядавъ [ся] и рукамъ мого лѣгавца, що въ высѣвѣй грѣчѣхъ сѣгнѣвъ за добычѣю. Усѣ-руки его показували, что натрафивъ на снѣдѣ. Вѣнъ выпрѣмивъ ся, широко, майже не агна-ючи колѣнъ, розставлявъ ноги, скорше чинъ-звычайно вымахувавъ хвостомъ, а часѣ водѣ-часу звертавъ до мене голову, немовъ хотѣвъ перековати ся, чи я уважаю. Все те значило, что добычъ уже недалеко и что за хвильку мой Каро сподѣвъ станути передъ нею, вытягну-тись якъ струна, выправцювати хвѣстъ и ве-рухомый магнетизувати еи своимъ бмстрымъ зоромъ.

Однакъ минула добра хвѣля, а Каро не-станувъ, а все ще шукає, слѣдитъ... Мене за-

ДѢЛО

Виходить у Львові щодня (крім неділі і руских свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Вісник найважливіших новин“ виходить во вторник і в четвер в п'ятницю на першому разі в Діалогі.

Передплата на ілюстрації приймають: у Львові Адміністрація „ДѢЛО“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень у. Коперника ч. 11, і Бюро газети у. Карла Людвіга 9, і А. Ольшеского у. Килийського 2; — в Ярославі Л. Крижановський; — у Відні: M. Dukes, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Selterstraße; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasensteine & Vogler I. Wallfischgasse 10; В. Франкфурт і Гамбург: M. Haasensteine & Vogler.

Передплата на „ДѢЛО“ і на ілюстрації платять у Львові.

Передплата на „ДѢЛО“ з літер. додатком за границю:

на прямих роках . . . 18 гр.	на прямих роках . . . 24 гр.
на пів року . . . 9 гр.	на пів року . . . 12 гр.
на чверть року 4 гр. 50 гр.	на чверть року . . . 6 гр.

у Львові:

на прямих роках . . . 16 гр.	на пів року . . . 3 гр.
на чверть року . . . 4 гр.	на місяць . . . 1 гр. 35 гр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи вставляються лише на попереднє застереження. — Рекламні неопечатані вказівки порт.

Пощадне число копій 8 гр. а. в.

Оголошення вказівки приймають ся по ціні 10 гр. від одного стрічка ілюстрації або як місяць в рубль.

„Надбавки“ по 25 гр. а. в.

Подарки і інші доходи приватні числять ся по 15 гр. від статків.

Не давайте ся вызыскувати!

З рідних сторін краю доходить нас вистав, що спекулянти — по-найбільше, розуміється, жиди — останніми часами вивули ся з якоюсь горячковістю закупувати воді селян право копати а есентуально і добування нафти чи то на поодиноких парцелях, чи й на цілих землях господарів.

Звичайно дів ся так, що спекулянти закупує то право на парцелях або й на усій землі господаря [я, розуміється, втабулює то своє право] на час довгий, бо на двадцять і п'ять літ, а при тій очевидності старе селянина по змозі вымысли. І се удає ся йому більше або менше — після того, як він має діло: чи з темними та не досвідченими, чи з просвіченими та більш свідомими рідч. Йосе — на жалі — треба сказати, що коли порівняти з собою в тій ділі Галичину з сходу а з заходу, — то менше у сходу бачимо велику темноту, не досвід і не свідомість рідч.

У нас селянство злякомив ся на якийсь маравий гроб і дає ся спекулянтам збути чим-будь. От і пр. в околиці Солов'я, де спекулянти ведуть сей інтерес епідемію і мають організовану цілу канцелярію, — выкупили они — по селах Старуна, Крича, Давняч і т. д. — на двадцять і п'ять літ право копати нафти уже на тисячі селянських землях [не на парцелях, але таки на цілих, часом навіть доволі об'ємних землях] за таку дрібну квоту, що хаба лиш плечима здвигнути, — просто за пару десятків ар., без ніяких справді реальних застережень з боку селян. Як не так само, то подібно дів ся і по других околицях сходу Галичини.

Інакше вже справа в Галичині з заходу! Там селяне мудріші. І там запрошують право копати нафти на своїх парцелях чи землях і то також на двадцять і п'ять літ — але по перше: кажуть собі дуже заплатити ніж у нас; — по друге: застерігають собі, що як пр. до п'яти літ арендатор не буде копати на парцелі чи на грунті, то право его вигасає; — по третє: не віддають ся навіть оплатою якоюсь річною сумою воді ям [а. пр. 100, 200 чи кілька там ар.], але застерігають собі якийсь процент воді добуваної з ям нафти [навіть до 5%]. Як бачимо — се зовсім не то, що у нас, в Галичині з сходу!

Що-до першого — то й у нас не повинні селяне ласком хватати воді спекулянта якийсь гроб за продаж права копати на своїх землях. Пречні же всі знають з досвіду, що спекулянти за таку саму парцелю в тій самій міщевості платять панові або жидові два, три чи кілька там разів більше, ніж селянинові. Розуміє ся, щоб спекулянти звеличили до совіснийшої заплати, треба порозуміти і солідарності селян, і то не лише в одній громаді, але в цілих регонах, де спекулянти беруть ся оперувати. Господарі з громад дотичного округу повинні зобразити на віче, обрадяться і ухвалити собі спільний план поступовання. Як би у нас влади державні і автономні дбали як слід о інтереси селян, то они бы старали ся охоронити темних і не свідомих, перед вымыслом „гігант“ нафтових і взагалі спекулянтів, — але того нігде у нас не видати, для того треба самому дбати о свій інтерес і о своє добро.

Що-до другого — т. в. застереження, що закупує права копати вигасає пр. по п'яти літах, сли на парцелі чи грунті за той час не копає ся, — то се для власника грунту рідч дуже важна і корисна. Арендатор може почати копати аж в пр. в п'ятнадцять або двадцять років, або за весь час і зовсім не копати, а тимчасом можуть ціни за продаж того права піднятися значно вище... а тоді очевидна страта для власника грунту. Нехай же-ж і наші господарі, так як мазурки, обстають при такій застереженні.

Види що-до третього — т. в. проценту воді ям — то воді того і наші люди, так

як мазури, не повинні відступати! Коли де спекулянти й об'єднують яму одну-другу сотню річно воді викопаною ямою — то що се значить в порівнянні до тих величезних сум, які можуть поплисти з одної, другої, десятої ями на чийсь грунт?

Ми уважали своїм обов'язком знов і в теперішній хвилі звернути увагу наших людей на сю дуже важку справу, бо — як сказано — довідуємо ся про вымысли і заходи до вымысли в рідних околицях нашого краю, так багатого в підземній скарби. А серце криве, коли дивимось в бачимо, як з тих скарбів в землю рускій користає кождий инший, лиш не Русин, та як властитель грунтів багатих в ті скарби, зійшли, сходять і далі готові сходять на пролетаріат, на чорних невольників... Чи не свідчать о тій Борислав, Східнаця е tutti quanti?

Лекція австрійського патріотизму.

В послідній випуску віденського тиждєвника *Die Zeit* поміщена стаття, в котрій обговорено послідній політичний підв'іденський на темат австрійського патріотизму. Зміст сей статті такий:

„Між численними квестіями спільними політиці австрійської нації чи не найбільше суперечна ота квестія: що в Австрії патріотичне? Воді коли в Австрії каємо жите політичне, надзвичайно стільки не спорує, що надзвичайно квестією. Во в винятку хіба Швереріанців і соціал-демократів, кождий політик в Австрії в кождє сторонництво присвоює собі виняткову привілею на австрійській патріотизм. По черзі і побіч себе признавані були в Австрії всілякі рідч спеціально патріотичними: в часі конкордату — конкордату, в часі в'їхносповідних законів — в'їхносповідних законів, в часі абсолютному — абсолютному, в часі конституціоналізму — конституціоналізму, в часі дупльому жовтєвого — федералізму, в часі конституції Шмерлінга — централізму; перед 1867 р. односторонність державна з винятком „запропащеним“ конституції угорської, а воді 1867 р. дуалізм разом з водісканою поновно конституцією угорською; до 1873 р. були Поляни елементом непатріотичним в австрійському конітомераті націоналізму, а воді часу пр. Баденського в самі Поляни підпорю престоло і держави; ще перед кількома роками уважано молоді-Чехів, за діла їх домагань коронації корольської, спеціально шайкою непатріотичною, а навіть их патріотизм став називати „hoffähig“.

„Вже з тих кількох примірів, а можна бы их безліч навести, показує ся, як зміняє ся патріотизм австрійській. Се просто хоругівка, котра обертає ся в кождє в'їхно і в то завіжди в сю сторону, з-водні в'їхтер в'їх. А що годі раз на завіжди означити напрям, куди в'їхтер буде в'їхти, так рівнож годі дати трезлу дефініцію австрійського патріотизму.

„Воді коли пр. Бадені переняв правительств, два наші (німецькі) сторонництва спорили о се, що властиво патріотичне: чи борювати пр. Баденського до крайності, чи підв'їхати его до посліднього водіху? Поборювали его антісеміти з Люгером на переді — лиш з патріотизму, як говорили. Підв'їхали его німецькі ліберали — рівнож з патріотизму. Заходив сумнів, хто з них об'єх властиво патріот і ми самі — признаємо ся в смірності духа — думали, що першєство належить ся сторонництву ліберальному за его непохату прихильності для правительств.

„Однак тепер нас поучено, що ми аблудили. Компетентна деція запала. Хто був сей компетентний судья, про се чейже кождий знає. Ніхто инший, як лиш се, когдо спеціально повлізаво в котрому за се платити, щоб стояти на сторожі патріотизму австрійського — сам президент міністрів пр. Бадені, котрий чейже мусить найліпше знати, що тепер є патріотичне в Австрії. Деціяно видає пр. Бадені в комунікаті о

авдієнці Люгера у цесаря з дня 27 цвітня, в комунікаті, котрого сам був автором. В тій документі посвідчив воді виразно Люгером „в'їхність до цесаря і в'їхність та „особисту честноту“. Тож тепер знаємо, чо-го придержувати ся. Патріотичні послы і такі, котрі хотять ними стати, потребують лиш перестудіювати всі промови Люгера, щоб підзнати, що тепер в Австрії значить бути патріотичним. З кількох винятків промов д-ра Люгера можна навчити ся, як треба обходити ся з міністерством пр. Баденського, аби в теперішній порі придбати собі імя патріота.

„На засіданні з 23 січня с. р. довш-но-австрійського союму закончив д-р Люгер свою промову такими словами: „За-для того говорю тягом о нарушенні права і в тій опарі ся моя безперестанна боротьба з правительством, котра не скінчить ся досі, доки се правительств — правдива ганьба для нашої в'їхності — не щезне з лиця землі.“ — Так говорить ся о кабінеті пр. Баденського, своро хоче ся, щоб пр. Бадені выхвалів за „в'їхність“ до цесаря і в'їхності.

„А знов на засіданні парламенту з 16 лютого мин. року говорив д-р Люгер в своїй найважливішій бесіді так: „А скоро мене президент міністрів простакуват (in rohester Weise) обидив... (президент перебуває бесідником). Скоро Е. Е. президент міністрів пр. Бадені досі не уважав воді-відним для свого гонору боді пояснити свої слова, котрі мене тяжко обиджують, хоч я в'їхав его до сего публічно, хоч повтаряю в очі се, що будучи шляхтичем, если лиш кривху дбає о своїй гонорі, воді обов'язаний дати також пояснені; скоро рівнож п. міністер судівництва нині доназав, що вельми слабо розуміє ся на праві але ватомість далеко більше вправний воголошувати особисті обиди і т. д.“ А знов далі: „Оско-ро міністри не в'їхють нічого більше, як лиш простадта, то высказую свій жалі надзвичайним міністерством“. Або таке dictum: „Оско-ро міністри, а спеціально ті два пани (пр. Бадені і Іляспакх) ще раз нарушать приличність“ і т. д. — Так треба говорити з панами Бадені і Іляспакхом, воли хто хоче, щоб они его поважали в ціяні. З-тамі се собі добре, панове з лівця!“

Таку лекцію австрійського патріотизму дав автор статті ліберальній лівці, не жалуючи, що правда, проін і сарказму. Але не тільки ліберальна лівця, але і дехто инший м'їг бы много навчити ся з тей лекції, коли бы, розуміє ся, була лиш щира воля в охота.

Справи парламентарній.

На вчешній засіданні палати послов президент подав до відомости послов подяку архієпископа Марія Терези за заявлене палатою послов сочувств з нагоди смерті арх. Карла Людвіга.

Послы Кайцля і товариш, а також Чернерсторфер і товариш поставили два внесення наглядч в справі кровавого конфлікту між жандармерією а страйкуючими робітниками в Дерло коло Ліберца. [Справа була така: Робітники в фабриках Ледерера і Вольфа застрайкували. Староста Черни видав приказ, що о 8-мй год. вечером мають бути воі шинки зачинені, а по уляцях не можуть робітники ставати більшими громадами. В четвер минушого тиждє, коли мабути ще не всі робітники знали о розпорядженні старости, замітні були на уляцях Дерла більш громади робітників, а жандармерія зачала сейчас роботи порядок з тій спосіб, що з настромленними багнетами розганяла робітників. В тій кинено з топи камінь на жандармію, а оні стріляли між робітників і убили троє людей.] Дискусію надзвичайно внесено відложено на конє засідань.

Водтак зачала ся дискусія надзвичайно закон що до відпечування податку грунтового при елементарних нещастях. — Всі бесідники промавали за проєктом, признаю-

чи, що воді приносить більш робітникам і уважливих их справедливих домагань. — Міністер Вільгельмський покориствував ся сего нагодою, щоб заявити, що правительств годіть ся на 2 1/2-міліоновий опуст з континенту податку грунтового, як се палата послов ухвалила. — Принято два перші параграфы закона і перервано дальшу дискусію.

Отворено дискусію надзвичайно внесеннями.

Пос. Кайцля, мотивуючи наглядч внесення, зазначав правительству, що не вида-ло в час воді-відних аварій, аби не допустили проливу крові між страйкуючими робітниками. З дискусію надзвичайно справою а з ухвал повинно пересвідчити ся населення, що того рода факти не проминають у нас безварно.

Президент міністрів пр. Бадені в довшій промові оправдував поведєня жандармів, повлакуючи ся на рапорты урядов. Робітники видали камінь на жандармів. Впрочім годі запекати ся поки що в по-дрібности, бо як раз заряджено слідство, — однак прир'їх пр. Бадені, що доложити всь-кого стараня, аби ціла правда виявила ся.

Пос. Чернерсторфер зазначав вла-стям правительственным, що підв'їхують фабриканти в північній Чехії, а протинно переслідують робітників. Північно-чеські фабриканти розбогачили кровію і потом тис-сачів людей, та ні кривх не журять ся тим, що з их причин застрівлено кількох людей. Для приміру нечуваного вымысу на-віть бесідник фабрику Ледерера, де робіт-ники достают по 1-20 ар. до 1-50 ар. тиждєно за свою роботу. А як супротив сего пово-дять ся влади правительственні? Выступают протин вымыслого робітника та забороню-ють всяк в'їхти і наряди робітничі. Тамоні старости не придержують ся законів і просто их не признають. В нашій державі не вдо-волено бы ся слідством, яке мають перевести ті органи правительственні в своїй власній справі, лиш вибрано бы спеціальну парламен-тарну комісію слідку, однак в Австрії крові людска і тіль людске дуже дешевий то-вар. [Президент Хлюмецький в'їхав бесідника за ті послідні слова до порядку.] Далі остергав бесідник Баденського, щоб залишив в сьм случаю свою дотеперішню практику і не наділав сінх трех жандар-мів, котрі в Дерло застрівляли трех ро-бітників, медалями заслуги, бо такім чи-ном населєня приходять до пересвідчення, що найліпша дорога до віддєчєня — мордувати своих ближних! [На сй слова вчянив ся в палаті великий гамор; молоді-Чехи бють оплески а пани з мола польського і ліберали кличуть: Се підбіді! Хлюмецький напоминає в-друге Чернерсторфера, щоб міркував ся в словах, бо в протинних случаю водбере-ему голос.] Чернерсторфер мимо убивення заявив, що обстає при своих словах, бо инші органи правительственні дохо-дять з поведєня правительств до хлібоного пересвідчення, а се чейже не повинно бути. Свою промову закончив бесідник словами: „Вся кров там пролита паде на голову пра-вительств“.

Промавляв ще: пос. Бендель в обо-роні фабрикантів, — пос. Шаманек, вы-казуючи, що не було причин стріляти, — і пос. Вапатый, котрий між иншим ска-зав, що ера Баденського не потрєває довго, коли его правительств хоче піддержати свою позату орудієм і насильством.

Наглядч внесено відложено.

Пос. Пацав поставив внесення, щоб закон о приналежності поставити сейчас на порядку денном і полагодити его на засідан-нях вечірних. — Президент Хлюмецький заявив, що придержує ся порядку нарад, який ухвалено на конференції презесів клі-бів. Скоро однак палата послов буде ще радити з тиждє по отворенні спільних де-легацій, то буде можна полагодити закон о приналежності на вечірних засіданях. — Внесенє Пацава відложено.

Говорять, що палата послов буде радити имовірно до 6 червня і переведе генеральну дискусію надзвичайно законом о приналежності,

однак спеціальна дискусія буде відложена аж на осінь.

В комісії бюджетової референту суб-комітету пос. Берг адавав справу з пропозицією о підвищенні плати урядників. Суб-комітет той гадив, що ціле пропозиція треба відложити до осені, бо це не наступило порушенням до до способу покриття сего нового видатку. — Міністер Більніський пригадав ще раз, що правительство обстав при підвищенні податку консумційного водъ горілки в пива, а знов не годить ся з тим, котрі підвищення плати урядників луть в справу зниження оплати скарбових за переносення майна селянського, с. в. луть більш видаток з меншим доходом. — Комісія порішила відложити справу підвищення плати урядників аж до осені.

Зъ галицкой автономіи.

Письмо зъ Калуша.

III.

По ухваленю бюджету повітового 17.339 ар. 82 кр., що чинить 16 кр. додатку водъ 1 ар. [зъ Русенівъ голосували за бюджетомъ о. Рожанський зъ Мостайсь, Василь Івановъ зъ Кропивняк и Іванъ Небыловець зъ Новаць, а прочі селяне вразъ зъ п. Коритовськимъ вдержались водъ голосованя], приступлено до дальшої точен порядку дневного засіданя ради повітової, вменено до замкненя рахунківъ повітовихъ и повітової каси ощадности в Калуш.

П. Маржєвський поставивъ внесеня, щоби вибрати трьохъ членівъ до перегляду рахунківъ та аданя справы на слѣдуючій засіданю в предложивъ пп. Михалевського зъ Тужиллова, Корницького зъ Калуша и о. Рожанського. — П. Коритовський поставивъ поправку, аби замѣсть п. Корницького вибрати п. Ройовського зъ Гуменова и рада се одобрила. Відтакъ п. Коритовський промовивъ: „Осмѣляюся подати директану тымъ тремъ панамъ, абы то ало, котре точить касу ощадности, постарали ся вислѣдити и на слѣдуючій засіданю поставили позитивный внески для усуненя того, бо ели каса буде такъ дальше вести ся, то она не лиш не буде добродѣйствомъ для повіту, але ще пошлить може й горій наслѣдъ якъ бл. п. банкъ руштивальний, и якъ погадує в той спосібъ далъ, то за 10—15 роківъ всѣ хлопцы заберуть ся до Бразиліа, а в радъ повітової будуть засідати „bracia poljeszowego wuzdania“. Потѣмъ п. Коритовський представивъ коротко господарку каси повітової.

Оборотъ касовый выносивъ в 1895-омъ році 1,889,116 06 ар. [побільшивъ ся о 16% супротивъ року 1894-ого]. Веладка выносила в 1895-омъ році 309,107-55 ар. Фондъ резервовый выносивъ зъ конціемъ 1895-ого року 5,446-65 ар. [побільшивъ ся водъ року 1894 о 2,781-65 ар.]. Кошты адміністрація выносила 5,607-76 ар. [побільшалась о 1,342-34 ар. або о 32%]. Кошты процесовы були в році 1895 3,373-55 ар. [побільшилися о 163%] — або: кошты адміністрація були в 1894 році 24 ар. а в 1895-омъ 35 ар.; кошты процесовы в 1894 році 4 ар. а в 1895-омъ 13½ ар. водъ 100 ар. капіталу оборотного. А зто лежить в томъ, що ухвалили собі вийсь тамъ регуляція, що позичка гіпотечной належать до ухвалы цѣлого видѣлу зъ дирекціи каси ощадности, але позички векселей може дирекція сама ухвалювати безъ ограниченя, а кождый чоловікъ, котрый справы банковой розумѣе, признаєть, що больше треба застаналятися надъ позичками векселевыми нѣжъ надъ гіпотечными, бо ели табула чиста, то даєть позичку, и се могла бы дирекція сама зъ свідкомъ порѣшати. Вправдѣ для позичокъ на векслѣ в и цензоровы, але то люде зависимы, урядники видѣлу, далъ факторы и т. д. Отже годѣ, аби каса розвивала ся якъ належить, коли позички векселей трактуютъ ся такъ поверхово. Ине зло в той касѣ то се, що кошты процесовы такъ страшно зросли. Тутъ п. Коритовський навѣвъ кілька примѣровъ: Павло Коломыць зъ Колянокъ лавивъ 33 ар., а коштовъ ему зроблено на 37 ар. 48 кр. — Олекса Кучерякъ зъ Новаць лавивъ 32 ар., а коштовъ зроблено ему 24 ар. 88 кр. — Андрій Творакъ зъ Мислова лавивъ 70 ар., а кошты выносивъ 51 ар. 66 кр. — и т. д. Дятого нехай и п. маршалокъ буде ласкавый вглянути в справу, аби коштами не нищили бѣдныхъ селянъ. Коли ходитъ о такій малій сумѣ, то не высылати свідка на интервенцію, а вже на оціненя реальностей абсолютной заборонити урядникамъ касы делегувати свідка, бо чей-же недвижности анѣ не втечуть анѣ нѣхто ихъ не сковає; а поступоване касы виходить лишъ нате, щоби зъ нашого бѣдного селянина послѣдній соки вытиснути — водтакъ нехай зъ торбами йде!..

Якъ дирекція интересовъ ся справами касы, найдѣлнѣшимъ доказомъ сего було, що однявъ

зъ директорівъ выступивъ противъ п. Коритовського зъ замітомъ, що естъ эле повноформованный, бо свідка не посмѣють на оціненя и т. д., и сподѣває ся, що п. Коритовський самъ признаєть, що его в блудъ впроваджено и т. д. Однакожъ п. Коритовський забравъ у друге слово и сказавъ: „То, що я відѣсь, піддержую в повній основѣ, а кождый, хто хоче, може перекопати ся зъ книгъ и актівъ каси ощадности!“

Точка сема порядку дневного — бюджету громадянскій потребуючій по-надъ 20% додатківъ до податківъ на рікъ 1896. — перейшла на замѣтню зъ выпискомъ двохъ справъ. Имено о. Шкурганъ пытаєть: дякого по выборѣ зверхности громадской в Красной, переведеній ще 30 ого марта 1896. до нинѣ зверхности не запрашено? — а законъ прецѣвъ выраєно приказу, и е сли до вѣсмомъ дѣль по выборѣ зверхности не внесено протесту, то она має бути запрашено. Тымчасомъ ц. в. староство якое не спѣшить ся, а каже, що старый начальникъ буде урядувати такъ довго, ажъ обрахуюнъ зъ нимъ переведе ся. П. Коритовський пытаєть референта: чому громада Калушъ жадає ажъ 30% додатківъ до податківъ? На се референтъ відповѣвъ, що пояснене даєть присутній на засіданю радъ п. Фусъ начальникъ громады Калуша, бо референтъ того не студіювавъ! П. Фусъ не даєть вѣтвого выясненя, а лише сказавъ: Nie potrzebuje dawac wyjasnień, bo p. Korystowski dobrze wie, dlaczego. На такій мудрый аргументъ не було що говорити, а мы довідались, якъ то справы повіту на радѣ трактуютъ ся!

По ухваленю дальшой точкы — затвердження ухвалы рады громадской в Калуш о позичку 35,000 ар. на будову школы в Калуш — выязала ся при точцѣ 9 ой жива дискусія надъ справою вылученя зарѣчного Бабина водъ громады Бабинъ и утвореня самостѣйной громады, а се зъ тов причинъ, що тую часть громады дѣлять рѣка Лѣмница и черезъ то кумуліація дуже утруднена а часомъ навѣвъ неможлива. Референтомъ тов справы бувъ п. Фусъ и в зъ совоімъ справозданю признаєть, що рада громадская в Бабинѣ годить ся на вылученя, узнаючи жадає зарѣчного Бабина цѣлкомъ оправданымъ; годить ся на те и комісія выслана зъ рамена видѣлу повітового. Але що властителька Бабина, нинѣ Розвадовска, спротивилась тому, а дальше зъ увага на кошты адміністрації, бо громада буде мала, а в зъ додатку и в зъ огляду на то, що теперъ мають лучати громады в округъ, — референтъ поставивъ внесеня: надъ просьбою Бабина зарѣчного перейти до порядку дневного. Першій забравъ слово п. Коритовський. Вѣвъ відѣвъ, що черезъ вылученя Бабина зарѣчного зробить ся громада велику прислугу, бо часами и черезъ цѣлый тыждень нема комуніація зъ Бабиномъ зъ сѣе стороны рѣка; дальше: Бабинъ зарѣчний уже водъ десять роківъ утримує школу своимъ коштомъ; а що-до обавы референта, що громада буде мала, то в Калушѣмъ повітѣ в вѣльканицѣ громадѣ меншихъ, бо всего 220—270 душъ, а буювалы адміністративной лѣшке, вѣжъ громада велика; Бабинъ зарѣчний має звыжъ 500 душъ а 75 нумерівъ. Зъ огляду на все те, п. Коритовський вѣвъ, щоби рада прихилила ся до просьбы селянъ. Рѣзній бесѣдники забирали слово „за“ и „противъ“. Члены большой посѣлости бачучи, що справа порохляла ся в користь селянъ, поставили внесеня, щоби відпочити справу [а она тагнесъ уже водъ пяти роківъ!], однакожъ при голосованю внесене видѣлу упало и черезъ те громада дочекала ся, що в справа може буде полагоджена по справедливости.

Яко десятую точку поставлено справу затвердження ухвалы рады громадской в Калуш, котрою мѣсто водступая два пляцы подъ будову товариствъ „Sokol“ и „Дому Народного в Калуш“, але зъ тымъ застереженіемъ, що тымъ пляцѣмъ не вѣльно товариствамъ анѣ продавати анѣ обдовжати, а коли товариство одно або друге перестане иснувати зъ янхъ-небудь причинъ, то пляцъ вразъ зъ всѣмъ будынками переходить назадъ на власнѣсть громады. — Позаєвъ большѣсть рады повітової добачила, що громада Калушъ хотѣла при томъ „ще й тешетъ“ зробити, то не прихилилась до внесеня референта и ухвалы нѣбы дарованыхъ пляцѣвъ не затвердила; бо жъ нинѣ вѣщо легшого, якъ розвазати яке-небудь товариство, а ще до того руске!

При одинадцѣй точцѣ — справа затвердження ухвалы рады громадской в Калуш, котрою рада продала кусень грунту Гершкові Астови подъ будову дому — нѣхто голову не забирає, бо на грунтѣ, о котрѣмъ бесѣда, вже водъ трѣхъ роківъ стоять каменники!

Наковецъ прийшла точка дванадцѣта — справа затвердження ухвалы рады громадской в Калуш на побѣръ копытового в Калуш. По промовѣ референта, абы ухвалу рады громадской затвердити, забравъ зъ уповажненя селянъ слово п. Коритовський и спротививъ

ся затверженю такой ухвалы, а то по причинѣ, що цѣлый тагаръ спаде на селянъ окличныхъ, и такъ уже збѣднѣлыхъ, а черезъ заведење копытового мѣсто не поднесєсь, бо заліцатє всѣ рогатини жинова за повѣ-дармо, якъ то звичайно в Калушѣ буюа, и сѣе вѣшенѣ будѣ набивати працею бѣдныхъ громадянъ. — Коли-жъ радий зъ большой посѣлости побачили, що они в меншости [бо вѣлькихъ передъ тымъ водѣхало], повныосили ся зъ салъ засѣданъ до сумежнихъ комнаты и в зъ той спосѣбъ дальшій нарады зробили неможливыми. Вже то нашъ любезнѣйшій „обшаривникъ“ якъ тѣлько побачуєть, що сего переперть не можуть, заразъ дають „когамъ знати“... Такъ було и в зъ році 1895, коли п. Ройовський поставивъ бувъ внесеня, щоби перевести ревизію статута каси ощадности в Калуш; панове тогдѣ такъ само раду здекомплітували. Чи они може учать тымъ селянъ, якъ селяне мають на будуще поступати?!

Присутна на сѣмъ засѣданю рады публичка сожалѣла надъ декотрыми радными зъ малой посѣлости, котрі не тримають ся солидарно зъ радными той группы, якъ то зробили о. Рожанський, Василь Івановъ и Язъ Небыловець [родный братъ долянского посла]. А мы бачили, якъ самъ тѣ панове радий в душі водчувалы, що эле роблять, голосуючи противъ интересовъ хлопскихъ, бо коли подавали руку а хтось в зъ селянъ подививъ ся на няхъ, то оденъ зъ другимъ удававъ, що вѣвъ, поднѣвши руку, нѣбы чѣхавъ ся за ухомъ... На будуще повинны селяне дуже уважати, кому повѣряють заступничтво такъ важныхъ справъ, якъ справы повіту, котрі ихъ непосредно дотыкають.

Ще кілька слѣвъ на законченя. Чоловѣкъ, що приглядає ся зъ-близька тѣй славетной автономіи повітової галицкейской, мусѣтъ прийти до пересѣдченя, що рады повітовы то пѣте колесо у воза — забавка, що коштує мільоны, а користи зъ нея нѣякой. И мы не дивуємо ся, що не водъ нинѣ подносять ся на вѣчѣхъ и в зъ приватныхъ розговорахъ що-разъ упертѣйше голоси: „показувати польскій бѣцаря!“ Чи довго на се будемо чекати? На всякій спосѣбъ голосъ народу — vox populi — має свою вагу и игнорувати его не вѣльно...

Гость.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Нинѣ по полудни мають відбутися у Відня выборы 22 членівъ видѣлу рады мѣской. Антисемиты в переговорахъ зъ либералами водступили симѣ, якъ мы вже доносили, 6 мандатѣвъ до того видѣлу, а либералы пристали на те. Але кола либералы подали своимъ товариствамъ антисемитамъ имена своихъ кандидатѣвъ до тыхъ водступленныхъ имъ мандатѣвъ, то мѣщанскій клубъ антисемитскій агодивъ ся на 5 кандидатѣвъ, а шестого, Стасного, водкинувъ дятого, що вѣвъ жидъ. На те заявивъ либералы, що якъ Стасный не має у вѣтъ до видѣлу, то и на его мѣсце не подадуть жадного иного кандидата. Черезъ те готова розбити ся цѣла угода.

Мы вже доносили, що передъ зближающимъ ся выборами до сойму моравского вели ся переговоры мѣжъ тремя сторонами: великою посѣлостью моравской; ходою о те, щоби сторонництво консервативное, до которого належать такъжъ в Чехи, могло здобути большѣ мандатѣвъ, нѣжъ мало досѣ. Отже снѣмъ двана оголошувъ консервативный комитетъ выборовъ водозву до своихъ сторонниковъ, в зъ котрѣй аязавуєть свою програму и повѣдомляє о результатахъ переговоровъ. Комитетъ увѣнчавъ, що сторонництво стоить при своій дотепершій програмѣ: вступати ся за правами католической церкви и религіиными интересами народа, за едностію и свѣтлостію монархія на основѣ историческихъ правъ пооданскихъ корольствъ и вѣвѣвъ, за ощадностію в зъ управѣ краю, за згодою обохъ заселяющихъ край на родностію на основѣ повной рѣвноправности, за поступомъ и развитіемъ краю в зъ дорожъ реформъ. Водтакъ заявляє комитетъ, що консерватисты переговоровъ зъ другими сторонництвомъ здобули собі два мандаты, такъ що етанула така угода: зъ первого кола великой посѣлости припаде консерватистамъ 4 мандаты, а сторонництву посереднему 1, а в зъ другимъ кола консерватистамъ 3, сторонництву посереднему 5, а лѣвцѣвъ, якъ в досѣ, 17 мандатѣвъ, — зъ тымъ, що ліету кандидатѣвъ уложать передъ выборами всѣ три сторонництва спѣльно, але кожде сторонництво застерѣгає собі повну самостѣйность в зъ будучѣмъ соймѣ.

При вчерашнѣмъ описѣ коронаціи царской поминули мы деякія подробности, котрі отсе доповняемо. На анавѣ, даный о 7 год. арана выстрѣлами зъ пушокъ и дзвонами церковными, зобрали ся о 8½ год. на Кремлю всѣ, що мали взяти участь в зъ коронаціонѣмъ походѣ. Тѣ зновъ, що не мали вти в зъ походѣ,

явили ся о год. 8 просто в зъ Успенскѣмъ соборѣ. Заграничій послы и дипломаты зъ жѣнками зобрались на Кремлю о год. 8½ и удали ся такъжъ заразъ до Успенского собору, де заняли вызначеній для нихъ мѣсця. В зъ соборѣ по водправѣ за здоровлѣ царской пары удало ся духовенство в зъ ризахъ до входу, щоби выжидати царницю вдову. Марія Федоровна явила ся в зъ товариствѣ заграничныхъ князѣвъ и княгнѣвъ та тыхъ членѣвъ царского дому, що не брали участи в зъ походѣ коронаціонѣмъ; а зъ ними вшѣвъ двѣрь царцѣ, вел. князѣвъ и князѣвъ сторонныхъ. Царица вдова була в зъ багрянцѣ и мала корону на головѣ; княгинѣвъ булѣ поубраванъ в зъ народный російскій одягъ, в зъ рѣзноцѣвныхъ коношникахъ на головѣ. Подѣль багрянцѣвъ несло чотырохъ шамбеляновъ. При вхождѣ до церкви правѣвъ царцѣю престолѣвъ, назначеныхъ для царя и царцѣвъ а устлавныхъ на подмостку напротивъ царскихъ вратъ. Подчасъ того, якъ се тутки водбувало ся, ладивъ ся в зъ троновѣй сали на Кремлю походъ коронаціонный, описанный вчера. Царъ мавъ на собі мундуръ полковника преображенского полку зъ лентою ордера Александра Невского, а царцѣ була в зъ народнѣмъ строю зъ бѣлымъ сѣрѣбромъ парча; на головѣ не мала вѣшого, волосе спадало в зъ кучерахъ свободно по плечахъ и раменахъ.

По коронаціи сложилъ царъ и обѣ царцѣ обѣдъ в зъ гранитѣй палатѣ. Сѣля се не велика: до обѣду були запрошені лише заграничній дамы. Для царя и царцѣвъ булѣ накрѣтый окремый столъ на підвищеніи. Всѣ трѣбулѣ в зъ багрянцѣхъ и в зъ коронахъ. Коли московскій митрополитъ поблагословляєть пищу, тогдѣ царъ знявъ корону зъ головы и почавъ ся обѣдъ. По обѣдѣ вложивъ зновъ корону на голову, взявъ в зъ рука скіптръ и яблоко та вѣвъ вернули до троновѣй салъ, де царъ воддавъ корону, скіптръ и яблоко назначеннымъ до того достоѣнствамъ. Потѣмъ царъ и царцѣвъ воддалили ся до своихъ комнаты, а в зъ подѣлку палаты почавъ ся подѣ шатрами обѣдъ всѣхъ запрошеныхъ.

На телеграфічну вѣсть про укрѣненю коронаціи загремѣли в Петербургѣ пушки, а народъ одушевленный таснуєть ся до церкви, бо у всѣхъ водбувало ся заразъ благодарственне богослуженя.

По коронаціи появивъ ся манифестъ царскій. Царъ обѣщаєть, що принявши корону и помазане столпъ на колѣнахъ передъ царемъ царѣвъ та заносѣть молитву, щоби Господъ поблагословляєть его правоване на гараздъ водчавы та допомѣгъ сповнѣти обѣтъ и вѣрно вести дальше дѣло попередѣнѣвъ на развитокъ Россіи, на утвержденя вѣры, добрыхъ обычаѣвъ и правдивого просвѣщеня. Узнаючи потребности вѣрныхъ подданныхъ, царъ звертаєть свою увагу передовыхъ на страждующихъ и обремененныхъ та подаєть имъ всякій можливый пѣльги, щоби в зъ томъ памятовѣмъ дня могли такъжъ радувати ся поснѣду зъ усмѣй народомъ. Потѣмъ на 15 сторонахъ великою вѣсьмѣкою оголошувъ ся рѣзній опусты каръ и помилованя. Мѣжъ вышнихъ: заслані на Сибѣръ можуть по 12 лѣтахъ водбуть кары переселити ся до котройсь зъ подальшихъ губерній несибѣрскихъ, а по дальшихъ 10 лѣтахъ можуть пѣбѣла уподобы оспѣти де-небудѣ, выязавши головной и губерніальной мѣста. Истерновані на Сибѣри або в зъ подальшихъ губерніяхъ дѣстають опустѣ третей части кары; такъ само и засуждені на каторгу. Засужденнымъ на каторгу на цѣле житѣ змѣнаєть ся кару на 20-лѣтну каторгу. Міністеръ справъ внутрѣшнихъ в зъ порозумѣню зъ міністромъ судѣвництва може крѣмъ того вставати ся за политичными злочинниками, коли они своимъ поведѣнемъ заслужуютъ на помилованя, не обявѣ тою загальною амністією. Те саме водносите ся такъжъ до засужденныхъ в зъ адміністративной дорѣхъ. Политичній злочинны, не улягаютьъ заданеню, не мають бути дохѣджені, коли сподѣвали ся передъ 15 лѣтами. Тѣ, що допустѣвшѣсь убійства утекли зъ краю, — такъжъ злочинники зъ Польщѣ и зъ вѣднихъ губерній, коли не допустили ся убійства, рабунку, обдѣла для обдѣпрана польской вороховѣвъ, можуть вернути до вѣтчины, а злочинники присягу вѣрности могутъ, водѣвъ водъ надзору полиціонного, оспѣти де-небудѣ пѣбѣла власного выбору. Тѣ зновъ, що допустили ся згаданныхъ выше злочинѣвъ, подлагають трилѣтнему надзору полиціонному в зъ мѣсцѣ, назначенѣмъ міністромъ. Опускаєть ся цѣлкомъ кары за меншій провинны, выязавши кары за крадѣжѣ, кары достѣйну користолюбности, вымущеня, легкомудрныи банкрѣтъ и провинны чести и здорѣвля. Опустѣ въ податкахъ даєть манифестъ такій: опустѣ всѣхъ зѣлаглыхъ податѣвъ в зъ европейскѣй Россіи и Польщѣ; податѣвъ грунтовый обнижаєть ся до половины на 10 лѣтъ; кары грошевы опускаєть ся або вѣнчаєть ся.

продажа товарищество „Прогресс“
1 ар. вместо 3 ар.

В Друкарні Матковського пер. ім. Шевченка під надзором К. Водяникова.

ДѢЛО

Виходить у Львові щодня (крім неділі і руских свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Вісник найзнаменитіших повістей“ виходить во вторник, і во вторник і п'ятницю на першій сторінці в ДѢЛО.

Передплата і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „ДѢЛО“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Людвіга 9, і А. Ольшеского ул. Килийського 2; — в Ярославі Л. Крашавський; — у Відні: М. Dukes, I. Wollzeile 6-8; Rudolf Mosse I. Seilerstätte; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; В. Франкфурт і Гамбург: М. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „ДѢЛО“ і належність за інсератами платити у Львові.

Передплата на „ДѢЛО“ в літер. додатку: в Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 шр. на цілий рік . . . 24 шр. на пів року . . . 9 шр. на пів року . . . 12 шр. на чверть року 4 шр. 50 кр. на чверть року . . . 6 шр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 шр. на пів року . . . 3 шр. на чверть року . . . 4 шр. на місяць . . . 1 шр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попередню застережність. — Редакція неопечатаній вільній відь порти. Поодинокі члени коштують 8 шр. а. в.

Оголошення вказівки приймають ся по ціні 10 шр. відь одного строку інсератом або як місце а в рубриці „Надсудна“ по 25 шр. а. в.

Подарки і інші донесення приватній числять ся по 15 шр. відь отримки.

Справи парламентарній.

На вчорашньому засіданні палати послав поставив пос. Гавка нагляче внесення в закон про правління, щоб залишено вже раз переробляти студентських товариств і хоронено академічну свободу.

Пос. Демель поставив внесення в справу реформи закону о забезпеченні відь нещастя пригоди.

В дальшій дискусії надь законом о віднесуванню податку ґрунтового при шкодах елементарних ухвалено позвинути в пористі більшої посвѣлости. Пос. Дубекс вказував, що за тім платити ся за великий податок ґрунтовой, і поставив відповѣдну поправку, котру ухвалено. — В сей спосіб ухвалено закон в другій читанні.

Присутньо до дискусії надь проектом закону о участі міста Відня в доходах з податку консумційного (Linienverehrungssteuer). Проект правління приває для Відня одшкотованя в висоті 400.000 шр. — В обороні інтересів міста Відня промавляв Кронаветер і Люетер; першій жадав, щоб половина доходів податку консумційного припадала для Відня, а другій, щоб цілий дохід шов в хосен Відня. Оба бесѣдники вказували, що Відня грозить руйна матеріальна. Міністер Билльський полемізував з тими висказаніями і заповѣдав, що правління внесе проект закона о відшкодуванню громад за стяганя податків і за вшты порученого обсягу діла. — Закон ухвалено.

Підь наради мало прийти нагляче внесення пос. Гавка, якь також і друге нагляче внесення пос. Люетера в справу заборони студентських демонстрацій противь мадарських торжеств, — але для опанованя пори відложено дискусію надь обома внесеннями на наступне засіданя.

Посла Ексерер і Носке інтерпелювали правління в справу ухвали вклону антисемітського, щоб до ради магістратскої не вибрано жидів.

Палата панів взяла на своїм вчорашньому засіданні підь нараду реформу виборчу. Участь членів палати не була велика, бо зійшло ся їх ледви 64. В дискусії генеральній промавляв гр. Гарраш і кн. Аверперг з ухваленням реформи. В спеціальній дискусії не забрав нікого голосу і ухвалено реформу виборчу без зміни. Польскі члени палати панів вдержали ся відь голосованя.

Коло польске ухвалило виготовити меморіал і депутатію до правління з представленням, щоб перенесено палату торговельну з Бродів до Тернополя.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНИЙ.

Французскій президент Форз вслав в день коронації таку телеграму до царя: „Позволю собі виснажити Вамь найсердечнѣйшій бажаня всен Франції, котрі воднось ся до особистого щастя Вашого Величества і славы та гаразду Росії. У стѣбь Єя Величества Царя складаю мое найсердечнѣйше поздравленя і упевню Ваше Величество о моїй найширшій прихильности.“ На те відповѣв цар телеграмою: „Царя приває ся до мене, щобь Вамь виразити, якь дуже ми зворушені бажаннями, що Вы зволили намь переслати. Я певний прихильности Франції і дуже радий, що в сяхь урочистыхь хвалахь Вашій серця бють разомь зь нашими. Дякую Вамь сердечно за сей новий доказ дружбы і тій Вашій особистій бажаня, якь Вы мені зложили.“

Архивназь Євгеній, хочь его введи стрѣчно і приймає зь великою уважливостію і воднаками такь нѣ сторонь царскої пары і цілого двору, якь і вь кругахь высочнихь гостей, що позѣдали ся за коронацію, все-жь такь зь причиною свѣжого сумноу при-

годы вь царскій родині державь ся досить осторонь і не бравь участі вь гучныхь бенкетахь. Архивназь дѣставь вь день коронації ордерь св. Андрѣя першої класи; ордерь сей надає право носити всь инші ордеры російскій. Архивназь жертвував 500 рублівь заповоговому товариству Австрійцѣмь вь Москвѣ.

Дня 27 с. м. приймає царска членівь синоду, выше духовенство, заступниківь неправославныхь християн, членівь совѣта державного, міністрівь, заступниківь дворянства, земствь і містѣ. Приняте відбувало ся вь Андрѣевскій салі на Кремлю і тривало півтора години. Царь стоявь близько престолу, а царяца лѣворучь вь коронѣ на голові. Складаючи желаня являли ся групами і складали хлѣбь-соль на дорожничныхь подносахь або гарній образь святыхь. Царь дякувавь ласкаво, а царяца подавала депутатівь руку до цілованя. Вечеромь було ціле місто разомь і вь Кремль освѣтлене. Коли царска пара і вел. князь приглядали ся зь балкону освѣтленому місту, вручено царяца китицю зь прегарныхь цѣтѣвь. Вь той хвилі, якь царяца взяла китицю вь руку, зазвѣли цѣлти множествомь малыхь лампъ електричныхь, а рѣвночасно станули такожь і вѣжѣ Кремлю, двѣнадця Великого Івана і инші будинки Кремлю вь рѣвночаснѣмь свѣтлѣ електричнѣмь. Того-жь вечера відбув ся бал вь імператорскій посольствѣ.

Якь доносить Osservatore Romano, нунцій Аліарді прислѣдивь на виразне бажаня російского правління своій відѣзд вь Відня до Москви о одинь день, щобь взяти участь вь двѣрскихь обѣдѣ, на котрий царь запросивь було нунція. На російскій границі повитавь Аліарді окремихь выславниківь правління і провѣвь его ажь до Москви, де зновь ждали на него инші заступниківь правління і багато церковныхь та войсковыхь дійсностівь. — Тимь спосібомь віддано папскому заступникови справдѣ велику честь; але може випадѣ глядати ще і иншон причини тої опѣки, якь нунцій понав ся заразъ таки відь самої границі царства почавши. — Обѣд вь честь нунція відбув ся дня 27 с. м.; на другій день мавь відбутися обѣд для другихь пословь.

Французскій міністерь війны Більо давь зь нагоди царскої коронації відпустку офіцерамь і жовнѣрамь. Отже російскій міністерь війны выславь до шефа французского генеральнаго штабу телеграму, вь котрій наже, що повідомить царя о тій постановѣ Більота; а царь велѣв на те висказати свою радѣсть зь того, що французска армія лучить ся зь російскимь народомь при нагодѣ російского свята, та сердечно подякувати за те Більоту і французскій армії.

Зь Риму доносить, що вь Масавѣ лежить вь шпиталѣхь 2000 аталіевскихь жовнѣрѣвь, хорыхь на тѣлѣ, а при спѣкахь ще збільшити ся смертельність міжь людьми і мулами. Дятого мусѣла головна армія вертати до краю. Воду для війська треба спроваджувати ажь зь Неаполю; а вѣрмь коштівь перевезу до Масави треба ще оплачувати дальшій довѣз, котрий пр. зь Масави до Асмари коштує по 20 франківь відь гентолітра. Цѣла Еритрея і Тігра спустошена; лѣси, поля, села спалені; населене винищене мечемь і хоробами. Адмірат мусѣло ся опустити чимь боржій зь причиною гігієнічнихь. Бальдісера виправивь ся до Адіграту зь 20.000 войска, а прибув тамь безь бою лише зь 12.000. Люде були вдоволені, коли достали покусени паланцівь зь маля. Декотрі компанії зь 150 людей зійшли на 80; багато такожь офіцѣрѣвь погинуло зь утоми і спраги. Мули падали цілыми рядами. Всюды страшно воняло відь трупи людей і звѣратѣ.

Віцекороль хиньскій, Лі-Гунг-Чангь, що заступає хиньского цѣсря на коронації царскій, розмавлявь сими днями зь корреспондентомь одного телеграфичного бюро і заявивь ему, що не має намѣру входить вь договори зь жадною европейскою державою (бо писавь, що вѣнъ при нагодѣ коронації має уложити договори зь Росією. Пр. Ред.) Відь прибув до Європи лишь на те, щобь виробити собі

плань, якь би позаводити вь Хинахь реформи. Про відносини Хинь до Росії заявивь віцекороль, що Хинь і Росія зовѣсь годять ся у всѣмь, та потвердивь, що такь-жь самі відносини бажань хиньске правління удержувати такожь зь Францією. Запытаний про відносини Хинь до Англії, відказавь, що годь сказати що о тѣмь, закимь відбуде намѣрену подорож до Лондону. — По подорожжю Лі-Гунг-Чангь надѣють ся важныхь наслідківь для відносинь Хинь до Європи.

Подѣ на Кретѣ починають тревожити Европу. Ладу нема тамь відь давня, але теперь прибравь тамшній розрив зновь більшій та непокоячій розмірь. Черезь те зажадали тамшній консулаты відь своихь правління, щобь для забезпечення стороннихь громадянь выславо туди кораблѣ. Вже-жь і відійшли туди кораблѣ англійскій, французскій і италійскій, а відійдуть певно ще і грецкій, нѣмецкій та австрійскій. Якь доносить, дѣставь вже австрійскій военный корабель „Цѣсаревіа і королева Марія Тересія“, що стоить підь Теодомь вь Далматіі, телеграфичній приказъ, щобь набравь угля, кѣлько змістити ся, і сей чась бувь на-готовѣхь вирушити до Креты.

НОВИНКИ.

— Дирекція товариства взаимныхь обезпечень і взаимного кредиту „Дѣлѣтѣр“ подає симь до загальної відомости, що зь днемь 1 н. ст. червня переносить свои бюро зь дотепѣ рѣшного мешканя до дому „Просвѣта“ вь ринку ч. 10 [на II поверхѣ] і що вже 1-ого червня с. р. почне ся тамь урядованя.

— Товариство рускихь ремісниківь „Зоря“ устроє вь недѣлю дня 31 н. ст. мая прогульку до Зминовь вь водѣ-Рудѣ зь отсею програмою: Танцѣ при войсковій музицѣ 15 п. н., хоръ мужескій, обѣдъ, войсковій перегонъ, стрѣляне зь ольбертовѣхь, забавы зь обручѣ і н. н. На мѣсцѣ находить ся такожь круголія і гойданка. До походу вечерного гостѣ вертати будуть алеєю при бенгальскихь освѣтленяхь. Для выгоды публики будуть на столѣхь цѣнники напѣтківь і відьла. Походъ прогульковий відѣздить зь головного двѣрца о год. 2-гої по полудні відьла мѣсного годанья, а поворотъ о год. 9-гої вечеромь; цѣна відьла тамь і назадь коштує 26 шр. Вступъ на прогульку 10 шр. На знакъ, що прогулька відбуде ся, будуть вывѣшені хоругви зь тов. „Просвѣта“ (Ринокъ ч. 10) і зь тов. „Зоря“ (ул. Краковска ч. 17).

— Надзвичайній загальній збори тов. „Рускои Бѣсѣды“ у Львовѣ відбудуть ся сен суботѣ, 30 н. ст. мая, о год. 7-гої вечеромь вь комнатахь товариства.

— „Клубъ Русинѣв“ пригадує своимь членамь, що завтра, вь суботу, міжь год. 4-юю а 7-юю зь полудня сходяться товаришѣ. Видѣть просить всѣхь членівь, щобь зволили для нарядѣ надь справами товариства зійти ся зь комплетѣ. — Г. Шугевичев.

— Тайність виборѣв до рады державної вже ухвалена. О скільки зь-разу польскій шляхтич хотѣв ставати дуба вь оборонѣ „загроженыхь интересовь нагодѣ-ныхь“, такь по якомь часѣ притягали тѣ крики і теперь вже, якь бачимо, цѣла справа перейшла щасливо Харбоду. Не стало ся се по доброму, а лишь вь наслідокъ того, що міністрамь-годакамь удало ся „образумити“ заступниківь народу. Найперше сказали міністры-годаки, що дуже небезпечно панамь зь кола польского „ставати дуба“, бо готово выйти такь, що дѣкто мѣгь бы на тѣмь не познати ся (звѣстно, що при тѣй невнятной гімнѣзичной еволюціі зміняють деякі члени тѣла свои мѣсца) — а відтакъ потѣшили ще панівь й тимь, що при галицкихь практикахь виборчихь, якь аложать ся обетавини, і тайність голосованя готова не здати ся на вѣто. Натякнули дорадникъ, що до голосованя картками можна выдавати бланкѣты (картки) зь печатками староства, на котрыхь ажь вь салі, де відбудувать ся вибори, буде можна вписувати ния кандидата, — що не такь легко зможуть втѣгѣ жыть упорати ся зь вписанемь имен на карткахь, — що вписані имена можуть дуже легко затерти ся, а тимь самимь бути і уваженимь, — що і т. д. Взагалѣ ажь перша продукція тайного голосованя при виборахь достатчій матеріалъ для дальшихь практикь виборчихь. Пани зь кола польского, радѣ-нерадѣ, выслалихь тон розради старыхь практикѣв, але все таки похитували недовѣрчаво головами і зь своєю стороною оповували такими аргументами: Выборѣв готовѣ мати підь рукама вукай паперѣ, вымазані зь другого боку гумою, зь випечатанымь именемь своего кандидата та сейчась полѣпити ихь на карткахь

до голосованя зь печатками староства; — готово бути й такь, що втѣгѣ жыть будуть мати колыса печатокъ навуковыхь зь именемь своего кандидата і сейчась зачнуть выбавати ихь на карткахь, — і т. п. Однимь словомь, пани зь кола польского не дали ся такь легко зацѣпкати та порѣшили розписати конкурс на выдачу такого „дегального“ средства, котрѣ цілкомь на певно згачують свѣду і вагу тайности виборѣв. Вѣсть про розписаня сего конкурсу зацѣпнула ширшій кругъ, бо н. пр. на вѣсть Arbeiter Zeitung подала коду польскому добру раду, що-до контролѣ купленыхь голосѣвь виборчихь, після рецензи уживанѣхь вь Італіі. Вь Італіі мусѣть виборѣв ажь передь комісією выповнити карту голосованя. Кождѣй виборѣв, що продаѣть своій голосъ, дѣстає кусачокъ бібулы, котру мусѣть притягнути на выписаній имені кандидата. По голосованню презентує виборѣв свою бібулу агентови і сей выплачує ему умовлену вѣстоу за голосъ. Вправдѣ і при тѣмь спосібѣ можна „попити зь дурнѣ“ виборѣв, та не выплатити обѣщаныхь грошей за голосъ, бо ану-жь бібула буде лха і не відѣе выразно написаного имені, але та евентуальность не заходить, бо тутъ дѣло зь honoremъ zlacheckim.

— Взорѣе урядованя старостѣв вь Галичинѣ. Недавно дучало ся намь бути свѣдкомь розмовы двохь галицкихь шляхтичѣв: обшарнича-настера зь Яселиского зь посломь соймовымь п. В. І., рѣвнож обшарникомъ зь Бродичны. Вь розмовѣ порушено всѣлякѣ справи. При обговоренню реформи виборѣв і патѣн курія вышло, що всѣхь виборѣв до тѣхь репрезентацийныхь треба бы — після гадки обохь обшарникѣв — скасувати, бо то „хлопъ зачинає чимь разь больше говорити про свои права политичай“. Левановскому треба бы — після односторонного порѣшеня обохь шляхтичѣв — дати „двадцѣть пять“. Коли-жь згадує про польскій рухъ людowy, оба обшарники зробили квасу мѣну, але по хвилі обшарникъ-настеря зь Яселиского потѣмивь своего товариша такими словами: „Добре, что у насъ старостою ян. Сапѣга; вправдѣ хотѣв бы до всього мѣшати ся, але бо і вѣмь постояти за нашия интересы. Стапнѣского не впусить до повѣта; запросивь его до себе і давь ему зрозумѣти, що найбѣше буде, коли „по доброму“ выѣде. Стапнѣскій послушавь і нашъ повѣть не бачивь радикальныхь проводирѣв.“ Вь два дѣи по тѣй розмовѣ донесли газетѣ вѣсть, що вь Яселѣ арештовано кс. Стояловского, а намь сейчась прийшла на гадку розмова обшарникѣв. Мабуть снмь разомь не удало ся доломати о добро повѣту старостѣ вн. Сапѣгѣ позбутися „по доброму“ другого радикально-людowego агитатора і мусѣть ужити сили. А що оно справдѣ такъ було, якь мы догадували ся, показує ся зь опису сен велимь характеристичною пригодою зь Kurjer-а Przemysk-а: На день 24. мая саликавь посолъ Иванъ Дата збори своихь виборѣв до Ясла. На два дѣи напередѣ вѣс догори, ведучи до Ясла, і вѣлка двѣрѣвь зельзѣничныхь обсаджено жандармами, щобь мабуть пальнували повѣть передь агитаторами. Але хочь кс. Стояловскій вже день напередѣ загостивь до одного господаря вь Лубнѣ, то жандармѣ се побѣдлувавь і сейчась запросивь его до Ясла на розмову зь старостою вн. Сапѣго. Прибувь кс. Ст. до Ясла і ледви станувь зь готелю, а тутъ вже і вахмайстерѣ жандармеріи, котрий его прирештувавь і відставивь на „розмову“ до староства. Розмова тривала зь чотирь години і була ведена справдѣ по великопанесен. Кн. Сапѣга зачавь выпитувати кс. Стояловского о его поглядѣхь на всѣлякѣ програмы людowy, а вкѣнци зазвѣв, що хотѣв бы найти нѣкѣс modus vivendi. Підь тимь розумѣвь князь-староста, щобь кс. Стояловскій бувь якь найдальше відь повѣту яслиского. Кс. Стояловскій предложивь зновь зь своєї стороны такий modus: „Тримаймо ся оба закона, а обѣцюю, что его не нарушу, а вѣсь, пане старосто, прошу, щобь вы пошанували законѣ.“ Розумѣє ся, що годь було погодити тѣ оба modus-ы, тожь і розмова ставала чимь разь прирѣйша. Кн. Сапѣга не хотѣв оправдувати своего поведѣня, а кс. Стояловскій домагавь ся списаня протоколу арештованя, чого зновь не хотѣв зрѣбати князь-староста; кс. Ст. зачавь дорѣкати, що у насъ вь Галичинѣ нема ані конституціи ані свободи лишь само-вола магнатска, а кн. Сапѣга вже таки прямо лишь пытавь: Коли отче відѣзжджаєте зь Ясла, бо больше не маємо що говорити. На тѣмь скѣнчила ся „розмова“. Кс. Стояловскій вышповзѣ зь староства, а сейчась за нимъ явивь ся секретарѣ староства Ягласъ зь жандармами. Зачавь ся похідъ до готелю зь асистенцією. Людей збѣгло ся чимало, кс. Ст. вылазѣ зь готелю, що й вь Росіі гѣрше не могло бы стати ся, а жандармы не відступаютъ нѣ на крокъ. Похідъ прибув до готелю. Кс. Ст. важь секретаревѣ, що не впусить его до готелю; секретарѣ не много робивь собѣ зь того, лишь присутувь до облога готелю. Обета-висти готель жандармами, зачинає секретарѣ Ягласъ представляти кс. Ст., що „розумѣйшій все уступити“, і що готовъ зь случая

Виходить у Львові що дня (крім неділі і руських свят) о 5-й годні по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найважливіших повістей“ виходить во вторник, а во вторник і п'ятницю на переміну разом з „Ділом“.

Передплата і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ у. Баторія 24, Центральне бюро ogłoszeń у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Карла Людвіга 9, і А. Ольшевського у. Килийського 2; — у Ярославі Л. Крижанівський; — у Відні: М. Dukes, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Seilerstätte; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; В. Франкфурт і Гамбург: М. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „Діло“ і належність на інсерати платять у Львові.

ДІЛО

Передплата на „Діло“ з літер. додатком: у Львові: на пів рік . . . 18 ар. на пів рік . . . 24 ар. на рік . . . 36 ар. на рік . . . 48 ар. на рік . . . 60 ар. на рік . . . 72 ар. на рік . . . 84 ар. на рік . . . 96 ар. на рік . . . 108 ар. на рік . . . 120 ар. на рік . . . 132 ар. на рік . . . 144 ар. на рік . . . 156 ар. на рік . . . 168 ар. на рік . . . 180 ар. на рік . . . 192 ар. на рік . . . 204 ар. на рік . . . 216 ар. на рік . . . 228 ар. на рік . . . 240 ар. на рік . . . 252 ар. на рік . . . 264 ар. на рік . . . 276 ар. на рік . . . 288 ар. на рік . . . 300 ар. на рік . . . 312 ар. на рік . . . 324 ар. на рік . . . 336 ар. на рік . . . 348 ар. на рік . . . 360 ар. на рік . . . 372 ар. на рік . . . 384 ар. на рік . . . 396 ар. на рік . . . 408 ар. на рік . . . 420 ар. на рік . . . 432 ар. на рік . . . 444 ар. на рік . . . 456 ар. на рік . . . 468 ар. на рік . . . 480 ар. на рік . . . 492 ар. на рік . . . 504 ар. на рік . . . 516 ар. на рік . . . 528 ар. на рік . . . 540 ар. на рік . . . 552 ар. на рік . . . 564 ар. на рік . . . 576 ар. на рік . . . 588 ар. на рік . . . 600 ар. на рік . . . 612 ар. на рік . . . 624 ар. на рік . . . 636 ар. на рік . . . 648 ар. на рік . . . 660 ар. на рік . . . 672 ар. на рік . . . 684 ар. на рік . . . 696 ар. на рік . . . 708 ар. на рік . . . 720 ар. на рік . . . 732 ар. на рік . . . 744 ар. на рік . . . 756 ар. на рік . . . 768 ар. на рік . . . 780 ар. на рік . . . 792 ар. на рік . . . 804 ар. на рік . . . 816 ар. на рік . . . 828 ар. на рік . . . 840 ар. на рік . . . 852 ар. на рік . . . 864 ар. на рік . . . 876 ар. на рік . . . 888 ар. на рік . . . 900 ар. на рік . . . 912 ар. на рік . . . 924 ар. на рік . . . 936 ар. на рік . . . 948 ар. на рік . . . 960 ар. на рік . . . 972 ар. на рік . . . 984 ар. на рік . . . 996 ар. на рік . . . 1008 ар. на рік . . . 1020 ар. на рік . . . 1032 ар. на рік . . . 1044 ар. на рік . . . 1056 ар. на рік . . . 1068 ар. на рік . . . 1080 ар. на рік . . . 1092 ар. на рік . . . 1104 ар. на рік . . . 1116 ар. на рік . . . 1128 ар. на рік . . . 1140 ар. на рік . . . 1152 ар. на рік . . . 1164 ар. на рік . . . 1176 ар. на рік . . . 1188 ар. на рік . . . 1200 ар. на рік . . . 1212 ар. на рік . . . 1224 ар. на рік . . . 1236 ар. на рік . . . 1248 ар. на рік . . . 1260 ар. на рік . . . 1272 ар. на рік . . . 1284 ар. на рік . . . 1296 ар. на рік . . . 1308 ар. на рік . . . 1320 ар. на рік . . . 1332 ар. на рік . . . 1344 ар. на рік . . . 1356 ар. на рік . . . 1368 ар. на рік . . . 1380 ар. на рік . . . 1392 ар. на рік . . . 1404 ар. на рік . . . 1416 ар. на рік . . . 1428 ар. на рік . . . 1440 ар. на рік . . . 1452 ар. на рік . . . 1464 ар. на рік . . . 1476 ар. на рік . . . 1488 ар. на рік . . . 1500 ар. на рік . . . 1512 ар. на рік . . . 1524 ар. на рік . . . 1536 ар. на рік . . . 1548 ар. на рік . . . 1560 ар. на рік . . . 1572 ар. на рік . . . 1584 ар. на рік . . . 1596 ар. на рік . . . 1608 ар. на рік . . . 1620 ар. на рік . . . 1632 ар. на рік . . . 1644 ар. на рік . . . 1656 ар. на рік . . . 1668 ар. на рік . . . 1680 ар. на рік . . . 1692 ар. на рік . . . 1704 ар. на рік . . . 1716 ар. на рік . . . 1728 ар. на рік . . . 1740 ар. на рік . . . 1752 ар. на рік . . . 1764 ар. на рік . . . 1776 ар. на рік . . . 1788 ар. на рік . . . 1800 ар. на рік . . . 1812 ар. на рік . . . 1824 ар. на рік . . . 1836 ар. на рік . . . 1848 ар. на рік . . . 1860 ар. на рік . . . 1872 ар. на рік . . . 1884 ар. на рік . . . 1896 ар. на рік . . . 1908 ар. на рік . . . 1920 ар. на рік . . . 1932 ар. на рік . . . 1944 ар. на рік . . . 1956 ар. на рік . . . 1968 ар. на рік . . . 1980 ар. на рік . . . 1992 ар. на рік . . . 2000 ар. на рік . . . 2012 ар. на рік . . . 2024 ар. на рік . . . 2036 ар. на рік . . . 2048 ар. на рік . . . 2060 ар. на рік . . . 2072 ар. на рік . . . 2084 ар. на рік . . . 2096 ар. на рік . . . 2108 ар. на рік . . . 2120 ар. на рік . . . 2132 ар. на рік . . . 2144 ар. на рік . . . 2156 ар. на рік . . . 2168 ар. на рік . . . 2180 ар. на рік . . . 2192 ар. на рік . . . 2204 ар. на рік . . . 2216 ар. на рік . . . 2228 ар. на рік . . . 2240 ар. на рік . . . 2252 ар. на рік . . . 2264 ар. на рік . . . 2276 ар. на рік . . . 2288 ар. на рік . . . 2300 ар. на рік . . . 2312 ар. на рік . . . 2324 ар. на рік . . . 2336 ар. на рік . . . 2348 ар. на рік . . . 2360 ар. на рік . . . 2372 ар. на рік . . . 2384 ар. на рік . . . 2396 ар. на рік . . . 2408 ар. на рік . . . 2420 ар. на рік . . . 2432 ар. на рік . . . 2444 ар. на рік . . . 2456 ар. на рік . . . 2468 ар. на рік . . . 2480 ар. на рік . . . 2492 ар. на рік . . . 2504 ар. на рік . . . 2516 ар. на рік . . . 2528 ар. на рік . . . 2540 ар. на рік . . . 2552 ар. на рік . . . 2564 ар. на рік . . . 2576 ар. на рік . . . 2588 ар. на рік . . . 2600 ар. на рік . . . 2612 ар. на рік . . . 2624 ар. на рік . . . 2636 ар. на рік . . . 2648 ар. на рік . . . 2660 ар. на рік . . . 2672 ар. на рік . . . 2684 ар. на рік . . . 2696 ар. на рік . . . 2708 ар. на рік . . . 2720 ар. на рік . . . 2732 ар. на рік . . . 2744 ар. на рік . . . 2756 ар. на рік . . . 2768 ар. на рік . . . 2780 ар. на рік . . . 2792 ар. на рік . . . 2804 ар. на рік . . . 2816 ар. на рік . . . 2828 ар. на рік . . . 2840 ар. на рік . . . 2852 ар. на рік . . . 2864 ар. на рік . . . 2876 ар. на рік . . . 2888 ар. на рік . . . 2900 ар. на рік . . . 2912 ар. на рік . . . 2924 ар. на рік . . . 2936 ар. на рік . . . 2948 ар. на рік . . . 2960 ар. на рік . . . 2972 ар. на рік . . . 2984 ар. на рік . . . 2996 ар. на рік . . . 3008 ар. на рік . . . 3020 ар. на рік . . . 3032 ар. на рік . . . 3044 ар. на рік . . . 3056 ар. на рік . . . 3068 ар. на рік . . . 3080 ар. на рік . . . 3092 ар. на рік . . . 3104 ар. на рік . . . 3116 ар. на рік . . . 3128 ар. на рік . . . 3140 ар. на рік . . . 3152 ар. на рік . . . 3164 ар. на рік . . . 3176 ар. на рік . . . 3188 ар. на рік . . . 3200 ар. на рік . . . 3212 ар. на рік . . . 3224 ар. на рік . . . 3236 ар. на рік . . . 3248 ар. на рік . . . 3260 ар. на рік . . . 3272 ар. на рік . . . 3284 ар. на рік . . . 3296 ар. на рік . . . 3308 ар. на рік . . . 3320 ар. на рік . . . 3332 ар. на рік . . . 3344 ар. на рік . . . 3356 ар. на рік . . . 3368 ар. на рік . . . 3380 ар. на рік . . . 3392 ар. на рік . . . 3404 ар. на рік . . . 3416 ар. на рік . . . 3428 ар. на рік . . . 3440 ар. на рік . . . 3452 ар. на рік . . . 3464 ар. на рік . . . 3476 ар. на рік . . . 3488 ар. на рік . . . 3500 ар. на рік . . . 3512 ар. на рік . . . 3524 ар. на рік . . . 3536 ар. на рік . . . 3548 ар. на рік . . . 3560 ар. на рік . . . 3572 ар. на рік . . . 3584 ар. на рік . . . 3596 ар. на рік . . . 3608 ар. на рік . . . 3620 ар. на рік . . . 3632 ар. на рік . . . 3644 ар. на рік . . . 3656 ар. на рік . . . 3668 ар. на рік . . . 3680 ар. на рік . . . 3692 ар. на рік . . . 3704 ар. на рік . . . 3716 ар. на рік . . . 3728 ар. на рік . . . 3740 ар. на рік . . . 3752 ар. на рік . . . 3764 ар. на рік . . . 3776 ар. на рік . . . 3788 ар. на рік . . . 3800 ар. на рік . . . 3812 ар. на рік . . . 3824 ар. на рік . . . 3836 ар. на рік . . . 3848 ар. на рік . . . 3860 ар. на рік . . . 3872 ар. на рік . . . 3884 ар. на рік . . . 3896 ар. на рік . . . 3908 ар. на рік . . . 3920 ар. на рік . . . 3932 ар. на рік . . . 3944 ар. на рік . . . 3956 ар. на рік . . . 3968 ар. на рік . . . 3980 ар. на рік . . . 3992 ар. на рік . . . 4000 ар. на рік . . . 4012 ар. на рік . . . 4024 ар. на рік . . . 4036 ар. на рік . . . 4048 ар. на рік . . . 4060 ар. на рік . . . 4072 ар. на рік . . . 4084 ар. на рік . . . 4096 ар. на рік . . . 4108 ар. на рік . . . 4120 ар. на рік . . . 4132 ар. на рік . . . 4144 ар. на рік . . . 4156 ар. на рік . . . 4168 ар. на рік . . . 4180 ар. на рік . . . 4192 ар. на рік . . . 4204 ар. на рік . . . 4216 ар. на рік . . . 4228 ар. на рік . . . 4240 ар. на рік . . . 4252 ар. на рік . . . 4264 ар. на рік . . . 4276 ар. на рік . . . 4288 ар. на рік . . . 4300 ар. на рік . . . 4312 ар. на рік . . . 4324 ар. на рік . . . 4336 ар. на рік . . . 4348 ар. на рік . . . 4360 ар. на рік . . . 4372 ар. на рік . . . 4384 ар. на рік . . . 4396 ар. на рік . . . 4408 ар. на рік . . . 4420 ар. на рік . . . 4432 ар. на рік . . . 4444 ар. на рік . . . 4456 ар. на рік . . . 4468 ар. на рік . . . 4480 ар. на рік . . . 4492 ар. на рік . . . 4504 ар. на рік . . . 4516 ар. на рік . . . 4528 ар. на рік . . . 4540 ар. на рік . . . 4552 ар. на рік . . . 4564 ар. на рік . . . 4576 ар. на рік . . . 4588 ар. на рік . . . 4600 ар. на рік . . . 4612 ар. на рік . . . 4624 ар. на рік . . . 4636 ар. на рік . . . 4648 ар. на рік . . . 4660 ар. на рік . . . 4672 ар. на рік . . . 4684 ар. на рік . . . 4696 ар. на рік . . . 4708 ар. на рік . . . 4720 ар. на рік . . . 4732 ар. на рік . . . 4744 ар. на рік . . . 4756 ар. на рік . . . 4768 ар. на рік . . . 4780 ар. на рік . . . 4792 ар. на рік . . . 4804 ар. на рік . . . 4816 ар. на рік . . . 4828 ар. на рік . . . 4840 ар. на рік . . . 4852 ар. на рік . . . 4864 ар. на рік . . . 4876 ар. на рік . . . 4888 ар. на рік . . . 4900 ар. на рік . . . 4912 ар. на рік . . . 4924 ар. на рік . . . 4936 ар. на рік . . . 4948 ар. на рік . . . 4960 ар. на рік . . . 4972 ар. на рік . . . 4984 ар. на рік . . . 4996 ар. на рік . . . 5008 ар. на рік . . . 5020 ар. на рік . . . 5032 ар. на рік . . . 5044 ар. на рік . . . 5056 ар. на рік . . . 5068 ар. на рік . . . 5080 ар. на рік . . . 5092 ар. на рік . . . 5104 ар. на рік . . . 5116 ар. на рік . . . 5128 ар. на рік . . . 5140 ар. на рік . . . 5152 ар. на рік . . . 5164 ар. на рік . . . 5176 ар. на рік . . . 5188 ар. на рік . . . 5200 ар. на рік . . . 5212 ар. на рік . . . 5224 ар. на рік . . . 5236 ар. на рік . . . 5248 ар. на рік . . . 5260 ар. на рік . . . 5272 ар. на рік . . . 5284 ар. на рік . . . 5296 ар. на рік . . . 5308 ар. на рік . . . 5320 ар. на рік . . . 5332 ар. на рік . . . 5344 ар. на рік . . . 5356 ар. на рік . . . 5368 ар. на рік . . . 5380 ар. на рік . . . 5392 ар. на рік . . . 5404 ар. на рік . . . 5416 ар. на рік . . . 5428 ар. на рік . . . 5440 ар. на рік . . . 5452 ар. на рік . . . 5464 ар. на рік . . . 5476 ар. на рік . . . 5488 ар. на рік . . . 5500 ар. на рік . . . 5512 ар. на рік . . . 5524 ар. на рік . . . 5536 ар. на рік . . . 5548 ар. на рік . . . 5560 ар. на рік . . . 5572 ар. на рік . . . 5584 ар. на рік . . . 5596 ар. на рік . . . 5608 ар. на рік . . . 5620 ар. на рік . . . 5632 ар. на рік . . . 5644 ар. на рік . . . 5656 ар. на рік . . . 5668 ар. на рік . . . 5680 ар. на рік . . . 5692 ар. на рік . . . 5704 ар. на рік . . . 5716 ар. на рік . . . 5728 ар. на рік . . . 5740 ар. на рік . . . 5752 ар. на рік . . . 5764 ар. на рік . . . 5776 ар. на рік . . . 5788 ар. на рік . . . 5800 ар. на рік . . . 5812 ар. на рік . . . 5824 ар. на рік . . . 5836 ар. на рік . . . 5848 ар. на рік . . . 5860 ар. на рік . . . 5872 ар. на рік . . . 5884 ар. на рік . . . 5896 ар. на рік . . . 5908 ар. на рік . . . 5920 ар. на рік . . . 5932 ар. на рік . . . 5944 ар. на рік . . . 5956 ар. на рік . . . 5968 ар. на рік . . . 5980 ар. на рік . . . 5992 ар. на рік . . . 6000 ар. на рік . . . 6012 ар. на рік . . . 6024 ар. на рік . . . 6036 ар. на рік . . . 6048 ар. на рік . . . 6060 ар. на рік . . . 6072 ар. на рік . . . 6084 ар. на рік . . . 6096 ар. на рік . . . 6108 ар. на рік . . . 6120 ар. на рік . . . 6132 ар. на рік . . . 6144 ар. на рік . . . 6156 ар. на рік . . . 6168 ар. на рік . . . 6180 ар. на рік . . . 6192 ар. на рік . . . 6204 ар. на рік . . . 6216 ар. на рік . . . 6228 ар. на рік . . . 6240 ар. на рік . . . 6252 ар. на рік . . . 6264 ар. на рік . . . 6276 ар. на рік . . . 6288 ар. на рік . . . 6300 ар. на рік . . . 6312 ар. на рік . . . 6324 ар. на рік . . . 6336 ар. на рік . . . 6348 ар. на рік . . . 6360 ар. на рік . . . 6372 ар. на рік . . . 6384 ар. на рік . . . 6396 ар. на рік . . . 6408 ар. на рік . . . 6420 ар. на рік . . . 6432 ар. на рік . . . 6444 ар. на рік . . . 6456 ар. на рік . . . 6468 ар. на рік . . . 6480 ар. на рік . . . 6492 ар. на рік . . . 6504 ар. на рік . . . 6516 ар. на рік . . . 6528 ар. на рік . . . 6540 ар. на рік . . . 6552 ар. на рік . . . 6564 ар. на рік . . . 6576 ар. на рік . . . 6588 ар. на рік . . . 6600 ар. на рік . . . 6612 ар. на рік . . . 6624 ар. на рік . . . 6636 ар. на рік . . . 6648 ар. на рік . . . 6660 ар. на рік . . . 6672 ар. на рік . . . 6684 ар. на рік . . . 6696 ар. на рік . . . 6708 ар. на рік . . . 6720 ар. на рік . . . 6732 ар. на рік . . . 6744 ар. на рік . . . 6756 ар. на рік . . . 6768 ар. на рік . . . 6780 ар. на рік . . . 6792 ар. на рік . . . 6804 ар. на рік . . . 6816 ар. на рік . . . 6828 ар. на рік . . . 6840 ар. на рік . . . 6852 ар. на рік . . . 6864 ар. на рік . . . 6876 ар. на рік . . . 6888 ар. на рік . . . 6900 ар. на рік . . . 6912 ар. на рік . . . 6924 ар. на рік . . . 6936 ар. на рік . . . 6948 ар. на рік . . . 6960 ар. на рік . . . 6972 ар. на рік . . . 6984 ар. на рік . . . 6996 ар. на рік . . . 7008 ар. на рік . . . 7020 ар. на рік . . . 7032 ар. на рік . . . 7044 ар. на рік . . . 7056 ар. на рік . . . 7068 ар. на рік . . . 7080 ар. на рік . . . 7092 ар. на рік . . . 7104 ар. на рік . . . 7116 ар. на рік . . . 7128 ар. на рік . . . 7140 ар. на рік . . . 7152 ар. на рік . . . 7164 ар. на рік . . . 7176 ар. на рік . . . 7188 ар. на рік . . . 7200 ар. на рік . . . 7212 ар. на рік . . . 7224 ар. на рік . . . 7236 ар. на рік . . . 7248 ар. на рік . . . 7260 ар. на рік . . . 7272 ар. на рік . . . 7284 ар. на рік . . . 7296 ар. на рік . . . 7308 ар. на рік . . . 7320 ар. на рік . . . 7332 ар. на рік . . . 7344 ар. на рік . . . 7356 ар. на рік . . . 7368 ар. на рік . . . 7380 ар. на рік . . . 7392 ар. на рік . . . 7404 ар. на рік . . . 7416 ар. на рік . . . 7428 ар. на рік . . . 7440 ар. на рік . . . 7452 ар. на рік . . . 7464 ар. на рік . . . 7476 ар. на рік . . . 7488 ар. на рік . . . 7500 ар. на рік . . . 7512 ар. на рік . . . 7524 ар. на рік . . . 7536 ар. на рік . . . 7548 ар. на рік . . . 7560 ар. на рік . . . 7572 ар. на рік . . . 7584 ар. на рік . . . 7596 ар. на рік . . . 7608 ар. на рік . . . 7620 ар. на рік . . . 7632 ар. на рік . . . 7644 ар. на рік . . . 7656 ар. на рік . . . 7668 ар. на рік . . . 7680 ар. на рік . . . 7692 ар. на рік . . . 7704 ар. на рік . . . 7716 ар. на рік . . . 7728 ар. на рік . . . 7740 ар. на рік . . . 7752 ар. на рік . . . 7764 ар. на рік . . . 7776 ар. на рік . . . 7788 ар. на рік . . . 7800 ар. на рік . . . 7812 ар. на рік . . . 7824 ар. на рік . . . 7836 ар. на рік . . . 7848 ар. на рік . . . 7860 ар. на рік . . . 7872 ар. на рік . . . 7884 ар. на рік . . . 7896 ар. на рік . . . 7908 ар. на рік . . . 7920 ар. на рік . . . 7932 ар. на рік . . . 7944 ар. на рік . . . 7956 ар. на рік . . . 7968 ар. на рік . . . 7980 ар. на рік . . . 7992 ар. на рік . . . 8000 ар. на рік . . . 8012 ар. на рік . . . 8024 ар. на рік . . . 8036 ар. на рік . . . 8048 ар. на рік . . . 8060 ар. на рік . . . 8072 ар. на рік . . . 8084 ар. на рік . . . 8096 ар. на рік . . . 8108 ар. на рік . . . 8120 ар. на рік . . . 8132 ар. на рік . . . 8144 ар. на рік . . . 8156 ар. на рік . . . 8168 ар. на рік . . . 8180 ар. на рік . . . 8192 ар. на рік . . . 8204 ар. на рік . . . 8216 ар. на рік . . . 8228 ар. на рік . . . 8240 ар. на рік . . . 8252 ар. на рік . . . 8264 ар. на рік . . . 8276 ар. на рік . . . 8288 ар. на рік . . . 8300 ар. на рік . . . 8312 ар. на рік . . . 8324 ар. на рік . . . 8336 ар. на рік . . . 8348 ар. на рік . . . 8360 ар. на рік . . . 8372 ар. на рік . . . 8384 ар. на рік . . . 8396 ар. на рік . . . 8408 ар. на рік . . . 8420 ар. на рік . . . 8432 ар. на рік . . . 8444 ар. на рік . . . 8456 ар. на рік . . . 8468 ар. на рік . . . 8480 ар. на рік . . . 8492 ар. на рік . . . 8504 ар. на рік . . . 8516 ар. на рік . . . 8528 ар. на рік . . . 8540 ар. на рік . . . 8552 ар. на рік . . . 8564 ар. на рік . . . 8576 ар. на рік . . . 8588 ар. на рік . . . 8600 ар. на рік . . . 8612 ар. на рік . . . 8624 ар. на рік . . . 8636 ар. на рік . . . 8648 ар. на рік . . . 8660 ар. на рік . . . 8672 ар. на рік . . . 8684 ар. на рік . . . 8696 ар. на рік . . . 8708 ар. на рік . . . 8720 ар. на рік . . . 8732 ар. на рік . . . 8744 ар. на рік . . . 8756 ар. на рік . . . 8768 ар. на рік . . . 8780 ар. на рік . . . 8792 ар. на рік . . . 8804 ар. на рік . . . 8816 ар. на рік . . . 8828 ар. на рік . . . 8840 ар. на рік . . . 8852 ар. на рік . . . 8864 ар. на рік . . . 8876 ар. на рік . . . 8888 ар. на рік . . . 8900 ар. на рік . . . 8912 ар. на рік . . . 8924 ар. на рік . . . 8936 ар. на рік . . . 8948 ар. на рік . . . 8960 ар. на рік . . . 8972 ар. на рік . . . 8984 ар. на рік . . . 8996 ар. на рік . . . 9008 ар. на рік . . . 9020 ар. на рік . . . 9032 ар. на рік . . . 9044 ар. на рік . . . 9056 ар. на рік . . . 9068 ар. на рік . . . 9080 ар. на рік . . . 9092 ар. на рік . . . 9104 ар. на рік . . . 9116 ар. на рік . . . 9128 ар. на рік . . . 9140 ар. на рік . . . 9152 ар. на рік . . . 9164 ар. на рік . . . 9176 ар. на рік . . . 9188 ар. на рік . . . 9200 ар. на рік . . . 9212 ар. на рік . . . 9224 ар. на рік . . . 9236 ар. на рік . . . 9248 ар. на рік . . . 9260 ар. на рік . . . 9272 ар. на рік . . . 9284 ар. на рік . . . 9296 ар. на рік . . . 9308 ар. на рік . . . 9320 ар. на рік . . . 9332 ар. на рік . . . 9344 ар. на рік . . . 9356 ар. на рік . . . 9368 ар. на рік . . . 9380 ар. на рік . . . 9392 ар. на рік . . . 9404 ар. на рік . . . 9416 ар. на рік . . . 9428 ар. на рік . . . 9440 ар. на рік . . . 9452 ар. на рік . . . 9464 ар. на рік . . . 9476 ар. на рік . . . 9488 ар. на рік . . . 9500 ар. на рік . . . 9512 ар. на рік . . . 9524 ар. на рік . . . 9536 ар. на рік . . . 9548 ар. на рік . . . 9560 ар. на рік . . . 9572 ар. на рік . . . 9584 ар. на рік . . . 9596 ар. на рік . . . 9608 ар. на рік . . . 9620 ар. на рік . . . 9632 ар. на рік . . . 9644 ар. на рік . . . 9656 ар. на рік . . . 9668 ар. на рік . . . 9680 ар. на рік . . . 9692 ар. на рік . . . 9704 ар. на рік . . . 9716 ар. на рік . . . 9728 ар. на рік . . . 9740 ар. на рік . . . 9752 ар. на рік . . . 9764 ар. на рік . . . 9776 ар. на рік . . . 9788 ар. на рік . . . 9800 ар. на рік . . . 9812 ар. на рік . . . 9824 ар. на рік . . . 9836 ар. на рік . . . 9848 ар. на рік . . . 9860 ар. на рік . . . 9872 ар. на рік . . . 9884 ар. на рік . . . 9896 ар. на рік . . . 9908 ар. на рік . . . 9920 ар. на рік . . . 9932 ар. на рік . . . 9944 ар. на рік . . . 9956 ар. на рік . . . 9968 ар. на рік . . . 9980 ар. на рік . . . 9992 ар. на рік . . . 10000 ар. на рік . . .

у Львові: на пів рік . . . 16 ар. на пів рік . . . 3 ар. на чверть року . . . 4 ар. на місяць . . . 1 ар. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатає вільно від порта.

Поподінок число копій 8 кр. а. в.

Оголошеня з'являються на поштовій 10 кр. від одного стрічки інсератів або як місце а в рубриці „Надбавки“ по 25 кр. а. в.

Пожми і інші доноси приватні числять ся по 15 кр. від стрічки.

Письма з Відня.

Дня 29 мая 1896.

[Парламентарна робота. — Регуляція плати урядників. — Руські петиції.]

Палата послів ради державної має скінчити свої засідання дня 6 червня, а відтак зібратися в осінь. Однакже помімо обільшуваних заповідей правительства дуже многі послы не втрачати, щоби в осінь зібратися ще та сама палата, і при всякій нагоді, в повній палаті чи в комісіях, те недовіра висказують. Дятого тым більше хоче кожде сторонництво використати ретельно вільнох днів для себе. Чехи хотять, щоби в тым часі залагодити новий закон о своїнй [приналежності до громади], бо тепершній стан єсть дуже докучливий для сільських і взагалі менших громад. Однакже анти-семіти, особливо-ж в'єднеські послы, противні тому законови, бо вони накладає більші тягарі на великі міста, а передь всім на Відень; отже они стараються, щоби замість того закону прийшов на дивний порядок закон о вишомь оподаткованні бірж. Конференція представителів клубов має р'ішити о тым, якій справы мають ся залагодити на остаточних чотирох засіданнях сл'дуючого тижня; але здає ся, що на закон о своїнй, котрий важний єсть і для галицьких громад, не стане вже часу.

Позавчера ввечерь комісія бюджетова радила о регуляції плати урядників і р'ішила відложити ту справу на осінь. Референт субкомітету д-р Берг подав як причину сего відложення те, що нема вже покриття на підвищені плати, бо правительство ще не предложило заповіджених проєктів о податку відь гор'яни, пива і цукру, а відь високости доходів з тых податків буде залежати, чи і о скілько можна буде правительство проєкт о регуляції плати де в чомь поправити. Ходить особливо — як приватно довідавсь-сь — о зриванні плати всіх учителів середних шкіл, о надзвичайних професорів, ад'юнктів і асистентів шкільних висших, о учителів вправ при учительських семінаріях і о радників двора при найвишомь суді в Відні. Вдатки збільшили-сь о оден мільон гульденів, а субкомітет над'є ся, що правительство, помімо свого тепершнього супротивлення, згодить ся бодай на якусь часті тей суми, розуміє ся тогды, сли вистане на те проєктований дохід з згаданих нових податків. При тым же субкомітет, після давнішого порозуміння з аграрістами, домагає ся значніших пільг в переносних належностях відь менших пос'єлостей, що принесло би выдаток чи властиво зменшене доходу о півтретя мільона ар. Міністерь скарбу не згодив ся на тін пільги, хотя признав, що они важніші та користніші для хлопів, ніж зменшене податку ґрунтового о півтретя мільона, і хотя попередники его Штайнбах та Пленерь були згодні ся. Свє супротивлене мотивував міністерь тым, що не має покриття на ті 2½ мільона. Отже члєны комісії, котрі майже всі стояли за згаданими пільгами, стали піддавати ему нові жерела доходу, именно: прогресивне підвищенє належностей відь спадщини після високости спадщини і в спадщині спадкоємців, підвищенє штемпля відь карт з'єднаних, заведенє штемпля при жалобах о образі чести і т. н. Міністерь зазначив, що в'єднє тй всі проєкти собі запам'ятає. Пос. Романчук, зазначивши, що на пільги для селян мусить держава конче знайти гроші, запытав референта і міністра, відь якого часу можуть урядники над'яти ся регуляції плати? чи правительство зможе додержати означеного ним самимь реченця 1 січня 1897 р.? бо урядники відложеним регуляції суть задоволені, тым більше, що тепер через підвищенє пенсій для вдовів і сиріт поносять новий значний тягарь (30% відь плати). На тє пытанє не достало достаточної відповіді.

тверезість, то чей-же не вміє, як зустрічати, — а хрещені „приятелі громад“ вдалися в справу в дупла притриву урядово нагородили карю, щоб через отвержені людей не тратили пропінанці... Таких практик було більше, а в теперішній час в Турчань-сільмь повстав против духовенства и спонукало навіть відомо натерпеліцію посла Романчука в раді державній.

В розбеланій „вдовів“ говорять „приятелі громад“ о вношені панщини та о рівних тягарах дворян и хлопів в платені податків и т. д.

Чи дворян и селянство рівномірно оплачують податки, то може сказати катастрофа. Як переводилося в власності грунтів, свідчать найлучше парцелі селянські а дворянські о межу. Як учить досвід, земля дворянська, хоч навіть в лучшій положенні, звичайно закладена на іпотеку, ніж селянська, хоч в положенні гіршому. А чому так? — не треба забувати, хто були ті, що класували. А були ними вже-ж не селяне, але більшість посідає; а селяне хотіли в бувають заставляли, то для доповнення форми закону. А більшість посідає чей-же розуміли добре, що контингент податковий мусить бути виповнений, а коли-б селянство заплатило менше, то дворянство мусить платити більше, отже більшість посідає не могла бути так наивними, щоб дворянський грунт вклали у вищу класу... Притом же забуваймо в того, що селянство платило ідемінізацію за пашину, и то у всьому Галичині дуже високо. А що-ж то єсть, як не сплата тих мільйонів, що в їх двори забрали за вношені права, але за часів Польщі тільки надбужетамь понабувано? Селянство робить фізично панщину за часів Польщі а відтак ще 76 лів за Австрію, — а тепер платити за не грошей за взяті дворянські капітали — платити грошей, який може в двори збробля на то, аби мав чим ті капітали сплачувати. И сплата та триває та й триває... дай Боже, щоб вже раз прийшов цей кінець!... Взавши все на увагу, виходить, хіба, одно: дворянська служба навіть не може збутися над селянством и по тарахсяки в немі обходати ся, як за панщини, — але о рівних тягарах дворян а хлопів — як то говорять „приятелі громад“ в своїй вдові проти духовенства, бесіди бути не може.

Та ось недавно, як трактувала ся справа польована в сойм у Львові, чи не дійшло було до того, що селянські посели, бачучи несправедливості для себе, виходили з салі застані, поділяючи там панів? Або ось в останній час в раді державній при вношені Барайтера о тайном голосуванні на посла та при вношені Кайцля о ошесті податку грунтового переважно для малопосідає — як поступили панове з „кола“ польського? Що-ж на се скажуть „приятелі громад“?!

Що духовенство агітації Іосифинським патентом не настрашиться, доказом сего є, що оно само не одне раз вимагало ся вношені належностей за єпітрахилі, послідній раз при зборі конгрегуальних. Бодаж вношені того не наступило, то головною причиною є само правительством, котре титулом недостаточного фонду релігійного доходу з прав єпітрахилі духовенству внаслід виплатувати не силане ся. Надто же треба згадати: що може священник навіть взяти від селянина, що вношені „święta katechizm“ утїкає до Брацлів? А хто зовуть ті агенти, як не нехрещені, хоч і хрещені часом їх помагають? Деруть они легко, доки дасть ся, не вважаючи на то, що може прийти час, коли їх оружжя против них самих оберне ся...

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Вибір виділу ради міської у Відні покінчений. Вчора відбули ся доповнюючі вибори в міське вибраніх лібералів, котрі вибору не прийняли. Отже не достав ся до виділу в один жид, а наслідком того в один ліберал. Безсторонній диван беруть антисмітам за але їх крайню нетерпимість и пригадують им часи, коли та он терпів від більшості лібералів, та остерігають, щоб подібними гріхами, як тамтї, не копали собі самі ями. Ліберальне сторонництво розпадає ся в очіх; антисмітам повинні собі брати в того науку та стерегти ся подібних гріхів. А знов антиліберальній диван приписують вину загорялості лібералів, що мовля для одного жиди ухилиють ся від згоди, — або властиво зовсім згоди не бажать та се тільки тим одним жидом похрещують. При сій нагоді виходить також на дз внаслід рвч. В часі цїсарського ювілею мала відбутися у Відні вистава промислова. Зложив ся вже був и комітет, що мав зайняти ся приготу-

ваннями до неї. З посередь того комітету вбрано комітет тїснийшій чи то виконавчий, що мав зайняти ся справою. Аж ось недавно, як мь донесли за телеграфами, заявив той комітет комітету головному, що нема що думати про виставу, бо промисла упадає. Отже тепер пишуть, що се справа лібералів. В той спосіб хочуть они зблизити з серця пересерда, яке их дасть від часу, коли авдієнцію д-ра Люгера у цїсаря покинчено на их векорість т. зв. справу віденську.

Вчора мали в угорськом соймї розпочати ся обряди над вношеніх правительством, зложених ще за попередного міністерства, в справі провірявання виборів до сойму. Начерк того закону постановляв, що в деяких случаях о законності вибору посла рішати має найвищий суд. Інші постанови закону забороняють агітацію виборчу в проповідництві. Отже на передодні обрядів над тим законом збрала ся клятва всіх сторонників для обговорення справи в сій заклади в засаді за прийнятих закону. При том в сіймї нема ще певності, чи він перейде в сіймї. Противники закону постановили не виступати в сіймї против закону ані не голосувати против него, тільки не брати участі в обрядах и голосуванні. Отже не знати ще, як сильно буде ся пасивна опозиція. Але в без того заходять ще внаслід трудності. Коли б закон той ухвалено, треба б зміняти доконче також и регуляції палати; а се дозволено лиш на остатній сесії сойму, так що новий регуляції обов'язує аж нову палату. Отже питання, чи тепершній сойм не буде розважаний нечайно; а коли б в, то знов питання, чи на остатній сесії сойму буде мав ще на стільки сили и волі, щоб зайняти ся укладаніх нового регуляції. На заставно кляву народною сторонництвом, що збрала ся на нараду над згаданим законом, явив ся також г-р. Апоів. Вона, як відомо, усунув ся від якогось часу від діяльності парламентарної и не дав ся навіть вибрати до спільних делегацій, до котрих завжди належав. Вона оправдував ся бода тим, що має старого батька та мусить піклуватися господарства. Але говорено, що справдішном причиною треба глядати в тепершній відносинах політичних. Отже користаючи тепер в нагоди, заявив г-р. Апоів, що усунув ся хвалено в парламенту єдино лише з причини родинних та поки его сторонники мають до него довге а прилюдно бода в часті попарати его політичнї вимоги, цоти и він в сіймї не думає покидати діяльність політичну раз на все. Заявлені се прийняло сторонництво з великим вдоволенням.

Мадарський диван сердить ся на Нїмців, що не хотять вхати на виставу до Будапешту та відлучати ся з Мадаром. Оттак чудує ся Egyetertes той несправедливості Нїмців, яка тепер виявляє ся до Мадарів, та бачить в том лиш доказ лїхон и невфривації вїмцїон. Диван в той пригадує Нїмцям вїсній заслуги и добродїтства, яких Нїмці за час слави тисячлітньої історії мадарскон зазнавали від Мадарів, — як то ще за Арпадов Мадары помагали Нїмцям против Славян, — як Зріній своєю лицарскою смертю в Сігоші уратував Вїден, — як обиди Юріжичь освободив Вїден (оба и Зріній и Юріжичь, чистом крові Мадары), — як за Наполеона Великого Мадары спасли Австрію, в т. д. и т. д. Як бы не Мадары, то в Нїмцї давнї в сїмї не остало бы. А Нїмці що?.. Завсїгда було так: в тревозі то до Мадарів о поміч, а по тревозі — то тільки гнобили Мадарів. Такий то гіркий вїковий досвід велять Мадарам звати Нїмця у пїсні псаяврю.

В Бухаресті збрала ся тепер румунський синод: Мїж церковними достойниками встав якийсь заколот, що хотів захитати становище зверхна правозависом румунської церкви, митрополита примаса Генадія. Виступав против него кількох владіх з консервативного сторонництва, а на їх чолі станув давній претендент до румунського престолу кн. Бібеску. Причина має бути в том, що митрополит не згоджує ся з русифікаційними поглядами деяких водірей консервативного сторонництва. Так кн. Бібеску як и противники митрополита зпоміж владіх заявляють з свого русифікаційного духа. Однак з тих владіх дав собі навіть на своїй цїтарничій вирвати слова: „Най живе Росія!“; він достав від царя віддану. Доси церков румунська стояла все вірно на сторожі народних и церковних прав румунського народу и була неприступна для всяких агітацій російських. Отже се не подобає ся прихильникам Росії, та через те стоять против митрополита.

Диван російський указує на великіх напів жидов до Сибїру. Особливо громадять ся жиди по містех и околицях, притякуючих до шляху вельниць; а вже найбільше тягнуть до Иркутска. Жиди з заходних губерній царства не мають права поселити ся на Сибїрі; але користають з того, що всі владі адміністративній и судовій за великою працею не мають часу звертати увагу на жидів. Щоб не дразнити населення, не торгують сибїрськї жиди в неділю и в хрїстіянськї свята, та в шабас в свої свята обходять лиш тай; також не переслідують тих, що вихрещують ся. Всі прибирають назвиська російські.

З Риму доносять, що дня 27 с. м. вправили ся дві компанії інженерів без оружя до Аду, щоб похоронити там погнїхших Італієць. На те достази дозволи воді рава Мантуй. З ними вирушили два капітани, щоб відправити на поховання богослуження, и полковник Армонді, брат погнїшого під Аду генерала. В братів пену нечувано посуха и спека; горячо доходить до 48, а в Касаль навіть до 55 степ. Цельзія. Богато через те мало потерпіти навіть військо Менеліка.

З поля фїскалізму.

Вже-ж то наші владі скарбові дуже а дуже ревниві у вимірюванні рбних належностей. Скоро тільки лучить ся яка нагода а можна щось взяти, так в сїчась накручують паратрафи и підтягають від них все, що тільки дасть ся підтягнути.

Послїдніми часами стали вже вчислїти и вартості мешканя священників при вимірі належностей від церкви. Як подає „Вїстник Єпархїи Перемьської“ [Ч. IV. стор. 23] був навіть випадок, де один уряд податковий зажадав від владі церковної подати вартості мешканя якогось сиротника. В нїчїм в том вигляді не уступає и ц. уряд податковий в Старобільській. Скоро тільки достане який священник парохію, завідувальство або сиротництво, так в сїчась звывають его урядово до канцелярії и там вимагають подати вартості мешканя и прочіх будинок парохіальних. Священник в почуті свого права, що им мешканє не вчї слугє ся до конгресу, аби позбутися настїйчих доплат, подають глумливу цїну: 2, 3 до 5 зр. Однак владі скарбові прийняв и заокруглюючи подати цїну після свалї на 20 зр., вимірює від них належності.

Потягнувши аналогію з того, нехай тепер котрий парох при регуляції конгресу на 600 зр. подасть то само 2—5 зр. як вартості мешканя, хоч бы й на кілька, то владі скарбові готова буде и виміряти в сїчась податок як від дотачії перевищує 600 зр. Ба, припустїм, що прохотїли підвиспїти конгресу збавне грушкою на вербї, то владі скарбові, приймаючи нїм 2—5 зр. як глумливу вартості мешканя и прочіх будинок парохіальних, за який час хочє сама их отакувати після дійсної вартості, а тоді з певністю в кожій майже парохії вийде по над 600 зр. — а податок буде готовий!

Запопадила ревність владі скарбових в вимірюванні рбних належностей не пощадїла навіть жертв на цїлі богоугодї, хоч-бм навіть ватури чїсто релігійної. На доказ сего нехай нам послужить ось хоч-бм сїй випадок.

В р. 1891 померла в Стрїльбичах одна вїсїтка, бл. п. Анастасія Стецїкова, хрїстіянка дуже побожна и релігійна. За життя ще обтїгувала она поставити в церкві в Стрїльбичах оден бочей престол, але що смерть заскочила ее передчасно, то в завїщанні своїм призначила що-бм спадковцїм ее зложити 200 алр. на тую цїль. Заразом призначила 50 алр. на два бо гослуженя так зв. „сорокоустя“. Від тїх сум зааркулені на 260 алр. виміряла ц. к. дирекція скарбу в Самборі належності в загальній сумі 26 алр., котрі має церков в Стрїльбичах заплатити. Против сего виміру мїсцевий парох вїсїт 6. мая 1895 р. рекурс, але ц. к. правна дирекція скарбу рескриптом з 2. цїтїя 1896 р. ч. 6738, не уважала рекурсу, покликуючись лїквічно, що вимір той належностей узасаднений є на постановіх правних, повязаних в зарекурованих вбавно плативчїм. Та рекурс сего мабуть не читала ані в ц. к. дирекції повітової в Самборі ані в ц. к. дирекції крайовій у Львові. На ошуді таїх наводять мене ось що:

В рішенні на вношені рекурсу навіть не тїсно юридичних виводів, аби збати піднесені замітки, а просто відрубано лїквічно, що „вимір узасаднений є на постановіх правних, повязаних в зарекурованих вбавно плативчїм“. Мовляв: „накрутили тобї паратрафи, плати и баста! бо прецїм ми у Львові кажемо“. — Та я казав, що не все лиш до беззодового татарина бере ся, такн посмїв вношені поновий протест, підписави мотиви першого. А он ось який:

1) Бл. п. Анастасія Стецїкова, записуючи 200 алр. на церков в Стрїльбичах зробила тільки поодиначу жертву, подобно як хтось купує фелон. ввизгелїе або вїсїтї дїя дїя. Що се не лїгати якийсь, але жертва, найльпше показує само завїщанє, в котрїм бл. п. жертводателька виразно означила, що за ті гроші має поставити престол. А поняті

жертви виключає всяку оплату, бо се є раз, раз чїства релігійної. Припустїм раз, що церков має оплатити за жертву на поставлені престолу, аналогічно мусїла б оплатувати и найменшу свїчку, принесену на шмїх жертводатцїм на престол, так само повинна б оплатувати и за ті крайцарі, що в церкві збарають. В дальшій консеквенції повинна б оплатувати належності скарбові всїхлякого рода калїки и жебраки, що тільки з мїсцевих, отже також в жертв людських живіть, а не менше и ті, що достають безплатно уміщенє в заведенїх добродїїньх. Але тут може бути завад, що все те відносїть ся до т. зв. учнів „теплїх рук“, а застав, о котрїх мови, учнів вже перед самою смертю, тож и підпадає від законіх спадковїх. Не входячи тут в академічїй вивод, я скажу, що як раз законї стає тут по стороні жертви. В „Gebühren-Gesetz“, вменю в §. 57 під г) стоїть виразно: „Ebensovienig unterliegt es einem Zweifel, dass . . . und andere ähnliche Gegenleistungen nicht als Vermächtnisse, sondern als Bestandtheile der Beerdigungskosten anzusehen sind und daher keiner Gebühr unterliegen“. Бл. п. Анастасія Стецїкова знала, що при похоронї вїсїтї після обряду в вїсїчї мїсцевого вогорїть дуже много свїтлї церковного, що мусїть ся ужити фелонїх, хоругв, зводів, вїсїтї и прочіх вїсїх рвчїх, отже у вїсїчї нагороду за все те, яке вїсїтї дуже побожна и релігійна, не могла не жертвувати чогось на церков. Чи се знов 20 кр. чи 200 зр., се вже воля жертводатцї и оно не повинно у нїкого виключувати застав. А жертви бл. п. Анастасія Стецїкової церков не бере вїсїтї, як тільки „Gegenleistung als Bestandtheil der Beerdigungskosten“.

2) О сїлькї ж вимір належностей від 200 зр. мїг бы мати якийсь позор [позор, кажу, а не правну підставу] узасадненї, о сїлькї знов вимір від 50 зр. не може мати навіть и позору того узасадненї, опертого на наведенїх паратрафах в рішені ц. к. дирекції скарбу в Самборі. Бл. п. Анастасія Стецїкова записуючи ті гроші виразно зазначила, що се не лїгати а тільки жертва на так зв. „сорокоустя“. „Сорокоустя“ в устах престолїдїна як в вїсїтї в устах церкви рускї означає сорок служб Божїх, котрі мають ся в певнїм означенїх часіх відсїлжити. И гроші ті дійсно підняли два священник, вменю о. Михайло Гачко, бувшїй сиротник в Старобільській и о. Теодор Грабець, тодішній завідуваль парохїї в Стрїльбичах. На поборані гроші зложили навіть вїсїтї, котрі находять ся мїж вїсїтїх в ц. к. суді в Старобільській — першї з 14 серпня 1892, а другї з 28 серпня 1892 року. Як же-ж тепер розумїти узасадненє наведенїх в рішені ц. к. повітової дирекції паратрафів? Хто вїсїтї зявє гроші, а хто вїсїтї має платити? В вїсїтї церков переходить оплатувати належності скарбові за те, що від вїсїтї парохїянина сїй або той священник достав на служб Божїх? Та тут вже здоровий розум мусїть відмовити всяком правном обставі.

Щоб-ж не видавало ся, що може до тїсній священник обов'язаний до якогось оплати, то я рбнїм дозволю собі навести §. 57. в „Gebühren-Gesetz“ в тїй справі. Там вменю стоїть так: „Diejenige Beiträge, welche ein Erblasser aus Anlass seines Todes zur Abhaltung von Seelenmessen ein für alle Mal. oder Messenstiftung letztwillig bestimmt, sind zu den Kosten einer katholischen Beerdigung zu rechnen“.

Та полишївши оборону в тїй справі самим тим двома священникам, а лишє констатую, що владі скарбові, без найменшого розсїду, просто на слїпо вимірюють належності, а вношені рекурси мабуть и не читають, лиш з горн поклянуць ся на наведені при вимірі паратрафи, будучи вїсїтї певнимі своє „infallibilitas“.

При вїсїтї годї ще помїнути одного. Рекурс вношенї був по рускї а ц. к. дирекція повітова в Самборі відповіла по польскї. Треба ж згадати, що ц. к. дирекція краєва так для себе як и для підчинених собі органів сама виставляла патент знаня мови рускї. Яка-ж тут консеквенція? Чи се також узасадненє на правних постановіх?!

Рух в руских товариствах.

На засїданні головного видїлу тов. „Просвіта“ дня 26. н. ст. мая с. р. полагодили слїдуючі справи:

1. Рукопис п. заг. „Штучка воїка“ порішено звернути авторам.
2. Постановлено уїсїтїти в Календарі на рбк 1897. портрет з життїсїм п. В. Струтинського, радника суду в Бєсї.
3. Зложено письмєну подїку проф. університету в Харкові М. О. Сумцову за дар вїсїтї для бібліотеки товариства.
4. Приято до вїсїтї: а) доповняє справданє читальнї в Махнові; б) подїку за дар вїсїтї читальнї в Харкові; в) справданє читальнї в Вїсїтїх и подїку за вїсїтї лїсїтатора.
5. Передано справу заснованї філії „Просвіти“ в Любачеві тамшїмучи учителєви п. Власїчукєви.
6. Приято 30 нових членів.

НОВИНКИ.

— З Товмача пишуть нам: Аби сотворити живий центр для просвітно-економічїх робіт в тутешнїх повітїх, рішлї ми приступити до основанї філії товариства

Виходить у Львові що дня (крім неділі і руских свят) о 5-ій годині по полудні. Літературний додаток „Вісник найважливіших новин“ виходить во вторник, а во вторник і п'ятницю на переміну разом з „Ділом“.

Передплата і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Кароля Людвіка 9, і А. Ольшеского у. Килинського 2; — у Ярославі Л. Крижановський; — у Відні: М. Дуке, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Seilerstätte; F. A. Richter, Nibelungen-gasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; В. Франкеурт і Гамбург: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „Діло“ і належність за інсертат платні у Львові.

ДІЛО

Передплата на „Діло“ з літер. додатком в Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 ар. на цілий рік . . . 24 ар. на пів року . . . 9 ар. на пів року . . . 12 ар. на чверть року 4 ар. 50 кр. на чверть року . . . 6 ар. у Львові: на цілий рік . . . 16 ар. на пів року . . . 3 ар. на чверть року . . . 4 ар. на місяць . . . 1 ар. 35 кр. Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи звертають на ліпше на попереднє застереження. — Рекламі неопечатані вільні від порти. Поодинокі числа коштують 8 кр. в. в. Оголошення викупляють приймають за ціною 10 кр. від одного стрічка інсертатом або за місце в рубриці „Надбавки“ по 25 кр. в. в. Подарки і інші донесення приватні числять за 15 кр. від стрічки.

Спільний делегації.

Предложений в суботу делегаціям спільний бюджет на 1897 р. вказує загальні видатки в сумі 160,584.751 ар. (з порівнянню з сеголітнім бюджетом збільшений видатки о 4,293.288 ар.). На покриття тих видатків прелімінує ся: власні доходи 2,741.283 ар. в дохід з ціл 50,573.130 ар., а проча квота 107,270.338 ар. має розділитися ся (по відношенню двох процентів на Угорщину) між обидвома державами, так що на Австрію припадає 73,587.450 ар. а на Угорщину 31,537.479 ар. Згадав повище загальна квота видатків вказує 142,169.964 ар. в ординарію, а 18,474.787 ар. в екстраординарію.

Розглядаючи поодинокі позиції бюджету, бачимо, що міністерство справ заграничних (4,096.900 ар.) домагає ся о 186.200 ар. більше як сего року. Се збільшене видатків спонукає головне устроюванню самостійного по солдату в Цекінгу, котре показало ся потрібне в наслідок подій попереднього року в сподіваного отворення більш-менш частини Хвнз для європейської торгівлі. Відтак мають закупити ся доми для амбасад в Петербурзі і Вашингтоні, а в Куртінбі в Брагеллі має устроювати ся віце-консуляція для вимоги руху еміграційного. На видатки дипломатичні в нагоди коронації в Москві жадає ся 80.000 ар.

Бюджет міністерства війни вносить 154.260.959 ар., с. в. о 4,074.998 ар. більше як сего року. З того квоти припадає 140,179.699 ар. на армію, а 14,081.160 ар. на морський флот. Збільшене видатків на армію спонукає головне тим, що підвищено ставку поручку офіцерського як в висланих так в невисланих рангах. І так вкрито п'ять нових посад фельдмаршаль-лейтенантів, а генеральний штаб збільшено чотирма штабовими офіцерами; крім того вкрито при піхоті 260 нових місяць офіцерських, при кавалерії 15, при артилерії 45, а число ліварів військових буде збільшено о 31. Згадав треба, що се збільшене посад офіцерських (іменно у висланих рангах) майже що року повтаряє ся. Досить значні видатки преліміновані рівнож і в етаті пенсійних (12.3 мил. ар.), бо в пр. під теперішню пору остає на пенсії: 30 фельдмаршалів, 207 фельдмаршаль-лейтенантів, 203 генераль-ма-

йорів, 692 оберетів, 479 оберет-лейтенантів, 1366 майорів і т. д.

В дальших звичайних видатках бюджету міністерства війни подбавимо позиції на дві нові школи кадетські і на одну підготовлюючу школу кадетську в Семігороді. Побільшено видаток на муницію при виправі в стрільню; досі було вказано по 75 патронів на одного карабіна, а від тепер кождий жовнір буде мати по 100 патронів на стрільню до шайби. Відтак вказано 805.911 ар. на полішене справ жовнірів через додане двох яриш в тиждень. В магазині знаходять ся консерви яриш на случай війни, отже потреба що року яку частину тих консерв відновляти. Міністерство війни задумало віддати ті консерви для ужитку жовнірів, а іменно два рази в тиждень давати вечерю, вложени в яриш.

В наслідок видатків бюджету міністерства війни поміщено дальші рати: на репетиторів карабінів, на бездимний порох, котрий буде заведений також при навігах кріпостних, на видатки фортифікаційні і т. п. З тих видатків припадає на Галичину: на поправку бараків, вибудованних з поспіхом в 1887 р., шість рат 750.000 ар., на будову магазинів в Жовні, Коломи, Львові і Перемишлі.

В бюджеті морського флоту прелімінує ся збільшене видатків о один мільйон ар., потрібне на будову одного нового торпедовця і на докінчене будови трьох кораблів для оборони берегів.

Порівнюючи бюджети міністерства війни з попередніх десятих літ, бачимо, що видатки збільшують ся з року на рік і мабуть не буде сему кінця. В 1887 р. вносили видатки на войско 105.93 мил. ар. (в ординарію 99.95, а екстр. 5.98 мил.), а в 1897 р. маємо бюджет міністерства війни з квотою 140.17 мил. ар. (в орд. 125.38, а екстр. 14.79 мил.). З того виходить, що за десяти літ збільшили ся загальні видатки на войско о 34.24 мил. ар., а треба додати й се, що в 1887—88 рр. ухвалено окремо 72 мільйонів ар. на кошти уруженя.

В суботу відбули ся в Будапешті перші засідання делегацій, австрійської і угорської, на котрих по вступних промовах вибраних президентів вибрано членів до поодиноких комісій.

Президентом австрійської делегації був вибраний бар. Хлюмекі. В своїй вступній промові зазначив, що політика наших монархій і є союзників стремити до удержання миру. Віра в удержання миру скріпилася в останні часи, так що не захитали єй навіть деякі недавні події на півдні Європи. Висказавши ся в похвалу о тисячлітній Угорщині, зазначив бар. Хлюмекі, що чейже економічний відносини обох половин дадуть ся управити в справедливий і вдоволюючий спосіб при обопільній вразливості.

Заступником президента вибраний гр. Веттер. До комісії бюджетової ввійшло: 5 членів палати панів, 5 з ліберальної лівниці, 4 члени кола польського (Хмановський, Горайський, Поповський, Залеский), 3 члени клубу Гогенварта, і по одному з молодого-Чехов (Крамарж), німецьких націоналів і з клубу Короніного. До комісії петиційної (з 9 членів) вибраний Барвінський. В комісії верифікаційній (з 5 членів) засідає рівнож Барвінський.

Президентом угорської делегації вибраний Кольман Шел. В промові зазначив, що політикою наших монархій є політика миру. Ова опирає ся на союз тридержавний. Супротив найблизших наших монархій держав східних не веде ся політика експансивної і не жадає ся уніфікаційного становлення. Закінчивши величавим праці культурної Угорщини за минуле тисячліття.

Царь прийме на аудієнції членів делегації в понеділок. Комісія бюджетова австрійської делегації зачне наради над бюджетом міністерства справ заграничних дня 9 червня і тоді міністер Голуховський виступить своє експозе.

Атак на мадарске тисячліття.

На послідньому засіданні палати панів вивязала ся дискусія над мадарським торжеством тисячлітнім. Зааранжували сю дискусію автисеміти в нагоди дебати над своїми наслідками ввнесення що до поведінки правительства супротив демонстрацій студентів вдецького університету. А що та справа входить в ресорт міністерства просвіти, то в дискусії заатаковано, бодей посередно, також міністра просвіти, бар. Гавча.

Головним бесідником в тій дискусії був д-р Люгер, а його промова викликала в жидівсько-ліберальній прасі формальну революцію. — Яким чином — говорив д-р Люгер — приходить австрійське міністерство до того, щоби підпирати угорські торжества тисячлітні? Не можна, що правда, жадати від австрійського міністерства, щоби оно заявило ся против торжества, хоч міністер просвіти чейже міг би знати, що дуже сумнівна річ, чи справді Арпад прийшов перед 1000 роками до нинішньої Угорщини, та що ся половина держави не вгадує мило ту першу появу Мадярів. Може відомі міністри просвіти, — а як він сам не знає того, то найспосте свого сына, котрий чейже ще тямить де-що з науки в гімназії — яку то роллю відіграв Ві. панове Арпадівці в Європі. Треба було добре намучити ся, зами у тодішніх панів Мадярів виробило ся повага о цивілізації. Тепершнє угорське правительство поставило справу в такий спосіб, щоби всі падали ниць перед торжествами 1000-літніми, щоби всяку демонстрацію против торжеств уважано не лиш порушенням Угорщини, але і Австро-Угорщини. Справді характеристичне при тм, що ми мало що не попали в наслідок тих торжеств в конфлікт з Сербією. Відносини Австро-Угорщини з державами балканськими велими погіршили ся в наслідок мадарського торжества. Австрійське правительство повинно було заховувати ся бодей вугорсько.

Заборонюють ся у нас збори, і чим оправдує ся заборону? Як може наше міністерство аж так вислугувати ся угорському правительству, що комісар поліційний достали приказ не допускати ніяких острівних висказів о Угорщині в 1000-літнім торжествах. Скоро сын міністра Гавча може говорити о мадарськом 1000-літні в академії терезіанській, то чейже в Австрії повинно бути дозволене, щоби знов і то другий говорив протав 1000-літ. Скоро вільно гімназістони вголосити мову, вироблену мовірно воготцем, то най же буде вільно академікови висказати свій погляд о 1000-літнім торжествах.

А ово вже крайня пора, щоби під кожним виглядом стало ясно, як там водить ся в сій славної країні угорській. Ось вам календар, виданий Гольдштайном. В календарі поміщено такі образці, що жиди

1) Господарь и наймитъ.

Описане Льва Н. Толстого.

Переклавъ Любомиръ Селянський.

I.

Діялось се в 1870-х роках на другій день після зимного Миколи. В парохі був празник в сільському властителях двір, купцеві 2-он гільді, Василеві Андренчу Брехуновому, вбав було відлучити ся, треба було бути в церкві, — вбав же був церковним старостою — і дома треба було прийняти і угостити своїх та знайомих. Та ось послідній гость відъїхав і Василь Андренч взяв ся збирати як стій хати до сусіднього поміщика, щоби закупити давно вже торгований лів. Василь Андренч ввапав ся хати, щоби міській купец не відбила від него доброго купця.

Молодий дідеч хотів за лів десять тисяч хіба тому, що Василь Андренч давав за него сім. А сім тисяч становили як раз третину справедливої вартости лів. Василь Андренч може би що й выторгував, бо лів находив ся в его окрузі, а меж ним і сільськими оружними купцями давно був установлений лад, після котрого один купец не підбивав ціни в окрузі другого, але Василь Андренч думав, що губернський торговельний лів хотів хати торгувати лів Горячинів, тож вбав ршав ся сечасі хати і покочити дло в дідечем. І тому-то, як лиш відійшов празник, вбав выізав з скрині своїх 700 рублів, додав до них вложених у него 2.300 рублів церковних, щоби зобразило ся повних 3.000, і обережно перечеисав их

та вложивши в пуларес, зобразив ся в до-рогу.

Наймит Микита, одинокий в тм дні не паний з паробків Василя Андренча, побіг запрягати. Микита не був паний сего дня длатого, що хоч був паницею, та тепер від пушени, коли то пропав з себе ка-тан і шибрані чоботи, зарив ся пати і не пав другій місяць; не пав і тепер, хоті горівка лала ся без сорома цілих два дні празника.

Микита був п'ятидесяти-літній мужик з поближного села, не господар, як про него говорили, а прожив більшу част свого життя не дома, а між людьми. Всюдо его цинили за роботою, зручності і силу в роботі, головне-ж за добру, привітливу вдачу; та ніде вбав не загрів місяця тому, що два рази в рік, в часом і більше, записав ся в тоді, поминувши вже, що з себе все пропав, ставав ся галапасним і сварливим. Василь Андренч також вбав разів проганяв его, але обиди знов приймав, оцінюючи его честоту, прихильність до худоби, а вже найбільше — дешевість. Василь Андренч платив Микиті не 80 рублів, як вартував такий наймит, але 40 рублів, котрі выказав ему без обрахунку, дробниці, та й то в більшій часті не готовкою, а солоно численими товарами из своєї кра-ниці.

Жінка Микити, Марта, коліс красави-ця, жвава баба, господарла дома з хлоп-цям-выростком та двома дівками і не вли-кала Микити жити у себе, раз длатого, що вже лів двадцять жила з боднарем, зай-шлым з чужого села, котрий коморував в их хаті, а по друге длатого, що хоч и

вонила она чоловіка за вбав, як був тверезий, за те била ся его мов огню, коли вбав напив ся. Оного разу підмалював ся гав-разд дома, Микита — мабуть щоби відомити ся жінці за всю свою тверезу покірли-вість, розбив скриню, добув найдорожшій вв стріп і, взявши сокиру, порубав на дроб-нський кусі всі єн спідниц і уборы.

Заслужена Микитю платив все вбавда-ла ся его жінці в Микита не противив ся тому. Так і тепер, на два дні перед праз-ником, Марта приїхала до Василя Андренча і набрала у него пильованої муки, чаю, цу-кру і вбомуху горівки, всего на три рублі, а пять рублів взяла готовкою, та дакувала за се, мов за особливу ласку, коли тмча-сом заслуженна Микити, хот-би як деше-во числал, вносила 20 рублів.

— Хіба ми з тобою робили які умови? — говорив Василь Андренч Микиті. — Тре-ба — берн, на здоров'я! У мене не так, як у людей: подожди, та обрахунки, та шкоди. Ми після чести. Ты мені служишь, то и я те-бе не поину. У тебе бда — а вызовлю. И говорячи те все, Василь Андренч був шире пересвідчений, що чинить добродійство Микиті, так переконуючо умів вбав говорити і так вбав, почавши від Микити, потакували ему в тм переконанню.

— Та я розумію, Василь Андренчу, зда-еть ся служу, стараю ся мов батькові рідно-му, а дуже добре розумію, — відповідав Микита, дуже розумію, що Василь Ан-дренч опусте его, та заразом міркуючи, що з ним нема що і пробовати доходити сво-их рахунків, тож і треба жити, доки нема нишого місяця, і брати, що дають.

Тепер, доставши від господаря приказ

запрягати, Микита як завжди весело і охо-чо, жвавим і легким ходом своих по гу-сачому ступаючих нбг поїшов до шопи, зняв там з вбав тяжку, ремінну удечку з кутасом і, побернувши ланцухами у-диль, поїшов до запертої стайні, де від-дільно стояв той вбав, котрого назав за-прягати Василь Андренч.

— Що? скучило ся тоб, скучило, дур-невий? — приговорював Микита, відпові-даючи на тихе раан, котрим привтав его ладний, середного росту, трохи присадистий гвдо-каштановатий вбав, що стояв сам о-дин в стайні.

— Но но! встани! дай, перше напою, глупенький! — говорив вбав до коня зовсім так, як говорив ся до розуміючого нас отворення, і обмахнувши полою его товстий, запертий хребет, заложив на гарну мо-лоду голову удечку, випростував ему уха й граву і скнувши з него припоу, повів повти. Каштан, обережно вибравшись з вы-сокого востеленої стайні, підкочив і бри-гував, удаючи, що хоче задною ногою вдарити Микиту, котрий труськом бг за ним до карниці.

— Бригай, бригай, драбусю! — пригово-рював Микита, що знав ся оберажисті, з якою Каштан підкидував задною ногою ли-ше так, щоби доторкнути его каштана, але не ударити, і що особливо любив сю зачіпку.

Насившись студеної води, вбав поставив, відсапнувшись, порухуючи мокрим крпичем гу-бам, з котрих напали в коры прозорі каплі, і фирнув.

— Не хочеш, не треба; так и знати будемо: вже бліше не прои! — сказав Микита зовсім поважно і докладно пояснюючи

150.000; врімь того числитъ 70.000 люда прывожахъ и 100.000 мулбъ. Въ Шоѣ остало 80.000 залогъ. Пбдъ Адуею погнбло 5.000 Абесняцъ, а 10.000 було раненыхъ. Самѣй полоней лѣкаръ италійскій гофля 7.000 абесняцкихъ раненыхъ. Полонейшихъ Италійцъ въ таборѣ 1800 жовѣрѣвъ а надъ 150 офіцѣрѣвъ. Абесняскою артылерією доводивъ пбдъ Адуею, ахъ упевняе Садъа, французскій офіцѣръ Кльошетъ. Абесняцъ вертаючы домѣвъ мала ще повно амуніці. Самъ Менеліаъ провадивъ въ собою 1700 мулбъ, навюченыхъ патронами.

НОВИНКИ.

— До Станислава зѣѣхали ся на Зеленой свѣта послы: Заячѣвскій, Кульчицкій, о. Небѣловецъ, Каратинцѣй и д-ръ Окуневскій. „Надъ чамъ радилъ — пише „Буковина“ — не знати; лѣно толькѣ жалували ся на декотрыхъ дневникарьѣвъ рускихъ, котрѣ писали, що хто себе шануе, той на тѣмъ зборѣ бути не може; се просто вѣдмова чести рускимъ посламъ, котрыхъ п. Заячѣвскій скликавъ на раду.“ — Коли се правда, що тѣ послы жалували ся на „декотрыхъ дневникарьѣвъ рускихъ“, то могли мати на думцѣ лише дневникарьѣвъ въ „Kurjer-a Lwowiskogo“, бо цатовані слова о тѣмъ зѣѣдъ высказавъ Kurjer; длачогѣ-жъ дневникарьѣвъ польскіе газетѣ маюць называтисъ „русскими“, того мы не розумѣемо. Додамо ще, що Kurjer Lw., говорячи о „шануючихъ себе“ посламъ, выравно навѣвъ амена д-ра Окуневскаго, Новаковскаго и Остапчука, о котрыхъ мавъ чомусъ певнѣсть, що въ зѣѣдѣ участі не возымуть, а тимчасомъ въ-часті помылывъ ся.

— Въ 30-мѣ полку пѣхоты у Львовѣ въ остатныхъ пяти мѣсяцахъ застрѣлили ся ажъ чотыри воины, а то: капралъ Гораль и одинъ инфантеристъ въ 12 ой компаніи, инфантеристъ Голубъ въ 16-ой и капралъ Іосѣвъ Литвинъ въ 15 ой. Похоронъ Литвина вѣдбувъ ся вчера. О причинѣ тыхъ самоубійствъ кружать рѣзнѣ вѣсти; наводять ихъ годѣ, але власти войсковѣ повинны справу докладно розслѣдити.

— Про велику бурю зѣ зливомъ и градомъ, котра лютѣла ся въ дняхъ 26 и 27 мая, подаемо далше такѣ вѣсти: Межи Устрѣямиа а Лютовисама злива 26 ого мая ушкодила въ вѣлькѣхъ мѣсяцѣхъ дорожю повѣтову и збрала всѣ мосты на тѣй дорожѣ. — Въ Фульштѣнѣ 27-ого мая градъ велѣчынн волоского орѣха покрывъ пола на 10 цѣт., а грѣмъ, ударивши въ домъ Еля Сумівера, убивъ жада в жидѣвѣ, що стоял на порѣзѣ, а дѣвчу христіянку, котра була въ комахѣ, поразивъ и толькѣ завадя енергічній помощъ зѣлѣзничного урядника п. Подульнѣ приведенъ ея до життя.

— Тѣснѣйшій доповняючий выбѣръ двохъ радныхъ мѣста Львова вѣдбуде ся завтра [2-го червѣ] въ мѣжѣ чотырохъ наведатѣвъ, котрѣ при выбѣрахъ 20 мая дѣстали наибѣльше голо-сѣвъ, а то: жиды Левъ Томъ и Ісѣвъ Шмелъ-вѣсъ та христіане д-ръ Іосѣвъ Іосѣвскій и Іванъ Крахъ.

— Щѣ якъ бы станъ облоги! На сегоднѣшній Зеленой свѣта прѣѣхали въ Кракова до Дѣнова до хорого пана А. З. два молодѣ люде: братавожъ пана А. З. и его товаришъ довра-рандъ медицинъ М. К. Другого дня, въ поне-дѣлокъ, о годнѣ 9½, вечеромъ убивъшовъ до дому п. А. З. який чоловѣкъ в позавѣ вида-гувати прѣѣзжихъ и выкрауувати, що не замѣльдували ся т. п. Его выпросили въ таты. Тогдѣ зѣявало ся шѣсть людей въ жандармѣхъ, жандармъ арештуе обохъ молодыхъ панѣвъ, заковуе ихъ веде до арешту судового и замыкае кожного въ окремой казни. Тамъ

ола, звертаючисъ уже не до кухарки а до по-ава, втыкаючи его кобѣцъ за оперезане, — такъ не высунешъ ся! — и подѣввши та опустивши рамена, щѣбы мати розмахъ въ рукахъ, надыгнувъ зѣ-верха плащъ, розпростувавъ спину за-для свободы рухѣвъ, побѣивъ пбдъ пахама и дѣставъ зѣ полицѣ рукавицѣ. — Ну, отъ и гарно!

— Ты бм, Степану, перерузь ся! — сказала кухарка, — а то чѣботы лѣхъ.

Микита застановивъ ся, ахъ бм нагаду-вавъ ся.

— Треба бы... Ну, обѣде ся и таеъ, не далеко! — и выбѣгъ на двѣрѣ.

— Чи не холодно тобѣ буде, Микитуню? — сказала господиня, коли вѣтъ побѣйшовъ до сѣней.

— Чого холодно? зовѣмъ тепло, — вѣд-повѣвъ, поправляючи солону въ передній кад-руцѣ*) залубень, щѣбы закрѣтити нею ноги, и засуваючи непотрѣбный доброму коневѣ батѣгъ пбдъ солону.

Василь Андрѣй уже сидѣвъ въ залуб-няхъ, займаючи своєю двома шубами одагне-ною спиню майже цѣлый видный кадруцъ, и взявши вѣжки торкнувъ коны. Микита на ходѣ прѣмѣствѣвъ ся въ передъ, зѣ лѣвой стороны, и высунувъ одну ногу.

(Далше буде.)

*) Пбдъ Львовомъ называють стѣльмахи вигнутый передъ залубень „передный кадруцъ“, дошку въ плечѣхъ „задний кадруцъ“, а дошки по обохъ бокахъ „побѣный кадруцъ“. Дошка, на котрой зѣ-заду ставъ ся, зовуть „столець“. — Приж. перекл.

пересѣдѣли 16 годнѣвъ, ажъ судѣя вѣзавъ ихъ до переслѣхана, спасавъ протоколъ и выпус-тивъ ихъ на волю.

— Онѣ. Про згаданный уже нами великій огонь въ Саранчукахъ повѣту бережанскаго пишуть намъ: Дня 26 н. ст. мая по 10-мѣ го-динѣ въ дощѣ выбѣгъ огонь въ Саранчукахъ и зничивъ 18 загородъ сѣлянскихъ, переважно найбѣдѣйшихъ господарѣвъ. Обезпеченыхъ було чотыринадцѣ. Огонь бувъ вимѣрно подло-женый; слѣдство зараджено.

— Испытъ 30 службы фахово-рахунинговъ при дирекціяхъ почтъ и телеграфѣвъ зложили у Вѣдан въ министерствѣ торговлѣ львовскій практикантъ рахунокѣ: Едвардъ Койтшмъ, Жигмонъ Лейдлеръ, Романъ Багряновичъ, Емеліанъ Пааръ, Яковъ Попель и Станиславъ Гольскій.

— Другій вісє katolicki вѣдбуде ся у Львовѣ почавши вѣдъ 2-ого липня с. р. Вечеромъ того дня отворѣтъ віде въ. Адамъ Сапѣга яко мар-шалокъ вѣча. Вѣче маршалкомъ вѣча — яеъ пишуть польскій дневники — буде д-ръ Исидоръ Шараневичъ. Нарядъ секцій будуть вѣд-бувати ся въ дняхъ 3 и 4. липня въ павильо-нахъ на площѣ выставки, на засѣданьхъ въ рѣпѣмъ будуть въ Руснахъ промовляти о. кар-диналъ Сембратовичъ, и д-ръ Шараневичъ, а мѣжъ робѣтниками по секціяхъ стрѣчаемо имена проф. Петра Стебельскаго и о. Ів. Во-лоснянскаго.

— Зѣ повѣту бережанскаго — яеъ пише зѣ-вѣдтамъ одинъ диспузиторъ Куржер-а Lwow-iskogo — емірують нашѣ сѣляне головою зѣ причинѣ браку пасовищъ и дерева на опалѣ.

— Зѣ надъ Стрипы пишуть намъ: Въ дняхъ 25, 26 и 27 н. ст. мая с. р. вѣдбула ся въ Гай-воронцѣхъ триденна місія а третьего дня т. е. 27 мая урочиста вѣдправа въ память 300 ихъ роковинъ увѣн бѣрестейскон заходамъ Вп. о. Іоана Токаря, парѣха Вишнѣвска и Гайво-ронки. Місію зачавъ самъ о. Токарь вѣчѣрню и проповѣдью вже въ недѣлю. Другого дня насѣдилъ процесія въ Вишнѣвска, Хмелѣвска, Бурянова, Золотникъ и Соколова. Дуже им-понуцій видъ представлѣли тѣ три послѣдній злучающа ся разомъ. Проповѣди держали Вп. о. Сенецѣй парѣхъ Золотникъ и Бурянова, Леонтовичъ сотрудничъ зѣ вѣдтамъ, Роздоль-скій завѣдатель Соколова и самъ парѣхъ мѣс-цевый о. Токарь. Третього дня на заѣвѣченѣ явивъ ся деканъ теребовельскій Вп. о. Задуц-кій и ще кількохъ священниковъ зѣ наибѣль-шого сусѣдствѣ. Успѣхъ бувъ надзвычайный. Велика сила людей приступала до св. Тайнъ кожного дня, а всѣ громадае Гайворонки, за-гнѣтѣ порывающа проповѣдями самого па-роха о. Токаря, приступили до Братства тве-резости. Серце радувалося, глядячи на весь народъ збѣранный на площѣ церковной, коли всѣ яеъ одѣвъ пбднали руку въ гору на знакъ, що обѣтуютъ тверезость. Се велика заслуга о. Токаря; вѣтъ борѣсь успѣшно въ тѣмъ ва-прямѣ вѣдъ часу, ахъ толькѣ обнявъ свѣй пра-вѣдъ. Честъ ему за се! — О послугѣ громады Гайворонки дало бы ся багато навести, та лишю се до часу, ажъ тѣ сподѣванъ лучшѣ часы зѣдѣйствѣтъ ся. Нинѣ згадамо толькѣ, що цѣла громада естѣ вже на близѣйшій дорожѣ до лѣшого. Ото выбудувала безъ конкуренціи величаву муровану церковь, украсила ея въ серединѣ, въ остатныхъ часахъ заходамъ о. Токаря покрыва бляхоу, а передъ рокомъ, склѣчала гарну муровану, дво вѣдсову школу. Зачуваемо, що хоче далше будувати свѣдъ про-мадскій домъ, заложити читальню и сѣдѣтъ громадскій. Зѣ всего сердца бажаемо чч. гро-мадянамъ Гайворонки ахъ найкорошого и най-вѣрашого успѣху! — *Гѣмъ сусѣдѣ.*

— Зѣ Каменецкого пишуть намъ: Дня 24 мая розпочала ся зѣ полудня місія духовна въ Соколы, деканата буського, и пбдъ про-водѣмъ о. М. Цегельскаго зѣ Камѣнки тревала до 27 мая до полудня. Спрѣяюча погода че-резъ цѣлый часъ, ревно проповѣди голошенъ священниками деканата буського, богатѣй пред-метъ, ахѣй проповѣдники въ дванадцѣти наукахъ народѣмъ выложили, стягнули до сего мало званого сѣла, до ихъ церкви множество наро-ду, такъ що цѣла охрѣстѣбѣ на три мѣлѣ була члѣсною задушлена. Була то дѣйстно роскошь дивитисъ, ахъ народъ черезъ цѣлѣ три добѣ не уступивъ зѣ місію, доки не поведнавъ ся зѣ Богомъ та зѣ ближними своими и доки не побачивъ хрѣста поставленого на памятку сѣнъ величавонъ хвалѣ. Сѣмнадцѣтъ священниковъ трудилось а трудилось ревно, щѣбы заспокоити потребу духовній збѣрнаного народу. Наколи чу-емо, що декуда місію вѣдбувають въ однихъ дни, то дѣйстно не розумѣемо, ахѣй успѣхъ може така місія принѣсти; хва ахъ штучный огонь на хвалѣку захватѣтъ всѣ чувства чѣло-вѣка своимъ блѣскимъ и гроу барѣвъ — и нагле-щѣае та слѣду по собѣ не лишае. Місія въ Соколы удала ся званенато и впливъ глубокой лѣпшѣ по собѣ. Тѣжѣ треба бажати, щѣбы мі-сію, коли маюць вѣдбувати ся въ нашѣмъ краю, вѣдбували ся такъ черезъ три дѣвѣ. — *Участникъ.*

— Россійска барва державна. Ахъ ось те-перь порѣшено въ Россію справу державнон барвы. Въ тѣй цѣли скликава була конферен-ція въ вѣдпоручникѣвъ императорскон академіи наукъ и зѣ министерствѣ справъ заграничныхъ, справъ внѣшнихъ, маринъ, финанѣвъ и судѣв-ництва, та й пбдъ проводѣмъ генерала-адъю-танта Пѣсѣта порѣшала односторонно, що бар-вою руссійскон державы е бѣла-сѣная-червѣна [а не чорна-оранжева-бѣла, якѣмъ ужывано досѣ].

— Незвычайна пригода лучила ся два 22 с. р. въ университетѣ въ Юреві [Дорпатѣ] въ Россію. Одинъ студентъ тамошняго универси-тету, Полякъ, котрый въ насѣдѣнокъ участі въ политичныхъ демонстраціяхъ мусѣвъ зѣ уни-верситету варшавскаго перейти до дорпатскаго, заѣвъ до испиту правничого, а води почало ему зле йти, звернувъ ся до декана факуль-тету правничого Пусторослева, профессора кар-вого права, щѣбы вѣдточити его испиту. Де-канъ Пусторослевъ унавъ се за рѣчь немож-ливу. Тогдѣ студентъ ударивъ декана въ лице.

Деканъ такъ собѣ взявъ сю обиду до сердца, що побѣйшови до дому заразъ стрѣливъ собѣ въ револьвера въ груди. Хочъ ранѣвъ ся тяж-ко, лѣкарѣ не тратѣтъ надѣвъ удержати его при-жѣтѣю.

— Автентична інформація адвоката.

Приходить жѣвѣна до канцеляріи.

— Просту папа коморника, а бы хотѣла порадиити ся въ моѣй справѣ... Моя сестра Ма-рина мала дѣстѣти „сплатѣ“ зѣ грунту...

— Ну и що?

— Та и ѣй всѣо вылатѣла до чѣста.

— Дуже фѣйно! и що-жѣ?

— Вона мене запбзвала до суду.

— Покажѣтъ позовѣ!

— Не маю.

— Коли-жѣ буде термінъ?

— Та вже давно бувъ...

— И що-жѣ стало ся?

— Я на „терменѣ“ не була, бо менѣ возъ-ный „фальшивѣ“ прочитавъ...

— А вырокъ вже маетъ?

— Не маю, бо дѣсь затратѣвъ ся...

— А давно, ахъ вамъ вырокъ доручили?

— О! вже буде зѣ пѣвъ року.

— И казали вамъ заплатити?

— Нѣтъ не казавъ, бо, какъ панови, я на „терменѣ“ не була, лише було написано — напѣ дѣвъ читавъ — абы ѣй заплатити 50 рѣнскихъ.

— А чому-жѣ вы такъ пѣзно зѣ тымъ приходите? Вже за пѣзно и я тѣтерѣ вѣчого не поражджу.

Жѣвѣна бе ся по полахъ и хитѣе головою:

— Ого! о! дѣле! Ото видите, а я того не знала.

— Пропало! радѣ не ма!

— Треба, просту папа, конечно щѣеъ по-радѣти, бо велика буде бѣда...

— Рада така: заплатитѣ та й годѣ, бо подастѣ на езекуцію и набѣтитѣ непотрѣбныхъ кошѣвъ.

— О! та она вже подала! ая! Вже ѣ „сѣкснотрація“ прѣвадила, ая!

— Я на то не поражджу! треба заплатити.

— Щѣеъ, пановѣхъ, треба конче порадиити, бо буде велика бѣда...

— И що-жѣ вамъ заграбили? може щѣеъ такогѣ, чѣго грабѣти не можна?

— Та нѣчого не заграбили...

— Ну, ахъ нѣчого, то що-жѣ я маю ро-бѣти? Дѣйте менѣ, жѣвно, спокѣй!

— Та такѣ порадиитѣ мене, татунцю со-лоденскій, бо бѣда буде... сестра менѣ дѣхати не дае.

— Та що вамъ поражджу? Вырокъ право-сильный, езекуція була, але не переведена, що-жѣ я маю робѣти?..

— Не переведена, але чѣму не переведе-на? То такъ було! Мѣй чѣловѣкъ выбѣвъ вѣзъ-ного и тѣтерѣ взявъ его шандарѣ до гарѣшту, ая! Ожѣ то видите яеъ!

— *Д-ръ Андоръ Чайковскій.*

— Дрѣбнѣй вѣсти. Маршалокъ краевый ір. Стан. Баденѣ выѣхавъ до Радехова, а повер-нути до Львова мавъ въ пятницѣ рано. — По-дѣяки загадали выбудувати „kościół polski“ въ Воршавѣхъ коло Львова и дуже ревно за-хѣдѣтъ ся коло того; вчера у Львовѣ въ мѣсѣмъ о-городѣ вѣдбувъ ся на тую цѣль фестѣвъ.

— *Вѣсти зѣ Еп. перемыскаго.*

Презенту одержали оо. Волод. Полошиневичъ на Шавне дек. яслискаго; Левъ Тиховскій на Молошковицѣ дек. судово-вишнѣскаго; Млх. Шведицкій на Поздѣхъ дек. перемыскаго за-городскаго. — Завѣдательство въ Гочѣй дек. бѣли-городскаго дѣстѣтъ о. Николай Коропѣсъ. — Име-нованѣ: деканъ сѣнѣцкій о. Левъ Сембратовичъ ординаріатскимъ комисарѣмъ для шѣлѣхъ середнихъ въ Сѣнѣцѣ и вѣдпоручникомъ Ординаріату до п. к. окружной рады шѣлѣхъ въ Сѣнѣцѣ, а о. Ів. Гамерскій, парѣхъ въ Пѣлині, ординаріатскимъ комисарѣмъ для надзору науки религіи въ народ-ныхъ школахъ деканата сѣнѣцкаго. — Вѣдпустку для поратования здѣловѣ дѣстѣли оо.: Ів. Калуж-нянскій зѣ Морехова на 6 тыжднѣвъ, Ілія Каза-мунѣцкій зѣ Кропильника на 6 тыжднѣвъ и Іо-сѣвъ Юсь зѣ Стѣпѣтина на 2 мѣсяцѣ.

— *Наука штука и література.*

— Качуръ зѣ чотырма ногами.

Рѣбячи екскурзіи языковъ въ червни 1895 р. я забавивъ кѣлька день въ Раковѣ-тахъ (Раковуты коло Бусьва, пов. Камѣнка струмѣлова), въ домѣ тамошняго парѣха, Все-честѣйшого о. Ів. Дороша, де на подѣвѣрѣ мѣжѣ вишамъ дробѣмъ побачивъ дѣйсе двоо: качура чотыреногѣго. Добрѣтъ Веч. о. До-роша зазвѣдучу, що той качуръ-чудакъ пере-йшовъ въ мое посѣданѣ. Выродѣнъ взагалѣ звѣ-чайнѣо пѣсѣля вылагу зѣ яйцѣ зѣдохать дуже скоро, за-дѣла чѣго въ кабинѣтахъ натуральныхъ проховують ся въ сѣпѣтѣхъ зѣмѣчѣно лѣше мо-лодѣ и малѣ примѣрники рѣзныхъ чудоглад-вѣвъ. Згаданный качуръ вылагу ся бувъ на ве-

сѣу того року 1895, а въ сѣрпни, коли его ба-чили, бувъ уже сильно розвѣтѣвъ, на 58 цѣнті-метрѣвъ довгѣй, отѣжѣ оказувавъ трѣхи не повно великѣсть старого самца. Налѣзавъ вѣтъ до великонъ расы качки домашнон (Anas do-mestica) а що-до барвы бувъ самыи бѣлымъ. Ходивъ на двѣхъ ногахъ, котрѣ булѣ зовѣмъ добре розвѣтѣ и оказували звѣчайну подобу и правѣльнѣе положѣне. Друга пара ногъ менша, на-вхрѣст зложена мѣвъ-бм Х, зросла, всѣла мѣвъ безгѣрна гомѣга (Klumpen) на задѣмъхъ кобѣнѣхъ надѣва, до пбдъ сѣброу була наспѣрена груба пѣдѣстѣль тощи. При плаванѣи ся ви-дѣла пара увѣсѣла ся по верхни воды, самѣй рѣчь, не будучи дѣйноу. Качуръ бувъ сильно розвѣтѣй, лише дѣзѣбъ впадавъ своєю бѣдѣдоу, трѣхи не половику барвою. По вылазѣ була от-та безгѣрна, мѣвъ у гомѣгу зросла пара ногъ качура дѣмѣрно цѣлой величинѣй тѣла бѣльша. Птиця росла скоро, при чѣмъ такожѣ непра-вѣльна пара ногъ бѣдѣшала; та скоро пере-стала росѣти таеъ, що вже въ часѣ, коли побѣ-чивъ а того качура, була зѣачно менша вѣдѣ правѣльнон пары ногъ до ходу и плаванѣа слу-жачихъ.

Уваги гѣднѣмъ естѣ те, що той выродѣкъ не дѣзнававъ вѣдѣ вишнѣхъ качѣвъ жѣдѣнон па-кѣсти, тѣмчасѣмъ выродѣжей примѣрникѣи вѣдѣ другихъ особняковъ того самого рода бувають звѣчайнѣо гѣновѣи, а навѣтъ на смерѣ заѣзѣбу-ванѣи. Згаданого качура не лише терпѣли межи собою численнѣй другѣй качѣи, але навѣтъ умѣвъ вѣтъ собѣ выробѣти межи ними становище, сказати-бъ, верховѣдне, бо стававъ на чѣлѣ своихъ ровесникѣвъ, а радше ровѣспѣи и ихъ провадивъ. Качура того державъ а въ Львовѣ черезъ два мѣсяцѣ. Живѣвъ ся рѣзными вѣд-падами кухонными, наѣо все же любивъ ва-ренѣй барабѣдѣ, котрѣ салѣкавъ дуже лѣаемо. Качуръ велѣмъ сильно розвивавъ ся, а въ пер-шихъ дняхъ падѣлиста бувъ на 68 цѣнтѣмѣ-трѣвъ довгѣй т. е. осѣгнувъ повно великѣсть дуже рослого самца. На послѣдѣу, поазѣвъ у-держуване его въ мѣсѣтъ мало декотрѣ для мене недѣгѣда, рѣшивъ ся а дѣти его убѣти и вы-пхати для кабинѣту академічѣнон гімназіи, де той примѣрникъ тепѣрь и находитѣ ся въ зѣбо-рѣ пѣицѣ.

Тутъ при нагодѣ еще згадаемо, зѣ-вѣдѣи то бере ся, що вѣнѣдъ родѣтъ ся двѣогладѣи въ двома головами, зѣ чотырма крилами, зѣ бѣль-шимъ вѣжѣ звѣчайнѣо числомъ ногъ и пр. И-коли буває въ яйцѣи неправоильно два жѣвѣтѣи, а въ нѣждѣи зѣ нихъ по одному зарѣдѣноу. Часто зѣ такихъ яйцѣ не вылаже ся нѣчого, а то именоу тому, що оба зарѣдки розвиваючисъ разомъ пѣнѣтъ собѣ посѣлоу въ розвитку, на-дѣють и гнѣвѣтъ, або вылаглай мѣвъ-бм заѣвѣй-ный примѣрникъ естѣ ахъ слабѣй до жѣтѣи, тожѣ скоро зѣдохѣа. Инодѣ однаковѣи одинъ зарѣдокъ розвивѣе ся коштомъ другого и тогдѣ вылагае ся велѣмъ дѣужѣй примѣрникъ, у которѣго зѣ другого зѣвидѣлого зарѣдка лише декотрѣ части пѣдѣрадий остають ся и поведують оттакѣ чу-дарный, неправоильный видъ такогѣ примѣрника. У качура въ горѣ наведенѣого лишиласъ зѣ роз-вѣтѣку другого зарѣдка толькѣ пара ногъ и то неправоильно зрослѣхъ, умѣщенѣхъ на грубой пѣдѣстѣли тощи — самѣ же качуръ розвившѣй ся коштомъ другого зарѣдка бувъ велѣмъ крѣ-пѣй, а именоу вѣдзначаеъ ся задовѣомъ дуже сильно розвѣтѣмъ.

Иванъ Вервѣратскій.

Телеграммы „Дѣла“

Вѣдѣнь 1. червѣня. Законъ о побѣдѣшенѣи числа послѣдѣвъ аѣ Львова о двѣхъ и зѣ Кра-кова о одного одержавъ санкцію.

Будѣпѣштѣ 1. червѣня. Мадяры дуже се-рдѣтъ ся на послѣдну бесѣду д-ра Люеѣгѣра въ радѣ державной. Дневники ударяють на ір. Ба-денѣого за те, що наѣастѣй Люеѣгѣра не вѣд-перѣвъ ахъ слѣдѣ. Декотрѣ дневники домагають ся, щѣбы Мадяры нѣчого не сѣроважували зѣ Вѣдѣна.

НА ДОСЛАНИЕ.

Зѣѣна зѣоказѣю.

Найдѣшевѣйшій окладъ товарѣвъ оптичныхъ и механичныхъ

ВЕНЕДІКТА

КОПЕРНИЦКОГО

пбдъ „Коперникѣмъ“

перенесѣный до новоу лѣокалю при пл. Галицѣй ч. 1.

По цѣнахъ найдѣшевѣйшѣхъ въ велѣкомъ выбѣрѣ окуляры, цѣ-кѣры, зѣорнѣты, барѣомѣтры, тер-момѣтры. — Напрѣвы найкоро-ше и найдѣшевѣе. — Устроѣла електричнѣхъ дѣзѣжѣвъ. — За-мѣмѣла въ провинціи водѣорѣтѣно.

Адреса: Оптикѣ Коперницкій Львовѣ площѣ Галицѣ ч. 1.

4185

ЛЯРНЯ ДЗВОНѢВЪ АНТОНІЯ СЕРАФИНА

въ Калуши

вѣдзначаена двома сѣрѣбными медалями

выконуе ДЗВѢНЫ рѣзѣнон ваги и прѣймае ушкодженѣй дзѣвѣны до переливанѣи въ найкорошѣмъ часѣ, а такожѣ мае на скла-дѣ готовѣй дзѣвѣны рѣзѣнон ваги.

Дѣкуючи вѣмъ Вп. приходѣнкамъ и фундаторамъ за всѣ подѣтерѣйшѣй замѣвленѣи, прошу о лѣокавѣй замѣвленѣи такъ на доѣтерѣйшѣй новѣй дзѣвѣны ахъ и на цѣлѣй группы. За трева-жѣ

Въ Шавниці
вѣла и пѣснотать Маріи Бер-
нацкии — найсрѣднѣйше мѣсто
побуту — цѣлый рѣкъ отвореніи.
142 Зголошега листови 7—10

Вышивки
всѣхъ Галичинъ
послѣ коллекции збрании Товари-
ствомъ „Клубъ Русинскъ у Львовѣ“
появилась накладка Антона И
Хойнацкого съ литографическо за-
ведени Андрія Андреевича по цѣнѣ

2 зр. 60 кр. а. в.

за примѣрники, заключающіеся въ
20 таблицъ въ 4° королевскаго фор-
мату въ хорошо выдѣланой теѣ
Выдана оныхъ „Вышивокъ“ пе-
речисленна значно подобнаго рода
выдана, что появились въ Киевѣ,
Одессѣ и Москвѣ, и то не лише
подъ взглядомъ техническаго выш-
иванія, але такожъ и въ взглядомъ
самого змѣсту, понеже выдане се
заключаетъ въ собѣ точну репроду-
кцію численнахъ вѣрствъ народныхъ
вышивокъ съ повѣствовъ Боршчѣвъ,
Городенка, Калуща, Надворна, Сня-
тинъ, Товмача и иншихъ о вѣрствѣ
наследуваню красокъ, уживаныхъ
народомъ въ дотычній окрестности.

Зъ замовленнями до 1 сѣчня
1896 р. належить звертатись до
Антоня И. Хойнацкого, управит-
еля Книгарни Ставропигійскаго Ин-
ститута у Львовѣ, уліца Русна ч. 3.

Зъ днѣмъ 1 сѣчня 1896 р.
цѣна за примѣрники буде выно-
сити 3 зр. 30 кр. зъ пересылкою
почтовою 255 2—0

ГАЛИЦ. БАНКЪ КРЕДИТОВЫЙ
Почавши вѣдѣ для 12 лютого 1889 выд ае
АСИГНАТЫ КАСОВИ
4% въ 30-дневнымъ выповѣдженіемъ
4 1/2% въ 90-дневнымъ выповѣдженіемъ
а всѣ находящійся въ обѣгу 5% асигнаты касові въ
90-дневнымъ выповѣдженіемъ будутъ опророчены
по 4 1/2% вѣдѣ 15 мая 1889. 2218
Передрукъ не буде плаченъ Дирекція.

Знака вѣдѣ многохъ дѣтъ д. к. уприв. раѣнерія спір-
туозу, змостотрѣма найлѣпшими приладами ректифікаційными
наймѣнѣею системою, фабрика руму, лікерівъ и оцту
Юлія Миколая Наслѣдникѣвъ у Львовѣ
Яковъ Шпрехеръ и С-ка
порука старіи польскій скляній горѣлки, дуже добріи розовіскы,
лікеры, румы правдіи въ Ямънъ, якъ такожъ найлѣпшомъ
якостіи браніи спеціалы якъ: Народоука, Dziennik, Szczyteł,
Karpaty, „Дибелъ“, Помаранчева не сододжена, Ратаѣи,
Деревянка и т. к. горѣлки упривиселеніи и однокимъ правдіи
если въ кашонъ фабрики опророченіи.
Однокимъ жерело въ краю для ш. антикартъ, до поби-
рама алыкогору абсолюта, и найчастѣйшого спіртуозу, до цѣ-
ной пѣнничихъ вѣдѣ податку и вже оподаткованого.
Правдіи спіртуозу однокимъ наймѣнѣею системою, змостотрѣма
не шибдѣи, бо не заробляемъ въ есеціи однокимъ.
Складъ для мѣста Львова, ул. Конернака ч. 9 и въ
головномъ складѣ вѣдѣ минеральныхъ І. Нолдеса, уліца
Кароля Людвика ч. 28. 4614 221—104

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ
приймає замовлення и посередничить
въ закупкѣ:
СВѢТЛО ЦЕРКОВНЕ
въ простѣ зъ фабрики
Іа по 70 зр. Па по 64 зр. за 100 кильограмовъ
лоса фабрика.
Вино:
въ барилкахъ 5 кильограмовыхъ по 3 зр.; 3.30
зр.; 3.70 зр.; 4.10 зр. и 4.90 зр. франко.
Кадило:
мѣшане по 70 кр.; бурштинъ по 80 кр.; ладанъ
по 1.20 зр. за кильограмъ. 4088

ЮЛІАНЪ ПАНЬКЕВИЧЪ
Артистъ-маларь
має честь повѣдомити, що въ днѣмъ 1-го мая с. р. пере-
нѣсь ся до Яремча почта въ Дорѣ.
Выготвляе образы церковніи на полотнѣ и деревѣ, послѣ
власныхъ начертанъ або послѣ дорученныхъ змостотрѣма. Приймає
до выконанія зъ дерева иконостасы, престолы и пр. вразѣ зъ
золоченіемъ, послѣ власныхъ пильовъ; украшає вкнутра церковъ,
выконує такожъ портреты крѣйковъ, пастельовъ и олійни
послѣ фотографій або зъ натуры.
Кожде, хотѣбы и найменше замовлене выконує солідно
и въ возможно найкоротшомъ часѣ. Звертає увагу
на особливо приступниіи цѣны,
и поручаючи ся благосклонній памяти Всѣхъ Духовенства,
Хвалыныхъ брагѣвъ и Товариствъ, просить и на дальше
о численній замовленіи. 1:1 5—0

УЧИТЕЛЬ
органъ рускаго товариства педагогическаго для
тыжневыихъ педагогично-научныхъ, выхотѣтъ
вѣдѣ 1 сѣчня 1889 р. у Львовѣ ул. Вороньска
ч. 3. Предплатѣ на цѣлый рѣкъ 3 зр., на полъ
рѣку 1.60 кр. на чверть рѣку 1 зр.

ФАБРИКА И СНАДѢ ПОВОЗОВЪ
М. НАССА
у Львовѣ, ул. Шпитальна ч. 28
порукає
Вп. П. сѣдѣ веліиіи засѣбѣ по-
возовъ всякаго рода, таравтасы,
вѣзки угорскіи, возы промысло-
вы, повозы переваживающіи. Гото-
выхъ есть 112 штукъ. Гарантує
за тримѣсѣть. Приймає всякій
репараціи и вѣдѣновъ повозовъ
по цѣнахъ приступныхъ.
127 3—3

Одноразова про-
ба достаточна, що-
бы переконались,
що
КОСЫ
зъ знаменитъи якости, о чѣмъ
свѣдѣчать сотки листѣвъ зъ по-
дакѣми
Звертаю увагу на се, що при
недостаткѣмъ добротѣи вѣдѣна-
чаютъ ся дуже приступною цѣ-
ною, а именню!
семиручній по 45 кр.
осьмиручній по 50 кр.
Посылка на провинцію пола-
годжую за послѣдѣлато почто-
вою або вѣдѣланною, при чѣмъ
адресувати потреба:
Болеславъ Цибульскій
Львовѣ, площа Марійска ч. 5.
150 2—5 (Импреса)

КОБЗАРЬ
Тараса Шевченка
въ двохъ частяхъ
Выбѣръ поезій для народу
зъ жатѣписью и портретомъ
автора.
Накладомъ товариства „Прогрѣсъ“.
Цѣна каждой части 25 кр.
Оправленіи примѣрники прода-
ють ся по 35 кр.

F. Missler Bremen
Bahnhofstrasse 30
Ф. МИССЛЕРЪ
вѣдѣ зверхности организоване мореплаванне заведење
ВЪ ВРЕМЕНЪ
высылающе людей наибезпечѣйшими почтовыми и скороходными кораблями: зъ
Бремена въ полудневу и повѣнчѣу Америку, Африку, Австралію и вразѣ до
всѣхъ мѣстесостей кулѣ земскои.
Найдешевшій цѣны — найчестѣйше проплатѣе.
Увѣдомленія у всѣхъ языкахъ безплатно и франко.
Адреса: F. Missler, Bremen, Bahnhofstrasse, 30.

ДАЄ СЯ ПОЛЕКШУ НА СПЛАТУ ПОСЛѢ УМОВЫ.
Продаемо въ мѣсцѣ и высылаемо на
провинцію Вп. П. Т. державнымъ
и приватнымъ урядникамъ, всесест-
ному духовенству и монастирямъ
— Вп. адвокатамъ, лѣкарямъ, анти-
карямъ, членамъ ц. к. жандармеріи
и финансовою сторожи, такожъ всѣмъ,
находящимъ ся въ тѣмъ положеніи,
що можуть додержати выплату.
Нашіи зъ доброты и дешевости звѣстніи товары.
Просить ся уклѣнно, жадати нашего богато иллюстрованого цѣнника.
На теперѣшній сезонъ порукає ся въ великомъ выборѣ наймѣнѣею парасоль и пара-
солъ, дамскіи и огородовъ капелюхи для дѣвчатъ и хлопцѣвъ, блузы сатиновы, батистовы, зе-
фировы, вонзійи и шовковы, костюмы Mattinee и Neglige, шляхерки якъ и сукны огородовъ,
фартушки для дамъ и дѣтей, галѣки шелковы, вонзійи и сатиновы. Що для достаемо новостіи
въ вѣдѣлахъ, коронкахъ, лентахъ, капелюхахъ. Фасонныхъ и дѣтѣлахъ до капелюховъ, пелеринъ
и нарядовъ для дамъ, дѣвчатъ и дѣтей, бѣды мужеске, дамске и дѣтѣче, рукавички шведскіи,
дамскіи, гласе, шовковы, вонзійи и нитяны, панчохи дамскіи и дѣтѣчѣ, всякѣи вырѣбы павѣнош-
ковъ, такожъ окарнетѣи. — Спеціалній вѣдѣдѣи на плашки, дѣтѣчѣи сукны, и убрана для
хлопцѣвъ.
Якъ нашіи спеціалній вѣдѣдѣи такъ и ново-вѣдѣдѣи філія для европейскіихъ и всѣхъ
ковровъ при уліцѣи Сикетуской ч. 6, мѣстѣи великій запасъ дешевыхъ ковровъ сальновыхъ,
сѣтѣиныхъ, коматѣиныхъ, церковныхъ до прикрасы престолѣвъ; занавѣсъ и коронковъхъ сторѣвъ,
вонзійиныхъ портѣвъ и занавѣсъ; ходячки до коматѣи, на коритарѣи и сходы, лѣмбренки
и декоративніи предметы, ковры передъ ложка, шкѣры а и гора якъ и хивскіи кошы, покрывала
на постелѣи и сто. и, дерки и коцы для подорожѣи капы плзшеви. Спеціалній вѣдѣдѣи остан-
ковъ ходячѣи и высортованыхъ ковровъ по поводѣи незначныхъ окая, неходячѣи десѣнѣвъ.
Повѣдѣи ка покрывала (непарѣтѣи) на постелѣи и сто. и, коцы и диванѣи передъ ложка продає ся
по неимовѣрною дешевыхъ цѣнахъ. Письма и замовленія треба адресувати до
Заряду вѣдѣнського магазину Au Louvre
Львовѣ, площа Катедральна ч. 3. 4895 6—0
Філія: ул. Сикетуска ч. 6. (Кореспонденція по руски.)

Рух поїздів залізничих

важний з днем 1 мая 1896 року після годинника середно-европейского.

Поїзди відходять зі Львова						до		з		Поїзди приходять до Львова					
поспільні			особові							поспільні			особові		
8:40	2:50	11:00	4:40	9:55	6:45	—	Берліна	5:10	1:30	—	8:55	6:55	9:30	—	
8:40	—	11:00	4:40	—	6:45	—	Кракова (Вроцлава і Відня)	5:10	1:30	8:45	8:55	6:55	9:30	—	
—	—	—	—	—	—	—	Варшави	5:10	—	—	8:55	—	9:30	—	
8:40	—	11:00	4:40	—	6:45	—	Мушини-Крижниця через Тарнів*	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	11:00	—	—	—	—	(тільки від 25 червня до 15 вересня)† (тільки від 1 червня до 30 вересня)	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	11:00	—	—	6:45	—	Мушини-Крижниця через Рятів	*5:10	—	—	+8:55	6:55	—	—	
—	—	11:00	—	—	—	—	Мушини-Крижниця з Перемішля	5:10	—	—	8:45	8:55	—	9:30	
—	—	11:00	—	9:55	—	—	Хабівка через Тарнів	5:10	1:30	—	—	—	—	—	
—	—	11:00	—	9:55	6:45	—	Хабівка через Рятів	5:10	1:30	—	—	—	—	—	
8:40	—	11:00	4:40	—	—	—	Хабівка через Перемішля	—	1:30	—	8:55	—	—	—	
—	2:50	—	4:40	—	—	—	Міжніа домішні через Тарнів	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	Резавдова і Надберезя через Дембицю	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	4:40	9:55	6:45	—	Рязя рускої через Ярослав	—	1:30	8:45	—	6:55	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	Кросна, Івонича, Риманова, Сялока через Перемішля	—	—	—	—	—	9:30	—	
—	—	—	—	5:22	—	7:22	Месс-Даборца і Пешту через Перемішля	—	1:30	8:45	8:55	—	9:30	—	
—	—	—	—	—	—	—	Лавочного, Пешту, Місочельна Мункача	—	—	—	8:45	8:55	—	9:30	
—	—	—	—	9:55	—	—	Гребенова (тільки від 10 липня до 31 серпня включно)	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	5:22	9:35	*8:05	7:22	Сколько і Стрия*) (зі Сколького тільки від 1 мая до 30 вересня включно)	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	5:22	9:35	7:22	—	Ставильова через Стрий	—	—	—	12:10	8:00	1:51	*10:10	
—	—	—	—	—	—	—	Хирова через Стрий	—	—	—	12:10	8:00	1:51	—	
—	—	—	—	—	—	—	Сучави, Гусятина, Керемезе, Слободи рун, Бергомету, Чудина, Радовець, Кімполонга, Бухарешту і Ясо	—	—	—	8:00	1:51	10:10	—	
6:10	—	—	—	—	—	—	Сучави, Чорткова, Керемезе, Калуща, Сопова, Бухарешту і Ясо	—	—	9:50	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	Сучави, Радовець, Бергомету і Чудина (кожного понеділка), Печеніжана	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	Сучави, Гусятина, Калуща, Новоселці, Чудана (що понеділка), Радовець, Кімполонга, Ясо, і Бухарешту	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	Сокала і Ярослава через Рязю	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	руську	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	Белая	—	—	—	8:45	5:45	—	—	
6:14	2:25	—	—	—	—	—	Підволочек і Бродів (на дво-рець Львів-Підзамче)	—	—	—	—	5:45	—	—	
6:00	2:11	—	—	—	—	—	Підволочек і Бродів (на го-ловний дворець)	2:18	9:55	7:42	4:45	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	Бруховиця (тільки від 1 мая до 25 червня і від 15 серпня до 6 вересня включно)	2:34	10:05	8:05	5:10	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	Бруховиця (тільки від 26 червня до 14 серпня включно)	—	—	—	—	—	8:03	—	
—	—	—	—	—	—	—	Янова*) (через цілий рік) † (тільки від 16 червня до 31 серпня включно)	—	—	—	—	—	8:25	—	
—	—	—	—	—	—	—	Янова (тільки від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 червня включно)	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	Замної Вода від 1 мая до 6 вересня в неділі і свята	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—					

ДѢЛО

Выходитъ у Львовъ що дня (крѣмъ недѣль и рускихъ святъ) о 5-той годины по полудни. Литературный додатокъ „Вѣдѣль“ выходящій въ второкъ, и во второкъ и пятницю на перемѣну разомъ въ Дѣло.

Передплату и инсераты принимаютъ: у Львовѣ Администратія „Дѣла“ ул. Баторія 24, Центральное бюро ogłoszeń ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Кароля Людвига 9, и А. Ольшевского ул. Килиньского 2; — въ Ярославѣ Д. Крижановскій; — у Вѣдѣль: M. Dukes, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Seilerstraße; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; Вѣ Франкфуртѣ и Гамбургѣ: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „Дѣло“ и напечатаніе въ инсератѣ платитъ у Львовѣ.

Передплата на „Дѣло“ зъ літер. додаткомъ въ Австрію:

на цѣлый рѣкъ . . . 18 гр.	на цѣлый рѣкъ . . . 24 гр.
на полъ року . . . 9 гр.	на полъ року . . . 12 гр.
на четверть року 4 гр. 50 кр.	на четверть року . . . 6 гр.

у Львовѣ:

на цѣлый рѣкъ . . . 16 гр.	на полъ року . . . 3 гр.
на четверть року . . . 4 гр.	на мѣсяць . . . 1 гр. 35 кр.

Редакция, Администратія и Експедиція подъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи заставляють ся лише на попереднє вѣдѣрженіе. — Редакція неоплачиваетъ вѣдѣль вѣдѣль.

Полноцѣное число коштує 8 гр. а. в. Оголошенія заставляють ся по цѣнѣ 10 гр. вѣдѣль одна строка инсератомъ або въ мѣсяць а въ рубрицѣ „Надбавка“ по 25 гр. а. в.

Подарки и инші доносенія приватной чести ся по 15 гр. вѣдѣль ставитъ.

Спѣльнѣй делегаціи.

Вчера въ полудне принимавъ цѣсаръ въ замку будапештскомъ членовъ делегаціи, о год. 12-той австрійской, а о 1-ой угорской делегаціи.

Президентъ австрійской делегаціи бар. Хлюмбедль назначивъ въ свой промовѣ, що делегація зверне свою увагу на силу податкову населенія такъ и на державне становище монархія та на розвитокъ еи силы оружаной. Въ аложеній зъ многихъ частей Австріи нема колізиі мѣжь добре понятими интересами державы а интересами люду. Зъ-о-крема слабій членъ великой австрійской родины народовъ потребуютъ, за-для забезпеченія своего національного и культурного истованія та економичнаго розвитку, охоронны могучого организму державного и захвисту передъ всякими внутрѣшними заколотами. Нема ані потреби розширяти ся ані змѣняти теперѣшній устрѣй державный. Длѣтого миролюбивѣсть має правдивий и глубокий основъ. Длѣтого и добро народу wymagaє, чтобы въ пожертвованіи подпарана була мирная політика цѣсаря, до чого причинитъ ся ухваленіе потребныхъ средствъ для усовершенія силы оружаной на морѣ и на суши. Далеко по-за границами монархія вѣдѣдає ся цѣсаревъ честь яко одному зъ головныхъ подпоръ европейского мира и яко празднику князю мира. Народы Австріи окружають своего монарха найгорячѣйшою любовію и вѣдѣностію, а удары, які насылає судьба на наймилостивѣйшого цѣсаря, причиняють ся до того, що народы чують себе тѣснѣйше звязанными зъ своимъ монархомъ.

Вѣдѣтакъ згадавъ бесѣдникъ про послѣдній ударъ судьбы, який влучивъ цѣсаря въ наслѣдокъ смерти брата, и вказавъ на примѣръ, данный монархомъ, що треба поддѣти ся воли Провидѣнія и повинути свои обязанности. Закончивъ промову трикратнымъ окликомъ въ честь монарха, а присутній повторили сей окликъ зъ энтузіазмомъ.

На сю промову выголосивъ цѣсаръ таку

мову престольну:

„Запewnєня вѣрного подданства, теперь менѣ высказаны, пріймаю зъ найчестнѣею поданію и вѣдѣно зъ энтузіазмомъ сердцемъ про тѣ доказы непохитной вѣрности и преданности, які менѣ заявлено зъ нагоды тяжелой страты, що навѣстила недавно мене и мою родину.

Зъ вдоволеніемъ могу заявляти, что нашъ вѣдѣносны до всѣхъ державъ остались якъ и найдружнѣйшіи. Высказавъ менѣ въ такъ горячихъ словахъ желанія чужестороннихъ монарховъ и володарѣвъ державныхъ зъ нагоды 1000-лѣтняго торжества моеи угорской державы, суть сего новымъ до казномъ.

Могутне и свѣдоме цѣли поведѣна тридержавного союза у всѣхъ важныхъ вѣстияхъ дотычно интересовъ Европы велима причинило ся до сего, что миръ европейскій, мимо деякихъ минушого року заеположившихъ на Востокѣ симптомовъ, не бувъ заколотенъ. Змаганя, які въ тѣмъ напрямѣ мое правительство розвело въ строгѣмъ porozumѣніи зъ нашими союзниками, були емпатично подпирани прочими болѣшими державами. Тѣ змаганя спеціально что-до удержанія status quo на Балканскихъ полвостровѣхъ довели до односторонности, котра — можна надѣяти ся — довше потреває и причинитъ ся до мирного розвитку мѣжнародныхъ вѣдѣносій.

Не менше важнымъ для еконсолідованія того стану и ся обставина, что вже довершено признаніе болгарского княжества суверенною державою.

Зъ широкою співучастію слѣдали мы подѣвъ на африканскомъ полѣ бою, де армія нашего вѣрного союзника въ тяжелой борьбѣ зъ много численнѣйшимъ противникомъ держала высоко гоноръ италийской хоругви.

Зъ правдивымъ вдоволеніемъ глядѣли мы на довершуваніи въ сѣмъ роцѣ работы регуляціи на Дунаю у Зелѣзныхъ Ворѣтъ, які се поручивъ Австро-Угорщина берлинскій договоръ. Надѣю ся, что се дѣло, теперь вже довершено, буде мати благодатный впливъ на

развитокъ торговли и промыслу, до чого и правительство, які переувѣдѣте ся зъ предложенного проекту, причиняє ся завсѣгда зъ всею возможною помощію.

Увѣдѣдѣніи економичне и фінансове положеніе монархія, министерство войнъ обмежило свои болѣшій жадає въ нормѣ попереднихъ лѣтъ. При помощіи зблѣшеныхъ средствъ має вѣстнє дальше побила програмы усовершенія організації и оруженія войска та маринарии военною.

Развитокъ вѣдѣносій въ Босніи и Герцеговинѣ есть вповни нормальный, а сѣ краѣ та-кожь въ 1897 р. будутъ могли покрыти власными средствами потребности своего заряду.

Я переувѣдѣнъ, что теперь зъ патристичною ревностію возметесь выповняти порученій вамъ задачъ; бажаю вамъ трудомъ які найлѣпшого успѣху та витаю васъ зъ найсердечнѣйше.

Промову цѣсаря принимавъ въ многихъ мѣсцахъ и при вѣдѣннѣ громкими окликами; именно уступъ про вѣдѣносны які найдружнѣйшіи зъ всѣми державами, а та-кожь о надѣи удержанія мира бувъ признатый велима симпатично. Вѣдѣтакъ вѣдѣбувъ цѣсарь серель, розмѣвляючи коротко зъ деякими членами делегаціи.

О год. 1-шій принавъ цѣсарь угорскую делегацію. Президентъ Шелъ выказивъ зъ своѣй промовѣ надѣю, что при мудрой печальности монарха удасть ся Австро-Угорщина и на дальше хѣбенувати ся благодатію мира. Зъ чувствомъ спокою и безпечности глядѣть Угорщина на мужу и свѣтлу армію, котра має боронити найвысшихъ интересовъ державы. Бесѣдникъ згадавъ про 1000-лѣтній торжества и натякнувъ про смерть арх. Кароля Людвика. По вѣдѣповіді цѣсаря, односторонній зъ промовою до австрійской делегаціи, вѣдѣбувъ ся серель.

Катастрофа въ Москвѣ.

Зъ дальшихъ вѣстий, які надходятъ про страшную пригиду, что склала ся въ субботу въ Москвѣ, все-таки не можна ще зрозумѣти докладно ані справдѣлихъ причинъ и розмѣровъ нещастія ані навіть часу, коли именно се стало ся. О еколько можна зрозумѣти, то причиною буде зъ одной стороны не обачность и дѣтства — чтобы не сказати: дива — ласѣсть переважно темного народу на дрбній дарункъ и наитки, зъ другой-же стороны необачность властей, а передовѣмъ поліціи, котра очевидно не мусѣла надѣяти ся такого нечуваного зѣдѣну народу та черезъ те и не запарядила достаточной осторожности. Здає ся, что не надѣяно ся народу болѣше які якихъ 80.000; а тимчасомъ мало его наплывути около 600.000. Легко понятіи, які мало треба при такій натовпѣ до нещастія. Нехай де-небудь зъ якомъ причини упаде одна людина, то вже десяткамъ або и соткамъ готова смерть. А то же всего мало бути, які пишуть, 140 патеръ, зъ которыхъ роздавано дарункъ; 140 патеръ на звышъ полъ мільона народу! Яка-жъ то неслыхана глота мусѣла бути нола каждого! Ба и зъ тыхъ, ще вже дѣстали однихъ дарунковъ, чи не потисне може неодавнѣе ще въ друге мѣсце, чтобы дѣстали еще однихъ? Чтобы удержати ладъ въ такій натовпѣ, на те треба було величезной силы поліціи або и войска. А та-кожъ тамъ зъ-разу не було. Додати ще до того, что патра зъ дарунками стояли въ одній линіи лише о сѣмъ кроковѣ одно вѣдѣ другого, а цѣловѣжъ нѣхъ вшовъ рѣвъ, мѣсцями на 60 метрѣвъ широкій, мѣсцями лише на 5; рѣвъ той декуды мавъ ямы зъ водою до пяти мѣвъ кривизнѣ. Межъ ровомъ а шатрами уллица на 30 кроковѣ широка. Отже вже въ пятницу вечеромъ и рѣвъ и уллицю залагло повно людіи. Коли розбѣшла ся вѣсть, что вже роздають дарунки, и народъ лавою поперъ ся напередъ до патеръ: то первыми, котріи пали жертвою, мусѣли бути тѣ, що находили ся въ рѣвъ. Якожъ ажъ годѣ яти вѣрнѣ всему тому! Однако, коли бы оно правдою было, — особливо той рѣвъ! — то тогдѣ не только, что рѣвъ легко зрозумѣла, але та-кожъ не могло статнѣ

никакше, які стало ся. Тогдѣ, мало назвати се необачностью властей чи поліціи; властивою назвою було бы хѣба: безголовіе! Длѣтого и вѣрнѣти не хоче ся въ таке безголовіе.

По полудни вѣдѣвъ на мѣсце нещастія оберполицейстеръ Власовскій; товпа обкинула его камѣнемъ, такъ что вернувъ зъ глубокою раной на чолѣ подъ охороною жандармеріи. Говорять, что царъ прослѣзивъ ся, коли приѣхавъ на Ходиньское поле. Вся поліція має дѣстати димісію.

Декогдѣ дневники московскій не могли вчера выйти, бо не можна было вѣдѣнати складѣвъ; имовѣрно та-кожь погибли.

Числа жертвъ ще не провѣрено, але числять ихъ на звышъ 3.000. Въ шпиталѣхъ находить ся около 1.000 тяжко раненыхъ. Мѣжь погибшими має бути та-кожь багато людіи замочныхъ.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

О торжествахъ коронаціиныхъ та-кожъ дальшій вѣстѣ. Забавя народна на поли Ходиньскомъ та-кожъ вѣдѣбула ся побила програмы. Коли пара царская переѣздила зъ Петровской палаты до назначенного для неі павильону, пущено на звышъ множество баллоновъ и загремѣли выстрѣлы зъ пушекъ. Хоръ зъ музыкою вѣдѣспѣвалъ російскій гимнъ. Коли царская пара явила ся на балконѣ павильону, залунали громкіи оклики несчисленного народу. Царъ зъ царицею дакували за тѣ обявы, а народъ вѣдѣспѣвалъ ще разъ „Боже царя храни“ и „Жизнь за царя“. Одѣсла принимала царская пара въ Петровской палатѣ рѣзвѣй депутаціи зъ мѣста Москвы, мѣжь ними депутацію нѣмецкой колоніи. Вѣдѣтакъ вѣдѣбувъ ся бенкетъ для вѣдѣльохъ сотокъ старшинъ сѣльскихъ въ трехъ великихъ шатрахъ, уладженыхъ передъ палатомъ. Царская пара явила ся мѣжь гѣбѣми, а царъ промовѣвъ до нихъ та-кожъ: „Найяснѣйша панѣ и я сердечно вамъ дакуемо за высказаній вами чувства любви и подданства. Я певный того, что та-кожъ само, які вы, думаютъ и всѣ ваші співгромадѣне. Коли нѣхъ побачите, оповѣстѣть имъ нашу подяку. Дѣбалѣсть о вамъ добро та-кожъ само близка мому сердцу, які близка була мому дѣдову и мому незабутному вѣтцу. Памятайте его слова, які сказавъ тутъ до начальниковъ громадъ при своѣй коронаціи; певно а мѣжь вами не одинъ, что нѣхъ чувъ навіть особнѣго. Бажаю, чтобы тѣ слова були для васъ завсѣгда тревалою наукою. Най вамъ Богъ на будущее дасть здоровѣе и поведѣжене въ праці та въ добрыхъ дѣлахъ!“ — Въ имени дворянства промовѣвалъ передводитель московского дворянства кн. Трубецкій. На его промову вѣдѣповѣвъ царъ: „Дакую вамъ сердечно за ваші чувства и вѣрну службу. Я певный, что дворянство завсѣгда буде, та-кожъ якъ було, подпорою нашего престола, и щиро оцѣнюю его пожиточну и безкористну участь въ мѣсцевыхъ справахъ. Знаю, что дворянство переходитъ тяжкій часъ; будьте спокойны. Я не забуду о его потребѣхъ при моихъ трудахъ о щастѣ нашої дорогой вѣтчизны. Щиро дакую вамъ за вашу сердечну участь въ нашихъ торжествахъ.“

Якъ своего часу въ розрухахъ вѣрменскихъ, та-кожъ теперь въ ворохѣхъ на Кретѣ добавучуть російскій дневники нѣкого вѣшого, які руку Англіи. Такъ парисскій Nord остерѣгає християнське населеніе Креты передъ вѣтригами англійскими. Англія — каже — завсѣгда перла до того, чтобы тую часть середземного моря захопити въ свои руки. Та-кожъ и Италия нѣколи не була приятельною Грекамъ. Що до самого королевства грецкого, то оно за надто близко стоять до Россіи а Франціи, які чтобы можна припускати у него охоту до услугъ для Англіи, котра вѣдѣ давнѣе була отвергнута ворогомъ грецкихъ змаганъ. Длѣтого радѣть Nord Кретенцямъ терпѣливо ждати, пока султанъ на заходѣ Россіи и Франціи не поправитъ ихъ положеніе.

Якъ доносять зъ Риму, пробувавъ тамъ высланникъ правительства венецельского, чтобы въ тамошнихъ архивахъ глядѣти за

документами, вѣдѣносными ся до граничного спору Венецельи зъ Англією. Отже мавъ вѣдѣ повиннахѣтѣ дуже цѣнный рѣчи. И та-кожъ въ архивѣ конгресса de propaganda fide вѣдѣкрывъ напѣскій буллѣ, що вѣдѣносны ся до подѣлу дѣвѣвъ. Въ тыхъ буллахъ называють венецельскими тѣ краины, до которыхъ теперь робить собѣ право Англія. Заходять лише пытаніе, чи Англія ехоче звѣжати на тѣ буллѣ а признати имъ значѣніе доказу.

Зъ Бухарешту доносять, что румынскій синодъ церковный засудивъ митрополита-примаса за новаторства въ литургіи, за вѣдѣуживаніе власти и за вымысли грошей та постановивъ заперти его въ монастыри які звычайного монаха.

Въ разговѣхъ зъ дописувателемъ дневника N. fr. Presse мавъ той-же митрополитъ свѣзати, что вытравѣ на своѣмъ становѣску и зъ выразныхъ заведѣвъ готовъ боронити ся передъ компетентною властію. За таку власть уважає якісь заграничній православный синодъ. За-разомъ высказавъ митрополитъ надѣю, что мѣністеръ исповѣданъ згодѣть ся еими днями на замѣненіе синоду, а до часу сѣлканна синоду на оствѣ найдѣ правительствомъ способы, чтобы запобѣгчи подобнымъ пеневнымъ опорамъ духовныхъ достоинствъ, котріи нѣхъ не причиняють ся до поваги синоду.

НОВИНКИ.

— Доповняючи выбѣръ посла на соймѣ зъ мѣста Тернополь вѣдѣбувъ ся вчера. Зъ урны выбѣрочной вышловъ кандидатъ правительствено-платотскій мѣністеръ д-ръ Рітнеръ, одержавшій 720 голосѣвъ. Контр-кандидата п. мѣністеръ такъ якъ бы не мавъ, бо ажъ въ послѣдній хвилѣ руске мѣнцанство тернопольское, чтобы зазначити свое оппозиціе стѣновѣнціе, поставило кандидатуру п. Ал. Гриневецкого, секретаря рады суда тернопольского. На п. Гриневецкого висло 40 голосѣвъ. Коли звѣжати ся, что мѣсто Тернополь має по-надъ двѣста тысячъ выбѣрѣвъ, то зъ числа голосѣвъ, вѣдѣданныхъ на мѣністра Рітнера, мусѣмо заключати, что болѣша половина выбѣрѣвъ воляла адержати ся вѣдѣ голосованія, нѣхъ выставили себе на некой настѣдѣи практичній выбѣрочной; а зновъ голоса, вѣдѣданны на руского кандидата, безъ попередной акціи подготѣвляючи, суть лишь зазначеніемъ стѣновѣнціе, якіе Русины готовѣ и повинны заняты въ кождѣй рѣшучѣй хвилѣ. Передъ дѣнемъ самого выбѣру симпатія выбѣрѣвъ звернула ся була до особы тамошного бурмістра д-ра Вол. Луцкавского и вѣдѣ мусѣвъ ажъ вѣдѣдѣваніе вѣнзати выбѣрѣвъ, что не старѣсь о мандатѣ послѣдскій и не принавъ бы его подѣ вѣнзати услѣвѣмъ... Але finita la comedia — и предѣдѣвателемъ мѣста Тернополь зъ соймѣ буде мѣністеръ, зъ чого мабуть буде та-кожъ хѣсенъ, лѣзъ бы — побила слѣвъ одной польской газеты гумористичнон — засѣдѣвъ въ галицкѣмъ соймѣ въ ласѣн выбѣрѣвъ мѣністеръ — лѣрдъ Сельбері... —

— Зъ Берѣжанъ лишуть Намѣ: Другой дѣны на шевченковскѣмъ вечеру въ Рогатинѣ свѣтовано шевченковскій рокованіи въ Берѣжанѣхъ. Выдѣль берѣжанского Боляа умовавъ ся заздалегѣдъ зъ комитетомъ рогатинскимъ въ тѣй цѣли, чтобы улѣкшити приѣздъ до Берѣжанъ львовскимъ гостямъ а зъ ними о. Остапови Нижанковскому. Мимо слѣты заповѣнала ся въ день концерту [18-ого мая] сѣля княжна мѣнцанского гѣбѣми зъ подѣдѣвшихъ еторѣвъ, особливо зъ побила рогатинского. Зъ берѣжанского побила, и то зъ наиблѣзномъ еколицѣ, було дуже мало людіи, а зъ мѣсцевонъ п-льскомъ публики не було майже нѣкого. Чи та-кожъ вѣгованѣе дѣрѣчного народного свѣта дасть ся оправдати непогодѣю, то пытаніе. Радѣе дасть ся се пояснити неоправданно байдужностью, які въ Берѣжанскѣмъ вѣдѣ якогось часу загнѣдила ся. Але вѣрѣмъ до вѣчерѣа, котрѣи розпочавъ вступнымъ словомъ п. Богданъ Лѣпскій, учитель тутѣшней гімназіи. Бесѣду его нагородили гостѣ догвѣми окликами бо и заслуживъ собѣ въ новѣи на тѣа. Слова плыли у него зъ сердца прямо въ сердце слухатѣлѣвъ, а поетиваній талантъ и перенѣтъ правдою голошеныхъ слѣвъ надавали врасмѣ тому вступному слову. Вѣдѣ хоръ выпѣли подѣ умѣлою управою о. Остапа Нижанковского величаво и кождѣй нумеръ на жѣданѣ публики мусѣвъ бути повторенъ. При тѣмъ хоръ берѣжанского Боляа давъ явный доказъ своихъ жизнѣности, бо, выговоривши жадаєна публична выканѣвъ болѣа пѣсенъ надѣрограмныхъ. Прѣгарною точною програмою була гра о. Б. на скрипцѣ въ супровѣдѣ фортепьяна, а вѣдѣтакъ

ДѢЛО

Выходить у Львові щодня (крім неділі і руских свят) о 5-й годіні по полудні. Літературний додаток „Вісник найзнаменитіших повістей“ виходить по второму, і в четверть і п'ятницю на переміну разом з „ДѢЛО“.

Передплату і вносати приймають: у Львові Адміністрація „ДѢЛО“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Людвіка 9, і А. Ольшеского ул. Килинського 2; — у Ярославі Л. Крамаровський; — у Відні: M. Dukes, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse, J. Seilerstrasse; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek, I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler, I. Wallfischgasse 10; В Франкфурті і Гамбурзі: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „ДѢЛО“ і належність за вносати платити у Львові.

У Львові, дня 3 н. ст. червня 1896.

Промова престольна, котрою цесарь почитав сегодній спільній делегації, замінна з багатьох думок, так що й праса підхопила сю нагоду, щоби заговорити ширше о ситуації політичній і міжнародній водносінах держав європейських, хоч властиво на горизонт політичний, крім коронації царської, нема під теперішню пору ніякої події політичної першорядної ваги.

Промова престольна замінна найперше тим, що більше, як досі було звичаю, зазначує ся в її міжнародній водносінах, а деякі події політичні спеціально обговорює ся, при рівночасній сильній заакцентованій тенденції до удержання мира європейського. Вираді вод часу, коли існує тридержавний союз, в кожній промові престольній говорило ся о „наших щирих союзниках при змаганні до удержання мира в Європі“, — як сего вимагали погляди протекторату куртоазі — то однак самі разом вже ближче означено політику, а по часті й успіхи сего політичного тридержавного союзу.

В квістях політичних о загальній нитересі європейській — сказано в промові престольній — поступав тридержавний союз рішучо і свідомо ціля, так що європейській мир не був захищений мимо деяких непокоячих симптомів на Восток в минулому році. На підозрі балканських удали ся до сего однодушне поведіння тридержавного союзу. — Тимі словами хоче австро-угорська дипломатія зазначити, що нитереси Австро-Угорщини на підозрі балканських можуть числитися в кожній хвилині підпорі Німеччини і Італії — а в політичній акції кожної з трьох держав тридержавного союзу не буде робити ся різнити, чи дотична справа має характер спеціальний для одної з держав, лише буде трактувати ся як така, мов би она обходила в рівній мірі всі три держави. — Се єсть немов водповідь на союз російсько-французький, котрий зазначав ся досі в європейській дипломатії тим, що як Франція так і Росія вступили ся взаємно за кожну свою справу без огляду і без всякого застереження. Само собою зрозуміло, що в наслідок такого звоту тридержавний союз набирає більшого значіння під виглядом політичним, а всяка акція його більшої ваги.

Немов на potwierдження того звоту в політиці тридержавного союзу, агадані в престольній промові про одну внутрішню справу

одного з трьох союзників, а то про події в Абесвіні, і висказано своє співчуття для армії італійської. Ся згадка замінна ще й з того огляду, бо піднесено квіст, чи потрібні воднаслідок союзу з Італією, котрий як раз тепер вичиняє ся. Зб'єднати престольною промовою виходить, що тридержавний союз буде і на дальше існувати при співзвуччії Італії.

Рівнож треба піднести сей уступ з промови, де говорять ся о водносінах Австро-Угорщини до прочих держав європейських. Водносіни ті — як найдружніші, і після висказаної цесарем надії, мабуть не так скоро будуть захищені. Причинити ся мають до того миролюбиві змагання тридержавного союзу і запевнені щирон привязи до прочих держав.

В промові стрічаємо крім уступів з політикою загальною також кілька натяків на економічну ситуацію. Довершена регуляція Дунаю причинити ся до розвитку торгівлі і промислу, на що правительство завжди звертає пильну увагу. Економічний і фінансовий стан монархії був уважливий при укладанні прелімінарія бюджету на 1897 р., бо не жадає ся ухвалення більших видатків, аніж сего вимагає дійства потреби. Сею потребою єсть довершена організація і уоруження армії після уложення давнішого і систематично переводженого програми. Виконання сего програми причиняє ся до того, що наш бюджет воєнний росте з року на рік, вправді не дуже значно, але наслідок стало і поступенно. В почуті патріотизму виконувати делегації свою гадачу — ухвалити бюджет воєнний, потрібний для задоволення нашої монархії великого державного становища і для удержання мира європейського, бо нігде правди діти: si vis pacem, para bellum.

Справи парламентарні.

Палата послав водбула вчера два засідання, рано і ввечері.

На раїшній засіданні вели ся наради над законом о патентах. — Молодо-чеський посол д-р Пацак жадав, щоби по дискусії над законом о патентах зачаті наради над законом о приватності, — однак президент палати бар. Хлюмевський заявив, що радше треба взяти під наради закон о податку біржевому. Впрочім о справах, які мають стати на порядку денному сего сесії, заведе ухвала на конференції презесії влю-

бов, однак на кожний спосіб треба водбудувати три вечірні засідання, в второк, в середу і п'ятницю. Палата воднаслідок внесена Пацака.

Председатель комісії бюджетової посол Русь поставив наглаго внесено, щоби справоздані комісії бюджетової о проєкті підвищення платів урядників поставити на порядку денний. — Палата ухвалила се наглаго внесено, тож на вечірній засіданні вела ся дискусія над тою справою.

Дискусія в справі підвищення платів урядників була досить цікава, бо як правительство так і поодинокі сторонники заявляли, що підвищення мусить доконче наступити, однак в дійстві з застереженням, піднесених при тій нагоді, виходить, що справа водложена ad calendas.

Резерв Берт зазначив, що підкомітет комісії бюджетової не має наміру проволікати справу, але все таки заходить трудності, котрі поки що не можна усунути. Однак зазначив, що підвищення має наступити аж вод 1 січня 1897 р., то справу можна трактувати аж в часі сесії сесії разом з квістем покриття того видатку. — Антисеміт Штайнер був сен гадив, що покриття нового видатку найде ся в нових податках ухвалених в реформі податкової, тож не треба водкладати справи до осені, лише полагати ся на перед водрошенням сесії. Заразом повинно правительство предложити рівночасно з проєктом регуляції платів також проєкт закону о прагматичній службовій. — Пос. Ріхтер докторувати правительству, що оно регуляції платів лупить з справою підвищення податку вод пива і горілки. Підвищення принесе 35 мільонів доходу а на регуляцію платів треба лише 8 міль. зр. Поставив внесено, щоби комісія бюджетова предложила палаті справоздані найдальше до 14 днів по отворенню сесії. — Рівнож посол Промбер жадав, щоби палата приступила до мериторичної дискусії над сего справою найблизше до 14 днів по отворенню сесії.

Міністерь скарбу д-р Бялінський застеріг ся против закиду, мов би правительство в сій справі поступало неконсенсивно або нещиро. Коли б в мотивах проєкту о підвищенні платів навіть не було згадки о тій, що треба наложити нові податки, то правительство не могло би предложити закону до санкції цесарської, заки не мало би рівночасно і покриття тих видатків. На покриття мусить бути підвищення податок вод горілки і пива. Правительство думало, перемагаючи проєкт закону о під-

Передплата на „ДѢЛО“ з літер. додатком за границею:

в Австрії:	на цілий рік . . . 18 зр.	на цілий рік . . . 24 зр.
на пів року . . . 9 зр.	на пів року . . . 12 зр.	
на чверть року 4 зр. 50 кр.	на чверть року . . . 6 зр.	

у Львові:

на цілий рік . . . 16 зр.	на пів року . . . 3 зр.
на чверть року . . . 4 зр.	на місяць . . . 1 зр. 35 кр.

Реклація, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Реклація неопечатаний воді порта.

Поодинокі часом коштують 8 зр. в. в. Оголошення зваляють приймають ся по ціні 10 зр. воді одної стрічки вносатися або як місце в рубриці „Надбавки“ по 25 зр. в. в.

Подяки і інші дописи приватні числять ся по 15 зр. воді оташи.

висшено платів, що зможе предложити також проєкт о підвищенні податку вод пива і горілки; тимчасом се поки що неможливе, бо що дво ведуть ся переговори. Правительство обстає при своїх предложениях і они будуть полагожджені, чи з сего, чи з будучого палатом. Урядники мусять бути терпеливі, бо ним повинно залежати на тій, чи справді трактуват ся їх справу серйозно. Тут не иде о се, чи справа буде порішена тепер чи в осені. Підвищення платів мусить наступити, так само як мусить найти ся покриття того видатку.

Коли приступлено до голосування, показало ся, що в палаті нема потрібного комплету до наради. Сім разом антисеміт причинили ся до відкомітетування палати, бо вийшли з салі і мимо проєкт Хлюмевського не хотіли вернути.

Конференція презесії влюбові ухвалила, щоби по полагождженні закону о патентах і кількох менших предложениях приступити до дискусії над законом о сесії. Розуміє ся, що та ухвала не має реальної вартості, бо сего суботи сесія буде безумовно замінена, тож й не гадати, щоби закон о сесії був передискутований.

В справах еміграції.

О еміграції з повіту бережанського до Бразилії пише до Кур'єра Lwowського тамошний дописувач ось-що:

„Питав я одного з заможніших господарів з Саранчуків: що єго спонукує до еміграції, коли єсть чоловіком середньо-заможним і має з чого вижити себе і родину?“

„Брак пасовиска і опалу! — водповідь вод. — За необхідності гр. Станіслава Потоцького було зовсім явище: кожний господар мав наняти собі дворку пасовиска за мірну заплату, мав собі купити або заробити кілька фєрт галузі і сухарини в львів дворку. Тепер так нема. Пасовиска годі оплатити, а дерева не купити. Кажуть хлопці купувати дерево в сьгах; а з водні хлопа стати на то, аби висопав на зиму кільканацять гуденів за кілька сьгів дров на опал? Іншого дерева не продають нікому, львів не чистять, сухарина ганя нїби на те, щоби поправити почу львову. Не достанеш дерева навіть на найнеочікувані потреби в господарстві і мусиш хіба хвататися краде-

2)

Господарь и наймитъ.

Оповіданє Льва Н. Толстого.

Переклав Любомир Селянський.

II.

Добрий коник рушив сани з легким скрипом копанця і жвавим ходом пустив ся по набитій в привілку сніжній дорозі.

— А ти кудя причіпив ся? Дай по батого, Микито! — крикнув Василь Андренч, очевидячки вбраний сном, котрий примостив ся з задку на стільці. — Я тебе!.. Вбж до мамунці, сучій сину!

Хлопчина збскачав. Каштанів присів шеві в року і заржавши перейшов в трап.

Хрести, в котрих стояв дм Василь Андренч, склали ся з шести хат. Як лиш вїхали за послідню ковалеву хату, сейчас почули, що втерь богато сильніший, ніж они думали. Дороги вже майже не видно було. Слїд копанця сейчас так замінало ся в дерегу можна було розрізнити лише після того, що она була вища, ніж другий місяць.

По цілїм полі куріло і зовсім не видно було тої черги, де земля сходить ся з небом. Телятинський львів, завжди добре видний, сумно чертав крив сивоговий пиль. Втерь дув з лївої сторони, завертаючи уперто в одну сторону гриву на вигнутій, товстїй ший Каштана, звертав на бок навіть єго подв'язаний хвост і притискав довгий ков-

втерь плаца Микити, що сидів воді сторони втру, до єго лица і носа.

— Нема у неї справдішного побїгу, снїговця! — сказав Василь Андренч, гордичась своїм красним конем. — Я раз в Пашутині вїдвїз, то в пів години довїз.

— Га?

— В Пашутині, важу, в пів години довїзав.

— Що і говорити! Конь лепсїй, — сказав Микита.

Они помовчали. Но Василь Андренч хотїло ся говорити.

— Живіть твоїй я, бач, наказував не розпоякувати боднара! — сказав Василь Андренч, сильно переконаний о тїм, що Микита повинно бути підлєсно побалакати з таким важним і розумним чоловіком, як він, а так був задоволений своїм жартом, що єму на гаду не приходило, щоби Микита та розмова була немил.

Микита знов не дочув унонених втром слів господаря. Василь Андренч повторив гримом, виразним голосом свої жарти о боднар.

— Бог з ним, Василю Андренчу! я не входжу в тї справи. Менї она щоби хлопця не ввїдила, а тамто Бог з нею!

— Оно так, — сказав Василь Андренч. — Ну, а що ж, коня будеш купувати під весну? — зачав вод новий предмет розмови.

— Та не обїде ся, — водповідь Мик-

та, водхиливши коніверь каштана і перегнувши ся до господаря.

Тепер уже розмова була займаюча для Микити і вод бажав єго чути.

— Хлопчесько подібє, треба єму самому орати, а то все наймал, — сказав вод.

— Що ж, возмїть Бездубого, дорого не заїмю, — прокричав Василь Андренч, чуючись побудженим і через те попадаючи на любіме занятя, що обхоплювало єго сили — на баршівництво.

— Та оть рубльків п'ятнадцять дасте, та на ярмарку куплю, — сказав Микита, знаючи, що добра ціна за Бездубого, котрого єму хоче влхнути Василь Андренч, рублів єм, а Василь Андренч, воддавши єму сего коня, почисляв за него рублів двадцять п'ять, то з пів року не побачить вод него гроша.

— Конь гарний! Я тобї живу, як сьмому собі. По совїсти! Брехувів нікого не скривдїть. Нехай мє пропаде, а не то щоби яв нїшї. По совїсти! — горлав вод своїм тим голосом, що ним вертів уши своїм купцям і продавцям. — Конь истинний!

— Або! — сказав Микита водхнувши та переконавши ся, що більше нема чого слухати, і пустив рукою коніверь, а тої сейчас закрив єму ухо і лице.

З пів години они вїхали мовчя. Втерь продував Микита бок і руку, де плащ був подертий. Вдїз потирав ся і хував

в коніверь, що закривав єму губу, і сїй дух, здавало ся єму, грів єго.

— Що? як гадати: на Карамішево поїдемо, чи просто? — спытав Василь Андренч.

На Карамішево була вїда по лїній дорозі, обставленій добрими жердками з дві ряди, за та дальша. Напротїй було ближше, але дорога була мало вїджена і жердок не було або були драгнїй, засипані.

Микита подумав троха.

— На Карамішево хотї і подальше, та лїше вїхати, — промовив вод.

— Та, бач, просто аби лиш вїздоб реїхати, не збити ся, а там уже добре, — сказав Василь Андренч, котрому хотїло ся вїхати напротїй.

— Воля ваша! — сказав Микита і знов пустив коніверь.

Василь Андренч так і вчинив і, проїхавши з пів версти, коло висови, гойдан водром дубовим жердкам з сухими, де не де держачими ся листами, звернув на лїво.

Втерь з тим наворотом дув ним майже в очі. І з-верха падав снїг. Василь Андренч вертував, надував щок і пускав собі дух з нозу в нос. Микита дрїмав. Они мовчя проїхали так мінут десять. Нараз Василь Андренч щось там промовив.

— Чого? — спытав Микита, отираючи очі.

жи, а за те зновъ тяжко спокують по ареш-
тахъ..."

"И селянинъ говоритъ святу правду, —
каже дописуватель, — бо може нѣгде въ Га-
личинѣ водноспины межъ громадою а обшаромъ
добримъ не в такъ фатальнѣ, якъ въ Бере-
жанщинѣ. Якъ вѣдомо, цѣла Бережанщина
есть въ рукахъ Потоцкихъ, матери и сына, а
властво ихъ повновластника д-ра Кобриньца.
Вѣсть позамыкавъ всѣ лѣсы, нѣкому не вольно
продати й одноу галузю, всѣ водопадки лѣсны
гнютъ на мѣсци в нѣкому не вольно ихъ ру-
шати. Коли селянина треба кровни, то му-
ситъ вхати до заряду до Раю, кѣльканцать
вѣлометровъ и тутъ встогати подъ канцеля-
рію въ шапку подъ пакою ждучи на дирек-
тора, абы той вѣдючи вылазъ его и вѣдучи
вѣсть вѣдючи. Селянинъ муситъ вхати по
найпотребнѣйшій матеріалъ кѣлька миль до
сусѣдскаго двора, а коли нѣ, то хита украсти.
Зъ того то виходить, що бережанскій судъ,
вѣдь коли встуге, не мавъ такъ богато справъ
о крадѣжѣхъ лѣсову, якъ теперь. 6 днѣ, въ ко-
трѣхъ ажъ роить ся вѣдъ мундурѣхъ лѣсови-
чыхъ повликаныхъ на свѣдѣбѣхъ, а зарядъ
добръ заосмотрѣвъ ся въ дружи на донесеніа о
крадѣжахъ лѣсовыхъ. Тымчасомъ властитель
мешають постоѣнно за границю и туда та-
нутъ всѣ доходы въ такъ розлогахъ обшарѣхъ,
черезъ що жебрацій нашъ край ще больше у-
божѣе, але не дають дыхати тому бѣдному
людюви, безъ котораго праць не могли бы вст-
нувати, и деморализують его, силууча до кра-
дежа."

Мы навели въ цѣлості се письмо, бо-жъ
оно, милоючи вѣрно водноспина двора до гро-
мадѣ, пояснюе причины емиграціи.

Зъ Бережанщины одержали мы письмо
вѣдъ Вл. о. Мах. Мосору зъ Поручина коло
Нараева о письмахъ емигрантовъ зъ
Бразиліи.

"Зъ моего села Поручина — пише о. Мо-
сора — выѣхало торбѣхъ до Бразиліи 8 родня
а до 40 душъ, зъ сусѣднихъ сѣлъ по 3—4 ро-
дины, зъ Нараева пѣва зъ 15 родня — всѣ
выѣхали въ серпни минулаго року. Оставші
въ краю чекали довго а зъ нетерпѣливостію
вѣстий вѣдъ своихъ зъ Бразиліи, та не могли
дождатися. Якъ въ цѣломъ руху емиграціи,
такъ и въ томъ дѣлѣ потерпѣли немалю на-
больше священики. Мои парохіянне підозрѣвали
мене, що я листы зъ Бразиліи перехоплюю и
палю."

"Тымчасомъ доперва при кѣнци сѣчня
пришли два листы до Поручина: одинъ адре-
сованый до мене, другій до моего парохіянна.
Тогдѣ люде стали перепрошувати мене и вы-
сказали жалъ, що мене підозрѣвали. Однѣхъ
тѣ два листы не заспокоили заглавною цѣка-
вости. Зъ нихъ довѣдалися мы лише: 1) що
вѣдъ Поручина находять ся въ Бразиліи вау-
нѣ, въ Рио-Кларо, що кождый зъ нихъ дѣстае
надѣ 50 моргѣхъ лѣса до корчуну; 2) що
тамы дорожня велика; 3) что по дорожѣ кѣль-
ко малыхъ дѣтей померло; 4) что по дорожѣ кѣль-
ко малыхъ дѣтей померло; 5) что попыты
за грѣшны великій [пашучи просили свояковъ
о надежнѣ амъ ще грошѣ]; 6) что не могли
написати хутше, бо ажъ при кѣнци падоласта
правительство надѣвало ихъ землею. Листъ
надавший въ Рио Кларо 13-ого грудня 1895 р.
пришловъ до Нараева 19-ого сѣчня с. р., а ре-
комендованый коштуе 500 рейсовъ т. в. до

пѣвтора гудлена. Якъ кажу — люде не бу-
ли вдоволені тими листами; разъ тому, що не
було въ нихъ пописувано подробно, якъ на-
шого чловека живо интересуютъ [н. пр.: де
дѣти умерли и хто ихъ ховавъ? что тамъ вѣ-
дѣтъ? и т. п.], а по друге тому, что переко-
нала ся о правдѣ, яку имъ представлювано,
что въ Бразиліи не дають землѣ готовою, але
лѣсъ на корчунѣхъ, при чѣмъ треба богато
вылѣти поту, та й что тамъ дорожня велика.
Въ наслѣдокъ того горячка емиграціи почала
поволо остнати."

"Мы имъ зъ-вѣдѣхъ на тѣ листы водписали:
чтобъ они докладно описали намъ свою подо-
рожу, водноспины въ Бразиліи, станъ свой ду-
шевный т. в. чѣ не бавно имъ за рѣдною зем-
лею? — и т. п. Але досѣ надарю ждемъ на
водповѣдѣ. За те появилось са сѣмъ часомъ
въ нашѣхъ сторонѣхъ уже кѣлька листовъ писанныхъ
по наибольше до Нараева и зъ нихъ можемо
мати вже докладнѣйше понате. Зъ одного та-
кого листу подаю де-що до заглавно вѣдомо-
сти. Листъ той [въ мѣстѣ польскѣй] писавъ Ан-
тонъ Кинчель до своего шурна Іосифа Лавов-
ского въ Нараевъ зъ Іагуагѣ подѣ днѣмъ 22.
марта с. р. "Тутъ въ Бразиліи — пише Кин-
чель — есть такъ, якъ я вамъ уже описавъ.
Не водписуютъ тутъ дѣднѣхъ, якъ то нееденъ
думае, что тутъ, скоро сюда приѣде, то фѣл-
варокъ ао слугами дѣстане або золота якъ
решето. О нѣ, того нема. А зъ нами, такъ легко-
душій приѣхали. Дають тутъ грунты, дають
лѣсъ, дають и кампы, что хто хоче, якъ до
вѣдѣбѣхъ, але копей, водѣвъ и людей до обрѣ-
лепа не дають." [Зъ сего уступу видко, якъ
далеко сагалю понате нашихъ людей о Брази-
ліи, коли гадали, что тамъ дѣстануть не лишъ
"фѣлварокъ", але навѣтъ слугъ-рабѣвъ до об-
рѣлепа землѣ, а саміи стануть вѣдѣ разу "па-
нами".] "Хто мавъ грошѣ, — пише дальше Кин-
чель, — той най собѣ купитъ и людей вынайме,
а коли не мавъ, най раскалемъ самъ колае. Я
нѣкого не намовляю, чтобы сюда вѣхавъ, але
завсѣгды тутъ собѣ можна раду дати скорше
якъ въ Галичинѣ. Дальше: коли будете вѣхати
кѣлька родня, то чтобыте мали зъ собою та-
кого чловека, чтобы уиѣвъ по вѣмѣцѣхъ, бо
польскою мовою не розмовите ся и можна ду-
же ошукатися, а по вѣмѣцѣхъ и тутъ въ Бра-
зиліи розмовитъ ся."

Вѣдѣвъ Кинчель описѣвае, что вѣтъ мало
маючи грошей, дуже бѣдувавъ въ дорожѣ, и
жалуеся на родню, что не запомогла го, а по-
томъ такъ дальше пише: "Упоминаю васъ, мои
любѣ, чтобы вы уважали на приказане Боже:
любѣ ближняго, якъ самого себе, бо тутъ въ
Бразиліи Богъ рядить вѣакше нѣжъ въ Гали-
чинѣ. Дамъ вамъ прикладъ: вѣхавъ оденъ зъ
нашихъ зъ пошты тернопольскаго, богачъ, вѣнскій
Бутинскій, що продавъ свою реальность за
3000 ар. Отже я кажу до него: "Пане Бутин-
скій, позичте менѣ одного мѣся; вѣдемъ оба до
той самой провинціи, то я вамъ воддамъ." А
вѣвъ менѣ на то водповѣвъ: "Я не беру гро-
шей, абы-мъ зичавъ, але для себя, а вы, коли
не мали только, абы вамъ встало, то было не
вѣхати." Коли-жъ мы приѣхали на мѣсце, то:
хто мавъ зъ чимъ, поѣхавъ на колысѣхъ, а хто
не мѣгъ, ишовъ на роботу, а вѣвъ сказавъ:
"На колысѣхъ не поѣду, бо далеко вѣдѣ мѣста,
а робити-мъ такожъ не буду; якъ бы хто
хотѣвъ, абы я рядивъ, то добре, а нѣ, то маю

ку, а теперь просто въ губы. Вѣдемъ въ право!
— приказавъ вѣтъ рѣшучо.

Василь Андренчъ послушавъ его и взявъ
у-право, та дорожѣ все-таки не было. Они про-
ѣхали такъ кѣлькось часу. Вѣтеръ не пере-
стававъ и пустилъ ся свѣжокъ.

— Та мы, Василью Андренчу, видно зо-
вѣмъ збили ся, — наравъ озавъ ся мовъ-бы
зъ задоволеніемъ Миката. — Се-жъ что? — мо-
вивъ вѣтъ, вѣзучи на чорне бараболо, что
сторчалъ зъ-пѣдъ свѣгу.

Василь Андренчъ спивавъ коня, что вже
зѣпрѣвъ и посевъ повныи боками.

— А что? — спытавъ вѣтъ.

— А то, что мы на Захарѣвскѣмъ полѣ.
Ось куда заѣхали!

— Ба брешешь! — покренувъ Василь

Андренчъ, который вже говорилъ, не такъ якъ

дома, простымъ мужицкимъ голосомъ.

— Не брешу я, Василью Андренчу, а
правду кажу, — мовивъ Миката, — и по са-
няхъ чутъ, что по бараболовѣ вѣдемъ; а ось
и купы, бараболовѣ звозили. Таки Захарѣвскѣ
поле.

— А дивн, куда збили ся! — сказавъ
Василь Андренчъ. — Що-жъ дѣяти?

— Та треба брати просто, ось и все,
кудася таки выѣдемъ, — мовивъ Миката. —
Не до Захарѣвки, то до паньского хутора
выѣдемъ.

Василь Андренчъ зновъ послушавъ и пу-
ставъ коня, якъ велѣвъ Миката. Они вѣхали
такъ досыть довго. Часомъ заѣхали на озиму
рунь, на котрой межѣ и синѣи были поверхъ
свѣгу занесеніи землянымъ пыломъ. Часомъ

зъ того жити и ждати-му, доки менѣ не тра-
титъ ся щось таке, якъ я хочу." И не довго
чекавъ: доперва чотвори мѣсяцѣ, а вже мало
что мая. Приходивъ до фабрики тутъ, де я
роблю, чтобы его приняли на роботу, а павъ
ему водповѣвъ: "Иди до бѣса, богачу!" Давъ
бувъ ему роботу на дорожѣ — то вже най-
пѣдѣйша, — але якъ побачивъ, что робить
якъ за напасѣ, не давъ ему больше работы,
сказавъ, что мая роботу для бѣдныхъ, не для
богачѣвъ. Отже теперь не знае, что зъ собою
почати. Коли-бъ хотѣвъ пѣйти на колысѣхъ, то
цѣлый рокъ муситъ жити зъ гѣтовѣхъ, бо тутъ
теперь зима настала, а вѣтъ грошей уже не
мае и буде мусѣвъ самъ позичати. Якъ Богъ
хоче кого поварати, то ему розумъ водбере.
Отже что разъ повтаряю, что нѣкого не намов-
ляю, бо не знаю, яка йому доля выпадѣ."

"Менѣ — пише дальше Кинчель — тутъ
лѣпше, якъ въ Галичинѣ и якъ Богъ позво-
литъ, то сподѣваю ся ще лѣпше, а въ Гали-
чинѣ не можна було сподѣватися лѣпше, толь-
ко что разъ гѣрше. [Треба уважати, что Кинчель
е робитникомъ въ Бразиліи, а не хлѣбоборомъ,
а въ Галичинѣ справдѣ робитникомъ дуже але.
Отже хто бы вѣхавъ, най вѣде до провинціи Рио
Гранде де Суль, бо то зъ климату провинціи
наздоровѣе. А тѣ, котріи не будутъ мати тро-
хи грошей, чтобы заравъ пѣшли на колысѣхъ,
чѣ-то рѣшѣнныи чѣ-то простѣ робитники, нехай
по дорожѣ де лишѣтѣ ся до работы, бо тутъ
запомогъ не дѣстане а безъ грошей на колысѣхъ
ити не може. Въ Рио Гранде и въ Порто Лейро
платятъ лѣпше, якъ тутъ въ Ягуарѣ, бо тутъ
мѣсто доперва будувъ ся, то всѣ тутъ бѣднѣ
и мало платятъ. Мы якъ вѣхали, то вѣсъ нахо-
вляли, чтобы мы остались въ Порто Лейро.
Найпѣдѣйшому робитнику платятъ тамъ
3—4 мѣли. А тутъ нема добрыхъ ремѣсничѣвъ.
Люде мыслили, что тутъ все дѣстануть и не
будутъ нѣчого робити, такъ якъ то зъ старого
мѣста рускій священникъ [розумѣеся провинціи]
говоривъ: "Якъ переѣдете черезъ воду, тамъ за-
разъ вѣлѣсъ, а вѣдѣ лѣсомъ стоить панъ а вѣвае
пальцемъ, чтобы ити до него, а якъ прийте, а
вѣтъ заведе троха въ лѣсъ и дасть кавалокъ
золота якъ решето." А то того не было. При-
ѣхали-сѣмъ подѣ лѣсъ и черезъ лѣсъ, а пана
не было зъ золотомъ..." Дальше Кинчель опи-
суе, якъ теперь чѣвъ въ Бразиліи (22-ого мар-
та, коли писавъ листъ, осѣвъ, днѣ короткий а
ночи холодай и настала зима, что тревая три
мѣсяцѣ: цѣтень, май и червень); водтакъ ка-
же, что потрѣбно имъ тамъ двоухъ ремѣсничѣ-
въ: гончаря и гонтаря, особливо зручный
гонтарь дуже добрый мавъ бы заробокъ; а
вѣнчати листъ тими словами: "Пишете менѣ,
чтобы я вамъ на знакъ добра (въ Бразиліи)
назначивъ хоруговку зъ точкою. (Нашіи люде,
болячисъ, чтобы наше правительство не пере-
глядѣло листовъ зъ Бразиліи та не вицѣло) або
фальшувало, отже умовлялъ ся зъ емигрантами,
чтобы на назначенѣ доброго чѣ-то злого жити въ
Бразиліи робила въ листѣхъ значки, фигурки, якъ
ось тутъ хоруговка зъ точкою на знакъ до-
бра.) Все-то неспотрѣбно; тутъ все такъ е, якъ
вамъ описую. Листѣвъ нѣхто не пере-
глядѣавъ и не переписуе, а впрѣчѣмъ переконаете ся
зъ сего моего письма, бо мое письмо знають въ
Нараевѣ богато людей."

"Зъ сего листу виходить, что остаточнѣ
всюда бѣда однакова..." "Кому доля дастъ",

выѣхали на сѣрѣвъ, то озимѣ то арѣ, по ко-
трѣхъ зъ-пѣдъ свѣгу выдѣляеся хитанѣ вѣ
тромъ полныи и стеблами, часомъ вѣхали въ
глубокой и всюды одинаково бѣлый ровный
свѣгъ, поверхъ котораго нѣчого вже не видно
было.

Свѣгъ падавъ и зъ верха и поднимавъ
ся зъ-низу. Часомъ здавало ся, что они вѣдутъ
пѣдъ гору, часомъ здавалось, что на гору, ча-
сомъ здавалось, что стоять на мѣсци и что
свѣжѣе поле бѣжитъ мимо нихъ.

Оба мовчали. Кѣнь очевидачи утомивъ
ся, весь свѣловичъ ся та покрывъ ся вѣсемъ
вѣдѣ поту и ишовъ крокомъ. Наравъ вѣтъ за-
павъ ся и свѣвъ у амъ чѣ въ ровѣ. Василь
Андренчъ хотѣвъ спивати, але Миката закри-
чавъ на него.

— Чого спивати! Заѣхали — выѣждати
треба. На, миленькій! но! но! батечку! — за-
кричавъ вѣтъ веселымъ голосомъ на коня,
выскакуючи зъ саней и самъ застрѣгаючи въ
ровѣ. Кѣнь збравъ ся и сейчасъ же выбравъ
ся на замерзлый насыпъ. Очевидно се бувъ
вымопанный ровъ.

— Де-жъ се мы? — сказавъ Василь Ан-
дренчъ.

— А ось дѣзнаемъ ся! — водказавъ Ми-
ката. — Торкай лишь! Кудася выѣдемъ.

— Таже се мабутъ Горычкѣвскій лѣвъ?
— мовивъ Василь Андренчъ, вѣзучи на щѣхъ
чорного, что маячѣло изъ-за свѣгу передъ нимъ.

— Ось подѣдемъ, побачимъ, якій се
лѣвъ, — сказавъ Миката.

Миката бачивъ, что вѣдѣ стороны чого-
то чорнѣшого ся вѣслѣсь сухѣ, подовгастѣ

тому чѣ тамъ чѣ тутъ добре; за моремъ не
мусѣтъ уже бути чловекови такий гараздъ, нѣ-
кого бы и въ своихъ краю не знайшовъ..."

Катастрофа въ Москвѣ.

N. fr. Presse приносить обширный вѣстѣ
про страшную вѣрогду, зѣбраннѣ на мѣсци по-ча-
сти вѣдѣ наочныхъ свѣдѣбѣхъ, по-части въ по-
лиціи и зъ вѣсѣхъ заслуживающихъ на вѣру же-
релѣ. Що при томъ вѣсѣхъ таки годѣ собѣ вы-
робити докладнаго образу нещастія, се рѣчь
легко арозумѣла. Навѣтъ наочный свѣдокъ
мѣгъ видѣти лише дуже мало и дѣсь только
на одномъ невеликомъ мѣсци. Годѣ такожъ
припустити, чтобы наочный свѣдки середѣ грозы
смерти, переляку и тѣснѣвы могли задержати
такий спокѣй души, якого треба, чтобы на всѣ
подробнѣи звернути увагу и запамятати ихъ
сѣбѣ. Знаемо, якъ недостаточный, невѣрный, а на-
вѣтъ суперечный бувають описѣвания и описѣ
наочныхъ свѣдѣбѣхъ навѣтъ пѣсля далеко мен-
шихъ нещастѣ. Черезъ те мабутъ навѣтъ урядѣ
не зложати нѣволи, хочъ бы по якъ пѣльнѣмъ
свѣдѣствѣ, цѣлкомъ вѣрагому образѣ подѣвъ. Од-
но вже можна уважати за рѣчь цѣлкомъ невѣ-
ру, что вѣсѣкѣ вѣстѣ про якійсь замѣхъ не ма-
ють нѣякой подѣставы. Для доповненія того, что
уже писано у насъ въ попереднихъ числахъ,
додамъ отсе ще якій подробнѣи пѣсля справо-
зданъ згаданого на початку дневника.

Поліція московска владѣе початокъ не-
щастія на 4-у гѣдну зъ-рана. Одна жѣнка,
наочный свѣдокъ, каже, что оно было вже по
пятѣи. Она такъ розповѣдае: "Мы зъ члове-
комъ налѣзли ся рано, бо бажали такожъ до
стѣти пугарт. Тѣснѣва була велика; кажутъ,
что было народу три чѣрти мѣлиона. Ще вчера
вечеромъ (дня 29 с. м.) приѣхала тѣма робѣт-
ничѣвъ зъ сусѣднихъ фабрикѣхъ. Фабриканты
доставили имъ окремѣ поѣзды; и такъ мало
ихъ приѣхати 200.000. Ихъ болятъ ся въ Мо-
сквѣ, бо те дѣля; навѣтъ нужняи болятъ ся зъ
ними стыкатися. О томъ мы и говорили, жду-
чи розвѣдѣхъ. Наравъ я почула, что натовѣтъ стае
таки за великій. "Менѣ слабо!" закликала я
до чловека. — "Пустишь мою жѣнку!" —
кликнувъ чловека. — "Е що! Чортъ ви берѣ!
Кли приѣхала сюда, то повнѣва такожъ и вы-
держати!" Менѣ здае ся, что то были тѣ саміи,
котрыхъ мы такъ бояли ся. Менѣ зрѣбѣло ся
темно въ очахъ, а омѣла. Чловека ставъ
мовъ навѣженый розпѣтовхувати людей. Мене
подѣсело у воздухъ, и я опритомѣла. Мене
каданю мовъ мѣвъ зъ рукъ до рукъ, поки не
вышла зъ тѣснѣвы. Такъ было и зъ нами."
Зъ усѣма омѣлѣлыми та зъ дѣтьми робили такъ
само. Мѣи чловека не выдѣбуеъ ся зъ тѣснѣ-
вы, и я страшаю закалаеъ о него, бо глота
ставала чимъ разъ больша. Люде гадали, что
роздача пѣче ся о 8 бѣи годнѣхъ. Кождый хо-
тѣвъ бути першій. Кляканы и крѣпѣи не уста-
вали. Наравъ почали роздавати. Люде кину-
лись мовъ бѣжевольнѣ, мовъ дикѣ звѣрѣ на це-
редѣ. Артельщикъ въ будѣхъ (тѣ, что роздавали
дарунки) спивали ся немачѣ въ кѣльцахъ. Они
почали кидати торбѣники мѣжъ народѣ; думали,
что такъ може розегуванѣ ся зѣвигъ. Тымча-
сомъ же люде стали схилати ся за дарунками
до землѣ та падати; иншіи падали до ровѣвъ,

Василь Андренчъ не одѣвчавъ, а нахили-
вавъ ся, оглядаючиъ назадъ и впередъ коня.
Кѣнь, котрому шерсть покрывала ся вѣдѣ поту
подѣ пахали и на шнѣ, ступавъ крокомъ.

— Кажу: чого вамъ? — повтарѣвъ Ми-
ката.

— Чого, чого, — передразнивавъ его
Василь Андренчъ сердато. — Жердокъ не
видно. Мабутъ мы збили ся!

— Такъ стѣи же! я дорожѣ погляджу, —
сказавъ Миката и легко воскочивши зъ санѣвъ
и добувши батѣгъ зъ-пѣдъ соломѣ, пѣшовъ у
лѣво зъ той стороны, зъ котрой сидѣвъ.

Свѣгъ въ сѣмъ роцѣ не бувъ глубокой,
такъ что всюда была дорожа, та все-таки де-
не-де бувъ вѣвъ по колѣна и засыпавъ ся Ми-
китѣ въ чѣбѣгѣ. Миката ходивъ, пробовавъ но-
гами и бичѣскомъ, але дорожѣ нѣгде не было.

— Ну что? — сказавъ Василь Андренчъ,
коли Миката зновъ пѣдойшовъ до саней.

— Зъ сѣи стороны нема дорожѣ. Треба
въ тамгу пѣйти походить.

— Ось щось на передѣ чѣрѣе ся, ты
туда дѣйди, погляди! — сказавъ Василь Ан-
дренчъ.

Миката пѣдойшовъ и туда, пѣдойшовъ и до
того, что чѣрѣло ся, — то чѣрѣла земля, что
высыпала ся зъ покладѣна на зѣму по надѣ
свѣгѣ и зачорнивала его. Походивши и зъ пра-
вой стороны, Миката вернувъ ся до саней,
обтрѣвъ зъ себе свѣгъ, вытрусивъ его зъ чо-
бота и свѣвъ у сани.

— На право треба вѣхати, — сказавъ вѣтъ
рѣшучо. — Вѣтеръ бувъ менѣ зъ правого бо-

листка дозвѣны, то и знаеъ, что се не лѣвъ
а загорода, та не хотѣвъ говорити. И дѣйстви-
но, не пробѣхали ще й десяти сѣжнѣвъ вѣдѣ рова,
якъ передѣ ними зачѣрѣли ся очевидно де-
рева и почувъ ся якійсь новыи глухой звукъ.
Миката вгадавъ добре; се бувъ не лѣвъ, а
рядъ высѣхшихъ вербъ, на котрыхъ трѣвало ся
ще де-не-де листѣ. Вербѣми очевидачки было
обсажене гумно по надѣ ровомъ.

Пѣдѣхавши до глухо шумѣвшихъ на вѣ-
трѣ вербъ, вѣтъ наравъ пѣднѣвъ ся передними
ногами повмѣсте саней, выбравъ ся и задними
и переставъ застрѣгати въ свѣгѣ по колѣно.
Се была дорожа.

— Ось я приѣхали, — сказавъ Миката, —
а не знатъ куда.

Кѣнь, не зѣваючиъ, пѣдойшовъ по нане-
сенѣи дорожѣ, и не пробѣхали они по нѣи и 40
сѣжнѣвъ, якъ зачѣрѣла ся плетѣна стѣна
стѣдѣвъ, зъ котрой не переставѣвъ свѣчати ся
свѣгъ. За стѣдѣлою дорожа повернула зъ вѣ-
тромъ и они вѣхали въ насыпъ. Але передѣ
ними вѣдно было переулѣвъ межъ двома хата-
ми, такъ что очевидно насыпъ надуло на до-
рожѣ и треба было его переѣхати. И дѣйстви-
но, переѣхавши насыпъ, они вѣхали въ улицу.
Въ крайнѣмъ подѣбрю трѣвало ся водчѣвно
вѣдѣ вѣтру розвѣшенѣ на шнурѣ замѣрзле
шмѣтъ: рубѣхи, одна червѣна одна бѣла, шта-
ны, онучѣ и юбка. Бѣла сорѣзка особлѣво
рвала ся зъ роспукою, махаючи рукавами.

— Отто баба лѣвива, а може вмиравъ, не
спирѣтала шмѣта передѣ празникѣмъ, — ска-
завъ Миката, давлячисъ на розгѣдѣи сорѣчки.

(Дальше буде.)

ДѢЛО

Выходить у Львові щодня (крім неділі і руських свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Вісник найважливіших повістей“ виходить вівторок, і вівторок і п'ятницю на переміну разом з Ділом.

Передплата і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „ДѢЛО“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Кароля Людвіга 9, і А. Ольшеского у. Килиньского 2; — у Ярославі Л. Крижановський; — у Відні: М. Dukes, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Seilerstätte; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; В. Франкфурт і Гамбург: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „ДѢЛО“ і належність за нисерати платні у Львові.

Передплата на „ДѢЛО“ з літер. додатком за границею:

на цілий рік . . . 18 зр.	на цілий рік . . . 24 зр.
на пів року . . . 9 зр.	на пів року . . . 12 зр.
на чверть року . . . 5 зр.	на чверть року . . . 6 зр.

у Львові:

на цілий рік . . . 16 зр.	на пів року . . . 3 зр.
на чверть року . . . 4 зр.	на місяць . . . 1 зр. 35 кр.

Реклація, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Реклація неопечатаній вільній від порти. Подорожне число коштує 8 кр. а. в. Оголошення звичайні приймають ся по ціні 10 зр. від одного строку нисератово або в місяць а в рубриці „Надбавки“ по 25 зр. а. в. Поділки і інші донесення приватній часіть ся по 15 зр. від строку.

Выборы до радъ повѣтовыхъ.

Сего року, і то небагомъ, бо мабуть прикінці червня, будуть розписані вибори до радъ повѣтовыхъ в багатьох повітах. Справа тих виборів набрала сям разом більшова ваги і значіння, бо зложил ся на се деякі обставини, про котрі згадаємо нижче, а й праса краєва заговорила о виборах живійше, аніж се було досі в звичаю.

Інституція радъ повѣтовыхъ може святкувати вже тридцять-літній ювілей свого існування. Період часу, як бачимо, досить значний, щоби видати суд о якійсь інституції. Суд сей не випав би, на жаль, в хосея інституції, бо, після опіні загалу інтересованих, наші радъ повѣтовыхъ суть баластом вложенням на плечі широкіх верств населення. Ся гадка проявила ся виразно в петиціях, вношених до сойму громадами головно з східної часті краю, в котрих домагано ся просто — скасування радъ повѣтовыхъ. На кожний спосіб така провава не може зачистити ся в плюс-і автономічної інституції.

Причину лха треба глядати так в самій інституції. Заступництво інтересів, призначене з всякою безглядністю у всіх ординаціях виборчих до наших тіль репрезентаційних, єсть переведене в ординації виборчих до радъ повѣтовыхъ з чим більшим знехотуванням прав широкіх верств селянства та віддає их в руки упривілейованих класів. Презесама радъ повѣтовыхъ і их заступниками у нас, з дуже малими винятками, представляють більший посісток, особі bene nati et possessionati. Видѣлы повѣтові суть у нас радше комітетами передвыборчими як урядами автономічними. На бюрократію, на котру посыпались громи при очищуваню нашого краю від напльзового германізаційного елементу урядничого в урядах державних, не можуть нарікати наші уряди автономічній, бо szlachci в повѣтовіх видѣлах рівняні szlachciowi в краєвій видѣлї або в соймї, тож і не потребує бюрократично полагоджувати справы. Дійшло до того, що видѣлы краєвій грозить опублікованєм тих видѣловъ повѣтовыхъ, котрі не дадуть відповіди на об'янки або розпорядження видѣлу краєвого. Але ся байдужність і неповада видѣловъ повѣтовыхъ не у всіх

справах; бо най вно соймъ зажадає их опіні в справѣ заснованя рускої гімназії в виборча. Мандат з куріи сѣлскої не повинен достати ся в ніякій иній руки, як в селянина-людовца. Агітація розведена широко, бо позавязувано комітети, як на цѣлий повіт так і на кілька громад. Зреформовані радъ повѣтові мали бы віддавати одією стороною принципнувати добра повѣтового, а з другою розглянути ся ближше в до-тепершній господарстві повѣтовій.

На скільки в західній Галичині борба при виборах до радъ повѣтовыхъ буде мати лише виключно характер класовий, селянський, „обшарників“ — так знов у східній Галичині мусить узглядити ся також сторону національну. Населення руске повинно бути заступлене в радѣх повѣтовыхъ відносно до свого чисельному значінню, а з того виходить, що членами радъ повѣтовыхъ в куріи сѣлскої повинні вийти самі Русини. Розуміє ся, що успіх такої акції зависить від організації, котра повинна бути поведена енергично і з напруженієм всей сили.

По виборах до радъ повѣтовыхъ наступлять небагомъ вибори до радъ державних, тож всяка організація вже під тепершню пору може причинити ся до успіху на познїйшій підносимі ту справу для того, бо у нас що правда, приступає ся враз до акції аж в послѣдній хвилі без відповідного підготування. Ми думаємо, що наші повѣтові товариства політичні, а де их нема то кружок широкіх патріотів, не залишать сміж разом з'організувати ся. Всяка акція виборча то школа самосвідомості політичної і національної.

Борба буде завзята і острійша, як коли небуде, бо ті, котрі бачать, що вихоплює ся з рук самовладність, не будуть перебарати в средствах, щоби удержати ся при власті. Не даромъ Gazeta Narodowa пригадує обшарникамъ, що мають побороти тяжкого ворога — przegroźne żywioły. А на сї елементи зложили ся після Gazet-и: москвофіли, принципальні гайдамаки рускі, атеїсти, радикали, соціалісти як польскі так і рускі — одним словом всї ті, котрі кажуть: віддайте селянинові що селянина, — его права.

Для оборони лѣду суспільного мають стати властители більшої посѣлости, а то лише для того, що селянина витягують руку по свои права.

Справы парламентарній.

Вчера відбули ся два засѣданя палати по словѣ, але послы так мало зацікавилися тими нарадами, що вѣтрне засѣданє треба було перервати за-для браку комплету.

Ранїшнє засѣданє зачало ся знов від квестій формальних, в якій порядку мають вести ся наради в палатѣ послов. Пос. К. Зедвіць зазначив, що нема ніякого вигляду, щоби закон о свонї, поставлений на послѣдній точці нарад сесії, був полагоджений, тож повинен президент палати заявити, що уложені тепер порядок денний буде обов'язувати палату і на сесійній сесії. — Пос. А. дамак поставив внесенє, щоби наради над законом о свонї відбули ся зараз по дискусії над законом о селѣвничих льокальних. — Пос. Кравець бажав, щоби справу податку біржевого поставити перед законом о свонї і дискутувати над нею на початку сесії сесійної. — На ті всі жаданя відповів президент Хлюмевіч, що годить ся на внесенє Зедвіця, бо більшість палати бажав справді, аби закон о свонї прийшов першій під нараду на сесії сесійній. Податок біржевий буде поставлений на порядку денній безпосередно по законі о свонї. Тепер се не може наступити. — Внесенє Адамка і Кравца відкинено.

Пос. Воганка поставив нагличе внесенє, в справѣ легітацій, видаваних палатами торговельними в німечкомъ азиці для торговельних агентів (Reisender-ów). — Дискусія над внесенєм відложена на конец засѣданя.

Поршєно нагличе внесенє в справѣ підвищення платнї урядничих. Внесенє посла Промбера, поручає комісії бюджетовій, щоби сейчас покінчила мериторичні наради над проектом о підвищеню платнї урядничих та найпознїйше до 14 днів по отвореню сесії сесійної зложила з того справозданє палатѣ, — було ухвалено, а відтак прийнято внесенє комісії бюджетової, щоби заразомъ трактовано справу зниження оплат скарбових від перенесеня селянських спадщин. — Інші внесеня в той справѣ відкинено.

Палата приступила до дискусії над законом о патентах. Принято §§. 16—32 без амбни.

Господарь и наймитъ.

Оповѣданє Льва Н. Толстого.

Переклавъ Любомир Селянський.

III.

На початку улицѣ було ще вѣтряно і до-рога заметена, но в серединѣ села стало тихо, тепло і весело. На одній подвір'ю ляла собака, на другій баба, накривши ся з головою катанкою, притягла воденє і станула на порозѣ, щоби придивити ся проїзжачим. Из середини села чути було пісні дѣвчат. В селѣ, здавалось, і вѣтру і снѣгу і морозу було менше.

— Там се либонь Гришенин? — сказавъ Василь Андрєичъ.

— Оно и е, — відповѣвъ Микита.

І справді, се було Гришеня. Виходило так, що они збили ся з дороги на лѣво і проїхали верст двѣ не зовсім в тѣм напрямѣ, якого имъ треба було, та все таки зблизили ся до мѣста свого призначеня. До Горячина від Гришенина було п'ять верст.

В серединѣ села они наткнулись на високого чоловіка, що йшов серединою улицѣ.

— Хто їде? — крикнувъ сей чоловікъ, спинаючи коня, і сейчас познавши Василя Андрєича вхопив ся за голоблю і, перевернувшись на нї руки, дійшов до савей та сѣвъ на побѣвчани.

Се бувъ знавий Василь Андрєичъ мущина Ісай, звѣсний в охрестности яко першій коноводъ.

— А, Василю Андрєичу! куда-ж се васъ Богъ несе? — спытавъ Ісай, обдаючи Микиту запахомъ выпитого горѣлки.

— Та мы до Горячина выбрались.

— Ось куды заѣхали! Вамъ бы на Малахове треба.

— Ще и якъ треба! Та не потрафил, — сказавъ Василь Андрєичъ, здержуючи коня.

— Коникъ добрый, — сказавъ Ісай, оглядаючи коня і затаючи ему привычлывъ рухомъ під саму рѣвницю розлучений вузла завязаного хвоста. — Що-ж, почувете, чи якъ?

— Нѣ, брате, конечно ѣхать треба.

— Видно, что треба. А се чей? А! Микита Степановъ.

— А хто-ж бы? — відповѣвъ Микита.

— А ось, сердечко, якъ бы намъ тутъ зновъ не заблудити?

— До-ж тутъ заблудити? Повертай назадъ по улицѣ просто, а тамъ якъ выѣдеш, все просто. В-лѣво не берв. Выѣдеш на головну дорогу, а тогдѣ в-лѣво.

— А з гостинца куды, чи по лѣвѣй чи по зимовѣй дорогѣ? — спытавъ Микита.

— По зимовѣй. Сейчасъ, якъ выѣдеш, корянки, напротивъ корянокъ ще велика тыка стоять, дубова, кучерява, тамъ и повертай.

Василь Андрєичъ навернувъ коня і поѣхавъ селомъ.

— А заночували бы! — прокричавъ позадъ нихъ Ісай.

Але Василь Андрєичъ не відповѣдавъ ему і поторкувавъ коня; п'ять верст рівною дорогою, з котрою двѣ були лѣсомъ, здавалось легко переїхати, тымъ більше, що вѣтеръ гей-бы втихъ і снѣгъ уймавъ ся.

Проїхавши зновъ назадъ улицю по вѣздженѣй і декуды чорнѣвшій ся дорож від свѣжого навозу та минавши подебрѣ з шматомъ, з котрого вже бѣла сорочка абрала ся

і вѣла однимъ замерзлымъ рукавомъ, они зновъ підѣхали до страшно гудѣвшихъ вербъ і зновъ вѣхали на отверте поле. Метѣль не лишь не втихала, але, здавалось, еще возмгла ся. Дорога вся була заметена, а що не заблудили, можна було знати хіба по жердкахъ. Але і жердокъ з передъ годѣ було розглядѣти, бо вѣтеръ дувъ у очи.

Василь Андрєичъ шурпавъ ся, вагнавъ голову і розглядѣвъ жердки, та більше пускавъ коня, спускаючись на него. І конь справді ішовъ повертаючи то в-право то в-лѣво після скруглѣвъ дороги, котру вінъ чувъ під ногами. Та мимо того, що снѣгъ з-верха ішовъ більшій і вѣтеръ дувъ дужче, жердки не переставали видѣти то з правой стороны, то з лѣвой.

Такъ проїхали они минутъ десять, аж вразъ саме передъ конемъ показало ся щось чорного, що рухало ся в туманѣ гнагого навскосъ снѣгу. Се були подорожні. Каштанъ дѣгавъ ихъ такъ близько, що стукавъ о крижованцѣ їдучихъ передъ нимъ савей.

— Обѣзжай-а-ай... передомъ! — кричали з савей.

Василь Андрєичъ звавъ обѣзджати. На савяхъ сидѣли три хлопцы і баба. Очевидно се ѣхали гостѣ в праздника. Одинъ хлопъ хлястѣвъ коня по-заду хворостиною. Другі два, махаючи руками, кричали щось тамъ на передѣ. На задѣ савей скорнявши ся сидѣла тихо запугана баба, засыпана снѣгомъ.

— Що за люди? — закричавъ Василь Андрєичъ.

— А-а-скі! — тільки й чути було.

— Які? пытаю.

— А-а-скі! — з цѣлою силою закричавъ

одинъ з мужиковъ, та все-жъ таки годѣ було дочути, який.

— Гони! Не дай ся!

— Зѣ праздника, ѣдай?

— Напередъ! Гони, Семку! Обѣзжай!..

Гони!

Сани стукнули оди о другі крылами, о мало не сѣвшили ся, відбились і мужики сани стали відставати. Космата, цѣла засыпана снѣгомъ, черевата конина, тяжко дѣшучи підъ низькою дугою, очевидно з послѣднихъ силъ мотала своими коротенькими ногами по глубокій снѣгу, піддѣшучи ними підъ себе. Морда, видімо молода, з підтягнутою мовою у рыби спідною губою, з розширеними ноздрями і притуленими в страху ушами, опинилась кілька секундъ на рамсѣ Микиты, опѣсла стала віддавати ен.

— Горѣлка ось що виробляє! — сказавъ Микита. — На смерть замучили конину, справжній бисурмане!

Кілька минутъ чути було сопѣне замученої конины і чий крик савей, опѣсла втихло сопѣне, далше замовили крики і зновъ все затахло. І навирту зновъ нічого не було чути, лише снѣгъ вѣтру коло ушей і з-рѣдка слабій скрипъ коняницъ по вдутихъ мѣсцяхъ дороги.

Ся стрѣча розвеселила Василя Андрєича та додала ему духа і вінъ смѣлїше, не розглядючи жердокъ, підгнавъ коня, спускаючись на него.

Микита не було що робити і вінъ задрѣмавъ. Наразъ конь станувъ і Микита мало-що не впавъ, дзгобнувши у воздухъ носомъ.

— Та мы ѣдай зновъ недобре їдемо, — сказавъ Василь Андрєичъ.

На вчёрномъ засѣданіи роздано послать предложене правительственне о прагматичѣ службовой для урядниковъ.

Предложена прагматика не обавяе учители, урядниковъ суду, трибуналу админістраціонного, двору и рады державной. Законъ мѣстятъ двойнѣ кары на случай нарушенія обавяе урядовыхъ: порядковъ и дисциплинарныхъ.

Кары порядковъ оттакъ: 1) остеререже, 2) нагана, 3) кара грошева до 100 ар. Кары дисциплинарны: 1) заставленіе въ посуенію до высшомъ степені платѣ въ той самѣй класѣ ранѣ, але се заставленіе не може довше тревати якъ три роки; 2) зменшене платѣ, котре рѣшило не може довше тревати якъ три роки и не може перевысшати однокъ третинѣ платѣ; 3) перенесеніе на выше мѣсце службове въ той самѣй ранѣ безъ звороту коштовъ подорожѣ, азъ сею карою можуть бути получевъ кары згаданѣ новыше; 4) перенесеніе на мѣсце службове нѣшапомъ ранѣ въ той самѣй мѣстесовѣи або вышѣй, азъ зворотомъ або безъ звороту коштовъ перенесеніе; 5) перенесеніе въ станъ супочинну збъ зменшеніемъ нормальныхъ поборокъ смертальныхъ; въ ореченіе треба означати суму, о котру зменшають ся поборокы, однакъ она не може перевысшати двохъ третинъ нормальныхъ поборокъ а мусить доходити до половинѣ; 6) уздыленіе збъ службѣ; азъ тою карою ослучуеяе водвореніе титулу и ранѣ та права до поборокъ смертальныхъ; лѣшь въ случахъ вынмковыхъ може бути лишене урядниковѣ въ сей способъ покарываю право до поборокъ смертальныхъ, однакъ лѣшь до высотѣ двохъ третинъ нормальныхъ платѣ.

Ореченіе о карѣхъ дисциплинарныхъ прислуга начальникова, котрому поручено наглядѣ службовой. Кара дисциплинарна може бути наложена лѣшь по переведенію слѣдства дисциплинарного окремю комисією дисциплинарною. Така комисія будуть установленѣ при всѣхъ наивысшыхъ наставленіяхъ правительственныхъ, отже при министерствахъ и правыхъ дирекціяхъ сварбу, а саладѣта ся будутъ: азъ председателѣ его заступива, шѣстьохъ членѣвъ и ихъ заступивѣвъ. Въ кождѣмъ случаю мусить водбуть ся наиперше доходженіе а водѣ такъ ажъ розправа дисциплинарна. Розправа дисциплинарна суть устанѣ а обжалованѣй може прибрати собѣ оборонца азъ-помѣжъ своихъ товариштѣвъ азъ уряду.

Предложене правительственне водослано до комисіи для прагматичи службовой. Въ уругахъ правительственныхъ прихильно высказувано ся о сѣмъ предложенію, ажъ хочъ-бы въ того взгляду, що правительство признало компетенцію парламенту до ухвалюваня прагматичи службовой для урядниковъ.

Правительство ввело такожъ ще й друге предложеніе, а то що-до податку водѣ цукру. Предложене подвысшае податокъ водѣ цукру въ 11 на 13 ар., а рѣвночасно подвысшае преміи експортовѣ въ 5 на 9 миліонѣвъ ар. Якъ бачимо, уважлено въ тѣмъ предложенію лѣшь интересъ фабрикантѣвъ цукру, а не консументѣвъ, с. е. широкихъ верствъ населена.

Правительство зробило, якъ бачимо, послать несподѣванку, предкладаючи, подѣ ко-нець сесіи двѣ такѣ важны справы. Але на тѣмъ засѣданіи стрѣтила посѣлѣще ще одна несподѣванка: президентъ министерѣвъ гр. Бадені промовѣвъ, даючи водповѣди на интерпеляціи.

И такъ наиперше водповѣвъ гр. Бадені на интерпеляцію лѣвѣвъ въ справѣ водвѣненія антисемитамъ пропозиціи либералѣвъ при выборѣ членѣвъ рады магистратской. (Якъ вѣстѣю, антисемитѣ водѣступили либераламъ шѣсть мѣсѣвъ въ той радѣ, коли однакъ мѣжъ кандидатами либералѣвъ найшъ-въ ся жѣдѣ, то антисемитѣ водвѣнули пропозованыхъ либералами кандидѣтовъ.) Гр. Бадені сказавъ въ той справѣ такъ: Не треба ажъ означати, що правительство придержуе ся основныхъ законѣвъ державныхъ и готове въ кождѣй хвилѣ наглядѣти выконанѣ тѣхъ законѣвъ. Однакъ дотѣмъ справы, порученѣ въ интерпеляціи, то хочъ она подѣ кождѣмъ взглядомъ гѣдна пожалована, але правительство не має права интервенціи, бо розходѣтъ ся тутъ лѣшь о свободу голосованя въ межахъ автономіи корпораціи и чѣла подѣвъ въ внутрѣшню справу автономіи.

Водѣ такъ водповѣвъ гр. Бадені ще на двѣ интерпеляціи. Имено що до справы обезпеченія на старѣсть приватныхъ офиціалистѣвъ сказавъ Бадені, що правительство признае потребу примусового обезпеченія офиціалистѣвъ безъ помочи державы, але треба справу наиперше основно перестудіювати. — Въ справѣ примусового обезпеченія водѣ огню (одинока интерпеляціи вода польского) водповѣвъ Бадені, що правительство внесе въ сесіи дѣтѣмъ предложеніе.

Наступила дискусія надѣ наглядѣмъ введеніемъ пос. Воганнѣ, що вѣстѣявъ не приймають картъ легитимныхъ, выставленыхъ въ чѣсѣмъ языкѣ для торговельниковъ. — Въ дискусіи подѣврили двѣ молодѣ-чѣскѣ послы своихъ бесѣдниковъ острыми замѣтками и овляками. Пос. Вашатыи влинуувъ: До чорта, а що мы властво тутъ значимо! Пос. Бжеановскій: Чѣ мы живѣмо въ Пруссіи! Послы Страньскій и Герольдъ вдарили на германизаторскѣ змаганя правительства. — Министѣръ вѣстѣявъ Гутенбергъ оправдувавъ, на скѣлько мѣтъ, поведеніе дирекціи вѣстѣявъ. — Наглядѣмъ внесена водвѣненіе.

Водѣ такъ зачала ся нарада надѣ меншими предложениями, азъ надѣ закономъ о заведеніи вынѣ груатовыхъ въ Тароли, — але для браку комплету, потрібного для вѣрадѣ, замѣнено засѣданіе.

На засѣданіи палаты павѣвъ прихильно згадуу пок. членѣвъ гр. Окт. Книсконку, роздано вѣбѣа провѣтовѣ законѣвъ, ухвалѣныхъ въ палатѣ посѣловъ, комисіями, а законъ о водвѣзваніи етежокъ черезъ приватнѣ посѣловѣ до публичного ужатку принято въ другѣмъ и третѣмъ читанію. Въ дискусіи заявѣвъ министѣръ судѣвництва, що розправа о перезодженіи конечныхъ етежокъ будутъ водбывати ся послѣ приписѣвъ неспѣрного поступованя, супротивъ чого по большѣй частѣ не прийдѣ до оречѣнь судовыхъ, лѣшь справы будутъ по-

лагоджувати ся въ дорожѣ угодѣ.

Гр. Сильва Тарука и Гавицѣвъ зложили мандаты до делегаціи, а на ихъ мѣсце выбрали: нгуменъ Костерѣицѣвъ и гр. Монтескули а заступиваами гр. Хотевъ и гр. Потоцкій.

Деграція митрополита.

Середѣ подѣвъ, за котрѣ зверненѣ очѣ всѣхъ Европы, якъ возрѣація царѣа въ Москвѣ, не давше нечѣстѣ на подѣ Ходяевѣмъ, опѣльнѣй делегація австрѣйско-угорскѣй монархіи, заклѣтъ на Кретѣ и п., звертѣе на себе увагу подѣвъ въ Румуніи не такъ своєю вагою политичною якъ незвычайностію. Якъ мы вже довели, румунскѣй православнѣй синаодѣ постановѣвъ выгнати жалѣбу противъ архіепископа митрополита и прамаса румуньского Генадіа, а обѣла тѣмъ водбывѣ надѣ вынѣ судѣ та спилувѣ его азъ митрополитѣмъ арестѣмъ и завернуувъ до монастыря на звычайного монаха. N. fr. Presse подае доносъ азъ Букарѣшту азъ повѣненіемъ той справы. Отже дня 28 мин. м. министѣръ неспѣдѣвъ Понѣ водѣзавъ митрополита, щобъ скликазъ на другѣй день синаодѣмъ вынѣференцію. Митрополитѣ не услѣзавъ зѣзѣву, бо послѣ его гадѣа большѣсть синаодѣмъ належало уважати за уступиваю, скоро она не явѣла ся на трѣхъ азъ чергѣ синаодѣмъ конференціяхъ, не подѣвши жѣдного повѣненія анѣ оправданѣа. Однакъ азъ вынѣхъ членѣвъ синаодѣ, повѣдомѣвшихъ министѣромъ о скликанію конференціи, явѣлось дня 1 с. м. 11 давныхъ противникѣвъ митрополита, а крѣмъ нихъ прибуувъ такожъ епископѣвъ азъ Рѣману, що досѣ ухѣдѣвъ азъ его прихильника. Засѣданіе почалося о год. 11 передѣ полуднемъ подѣвъ проводѣмъ митрополита азъ Ясѣвъ. Послѣ до-несѣнѣ дневникѣвъ чершѣй забравъ слово министѣръ неспѣдѣвъ, указавъ на лѣхѣй станѣвъ чершѣи и водѣзавъ зѣбравыхъ до радѣвъ для по-правы того станѣвъ. Тогдѣ владѣа Іонікій Флѣоръ водѣчитѣвъ писѣмю, на котрѣмъ крѣмъ него самого було подписаныхъ ще двѣхъ владѣвъ. Въ писѣмѣ тѣмъ обжаловувѣтъ подписанѣ митрополита Генадіа о користолюбѣствѣ, симонію и іеролізію, се-бѣ то о присвоюванѣ собѣ майна церковного, далѣше такожъ о новаторствѣ въ литургіи и укорочуванѣ правъ владѣвъ и архі-ереѣвъ. По водѣчитѣмъ того писѣмѣ постановѣ-но тайнымъ голосованіемъ поставити митрополита-примаса Генадіа въ станѣвъ обжалованѣа, за-станѣніемъ пока-що его урядованѣе и водѣдѣта у-праву комисіетовѣи, зложеному азъ трѣхъ членѣвъ, котрыхъ выберѣ синаодѣ. Постановѣ синаодѣмъ опѣ-вѣтѣвъ зарѣзъ министѣръ неспѣдѣвъ радѣ министѣровъ и того самого же дня подавъ до ко-рольскѣмъ затвержденія. При тѣмъ вѣсѣмъ митрополитѣ Генадіи не хотѣвъ выбранѣй синао-домъ комисіи передѣти митрополитѣмъ канцѣла-ріи, такъ що опечатѣвъ азъ урядѣмъ префектѣ полиціи въ приномѣности заступиваа прокураторѣ державной и большѣхъ вышѣхъ уряднѣ-ковъ министѣрства испѣдѣвъ и просвѣты. Що можна було побѣюватѣсь демонстраціи при-хильникѣвъ митрополитѣмъ, то обѣдѣжено матро-полію полицією. Митрополитѣ заведѣжувавъ азъ

грызѣмъ и не хоче явѣти ся передѣ судомъ синаодѣ, а вѣдѣмъ особамъ заявѣвъ, що усту-пить хѣба передѣ синаодѣ.

Послѣ дальшихъ вѣстѣй оголосивъ митро-политѣ Генадіи писѣмю азъ своєю обороною. Вѣбѣмъ буувъ митрополитѣмъ водѣ р. 1893. — Для дѣлѣшого зрозумѣнѣя рѣчи треба додѣта, що по-дѣлѣ румуньскѣй конституціи духовнѣй, канѣвичѣй и дисциплинарнѣй справы православной румунь-ской цершѣи належѣтъ до власти синаодѣной, котра має бути означена окремимъ закономъ. Такимъ окремимъ закономъ а законъ синао-далѣмъ, котрѣй въ 12. артикулѣ постановѣае, що синаодѣ сѣмѣстѣйной православной цершѣи румуньскѣй рѣшае у всѣхъ церковныхъ, дисци-плинарныхъ и правныхъ справахъ азъ характе-ристомъ часто церковнымъ; а 16. артикулѣ то-го-жѣ закону каже, що митрополитѣмъ, еписко-пѣмъ а еуфратѣмъ, котрѣ допустѣли ся цер-ковныхъ провинѣвъ, судѣти синаодѣ.

Зъ насѣдѣвшихъ досѣ вѣстѣй годѣвъ ще зна-ти, чѣмъ именѣмъ провѣнѣвъ азъ митрополитѣ Генадіи. Щобъ рѣчь добре зрозумѣти, треба бы знати такъ обжалованѣе якъ и оборѣмъ. Але у всѣмъ радѣмъ не буде мабуувъ неоправданѣмъ здогадѣвъ, що въ той справѣ мусить мати руку такожъ и правительство. На сѣю гадѣку наво-дѣтъ особливо той посѣлѣхъ, азъ якимъ міні-стерѣмъ неспѣдѣвъ повѣдомѣае о постановѣ синаодѣмъ радѣ министѣровъ та водѣае постановѣ ко-ролевѣ до затвержденія. Выглядѣе оно такъ, азъ коли бы митрополитѣмъ буувъ не на руку правительства, то оно радо позбувавѣсь его чѣмъ скорѣйше. Не знаємо, азъ тамъ бувавъ лѣнде; але у насъ се не новина.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Въ справѣ австрѣйско-угорскѣй угоды шѣе Budapest Tagblatt: „Трудности угоды суть такѣ: Гр. Бадені азъ рѣзныхъ при-чѣвъ радѣ бы не допустѣти до жѣдной провинѣ-а, бо послѣ гадѣи всѣхъ управѣляющихъ кругѣвъ у Вѣднѣ всѣаа провинѣрія лѣшь захѣ-туе вѣру въ трѣвалѣсть угоды. Ше-жѣ до того й новѣй законѣвъ выборѣи досѣ невыпрѣбыванѣй та може сѣрадавати всѣлѣй неспѣдѣванки; дѣятого австрѣйскѣе правительство ще наискѣ-рѣйше хотѣло бы перевести угоду въ тепѣрѣш-ной радѣ державной. Ба и бар. Банѣи скорѣй-ше може числѣти на тепѣрѣшнѣй угорскѣй соймѣ, нѣжѣ на будѣучѣй, котрѣй такожъ може принѣсти неспѣдѣванки. Дѣятого оба прав-ительства агодили ся ажѣ напередѣ, що ще се-го року мусить поладѣти угоду. Тѣмъчасѣмъ показало ся, що авѣ бар. Банѣи азъ его міні-стры не стоятъ на высѣтѣ своихъ задачѣ. Поми-нувши справѣмъ кѣтовѣу, въ котрѣй Банѣи поганѣ поворѣмѣвъ ся, то и всѣ нѣшѣй справы, що о-стають у звѣзѣи азъ угодою, ще не поладѣавѣ, такъ що у вѣтѣмъ пѣауе замѣшѣаннѣа. Отже появивъ ся тепѣрь монархѣ, щобъ той беадаѣ въ дѣйшовѣ до ще большѣхъ и небезѣчѣвѣй-шихъ рѣзѣмѣровъ.“

Въ угорскѣмъ соймѣмъ почѣла ся дѣа 29 мин. м. розправа надѣ закономъ о провѣрѣ-ванію выборѣвъ соймѣмъ. По промовѣ рѣе-

— А що?

— Та жерѣвъ не видѣо. Мабуувъ зновѣ зѣбли ся азъ дороги.

— Ну, зѣбла ся азъ дороги, треба погла-дѣти, — коротко сказавъ Микѣта, вставъ и зновѣ легко ступаючи своими вынѣвленными до середины хѣдаками взявъ ходѣти по сѣбѣгу. Хѣдѣвъ довго щѣзѣаючи азъ виду, азъ въ пока-зуючѣмъ и зновѣ щѣзѣаючи, та наконецъ вер-нуувъ ся.

— Нема тутъ дороги, може де на пере-дѣ, — сказавъ, сѣдаючи въ сани.

Зѣвѣвало ажѣ замѣтао змеркати ся. Ме-тежица не зѣмѣгалѣсь, але й не слаба.

— Хотѣ-бы тѣхъ мужикѣвъ почути, — сказавъ Василь Андрѣичъ.

— Та знѣтъ не дѣгнали, мабуувъ далеко прилѣзли. А може и они зѣбли ся? — сѣ-завъ Микѣта.

— Куда-жѣ то ѣхати? — пытавъ Василь Андрѣичъ.

— А, треба конѣ пустѣти, — водѣрѣвъ Микѣта, — вѣнъ заведе. Давай вѣжѣи!

Василь Андрѣичъ водѣзавъ вѣжѣи, тѣмъ радѣе, що рука его въ тѣлѣхъ рукавѣнѣхъ почѣли мерзнути.

Микѣта взявъ вѣжѣи и только державъ ихъ, стараючи ся не рухѣти нѣма, потѣшаючи ся розумѣмъ своего любѣмѣи. И справдѣ, разум-ный вѣнъ, повертаючи то въ одну то въ другу сторону, щурѣчи то одно то другое ухо, взявъ трохи завертѣти.

— Лѣшь не говорѣти, — примѣлявъ Ми-кѣта. — Видѣишь, що робѣтъ. Иди, иди! Такъ такъ!

Вѣтерѣвъ, почѣвъ дути въ плѣчѣ, стало теплѣйше.

— Та й розумный! — не переставѣвъ Микѣта тѣшѣти ся розумѣмъ конѣ. — Корѣи-

чѣвъ сильный, та дурный. А сѣй, давѣ, що у-хѣми вырѣбѣа! Нѣакого телеграфа не треба, за мѣлю чѣе.

И не минуло ще побѣвъ години, азъ на передѣ дѣйствѣо щѣе зачѣрѣнѣлось, лѣтъ чѣ село, а азъ правѣи стороны показѣли ся зновѣ жерѣди. Очевѣдѣчи они зновѣ выѣхѣли на дорогу.

— А мабуувъ се зновѣ Гришѣкино, — про-мовѣвъ наразѣ Микѣта.

Дѣйствѣо, тепѣрь азъ-лѣва у нихъ була та сама стѣдѣла, що азъ нѣмъ мѣло свѣтѣомъ, а далѣ-ше той самѣй пѣуръ азъ замерзлымъ шѣмѣмъ, сорѣчками и шѣаами, котрѣ все такъ само азъ роспукою трѣпали ся водѣ вѣтру.

Зновѣ вѣхѣли въ улѣцю, зновѣ стало тепло, тихо, весело, зновѣ стала видѣа уѣдѣже на дорогахъ, зновѣ почуѣлись голоса, пѣсѣи, азъ въ зааѣла собѣа. Вѣже змеркло ся на стѣбѣло, що въ дѣвѣнѣхъ вѣнѣхъ забѣщѣаи свѣтѣла. Въ серединѣ улѣцѣ Василь Андрѣичъ повернуувъ конѣ до великонѣ на двѣ стороны хѣты и спѣнѣвъ его при воротѣхъ.

— Выклѣчѣ во Тараса! — кринуувъ вѣнъ до Микѣты.

Микѣта подѣйшовъ до завѣяного, освѣче-ного вѣнѣа, въ которѣмъ свѣтѣлѣ вѣртѣли ся свѣ-жѣанѣи, и постукавъ бѣичѣкомъ.

— Хѣо такъ? — обѣзѣавъ ся голосъ на стѣуѣ Микѣты.

— Зѣ Хрѣстѣвъ, добрый чѣловѣче, Бре-хуѣвой! — водѣговѣвъ Микѣта. — Выѣди по-на хѣвѣлку!

Водѣ вѣнѣа водѣйшли и за двѣ минѣты, чѣти було, скрипнули двѣрѣ въ сѣнѣхъ, потѣмъ стѣкуючи засѣуѣ азъ двѣрѣхъ двѣрѣи, и, при-держуѣчи двѣрѣ водѣ вѣтру, высѣуѣвъ ся стар-ый мужѣвъ азъ своєю бороѣою, въ высокой шапѣи и въ заканѣномъ на бѣдѣи, празничной

сорѣцѣи побѣжуѣшу, а за нимъ хлопѣвъ въ червѣной сорѣцѣи и въ шѣбѣрѣныхъ чѣбѣтахъ.

— Просѣмо, будѣте ласкави! — сказавъ старѣцѣ.

— Та ось заблѣдѣли, братѣ, — загово-рѣвъ Василь Андрѣичъ, — хотѣли до Горѣчки-на, а до васъ попалѣи. Вѣдѣхѣхѣи и зновѣ заблѣ-кали ся.

— Дѣви, азъ зѣбла ся! — сказавъ ста-рый. — Петрусь, подѣа водѣчѣни ворота! — зѣвернуувъ ся вѣнъ до хлопѣи въ червѣной со-рѣцѣи.

— Гараздѣ! — водѣповѣвъ хлопѣвъ весе-лымъ голосѣмъ и побѣгъ до сѣнѣй.

— Та мы, братѣ, не вѣчуѣа, — мѣнѣвъ Василь Андрѣичъ.

— Куда ѣхати? нѣчна пора, занѣчуи!

— И радѣ бы вѣчуѣти, та ѣхѣти треба.

— Ну, боѣаи загрѣи ся, самѣ-разѣ до самѣвара, — сказавъ старѣцѣ.

— Загрѣта ся можѣа, — мѣнѣвъ Василь Андрѣичъ, — темнѣйше не будѣ, мѣсѣцѣ зѣдѣ, розвѣдѣте ся. Що-жѣ, Микѣто, заѣдемѣ за-грѣти ся?

— Ну, чѣму нѣ? загрѣта ся можѣа, — сказавъ Микѣта, котрѣй сильно передѣрогъ та-лишь того и бѣажѣвъ, щобъ на лѣчи розгрѣти простѣужѣе тѣло.

Василь Андрѣичъ побѣшовъ за старымъ въ сѣтѣлѣцю а Микѣта вѣхѣавъ въ отворѣи Пет-русьмѣ ворота и побѣа его вѣзѣзѣи въпрѣ-дѣвъ конѣ подѣ дахъ шѣлы. Шѣла була грубо навѣзѣна, томѣ высока дугѣ зачѣпила за пере-кладѣну. Уѣвѣи вѣже на перевѣдѣнѣи кури азъ когѣтомъ зааѣлакали якѣсь недовѣлено и задрѣбѣтали лапѣами по передѣладѣнѣи. Стѣр-жѣнѣи вѣдѣи, тѣпѣючи по замерзѣлымъ навоѣмъ, метѣуѣвъ на бѣи. Собѣа, видѣо молодѣа, от-чѣйдушно свѣзѣаѣа, азъ страхѣмъ и зѣбѣсто

дѣзѣвала на чѣужѣо. Микѣта поговѣрѣвъ зо-вѣмѣа: зѣвѣнѣвъ ся передѣ курѣи та вѣхѣмѣ-рѣвъ, що большѣе вѣже ихъ не и турѣуе; дѣрѣ-вавъ вѣдѣамъ, що дурно полохѣають ся, сѣмѣи не знаѣючи чѣго; а пѣсѣка зрозумѣювавъ тогдѣ, азъ прѣзѣауѣвавъ конѣа.

— Ось такъ и гарѣо будѣ! — говорѣвъ Микѣта обѣрѣпуѣючи азъ себе сѣтѣгъ. — Ажѣ захѣлѣтуе ся! — промовѣвъ до собѣаи, — будѣ азъ тебѣ! будѣ, дурный, будѣ! лѣшь себе не по-новѣшь... Не вѣдѣѣтъ, сѣмѣи.

— Та се, азъ то кажѣтъ, три домашнѣй радѣнѣи, — сказавъ парѣбѣаѣвъ, зѣтягаючи свѣзѣною руѣкою подѣ крѣвѣлю сѣнѣи, що лишѣ-лись були на двѣрѣ.

— Се-бѣ то якѣ радѣнѣи? — спѣтавъ Микѣта.

— А такъ азъ Пульсѣмъ надѣруковано: зѣлѣдѣи подѣграѣае ся до хѣты, собѣаа лѣае, зна-чѣтъ: не позѣхай, гѣда! Кѣгутъ пѣае, значѣтъ: вѣставѣи! Кѣтъ мѣе ся, значѣтъ: дорогѣи гѣбѣи, прѣготовѣвъ ся угѣститѣ его, — говорѣвъ парѣбѣ-чѣвъ уѣмѣхѣаючи.

Петрусь буувъ писѣмѣнѣмъ и знаѣвъ майже на памѣтъ одѣаѣку, яку мѣавъ, чѣтанѣу Павѣ-сона та любѣвъ, особливо коли собѣа трошѣи лынуувъ, азъ пѣаѣвъ, наводѣти азъ нѣмъ высѣаы, котрѣ заѣаѣались ему водѣповѣдѣными до обѣа-вѣнѣи.

— Оно справдѣ такъ, — сказавъ Микѣта.

— Прѣдрѣгли мабуувъ, дѣдѣчѣу? — спѣ-тавъ Петрусь.

— Не безъ того, — водѣрѣвъ Микѣта. И она побѣшла черезъ подѣбѣра и сѣнѣи до свѣ-тѣлѣцѣи.

(Дѣлѣше будѣ.)

Виходить у Львові що дня (крім неділі і руских свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток "Бібліотека найзнаменитіших повістей" виходить во вторник, а во вторник і п'ятницю на чергову редакцію в Давою.

Передплата і інсерати приймають: у Львові Адміністрація "ДБЛО" ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Карла Людвіга 9, і А. Ольшанського ул. Килинського 2, — в Ярославі Л. Крижановський; — у Відні: M. Dukes, I. Wollzeile 6-8; Rudolf Mosse I. Seilerstätte; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; в Франкфурті і Гамбурзі: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на "ДБЛО" і належність за інсерами платити у Львові.

ДБЛО

Передплата на "ДБЛО" з літер. додатком в Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 гр. на цілий рік . . . 24 гр. на пів рік . . . 9 гр. на пів рік . . . 12 гр. на чверть року 4 гр. 50 кр. на чверть року . . . 6 гр. у Львові: на цілий рік . . . 16 гр. на пів рік . . . 3 гр. на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 кр. Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вставляють ся лише на попереднє застереження. — Рекламі неопечатані вільні від порти. Поодинокі числа коштують 8 гр. а. в. Оголошення вставляють ся по ціні 10 гр. від одного строку інсерації або 50 кр. в місяць а в рубриці "Надскакані" по 25 кр. а. в. Подарки і інші консеки приватні числять ся по 15 гр. від строку.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Зь Загребу доносять, що розлад в сторонництві Старчевича, який настав був кілька місяців перед смертю голови сторонництва, вбачає таки устав, а споряди сторони погодили ся і скликають на день 8. с. м. вчє до Загребу, щоб тую агоду подати до відомости і затвердження всего сторонництва. Пригадати треба, що день 8. с. м. є головним днем угорської потемниці. Того дня відбуває ся з великою вишавкою спільне засідання обох палат угорського парламенту в новій палаті при участі всіх архієпископів, що суть членами палати магнатів. Того дня відбуває ся похід з парламенту на замок королівський в Буді, де угорському королю (хорош Боже сказати: "цесареві!") віддавати будуть поклони. Отже на той самий день скликає до Загребу вчє Хорватів заповідати ся дуже величаво. В два дні пізніше, 10. с. м., припадають сотні роковини уродив хорватського поета Антона Михайловича, автора хорватського народного виму "Ліпа наша домовина". Той день дасть Хорватам певно також нагоду до патріотичних обходів. Отже-ж так будуть Хорвати обходити мадярське тисячліття.

В угорському сеймі поновилась ся дня 3. с. м. загальна дебата над законом о перевіряванню сеймових виборів. Між іншими бесідниками забирали голос п. Ургов і Кошут. Ургов годить ся в засаді на той закон, але заповідає поправки. Відтак ударяє на правительство, що оно за слабо водинає віднесені напасти. Кошут теж годить ся на закон, але заявляє ся против загального права виборчого; він радь признати се право лише тим, що уміють бодай читати та писати. — При голосованні прийнято закон загалом і постановлено приступити до спеціальної дебати над ним. Слідуюче засідання відбуде ся аж 10. с. м.

Köln. Ztg. довідуює ся з Москви, що цар на вчє о нещасті на полі Ходань євмі хотів застановити всі торжества а передовсім відважати своє заповіджене прибуте на бал, що того дня мав відбутися в французькому посольстві. Але високий державний вдал ся в рчє, в особливому міністер справ заграничних наставав за те, що з політичних причин доконче треба цареві поїхати на бал до французького амбасадора. Пішучи о причинах Ходаньської катастрофи, каже той самий дописувач, що торбиня в дарунках розкидані не на збиток, а нарештє в той цілі, щоб народ спонукав до грабежів дарунків та поховати та ким способом коначь обманство, яких допущено ся при доставі тих дарунків.

Д. 2. с. м. була царська пара на обіді у австрійсько-угорського амбасадора в. Ліхтенштайна. Всі салі були мов засіяні цвітками, що коштували тисячі. З уваги на недавній сумний випадок в лануючій домі австрійській відбув ся обід тихо. До стола засіло 82 осіб: царська пара, вел. князь і княгиня, князь Неаполь, румунський владський престолу і наш князь сторонний, кн. Лобанов, гр. Каппель, гр. Менсдорф, гр. Форґач, в. Фіртшенберг і в. Обід не мав ніякого характеру політичного, тоєстє не проголошувало жадних. Цар і великий князь були в мандурах своїх австрійських полюбів. Царська пара забавляла до 9 1/4 год. Обіда царя змішавши мундур, поїхав на бал дворянства.

Дня 3 с. м. перед полуднем поїхала царська пара до Троїцького монастиря, де забавили до полудня і була на обід у шатро-полити в его келі. — В неділю місто угорське на свій кошть заложу войскову. Кождий жовтєр дістане 40 копійок, пугар майоліковий, таріль, миску і ложку з гербом Москви. На обід дістане юшку, кашу, пів фунта шини, пироги, три чверти фунта м'яса, орїх, медяники, варене (конфекти), горішку і пиво або мідь.

Болгарський князь Фердинанд має з Москви удати ся на виставу до Нижнього Нов-

городу, де забавить 6 днів; опісля з поверотом до дому вступити може до Букарешту. — Чорвогорський князь вїде з Москви дня 8 с. м. на Одесу до Царгороду, де забавить також 6 днів в гостях у султана, а опісля поїде до Бєлґраду.

В італійському парламенті підє конець засідання дня 2 с. м. вчє п. Принеті з 10 товаришами таке запитанє до президента міністрів: "З якими чувствами задивляє ся правительство на великодушну постанову св. отця в справі наших полонників?" — Президент міністрів Рудіні відповів: "Правительство може милосердний вчинок папи повтати лише з вдячністю. Поважам, яке правительство завжди мало для св. престолу, збільшає ся тепер чувствами, котрі походять з серця. Ми вдячні папі за те, що він, хоч на такім визначнім становищу, так хорошо зазначив свою любов до вітчизни." — На те сказав ще п. Принеті: "Нашим запитанєм хотіли ми викликати справді таку відповідь, яку ми почули, і з радістю приймаємо до відомости. И ми переняті тими словами, що і правительство, чувствами поважана і признана для папи, котрий в так болесній для нас хвилі так троякою оказав свою любов до італійської вітчизни, хоч его ідеально високе становище ставити его по-над людські справи, страсти і спори."

Однє париский дєвняк видобуває зь порохів якісь давній договір французького короля Людовика Філіпа з дідом Меліка, тогдшнім королем Шот. В першій артикулі того договору каже ся, що король абессинський висказує надію, що з уваги на спільність віри Франція в разі війни Абессинців зь могомеданами буде ворогом короля Шот уважати за своїх власних ворогів. Артикул третій признає Французам зашешалити в Шот першенство передь підданими абессинськими в всякій праві, якій лише можна надати чужинцям. Згаданий дєвняк, пригадуючи той договір, каже, що тепер, коли уцалений договір Італія з Абессинією стратив свою силу, повинна Франція своєму давньому договору привертати его свідетє. — Отж та і нагадала баба, як дєвчинею була!

Грецький посол в Царгороді кн. Маврокордато обговорював дня 2 с. м. довго зь турецьким міністром справ заграничних положення на Креті. Новий губернатор Крети, генерал Абдулах паша, родовитий Черкєз, уходить за спосібного і енергичного генерала, такж що Порта надє ся, що ему удасть ся скоро придушити ворохобню. Абдулах паша має заходню част Крети обсадити десятима тисячами войска і оголосити там стань облоги. Порта выслає також кілька кораблів на Крету.

Зь Каира доносять, що дня 2 с. м. умерло там 35 осіб на холєру, а в Александрии і інших місцевостях 48. В Каїрі находить ся 162 недужих на холєру. Відьверсия доси занедужало там 3030 осіб, а зь того умерло 2523. — Зь тон депеш довідуює ся Европа вперше, що в Єгипті вже відь девяти місяців паує холєра; тимчасом перша вчєт суди прийшла о тїм лєдо передь кількома тижнями. Очевидно укрити ся в Каїрі так довго передь свѣтом; аж тепер, коли пошест не тільки не перестав але може навіть збільшав ся, рішенось дати о тїм знати Европі.

Бюджет країв окупованих.

Спільні делегації розглядають що року також бюджет країв окупованих, затверджуючи прелімінарь видатків і доходів, уложений міністром п. Калляєм. Сего року назвѣт цїсарь зазначив зь своїм престольній промовою, що бюджет країв окупованих вказує рівновагу — тож і всяка честь для адміністраторів снх країв. В тій кєстї пише чєска "Politik" ось як:

"Босанський бюджет, вказуючий після послѣднього прелімінаря 18 мільонів видатків, — се справді конституційна спеціальність. Правительство в Босні і Герцеговині єсть строго абсолютне, а о заступництві народних, як то свого часу жадано для тепершніх країв окупованих, нема й бесѣди. Але спільний міністер фінансів бар. Калляй, котрий стоїть на чолі адміністрації Босни і Герцеговини, єсть одвѣчальний передь делегаціями. Дотичний законь підняв одвѣчальности цілу дѣяльність адміністраційного кожного міністра. Однє бар. Калляй єсть одвѣчальний лиш за 183.300 гр., котрі спільне міністерство фінансів жадає зь спільним прелімінарем. Его дѣяльність яко державного міністра фінансів єсть мінімальна, бо-ж і ся посада була першєстє вреована лиш за-для того, що — tres faciunt collegium. Его дѣяльність звернена майже виключно на управу правительством Босни-Герцеговини, а за се не обовязаний він до ніякої одвѣчальности. Вправді делегація предѣлає ся босанський бюджет, але в нїм самі лиш голі цифри безь всяких пояснєнь і долучєнь, а делегація не вільна навіть сего бюджету не прийняти до відомости. О замкненню рахунків анї не думати. Правда, що делегація самі ніколи ще не поважили ся доходити свого права, котре нїяким чином не могло бы було вим бути заперечене. А чєйже народи монархії може були бы цікаві знати, як управляє ся Босною, бо они приносять ся до того значно своїми фінансовими силами."

Босна Герцеговина не лиш не платять нічого на спільні видати монархії, хоч користають зь них на-рівні зь іншими краями, але ще й вимагають досить значних причинків. Для Босни ухвалено ся т. зв. кредит окупацийний 3,493.000 гр., звичайні кошти на войско в Босні вносять 3,815.134 гр., павшаль цловий 600 000 гр., а все разом виходить на 7,908 134 гр. Також і землєвнї босансько-герцеговинський, котрі дають 2,300.000 гр., суть побудовані по найбільшій часті на спільні кошти. Однєма активна позиція — се доходи зь ціла в Босні Герцеговині зь квотою 211.000 гр. Зь того виходить, що на окупований край видає ся 7,700.000 гр., отже зь спільної господарчі держави випадає на таку квоту дефіцит, поминувши ще й сю обставину, що край окупований не платять нічого на спільні видати.

Треба замѣтити, що Босна і Герцеговина мають також свій бюджет военний зь мінітурі, зь квотою 1,879.330 гр. Босанська жандармерія коштує 1,619.387 гр., отже майже о пів мільона більше, як жандармерія в Чехії, котра платить рбчо для держави 120 мільонів гр. в податках.

Бюджет Босни Герцеговини, зь порівнянєм зь торбаням, вказує значне збільшенє, бо видати збільшили ся зь 14,388.296 гр. на 18,087.103 гр., а знов доходи зь 14,413.590 гр. на 18,165.680 гр. Між видатками побудуємо першій раз квоту 2 міль. гр. на будову землєвнї, відтак 371.000 гр. на амортизацію дозгу вправного, якій залягає був п. Калляй безь ухвали тїлє репрезентаційних. Внутршняя адміністрація подорожїла о 575.000 гр. Доходи фінансові (податки) підвысєшєні о 1 1/4 міль. гр.

На цілі просвітній прелімінарно 762.000 гр., а се в порівнянє до всіх видатків вносить 4-2%. За ті гроші удержує ся дѣйствитєлі і оду католицьку гімназію, а для православних вивчає ся лиш стіпендія гімназіальній. В Баналуці існує высша школа реальна. Крїм того удержує ся три высшє школи жіночі. Школи народні коштуєть 233.000 гр.

Письмо зь Перемышля.

[Кілька слів про Руский институт для дѣчат в Перемышля]

Брак вихованя і образованя наших руских дѣчат зь дуєх народно руських єсть може і одною зь найважнїйших причинь за слабого і повільного розвою публичного жия

галицьких Русинів. Брак характерів, посвяченя для справ публичних — се видь многих наших мужів, що [як хвалить ся] стоїть на чолі нашого бѣдного народу. Погана за дробними, часто в круг родимого жия вхождачими користами, выступає яко знамя нашого тєсєрѣшого політєк; — добро і вывисєшенє одинач уважає ся за підвигненє чєсти і добра загалу народу руського. Правда, є і у нас людє характеру, але их мало. Причину сего треба добачувати в наших женщинах, котрі [зь незаними выимками] дбають виключно о добро дому свого та своєй родині, а не вважають на добро загалу народу; они то не заохочують мужів своих до жия публичного, ба противно, відтєгають их відь того. Правда, образують ся наш дѣчата не тільки в дома, ходять і до шкіль, але — польських, бо руських на Русь нема. Правда, ходять і до пансіонів, але — польських, бо руських на Русь нема, — ходять та й учать ся про Wandu, Krakusy, але учать ся не зь смаком, бо в дома их до чого нішого напїнали, дух их чого нішого бажав, — ходять в учать ся про św. Ksiądzów, św. Wojciechów та про ині святі особы, про які зь уст законнїкєщє для вѣлєнавать развє чують, про св. Володимєра ніколи, — чують, як побожєній старі "dobrodziejki" навівають на свѣт, де вєсєда тільки "diabeł" і "szufla" ианує та Богу вь проваждєню людєй до чєсти вѣчного перешаждують. Вчєно се сєхачуть молоді дѣчата і вѣлє, хотачим жия і глядчим зь надѣєю на свѣт Божий, стає сумно, а єрцє их, повне благородних почувань, а умь прагнучий знаня і благородних идєй надѣє, — она стає апатичним, они цілком недоволені зь школи, наука не интересує их і они стають зь жатю публичним на всякій випадок не підмогою а радше перешаждою.

У нас на Русь бачать се людє добронь, видать патріоты бравь шкіль руських відповѣдних для дѣчат, та й не заложили рук, а стаули до праці. По довнїх коро-водах та заходах, став з нас вь Перемышля будинок институту для руських дѣчат. Справдїшна палата, якою і високо цєнізований, бльше про школу нїж про вѣйєско дбаючи Янєсєс могли бы повелєчатєсь. Тяжко прїшло до вєзєдєня вь жите сего нашого институту, бо "з" і "ы" мало що цілого вже готового институту не обернули на нї на що, мало що не зробили зь него дѣм чиншєвий, де бы замість Мієрєв просвітєй, може радше темнѣта всевладно панувала... Ба вже коли надѣє наступити вѣшєнь вь жите, хотѣли его нашєй сердєчєй "маєтнї" перемѣнїти на просту Бурсу, хїба на те, щоб польєснїм законнїцям бльше дѣчат до вѣшєваня вь дуєх польєснїх достѣчати. Та, на щастє, правда і свѣтло побїдили — наш институт ставь перворядним вь цілї Галичї, ставь начє-бь всеучилїщєм для наших дѣчат. Хотя противник наш [зь Русинів] оголосили пову абсєнєнцїю, так дѣчат вь институті знайшлоє богато і институт розвивавєсь красєно. Великі труды, які посвячує ся при наущєваню вь институті, приносять прекрасні плоды.

А вже-ж на свѣт мѣсєцї треба заявити сердєчну подяку і признанє Вп. пави Терєш Нєсторєвичєвой, котра, хочє замужна і замужна, богато часу посвячує для наших дѣчат вь институті. Вєкорнєстєно, не для пустєн славы, а чєстє зь патріотизму удѣляє она вь институті науки гри на фортепїані. Наука тая зь-під єн рук, яко скінченєй артистєк, приносєть прекрасні плоды. Доказом сего бувє концерт, який відбудує ся дня 1. червня с. р.; гра молодєньких єлєвок вѣлєх прїсєутних очарувала. Далєше належєть ся подєкє п. профєсорам руської гімназії, котрі прекрасно учать дѣчата вь институті. Не менєе настояєтель і учітєлєк нашого институту вчєнї відповѣдають своїм великій і тяжкій задачі. Но безперєчно найбільшу заслугу для розвою институту положив Впр. о. архіпрєсєнтєр Константин Чєхович, прѣдѣлєтель институту, котрий про его добро і розцвѣт дбає, як про зїєнєцє свого ока. Він і являєсь майже що дня вь институті, выпитуючєсь, чи де чого єе достає, ба і самє начєно о всѣм перєко-нуєсь вь всякому лику заповідєє.

Въ відняку за той спасенный трудъ Вир. о. Константина Чекача устроили въ его честь ученицъ институту вечерокъ для 1. н. ст. червня с. р. яко въ навечеріа его имени. Естрада въ авліа институту була прибрана въ прекрасній цвѣтъ а середѣ нѣхъ видѣли ся портреты Вир. именинника. Въ авліа институту выступили въ прегарныхъ народныхъ строяхъ на естраду. Поглядючи на сей гарный образъ адавало ся, що чоловікъ видѣти прекрасный буетъ живыхъ цвѣтѣвъ. Зъ посередѣ сего букету выступила дробна маленька цвѣтка и проголосила своимъ чуднымъ, немовъ ангельскимъ голосочкомъ пріятне слово въ честь Вир. именинника, по чомъ дѣвчата відсѣпали прекрасне „многая лѣта“. За сѣмъ наступили декламаціи, співы и гра на фортепаніа після уложеной програми. Було се немовъ першій испитъ въ роботѣ въ институтѣ, и испитъ сей випавъ знаменито. Хоть „патріотичъ высокій скалъ твердостя“ и сѣмъ разомъ засвѣтила своєю абетиненцію, то таки гостѣ мѣсцевъ и околищній заповнили простору авліа институту. Концертъ закінчивъ Вир. именинникъ подякою зъ глубины сердца за овацію а відтакъ, наважуючи до навечерія свята рівноапостольныхъ Константина и Глеба, сказавъ: „Якъ св. Константинъ побѣдѣвъ хрестомъ святимъ ворогѣвъ своихъ, такъ то побѣдити въ недалекой будущности просвѣта зъ сего институту темноту, яка розсипувала ся по цѣлой Русі“.

По концерті Вир. п. предѣдатель показувавъ гостямъ уряджене и комнаты институту. Всѣ були очаровані гарнымъ устроєннямъ и ладомъ. Наконецъ оглянули величезный городъ институтскій. Городъ выглядае величаво, якъ справдѣнный паркъ при шалолахъ въ півночно-американскихъ державахъ. Величавіа вѣломбы пообсаджували нашъ дѣвчата прекрасно подобраными цвѣтами. Въ тѣмъ горді мають вашъ дѣвчата прегарну прогулку, а въ лѣтѣ мѣсеце до науки и розрывіа. Институтъ нашъ положеный въ найкрасшій часті мѣста, на підгірью Карпатъ, поміжи красными городами. Городъ институту найвеличавшій въ Перемышлі и додае величезному будинкови институту прегарний окрасъ и маєстатичного виду. Однимъ словомъ — институтъ нашъ єсть дуже добре урядженый, наука въ нѣмъ прозвиздає ся після найліпшихъ планѣвъ.

Участники концерту вышли зъ институту вповніа довольні зъ надѣєю на красну будущність нашего народу, на поправу чорнонашого долѣ. Одно тільки — ученицѣ на такъ величезный будинокъ институтскій єсть за мало. Однакъ кождый початокъ трудный, а особливо у насъ Русинѣвъ, де все свои, вороги або малодуші, боятъ ся нового, хоть и дуже доброго, а волатъ старе, хочъ и лихше... Дѣлать водвѣсваемъ ся до всѣхъ Русинѣвъ доброй волѣ, котрі хотять, чтобы ихъ дочка вышла зъ школы дѣвчатъ образованная та зъ шарокимъ свѣтоглядомъ и рускимъ чувствомъ та чтобы стали до работы на рівні зъ нашими мужчанами для поддѣняння нашего народу зъ всякою нуждою, — нехай посылають свои дочка до вашего вѣрцево устроеного институту. Чимъ больше буде дѣвчатъ, тѣмъ лѣнше буде институтъ розвиватися, тѣмъ менше буде коштувати удержане поодинокомъ дѣвчати, а надто знайдѣсь и немало безплатныхъ мѣсць для дѣвчатъ убогихъ. Дѣвчата збъ всѣхъ есторѣвъ Руси будуть тутъ взаимно познаватися и учати ся за молоду продумувати надъ поправою долѣ своего народу. Тутъ будутъ вырабатыватися чистыя, красныя характеры, буде завлазуватися приязнь взаимна, котра и по за часъ пробыванія въ институтѣ потребае, такъ що дѣвчата и свѣдѣвши институтъ будутъ зъ собою пороумѣватися таковы въ справахъ публичныхъ, черезъ что цѣлѣ ся подкадае до публичного жита и патриотичной работы нашего жѣноцтва. А тогды певно Русь наша не загине, а стане сильна просвѣтою, сильна до бробытоу на рівні зъ нашими цѣлѣзоваными народами.

Олена.

НОВИНКИ

— Брутальность мадарска. Угорскій міністеръ просвѣты Влашичъ выдавъ — якъ доноєть сюда угорскій Русины патриоты — дня 6 н. ст. мая с. р. до ч. 21.171 розпоряджене, котрымъ забороняе все виданя лѣвбѣского товариства „Просвѣты“ въ школахъ на угорскій Русин. А угорско-русскій епископатъ, підъ которого оубѣкою стоятъ народный школы, не только не супротивляе ся тому, але вже и разбѣлае курьенды, въ котрыхъ подпірзе розпоряджене міністра и заборонюе всякій вѣажжоча „Просвѣты“. И все те дѣе ся въ часъ глуму „тысячлѣтіа“ и славетной выставки чи „торгу шматяного“, якъ называють тую выставу въ „Юда-Пештѣ“ давняни антисемітскіи.

— Загальний зборъ Наукового товариства им. Шевченка відбули ся вчера въ комнатахъ „Рускоя Вѣстни“ (почавши водъ годины 3-он до 9-он вечера) після оповѣщеного порядку дневного підъ проводомъ головы товариства п. Барвѣнського а при участіи по-надъ 50 членѣвъ. Заки подано основне справоздане зъ сѣхъ зборѣвъ, агадаемо нѣмъ лише тѣлько: Проектъ-вавий видѣломъ зміны статута зборъ усунули зъ порядку дневного и выбрали для той справы комісію (д-ра К. Левачево, д-ра Ст. Фадана и д-ра Ив. Франка). Головою видѣловъ зновъ п. Барвѣнскій 30 голосами [2-ма по вѣдъ абсолюту большѣсть] противъ 24 голосѣвъ, котрі ушли на проф. М. Грушевского, а до видѣлу ушлиши п. Ол. Борковскій, Сад. Громницкій, Ост. Мазарушка, Петро Огановскій и Костъ Павловскій, а за заступникоу п. В. Коцовскій и Ив. Коначъ.

— Припоручене „Народной Торговлѣ“. Въ „Вѣстнику Станиславского Епархіа“ зъ 28 цвѣтна с. р. читаемо: „Повѣдомлене о артыкулахъ нахочащихъ ся въ складахъ „Народной Торговлѣ“ потребныхъ для церквей: Слав. Оубѣтъ управляющей товариства „Народной Торговлѣ“ у Львовѣ выѣвъ до Еп. Ординарія промене, въ котрымъ освѣдѣае, що посѣдае въ своихъ складахъ вина природный, кадало, свѣтло и прочіи при богослуженяхъ потребныя артыкулы въ найлучшихъ сортахъ, и просить, чтобы о тѣмъ повѣдомитъ Всес. Священство. Вдовольючи тому прошенію повѣдомляе ся о тѣмъ Всес. Священство зъ тѣмъ, чтобы при закуплѣніи тѣхъ рѣчей для своихъ церквей передъ всѣмъ уважывало складъ того товариства. — Станиславѣвъ 25 цвѣтна 1896. Вѣдъ Епископского Ординарія.“

— Товариство „Руска Каса“ въ Черновцахъ уконституувало ся дня 1 червня с. р. Статуты Рускоя Касы пріяли зборивши члены еп. блос, а водтакъ наступили выборы. До старшихъ выбраны: головою профессоръ и пос. Бротей Пѣтулякъ, заступникомъ проф. Атан. Руснакъ, писаремъ судья д-ръ Василь Дутчакъ, а членами: урядникъ землемѣръ Ив. Голова, о. Адріанъ Добринскій, заступниками же: проф. Серг. Шнейаровскій и учнт. Корнеліа Салабанъ. До комітету надзорного выбраны: начальникъ контролѣры почтовый Ант. Глянскій, ревизиторъ амануенскій Ив. Ронгшукъ, членомъ судья Іліа Семана, заступникомъ проф. Юст. Пѣтулякъ. До рады законовоу належать: д-ръ Смалъ-Стоцкій, радникъ Вол. Ясеняцкій, проф. Вас. Ивасюкъ, проф. Ив. Тиронъ, о. Теодоръ Матейкоу, учитель Ив. Савицкій и редакторъ Маковей. Урядникомъ Рускоя Касы єсть п. Вячеславъ Будзиневскій, бушій редакторъ радикальныхъ издавничѣвъ „Громъ Голосу“ и „Радикала“. До товариства приступило 26 членѣвъ зъ 35 паями на квоту 1400 коронъ.

— Про руско-народный театр въ Тернополі пишуть намъ зъ-вѣдѣтъ: Театръ нашъ вставивъ яко два послѣдній представленія „Хату за селомъ“ — драму перероблену зъ повѣсти І. И. Крашевского и оперу Петра Маскавского „Саваллеріа русіска“. Въ драмѣ „Хата за селомъ“ подієстни мусимо ведоробнано гарну гру павѣ Биберовичевъ въ роли цѣганка Авы. Ся сильно драматичная роль мовѣ-бы для неа сотворена. Охолько чувства и природности було въ ея грѣ, не треба и описувати, бо-жѣ цѣла Галичина знае паню Биберовичеву збъ сцены водъ вѣсімнадцатіи лѣтъ. Інші артисты грали свои роли зовѣсімъ коретно. — Опера Savalleria rustica, творъ молодого италійского композитора, звѣстна цѣлому свѣтови зъ своей красы. Переходячи гру нашихъ артистовъ, мусимо зазначити, что она була зовѣсімъ хороша. Панна Фіцнерова яко Сантуцца выважала ся зъ своей трудной роли водъ кожымъ взглядомъ знаменито и подбила своєю грою и прегарнымъ співомъ усю публику. Гра и співъ панни Радзевичевской (маті Луціа) були рівно прегарны. Ея милозвучный, чистый альтовый голосъ лунѣвъ сильно по просторій сали театральній, а мы мали нагоду побнати не першій разъ, что маємо передъ собою не абы-яку силу співочу. Панна Степановичевна була хорошою Людею, а павѣ Ольшанскій добрымъ Альфюмъ. Роль Туріда гравъ п. Григоровичъ дуже добре и атакувавъ знаменито высокій тонъ сѣи партіи. Рівно-жѣ хоръ співавъ прегарно свою задачу. А оркестра театральна, скріплена войсковою музикою підъ батутою молодого капелъника театральнаго п. Косака, выважала ся зъ своего трудного завданя такъ гарно, что лѣнше и жадати годѣ. — Выставою Savalleria i zakončivъ нашъ театръ свои выступы въ Тернополі. На жалѣ, черезъ цѣлый часъ перебуваня театру въ Тернополі ані доохрестна ані мѣсцевая публика [крѣмъ оо. Вол. Громницкого и Чайковского, судѣвъ Гриневецкого, Мыдловского, котрі були на кожодѣмъ представлѣніи] не водвѣснѣла до рускоя сцены такъ, якъ бы належало. По большій часті сали театральна свѣтила пустками, хочъ артисты наші все вѣдано вывазували ся зъ представлѣній. Нѣмъ [с. е. въ пятнадцатіи] опускае дружина театральна Тернополь и выѣдѣтъ на вѣльванѣть гостинныхъ выступѣвъ до Тернополя. Проходячи на сѣмъ мѣсци нашихъ артистовъ въ шаславу дорогу, бажаемо нѣмъ зъ цѣлоу сердца, чтобы въ новѣмъ мѣсци свои гостинны знавала дѣлшого насвоего повождѣня, нѣжѣ у васъ. — Л. І. Н.

— Зъ Бережанъ пишуть намъ: Заповѣдженъ тутъ на ревъ 2 червня с. р. вечерокъ музикально-вокальный въ память 300-лѣтнього ювілею уніа берестейской відбувъ ся після програми, при участіи около 300 слушателѣвъ, отвореный о. дек. Кордубою одѣтнимъ до хвалѣ выступнымъ словомъ. Оцѣнене поодиночкѣвъ продукцій програмы похвалою знатокамъ, свѣажу лише, что цѣлѣсть выпала гарно, а правдыи энтузіазмъ выклѣла майстерска гра

на скрипцѣ о. Б[арановского], соловый співъ п. Ш[уманского], декламація п. Б. [Дешного], а вѣдѣмъ вечерка буетъ водѣтъ о уніа о. Ом. Дудровича. Вѣдѣтъ сей за-дѣа своего перевѣденя въ дуѣ патриотичномъ рускимъ-католическимъ подобавъ ся всѣмъ тѣмъ дуже, что по довготривалыхъ оплескахъ посылались гратуляціи о. прелегатови. — Одинъ зъ участників.

— Зъ галицкою педагогіи. Въ газетѣ „Szkołnictwo“ читаемо таку цѣкаву новину: Въ польскій чтивѣтъ ч. III. для школъ народныхъ сказано, что наибольше похочае забобонныхъ людей сова-рѣдѣка, котра выдѣае голосъ подобный до слова „rójdz“. Въ руской чтивѣтъ при описаню совы сказано, что сова выдѣае голосъ подобный до слова „вуммо“. Въ одній школѣ по обробленю тѣхъ обохъ уступѣвъ, заступуе наразѣ одна цѣкавыша дѣтина учителя: „Просту пана учителя, чи и сова нѣжѣе кричить по польскы, а нѣжѣе по руску?“. Зѣка учитель всѣмъ дѣти водповѣдѣе пояснене [хочъ лѣдѣа чѣ бы выѣвъ се зробити] водѣвае ся иншій школяръ: „Та се, просту пана, даѣ совы: польска и руска!“ Ся цѣла пригода має бути правдою.

— Курсь кутя коней. Дирекція ц. к. школы ветеринарній и кутя коней у Львовѣ подае до вѣдомости, что другій шестимѣсячный курсъ кутя коней водбуде ся въ сѣмъ роцѣ въ часѣ водъ 1 липня до 31 грудня 1896. Ковальскій челядникъ, что хотять записати ся на той курсъ мають зголосити ся найдальше до 3 липня лично въ канцеляріа дирекціи при ул. Кохановского ч. 33 въ годинахъ водъ 10 до 12 перѣдъ полуднемъ и предложити: свѣдоцтво окбаченоу зъ добрымъ поступкомъ школы народной, свѣд цтво вызволеня та бодѣа двѣлѣтнйоу правтѣи челядничоу.

— Вѣдѣнска академіа наукъ водбула ондѣи засѣдане підъ проводомъ заступнича куратора д-ра Штремавра. Вѣдѣтъ секретаръ генеральный Губеръ адѣвъ справу зъ дѣяльности академіи и присвѣтитъ агаду памяти арх. Кароля Людвига. Подѣвъ до вѣдомости, что цѣсаръ затвердѣвъ довершеніа выборы після котрыхъ Арнаѣ ставъ президентомъ, Едвардъ Зісѣ вице-президентомъ, Губеръ генеральнымъ секретаремъ, а радникъ двору Ганъ секретаремъ академіи. Заступникъ куратора Штремайръ ще разъ спомянуѣ пов. арх. Кароля Людвига, та повѣдомѣвъ, що нагороду имени Грілларпера признано Герардоу Гауптманову за драмѣтъ Hannelle's Himmelfahrt, а нагороду им. Бавмартнера подѣлено мѣжѣ пп. Лаварда въ Ахенѣ и проф. Рентгена у Вірцбургѣ за труды на поли розсѣдѣвъ лучшѣхъ катодныхъ.

— Противъ „соколовъ“ зъ Галичины, что намірѣли взяти участь въ зѣвѣдѣ польскихъ „соколовъ“ устроєванѣмъ 15 и 16 н. ст. серпня въ Познані, выступили досѣтъ ворожо тамошній власти. Именно тамошній управитель полиціи Натугіусъ заявивъ, что вѣльно прѣбути „соколамъ“ зъ Галичины до Познаня, однакъ всего лишь пѣтѣмъ, та и то можуть они бути выдѣлені, сли котрый зъ нихъ покаже ся невыдѣльнымъ [lästige].

— Зъ порядковъ по нашихъ почтахъ. Мѣщанинъ зъ Любачева А. Пука оголошуе прилюдно таку пригоду на почтѣ въ Любачевѣ: „Дня 3 н. ст. червня зайшовъ я о 11. годинѣ зъ-рана на почту, чтобы водобрѣти по-

сылку. Експедиторка казала менѣ пождѣти. Повній три чверти годины ждаѣа я терпѣливо, а коли я зновъ зажадавъ видѣна послѣднѣа, заявивъа експедиторка, что „już po urzędowej godzinie“ и водправила мене зъ нѣчимъ. На се в у мене свѣдѣа и я сѣмю запытати дѣсеа: чи знае она о того рода свѣа-рекцію почтъ: чи знае она о того рода свѣа-рекцію партій любачевскихъ почтовымъ урядомъ?“

— Дробні вѣсти. Вице-президентъ высшего суда кравого п. Дилевскій вернуѣвъ зъ вѣзѣтаціи судѣвъ, а президентъ того-жѣ суду п. Тхурчинскій выбравъ ся на дальшу вѣзѣтацію судѣвъ. —

Телеграммы „Дѣла“

Вѣдѣнь 5 червня. Архивнаѣвъ Францъ Фердинандъ водѣѣхавъ вчера до Чехъ. — N. W. Tagblatt дѣтала дописъ зъ Москвы, після котроу полковникъ тамошной полиціи обвѣлае страту людіи на поли Ходянекомъ на 5.000. Царгородъ 5 червня. Заступнича державы удали ся до турецкого правительства въ справѣ р орудовъ на Креть.

НА ДОСЛАВЕ

Зміна лѣокажу.

Найдешовшій онкадъ товарѣвъ оптичныхъ и механичныхъ

ВЕНЕДИКТА КОПЕРНИЦКОГО

підъ „Коперникомъ“

перенесеный до нового лѣокажу

при пл. Галицкой ч. 1.

По цѣнахъ найдешовшійхъ зъ великою выборѣю окуляры, пѣкеры, лѣореты, барометры, термометры. — Награмы найкраще и найдешовше. — Устроєна електричныхъ дѣлѣкоу. — Закозѣна зъ провинціи водворотко. Адреса: Оптика Коперницкій Львовѣ площа Галицкая ч. 1. 4185

ЛИШЬ

въ реставраціи НАФТУЛЫ ТЕПФЕРА, улица Трѣбунальска ч. 12, домъ власный, можна достати пощенно вже о годинѣ 8-ой разоу горячій свѣдѣа.

Цѣнникъ.

Печеня вѣпрова зъ калутоу	15 кр.
Сѣвѣанъ легки	12 „
Флячи	12 „
Ножѣа тѣлая зъ хрѣномъ	10 „
Ковѣска зъ хрѣномъ	5 „
Калѣръ	15 „
Обѣдъ зъ абонаментѣ	40 „

Всѣи напитки въ найліпшихъ родахъ по найутирѣнѣйшихъ цѣнахъ; для певности что походятъ зъ мѣи реставраціи, даю водѣбрюющимъ маркѣ. — Найліпшій вина по найдешовшихъ цѣнахъ, почавши водъ 40 кр. літра.

Зъ высокоимъ поважаемѣмъ

72 24—0

НАФТУЛА ТЕПФЕРЪ.

Знае водъ многихъ лѣтъ ц. к. упрѣа. раѣнеріа опіртуу, заосмотрѣа найліпшими приладами ректѣкаціонными найковѣйшійоу системѣ, зѣбрка руму, лікѣровъ и опту

Юліа Миколая Насѣдникѣвъ у Львовѣ

Яковъ Шпрехеръ и С-ка

поручае старѣ польскій силный горѣахъ, дуже добры розоліемъ, лікѣры, румы правдѣвъ зъ Ямайкѣ, якъ такоу найліпшійоу акастіи бравѣи опіциалъи зѣвъ: Нарѣдѣка, Dziennik, Szczytek, Karpatzka, „Дѣбѣль“, Помаранчѣва не солодѣжна, Рѣаѣа, Деревѣака и т. я. горѣахъ упрѣкадѣвалъ и однокѣо правдѣвъ и т. я. зъ нашомъ зѣбрка опрѣвадѣахъ.

Однокѣо жерѣло зъ краю для пп. антикарѣвъ, до побѣраа альпѣгоуи абсолют. и найчѣвѣйшійоу опіртуу, до цѣлѣй лѣннѣхъ зѣблѣгоуи водѣ податку и зѣво оподаткованого. Правдѣвъ опіртууи оцѣновъ найкѣвѣйшійоу, зѣорѣау не шѣдѣмъ, бо не выроблѣвалъи зъ есенціи оцѣновъ.

Складъ для мѣста Львова, ул. Коперника ч. 3 и въ головномъ складѣ водѣ минеральныхъ І. Нолдѣа, улица Кароля Людвига ч. 29. 4912 223 -104

Александръ Царевичъ

артистъ-маляръ

[въ Кобилѣволахъ п. Яновъ коло Теребовлѣ]

по доволѣтній практицѣ въ краю и за границею пріямае водѣ вѣлькихъ лѣтъ всѣ въ оубѣахъ церковныхъ штуки входѣащій працѣ, а именно: маліе церковныя образы до иконоствѣвъ и престолѣвъ; пріямае рѣзбарскіа работы після власныхъ планѣвъ у всѣхъ жадаемыхъ стилѣхъ, вразѣ зъ половоченемъ; маліе стѣны церковъ и т. п. Крѣмъ того выгодуѣае портреты зъ фототграфіи и зъ натуры. Подімаючи ся всѣхъ работѣ по дуже умѣркованыхъ и пріятныхъ цѣнахъ, а выконуючи все якъ найоубѣтнѣше, въ доказъ чого предложити може свѣдоцтво и похвалѣный писѣма, має вѣль повну надѣю, что Всес. Духовенство зѣтѣмъи сѣбѣ ласкаво его адресу. 36 29—?

САССОВЪ коло ЗОЛОЧЕВА

Завѣдене водолѣчничѣ

підъ управою д-ра Гната Мазанка

буде отворене дня 1 н. ст. червня 1896.

Влѣншихъ поясненѣ удѣлае зарядѣ. 130 11—15

Безъ конкуренціи

єсть нѣй складѣ истѣующій водъ р. 1848 и тѣмъучій ся водѣ сего часу великою симпатію. Дѣлѣаю поручаю мѣи обильный складѣ одѣлѣвъ мужѣскихъ и хлопчатыхъ, пальтъ мужѣскіи и хлопчаті, якъ такоу одѣаи дѣтѣи и униформы. Рѣаѣвъ позволаю сѣбѣ поручитиѣ Веч. Духовенству яко опіциалъи зъ робѣю сурдѣтѣвъ, расѣа и т. д.

Замовленя після мѣтры выгодуѣають ся въ найкоротѣмъ часѣ якъ найгарнѣйше.

Дѣауючи за дѣтепорѣшійи зѣгляды пишущѣ 4096

Зъ поважаемѣмъ

Давидъ Шарцвальдъ

у Львовѣ, площа Капітульна ч. 3.

Машины американскій до робленя лѣдовъ емоности

1 2 3 літр.

зѣ корб. зѣ горы 475, 550, 650 зр.

зѣ корб. зѣ боку 6—, 7—, 8—

Зѣлѣаа кутѣ до андрудѣвъ, штука зр. 5—

поручае Петро Хшонстовскій, торговля зѣлѣаа у Львовѣ, площа Капітульна 1 (напрѣтивѣа катѣдри).

Зоологія

на низшій класи шѣи середнихъ.

Написавъ Иванъ Верхратскій. Цѣна 1 зр. 30 кр. а. в.

Д-ра Осипа Роста-тиньского

Ботаника шкільна

на класи низшій.

На языкѣ русскій переодѣжѣ Иванъ Верхратскій. Цѣна 70 кр. а. в.

Обѣ тотѣ книжѣи може достати въ книгари Старопѣтѣрѣйскій або у самого автора. Замовляючиѣ у автора що-найменше пять примѣрниковъ Зоологіи або десять примѣрниковъ Ботаники выслѣае ожаданій книжѣи въ прѣтѣзѣ двѣхъ нѣмѣвъ. Порто оплачуѣ авторѣ.

При закупнѣ товарѣвъ просимо покликуватися на нашу часопис.

ДѢЛО

Выходитъ у Львовѣ що дня (крѣмъ недѣль и рускихъ святъ) о 5-тій годнѣ по полудни. Литературный додатокъ „Библиотека найзнаменитѣйшихъ повѣстей“ выходитъ во вторникъ, а во вторникъ и пятницу на перемѣну рамокъ въ „Дѣло“.

Передплата и инсераты принимаются: у Львовѣ Администратія „ДѢЛА“ ул. Баторія 24. Центральное бюро ополоненъ ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Кароля Людвига 9, и А. Ольшевского ул. Килиньского 2; — въ Ярославлю Д. Крыжановскій; — у Вѣднѣ: M. A. Dukes, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Seilerstraße; F. A. Richter, Nibelungenstraße 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; Вѣ Франкфуртѣ и Гамбургѣ: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „ДѢЛО“ и наематѣсть за инсераты платитъ у Львовѣ.

Передплата на „ДѢЛО“ зъ літер. додаткомъ

въ Австріи: на границѣ: на цѣлый рокъ . . . 18 ар. на цѣлый рокъ . . . 24 ар. на цѣлый рокъ . . . 9 ар. на цѣлый рокъ . . . 12 ар. на цѣлый рокъ 4 ар. 50 ар. на цѣлый рокъ . . . 6 ар.

у Львовѣ: на цѣлый рокъ . . . 16 ар. на цѣлый рокъ . . . 3 ар. на цѣлый рокъ . . . 4 ар. на цѣлый рокъ . . . 1 ар. 35 ар.

Редакція, Администратія и Экспедиція подъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вставляются лишь напередне застереженіе. — Редакція неоплачиваетъ вѣдомъ порту.

Подписка членомъ коштує 8 ар. в. в.

Оголошенія зъмысли принимаются по цѣнѣ 10 ар. вѣдомъ стрѣчки инсератомъ або въ мѣсцѣ а въ рубрицѣ „Надбавка“ по 25 ар. в. в.

Подѣлки и инші доносенія приватныя числятся по 15 ар. вѣдомъ отплатѣ.

Письма зъ Вѣднѣ.

Для 5 червня 1896.

[Парламентарна ситуація. — Регуляція платѣй урядниківъ. — Промѣны въ Галичинѣ.]

Парламентъ, якъ той неохотѣй але послуханный школяръ, вѣдроблює далѣе свои задачи. Значча часть послѣдъ вже розвѣхала ся (зъ Русинѣвъ е теперъ въ Вѣднѣ Романчукъ, Вахнявизъ, Охримовичъ и Волянъ), инші зовѣмъ не приходять на засѣданя або показавши ся на хвилку утѣкають въ яке менше скучає а приймають мѣсце, въ садѣ засѣданъ пусто, а лише при самѣмъ голосованю, на алармуче даючене президента, збѣгає ся зъ вѣднѣмъ сторѣнь погрѣбна сотка послѣдъ, — але два разы й тоя не стало, и засѣдане треба бу до передъ часомъ закѣнчить. При томъ вѣднѣ „партия державны“ повнѣя свою службу далѣе: недобити якую консервативного голосують все безусловно за правительствомъ, такъ само „коло“ польске и майже все такъожъ нѣмецка лѣвица, котра, хочъ знає, що умерти муситъ, а не може здобути ся въ толькѣ еверѣ, щобы умерти смертю честною. Польске „коло“ дало передъ тыжднемъ обѣдъ въ честь п. Давида Абрамовича, щобы почтати его заслуги около довершеня податковѣхъ законѣвъ, користныхъ, якъ звѣстно, передѣсьмъ для властителей большон повѣлости; на томъ обѣдѣ були й присутны тоды въ Вѣднѣ члены „русского клубу“. Молодо Чехи мѣркують, що можуть бути наразѣн на заклады певнои уступчивости супротивъ правительства, длатого позавчера за дрѣбну справу нѣмецкихъ легитимаций наробили крику, щобы показати свою неустаную оппозицію. Англичанѣмъ нагляднымъ внесенымъ и бесѣдами Люетера противъ Мадарѣвъ дали доказъ, що досе не дали ся авѣ уласкати авѣ заманити. Нѣмецко-католика партия „людова“ въ своѣмъ дальшѣмъ поступованю мало рѣзнятъ ся вѣдомъ консервативного клубу, въ котрого выступила.

Въ справѣ регуляції платѣй урядниківъ рѣшила палата послѣдъ, щобы вѣдальше до 14 дѣтъ по збѣраню рады державной въ осені ту справу взяти подъ наряду. Въ той цѣли комісія бюджетова вѣдбула нинѣ засѣданя, на котрымъ припоручено подкомитетови, для тои справы выбраному, щобы упоравъ ся зъ нею такъ, абы вже третого дня по отвореню сесіи повна комісія могла надъ нею радити. Розумѣе ся однакъ, що подкомитетъ не всѣ шѣсть предложѣнъ приготувитъ до того часу, лише предложѣнѣ перше о урядникахъ въ тѣснѣйшѣмъ змыслѣ, а дальшій предложѣнѣ, межнани и справу регуляції контруи, буде при-

готовляти постепенно. Въ першѣмъ предложѣнню заноситъ ся на подышчене платѣй, супротивъ проекту правительственного, для радниківъ двору при найвысшѣмъ трибуналѣ а може и на дрѣбне подышчене для урядниковъ шестовранія. Въ дальшихъ предложѣняхъ покаже ся амовѣрно потреба большыхъ змѣнъ.

Помимо кѣлькоратныхъ пересторогъ въ „Дѣлѣ“ а вѣдальше и въ вынахъ часописныхъ все ще привѣджаютъ до Вѣднѣ селяне зъ Галичины въ тапихъ справахъ, котры толькѣ въ краю у дотычныхъ властей можуть бути залагедженъ, якъ н. пр. за пашпортомъ до Бразиліи, въ процесѣ о грунтъ и т. н. Розумѣе ся, що привѣджаютъ вадармо, стративши лише часъ та грошѣ, а неразъ и компромитуючы передъ вѣднѣскими нѣмцами свой край та свой народъ. Я повтаряю ще разъ, що сказавъ-амъ вже давнѣйше, що священные, учители и вѣдальше кождый, хто стыкає ся зъ народомъ, повиненъ при данѣй нагодѣ перестерѣгати нашихъ селянъ передъ такою безцѣльною мандрѣвою. Именно поступаютъ такъ рускы хлопцы, далеко менше Магуры, котры, если й привѣдуть сюда, то не безъ раціи. Н. пр. недавно были тутъ селяне зъ Краковскаго [у пос. Романчука], за судженъ за переступлене закона о рыболовствѣ, щобы въ дорожѣ лески осягнути дароване або зменшене кары. Противно-жъ рускы селянны въ Надѣрнянскаго привѣхавъ, а властиво въ большѣй части прійшовъ пѣшны, въ справѣ процесу о сѣножатѣ, котрый ще не скѣнчивъ ся а коштує его вже далеко больше нѣжъ сѣножати вартъ; вѣднѣ не прійтѣвъ зъ собою навѣтъ всѣхъ документѣвъ, а зъ его оповѣданя показало ся, що не радывъ ся нѣкого на мѣсцѣ а въ медовѣрчавости свойѣ змѣнявъ неустанно своихъ адвокатѣвъ, черезъ що, розумѣе ся, зовѣмъ не прискоривъ рѣшеня своен справы.

У. С. Поступининъ.

Справы парламентарны.

Вчерашне засѣдане палаты послѣдъ вѣдбуло ся при дуже малѣй участи послѣдъ, а до кождого голосованя треба було ихъ довго екликнувати.

Молодо-ческы послы поставили кѣлька наглядныхъ внесенъ что-до заомогъ для мѣсцевостей въ Чехіи, наведенныхъ элементарнымъ вѣдальше. Всѣ внесеня ухвалено. — Пос. Кайзеръ поставивъ наглаго внесене, щобы правительство предложило ще сен сесіи, якъ было прирекло, провѣтъ закона о вѣднѣваню на рѣчь скарбу непѣднѣныхъ выгнѣныхъ. —

Пос. Гавъ интерпелювавъ въ справѣ новон заборонъ зборѣвъ студентѣвъ вѣднѣскаго университету. — Пос. Штайнвандеръ интерпелювавъ въ справѣ чинной обиды, нанесенои двома офицерами редакторови Kärntner Nachrichten у Вѣлху. — Пос. Соколь интерпелювавъ въ справѣ уживаня ческои мовы на зельзанихъ пѣвнѣчно-ческыхъ.

Наступило пояснене факту зъ попередниго засѣданя. Пос. Люетеръ заявивъ, що англичанѣ не хотѣли голосувати и длатого вышлѣ зъ салѣ, а президентъ цѣлкомъ невѣдопѣвѣдѣно зганывъ ихъ непристѣбѣ. — Хлюмецкы оправдывавъ ся, — але пос. Штайнвандеръ остро называвъ ся на сю вѣднѣ, такъ що ажъ бувъ приклинаны до порядку.

Ухвалено законъ о патентахъ и зачались наряды надъ закономъ о локальныхъ зельзанихъ. — По короткѣй дискусіи закрыто засѣдане, при чѣмъ зновъ поставлено кѣлька интерпелляцій.

Пос. Банявнѣ интерпелювавъ въ справѣ знуцаня надъ войнами и вправѣ войсковыхъ въ недѣлѣ. — Пос. Пернерсторферъ интерпелювавъ въ справѣ самоуправіствѣ въ 30. п. пѣхоты у Львовѣ. — Пос. Гавъ порушивъ справу зельзанихъ листѣвъ фрахтовѣхъ, котры навѣтъ въ краяхъ славянскихъ выставленъ суть лишь по нѣмецк. — Пос. Носке интерпелювавъ въ справѣ пратматки службовои для урядникѣвъ.

Пос. Кайцль поставивъ наглаго внесене, щобы правительство предложило въ осені новы услѣвѣя умовы въ справѣ удержавненя заходно-пѣвнѣчнои зельзанихъ. — Министеръ Гутенберъ заявивъ, що значтѣ ся новы переговоры зъ акціонерами. — Супротивъ сего заявленя ухвалено наглаго внесене.

Президентъ Хлюмецкы заповѣвъ, що палата муситъ ухвалити ще законъ о податку и преміяхъ вѣдъ цукру, тожъ готово бути ще одно засѣдане палаты и на другій тыждѣ.

На нинѣшнѣмъ засѣданю має прійти подъ наряду проектъ закона о караню агѣнтѣвъ емиграційныхъ.

Передъ самымъ закрытѣмъ сесіи внесло правительство проектъ закона о податку вѣдъ цукру та прикладѣе такъ велику вагу до екорого ухвалено сего закона, что ще на другій тыждѣ має вѣдбути ся одно засѣдане палаты послѣдъ для сен справы. Въ мотивахъ правительства сказано, что потреба сего закона вылизна ухвалою вѣднѣскаго парламенту что-до преміи экспортныхъ для цукру. Нѣмецчина, котра веде передъ въ фабрикаціи цукру, подышлена преміи экспортной для цукру, а тымъ самымъ зробила велику конкуренцію австрій-

скимъ цукроварнямъ. Досе була признана кождѣй австрійскѣй фабрицѣ цукру премія по 1:60 ар. за сотнаръ метричнѣй сырого а по 2:30 ар. за сотнаръ рафинованого цукру, вывезеного за границу. На тѣ преміи вызначено загално 5 миліонѣвъ ар. рѣчно. Але что фабрика не вышла (бо не хотѣли) управлыити свою продукцію побѣла пропорціи вѣднѣскаго экспортныхъ, лишь выпроудывали надѣрно цукру на экспортъ, то й вывѣчена квота на преміи не выстала на се и фабриканты не могли дѣстати повнои преміи за кождый вывезеный сотнаръ метричнѣй цукру. Проявила ся гиперпродукція цукру, котра не причинила ся до аниженя цѣны въ краю, лишь до шаленои конкуренціи въ экспортъ. Тожъ щобы подпомогти нашимъ „цукровымъ баронамъ“, подышлена правительство загалну квоту на преміи экспортной о 4 миліонѣвъ ар. (зъ 5 на 9 мил.). Але потребныхъ грошей на покытѣ того выдатку, тои преміи для фабрикантѣвъ, має достатчати [потребныхъ фондѣвъ] misera plebs, бо правительство подышлена равнѣчасно податокъ консумційный зъ 12 на 13 ар. вѣдъ одного сотнара метричнѣй. Зъ подышлена податку консумційного прійде шѣсть миліонѣвъ ар., а что треба 4 миліонѣвъ на збѣднѣн преміи, то лишѣе ся ще два миліоны для министра скарбу въ вѣшени. — Зъ того всего выхѣдѣе такѣ: Австрійскы фабриканты, „цукровы бароны“, будуть могли засыпати заграницу своимъ цукромъ и вытѣмѣти конкуренцію зъ нѣмецкими фабрикантами, але за ту славу австрійскаго промыслу мусѣтъ заплатити ширѣй версты населеня, бо цѣна цукру буде подышлена у внутрѣшней консумціи зъ наслѣдѣвъ вышого податку, наложеного на цукоръ.

Справа поставлена наглаго, тожъ комісія податкова вже вчера надъ нею радѣла. Молодо-ческы послы, котры на кождый способъ мусѣтъ дѣбати о интересъ своихъ цукроварникѣвъ, вырѣдѣвъ застерегли ся принципиально противъ всякихъ преміи экспортныхъ, а ще большѣе подышченю податку консумційного, однакъ вѣднѣи згодѣли ся на провѣтованю помѣчъ для промыслу цукрового зъ такою поправкою, щобы квота бонификацій экспортныхъ выносѣла ажъ 10 миліонѣвъ, се значить, щобы се все, что прійде зъ подышченого податку консумційного пѣшло до кнѣнѣ фабрикѣнтѣвъ а не министра скарбу. — Министеръ Бѣлянскы зацѣтѣкувавъ, что провѣтованный законъ не дуже страшный, бо мабуть буде обовязувати лишь одинъ рокъ, такъ якъ есть надѣя, что въ дорожѣ дипломатичной удасть ся ухвалити преміи экспортной, котры причиняють ся до несоветной конкуренціи. — Послы Штайнвандеръ и Гросъ прома-

Господарь и наймитъ.

Оповѣдане Льва Н. Толстого.

Переклавъ Любомиръ Селаньскы.

IV.

Загорода, въ котору заѣхавъ Василь Андрѣичъ, была одною зъ найбогатѣйшихъ въ селѣ. Свѣя держала пять надѣлѣвъ и вынаймала землю ще зъ боку. Коней на обѣдѣну было шестеро, три коровы, двѣ телчѣны, двадцѣтъ штукъ овецъ. Цѣла родина складала ся зъ двѣдцѣти двоухъ душъ: чотѣри сыны жонатѣ, шестеро внуковъ, зъ котрыхъ одинъ, Петрусь, бувъ жонатый, два правнука, троє сирѣтъ и чотѣри невѣстки въ дѣтѣхъ. Се бувъ одинъ въ рѣдкихъ домѣвъ, що лишѣли ся ще не подѣленными; але вже и въ нѣмъ давно развивала ся глуха, внутрѣшна, якъ завсѣдѣ почата бабами работа неагоды, котра немѣнуcho мусѣла була скоро довести до роздѣлу. Два сыны жили въ Москвѣ яко водовозы, одинъ бувъ у войску. Дома теперъ были старецъ, старуха, сынъ господарь и сынъ прѣхавшій зъ Москвы на празникъ, бабы и дѣти; кромѣ домашнихъ. Бувъ ще гѣсть, сусѣдъ староста.

Надъ столомъ въ свѣтлицѣ висѣла лампа зъ бѣлѣшнымъ дашкомъ и ярко освѣщывала приборы до чаю, бутылку зъ горѣнкою, закуску и цѣлѣны стѣны обвѣшавы образами и картинами. На першѣмъ мѣсцѣ сидѣвъ за сто-

ломъ въ одѣмѣ чорнѣмъ пѣвнѣжущу Василь Андрѣичъ, обсмѣтующи свои обмералѣ вусы и оглядаючи кругомъ людей и свѣтлицю своими выпуклыми ястребиными очима. Кромѣ Василя Андрѣича сидѣвъ за столомъ лысый, сивобородый старецъ-господарь въ бѣлѣй, дома тѣланѣй сорочкѣ; поручъ него въ тонѣй перкалевѣй сорочкѣ въ здоровенною епаною и плечистѣй сынъ, що прѣхавъ зъ Москвы на празникъ, и ще другій сынъ, широкоплечій, старшій, що господаривъ дома, и худѣй, рудѣй мужикъ, староста.

Мужчины, выпивши и закусивши, что-вно забрали ся пѣти чай а самоваръ уже гудѣвъ, стоячи на помѣстѣ коло печи. На полѣжахъ*) и на печи выглаждали дѣти. На постѣли сидѣла баба надъ колыскою. Старуха-господѣня зъ лицѣмъ покрытымъ у всѣхъ напѣрахъ дрѣбными морщинами, котры зморщили навѣтъ еи губы, доглядѣла Василя Андрѣича.

Въ той хвилѣ, коли Микѣта входивъ въ свѣтлицю, она налившѣ горѣвки въ чарку зъ грубого сѣла, подавала ея Василеву Андрѣичу.

— Не погорди, Василь Андрѣичу, не гѣдитъ ся, треба выпити въ здоровѣе, — свѣдѣвъ старецъ.

Вѣдъ и запахъ горѣвки сильно заморочили Микѣту, особливо теперъ, коли вѣдъ перемерѣвъ

*) У руссѣйскихъ селянъ прибѣгаютъ до стѣны рѣдъ широкихъ полицъ до сѣны для дрѣбнѣйшихъ членѣвъ членѣной родины, подобно якъ для подорожнихъ на корабли. Така полицѣ зовѣ ся „полѣтъ“. — Л. С.

и втомивъ ся. Вѣдъ нахмурился и обгѣрѣпавши шапку и кѣтавъ зо снѣгу, станувъ передъ образами и мовѣ-бы не выдачи нѣкого, три разы перекрестивъ ся и поклонивъ ся передъ образами, потѣмъ обернувшись до господаря-старца, поклонивъ ся напередъ ему, потѣмъ вѣдѣмъ сидѣвшимъ за столомъ, потѣмъ бабамъ, що стояли коло печи, и промовляючи: „Зъ празникомъ!“ взявъ роздѣгати ся, не двѣлячыся на стулѣ.

— Ну а засѣнѣвъ же ся ты, дѣду! — сказавъ старшій братъ, глядачи на обдѣлене снѣгомъ лице, очѣи и бороду Микѣты.

Микѣта знявъ кѣтавъ, ще разъ обгѣрѣпавъ его, повѣсивъ коло печи и пѣдѣйшовъ до стола. Его такъожъ частували горѣнкою. Була мѣнуcho тяжкои борѣбѣ; вѣдъ мало-что не взявъ чарки и не вкинувъ въ ротъ оживляющѣй свѣтлой мѣроты; але поглянувъ на Василя Андрѣича, агадавъ присягу, агадавъ пропѣтъ чѣботы, агадавъ бѣдѣна, агадавъ сына, котрому обѣщавъ на весну купити коня, зѣтхнувъ и подѣкувавъ за почестѣе.

— Не пѣю, дѣдуко красенѣко, — сказавъ вѣдъ и сѣвъ пѣдъ другимъ вѣнкомъ на лѣвку.

— Чому-жъ такъ? — спытавъ старшій братъ.

— Не пѣю, такъ и не пѣю, — водѣказавъ Микѣта, не подымаючи очей, и позирѣвъ зъ-кѣса на свои вусы и бороду и стягавъ зъ нихъ розмерзѣющы комѣлы.

— Бѣму не можна, — мовѣвъ Василь Андрѣичъ, закусуючи выпиту чарку.

— Ну, то чайку, — сказала привѣтливо старуха. — Ось бѣвъ перемерѣвъ, сердечный.

— Що вы, бабы, зъ самоваромъ марудите? — Готовѣ, — вѣдѣвала молодѣця и, зѣдмухнувши паруючѣй самоваръ, зъ трудомъ донесла его, подѣнала и поставила на столѣ.

Тымчасѣмъ Василь Андрѣичъ розговѣдѣвъ, якъ они аблудили, якъ два разы завертали въ те саме село, якъ блукали, якъ стрѣнули ся зъ пѣными. Господарь давуудѣли ся, поясняли, де и чому они зѣбли ся и хто были пѣны, котрыхъ они зѣдѣвали та учили, якъ треба вѣхати.

— Тутъ до Молчанѣвки мала дѣтѣна доѣде, толькѣ потрафити на скрутѣ въ гостѣнѣ, корѣ тамъ вѣдно. А вы не доѣхали! — мовѣвъ староста.

— Та отъ заночуйте! Бабы постѣлатѣ, — намовляла старуха.

— Равенѣко поѣдете, найкрасѣе буде, — прѣтанувѣвъ старецъ.

— Не можна, братѣ. Дѣла! — сказавъ Василь Андрѣичъ. — Гѣдину занѣдѣвши, рокомъ не наздогонѣшь, — додѣвъ, агадавши за лѣсъ и за купѣвъ, котры могли перебити у него купно. — Дѣдѣмъ либѣнь? — звернувъ ся вѣдъ до Микѣты.

Микѣта довго не вѣдѣдѣвъ, все буцѣмъ занятѣй вѣдѣкуванѣмъ бороды и вусѣвъ.

— Кѣбы лише зновъ не аблудити, — сказавъ Микѣта понуро. Вѣдъ бувъ понурѣй тому, что ему страхъ забѣдѣсь горѣвки, и одно, что могло зацѣтѣкати се бѣжавѣ, бувъ чай, а чаю же не давали.

припоручене, щоб о. Іларію Таминському зв'язати доручив грамоту, в якій стояло: „За ревний труд в душпастерстві і пр.“ дозволяємо Тобі носити крилошанську водзана — „пелернику“ в рукавці“. — Коли висті о тій „декорації“ о. Іларія розвела ся по деканаті, стало народом цілком темою, — ніхто не міг збагнути: зв'язки Еп. Консесторія в Станиславів довела ся о труді о. Іларія. Була догадка, чи не о. декант скальський [бо в тихих случаях Консесторія правильно заступає наперед дотримання деканат] припоручив о. Іларія до декорації, але декант о. М. заінтересований цілком, відповів зв'язкою собі отвертостію і правдою, що „заслуги о. Іларія не перечать, однак мусить заявити, що за декорація наступала без відомости і провадиції декана, безпосередно самою Еп. Консесторією, котра мусить мати важкий причин до декорації.“ Тоді звернено ся до самого о. декората, але і той сказав, що сам не знає, зв'язки Еп. Консесторія довела ся о его труді в заслугах, а лише догадує, що се мабуть стало ся на представленні давнішого его со-трудника, о. Медвецького, бо той ему [декорату] споминав, що коли був недовго при канонічній інституції в Станиславів, за-питував его самі Епископ про поведене давнішого его пароха в зв'язку то, по думці декората, мусить о. Іларія так прихвалити...

По такій виставці рвч стало всім ясно як на долоні. Ага! отже то сотрудник виробив декорацію о. Іларію. А мбгь де-то подумати, що гр. Борковський за мудру, політику о. Іларія після засади: „хто при виборах державі зв'язки панамі, пелернику до-стане...“

Над тою „декорацією“ вивадала ся дня 12. мая с. р. по соборному в Волкбачах в прасування 24 священиків деканат скальського а також [по причині місця] кудренецкого, шарша даскусія о. декана М., о. декана Г. зв. Борцева і самого декората о. Іларія Тиминського. Іменно при обіді заінтересовані о. декант кудренецкий о. декана скальського: що за чудеса дють ся в его [скальським] деканаті, що „сотрудник виробив парохів крилошанську водзана“ а один із парохів вилонив ся зв'язки солідарності в голосу при виборах против інтересів народу, котрий як душпастер повинен всюд і все боронити. Цілий збір загрозив голосним сміхом, бо всі знали, до кого ся півся свідче ся, — о. Іларій побіг в муркотачи щось незрозумілого забрав ся до до-му, а о. деканови Г., на виставі о. Ом. Гиб-бовицького зв. Цгань, відспівано громогласно „многая лѣта“.

Відій та наш Консесторія!

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНИЙ.

Дня 29 мая приймав чорногорскій князь Никола депутатію московского сла-вянского благотворительного общества. Депу-татія вручила князю грамоту, котрою обще-ство именує его своим почестным членом. Князь розвѣдував ся докладно про стан в справу общества і дякуюча приймає грамоту та вручену ему також книгу св. писма.

Кн. Филипп Орлеанскій вернувши до Брюсселі явсь вдового тат забавив; мабуть невгодно ему стало під бачим доглядом бельгійского правительства. Дня 3 с. м. виїхав до Маренбаду. Перед виїз-домъ упрощив собі ще аудієнцію у короля. Аудієнція тривала пів години, і вѣдъ по-чатку до кінця була також королева при-нята, котрому таким чином відано все-го політичне значіння.

В Римі уладили народний товариства дня 4 с. м. на Янікулі обхді на пам'ятку Га-рібальді. Під пам'ятником славного генера-ла промалював Бовіо, величаючи заслуги Га-рібальді для людскости. Коли скінчили, при-вели соціальні демократи свого посла Косту на силу і вѣдлі ему говорити. Коста гово-рив коротко і в ворожів соціалістичні побі-ду, коли собі возмуть за приклад вѣдату і втривалість Гарібальді. Вимахуючи капелю-хами пустили ся соціальні демократи серед гробниць окликів до мѣста, несучи поперед червоу хоругву. Вдала ся поліція і вѣдла сховати хоругву. Пришло до битки, при чом хоругву подерто на шматки. Одного поліціан-та ранено, одного робітника уязнено.

Тон самон дивни виїхав ся д-р Нераціні в Неаполь до Африки; вѣдъ має там збрати каравану, щоб перевезти полове-нам італійським, пробуваючим в Шов, од-дѣж і живність.

На побовиці під Адуку знайдено і хоронять тіла погібших там італійців. Одного дня похоронено 116 трупів, другого

393 італійців а 207 абессинців, що служили в італійській війську; 900 трупів не можна розібрати. бо лежать без оджи а тіло очевидно вже не до погони зблуге. Одѣж з них розграблено.

З Крети приходять дальше тревож-ні вѣсти: Турки граблять і палать одно село за другим; Кретенці знов вѣдвали вѣд-дѣл турецкого войска, що в силі 85 люда завернув ся до Вамосу, щоб забрати вѣд-тамъ повинен там рвч. — Два англійські кораблі прибули на Крету. — Грецький посол в Царгороді заходить ся у Порты, щоб скін-кала на Креті сойм, а заравомъ уяснює, що Греція не наміряє нарушати дотепершню-го урядного стану.

Рухъ вь рускихъ товариствахъ.

На засѣданні головного вѣд-лу „Провѣтъ“ дня 2 н. ст. мая с. р. по-лагоджено слѣдуючі справи:

1. Выдано для емігрантівъ бразилійських на руки о. И. Роздольского [кромѣ давній-шихъ, розданихъ книжкою] 1 великій моли-твенникъ, 10 малыхъ, 1 свѣчникъ і 5 при-мерниківъ коладъ.

2. Принято до вѣдомости писмо новоза-вязаной філії „Провѣтъ“ вь Тосмачі; на за-гальні збори тої філії выслано привѣтне пись-мо, бо делегата годъ було выслати за-для संबа-новеного часу.

3. На господаревѣ вѣче, яке уряджує фі-лія „Провѣтъ“ вь Самборі два 18 н. ст. чер-вня с. р. вызначено 70 ар. для закупи пред-метівъ премійныхъ, а на делегата, кромѣ п. Короля, упрощено ще п. В. Нагорного, дирек-тора „Народной Торговлі“.

4. Принято до вѣдомости: а) справозданя читальні „Провѣтъ“ вь Харків, Уршино, Го-лино, Угорці, Буданові, Буковині, Ізю-мъ, Ізюмъ, Миколаївцяхъ, Млынахъ, Турин-цяхъ, Замѣхові і Сопотині; б) основаня новыхъ читальні вь Довголуці, Залозові і Галахъ; в) заснованя крамницъ при читальні вь Немиро-ві. — Выслано даромъ книжочку до читальні: вь Довголуці вартости 14-14 ар., вь Залозові вь вартости 12-39 ар. і вь Галахъ вь вартости 12-13 ар.

5. Принято 7 новыхъ членівъ.

НОВИНКИ.

Просимо дуже нашихъ Вп. передплат-ників чимъ скорше надіслати за-логости передплатні, бо че-резъ залягане значной суми передплатной каси видавництва такъ вычерпалась, що Адміністрація не вь силі покрывати на-вѣть щоденнихъ выдатків [стемпель і марку]. Інакше мусили-б мы вже вь най-близній часъ здержати высылку кождому, хто залягає вь передплату.

„Посрамили ся!“ Свого часу була помѣ-щена вь „Дѣлѣ“ допис вь Самборі про оублакованіе звѣстного оруженника оруж-ной рады школьной вь Самборі зв. 16. марта 1896 ч. 2011., якимъ тая рада [власно-ще ц. к. староста-Поляк] заборонила місцевимъ радамъ школьнымъ обезпечувати школьні бу-дильни вь нашихъ товариствахъ асеккураційныхъ кромѣ товариства Краковського. Отже нині мо-жемо подати до вѣдомости, що товариство обезпеченіе „Дѣлѣ“ вьнесло противъ того оруженника ц. к. оруженной рады школьной вь Самборі предстване до ц. к. граєвн рады школьной, а тая зв'язки уряд ухвалила згаданий оруженникъ рескриптомъ зв. 2. мая с. р. ч. 10.667, бо після закона „вѣдѣть товариствъ асеккураційныхъ належить полатити місце-вымъ радамъ школьнымъ“, а законъ топати не все ухвалити...

Урядове поведене ц. к. старости Бѣль-ского. Під тымъ заголовкомъ помѣстила Ga-zeta Samborska слѣдуюче писмо:

„Вь громадѣ Яворі (нов. турчанського) загадавъ вѣдѣть Федѣ Капітанъ ожени-ти ся зв. Юстаною Мѣсилью, котра недавно пѣвдовѣ-ла. А що вѣдѣ смерти мужа не мвило шість мѣсѣцівъ, то Юстана Мѣсилью потребувала приписанов §. 120 тымъ закона цивільного приписанов. Дѣкаръ уряд вѣдмовивъ першимъ разомъ диспензу, та ажъ за інтервенцією Лей-зора Краса, шинкаря, удѣливъ ц. к. староста Бѣльський жадаюч диспензы. Мѣсцевий па-рохъ мимѣ сего вѣдмовивъ вѣдчаня за-для пе-репису канонічскихъ та повѣдомивъ про се ц. к. старосту дня 7 мая 1896 р. Староста Бѣльський, хотай ажъ по одержанню вѣдповѣда-рогата, с. в. 7 мая, мавъ право приступити до оголошеня цивільныхъ оводѣй, приписаныхъ §. 2. і в. закона зв. 25 мая 1868 ч. 47 В. з. д., — прибавъ ті оводѣ на таблиці урядовій ажъ 4 мая, отже передъ часомъ, а вѣдѣтъ противъ постанови §. 5. сего-жъ закона впо-ротивъ самовольно безъ уповажненя наміст-ництва тринадцяти річнихъ оводѣй на два дѣй, с. в. до 9 мая. Дня 9 мая виїхавъ ц. к. староста Бѣльський вь концепіюмъ Луцині до Яворі, де заляжав на шабѣ до по-мысѣ агаданого шинкаря Лейзора Краса. По трактатѣмъ шабасовимъ зв. жадама, вѣд-завъ ц. к. староста новожениць, вѣдѣвъ за-прачи кожд до брички Лейзора Краса, поса-дивъ на брачку новожениць і пограбавши ся вь Лейзоромъ Красомъ, побѣхъ до села, де вь хатѣ селянській вѣдбувъ ся обрядъ ци-вільного вѣдчаня. Наочні свѣдѣки оводѣвають,

що ц. к. староста вѣдѣвъ выголосити передъ хрестомъ і двома свѣдками таку саму прися-гу слобуду, якъ вь церквѣ (до чого цілкомъ не мавъ права), а кромѣ того по вѣдчаню на-казавъ повинчанымъ: „щобъ-сте до церкви не-шли по другій слобуді, бо то кримінальна-справа“. Епілоґъ сен справы закінчить ся не-багомъ передъ трибуналомъ самоборскимъ, ко-трый буде рѣшати о правосильности сего су-пружества, заключеного безъ оголошеня опо-вѣдѣй приписаныхъ закономъ. Характеристичне вь тій справѣ й се, що рѣвночасно були вь громадѣ два жандармы та що ц. к. концепістъ Луциній довершено обрядъ вѣдчаня вѣдчи-тавъ хлопамъ, на велику утѣху жиждѣвъ, па-тентъ йосифинський о требохъ церковныхъ, хочъ вь тій справѣ дразлила вѣдсѣла іґа-столѣ не заходала. — За правдивѣсть вѣдѣ-туть наведенихъ фактівъ приймаю повну од-вѣчалність — Корнеліо Чайковскій.“

Свято Божого тѣла у Вѣдні не обійшло ся симъ разомъ безъ демонстрації изъ стороны автосемітѣвъ. Коли цѣсарь і архикнязь виїхали зв. церквѣ св. Стефана і вѣдѣхали вь своихъ каритахъ, рушили такожъ мѣські кариты зв. бурмістѣромъ Штробахомъ і обома виѣбурмі-страми Лютегеромъ і Наймаеромъ. Цѣсарь і архикнязь вѣдѣвъ народъ изъ вѣдѣхъ бѣдѣвъ, знимаючи капелюхи зв. головы. Коли-жъ по-казали ся достойники мѣські, побідали ся ши-рово окликав: „Най живѣ Штробахъ!“, „Най живѣ Лютегеръ!“.

Дальшій самоубійства вь 30. полку пѣ-хоты у Львовѣ. Вѣчера застрѣливъ ся воякъ Фердинандъ Гаузеръ зв. 7. компаниі 30. п. п. Се вже третій случай самоубійства вь послѣд-ній тиждѣ, а шестий вѣдѣ Нового року. Передпослѣднє самоубійство односторонного скот-ника Марцеховского вымаловало вѣдѣлѣ толка о причинѣ самоубійства, а праса львовска недовзначно побѣдела поважній закладъ противъ зачатѣства войскового 30 полку. Власти вой-сковой зарѣдѣли слѣдство а полковникъ Оце-левичъ переслудувавъ товариствъ лок. Мар-цеховского. Заравомъ выслали студенти полі-техніи львовской таку телеграму до послѣдъ Пернерсторфера і Лѣваковского: „Вь послѣд-нихъ двохъ мѣсѣцѣхъ 5 случавъ самоубійства вь 30. п. п. Передѣчера застрѣливъ ся нашъ товаришъ односторонній охотникъ Марцеховскій, выповнюючий собою свои обовязки і загално-любный, вьмѣривъ вь наслѣдствѣ приврѣстей зазнаныхъ вѣдѣ начальства. Просимо доконче заінтересовати мѣистра, щобъ вывѣстила ся та сума подѣл. Надѣмо ся, що вольте нашу оправдану просьбу.“ Якъ доносить зв. Вѣдні, пос. Пернерсторферъ справѣ поставивъ на вѣ-рашній засѣданю палаты послѣдъ, интерпе-ляцію вь тій справѣ. — Для характеристич-ности вѣдѣхъ вь 30. п. п. подає Kurjer Lwowski такий фактъ: Вѣчера на Яновскій выступивъ коло будильку амуниційного ч. 5 воякъ 16. компаниі, Пиличукъ зв. помѣжъ радѣвъ, щобъ налити ся воды. За се ударивъ его кадетъ Ніснеръ вь сей способъ вь лице, що Пили-чукъ упавъ, облитый кровію, на землю. Каде-товъ стало совѣстно, бо для зацѣпканя поби-того вихавъ ему вь руку гулдѣна. — На ко-ждій способъ слѣдство повинно бути переведе-но всесторонно, бо народъ зачинає чимъ разъ го-лосѣннѣе роптати.

Мундуры студентѣвъ, котрі мають бути обовязкові зв. початкомъ сего року школьного, причиняє ся напевно до змѣненя фреквенції вь школахъ середнихъ зв. шкодою бѣдѣйшого населеня, бо вь неодавній гімназії або школѣ ре-альній больша половина учениківъ не буде ма-ти за справити собі мундурѣвъ. „Курієръ Станіслав.“ доносить, що тамошній властѣ школьній обѣщавъ, що на 520 учениківъ тамошньої гі-мназії, 297 не буде вь можности зв. причини великой бѣдноты, справити собі зв. початкомъ року шк. 1896/97 приписаныхъ мундурѣвъ школьных, бо мундурѣ вь Станиславівѣ ко-штує 24 ар. — Добре було бы, щобъ і прочі дирекції гімназіальні оголосили такий обѣще-ня, бо зв. того можна бы було побачити, якою благодатію надѣлѣла насъ правна рада школьна.

„Епідемія вѣдѣвъ“, котрій такъ сильно лютили ся у вѣдѣдній Галичинѣ торѣзъ і передъ двома роками, що не можна було вѣдбути вѣд-ного вѣдѣ. — зачинають теперь проидати ся вь вѣдѣдній Галичинѣ, де рухъ людской проявивъ ся живѣше і тавъ старостамъ краковскимъ вь найшлѣ епідеміи вь трехъ громадѣхъ, де мали вѣдбути ся збори виборѣвъ для выслушаня справозданя позовского посла Франца Вуйци-на. За примѣромъ краковського старосты пої-дуть прочі старосты і будено мати цілу Га-личану „урядово“ заінфекціоновану.

Костѣль вь Таушѣмъ (коло Зальцбургъ) обжрали вь нощі зв. 2 на 3 н. ст. червня. Вы-важено двѣри головной костѣлы і двѣри до за-критіи та забрано чашѣ, дискосы, дарохрані-тельницѣ, выспущуючи св. частицѣ на стѣпѣхъ престѣла. Кромѣ того забрано всю готѣлку зв. ескарбѣмъ.

Выставу і преміюванє худобѣ селянськомъ устроєно стрѣсно-жидачьскій вѣдѣлѣ гал. товариства господарского зв. второкъ 16 н. ст. червня вь Стрѣмѣ а вь середѣ 17-го зв. Жи-дачевѣ. Выставка вь Стрѣмѣ буде получена зв. торговѣ на худобу до розплату.

Огнѣ. Дня 4 с. м. около 4 години по по-лудни выбухъ зв. незвѣстномъ причинѣ пожаръ вь Люблинѣ старѣмъ повѣта чешаньского зв. одної стѣны необезпеченой і при сирѣ-жѣмъ вѣтрѣ полуднево вѣдѣдній зничивъ вь несповна двухъ годинахъ будинки мешаль-ні і економічній больше ажъ 40 господарѣвъ. Мимо наспѣвшихъ пять синаковъ ратунокъ бувъ неможливый. Розлученій элементъ зничивъ до тѣла всего, що ему попадо ажъ до вѣн-ця вь захопленій части села, котрого ціла четверта часть погорѣла. Межи погорѣвшими лишь мала часть обезпеченыхъ, нужда велика. Церковѣ і школа, побитѣ бляхою, не згорѣли.

Дрѣбній вѣсти. Сими днями вѣдбували ся вь парискій академіи наукъ выборы на мѣсто

док. Ал. Діма і скінчили ся безъ результату, бо зв. пѣтьохъ кандидатѣвъ не доставъ ніхто абсолютной большости голосѣвъ. Мѣжъ канди-датами бувъ такожъ Еміль Золя, котрий вже шестий разъ кандидувавъ о мѣсце „безсмерт-ного“, і шестий разъ перепавъ. За шість мѣ-сѣцівъ вѣдбудуть ся нові выборы. — Найслав-нѣйшій тепершній артистъ драматичный, тра-гикъ Ернестъ Россі, померъ зв. Пескарѣ зв. 67-мѣмъ роцѣмъ житя.

Наука штука і література.

„Дѣлѣ хлопскій державы“ — написавъ И. Негребецкій. — Під тавимъ заголовкомъ выйшла VI-та книжочка „Вібіотеки Батьків-щины“, накладомъ п. К. Паньківського, зв. цѣ-нѣ 5 ар. Вь книжочкѣ розказано коротко про-дѣлъ хлопскій державы зв. полудневої Африкѣ: республіку Трансваальску і республіку Оранже-ву. — На 5-ту книжочку „Вібіотеки Бать-ківщины“ печатає ся популярна розвѣдка „Хлопы і хлопка справа“ (передрукъ зв. „Батьківщины“). — Зв. попереднихъ книжоч-кахъ сего видавництва можна ще достати вь друкарні тов. им. Шевченка книжочку 2 гу: Робінзонъ, Чайченка; 20 ар., і 4-гу: Збѣр-никъ оводѣданъ; 20 ар. Книжочка 1-ша і 3-тя розпродані.

Телеграмы „Дѣла“

Вѣдѣнь 6 червня. Вѣчера вѣчеромъ вѣд-хавъ цѣсарь до Будапешту. Нині выѣздить тамъ тушній заступникъ заграницныхъ дер-жавѣвъ.

Загребѣ 6 червня. Выдано вѣдѣвъ, сту-дентѣвъ, що були засуджені за осяну незна-гу угорской хоругви, бо правительство бѣдѣ ся демонстрації зв. нагоды вѣдѣ, скликаного на день 8 с. м.

Римѣ 6 червня. Зв. Масавы доносятъ, що близько побовиці під Адуку знайдено тіло погібшого генерала Дабормиды, котрий вь би-тѣвъ вѣдбувъ було навѣть таборѣ абессинскій, але обѣсла стративши знаєзъ зв. ишнѣмъ вѣд-дѣлами италійского войска і охоруженій Абе-синацами погавъ зв. усею бригадою.

Царгородѣ 6 червня. Вѣчера уязнено вѣдѣхъ вѣрменскихъ урядникѣвъ вь урядѣ телегра-фічній на Перѣ.

НА ДОСЛАНО.

Звѣдѣна льокалю.

Найдешевшій складъ товарѣвъ оптичныхъ і механичныхъ

ВЕНЕДИКТА
КОПЕРНИЦКОГО
підъ „Коперникомъ“

перенесенный до нового льокалю
при пл. Галицкой ч. 1.

По цѣнахъ найдешевшихъ зв. великомъ виборѣ окуляры, ци-керы, льорнеты, барометры, тер-мометры. — Напрасы найдешев-ше і найдешевше. — Устроєно електричныхъ дѣлѣвъ. — За-мѣселѣ зв. промѣнѣи вѣдворотно.

Адреса: Оптика Коперницкій
Львовъ пл. Галицкая ч. 1.
4185

ЛИШЬ
вь ресторани НАТУЛЫ ТЕПФЕРЪ, ул. Галицкая ч. 12, домъ власный, можна достати цѣлокомъ
уже о годнѣ 8-ой рано горячѣ снѣданя.

Почина вѣпрѣвъ зв. калустоу	15 ар.
Сѣканий легка	12 „
Флячки	12 „
Ножка телѣца зв. хрѣномъ	10 „
Ковбаска зв. хрѣномъ	6 „
Кавяръ	16 „
Обѣдъ зв. абонаментѣ	40 „

Всякій напитокъ вь найдѣвшихъ родахъ по най-ушѣрѣннѣйшихъ цѣнахъ; для певности що походить зв. мѣстѣ ресторани, даю вѣдѣбранымъ марку. — Найлѣпшій вина по найдешевшихъ цѣнахъ, почавши вѣдѣ 40 ар. літра.

Зв. выискомъ поважнѣмъ

НАТУЛА ТЕПФЕРЪ.

Найчистѣйша
алькалічна
щавова
ВОДА
жерельна

найлѣпшій напитокъ столовой
и покрѣпляючий

9 (V.)
выпробованный при кашлю, недугахъ
горла, нежнѣ жолудка і мѣхура.

Генрикъ Маттоні, in Giesshübl Sauerbrunn.

КАТРАЙНЕРА
вишнѣва-солодова-кава
естъ
же примѣнѣ до Кави
одинакѣмъ найдоров-

НИНІЕ НАПИТОКЪ.

Достати можна і скарми 1/4 Кави 25 ар.

Просторонъ! По причинѣ безвѣ-рѣннихъ наслѣдковъ прому амер-тати уважъ на оригинальнѣ шкетѣ
изъ мѣсто

КАТРАЙНЕРЪ

128700 ; 128700 ;

ДЪЛО

ВОДЪ СТИШИИ.

Ему внякъ було; вѣтъ обтрясавъ ся, потѣмъ шукавъ батога, що выпустивъ его, коли

Пос. Фітеръ вказавъ на трудности, які завдають емігранти, коли приходять ся їмъ роздобувати грамоти і посвідчення смерті, уродити, ввічати і т. п., що краще ся на чужині. Для того ставить резолюцію: „Визнавши, що правительству, заключити договори зъ тими чужоземними державами, де австрійські емігранти численніше живуть, щоби надіслали автентичні документи тутешньому правительству о случаяхъ смерті, уродити і ввічати тутешніхъ підданихъ.“

По замкненню дискусії промавлявъ пос. Носке контра. Не годувъ ся на пропозиції законъ, бо въ kwestіі еміграційної потреби ширша акція. Не багато буде хісна, коли сей або той безручний агентъ обстане ся до Іваново хати. Акція заграничнихъ агентівъ, вименовъ Іскуп, не підпадає підъ сей законъ. А протівно лха сепаратизація сего закона може легко причинити ся до вельянихъ сепаратуръ. Треба поправити відносини економічній.

Резерваторъ Ір. Пінінскій звинувачує заводи що-до сепаратизації закону, вказуючи, що въ Нимеччані обовязують подбій постанови, а навѣть въ проектъ нового закона карного Ілзера були они поміщені.

Принято провѣтъ закона безъ зміни въ другій і третій читанні та ухвалено дати резолюцію: пос. Фітера та комісії, щоби правительству заняло ся законнимъ управлѣннямъ вестіи еміграційнон.

По ухваленню новелъ до закона карного що-до еміграційнихъ агентівъ прийнято справоздане комісії промисловон о петаціяхъ броварниківъ, щоби не вѣльно було спускати до фляшохъ пива (а продавати пива въ фляшкахъ) тільки гавдлерамъ, котрі не мають концесіи на випивані пива. Комісія предлагала провѣтъ закона після жаданя сихъ петацій.

При кінці засѣданя повідомивъ пресидентъ Хлюмецькій, що салине засѣдане палаты ще на другій тиждень для ухвалення проекту закона о підвищенню податку на цукоръ. Се засѣдане відбуде ся шмовѣрно въ суботу 13 н. ст. червня, если засѣданя спільнихъ делегацій не будуть стояти на перепонѣ.

Письмо зъ Борщівського.

[Градъ. — Декорація мудрого „поліфтика“. — Історія въ окренихъ писаремъ.]

II.

Бѣть при ц. к. староствѣ въ Борщевѣ мужъ, ему же на имя Патлевичъ, „въ читанні і писанні веоантний, логичн і ортографіи не признающій, до всего, що власть велить, неустрашанный, по чину діетаръ, по галецкому звичаю мужиками „комисаремъ“ величанный.“

Минулисть нашого героя прайкратя грубою мракю; відомо тільки, що за-молоду зглублявъ вінъ тайны великон і малон азбуки та чотари хатрї операцій „рахунковости“ і свѣдѣвавъ любовъ вышній нормальній школы. Якъ же відтакъ по перервѣ нашъ герой дойшовъ до вѣку, коли то на чоловіка випирають запяты яко-небудь становиско въ суспільности, бачимо его въ службѣ публичной безпечности; однакъ вінъ єи покинувъ, шукаючи ширшихъ горизонтівъ для своєї амбіції. Коли відтакъ не мігъ нѣгде найти мѣста для своихъ сподобностей [люде такий вибагливий, особливо цивільній], прийняла его въ отвертими руками ц.

к. администрація політична, котра у насъ, зазвичай, умѣє і найоригінальнѣйшій таланты вибѣскавати відповѣдно для добра публичного. Тутъ розвинувъ вінъ широко і пожиточну діяльність на нивѣ „мундації“ рефератівъ і „концентівъ“ політичнихъ і вмѣвъ такъ приподобити начальству, що тоє поручило ему въ сезонѣ польованъ або підчасъ иншихъ важнихъ перешкодъ органівъ концентивъ юридичнію надъ мужиками пбеля патенту зъ 1854 р., а вінъ виконувавъ єи зъ недоробанымъ пѣтизмомъ і ревностію на мужицкій шедрѣ, такъ що ревностъ тота мало не пошкодила его карієрѣ. Ц. к. намістництво, до которого часомъ въ дорожї рекурсивъ доходили політичній елѣбаты нашого героя, уперто везгоджувало ся зъ „вырокама“ Патлевича і тін-жъ висувало. Юридикацію патентову поручено затымъ кому иншому а Патлевича перевесено „для всесторонного образования“ до уряду податкового, де, якъ звѣстно, що хто напише, єсть добре і безпачадно екземплевъ. Одержавши въ такий спосібъ всесторонне образование у всѣхъ напрямкахъ політичній і администрацій, шогъ нашъ герой буті певнымъ, що въ короткомъ часѣ поклоче его начальство на якийсь важный, самостійный „постъ“, де бы его таланты мігъ засіяты въ повнѣмъ блеску. И дѣйство ававъ той не довго давъ на себе чекати.

На 21 марта с. р. велѣвъ ц. к. староста борщѣвскій начальникамъ шѣстьохъ громадъ въ Мѣльничній, а то: Худяковецъ, Устѣ епископскі, Михалкова, Палипча, Горшовецъ і Вѣльховца ставити ся ему до лица въ Мѣльницѣ, куды має якусь иншу ще місію, а коли тін послушно въ канцелярію громадскій въ Мѣльницѣ его ожидали, выслѣнавъ въ переѣздъ до факсону на улицю і безъ дальшого, впрочѣмъ въ Галичанѣ непотрѣбного вступу заявивъ коротко а зрозумѣло: „Вѣдъ 1-ого цѣтвя с. р. надаю вамъ на секретаря Патлевича для всѣхъ шѣсть громадъ, а въ Устѣ буде мати мешкане“ — та й поїхавъ.

Зажурилася по тѣмъ словѣ нашій начальники дуже, бо не чули на собі нѣякого грѣха. Писарѣ у всѣхъ громадахъ, адаєть ся, добрі, ортографіи не калѣчать, служать людѣмъ та й мабуть підручній громадъ та й начальству, бо службу понавъ уже довгий часъ, а значѣншя доганы відъ ц. к. староства не дѣвали. Въ Михалковѣ і Паличѣ відъ семи лѣтъ, въ Горшовѣ відъ сего року єсть писаремъ п. Константина Скопчанскій, чоловікъ интелігентный, котрий єдинъ въ шѣсть власнѣ гимназіальныхъ; въ Устѣ єп. писарює вже відъ трѣхъ лѣтъ Антоній Силепкевичъ, рівножъ маючий двѣ власнѣ гимназіи за собою, а котрий на писарѣхъ, такъ сказавъ-бъ, звѣвъ зубы, бо дочисливші службу по иншихъ громадахъ писарює вже лѣтъ вѣсьмизацѣтъ. Въ Вѣльховцѣ єсть уже відъ девѣтъ лѣтъ Вєвлявскій, писарѣ старшій і рутинований, а Худяковцѣ мають писаремъ чоловіка вправдѣ молодого, однакъ вінъ мусѣвъ показати ся добрымъ, бо писарює вже другій рѣвъ і до теперъ вдоволяєть якъ громаду такъ і ц. к. староство. — Здавало ся отже громадамъ, що не було причини до зміны писарѣвъ, тымъ болѣше, що кождій громадѣ зъ особнымъ писаремъ, або зъ живучимъ въ найближшѣмъ суспѣствѣ — навѣть відбѣднѣше, бо можна его въ потребѣ мати кождо хвилѣ підъ рукою.

Увѣреній въ справедливостъ своєї справи

і впрочѣмъ знаючи добре, що староство протѣвъ волѣ громадъ не може имъ накидати писаря, выбрались заразъ 23 ого марта с. р. на чальники пяти громадъ [окрѣмъ Михалкова] до ц. к. староства, де рівножъ коротко заявивъ, що Патлевича на писаря не хотѣть, бо мають писарѣвъ своихъ, котрі і для громадъ показались добрыми і для ц. к. староства до теперъ відповѣдными. — На се відповѣвъ п. староста, що коли не хотѣть, то вінъ ихъ не силує, але мимо того казавъ собі подати цѣтры платѣвъ писарскіхъ въ поодинокіхъ громадахъ і въ вѣдѣмѣй цѣлѣ пильно собі повотувавъ. По тѣй депутації справа зъ Патлевичемъ притихла і громады почали думати [наивній!], що лѣхо вже минуло ся.

Але намъ п. начальникъ повѣтъ по приѣзду свого вѣдѣвского шефа знаючи добре, що „gutta cavat lapidem“ т. є. нашого братя-громаджанна лѣшень смѣло въ лѣвъ, то вінъ подаєть ся, — зовѣмъ не гадавъ такъ відъразу уступити. „Якъ не теперъ, то въ четверъ“ подумавъ собі п. староста — і не минуло три мѣсѣцѣ відъ часу депутації, якъ зъ вѣдѣмѣмъ мая с. р. одержала всѣ шѣсть громадъ „царкуларъ“ ось-такого зміѣту:

L. 11120. Do Zwierzchności gminnej w...
Liczne spostrzeżenia wykazały, że sprawy pisarskie w tamtejszym urzędzie gminnym nie były załatwiane z odpowiednią znajomością ustaw i przepisów, że odpowiedzi na tutejsze i wezwania innych władz zalegały czas dłuższy, zanim tylko pobieżnie są udzielone (?) i że w ogólności czynności urzędowe są opieszale sprawowane. Taki nieprawidłowy stan naraża także Zwierzchność gminną a w szczególności naczelnika gminy na mnogie przykrości i wydatki, jakie ponosić musi za wysyłanych za karę [sic] posłańców umyślanych. Procz tego miałem często sposobność przekonać się z ustnych zażaleń, że tamtejszy pisarz pobiera od strony za potwierdzenie podań wniesionych do c. k. Starostwa lub za przybycie pieczęci na tych podaniach, do czego z mocy swego urzędu jest obowiązany, datki w różnej wysokości i tym sposobem naraża stronę na wydatki, które one ponosić nie są obowiązane. Wobec tego *zalecam* [sic!] naczelnikowi gminy tak dla dobra gminy jakoteż i jego samego, by z dniem 1-go czerwca 1896 przyjął do czynności pisarskich tamt. Urzędu gminnego Kazimierza Padlewicza za wynagrodzeniem dotychczas dla sekretarza gminnego ustanowionem [!] i *polecam* [komu?] równocześnie, aby tę czynność objął z dniem 1 czerwca 1896 od teraźniejszego pi-sarsza.

Borszczów dnia 21 maja 1896. C. k. Starosta Müller mp.^{nia}

Въ тѣмъ власничѣмъ „okólnik-y“ закидає ся писарямъ громадскимъ троякій рѣчи: а то: 1) що справѣ урядовихъ не залагоджуєть пильно; 2) що не мають відповѣдного знакомства „уставъ і приписѣвъ“; 3) що беруть датки „за potwierdzenie podań i przybycie pieczęci“. Але громады можуть на відворотѣ запитати: чи ц. к. староство въ Борщевѣ або якъ-небудь власти администрацій въ Галичанѣ залагоджують справи такъ дуже пильно і мають „відповѣдне знанє уставъ і приписѣвъ“? Свѣдѣ ц. к. староство може собі пригадає, вѣлько лѣтъ уже тягне ся справа одного млына въ Вѣльховцѣ надъ Дѣвстромъ, на котрий задумали два мужики достати концесію пбеля права водного. Тую нещасливу концесію на млынець зъ однимъ каменемъ добувать саравъ вже сѣмъ лѣтъ; самъ планъ на вѣдѣчезныхъ мапахъ, вѣмовъ на будівлю гофбургу, коштує ихъ 130 злр., многоразові комісії звыжъ 300 злр., а зъ всѣми побѣчними

коштами цѣле то право водне коштує ихъ вже около 600 злр. і ще доси концесіи не мають, бо справѣ протівно графиня Козебродска... А въ справѣ податковій то по просту вѣволи на рекурсы податковій не можна! Чи можна-жъ відповѣди дѣждати ся закладати „opieszalosc“ громадскимъ писарямъ закладати „opieszalosc“ сли-бы навѣть якого мізерного кавала въ часъ не надбсали? — Або чи можна имъ закладати бракъ знаня „уставъ і приписѣвъ“, коли староство само выдає подобій „okólnik-y“ авѣ старостѣ, просто протівній „уставъ“? Бѣда горѣшій, просто протівній „уставъ“? Бѣда хто хоче другому закладати незнанє „уставъ і приписѣвъ“, то передовѣмъ повиненъ самъ добре ихъ знати і держати ся ихъ, инѣше абуває ему на легітимациі до осуду, чи хтось абуває „уставъ“ знанє і перестерѣгає. — А другій „уставъ“ знанє і перестерѣгає. — А вѣршѣ зъ тими датками „za przybycie pieczęci“! Чи тільки въ згаданныхъ шести громадахъ беруть писарѣ датки „za potwierdzenie podań i przybycie pieczęci“? Чи, якъ Галичаниа довга і широка, не беруть тыхъ датковъ писарѣ по всѣхъ громадахъ, навѣть такъ, зъ котрыхъ ц. к. староства вповаѣ вдоволені і котрыхъ протѣвуть, а котрымъ се прѣцѣмъ вѣчѣсько не шкідить? Та й чи ц. к. староство такъ певне, що п. Патлевичъ не буде брати датковъ „za przybycie pieczęci“? Бѣть се по просту „хороба кравава“, котру лѣшень въ той спосібъ можна бы выкорѣняти, сли-бы всѣ ц. к. староства, все в євдоа, безъ протѣгована однихъ і сепактуры другихъ, протівъ тыхъ „датковъ“ выступили.

Отже уважаючи, що цѣлѣмъ наведений „okólnik-y“ авѣ въ законѣ авѣ въ иншихъ заглядѣвъ не має нѣякою основы, зобралось заразъ по дорученню у всѣхъ шѣстьохъ громадахъ ради громадскій при вѣдѣмѣй участі громаджанъ на засѣданя і всѣ рѣшучо запротѣстували протівъ того, щоби ц. к. староста мѣшавъ ся въ самоуправу громадску, і дотычній протѣсты вѣдѣмѣмъ до протоколѣвъ засѣданъ. На підставѣ тыхъ ухвалъ радъ громадскихъ прибули 29 мая с. р. депутаты зъ трѣхъ громадъ, зъ Горшови, Палипча і Михалкова до ц. к. староства і вручали ему реляцію зъ долученемъ ухвалъ трѣхъ радъ громадскихъ, въ котрыхъ мѣставъ ся згаданный протѣстъ. Такий самъ протѣстъ письменный выслали до староства почтою або посланцемъ три инші громады: Худяковцѣ, Устѣ єп. і Вѣльховецѣ. — П. староста заговоривъ до депутатѣвъ зъ-разу ласкаво; представлявъ имъ, що вінъ хоче лише ихъ добра, що по громадахъ багато блудѣвъ, котрі Патлевичъ, чоловікъ до всего [!] зѣбданный, поправѣ; натакаувъ навѣть, що небагомъ приѣде „5-та курія“ і нові выборы, а ему треба до того по громадахъ чоловіка, котрий бы рѣшѣть добре розумѣвъ перевѣстѣ [ну певно!]. Однакъ коли депутаты не дали ся тымъ змѣгчати, вказуючи, що Патлевичевъ після ихъ переконаня абуває і на потрѣбній интелігенціі а ще болѣше на приметѣхъ моральныхъ, понавъ п. староста въ сердитѣсть і заявивъ депутатамъ, що коли не хотѣть Патлевича, то най до трѣхъ або до вѣсьмохъ дѣвъ змѣняєть своихъ писарѣвъ, бо тогѣ до нѣчого, і погрозавъ, що въ порозумѣнню зъ выдѣломъ повѣтовымъ напле на всѣ громады такий шконтръ, що имъ свѣтъ стане немилый і т. д.

Тымчасомъ п. Патлевичъ на серію вибравъ ся зъ днемъ 1 червня с. р. до обнята урядованя въ Устѣ епископске, куды вже на вѣлькѣ недѣлѣ перебралась его жѣнка, давѣйше

скотавъ ся підъ кручу. Найшовши батѣгъ, вінъ подѣвъ бутъ просто назадъ, куды скотавъ ся, але вылѣти було годѣ, вінъ скочувавъ ся назадъ, такъ що мусѣвъ доломъ ити шукати выходу на-верхъ. На три сажні відъ сего мѣста, куды скотавъ ся, вінъ ледви вылѣвъ на четверакахъ у-гору і поїшовъ по краю дебри въ ту сторону, де мавъ буті конь. Коня і санѣвъ вінъ не бачивъ, але позаявъ ишовъ підъ вѣтеръ, то впередъ, завимъ ихъ увидѣвъ, почувъ крикъ Василя Андренча і рване Каштана, котрі кликали его.

— Іду, іду! Чого горлаєшь? — промовивъ вінъ. Ажъ якъ зовѣмъ уже дойшовъ до санѣвъ, увидѣвъ коня і стоячого коло него Василя Андренча, котрий выдавъ ся величезнымъ.

— Куды ты, до чорта, запропастивъ ся? Треба йхати назадъ. Водай до Гришянина вернемо ся, — сердито ставъ дорѣкати Микитѣ господарѣ.

— И радо бы вернувъ ся, Василь Андренчу, та нуды-жъ йхати? Тутъ дебра така, що поцадъ сюда, і не выберешъ ся. Я тамъ застрагѣ такъ, що на-силу добувъ ся.

— То що? не стати-жъ намъ тутъ! Кудась конечно треба йхати, — сказавъ Василь Андренчъ.

Микита нѣякого не відповѣдавъ. Вінъ сѣвъ плечима до вѣтру на сани, розгувѣ ся і вытрунавъ снѣгъ, що налѣвъ ему въ чоботы і, дѣставши голомъ, старанно заткавъ нею изъ середини дѣру въ лѣвѣмъ чоботѣ.

Василь Андренчъ мовчавъ, якъ-бы адавъ

теперъ уже все на Микиту. Микита, переувѣсивъ, ветромѣвъ ноги въ сани, натясувъ рукавицѣ, взявъ вѣжки і повернувъ коня вѣдѣвъ дебрь. Але не проѣхали они і єго крокѣвъ, якъ конь зновъ зацінавъ ся. Передъ нимъ зновъ була дебра. Микита зновъ вылѣвъ і зновъ поїшовъ бродити по снѣгу. Досѣть довго вінъ ходивъ а вѣбѣнці появлявъ ся зъ стороны протівнон вѣжъ поїшовъ.

— Василь Андренчу, живѣй? — крикувъ вѣвъ.

— Тутъ! — відкликнувъ ся Василь Андренчъ. — Ну що?

— Та вѣжъ не розберешъ. Треба зновъ підъ вѣтеръ йхати.

Зновъ поїхали, зновъ ходивъ Микита, надѣкую по снѣгу, зновъ сѣдавъ, зновъ падавъ та вѣбѣнці, задыхавъ ся, станувъ коло санѣвъ.

— Ну що? — спытавъ Василь Андренчъ.

— Та що, втомивъ ся весь. Та й конь ставъ.

— Такъ що-жъ чинити?

— Та ось пожди! — і Микита зновъ поїшовъ та швидко вернувъ ся.

— Держись за мною! — сказавъ вінъ, заходячи передъ коня. Василь Андренчъ вже не привакувавъ нѣякого а покорно чинивъ те, що говоривъ ему Микита. — Сюда за мною! — крикнувъ Микита, відходячи быстро вправо і хапаяючи за уздечку Каштана та повертаючи его въ дебрь. Конь зъ початку уперъ ся, але обѣла кинувъ ся вѣ-передъ, надѣтясь перекочити дебру, та не змігъ і осѣвъ въ нѣй по хомутѣ.

— Вылѣзай! — закричавъ Микита на Василя Андренча, котрий доси сидѣвъ въ саняхъ, і вхопивши за одну голоблѣ, взявъ нахалѣти сани на коня. „Трудненько, брате“, обѣзавъ ся вѣвъ до Каштана „та що-жъ чинати, на пружі са! по-но, трошенъка!“ крикувъ вѣвъ. Конь схопивъ ся разъ, другій, но все-таки не выбравъ ся і зновъ осѣвъ. Вѣвъ стрѣгъ ухами і нѣхавъ снѣгъ, мовъ-бы що обдумувавъ. „Що-жъ, брате, такъ не гарно“, втихомарювавъ Микита Каштана. „Ну, це!“ Микита зновъ потягнувъ голоблѣ зъ свого боку, Василь Андренчъ такъ само зъ другого. Конь повертавъ головою, обѣла наразъ збравъ ся. „Ну, по! не потовешъ, не бѣй са!“ кричавъ Микита. Сковъ другій, третій і наконецъ вѣвъ выбравъ ся зъ дебри і зупинивъ ся, тяжко дышучи і обтираючи сани. Микита хотѣвъ провадити далѣше, але Василь Андренчъ такъ задыхавъ ся въ своихъ двоухъ пубахъ, що не мігъ вти далѣше і понавѣвъ ся въ сани.

— Дай відсапатти, — сказавъ вѣвъ, розпускаючи хустянку, котрою въ сѣлѣ завязавъ коваріѣ шубы.

— Се нѣчо, ты лежи, — сказавъ Микита, — я проведу. — И зъ Василемъ Андренчемъ на саняхъ повѣвъ коня за уздечку доломъ ще зъ десѣть крокѣвъ, потѣмъ горою і станувъ.

Мѣсце, де задержавъ ся Микита, було не въ вывогѣ, заснѣпанѣмъ снѣгомъ, але оно все-таки було захищене валомъ відъ вѣтру. Були минуть, коли за валомъ вѣтеръ наче трохи стихавъ, та се трѣвало недовго і мовъ бы лѣшь

на те, щоби надолужити сѣй спочинокъ; буря налѣтала після сего въ десѣтеро сильнѣйша і ще горше рвала і крутила. Такий порывъ вѣтру ударивъ въ ту минуту, коли Василь Андренчъ відсапнувши вылѣвъ зъ санѣвъ і поїшовъ до Микиты, щоби поговорити о тѣмъ, що робити. Оба мимовѣльно нагнулись і перестали говорити, ажъ перейде лѣтъ порыву. Каштанъ такожъ веохотно притискавъ уха і трясъ головою. Якъ лѣше трошки переминаувъ порывъ вѣтру, Микита знявъ рукавицѣ, асусувавъ ихъ за пазуху, поухавъ въ руки і взявъ ся відсапувати зъ дуги поводи.

— Ты що робишь? — спытавъ Василь Андренчъ.

— Відпиргаю, що-жъ ще робити? Вже й силы нема у мене, — наче звыняючи одѣчавъ Микита.

— А хѣба не выѣдемъ куды?

— Не выѣдемъ, лишь коня замучимо. Ось вѣвъ, сердега, зовѣмъ не свѣй ставъ, — сказавъ Микита, показуючи на пообрѣно стоячого і на все прятаного коня, що тяжко носивъ крутыми і моврыми боками. — Почувати треба, — повторивъ вѣвъ, зовѣмъ якъ-бы забиравъ ся почувати въ зазѣднѣмъ доми, і взявъ розвазувати ремѣне. Спряжки розсѣчались.

— А не замерзнемъ мы? — спытавъ Василь Андренчъ.

— Що-жъ? і замерзнешъ, не відмовишь ся, — сказавъ Микита.

(Дальше буде.)

У А вже мабуць найменше „удалый“
вось §. 12, де каже ся, що засідання ради мѣ-
сцевой вызначаю аж краѣва рада шебляна!
Доси ще такого не бывало.

VI. Страшний єсть §. 19., бо після него рада окружна може не тільки „заявити“ предсідателя, але в кожнім часі в цілу раду „прогнати“. Сего досі не було в наших законодавств шведських. Оно єсть в причиню, що нема надто охочих, щоб убігалися о гідність предсідательства, бо не знати, як хто буде „w götze widziałum“...

Важний для нас єсть §. 3, де сказано, що кожний член має тільки оден голос, хочби засідав в раді в кількох титулах [в. пр. яко обшарник і яко делегат ради повітової]...

В демократичних повітатх вже знаємо оголошені делегатів повітових; в бережанського повіту нема такого цінного, аби публично оголосити делегатів. Та здається нема ніяких руських священників. Наші „bracia“ хочуть бачити нас. Польських священників єсть далеко менше, а в них накладають ті „тарари“. Не одні латинські священники має в обсягу своїх парохій до 20 сіл, а вони мусить бути ще делегатами до наших сіль...

В виборі повіта стала ся ще й така притичина. В одній селі зарядка рада окружна вибори пра вбачи мав. Від часу розписання виборів до уконститування делегатів повітових з'явив ся той гідності, а „обшарники“ хлібодавці нагнали. Оба панове не були на „конституанти“, але рада уконституувала ся. Що тепер буде?

Або — клопот в з тим: хто має скликати нових членів в цілу уконститування? чи давнійшій предсідатель, чи зверхність громади? Бо в такі а, в такі не добре. Давнійшій предсідатель не може мусить входити в склад нових рад, то зобиди війсь мав немо підлявати са? А знов щоб зверхність громади скликавала, якось тажко не в пророз. І стало ся так, що в. пр. перемішляючись рада окружна удала ся з тим до давнійших предсідателів, а знов бережанська до зверхності громадської — в зверхність громади мав до трьох днів дати знати о уконституванні раді окружній. А що-ж в тім випадку зробимо з тим словами §-у 11-ого: „Місцевна рада шведська, скоро уконституувала ся, повинна донести о тім репрезентації громадській в раді шведській окружній“? Як же то погодити, коли бережанська рада окружна виразно вдала ся справу на зверхності громадській?

Мисл. Мосора.

Оголошене.

Дня 18 н. ст. червня с. р. устроїв Виділ Товариства „Просвіта“ в Самборі в сали гімнастичної Сокола при ц. к. гімназії вчче господарсько-промислове з слідууючою програмою:

О годнів 9-ий відправити ся богослуження в місцевій церкві. — О годнів 10-ий відкрити заступників голови зборів. Відкрити Ва. Короля, делегата головного Виділу, з господарства рільного. — Відкрити д-ра Теофіла Коромша, адвоката правого в Перемішля, о насах заставових в спільних господарств. — Внесена членів. — Безплатне льоюване предметів господарських, призначених для членів філії Товариства. Виділ філіяльний при підмозі в поміч головному Виділу закупить за значну суму грошеву рільних знарядів господарських, котрі члени філії Товариства „Просвіта“ даром виласовувати будуть. Список предметів призначених до льоювання подамо в другій часті.

З огляду на відкриті о живаненних справах, відносящих ся до господарства рільного в справі економічних, маючі ся вголосити людям знайомі з наука фактові в з досвід, надіємося, що в члени зберуть ся в значній чолі та запросять до участі людей охочих до вступлення в члени Товариства. Отділ духовних і грамотних людей просимо о оповіщення в розповідях сего оголошеня в своїх приходах.

Від Виділу філії Тов. „Просвіта“ в Самборі, 7 червня 1896.

[Другі часописи просимо повторити се оголошене.]

НОВИНКИ.

— Засіданє секції исторично наукового товариства Шевченка відбуде ся дня 10 с. м. в середі вечером точно о год. 7-ий. Реєрувати буде проф. М. Грушевський про працю М. Кордуби: „Перша управа славянська“. Того ж дня о годнів 7^{1/2}, відбуде ся засіданє археографічної комісії. Членів секції исторично і комісії археографічної просить ся о численну участь.

— Статуты ново засновуючого ся товариства св. Петра, котрого ціль: підпирати будову руських церков, прийняти намісництва сими днями до відомості. Перш загальні збори відбудуть ся дня 14 жовтня с. р.

— В віденьськом інституті Терезіанум, де молодіж приєднали ся до служби урядової, мав — як доносить „Правда“ — від 1897-ого року шведського д-ра Олександра Кулачковського, редактор руського видання Дневника законів державних, уділяти науки руського язика.

— Одноразові заповіді стипендій по 25 ар. з фонду 3-ого мав надавати управл. совіть „Народного Дому“: Стеф. Малексому ученикові П. Гіма. клас в Самборі, синові вдо-

ви-селянки в Стрільбачі, в Никол. Мелни-ковича ученикові П. Гіма. клас в Тернополі, синові селянина в Довжані.

— Огні. В останніх днях напали в рільних сторінх врані встиг про страшний пожеж, котрі винили по кількадесяти будиноків. І такі дня 4 н. ст. червня згоріло в Олешинцях старих, пов. чепановського, 70 будиноків; шкода 20 000 ар. — Дня 6 с. м. згоріло майже ціле містечко Рудинка, пов. анисового. Згоріло 174 домів і 247 стодол та будиноків господарських. В огні погало двоє дітей. Погорілі віднесли ся о поміч до властей краєвих і до посла Гомбача, котрого власністю єсть се містечко. — Того самого дня погоріло село Дроговиж, коло Миколаєва. Згоріло до 300 будиноків (майже тис 150 домів, а в огні погало одна дитина. Много людей віднесло тяжкий пожеж при ратунку. Сторож пожежар в заведе Скарбковського в міста Миколаєва спалила дальшу пожежу. — Ввечері згоріло в Делятині 36 домів жидівських, огні зайняв ся в неосторожності. — Виділ краєвий ухвалив на вчерашній сесії такий заповіт для погорілих: по 200 ар. для Рудинки і Дроговижа, 150 ар. для Косова і 100 ар. для Делятина. — Дня 6 с. м. зазначив огні в Терешакові коло Комарна 8 загород селянських в двір барона Брікмана; крім двора ніхто в погоріліх не був безпечений. Огні повстав з давесь в неосторожності. Тільки при сильній допомозі людей з Повергова в Колодрубі огні зловилася. Велика небезпечність грозила цілому селу в церкві, бо втерть був страшно сильний. Погорілі люди дуже бідні, котрим уже поперед через чотири роки повів дифтереря вичала все. Малосерде людей тут необхідно потрібне!

— Алармууючі висті подає Gazeta Narodowa від Скалату від 8 с. м.: „Зв'язаний агітатор Петро Водчар, збравши до п'ятидесяти хлопів в уружарні вт в ристах, напав на чолі сев товпи робітників, що були заняті при роботі на дорожні громадській у Водні. По короткій бійці товпа збурила роботи і побіла дорожню та збігла робітників в місто. Віднесено ся телеграфічно до властей. Старство вислало комісію.“ — Подаємо сю висті з застереженням, бо стоїть нам же свідко в пам'яті алармууюча висті Gazety Nar. о емігрантах, котрі мали зарплати в спеці двірського вола.

— Президія ц. к. вишого суду краєвого у Львові оповіщує, що після розпорядження міністерства судівництва роз'яснено гал. табулів правон і місзон у Львові наступити з дня 31 серпня 1896, а ново утворений ц. к. уряд вичити грунтовних при ц. к. суду краєвого у Львові значне урядувати дня 1 вересня 1896.

— Аванс лікарів повітових. Міністер справ внутрішніх іменував краєвими інспекторами санітарними в 7-й раз: д-ра Іос. Баржичного і д-ра Зіска. Лавочна. — Старшими лікарями повітовими в 8-й раз в іменовані: д-р Ал. Бенчевський в Добромилі, д-р Ів. Бєсядєцький в Ясї, д-р Войт. Ставко в Тернополі, д-р Вол. Скальський в Золочеві, д-р Кар. Вернер в Святій, д-р Ем. Гладішовський в Тернополі, д-р Кар. Волянський в Станіславові, д-р Стан. Завадський в Удованцях, д-р Іс. Явонський в Дрогобичі, д-р Бол. Серковський в Стрию, д-р Макс Рознер в Коломиї, д-р Ад. Снібницький в Бережанях і д-р Ад. Вурет в Кадуші. В Буковині іменовані: д-р Герман Порас в Чернівцях і д-р Мавр. Руданський в Радівцях.

— З Черлян пишуть нам: Виправді від часу славних побід ерхансьон жиди не мають довіри до яких-небудь смертельних оружій, але більше зафракот трубами гартидерам та газетним крикам, коли ходять о то, щоб поєрати свого ворога, — на наш шпакер на греблі Гелью Грайф, будучи „єраца-реверсістом“, хотів показати світові, що він може сміло рівняти ся з людьми арийської раси та зовсім не боят ся єрльного пороку. Коли отже пакостна ворона зачала ему халати одо гусяко за другим, він ухопив стрільбу, прицільвав ся, бабач! упав вистріл — ворона в летіла собі в дороза, а упала в врані в на землю баба Фея Мадєва, котра недалеко збрала кропиву для своєї коронови, поцїлена шротом в праву ногу. На щастє навинує ся лікар в зарав рану заосмотрів; Гелью заплатив ему за труд, а Фея як „Schmerzgeld“ обидяв дати повтора рильного, кварту горілки і бочонек хліба питльованого. Ось таке скінчє ся нещасливої події нашого доброго потомка лицарів єрхансьонх.

— До пышого видавництва „Исторія залізниць австро-угорської монархії“ [Geschichte der Eisenbahnen der österreichisch-ungarischen Monarchie], котрого підняв ся австрійське товариство урядників залізничних для зведення цїсарського ювілею, уже підготувала ся матеріял. В роботі беруть участь надлучші фахові сили. Шеф секційний Віттенг пате про відношення залізниць до господарства державного, шеф президіяльного бюра міністерства залізниць Бушман пате исторію адміністрації залізниць державних, інші пате про право залізничне, про службу руху, про залізничні льокалі, исторію законодавства залізничного і т. д.

— Дроби висті. Царь затвердив вибори д-ра Юліана Ольшанського, посла в бурмістра міста Тереволь в заступника презеса ради повітової в Тереволь. — Товариство акціє, до котрого входять головно угорське заведе кредитове, задумало закупити Товмач і тамонну цукроварню, а переговори в тій справі майже покінчені; цукроварня товмач-

ка була бы розширена, бо не лиш продукувала бы сирій цукор, але також і рафінувала бы. — Дворець залізничний в Станіславові мав бути розширений коштом 130 000 ар. — Намістник кн. Сангушко вїхав до Гумнісь під Тернополем.

Іменования, перенесенія, конкурси и пр.

— Іменования. Львівський вищий суд краєвий іменував практикантів судових: Ів. Пору-бальського, Ів. Перацького, Марк. Квасневського і офіціала почтового Юл. Фонтану авскулантами судовими. — Міністер судівництва іменував радника рахункового і начальника департаменту рахункового при вишнім суді краєвим в Кракові. Нак. Мацільяньського, старшого радника рахункових. — Міністер скарбу іменував контролера головного уряду податкового Франца Ськору поборцем того-ж уряду в окрузі львівськом дирекції скарбу.

— Відзначенє. Радник львівського суду краєвого Людвик Маєвський, переходячи на пенсію, одержав при тій нагоді титул радника апелляційного.

Телеграми „Діла“

Відень 9 червня. Вчєра відбули ся збори антисемітів. Люєр виступив з довгою промовою; а коли став різко ударати на Мадарів, роз'яснив комісар збори. — В Будапешті умерь нагло слов'янський посол д-р Кляв, що там бавив на сьблних делегатах.

Париж 9 червня. Париска рада муніципальна ухвалила 10 000 франків для потерпівших на Ходяньськом полі в Москві. — Умерь Юлія Сімонь.

Оголошене конкурсу

на заповіт стипендійну з фонду імени Тараса Шевченка на 1896/97 рік в квоті 100 ар.

I. О сю заповіт стипендійну можуть убігати ся передовсім убогі талановиті літерати і артисти руської народности, як також убога талановита молодіж руської народности, що по сьбичку шкіль вимих віддає ся спеціальним студіям науковим.

II. Сю заповіт стипендійну буде надавати Головний Виділ Товариства „Просвіта“ у Львові в виплачувати в двох піврічних ратах по 50 ар.

III. Подана о надані отсєн заповіді стипендійної належить вносити до Головного Виділу Товариства „Просвіта“ у Львові найдальше до дня 30 н. ст. червня 1896 р.

За Головний Виділ Товариства „Просвіта“ у Львові дня 2 н. ст. червня 1896 р.

А. Торонський. Д-р Кость Левичий.

Портрет Тараса Шевченка.

Ціна 50 кр.

Достати можна в тов. „Просвіта“.

Софія Шеховичева,

вдова по писателю руськом, мати двоох незаосмотренних дітей, з котрих одна від 10-ого грудня 1895 лежить на поражєні нервах хора, просить о ласкаві дати, щоб могла хорудити ратувати виласанєм єя на свіжій воздуху. У Львові, улица Лычаковска ч. 136.

Каси огнетрвалі Пр. 0, 0^{1/2}, 1, 2

по ар. 75, 85, 115, 125 в пульті о 10 ар. дорожє поручє Петро Хмелюковський, торговля зєзєна у Львові, площа Капітульна 1 (напроти катедрі).

Молитвеник для дітий

вданий

коштом руконого тов. педагогічного.

В полотняній оправі з золоченим хрестом 20 кр.

Продає ся в книгарні Науков. тов. ім. Шевченка, Львів ул. Академічна ч. 8.

МОРИЩІНЬ коло Стрия.

Заведєне водолічнице, купель солянкові, боровинової, сонячний і рїчний. — Отворєна 1-ого червня. В першом сезоні цїле удержанє від 15 ар. тижнево, лїченє о 30 прц. дешєвше. 138 10-34

Ві до з в а

до всіх австрійських Товариств асєкураційних на житє!

Виконуючи ухвалу попередних загальних зборів Товариства „Закомарска Правда“, відзвєм ся отсєм до Світлїх зарядів всіх австрійських Товариств обезпечєні на житє в уклїною просьбою, щоб зволїли подати свої заявленя: А) Під якими полєхами: а) що-до посвідчєнє о стані здоров'я, б) що-до висоти премїї, — Б) під якою особливою обезпєкою що-до цїлковитї неоспорности полїсє, — Г) при оплаті одноразової [раз на все] премїї, — Г) при оплаті прийматї обезпечєнє на житє сєльського народу в то в сїх двох родах обезпечєнє: [при досрєдї] Капітал обезпечєний виплачує ся за житя обезпечєного до єго рук в 20—30 лїтах, а на припадєк коли будє вступившої єго смертї, зарав до рук, кому належить; 2) [при дїтах] Сталий обезпечєний капітал виплачує ся в мїсєць по скінчєні 24. роцї житя, коли дитина сєго віку доживє. На припадєк смертї дитини авертають ся обезпечєному всі виплачєні премїї. Обезпечєнє починає ся від 1-ого дня по скінчєні першї мїсєця жєтї дитини.

Сї заявленя як найсєрїше нам пожадані, бо маємо з них приготувати матерїал під найблїжшї загальні збори нашого Товариства Закомарска Правда.

Просимо сї заявленя прислати під адресою підписаного голови Товариства: Закомаре, почта Ожидів.

Рада Товариства „Закомарска Правда“. Закомаре дня 18. мая 1896. Данило Танячєвич, духовний Закомаре, голова. Антїн Шуминський, радник, Яцко Іоєвїч секретар.

Р. С. Всї газети краєві і позакраєві, котрі направили для добра народу прихильні, просимо о безплатнє передрукованє, в наведенє числа Дїла, сєї відозви. А єю просьбою передаємо на щєрі руки наших земляків-народолубів, котрі о таке безплатнє поміщенє постарати ся зволїть, думаємо, з цїлою охотою, розумїючи, що тут ходить о щєтї великої народної роботи.

НА ДОСЛАНЕ.

Зїтна льокалю.

Найдешевшї окладі товариств оптичних і механічних

ВЕНЕДИКТА КОПЕРНИЦКОГО

під „Коперниким“

перенесений до нового льокалю при пл. Галицької ч. 1.

По цїнах найдешевших в великій виборі окулярів, пїжєр, лїоретів, барометрів, термометрів. — Напрям найсєрїше і найдешевше. — Устроєня електричних двірків. — Замокленє в провінції водворотко. Адреса: Оптичє Коперницький Львів площа Галицька ч. 1. 4185

Альбум заслужених Русинів.

Ціна 70 кр.

Достати можна в товаристві „Просвіта“.

Русинка

вдовиця, бездїтна, образована, середних лїт, найде поміщенє. Близшї відомості: Заряд інститута дівочого СС. Василіанов. Львів, ул. Зы-155 близьєвца 24. 6-10

КОБЗАРЬ

Тараса Шевченка

в двох частях

Выбор поезій для народу в житєпєсно и портрєтє автєра.

Накладом товариства „Просвіта“.

Ціна кожної часті 25 кр.

Оправлені примірники продають ся по 35 кр.

РУСЬКЕ ТОВАРИСТВО

ПЕДАГОГІЧНЕ

Львів ул. Академічна ч. 8

поручає отсї книжочки припоручений краєвою Радою шкільною

НА ПРЕМІИ

Образкові виданя:

Зєйриньє 10 кр
Гостиньє 10 „
Забавки 10 „
Мєнажерія 10 „
Робізнє 40 „
Гєтє-Франко: Лієз Микита Пїцїкомз перєробленє виданє 50 „
Мєрєтє: Пригоди Довж Кїх. 40 „
Кєйтєчка 20 „
Вїзновє 20 „
Кобзарь Тараса Шевченка 20 „

Іншї виданя:

Читанка ч. I, II, III, IV опр. 20 кр. безь опрєв 10 „
Вїзєнка жєланїй II розширенє виданє 20 „
Учитєль з 1890—1895 по . . . 2 ар.
Дєвонїк нар 1890—95 по . . . 3 „
Ів. Левичий: Попалжє. Рєдєвїєнї сєнєк 10 кр.
В. Шухє: Зашкє школярє 20 „
О. Ніжанковський: Ватїко і матї, двоспїлє для дїтєй з єрєтєпаньє 10 „
Леонїда Гїбєва: Бїлїє 5 „
В. Чайчєнка: Олєсє; Бїлїє; Комарь, Дєв оповїданє по 5 „
В. Чайчєнка: Дума про княгїю Кобзаря 5 „
Дєвїпров Чайчє: Казка про сєнє та єго сїна; Пїсанка 5 „
М. Лієнєко: Тєчє вода з під єворє. Дєвєпєз з єрєтєп. 10 „
Мєлє єтєор. Рус-України 20 „
Гордєєвє, Кєртєлїчє 20 „
Рємїє 20 „
Юлії Вєрє. Подорєжє до: вєлєа землї 60 „
Вєрєковський. Припїє до ієспїтєв 20 „
Молїтєвнїк народний, вє полєтно опрєвленїє 20 „
Д-р Л. Кєльнєр. Коротка истєрїя педагогїї 60 „
Зє під Бєсєдє до Андєв 10 „
Іє Франко: Абу казємовї кацї 20 „

Всїякї замовленя вїєдєлєють ся єкєро і тєчно. 22

Виходить у Львові що дня (крім неділі і руських свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найважливіших повістей“ виходить во второк, а во второк і п'ятницю на першому рахунок в Дзвінок.

Передплата у інсертів приймають: у Львові Адміністрація „Дзвінка“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Людвіка 9, і А. Ольшеского ул. Килийського 2; — в Ярославі Л. Крижановський; — у Відні: M. Dukes, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse, J. Seilerstraße; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; В Франкфурті і Гамбурзі: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „Дзвінок“ і належність за інсертат платити у Львові.

Дзвінок

Передплата на „Дзвінок“ з літер. додатком в Австрії: на цілий рік . . . 18 кр. на пів року . . . 9 кр. на чверть року 4 кр. 50 кр. в границях: на цілий рік . . . 24 кр. на пів року . . . 12 кр. на чверть року . . . 6 кр. у Львові: на цілий рік . . . 16 кр. на пів року . . . 8 кр. на чверть року . . . 4 кр. на місяць . . . 1 кр. 35 кр. Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 34 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Реплікація неопечатаній відбит порт. Подорожні чекі коштують 8 кр. в. в. Оголошення вказів приймають ся по ціні 10 кр. від одного строку інсертатом або як місяць в рубриці „Надбавки“ по 25 кр. в. в. Подписи і інші документи правителі числять ся по 15 кр. від одного строку.

Експозе гр. Голуховського о заграничній політиці.

Комісія бюджетова австрійської делегації відбула вчора своє перше засідання, а міністер гр. Голуховський виступив перед нею своє експозе о заграничній політиці.

Дипломатія європейська — говорив міністер — займає ся торбкою головно двома справами: розрухами в Македонії і гробами підняти в Малій Азії. Та обі справи могли стати ся причиною пожежі. Розрухи в Македонії, з-разу спорадичні, найшли небажано голосний відгомін в Болгарії, де широко розведена організація могла легко викликати рух у всіх державах балканських. Аж спонукаючи австро-угорською ініціативою маніфестація всіх держав, що підписали договір берлінський, сплила сю бурливу агітацію. Уже по кількох тижнях можна було сконстатувати усміщене діяння акції.

Рівнож поведла ся зб становлення мира європейського велика бажана і виконана осягнута на одностайність держав в справі арменської. З-разу не хотіли ми брати участі в акції, яку зачала Англія, Франція і Росія, хоч і симпатизуємо з населенням християнським в Малій Азії, бо врім інших причин ми не наділи ся доброго успіху з замінованих кроків дипломатичних, а навіть ми передбачували, що ті кроки нанесуть радше шкоду Вірменцям. І справді призований реформи остали мертвою буквою, а з другої сторони довела до звістних наслідків і жорстокостей.

Найбільш наміри султана розбили ся о непоборимий опір дуже часто підвудної адміністрації турецької. Як-раз в хвили, коли треба було найбільшій одностайності між трема діяльними державами, вступила суперечливість гадок що-до средств, які треба приміняти. Суперечності так заострили ся, що заходила чим раз більша обза односторонньої інтервенції, тож і виведення цілої квестії східної грожало чим раз більше. Відчувачи сю небезпечність залишав австро-угорський кабінет свою дотепершню поведерність. Їго ініціатива та миролюбність прочіх держав треба зазначити, що квестія втратила острій характер, а всі держави прийняли засаду явного висказування своїх поглядів в тій спосіб була осягнута од-

ностайність. Від той пори старали ся держави удержати ся на разі зайнятій становищі і взаємно наглядати себе, щоб ніодна з них не нарушила засади одностайності і солідарного поступовання. Ми служили справі мира, висказуючи заравом ршучо засаду: удержати status quo на півострові балканському.

З другої сторони думаємо, що можемо мати претенсію до відчуження і признання зб сторони Туреччини. Най бы се признання в сей спосіб означало ся, щоб Туреччина щиро змагала завести в своїх провінціях належний відносини та щоб поробила такий зарядження, котрі бы могли оправдати добріє Європи в її спосіб до життя, — бо в противному случаю навіть найбільшій приятелі Туреччини, до котрих і ми зачисляемо ся, не були бы в можності охоронити її від остаточного упадку.

Міністер зачав відтак обговорювати відносини Австро-Угорщини до поодинових держав в в першій лінії зазначив сердечність, взаємне довір'я та тисне порозуміння з Німеччиною. Ой відносини стались майже другою натурою обох держав. Міністер перечет тійсь всім, котрі добачають симптоми ослаблення цих відносин. Наші відносини з Німеччиною суть тепер криві, як коли небув. Взаємно відчувачемо потребу удержувати постійно контакт (Fühlung) у всіх зв'язках з міжнародною політикою, а в наслідок згоди з німечки кабінетом стараємо ся сповнити задачу, яку собі тридержавний союз визначив.

З тими, котрі промавають за іншими угрупованням держав, не хоче міністер спорити, чи тепершня комбінація, до котрої належимо тільки чи гірша від сє, як оні бажать. Однак знаю одно на певно, — скаже міністер — що група тридержавного союзу видержала знаменито пробу. А ми в скромності вдоволяємо ся тій, що знаменито. Рівно сердечний і повний довір'я наші відносини з Італією. Міністер висказує глибоке співчуття і найщиріший симпатія для італійської армії в Африці.

В потімачій спосіб утворювали ся також наші відносини з Росією. Росія заявила так категорично, що цілком політику удержати status quo та неохотно придержувати ся існуючих договорів, що не маємо ніякої причини відвертати її політи-

ку. Для приміру може послужити становище Росії в одній з останніх фазі кризи орієнтальної. Коли іменно революційний рух в Царгороді прибирав чим раз гробній характер, ставала на порядку kwestія, чи Європа має допомагати султанові в приверненню ладу, що дало бы було перевести ся при помочі точної означеної акції всіх держав при засистованню деяких постанов париского договору на можливо найкоротшій час. Однак тоді заявила Росія, що має деякі сумніви що-до такого поведіння, котре могло бы виверити небезпечний прецедент, та що не могла бы погодити ся на ніякий зарядження, противний постановам париского договору. Ми прилучили ся до сего погляду і вдоволені прийняли до відомости дотичну заяву Росії, яку нову запоруку дальшого розвитку мирних відносин.

Доки правительством російським витривав на дорож, яку собі вибрало, може числитися на нашу безуслібну і лояльну підпору, бо Австро-Угорщина змагає виключно до скоєнодідованні відносин на Виході, до удержання Туреччини, до заховання незалежності, до скарплення і свободного розвитку поодинових держав балканських, до удержання з ними дружних відносин і виключення всякої переваги впливу якон небув держави на шкоду інших держав. В тій, що Росія залишила своє несприятельне становище супротив Болгарії, що признала вибори князя, котрий ми уважали від початку легальним і відповідаючим умовам берлінського договору, що змагала оминати все, що могло бы збудити підозріння міжати ся у внутрішній справі князівства, а вкінці що пошанувала договори, — в тій всім бачимо доказ, що Росія хоче щиро співділяти в удержанню мирних відносин. З нашої сторони будемо неохотно придержувати ся дотепершніх засад. Ми вповні вдоволені зб стану нашого поведіння і не стремимо до його розширення. Австрія не веде політики колоніальної. Заячило бы не розуміти наших інтересів, коли бы ми хотіли копати ся експанзивного напрямку, котрий бы для нас був більше шкодливий і небезпечний як політика колоніальна. В заміну виждаємо зб сторони нашіх сусідів поважання і дружної правителівності.

Міністер згадує передовсім про Румунію, підносить спеціально поправне пове-

дене сего королівства, розважність і дипломатичну, обережність румунського володаря, високий спосібности правительствених сфер та політичну зрілості сє держави, що все чинить Румунію важним чинником в угрупованню держав європейських. Відносини наші з королівством румунським суть як найбільшій і великий відраді.

О много менше вдоволяючим єсть натишеть положення в Сербії. Край сєй, непокосений внутрішніми невідомостями, поступає так неспівними дорогами, що єго приятелі можуть лиш сожальні над розв'язком відносин з Сербією в останніх роках. В Бєлграді привичайні спихати одиличність за власні вни на других, однак забувають о небезпечності, яка виходить з такого поведіння. Міністер остерігає перед спосібом поведіння, котре могло бы збаламутити опінію публичну в Сербії і остаточно могло бы нашу щирю приятельність для Сербії значно зменшити.

Що-до Болгарії, то она після гадки міністра, вступила на нормальний шлях, хоч внутрішній відносини полягають ще неодна бажане. Однак ми пересвідчені, що сє князство оправдає симпатії, якими єго Австро-Угорщина окружає. Болгарія потрапить стати на сторожі своєї самостійності, удержати лад та оминати всяку акцію, котра бы стояла в суперечності з категоричною децизією Європи, не стерпіти ніякого роздування пожежі на Балкані. Треба Болгарії полішити свободу в оцінці, чи дїше одушевляти ся мимим животворними лучами східного зарева (такі слова ужив є. Фердинанд при нагоді переходу на православ'я в Борнею — Прим. Ред.), чи може підчинити ся виробованому діяню лучів західного сонця.

Відтак заявив міністер, що з Францією удержуємо і дальше найдружнійші відносини, а сє вже зго того виходить, що у всіх зв'язках, які нас ближше обходять, наші специфічні австро-угорські інтереси нігде не колідують зб специфічними інтересами французькими. Крім того Франція заявляє таку щирю і лояльну прихильність для справы мира, що можемо застїди числитися на її співділяння при підписанню мирного поршєня квестії європейських.

З Англією лучать нас традиційні симпатії, а з обох сторін суть змагання, щоб в ховати вх також в дальших вза-

6) Господарь и наймитъ.

Оповіданє Льва Н. Толстого.

Переклавъ Любомир Селянський.

VI.

Василий Андреевич в своих двух шубах было совсем тепло, особенно после того, как вонь намутивая ся в дѣбры; але мороз перебѣг у него по спинѣ, коли понявъ, що дѣйстно треба почувати тутъ. Щобь успокоитись, вонь сѣвъ в сани и взявъ добувати папіроси и сѣрника.

Микита тымчасом розпиргав коня. Вонь розважав реміне з-під черепа и крижів, рознуздавъ, здоймив хомут, вывернув дугу и, не переставачи балакати з конем, додавав ему духа. „Ну, выходи! — говоривъ ему духа. — Та ось приважемъ тебе тутъ. Соломки подложу та розхвостаю“ говоривъ вонь, роблячи се, что говоривъ. „Закусишь, все веселѣйше тобѣ стане.“ Але Каштанъ, видно було, не успокоивав ся бесѣдами Микиты и бувъ строженомъ; вонь переступавъ вѣ ноги на ногу, притуплював ся и до саней, обертаячись задомъ до вѣтру, и теръ ся головою о рукавъ Микиты. Якъ мовивъ ся головою о рукавъ Микиты. Якъ мовивъ бы лиш для того, щобь не відказати Микитѣ в ѣго угощенью соломою, Каштанъ разъ по разѣ вхопчивъ пучъ соломы изъ саней, та сєйчасъ таки ршивъ, что теперь не до соломы, кинувъ и втеръ в сѣ мить розважав солому, рознісъ и засыпавъ снѣгомъ.

— Теперь знавъ арбимо, — сказавъ Микита и, повернувши сани лицемъ до вѣтру та звязавши голобѣ ремнемъ, піднявъ ихъ в гору и притягнувъ до передка. — Ось якъ за-

силье насъ, добріи люди по голоблѣхъ увивать, водкопачь, — мовивъ Микита. — Такъ старіи люди вчили.

Василь Андреевич тымчасомъ розпустивши шубу и закрываючись нею, теръ одинъ фософовый сѣрникъ за другимъ о сталеу коробку, але руки єго дрожали и сѣрники одинъ по другому або ще не розгорѣвши ся, або коли підносивъ до папіроса, задували ся вѣтромъ. Наконецъ одинъ сѣрникъ цілѣмъ занявъ ся и освѣтивъ на хвильяку шерсть єго шубы, єго руку зъ золотымъ перстнемъ на загнутѣмъ до середины вказуочѣмъ пальца та засыпану снѣгомъ вѣсану солому, что добула ся з-підъ виламка на верхъ, и папіросъ запаливъ ся. Разъ, два, вонь жадбно потягнулъ, кивнувъ дымъ и выпустивъ єго крѣзь нозы, але тутъ зъ огнемъ вхопило и понесло туда, куда й солому. Но в тѣхъ вѣлькахъ ковтковъ тютюневого дыму розвеселили Василья Андреевича.

— Почувати, то почувати! — сказавъ вонь ршучо. И побачивши підняті голоблѣ, вонь захотѣвъ ще побольшати гулю правяку и поучити Микиту. — Погоди-жъ ты, а ще флягу зроблю, — мовивъ вонь підносячи хустинку, котру знавъ бувъ зъ коняра и кинувъ в сани. Здоймивши рукавички и вытягачи ся, щобь досягнути, вонь крививъ зломъ привязавъ хустинку до ремня понизше голоблѣ. Хустинка сєйчасъ отчаянно задрѣв, вонь припалачи до голоблѣ, то вѣ мить віддуваючись, натягала ся и допотѣла.

— Видишь, якъ штудерно, — сказавъ Василь Андреевич, любуючись своєю роботою, и влѣвъ в сани. — Теплѣйше було бы укутъ, та вѣ дѣвѣку не помѣстимо ся, мовивъ вонь.

— Я сѣбѣ мѣсце найду, — відповѣвъ

Микита, тільки коня треба верити, а то геть здрѣвъ сердечный. Пусти но! — додавъ вонь, підбѣгавши до сани та вытягачи з-підъ Василья Андреевича верету. — И добувши верету вонь вложивъ єн вѣ двое та, сивнувши впередъ шлю и вивавши хомутъ, навязавъ нею Каштану. „Все-таки теплѣйше тобѣ буде, дурневый“ говоривъ вонь натягачи зновъ на коня поверхъ вереты хомутъ и тяжку шлю.

— А не потрібна Вамъ буде веретка? Та соломицѣ менѣ дайте, — сказавъ Микита, сѣднучи ся роботу та зновъ підходячи до сани.

И забравши одно и друге зб підъ Василья Андреевича вонь зайшовъ за задній кадрокъ сани, выкопавъ сѣбѣ тамъ вѣ снѣгу ямку, положивъ вѣ ню соломы и натиснувши шпанку та закутавшись плащемъ и з-верха накрывшись дерогомъ, сѣвъ на постелену солому, прислонючись до лубяного заду сани, что захищавъ єго відъ вѣтру и снѣгу.

Василь Андреевич неодобряючо похитавъ головою на те, что чинивъ Микита, якъ взыгавъ вонь не одобрявъ необразованѣсти и глупоту мужицку, и взявъ примочувати ся на нѣч. Вонь розправивъ поширену солому по саняхъ, підложивъ грубе сѣбѣ підъ бѣкъ и, засунувши руки в рукавы, приладнавъ ся головою в кутѣ сани передного кадрка, котрый захищавъ єго відъ вѣтру. Опяті єму не хотѣлось; вонь лежавъ и думавъ, думавъ все о тѣмъ самѣмъ, что становило єго жити: о тѣмъ, змысль, радѣсть и горѣсть єго жити: о тѣмъ, сѣбно вонь наживъ и може ще нажити грошей, сѣбно другіи, єму знакоміи люди, нажили и мають грошей, та якъ сѣ другіи наживали и наживають грошѣ, и якъ вѣтъ, та сѣ само якъ и онъ, може нажити ще богато грошей.

„Дубина пѣйде на пороги. Зрубь саміи собою. Та дровъ сѣбѣ трѣба вѣе ставе на десятицѣ“ оцінювавъ вонь лѣсъ, что, видѣвъ єго вѣ осени а теперь ѣхавъ купити. „Десятъ тысячъ не дасть, а вѣсьми тысячъ, та й то побѣла вырубъ частявъ. Землеѣбра посмарую сотною, а хоть-бы и пѣвтора, вонь менѣ потѣрає зъ пѣть десятицѣхъ вырубки. Таки за вѣсьми продасть. Сѣйчасъ 3000 вѣ зубы. Не бѣдѣ, помане, думавъ вонь, ошупуючи лѣктемъ рука пуларесъ вѣ кашени. „И якъ мы збѣдѣли відъ скруту, Богъ сѣ знає. Повнаєтъ бы тутъ бути лѣсъ и побережничѣвка. Собакъ бы чути. Коли-жъ, проклятіи, не бремуть тогдѣ, якъ ихъ треба.“

Вонь відхиливъ шаворотъ и взявъ прислушуватись и глядѣти. Вѣ темнѣ видно було лише чорнѣющую голову Каштана и єго хребѣтъ, на котрѣмъ розвивалась дерга, а чути було все той самѣ снѣгъ вѣтру, на голоблѣхъ трѣпане и допане хустинки та падане снѣгу по глубку сани. Вонь закрывъ ся зновъ. „Кѣмъ знати, то лишити бы ся почувати. Ну, та всего одно, дождѣсь завтра. Тільки дня шкода. Вѣ таку нагоду и тамтѣ не пойдуть.“ И вонь згадавъ, что на 9-го треба відобрати за сѣкѣ грошѣ відъ рѣвника. „Хотѣвъ сѣмѣ прѣйхати, не вѣстане мене, жынка не потрафить взяти грошѣ. Зовѣмъ таки непросѣченъ. Не мѣтъ знати ся, якъ треба“ думавъ вонь дальше, згадуючи, якъ она не вѣла обйти ся зъ становымъ, котрий вчера бувъ у него на правяку вѣ го-стинѣ. „Звѣсто, женщина. Да она что видѣла? При родичахъ зѣй нашъ дѣмъ бувъ? Такъ сѣбѣ, сѣльскій мужикъ богатѣй: грунѣтъ та зѣвѣдѣный дѣмъ и всего майно вѣ вѣтъ. А зъ что за пѣтнадцатъ лѣтъ придбавъ? Крамниці, дѣшники, мѣльня, зѣмѣ. Два грунѣ вѣ арендѣ;

нимих відносинах. — Видиця обговорив міністеру справу експедиції до Донгола і зазначив, що Австро-Угорщина мали би розв'язати лише з боку фінансового. В наслідок того ухвалив міністер, згідно з кабінетними італійськими і німецькими, прийняти відносно на австрійській жаданні в тій вигляд.

Експозе міністра прийнято оплесками і отворено генеральну дискусію.

Молодо Чех д-р Крамарж зазначив, що для успіху політики заграничною потреба також внутрішнього м'яра, а до сего доведе лише порівняння квестіи чеської. Що до політики на півноскої балканської, то бажав би, щоб Австро-Угорщина поступала спільно з Росією. Остерігаючись перед спільною акцією з Англією, на котру годі чистити. Як німця міжнародної ліги мира поставив бездіяльність міністерів такий питання: 1. Чи тридержавний союз відновлено? 2. Чи до договору з Німеччиною додано клявули в квестіи політики на Восток? 3. Чи при відновленню союзу взято під розвагу ситуацію в Італії? 4. Що думає зробити міністер, аби підписати відносини з Сербією? 5. Як становить зазначає міністер суверенітет суперечності інтересів між Росією і Англією в Африці?

Гр. Вурмбрэнд питає, чи між державами тридержавного союзу єсть порозуміння щодо свідомого ціли поведіння в квестіи східної і то з точкою означенням обсягом на будучість. Відтак звернувшись бездіяльність увагу на писемно князя чорногорського, в котрому вимагає ся Сербію в Болгарію до солідарного поведіння.

Д-р Барайтер полемізував з висказаним Крамаржем і зазначив своє задоволення з сильного заакцентування політики тридержавного союзу. — Так само промавляв ір Зедвїд.

Міністер ір. Голуховскій зачав відповіди від пояснення на промову Крамаржа. Застерігає ся против такої інтерпретації, мов би з сердечних відносин між державами тридержавного союзу можна було заключити на погоршене відношення до інших держав, зокрема до Росії. Австро-Угорщина стремлять лиш до мира і як довго Росія вистриває в дотепершній політиці, то можна згідно поступати з Росією. Передовсім мусим мати на увазі наші інтереси і цілі нашої політики: утримання і скріплене самої існуючої держави балканських. В держави, поступаючи в тій нашім, можуть чистити на нашу любовність. — На першій три питання Крамаржа відповів міністер, що досі не заходила потреба відновлення договору тридержавного союзу, котрого текст опубліковано в 1888 р., по війні обов'язує досі. Супротив того відпадають конвенції, які могли би виходити з відновлення договору. — Відносини Австро-Угорщини не стали гірші як давнішні. — Що до квестії співробітництва між Англією і Росією, то взагалі Австро-Угорщина не повинна мішати ся в ті квестії, хоч взагалі вона бажав, щоб згадані обидві держави жили в дружбі. — На питання ір.

Вурмбранда замітив міністер, що заакцентування в престольній промові сили тридержавного союзу не може бути толковане в сьмислу, мов би між союзниками негатувала спеціальна програма в квестії політики восточної. Союз призначений до удержання мира, а цілком природно, що з нашими союзниками порозуміємо ся щодо крові, ведучих до удержання мира. Точно означення акції в позитивній політиці східної, акції, котра б відносилася до оборони інтересів поодиноких союзників, противило би ся оборонному характеру тридержавного союзу, хоч кождий союзник не лиш в квестії удержання мира але взагалі в квестії своєї політики має право чистити на приязнь і підпорку союзників. — Що до квестії положення спорів міжнародних при допомозі мирового суду, то міністер вельми симпатизує з тими поглядами.

По короткій дискусії спеціальної над бюджетом ухвалено цілий бюджет всім голосами против д-ра Крамаржа.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Відповідь цесаря на промову президента угорського союму Сіладі, котрою сей день 8 с. м. в 29-й роковини коронації угорського короля зложив сьмуж-ж королеви і павучому домови іменем угорського парламенту і народу поклоніння і заяву вірності, звучала так:

„Шановні панове! Матвій і послы! Ми приналежні! З радістю витяю зображень туги магіатів і послав мого любого корольства угорського; а дякую вам за вашу заяву вірності, славословлю примислу Божий, що мені дозволяє обходити з моїми любими угорським народом пам'ятку тисячлітнього існування угорської держави. Справді рідне і величаве се свято, що кончить так пам'ятну історичну добу. А коли весь край перенятий великою вагою сего обходу, поминаєм передовсім з відячності наших предків, що при допомозі Божий мудрості своєю забезпечили сій державі існування по нинішній день; разом берієм собі з історії науку, що сей край лише тоді був дужий і цвітучий, коли его сини, вірні своєю королеві і релігії, жили між собою в братній згоді, а поспадки в безпечності, коли незгода подрывала его сили. Але і се указує нам історія, що край сей з відячності повинен помянути ті суміжні народи, котрі ему охотно подавали поміч, коли борючись з омишленнями в собі чужого, билися столітню боротьбу. Так само нехай помяне тих сусідів, з котрими его злучила зміна судби і мудрість наших предків; з нами разом заснувалася та монархія, котрою існування на сьмислі мислячи показує ся Європі кончечністю; а як я ви обняв по моїх предках, так зберегти ся неварушено моїм наслідникам з моїм святым обов'язком і моєю волею, як сего також вимагає власне добро обох держав. Для того гаряче бажано, щоб свідомість тої зв'язи не тільки не захи-

тувалася, але щоб завжди тривала невмирущо, — щоб се почуття і прихильність громадян обох держав монархії були взаємні, а разом з тим була взаємною свідомість, що з сьмислу виходять не тільки права але і обов'язки для обох сторін. Так з порядком мудро не тільки прагматична санкція але і тепершній правно-державна основа, утворена наслідком тої санкції. На сій основі розвивалася і розвиває ся так благополучно ціла монархія і зокрема моє любе корольство угорське, і то без небезпечності для незломної єдності угорської держави і угорського політичного народу, для розвитку різних народностей по-при береженню державної єдності і законів, які і для усамітнених історією і законодавством відносин, які лучать Угорщину з країнами до неї належачими без шкоди для їх самоуправу.“

„Тисячі лїт — то довгий час навіть в житті держав. За той час зазнав сей край по-при свідомості хвили також і багато злиднів; ба спадки на него навіть нещастя, що не раз грозив загинути народу. Але гаряча любов угорського народу до вітчизни і свободи, хоробрість і тверда витривалість, яка давала докази в хвилях нещастя, завжди відносили при допомозі примислу Божого побди над небезпечностями та давали світлий доказ сили до життя і спосібності до удержання держави. В сій урочистій хвилі мусу з приналежністю згадати ті великі прикмети угорського народу; разом з тим заявлю моє гаряче бажання, щоб в безмежній бігу будучих століть народ з згоді з своєю королевою завжди руководив ся правдивою любов'ю до вітчизни і також серед гурмаду спокою з уминою розвагою, що чистить ся з обставинами виступаючими відносинами, забезпечує державному життю спокійний розвиток і розцвіт.“

„В заходах окол до вітчизни головна участь припадає парламенту. Для того дуже бажано, щоб кождий член обох палат переняв ся своєю задачею і тою свідомістю, що з сьмислу становленням отриманий сьмисл не тільки права, але також обов'язки для краю, котрий же від законодавства старання і пошпиряє его матеріального і душевного добра, — та щоб в тій свідомості своєю щирою і пожиточною роботою старав ся доволити тим очікуванням; а при тій можливості кождо часу чистити на мою поміч і ласку, в повні згоди з такими важними заходами. А коли будете сповняти сию велику задачу з взаємними довір'ям і сполученими силами, тоді сповните ся і висказав, що знаходити ся в законі повноти свідомості обов'язку, проголошеному на нинішній урочистості засіданню: що отсе сьмисл основ тої благодатної згоди, котрою сила в разом з заповненням безпечного поступу в будучих століттях. Дай Боже, щоб так було тепер і во ввіль!“

На закінченні коронаційних урочистостей в Москві відбув ся в неділю великий перегляд війська на Ходінському полі. О 11 годні перед полуднем

вийхав цар на коні з Петровської палати оббач шестиконною карити царів. За нами йшли князі заграничних держав, великий князь, на коні азійській вазалі Росії на конях з вишними золотими шапками. Прибувши на Ходінське поле переїхали попереду павільйон царів, а царів вийшли до павільйону, де на першому поверсі було для них приладжене місце. На другому поверсі для найбільших гостей царського дому. Оббач павільйону стояла трибуна для міністрів, дипломатів і високих достойників. Дефілада піхоти тривала 1 1/2 години. Прийшла на чергу артилерія з 120 пушками, оббача кілька кавалерії, драгони, військові гренадери, гусари, козаци і улани. Перші ряди переходили з вільно, далі трамвай, а послідній гальопом. Варшавський лансєри і козаци з шаблями в руках держали списи простягнені попереду гонів держави в рядках по 84 люда, а при тій ряди не сховувати в дробку з простого ліній. Кожного полку так добраною масою, що один від другого не ривав ся аж на волосся. По скінченні парадів народ, що зібрав ся тисячами, вивув ся, щоб царі оказати свою любов і вірність. Мого знов прийти до нещастя. Але вел. кн. Сергій, а за ним жандармерія, переїхали конно попри адміралів, упоминаючи до спокою і прагнучи нещастя. Народ вгамував ся, і за кілька хвиля настав лад. О 1 1/2 годні цар з гостями до Петровської палати, де утешено окол 600 осіб. По полудні розпочав ся цар з всіми сторонами князями, з вел. князями і послами; о 7 год. вечером відбув ся ще обід в Кремлі а в півтора годні після нього відбув ся царський парад до Іліїнського.

В суботу був кн. Фердинанд на авдієнції у царя і вручив йому альбум з картинами Болгарії.

Потверджує ся вість, що в серпні приїде цар до Відня. Також мав цар приїхати в італійському наслідникові престолу, що в початку вересня приїде до Риму.

Європейська дипломатія заходить ся дуже пильно, щоб Крета не викликала якої бди. Французький посол знов удавав ся до Порт в пересторогою. Безпеченство в тій області, що губернатор Крети спровадив там вже достаточну силу війська, щоб забороти ся до здавлення ворохобів; а в тій разі дуже можливе за надто загонисте поведіння Турків. А ще зайшов в вишній важний випадок, хоч его з турецької сторони закривано, а навіть заперечувано. Ото недалеко міста Кане напали Турки на російського консула, так що він ледво утік з душею. Нецарські Порту облягає ся і в тій, що зволікає з об'явами уступками для Вірменів. І так на впаданні держав, щоб заміняла християнських наймаючих, відповіла Порту нотою, що населене Зейтуну зову підняв ся против війська, для того покв-що не можна відволити бажанню держав.

доби з шпильрем під зелізною вкріпленою агадован вів з гордостю. „Не то, що при батькові. Нині хто в повії грати? Брехунів! А чому так? Тому, що дїло знаю, стараюсь. Не так, як другі, лежати або дурниці займатися ся. А я ночі не досипаю. Метелиця не метелиця, їду. Ну і робота робити ся. Они гадають, ось грошки жартом наживають ся. Нї, ти попрацюй та голову потурбуй. Гадають, що на люде виходить ся після щастя. Ось Міронов на мільонах те пер. А чому? Трудивсь, Бог і дав. Коби лиш дав Бог здоров'я...“

І гадав в тій, що в він може бути таким мільонером, як Міронов, котрий взяв ся з сьмислу, так розбухала Василь Андренча, що він почув потребу поговорити з ним-небуде. Але говорити не було з ним.. Коби дохвати до Горюхана, він би побалакав з діднем, вставив би ему окуляри.

„Диві по его, як див! Занеє так, що і не виберемо ся рано“ подумав він, прислухуючись до поруху втру, котрий див у передній водруж, нагнаючи его, і сьмисл его дубить сьмислом.

„Та й дурно я послухав Микиту“ думав він. „Вхити би треба, все би кудась вихитав. Бодай назад би дохвати до Гришкіна, почував би у Тараса. А то ось сиди цілу ніч. І що, бач, в тій доброго було? Та, що за труды Бог дає, а не ледарям, лежачим або дуракам. От закурити треба.“ Він сів, добув папіросницю, лїг животом на ніч, закуривши покло від втру огню, але втер знаходив хід і сьмисл сьмислу один за другим. Навонець ему вдало ся хитро закурити. Папіросу зайняв ся і

се, що він поставив на сьмисл, дуже втїшало его. Хитав папіросу більше вкурив втер, ніж він, все таки він затягував ся три рази в ему знов стало веселіше.

Він знов привалив ся до задного кудрука, закутав ся і знов зачав згадувати, малячи та й задрімав. Але нараз его мовби щось штовхнуло і розбудило. Чи се Камітан сьмислу з-під него солому, чи в его внутрі щось колуло его, досить, що він збудив ся а серце у него взяло стукати так скоро і так сильно, що ему здавало ся, наче сани трясуть ся під ним. Він відернув очі. Довкола него було все однакове, він здавав ся яснійше. „Снитав“, подумав він, „мабуть і до рана недалеко“. Та нараз такий він собі пригадав, що яснійше стало лише від того, що місяць зійшов.

Він підняв ся, оглядів наперед ко. Камітан стояв усе задом до втру і цілий тряс ся. Засипана сьмислом дерга завернулася одною стороною, шия зїхала на бок і засипана сьмислом голову з розвиваю гризкою і гризкою було тепер більше видно. Василь Андренч перегнув ся через кодруж і заглянув за него. Микита сидів усе так само, як був сьмисл. Дерга, котрою він прикривав ся, і ноги его були грубо засипані сьмислом.

„Бодай чи не замерз хлопця! драгива одяжка на нїм. Ще приїде відповідати за него. Та й змахав ся він бїгачи, а сила в нїм плохенька“ подумав Василь Андренч і хотїв було знати з коня верету та накрити Микиту, але зини було вставити і рухати ся, а знов бояв ся, щоб і він не застиг.

„І на що я его взяв? Все те єн глупо-

тал“ погадав Василь Андренч, згадуючи нещастя, і знов переважив ся на своє попереднє місце під передній кудрук. „Так ось мій дядько раз цілу ніч пересидів“, згадав він „та й нічо. Ну, а Савостяна то відкопали“ знов уявив ся ему другий випадок „і той ромер, закатав увесь, мов замерзлий випахнений пацюк.“

„Лашев би ся був з Гришкіним ночувати, нічого би не було.“ — І старано обтудившись так, щоб теплота кожуха нїгде не пропадала дермо, але всюди, і в шві і в колїнах і в ногах грїла его, він замкнув очі, стараючись заснути. Але волю він і снувати ся, вже не міг задрімати а навпаки, чув ся зовсім живим в оживленим. Знов він зачав сьмислу барив, довг на людях, знов взяв чванати ся сам перед собою в рідні з себе в свого стану, — але все тепер раз-в-раз переривалося подрадаючим ся страхом і докучливою радкою о тій, чому він не лишав ся почувати з Гришкіним. „От було би добре, лежав би на лаві в теплі.“ Він кілька разів пересидів ся, промочував ся, стараючись знати вигідніше і захистити себе, але все ему здавалось негідно; він знов піднімав ся, переїхував положення, накривав ноги, замикав очі і затихав. Але, чи скорені ноги в високих бердаках зачинали терпуги, чи то продувало де, він, полежаючи недовго, знов з досадою на себе згадував о тій, як би він тепер міг сьмислу лежати в теплій комнаті з Гришкіним, та й знов піднімав ся, вертів ся, опугував ся і знов укладав ся.

Раз Василь Андренч урвалось, що він чує далеко пїани когутів. Він враду-

вав ся, відхилив шубу і взяв напружено слухати, але кілька він і напружував слух, нічого не було чути крім свисту втру в голубях і лопаня свїту о дубок залубів.

Микита як сьмисл з-вечера, так і сидів цілий час не рухаючись і навіть не відповідаючи на поклик Василь Андренча, котрий разів два звернувся до него. „Ему в горляка мало, спить мабуть“ з досадою думав Василь Андренч, заглядаючи через задні сани на грубо засипаного сьмислом Микиту. Так Василь Андренч вставив і клав ся разів зо двадцять. Ему здавало ся, що він не буде сьмисл. „Тепер вже повинно бути близько до рана“ подумав він раз відбиваючись і оглядаючись. „Ану погляди на годинак. Замно лиш відервати ся. Ну, та коли дїзнаюсь, що ось-ось рано, все веселіше стане. Запрягати возимемо“. Василь Андренч з глибокої душі знав, що ще не може бути рано, але він все сильніше і сильніше зачинав вагати ся та бажав в один в той сам час і переконались і ошукати себе. Він осторожно розбивав запяки повожухи і засунувши руку за паху до довго шпортив, заки добув ся до камісельни. На-силу, на-силу витягнув він свої сьмисл годинак з емальованими цвітками і взяв глїдїти. Без огню нічого не видно було. Він знов лїг наць так само, як закупував, добув сьмисл і взяв загалувати. Тепер він докладніше взяв ся за дїло і, обмачавши пальцями сьмисл з найбільшою головою, він від першого разу запалив. Підсунувши лїчно годинак під світло, він глїзув і очам своїм не вірив... Було всего десять мінут на першу. Ще ціла

НОВИНКИ.

— Про стань выимковий в скалатському повітї пишуть намъ въ-вѣдѣмъ: До Скалатщины мабуть не доходить вѣсти о томъ, що дѣ ся въ свѣтѣ, та що въ парламентѣ обговорюють, коли мѣгъ тутъ зайти ось-такій фаетъ:

На недѣлю 7-ого с. м. на 4-ту годану пополудни буди скликані въ Супрановцѣ (коло Подволочиськѣ) довѣрочні збори на повнений запрошеня до хаты Павла Жмуцкого. Всякі формальности були строго задержані: ліста запрошеныхъ була напередъ уложена, запрошеня виставлявъ самъ господаръ лишень лично знамымъ людямъ зъ своего села и зъ трехъ близькихъ сѣлъ.

Въ день зборѣвъ пополудни явили ся въ селѣ чотиря жандармы и розставились на двохъ кінцяхъ села в коло хаты, въ котрій мали вѣдбути ся збори. Коли хата почала заповняти ся людьми, увійшли два жандармы до хаты и зажадали лісты запрошеныхъ. Господаръ, не знаючи, що ему прислуге поведе право не виставляти сего жагана, показавъ лісту, а жандармы, привалявши третью жандарма, бо самі не вѣдѣли по руски читати, вѣдчили со бѣ докладно всѣхъ запрошеныхъ и вийшли зъ хаты. Коли зборили ся всѣ запрошені, становъ въ дверехъ господаръ и оденъ зъ людей та оглядали запрошеня кожного вступяючого до хаты, а при томъ господаръ пересѣдчувавъ ся о тожсамості знавомъ собѣ особы. Зробивши все якъ слѣдъ, отворивъ збори и предложивъ на заступника предсѣдателя о. Марковича зъ Березовицѣ (годову „Подольскон Радѣ“ въ Тернополі). Почувъ одинъ бесѣдникъ говорити... Наразѣ являє ся въ хатѣ комісаръ скалатского староства, п. Леопольдъ Белдовскій и, представивши ся предсѣдателю, почавъ контролювати, чи всѣ мають запрошеня, а вѣдѣвъ чѣ господаръ знае всѣхъ запрошеныхъ. Мѣжъ ними представивъ комісаръ п. Жмуцкому ч. Демка Гудайлюка, а коли господаръ назвавъ его Демкомъ Скалатскимъ — побѣла привѣща, яке вѣдъ давня Гудайлюкъ має въ селѣ в якѣ его всѣ кличуть, — комісаръ хитро выжори ставъ ся обставину, що нѣмъ-то запрошующій не знае всѣхъ запрошеныхъ, и розвязавъ збори! О. Марковичъ звернувъ увагу ч. к. комісара, що законъ не вимагає, абы запрошующій знавъ зъ имени и зъ назвища всѣхъ запрошеныхъ, якъ се и оречено недавно при розправѣ въ Тернополі противъ комітету розвязаныхъ тамъ довѣрочныхъ зборѣвъ. Вѣдѣвъ оденъ зъ участниківъ зборѣвъ, дѣставши вѣдъ предсѣдателя слово, представивъ комісареві, що особа ч. Д. Гудайлюка мусить бути господареві знавою, бо Гудайлюкъ есть близькимъ его сусѣдомъ, зъ того самого села, а „Скалатскій“ то праязвище Гудайлюка; вѣдчи треба звачити в старшій вѣкъ запрошующого, трудно вимагати, чтобы вѣвъ сей часъ на командо речутувъ зъ имени и назвища, — длѣтого просивъ, чтобы комісаръ ще на вѣдѣхъ участникахъ збору пересѣдчавъ ся, чѣ господаръ знае ихъ. Але комісаръ же разъ повторивъ: „W imieniu prawa wzywam pańów do rozprawy się“, а на дотичне запятане, на основѣ якого закона вѣвъ розвязує збори, сказавъ, що о томъ можна довѣдатися „и шего pana starosty“. По тихъ словахъ комісаръ вийшовъ зъ хаты, а селянамъ участникамъ зборѣвъ не осталося нѣчого нашого, якъ удалася на розмову и перекуску до якогось публичного льокалю, бо денде годъ було, отже мусѣли пойти до кор-

шмы. Але и тутъ печальна власть не лишила людей безъ догляду, бо два жандармы на дворѣ, оденъ въ свѣтахъ а вѣдѣвъ два въ самѣй коршмі прислухувались, о чѣмъ люде при склянцѣ пива розговорювали, а коли жандармамъ що не подобало ся, заразъ дунали: „W imieniu prawa!“

Такъ виглядавъ въ Скалатщинѣ австрійска конституція!

— Въ институтѣ дѣвочимъ підъ зарядомъ СС. Василянчукъ у Львовѣ вѣдбується въ четверть 11-ого с. м. пепытъ рѣчний зъ домашнихъ наукъ підъ проводомъ С. Ем. Преосвященнаго митрополита-кардинала. Початокъ о годинѣ 5-ій. По пепытѣ вѣдправивъ ся о годинѣ 7-ій въ церквѣ СС. Василянчукъ молебень до Преч. Д. Маріи, по котромъ С. Емисенція удѣлять всѣмъ присутнымъ благословеня Найсв. Тайнамъ.

— Еміграція нашихъ селянъ до Бразиліи зовсѣмъ не перестала, але вѣдбується тава на велику скалю, тільки безъ шуму а тихло. Пересѣдчались о томъ можна на двѣрцяхъ зѣлѣнничихъ. Дня 6 с. м. прибуло до Львова багато емігрантовъ. О тихъ емігрантахъ пише намъ оденъ Русинъ [п. В. П.]: „Стрѣчавъ я ихъ, каже, дуже много на стаціяхъ шляху Гусатинъ-Львовъ. Въ Галиччѣвцяхъ [повіта гусатинського] вѣло 48 осібъ, побѣмъ вѣдали въ Чортковѣ, Бучачі, Станиславовѣ и т. д. Казали, що вѣдуть до Бременя, куда зъ Львова вѣдѣвають ихъ Тушанскій, властитель спеціального бюро у Львовѣ.“ — Сими днями задержала поліція у Львовѣ вѣдѣканцятъ родня зъ Синькова повіту галиччидского, котрі выпродавши ся пустились безъ паспортѣвъ до Бразиліи. При ревизіи на двѣрці показало ся, що емігранты не мають не то паспортѣвъ, але и грошей на дорогу, а декотрі чѣ и не словили войскового обовязку. Теперь они мусять ждати у Львовѣ на пашпорты, платять въ одній жидѣвскій господѣ по 7 зр. на добу за умѣщєня и не мають навѣтъ зъ собою передатити, бо свои рѣчи выслали до Бременя. — Дня 4 с. м. вѣйхало до Бразиліи вѣдѣхъ паробѣвъ зъ Осовець и Цетлянецькѣ повіту бузачского; вѣзгалі въ околціи Манастирскѣ горячка еміграційна починає збѣлѣвати ся. — Дня 8 с. м. [якъ пише оденъ львѣвскій Русинъ „Галичаньновѣ“] стрѣтили два тутешні Русины на улицѣ Личаковскій селянина Петра Пунду зъ Новосѣлки повіту скалатского. Пунда вертавъ пѣхоткомъ зъ Удине до дому и тава розповѣвъ исторію своєї еміграції: Ще въ змѣвѣ дѣстали люде въ Новосѣлцѣ вѣдъ агента Нодаріого и вѣдъ Сѣдѣллина пасьяма зъ захожотомъ до Бразиліи и казали прислати туда 10 зр. ва „тікеарты“. Пунда, отецъ пятеро дѣтѣй, властитель одного морга землі, продавъ свое майно за 100 зр. и хотѣвъ емігрувати зъ цѣлою сѣмью, однакъ дѣстать въ старостѣ пашпортъ лишъ для себе. Заплативши довги, вѣбравъ ся зъ сумою 45 зр. въ Свѣтлыи понедѣлокъ зъ многими другими емігрантами до Удине. Тимчасомъ агентъ ждавъ ще 80 зр. за корабельну карту, а коли хто не мавъ тои сумы, прогнѣвъ его сейчасъ, при чѣмъ Сѣдѣллина брутально обходивъ ся зъ селянами. Около 150 людей по дозвѣнѣмъ побуть въ Удине вертулись пѣшки безъ крейдара до дому. Видѣвъ страшний; жѣнки зъ дѣтьми ридали цѣлу дорогу такъ, що якоси въ Итали стрѣчали глибоке сочувство. Пунда незадовога полѣтивъ своихъ товарищѣвъ, многі зъ нихъ по дорожъ захорували и Богъ знае, що зъ ними стало ся. Въ Будапештѣ хотѣвъ вѣвъ „подати ся на цю пасѣ“, але его не прийняли. По 7-тижневѣй вандрѣвѣвъ прийшовъ вѣвъ до Львова, а въ су-

боту надѣ ся прибути въ рѣдне село. Але що вѣдѣвъ тамъ буде робити? Отъ вѣмъ бразилійскій рай!

— Справа побѣльшеня числа послѣвъ галичского сойму. Доповняющіи выборы послѣвъ соймѣвъ, по санкціонованю закона о побѣльшеню числа послѣвъ: о двохъ зъ Львова а одного зъ Кракова, мають бути розписані въ осені с. р., чтобы ново выбрані послѣвъ могли взяти участь въ найбѣльшій сесіи соймѣвъ. — Крѣмъ того вѣдѣлъ краевый выгтовляе справоздана въ тихъ двохъ вѣдѣвахъ ординації выборовъ: Розходить ся найперше о вылучєня 30 бѣльшихъ мѣстъ зъ куріи сѣвсьсон и наданє имъ права оверного wyboru послѣвъ соймѣвъ зъ куріи мѣсѣкѣй. Въ той справѣ зборавъ вѣдѣлъ материалы статистичні. Друга квестія, чи ректорія політехніки львѣвской признати голосъ вѣрильный. Вѣдѣлъ кр. мавъ найперше порѣшати квестію, чи годить ся на голосъ вѣрильный, а коли вѣдѣвъ выпаде прѣтакуюча, то признавъ право до голосѣвъ вѣрильныхъ: презесови краѣвѣвскон академіи наукъ и ректоріи політехніки.

— Ензекуторъ податковий передъ судомъ. Дня 9 червня зачала ся розправа карна передъ судомъ въ Тернополі противъ ензекутора податкового Івана Савицего, обжалованого о се, що сирочевѣвъ въ часѣ вѣдѣ 1888 до 1895 р. въ Чортковѣ квоту 2043 зр., зложивъ до его рукъ 143 податниками. Всѣ пошкодовані збѣнають, що грошѣ заплатали Савицкому, а вѣвъ ихъ очевидно не зложивъ въ урядѣ податковѣмъ, бо они мусѣли въ друге заплалати тѣ грошѣ або були граблені за тѣ залеглости. Обжалованый Савицкій признавъ, что будучи ензекуторомъ податковимъ въ Чортковѣ, сирочевѣвъ 1878 зр. 78 зр., але не больше. (Якъ вѣдомо, розходить ся тутъ лишъ о 164 зр. 22 зр.) Грошѣ тѣ заплатали до его рукъ податники, а вѣвъ не зложивъ ихъ въ урядѣ податковѣмъ, бо хотѣвъ покрыти страту, яку потерпѣвъ въ 1890 р., зугубивши підчасъ ярмарку въ Улашевичѣхъ зборані грошѣ податковѣй въ квотѣ 1160 зр. — Розправа потреває два дѣвѣ.

— Зъ Гуцульщины пишуть намъ: Въ всѣдѣвскій радѣ повѣтовѣй теперь безголовѣ. Панъ маршалокъ повѣтовѣй подѣкывавъ за маршалковство и вже въ політику бавати ся не хоче, бо ему заасентировали сына до войска; загнѣвъ ся на цѣлыи повѣтъ а найбѣльше на самый Косѣвъ и осиротивъ раду повѣтову и повѣтовѣй вѣдѣлъ. Але вѣдѣвъ чого радий радныи? Нужѣ въ депутатія та въ делегация — просити та молити пана маршала! — и хто знае, чи панъ маршалокъ не бувъ бы давѣ ся въ упрости и переблагати, кобы на частѣ чѣ на нещастѣ, не запѣвъ своего приѣду до Косова самъ маршалокъ краевый, знаный уже зъ того, что всѣмъ справы автономіи любить брати остро и глибоко... Се, кажутъ, такъ подѣвало на нашего пана маршала, что мѣмо просѣбѣ и прислѣбѣвъ панѣвъ радныхъ подавъ чѣмъ скорше на писемъ свою рѣзигнацію зъ маршалковства. Осироченій радий зѣшли ся радити надъ новымъ клопотомъ, бо бѣда нѣколи безъ пары не ходитъ. Повѣтовѣй маршалокъ подѣкывавъ, а краевый хоче мѣмо того повѣтъ люструвати, а тутъ дороги — пожалѣ ся Боже! Заступивъ маршала уряднѣвъ направити бѣдай тую дорогу, котроу краевый маршалокъ буде вѣхати, и вѣзавъ ся до того енергично: назначивъ своего зъ уроды хромого крѣвѣнка надзирателемъ дороги, высѣдѣвъ вѣмъ пенсію приличну и справа полагоджена en famille... а теперь лишъ квестія: чи надантерелѣй дорожѣ буде вѣдѣти дороги, а дороги его... Уже что правда, ждавъ повѣтъ такъ вѣвалѣкованыхъ до всего людеи не добравѣ, якъ нашъ. Той инспекторѣмъ до дорожѣ — антикаръ и почтмайстеръ, котрі ще ждаѣмъ худобы на своихъ обѣдѣхъ не бачили, а у насъ комісаріями до лиценціонованя вѣдѣвъ, — халатный и нещѣмный жидѣ продаѣ книжки школьнѣй, а писарями по судахъ — жидаи. —з.

— Убѣвъ въ бѣлыи день на улицѣ въ Сяноцѣ сокпиро богатѣй лихварѣй и радныйи громадскій Мендѣль Веніѣвъ другого жидѣ Морица Готданка зъ мѣсти за се, что на дозвѣненя Готданка прокураторія зарѣдала слѣдство противъ Веніѣвъ о лаху и вѣвъ бувъ засудженый.

— Антисемітскій демонстрація провалила ся сими днями у Львовѣ въ огородѣ мѣсѣкѣй [в. зѣвѣвѣмъ], именно въ недѣлю и въ второкъ. Обама раваии жидаи мусѣли забарати ся въ реставраційного рѣнда въ огородѣ.

— Зъ мѣста пишуть намъ: Въ 114 числѣ „Дѣла“ була помѣщена въ Бережанщинѣ допись о писаню листѣвъ „возвѣщихъ“. Много зъ наведєныхъ причинъ, что нашъ русскій воику пишуть листы свои до крѣвныхъ починаючи „Jezelem z łaski“, суть переважно правдивыи, але въ дѣдѣмъ не зовсѣмъ згодий зъ дѣйствѣмъ становимъ рѣчь. Звѣстно, что хтось тамъ настѣмпливавъ зужити мыла за вѣрлоу культурне народу; нѣчій зновѣ, може и дѣте першійи сказавъ: „часосказъ то такожѣ и культуросказъ“, мотивуючи свою сентенцію тимъ, что чѣмъ больше чѣловѣкъ ограниченый и на низѣвѣмъ степені образованя, тимъ менѣе звѣзавъ на часѣ, не шанувъ его, а гайнує. Межъ нашимъ народомъ на сѣлѣ мало де хто може стрѣтити годанникъ кешеневый, чѣстѣйше вже стѣнный; годину на сѣлѣ означають на способѣ жєнѣвъ, приближено изъ становленя сонца, розумѣвъ ся, коли оно свѣтитъ. Иначе зновѣ голосѣтъ статистика почтова: больше интелігентный чѣловѣкъ больше спотребовѣ паперу и чѣстѣйше пише листы; зновѣ же люде-науки пересѣчно въ двохъ рокахъ лѣдѣи оденъ разъ листѣ экспедіують. Я зъ досѣдѣвѣ знаю, что нашъ русскій воику въ Тернобѣльщинѣ пишуть и дѣстають листѣвъ на рѣкъ пересѣчно 3—4, а именно передъ свѣтѣмъ въ справѣ урѣлоу, підчасѣ жѣвѣвъ о станѣ засѣву и на маневрахъ зѣглядно передъ вѣдѣдомъ до дому, коли просѣтъ родитѣвъ о датокѣ грошевѣй. Межъ тими листѣма знахо-

дѣтъ ся 8% писаныхъ и адресованыхъ по русѣмъ; дужѣ то мало! 35% листѣвъ переважно корреспондентѣмъ, писавъ по еврейскѣ або по нѣмѣцѣмъ, бо жидаи-воику пильно корреспондують не только зъ своими рѣдныи зъ Галиччи, але и зъ Америкѣй и Нѣмѣччины. Решта воикувъ, и то бѣльша половина, пишуть по польскѣ до своихъ и майже до всѣхъ нещѣмныхъ напои народности. Зло въ томъ, что у насъ бракъ русскихъ популярныхъ подручѣнѣвъ до писаня листѣвъ. Дальше и та обстановка, что въ школахъ на сѣлѣ практично не поучають, а въ листѣ пише ся, якъ коверта адресувѣвъ, якъ выгтовляе ся переказѣ почтовый, листѣ пересылковѣй. Межъ рекрутами, котрі добре читали и писали по руски и по польскѣ та и не але рахували, многіи не вѣдѣли задресувати листѣ, не знали сказати, котроу годину показує годинникъ. Отже треба научи практично! Розумѣвъ ся, при вѣмъ томъ треба и патриотичного почутя! — Гадна, чтобы интелігентный люде заинтересували ся воикуми зъ своего села передъ вѣдѣдомъ ихъ до войска и упоминали ихъ, чтобы писали листы въ свой рѣдній мѣвъ, очевидно заслуужѣ на похвалу. — В. Б.

— Кароль Кіонъ, словѣньскій посолъ до рады державной, умеръ д. 7 с. м. въ Будапештѣ, якъ було вже дозвѣнено въ телеграмѣхъ. Покойный уродивъ ся въ р. 1841. въ Краніи; уаививши теологію въ Люблянѣ, ставъ въ р. 1865. священникомъ. Въ р. 1867. бувъ проповѣдникомъ катедральнымъ въ Люблянѣ. Въ р. 1873. заложивъ консервативный словѣньскій дневникъ „Словенець“ и незабаромъ ставъ головою словѣньского вѣрительного стѣроуничества. Вѣвъ заходивъ ся коло того, чтобы погодити старыхъ и молодыхъ Словѣнцѣвъ. Въ р. 1876. выбрано его до люблянскон рады мѣсѣкѣй, а въ р. 1877. до сойму. Вѣвъ р. 1879. бувъ посломъ до рады державной зъ сѣвсьского округа выборного Люблянѣ. Въ радѣ державной належавъ до вѣлюбу Гогенварта и зазнававъ тамъ великою поваги. Вже сен зими вездужавъ, а выбранныи теперь до сѣвсьскихъ делегаций, померъ нагло въ Будапештѣ.

— Юліи Сімонъ, что умеръ позавчера въ Парижѣ въ 82. роцѣ жѣти, вѣдѣвъ ся по убѣненю наукъ становя учительскому и вѣвъ р. 1839. выкладавъ въ Сорбонѣй черезъ 11 лѣтъ философію. Коли-жѣ не хотѣвъ зложити Людовикови Наполеонову присягу вѣрности, усеуено его зъ тои катедрѣ. Въ р. 1848. выбрано его до парламенту, де зазнавъ ся умѣренымъ републиканцемъ. Стративши катедру вѣдѣвъ ся науцѣ, а въ вѣдѣхъ хлѣвъ вѣдѣвъ ся такожѣ подорожѣ за границу. Въ р. 1863. выбрано его до законодатного збору, де зазнавъ перворядне становленя. Въ парламентѣ бувъ зазвѣнымъ противникомъ цѣсарства, а вызвавъ ся невызванно вымовою. По упадку Наполеона бувъ членомъ правительствѣ народного и министромъ просвѣты за президентуры Тіерса. Въ р. 1875. ставъ членомъ французскон Академіи и досмертнымъ сенаторомъ. Вѣвъ вересня 1876. до мая 1877. бувъ президентомъ министровъ и министромъ справъ внутрѣшнихъ. Въ р. 1890. бувъ вѣдѣрочникомъ Франціи на мѣжвародѣй конференціи робѣтничѣй, свѣлкавѣй цѣсарѣмъ Вильгельмомъ до Берлина. Цѣсаръ Вильгельмъ высѣлавъ до президента Форѣ телеграму, въ котрій упевняє, что нѣколи не забудѣ цѣною помочи, якоу удѣлявъ ему пок. Сімонъ въ справѣ побѣльшеня долѣ робѣтничѣвъ. На похоронѣ Сімона має цѣсаръ нѣмецкого заступати надывычайный посолѣ. Похоронѣ вѣдѣбудѣ ся въ субѣту. Пок. Сімонъ полишѣвъ множество письменныхъ творѣвъ.

— Студенты университетѣ въ Градци стирійскѣмъ а именно Болгара, Поляка, Румыны, Русины, Сербѣ, Словѣнцѣ, Хорваты и Чехи, — на довѣрочѣмъ зборѣмъ ухвалили въ справѣ угорского тысячѣлѣта революцію такого змісту: „Глядячи на угорское торжество тысячѣлѣта якъ въ патю XIX ого столѣтя, якъ на обиду вѣневу въ лице освѣщенной Европѣ, бо угорское тысячѣлѣте не есть дѣломъ высокон культуры и моральной вѣрлости, але звѣличавѣмъ дикѣхъ насильствѣвъ, якихъ допустили ся Мадавы въ часѣ тысячѣлѣта на згадѣныхъ народностяхъ Угорщины, а позаявъ цѣла освѣщенная Европа, не знаючи правдѣного стану рѣчи, не протестує противъ угорского торжества тысячѣлѣта, то мы протестуємо яко заступники молодыхъ интелігенціи на градецѣмъ университетѣ.“

— Зъ мадарского раю. Майже въ томъ самѣмъ часѣ, коли угорскій король и цѣсаръ австрійскій заавѣвъ въ Будапештѣ не только передъ цѣлымъ угорскимъ народомъ але и передъ цѣлымъ свѣтомъ свое найгорѣйше бажанѣ, чтобы обѣ половинѣ австрійско-угорскон монархії учували свою спѣлѣвѣвъ и єднѣсть, тои праводержавнои основѣ, на котрій такъ цѣла монархія якъ особава Угорщина такъ благодатно розцвѣла безъ небезпечєвства для неаломнои єднѣсти угорскон державѣй и угорского политичного народу и безъ небезпечєвства для розвѣтку рѣдныихъ народностей: въ томъ самѣмъ майже часѣ розвѣзує мадарское правительство слоуацѣу читально въ мѣстечку Мылѣвъ за „національный агітаціи“, хѣвъ тѣ агітаціи слѣдно хѣба лишѣ въ томъ, что читалии є слоуацки. Видно, что въ мадарскѣмъ раю стануть дальше гонити всѣхъ, хто лишѣ вѣнѣмъ розмовляє, якъ по мадарскѣ.

Господарство промыслъ и торговля.

— Замкненє рахункѣвъ Банку звязаного въ Станиславовѣ, стѣваршєна зарєстрованого зъ обмежєною порукою, зъ дѣмѣ 31. мая 1896 р.

І. Станѣ чинный.

Удѣлы зєверненіи 8 — зр.
Вѣладѣи щадѣнѣй выплѣченіи 1.562-08
Позачни на скрипѣти удѣленіи 19.765-43

ночь была передъ нимъ.
„Охъ, довга ночь!“ подумавъ Василь Андрѣичъ, чуючи, якъ морозъ перебѣтъ ему по-за шѣвру, и позацинавши ся зновѣ та вкрывшєвъ, вѣвъ втєнуєвъ ся въ кутѣкъ сѣней. Наразѣ зъ-межи одностаѣного шуму вѣтру вѣвъ явѣо чувъ якийсь новѣй, жѣвѣйи звукъ. Звукъ рѣвномѣрно голосѣнѣшавъ а дѣйствѣмъ до цѣлѣковитѣи выразности, такъ само рѣвномѣрно ставѣ слабуєвъ. Не було сумнѣвъ, що се бувъ вѣвъ. И вѣвъ сей звукъ такъ недалековъ, что середѣ вѣтру докладно було чути, якъ вѣвъ, повертаючи чѣлѣстѣми, вѣмѣкувавъ звуки своего голоса. Василь Андрѣичъ вѣдѣкывувъ ковѣрѣвъ и уважѣо слухавъ. Камтавъ такожѣ напружено слухавъ, стражучи ухаи, и коли вѣвъ вѣдѣчавъ выти, вѣвъ переставивъ ноги и острѣбѣваючо фєркнѣвъ. Пѣсѣя сего Василь Андрѣичъ вже вѣвѣвъ не мѣгъ не только заснути, але и усепокоити ся. Сѣдѣмъ вѣвъ и свѣдувавъ ся думати о своихъ рахункахъ, справѣхъ и о своей славі, о своей гѣдѣности и богатѣствѣ, страхъ все больше и больше огорѣавъ его, та надѣ въѣмъ гадками верховѣдѣла и до всѣхъ гадѣвъ вѣмѣшувалася гадѣа о томъ, чѣму вѣвъ не-лашѣвъ ся почувѣвати въ Грѣшѣнѣмъ.

„Богъ зъ нимъ, зъ лѣсѣмъ! и безъ него в дѣла, слава Богу. Ехъ, заночувати було“, мовѣвъ вѣвъ до себе. „Кажуть, панѣй замєрѣвають“ подумавъ вѣвъ. „А я выпѣвъ.“ И прислухуючєвъ до своего стану, вѣвъ почувѣвъ, что зачинаєвъ дрожати, самъ не знаючи, вѣдѣвъ чѣго вѣвъ дрожѣтъ, вѣдѣвъ холоду чи до страху. Вѣвъ пробѣвавъ закрѣтити ся в лежѣти, якъ вѣдѣвъ, але вже не мѣгъ сего зрѣбѣти. Вѣвъ не мѣгъ выдѣжѣти на одѣмъ мѣсѣцѣ, ему хотѣло ся вѣстѣти, почѣта что-небудѣ ва те, чтобы заглушѣти перѣймающій его страхъ, противъ котрого вѣвъ чувъ ся бєсѣильнымъ. Вѣвъ зновѣ добувъ пѣшѣросѣи и сѣрѣнѣи, та сѣрѣнѣи уже лѣпшѣлось только три, и то самѣй горшѣй. Всѣ три стѣрѣи ся, не займѣвшєвъ.

— А чортъ тебе бєра, проклята, пропадѣ ты! — налязѣвъ вѣвъ, самъ не знаючи кому, и шауравъ змѣту пѣшѣросѣу. Хотѣвъ шауравъ и корѣбѣку зъ сѣрѣнѣи, але заставѣвъ рухъ руи и сѣховѣвъ ен въ кѣшеню. На него нашѣла тава трѣвога, что не мѣгъ больше вѣсѣдѣти на мѣсѣцѣ. Вѣвъ вѣдѣвъ зъ сѣней и станувши плѣчѣма до вѣтру, зачѣвъ тѣсно и нѣзѣко перѣрѣзѣувати ся.

„Що-жѣ, лежѣти, та смерѣти дожѣдати; хѣба сѣсти на коня та и марш!“ прийшло ему вѣрѣзѣ до головы. „Верхомъ вѣвъ не стане. Ему, погадавъ вѣвъ ва Мѣкѣту „все одно вѣмѣрати. Яє его жѣтѣ? ему и жѣти не жалѣ, а менѣ, слава Богу, в єго пожити.“

И вѣвъ, вѣдѣзавѣвши коня, перѣкнѣнуєвъ ему поводѣи на шѣю та хотѣвъ сѣкѣтити на него, але зєсунувъ ся. Тѣдѣмъ вѣвъ станувъ на сани и хотѣвъ зъ сѣней сѣсти. Але сани похитнѣувѣвъ пѣдѣ его тѣгарѣмъ и вѣвъ зновѣ зєсунувъ ся. Наконецъ, за третѣмъ разѣмъ, вѣвъ зновѣ поставивъ коня при сѣняхъ и обережно станувши на ихъ краю, добѣвъ ся таки того, что лѣгъ черевѣмъ поперекъ спѣнымъ коня. По лежѣвши такъ, вѣвъ посунувъ ся напередъ разъ, два и наконецъ перѣкнѣнуєвъ нѣру черезъ хрѣбѣтъ коня та и сѣвъ опирающєвъ стопами замѣсть стрѣмєнѣвъ на долѣмѣнѣмъ ремѣна плѣи. Товѣчокъ захитѣныхъ сѣней збѣдѣвъ Мѣкѣту и вѣвъ подѣвѣвъ ся. Василь Андрѣичъ зѣдавало ся, что вѣвъ чтось каже.

— Слухай вѣвъ, дурѣвъ! Що-жѣ, пропадѣ ты такъ, нѣ за что? — крикуєвъ Василь Андрѣичъ и пѣдѣнѣваючи пѣдѣ колѣна розвѣвѣваючи ся полѣ шѣвы, повернуєвъ коня и пѣгнаєвъ его гѣтъ вѣдѣ сѣней въ томъ напрямѣ, де, якъ вѣвъ гадѣвъ, повинѣвъ бути лѣвъ и побѣрѣжѣнѣкова хѣта.

(Дальше будѣ.)

Передплата на „Дѣло“ и вѣдомость за мисерати платитъ у Львовѣ.

ДЪЛО

Подлики и инші донесени приватній числять ся по 15-кр.
вѣдъ стипендіе.

Наразъ передъ нѣмъ щось зачорнило ся,
рце затовило ся въ нѣмъ радѣстно и вѣи
вѣавъ на се чорне, видячи вже въ нѣмъ стѣ-
сѣльскихъ хатъ. Але чорне се було не не-

МАРІЇВКА

ЗАВЕДЕНЕ ВОДОЛІЧНИЧЕ
коля Львова п. Львів

в гарній воді втриває заслононої околиці, озружене лісами по більшій часті чистими, великий комфорт, компетний урядження воддву гідропатичного, нові важкі урядження в заправдженні, двокоморовий електричний купель системи професора Гертнера. **Знаменита кухня у власності заряду.** Ціни умірковані. Стала і дешева комунікація. Лідар управління: **Д-р Іосиф Ліпа**, (в змій практикуючий в Мераві) бувши асистент заг. поліклініки у Відні, ученик проф. д-ра М. Рінтерніца, довголітній управитель першорядних заведе в водолічницях. Блажих інформацій уділяє:

Заряд Маріївки, пошта Львів. 145 1-3
Телефон ч. 84. УВАГА: Стави спущені, дуги осушені.

МАРІЇВКА

КОНТОРА ВИМІНИ
ц. к. упр. г. к. ан.

БАНКУ ИПОТЕЧНОГО
купів і продаж

ВСІ ЕФЕКТИ І МОНЕТИ
по курсу денного найточніший не вчислюючи ібкии провізії.

Яко добру і певну ліквідацію поручає

4% листи іпотечні коронові
4% листи іпотечні
5% листи іпотечні преміювані
4% листи товариства кредитного земельного
4% листи Банку красового
5% облигації комунальний Банку красового
4% позичку красову галицьку
4% позичку красову галицьку коронову
4% позичку преіпаційну галицьку
4% позичку преіпаційну галицьку
4% угорських земельних державних
4% проіпаційну угорську
4% угорських облигацій індемнізаційних
і великий реєстр австрійський і угорський

а всі ті намери Контора виміни Банку іпотечного все купів і продаж

по найкористивішій цінах.

ЗАМІТКА: Контора виміни Банку іпотечного приймає воді П. Т. купувачів земельних ліквідацій а вже платити місцеві папери ціни, також записи купів за годівку, без ліквідації воддву, а записи ціни за воддву ліквідації опрацювання коштів.

До сесії у котрій викида купів, доставляє нові аркуші купів, а заворотом коштів, котрі саж поможуть

Климентій Федунь
переплетник бібліотеки ц. к. львівського університету

поручає 366 86-2

своє переплетництво і галітеріїне заведення у Львові, ул. Академічна ч. 8.

Підіймає ся всяких робіт, особливо переплету: Службників, Євангелій, Молитовників, Бібліотечних книг, Альбумів, Маті, Далімові і т. ін. по уміркованих цінах.

ТЕОФИЛ КОПИСТИНСЬКИЙ
артист-малює

звідний воді кольористичні літні з своїх праць малює, укріпає церкву в стилі вихідних разом з позолоченням, престолу, іконостасу і інших речей. Приймає різбарські роботи покла власних плянів. Виготовляє всякі величезні церковні образи до іконостасу, престолу, плахенці — одніми красками на полотні і дереві. Поблишує з фотографій портрети. З уповноваження ц. к. консерваторії реставрує всякі старинності, а то ерески, різьби і т. ін. згодом в круг праць малює по найуспішнішій цінах. Підписаний прохати Вс. Духовенство зазначити собі його адресу.

206 53-2

Т. Копистинський
у Львові, вулиця Кравецька число 20.

Знає воді мною літні ц. к. упр. раітерів спірту, заосмотрі найліпшими прикладами реставраційними найкращим окремим, заправка руні, ліквідації і оку

Юлія Миколаша Наслідників у Львові

Яков Шпрехер і С-ка

поручає старі польські сільні горішки, дуже добрі розоліди, ліквідації, руні правдиві в Імачі, які також найліпшою якістю зразки спеціальні: Народська, Dziennik, Szczyt, Karpaty, Дабель, Комаричева не солодкого, Екстазі, Деревська і т. ін. горішки упріжжені і однією правдивою ціною з вихідних фабрик заправджені.

Однією жерело в краю для п. антикарів, до побирки алкоголю абсолют, а найкращішого спирту, до цієї ліквідації воддву воді покла і вже оподаткованого. Правдивий спиртuous оптимий найкращий, адровою не шкідливий, до не виробляється з солодких одголю.

Склад для м. Львова, ул. Коперника ч. 9 і в головній склад воді мінеральних І. Йолеса, уліця Кароля Людвіка ч. 29.

4918 226-104

Зостаючи в зосинах, купецких з першорядними домами торговельними російськими, маємо честь поручити з наших складів

ЧАЙ
правдивий китайський

в оригінальних наших 1/4 фт. пачках по: 40, 50, 60, 70, 80, 90, 100 і 125 кр.; — в 1/8 фт. пачках по: 20, 25, 30, 35, 40, 45, 50 і 63 кр. ЧАЙ порошок по 1 зр. 20 кр., 1 зр. 40 кр., 1 зр., 65 кр. і 2 зр. за фунт.

При замовленні найменше 2 фунтів при порошку 3 фунтів вишлагаємо франко; при воддву 6 фунтів додаємо 5% в товар.

З поважанем

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ.

19 22-0

„ДНІСТЕР“
ТОВАРИСТВО ВЗАЙМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ

у Львові в домі „Прогресу“ Ринку ч. 10

перше і однією руске товариство аскураційне, припущене Вс. Духовенству і всім вірним через Вишев. Митр. і Преосв. Еп. Ординарія всіх трьох Епархій, обезпечає будинки, скот, господарські зваряди, збоже в зерні, і соломі, сівно в стогах і будинках протів шкідливих вогнів за можливо найнижчою оплатою.

Шкоди ліквідують ся і виплачує ся сейчас по пожарі, а договори закладені в першому Товаристві контрааскураційному подають „Дністери“ можливість обезпечувати і виплачувати і найвищий суми.

Поліс „Дністра“ приймає Банк красовий при позичках іпотечних.

На жите можна обезпечити ся через „Дністер“ після всіх можливих комбінацій в Товаристві взаємних обезпечень в Кракові, котре дає як найкористивішій умови, і видає поліс і квіти в руском і асич.

Товариство взаємного кредиту „Дністер“, створене зареєстроване з обмеженою поручкою, приймає воді своїх членів і третіх лиць вклади до опрочитовані по 5%. Гаранція цілковита. Уділь по 50 корон. Позички уділяють ся тільки власникам реальностей, воддву воді тягарів, за поручкою двох членів. З позичок воддву ся десяти часті на уділь.

Зголошення о удільні агенції в місцевостях, де „Дністер“ не в засупленій, приймають ся.

УЧИТЕЛЬ

органі руского товариства педагогічного дає тиждєвний педагогічно-научовий, виходить воді 1 червня 1896 р. у Львові ул. Воронькога ч. 2. Предплата на цілий рік 3 зр., на пів року 160 кр. на смерть року 1 зр.

ДАЄ СЯ ПОЛЕКШУ НА СПЛАТУ ПОСЛЯ УМОВИ.

Продаємо в місяці і вишлагаємо на провіадію Вл. П. Т. державним і приватним урядникам, всесечному духовенству і монастирям — Вп. адвокатам, лікарям, антикарям, членам ц. к. жандармерії і фінансової сторожі, також всім, неходячим ся в тім положенні, що можуть ддержати виплату.

Наші з доброти і дешевости звістні товари.

Пресить ся уклбно, жадати нашого багато ілюстрованого цінника.

На теперішній сезон поручає ся в великом виборі наймоднішій парасолі і парасольки, дамські і отгородові капелюхи для дівчат і хлопців, блузи сатанові, батистові, асерові, вовняні і шовкові, костюми Matinée и Negliges, шльєрки як в сухих огородах, жарушки для дам і дітей, галля шелкові, вовняні і сатинові. Що для достатньо новості в моді, коронах, лентах, капелюхах, фасонах і додатках до капелюхів, пестерки і накидки для дам, дівчат і дітей, блузи мужеске, дамске і дівоче, рукавички шведські, дамські, гласе, шовкові, вовняні і нитяні, панчохи дамські і дівочі, всякі вироби панчохові, також океретки. — Спеціальні воддву на плашки, дівочі сукні, і убора для хлопців.

Як наш спеціальний воддву так і ново-воддву фізія для європейських і вихідних ковров при уліці Сикстускій ч. 6, мстять великі запаси дешевих ковров сальонових, стінних, комнатних, церковних до прикраси престолів; занавіс і коронкових стобів, вовняних портієр і занавіс; ходники до комнат, на коритарі і сходи, ламбрекени і декоративні предмети. Коври перед ложа, шкери асера як і хинські кози, покрывала на постелі і столи, дерки і кози для подорожі кани пикней. Спеціальні воддву останкові ходники і висортних ковров по поводу незнайомих скля, немодних десертів. Поодинокі покрывала (непріоті) на постелі і столи, кози і диванки перед ложа продає ся по неможливо дешевих цінах, Цісьма і замовлення треба адресувати до

Заряду в'дєньского магазину Au Louvre

Львів, площа Катедральна ч. 3. 4995 12-0
Філія: ул. Сикстуска ч. 6. (Кореспонденція по руски.)

Оповідінене.

Дня 23 червня 1896 о годині 4-й сполудня в комнатах Товариства задаткового в Комарні відбудуть ся

XXVII Звичайні Загальні Збори

на котрі всіх до голосу управнених членів запрошає ся.

Порядок обрад:

1. Відчитане протоколу з послідного загального збору.
2. Справозданє Дирекції з діяльності і рахунків за рік 1895.
3. Справозданє комісії ревізійної за рік 1895 з внесенем Ради надзорчої на уділенє Дирекції обсолюторії з діяльності і рахунків за час від 1 січня до 31 грудня 1895.
4. Внесенє що до поділу чистого зиску за рік 1895.
5. Затвердженє вибору члена Дирекції в місце добровільно уступившого контролора п. Михайла Утриска.
6. Внесенє членів.

Комарно дня 2 червня 1896.

3 Ради надзорчої Товариства задаткового в Комарні на повіт судовий комарнянський, стоваришенє зареєстрованє з неограниченою поручкою.

Д-р Яклиньский
прегес.

І. Гонт
секретар.

ПОДЯКА.

Світлому Товариству „Прогресу“ у Львові складаємо прилюдно найсердечнішу подяку за щедре і великодушне обдарованє нашого ново-основаніс чатальні „Прогресу“ внижкам свого видана в ціні 14 зр. 78 кр. Дай Боже, щоб Світле Товариство своєю благодатною ми лутами просвітлю озарило всіх родимий стріх нашого забутого народу!

Попелі, дня 8 червня 1896.
За виділ чатальні „Прогресу“: о. Николай Ясичікий, голова. — Гринь Багрий, секретарь.

За 2 зр. переробляю кожний матеріал цілком як новий. Старі колдри приймаю до поруча. **Іосиф Шустер**, ул. Коперника ч. 7 у Львові. 86 12-30

Котва
Liniment. Capsici compos.

з антики Ріхтера в Празі, звітне знаменате усмиряюче болі втиранє; в ціні по 40 кр., 70 кр. і 1 зр., находит ся у всіх аптеках. Треба жадати се загално уаюбанє средство домове завжди лише словами

Ріхтера лімент з „котвою“

і для осторожности брати флашки лише з звістною маркою охороною „Котвою“ бо яко такі суть правдиві. Ріхтера антика воді „Зол. Львові, Прага.

396
57-68

Львівське Морське Око

купелі в ставі — за дворцем зеліничів електричною — поміж горами — вирубані в скалі — дво бетонове — заслоноє воді втриває, — денний приплив і воддву воді 300 гектолітрів — для Пань воді 10 тон до 1-ї, прозій день, а також неділь і свята через цілий день для Львові.

Ціна самої купелі 10 зр.

Уладжено лише для Християн. Більше можна дотати в торговлі машини до шити Іосифа Івановича в готелі Жоржа або на місяці при 166 кр. 1-5

Іосиф Іванович.

Пльомби оловяні по кр. 40 за 1 кт. або 250 за 1000 штук. — Обсяг до пльомбованя по зр. 6-ї і 8-ї

поручає Петро Хпостовський, торговля зелізна у Львові, площа Капітульна 1 (напротів катедри).

Русинка

вдовиця, бездітна, образована, середних літ, найде поміщенє. Ближній відомости: **Заряд інститута дівочого СС. Василіанок.** Львів, ул. За-155 бликєвча 24. 7-10

РУСЬКЕ ТОВАРИСТВО ПЕДАГОГІЧНЕ

Львів ул. Академічна ч. 8

поручає отей книжочки припущені краєвою Радою шкільною

НА ПРЕМІИ

Образковий видання:

Звіринець	10 кр
Гостинець	10 "
Забавки	10 "
Менажерія	10 "
Робинзон	40 "
Гете-Франко: Лісь Микита	
ІІ цілком переробленє виданє	50 "
Мирон: Пригоди Донь Кіх.	40 "
Квіточка	20 "
Віночок	20 "
Кобзарь Тараса Шевченка	20 "

Інший видання:

Читанка ч. I, II, III, IV опр.	10 "
20 кр. без оправы	10 "
Вазанка желаний II розширенє виданє	20 "
Учитель зр. 1890-1895 по 2 зр.	2 зр.
Дівочий нар 1890-95 по 3 "	3 "
Пв. Довісний: Попалєс. Розданий сценки	10 кр.
В. Шухер: Записки школяра	20 "
О. Назжановський: Батько і мати, двоспів для дітей з фортепьяном	10 "
Леонид Глібова: Байки	5 "
В. Чайченка: Олесь; Байки; Комарь, Два оповіданя по 5 "	5 "
В. Чайченка: Дума про княгиню Кобзаря	5 "
Дівчовий Чайки: Казка про сонце та його сина; Цісьма 5 "	5 "
М. Лісько: Тече вода з воддву явора. Двоспів з фортеп.	10 "
Мана етногр. Рус-України	20 "
Гордєвко, Картагінці і Римляне	20 "
Юлій Верне. Подорож до: вкола землі	60 "
Барановський. Припис до іспитів	20 "
Молитвенник народний, в: полотно опрашений	20 "
Д-р Л. Кельнер. Коротка історія педагогі	60 "
З воддву Бєска до Андєв 10 "	10 "
Ів. Франко: Абу каземові кауці	20 "

Всякі замовлення вишлагають ся скоро і точно.

Джж закупити товарів просимо покликуватис на нашу часопись.

ДѢЛО

Выходит у Львові щодня (крім св. і руских свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Вісник найзнаменитіших поетів“ виходить вівторок, і вівторок і п'ятницю на переміну разом з „ДѢЛОМ“.

Передплату і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „ДѢЛО“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Карла Людвіга 9, і А. Ольшеского ул. Килиньского 2; — в Ярославі Л. Крижановський; — у Відні: М. Дукес, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Selterstraße; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; В. Франкфурт і Гамбург: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „ДѢЛО“ і належність за інсератами платити у Львові.

Передплата на „ДѢЛО“ в літер. додатком в Австрії: за границею:

на пів рік . . . 18 гр. на пів рік . . . 24 гр.
на рік . . . 36 гр. на рік . . . 48 гр.
на чверть року 4 гр. 50 кр. на чверть року . . . 6 гр.

у Львові:
на пів рік . . . 16 гр. на пів рік . . . 3 гр.
на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Екземпляр неопечатаній вільній від порти.

Пощиною чисте коштує 8 кр. а в. Оголошення вийти приймають ся по ціні 10 гр. від одного стрічка інсератом або в місяць а в рубриці „Надбавки“ по 25 кр. а в. Подписи і листи до редакції приватні чистять ся по 15 гр. від стрічки.

Спільний делегації.

Комісія бюджетна австрійської делегації зачала свої наради від звичайних видатків на войско. — Дел. д-р Крамарж вказав на те, що сегодній бюджет знов виказує збільшені видатки, і не знати, коли се скінчить ся, бо управа воєнна не каже, коли і з яким коштом покінчить ся т. зв. організація армії. Тимчасом найбільш потреби культурні заведують ся. Коли б так 100 мільонів бюджету воєнного обернути на цілі просвіти, на будову дешевих мешкань робітничих, на заохочення бідних людей на старість, то не треба б удержувати армії для сплення соціальної кривди. Але що-ж робити, германські війська держав не вчать нічого більше по-над збільшення армії. — Далше домагав ся бесідник з реформованої воєнної процедури карнон, — знесення другого року служби для однорочних охотників, котрі не здали испыт, — і поршених квестіа національну у войску. Ніхто не перечить, що мусить бути в армії одностайна команда, але з другої сторони повинна кожда народність мати за поручені як найширші права національні. Офіцери не знають мови свого полку, бо для них виставе, коли ино знають в тій мові добре латини. — Дел. Промбер подає потребу теплої вечері для воєнів. Згадав про численні самоубійства у войску. А що-до квестіа національної, то після його гадки воєня повинна знати лише оду народності: австрійську. — Міністер війни Кріггмер в відповідуючи, заявив, що проект реформи воєнної процедури карнон вже викінчує ся; що на разі не можна зносити другого року служби однорочних охотників; що офіцери повинні вивчити ся мови свого полку, — а що до самоубійств у Львові, то міністер не може нічого сказати, бо не має справозданя. — Дел. д-р Барайтер навів для характеристики воєнних судів говорючих ось який факт: Однє офіцери, доставши відпустку, виїхав на село до свого брата селянина, а там, для розриву, помагав своєму брату при оранні. Воєнний суд гонорарний узнав, що офіцери прийняв ся за невдовідне занятя, та орив, що мусить зложити ранту офіцарську. — Міністер

Кріггмер вняв в оборону воєнної суду говорючої, хоч заразом признав, що міністерство виготовляє проект реформи тих судів. Що-до квестіа урлопованя в часі жнив, то міністер не може нічого обіцявати, бо раз стоить на перешкоді вираз воєнний, а по друге, було б несправедливо признавати полків діянням воєням лише задля того, що они селяне.

В спеціальній дискусії піднесено ось який важкий квестіа: Дел. Крамарж зазначив, чи б не можна прийняти податків, замість в грошех, в продуктах рільничих. Відтак коли буть засновані обов'язковий спільки господарські, то можна б купувати збіжжя в магазинних тих спільках, а не від ліверантів. Дел. Барайтер заявив ся за тим, вказуючи, що в Баварії платять податки збіжжям, а не грошми. Міністер Кріггмер в відповід, що квестіа, в якій спосіб платити податки, належить до міністерства скарбу, а що до закупки збіжжя у спільок, то міністер не був би сему противний. — Поручено квестіа підпирания дробного промислу при достатках воєнних, а міністер висказав ся за признавем для дробного промислу.

Принято прелімінарі звичайних видатків бюджету воєнного без зміни. — Ще менша дискусія була при надзвичайних видатках. Міністер зазначив, що „маніхери“ показали ся при пробах знаменитими. Принято без зміни рівнож і сей прелімінарі.

На дальшій засіданні комісії прийшов під дискусію бюджет країв окупованих. В загальній дискусії підіє дел. Крамарж зазначив, що не пропонується замінити рахункових, а се робить неможливим контролю парламентару і противить ся засадам конституційним. Застеріг ся, щоб павільоні боєвості входив в склад угорської вистави ювілейної. Вистава угорська в національній, тож не мають що там робити країв окупованих, котрі не належать до угорської території і мовірно ніколи до неї не будуть належати. Після ухвали свого клубу мусить бесідник заявити, що не солідаризує ся з уступом промови інаугураційної прелімінарі делегації бар. Хлюмекко, де загадав про торжества тисячліття угорського. Відтак вдав ся бесідник в критичну відносину на територію окупованій і адміністрація Кала, підносячи поліційну систему і ве-

стію аграрну за головні причини невдоволення. Запротестував против змаганя Кала: виставити якусь нову народність босанську, бо се несправедливо етнографічно, ані такий змаганя не дадуть здійснити ся. — Міністер Кала й, обговорюючи адміністрацію країв окупованих, заявив, що будуть заведені репрезентації повітові, котрим буде вільно обговорювати квестіа поліційні, однак не буде вільно ршати в тих квестіях і ухвалювати резолюції. Далше заявив міністер, що Австрія в наслідок окупації Босни стала ся державою балканською і мусить боронити своїх інтересів.

В комісії воєнної делегації угорської порушено справу закупки коней для войска, при чом нарештє на посередництво ліверантів. Що-до шкіль кадетських то домагано ся, аби в Угорщині засновано нові школи. Міністер Кріггмер боронив тепершню систему закупки коней, а в справі шкіль кадетських підіє, що деякі краї, н. пр. Галичина і Буковина, не мають таких шкіль, тож і треба їх найперше уваглядити.

В комісії для справ загальнонаціональних покликав ся міністер Голуховський на своє експозе, висложене перед делегатами австрійською, зазначуючи, що газети подали вірно зміст. — Супротив того увдлено міністра від повторення сего експозе. Референт Фальк заявив, що вдоволені з політики тр. Голуховського. Інші бесідники остерігали перед надмірним довірєм для політики російської. Міністер Голуховський заявив, що веде дальше політику Аврашого, іменно старає ся о найліпші відносини з державами і о локалізованя подій на Восток. З відношення в Болгарії не показує ся, мов-б Росія мала так всемогутній впливи. — Бюджет ухвалено без зміни.

Загальні збори Наукового товариства імені Шевченка.

III.

З ширшою дискусією над справозданнями виділу зазначено головніші моменти. Насамперед ширше обговорено порушену д-ром К. Левицьким справу кнігарні товариства. По заявленню п. Паньківського (на

дотичну інтерполяцію д-ра К. Левицького), що длатого не отворив ся кнігарні, бо товариство продає кніжки рідко на 800 гр., а ввадікований одні Українці [з котрим переговорювано] за ведення кнігарні хотів 100 гр. місячно, — всі бесідники [ш. Прайма з Перемишля, Дмитерко з Тернополя, Вол. Шухевич, д-р Андр. Чайковський з Бережан, о. Д. Танячєвич, д-р К. Левицький] промовляли за потребою отворення кнігарні і збори ухвалили після внесення п. В. Шухевича резолюцію: Припущає ся новому виділу, щоби предложив слідуючим загальним зборам товариства прелімінарі коштів кнігарні, аби в як найкорше можна було ввести в життя.

Ширшу дискусію викликав також справу мови в „Зорі“, порушена проф. Приймою. П. Прийма подає, що в писаннях з України не мало висловів незрозумілих і двачинних, а через се деякі люди у нас зражують ся до „Зорі“. Над сими гадки ся застановити, а найлучша рада була б держатись мови клясичної наших. По відповіді редактора „Зорі“ п. В. Левицького, що мови авторам змінити годі, а на форми редакції уважав, — промовляло більше бесідників. Проф. В. Більський і о. Ал. Стефанович радили, щоби редактор порозумів ся з авторами що-до зміни в мові, але п. М. Вороний [Українець] висказав гадку, що таке порозуміване не в можливе. Другі бесідники [ш. В. Шухевич, д-р Стоцький, Макарушка, о. Юрик] висказували трудність поршених сен справ на зборах, бо мова жє, розвиває ся, а реорату, котрий б ршав в тій матерії, доси ще нема; що нездале, то само собою упаде. — По переведеній дискусії в сій справі збори, на внесення о. Д. Танячєвича, висказали встановити в місяць поділу редакторів „Зорі“ п. В. Левицькому за его щирість і пожертвованя для сего видавництва.

Відтак розвела ся дискусія над справою власного дому товариства. На дотичні запитання д-ра А. Чайковського і д-ра К. Левицького голова п. Барвінський пояснив, що виділу і вибрана для тей справи комісія хотить або купити готовий або вибудувати дім, не чинишій, але для потреб товариства. По дискусії на тій тематі справу дому полишено виділу, бо після статута вбн має право сам в тій справі ршати.

Відтак по деяких інтерполяціях що-

8)

Господарь и наймитъ.

Оповѣдане Льва Н. Толстого.

Переклавъ Любомиръ Селянський.

IX.

Допавши саней, Василь Андрєвич сховавъ ся за них і довго стоявъ так нерухомо, стараючи ся успокоити ся і виспатись. На попередній мѣсці Микити не було, але в санях лежало щось засыпане вже снѣгомъ и Василь Андрєвич догадавъ ся, що се був Микита. Спрахъ Василя Андрєвича щєзъ тепер цѣлкомъ и снѣгъ боявъ ся чого тепер, то хѣба того страшного стану страху, котрий вбн чувъ на коня, особливо тогдѣ, коли самъ лишив ся в дѣбрѣ. Треба було за вську цѣну не допустити сего страху, а щоби его не допустити, треба було не думати о собѣ, треба було думати о чомъ-небудь иншомъ, треба було що-небудь робити. И длатого перше, що вбн зробивъ, було то, що вбн роззустивъ кожухъ, ставуши задомъ до вѣтру. Опѣсля, якъ лишъ трохи высипавъ ся, вбн вытрясъ снѣгъ зъ чобѣтъ та зъ рукавицъ. Потѣмъ зновъ тѣсно и низько, якъ се вбн підтѣгавъ ся, коли виходивъ зъ свого сѣдлу купувати збіжжя привезене мужиками, оперезавъ ся поясомъ, готовлячись до діяльности. Перша робота, яка ему представилась, була та, щоби добути ногу коня. Василь Андрєвич вчѣнявъ ся, а осво-бодивши поводъ привязавъ каштана зновъ до зѣланого гака у передного кадрука та взявъ обходити коня, щоби поправити на нѣмъ шлю, обшдеце и дергу. Але підчасъ сего вбн побачивъ, що в саняхъ щось порухалося и зъ-підъ снѣгу піднялася присыпана голова Микити. Мужикъ підієвъ ся очевидачки зъ ве-

ликою бѣдою и снѣгъ, якимъ давно, наче відганяючи мухъ, махавъ передъ носомъ рукою и говоривъ щось, якъ здавалось Василь Андрєвичев, вклячучи его. Василь Андрєвич лишивъ дергу, не поправивши єи, и підієшовъ до сани.

— Чого ти? — спытавъ вбн. — Що кажешъ?

— Ум.мн.мн.раю я, ось що, — зъ трудомъ, перерывающимъ голосомъ вымывъ Микита. — Заробѣтокъ вѣддай сынови або бабѣ, всьо одно...

— А що-жъ то, хѣба перемерзъ? — спытавъ Василь Андрєвичъ.

— Чую, смерть моя. Прости, Христа ради... — сказавъ Микита плачущимъ голосомъ все не перестаючи махати передъ лицемъ руками, мов-б відганявъ мухъ.

Василь Андрєвич зъ побѣ минуты постоявъ мовчѣ и нерухомо, потѣмъ нразъ зъ тою самою рѣшучістю, зъ якою вбн ударивъ въ рукавъ при догдѣній купнѣ, відступивъ крокъ назадъ, засунувъ рукавицу шубы и обома руками взявъ выгрѣбувати снѣгъ зъ Микити и зъ сани. Выгрѣбавши снѣгъ, Василь Андрєвич поспѣшно розперезавъ ся, розправивъ шубу и, трунувши Микиту, лѣгъ на него, накрываючи его не тільки шубою але и цѣлымъ своимъ теплымъ розгрѣтымъ тѣломъ.

Затыкаючи руками полы кожуха межъ лубомъ сани и Микитою а колынами прихопивши его придѣлъ, Василь Андрєвич лежавъ такъ, опершись о лубъ передного кадрука, и теперъ вже не чувъ нѣ руху коня, нѣ снѣгу бурѣ, а лише чувъ дыханє Микити.

Микита зъ початку довго лежавъ нерухомо, обпѣля грѣмно зѣхнувъ и порухавъ ся, очевидно розгрѣваючись.

— А ось то-то, а ти говоришь: умираю...

Лежи, грѣй ся, мы ось якъ, — зачавъ бую Василь Андрєвичъ.

Але дальше вбн, на велике своє здивованє, не мѣгъ говорити, бо слѣзы выступили ему на очі а долѣшня губа быстро задрожала. Вбн переставъ говорити и тільки лыкавъ те, що підієнуло ему до горла.

„Розтрясь ся я, видѣмо, охлавъ зовсѣмъ“ — подумавъ вбн собі.

Але тотъ его слабѣсть не тільки не була ему немалою, але рѣдше робила ему якусь особляву, доси ніколи не вѣдчувану привѣдѣсть. „Мы ось якъ!“ говоривъ вбн до себе, перенятый якимъ особливимъ, радѣстнымъ тріумфомъ.

Досѣ довго вбн такъ лежавъ, мовчѣи вытираючи очі о шерсть шубы и підбираючи підъ колына праву полу шубы, котру все відганявъ вѣтеръ. Але ему такъ сердечно хотѣло ся сказати кому-небудь про свой радѣстный станъ.

— Микито! — вклянувъ вбн.

— Гарно, тепло! — відкликнулось ему зъ долу.

— Такъ то, брате. Пропавъ, було, я. И ты бы замерзъ, а я бы...

Але тутъ зновъ ему задрожала мязи, и очі его зновъ наповнились слѣзами и вбн не мѣгъ дальше говорити. „Ну, вѣщо“, подумавъ вбн. „Я самъ про себе знаю, що знаю“. И вбн замозкъ.

Кѣлька разѣвъ поглянувъ вбн на коня и вѣдѣвъ, що снѣга его була відкрыта и дерга зъ шлєиво вєнятъ на снѣгу; треба бы стати и наярвати коня, але вбн не мѣгъ ані на хвѣлину лишити Микиту та нарушити сей радѣстный станъ, зъ якимъ вбн находивъ ся. Страху вбн теперъ не чувъ ніякого. Ему было тепло зъ-низу відъ Микити и зъ-верха відъ

шубы; тільки руки, що нимъ вбн придержувавъ полы шубы по бокахъ Микити, и ноги, зъ котрыхъ вѣтеръ беззастанно віддувавъ шубу, зачинали змерзати. Але вбн не думавъ о нихъ, а думавъ лишь о тѣмъ, якъ бы відгрѣти лежачого підъ собою мужика. „Не бѣйся, не выверне ся“ казавъ вбн самъ до себе про те, що вбн відгрѣвъ мужика, зъ тымъ самимъ самохвальствомъ, зъ якимъ вбн мовлявъ про свои купки и продажы.

Такъ перележавъ Василь Андрєвичъ досѣ довго. Зъ початку зъ уявъ его снували ся вражѣня метелицъ, голоблѣ и кѣвъ підъ дугою, що трясли ся передъ очима, пригадувавъ ся Микита лежачій підъ нимъ, потѣмъ стали перемѣшувати ся агадка о празнику, жѣнцѣ, становѣмъ, о скрині зъ снѣжками, то зновъ Микита лежачій підъ тою скриною; потѣмъ стали уявляти ся мужики, продаючи й купуючи, в бѣлій стѣны и дома крыты зѣлѣвомъ, підъ котрымъ лежавъ Микита; потѣмъ все се змішало ся, одно вѣшло въ друге и якъ барвы дуги, що лучать ся зъ одно бѣле свѣтло, всѣ рѣзні вражѣня збѣляли ся въ одно вѣщо — и вбн заснувъ. Вбн спавъ безъ снѣгу, але передъ розсвѣтомъ зновъ появилсь сновидѣня. Здавалось ему, що вбн стоятъ коло скринѣ зъ снѣжками, а жѣнна Тахонька жадає у него снѣжки за пять копѣйокъ на празникъ и вбн хоче взяти снѣжку и дати їй, але руки не піднімають ся а застрѣгли въ кишєнахъ. Хочє вбн обійти скриню, та ноги не рухають ся, а калѣшѣ новѣ, блискучі приросли до камишного підлога — и ихъ не піднімешъ, и вбн зъ нихъ не выймешъ, И нразъ снѣжна скриня ставѣ ся не снѣжною скриною, а лѣжкомъ, и Василь Андрєвичъ видѣвъ себе лежачого на черевѣ на скрині т. е. на свѣтлѣмъ лѣжку зъ свѣтлѣ хатѣ. И лежить вбн на лѣжку и не може

отворена зъ днѣмъ 28 мая (9 червня) 1896 р.

Повысший маршруты наведений только для примѣру а всѣхъ маршрутѣ уложено сто девяносто шесть, але що описъ ихъ занявъ бы надто мн. го мѣсяца, то желаючіи звидѣти Нижегородску выставу зволять звернути ся за больше повными информациями до редакціи „Дѣла“, де находится ся подрбный выставовый каталогъ.

важний з днем 1 мая 1896 року після годинника середно-європейського.

(Кореспонденція по руски.)

Близшихъ поясненъ удѣляе зарядъ. 130 13—15

вдова по писателю рускѣмъ,
мати двоихъ незасмотренныхъ дѣ-
тей, въ которыхъ одна въ дѣ 10-ого
грудня 1896 лежать на пораже-
ніи не вѣрять хора, просить о ла-
скаві датки, щобы могла хору
дѣтину ратувати высласемъ ея
на свѣжій воздухъ. У Львовѣ,
улиця Лычаковська ч. 136.

Увага. Години печатані грубими черенками озна-
чають пору нічну від 6 год. ввечером до год-
и 6 год раніше. В бюрі інформаційним ц. є.
засідає державний у Львові ул. Третього
мая ч. 3 готель Імперіал продає бізнес
спрезових, оружних і дозволів гістаціонарних
зшток до їада, як також тарпе і розкладів

дні 30 минут після годинника льв

При закупітї товарів просимо побликуватись на нашу часопись.

Виходить у Львові що дня (крім неділі і руских свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найважливіших новітніх“ виходить во второк, і во второк і п'ятницю на переміну разом з „Діло“.

Передплата на газету приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ у Баторія 24, Центральне бюро ogłoszeń у Коперника ч. 11, і Бюро газет у Кароля Людвіка 9, і А. Ольшанського у Казиміра 2; — у Ярославі Л. Бранковський; — у Відні: M. Dukes, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse, I. Sallerstraße; F. A. Richter, Nibelungenstraße 4; H. Schalek, I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler, I. Wallfischgasse 10; В. Франкфурт і Гамбург: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „Діло“ і належність за газету платити у Львові.

ДІЛО

Передплата на „Діло“ з літер. додатком: у Львові: на цілий рік . . . 18 кр. на пів року . . . 9 кр. на чверть року 4 кр. 50 кр. на чверть року . . . 3 кр. на чверть року . . . 4 кр. на місяць . . . 1 кр. 35 кр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 кр. на пів року . . . 8 кр. на чверть року . . . 4 кр. на місяць . . . 1 кр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Рекламні неопечатані вільні від порту.

Посилки чисті коштують 8 кр. в. в. Оголошення зваляють ся по ціні 10 кр. від одного строку газетного або як місце а в рубриці „Надбавки“ по 25 кр. в. в.

Подарки і інші доходи приватні числять ся по 15 кр. від отриманого.

Вісти з Бразилії про наших емігрантів.

Урядова Gazeta Lwowska помістила в трьох останніх числах статтю про еміграцію галицьку; в першій статті дописувач з Поділля розповідає про практичні аспекти еміграційних, а в двох других описує долю емігрантів в Ріо-Жанейро, викидаючи вислани на коловії.

Дописувач з Поділля зазначає на вступі свого листу, що рух еміграційний цілком не устав, і селяне легкодушно слухають намов до еміграції. Намови знаходять воді-агентур корабельних в Бразилії, Гамбурзі і Роттердамі, котрі засипають наших громадян брошурами, проспектами, об'явами і листами. Лист адресований або до вільця („wiecie szanowny pan pascelnik gminy“) або до писаря громадського, а в них, по зазначенню, що дотична агенатура доставляє найдешевші карти корабельні, просять ся, щоби списаво всіх охочих до еміграції і побраво задати на карти корабельні. За ту „фатигу“ може собі вб'їти або писарь відчислити воді-агенту по 150—300 кр. Деколи такі листи доставляють в нашій особі, котрих адресу донавалять ся агенти воді-емігрантів; а буває і так, що за саме подане адреси емігранта визначає агент по 10 кр. до 20 кр. винагороди воді-штук. Нераз домагає і селянина лист, в котрому так пишуть: „Dowiedziawszy się od przejeżdżających, że szanowny pan postanowił wyruszyć się i przesiadł się do...“ І хоча дотичний селянин не думає о еміграції, то відчитавши такий лист, починає переписку з агентом і вкінці рідше ся емігрувати. В дальшій переписці подають агенти подробиці, куди і як емігрувати, як старати ся о паспорт і метрику, якою дорогою доїхати до Гамбурга і т. п. Для зацікавлених охочих до еміграції розсилають ся по селах анонси, розмальовані яркими красками, годенні сивіми з малюнком корабля і фірмою агента, — а навіть найшови ся і такі агенти, що розсилає червоної хустини, на котрих м'ється з малюнком корабля і якась напис в рускій мові. Після записки сего агента, при допомозі тих хустин можна свободно переїхати цілу дорогу. А селянин наш радо вірить таким анонсам і висилає задаток на карту корабельну.

Долю наших емігрантів вже на місяці в Бразилії так представляють два листи з Ріо-Жанейро з датою 8 і 10 марта с. р. Хоча правительство еміграційне ввело, що емігрантів галицьких, котрі прабули торгів

в грудні і сего року в лютому, вишли на коловії, то однак се не стало ся досі. Ті емігранти, які в сь, що побіглише привбули, знаходять ся досі в т. зв. домах еміграційних. Причина сего в тому, що провінція Парана замкнена, бо нема побудованих хат для емігрантів і вимірюваних ґрунтів, а заки се наступить, мав ще недовгий місяць.

Для емігрантів на кошти правительства бразилійського побудовані два дома еміграційні: один в залі Ріо-до-Жанейрськом на острові цвітотів, другий в провінції С. Пало-во в Піагейро. Оба дома можуть помістити по-над 1000 осіб, але що емігрантів значно більше, то-ж і тівота в домах еміграційних дуже велика. Н. пр. в марці с. р. було на острові цвітотів 1500 емігрантів, а в Піагейро 2000 осіб. Дома еміграційні без вікон і світло входять численними дверми, а поділені они на кілька кімнат. В деяких кімнатах тапчани без подушок і сінників, а в деяких і тапчанів нема, то-ж емігранти приміщують ся на землі. В домах еміграційних на острові цвітотів припадає на одного емігранта простору ледь один метр квадратний. Крім того єсть на острові і будинок шпитальний, але в ньому ледь 30 ліжок і нема ніякого біля. Деколи лежать на одному ліжку і по двох недужих. Не дивота, що емігранти боять ся шпиталу і волять укривати недугу, а неодав мати тримає при собі умираючу дитину. Діти умирають на скарлатину, а досить часто також на черевну. Лікар має свої години ординовані, але не ходить поміж емігрантів бо се не личить з його повагою. Не дай Боже одного случаю жовтоту пропасницю на острові цвітотів, а всі емігранти побігли б покатом, бо так страшно та епідемія. В Ріо-Жанейро умерав дено по 100 людей на пропасницю, а коли на военних кораблях італійських зайшов один случай смерті на пропасницю, то за кілька днів з 256 людей залогі померло 140 осіб.

Емігранти наші дуже прибиті і нарікають на свою нещастну долю. Найбільше докорюють їм брак води. Воду довозять з Ріо-Жанейро, бо на острові є лише кілька криниць мутної води. До праця біля і мига помістять в дом еміграційний уживає ся води морської, то-ж всі предмети в сь сполб очищені стають ще більше брудні і ладні. Буває і так, що й до страви або до пити уживають води морської, а в наслідок сего достать страшно бігунки, котри не спинає заординований бізмут. — З харчу, який правительство дає, наш емігранти невдоволені, хоча достать рано наву, а в полудне і ве-

чером зупу рижову та мясо з фасолею. В п'ятницю дають замість мяса вуджену рибу. — Нарікають емігранти також і на се, що не мають священника, котрий би охрестив дітей і похоронив мерців.

Воді часу до часу пишуть емігранти листи до консула австрійського і просять о поміч. В листах нарікають на харч (що хорують воді води, що умирає дено по п'ятеро дітей, що риба смердяча, і т. п.), на лихі відносини санітарні (що не вміють розповісти лікарів недуги, бо який Словак, котрий має бути товмачем, не розуміє ніх бесід) і т. п. Рівнож жалують ся емігранти, що столік часу сидять безчинно в домах еміграційних, що не відсилають їх до Парани, куди хотять они безусловно дістатися, і що они за ніяку ціну не пойдуть до С. Пало-во або до Катерини, та що волять вертати до Галичини.

На такі листи консул відноситься до правительства бразилійського з просьбою о інтервенцію. Правительство висилає контролю до домів еміграційних і на якийсь час відносини в дечом поправляють ся. Але в квітні колонізаційної (визначка до Парани і розпайовані між емігрантів землі) навіть інтервенція консула не може нічого помочи.

Краї окупований.

В комісії бюджетовій австрійської делегації дав міністер Калай пояснені о стані країв окупованих, як під виглядом економічних так і політичних. Пояснені ті були по більшій часті відповідію на питання, ставлені поодиновими делегатами, Крамаржем, Промбером, Барайером, котрі хотіли бодай дрібку відслонити ту таємничу завісу, якою взрива адміністрація країв окупованих.

Імпорт до Босни — говорив міністер — походить головно з Австро-Угорщини, а при ераріальних доставках увагляє ся в рівній мірі промисел австрійський і угорський. Угорщина вивозить річно до Босни майже за сьм мільонів зр., а з того можна заключити, що вартість австрійського импорту мусить бути значно більша. В наслідок сего импорту австро-угорського промислу упав місцевий промисел, але правительство с'ярає ся розвинути домашній промисел, засновуючи школи рукодільничі, н. пр. в Сараєві. [Як бачимо, адміністрація країв окупованих пошла тою самою дорогою що й Галичина, бо супротив переваги загравного промислу

фабричного хоче підтримувати домашній промисел, — а се виходить на просту забавку.]

Внутрішній відносини країв окупованих вже упорядковані. В найдальших закутках може кожний безпечно подорожувати. Рівнож нема чого побоювати ся внутрішніх непокоїв, а з вишніми агітаціями сама босанська адміністрація дасть собі раду. — Міністер виготовив проект надана автономії краям окупованим. Розуміє ся, що не буде се автономія в ширшій змислі, лиш призначена до місцевих обставин. Буде утворене заступництво верств населення, але всякий політичний і релігійний квестіон не будуть входити під дискусію. Треба дозволити привчати населення до автономії; оно мусить познати, що автономія дуже добра річ, але й багато коштує. Пока що покладає ся з місцевого населення доорядковані при виконанню судбівництва і при порішуванні спорних квестій аграрних. — Реформи аграрні, хоча дуже потрібні, не дадуть ся тепер ще нагло перевести. Не можна поки що думати о викупі прав властелів ґрунтових (в Босні істнують немов наш панщинний відносини кметів до бегів), бо се дуже много коштувало б; рівнож годі завести иншу систему податкову, бо плачене десятина відповідає ще найліпше місцевим відносинам.

Піднеслись дальше заводи — говорив міністер — що Босна не починає ся до спільних видатків держави на войско, а протиня треба се окремо ухвалювати кредит окупаційний. Сен квестіон не можна оцінювати лиш з фінансового погляду. Ми окупували Босну. Що-до окупації суть різні погляди; один каже, що добре стало ся, другий, що але. Мій погляд, розуміє ся, що добре стало ся. В наслідок окупації ми стали державою балканською. Ми відновили традиції монархії, бо з цілою исторії Габсбургів виходить, що глядаю засідки точки опору на Балкані, раз щоби мати в своїх руках оба береги Сави і Драви, а друге і за-дла того, щоби мати вплив на прочі народи балканські. Занявши Босну і Герцеговину, забезпечили ми собі північно-західний куток Балкану, і з-водси можемо під виглядом політичним і торговельним впливати на прочі краї балканські. Може бути, що наш сусід, сумешний Босній, мають претенсію до країв окупованих. Однак се не єстине насть, стремити до нашого цілю. Але може настати час, що з того вийде велика трудність, то-ж треба добре закорітти ся в Босні. Наш сусід мусить познати, що не можна нарушити нашого становища в Босні без небезпечности. Босна мусить бути для кожного Noli me tangere. Наші

Сучасна літопись.

[Постанови § 41. ординації виборчої поєсенні об'являють міністерства справ внутрішніх. — Мадярське тисячильте і голівний его прозві. — Фата-морґана на урядничих небосклоні.]

По причині, що майже ціла Галичина заволодана і зворушена звістію, що в палаті павб ухвалена § 41. ординація виборчої після стилізації палати послів — то значить, що голосоване на послів до ради державної має відбуватися тайно і шпием, міністерство справ внутрішніх для успокоєня суспільности і цілого краю видало по-яснені, в якій спосіб має ся розуміти властиве значення сего § у і як мають при виборах поступати власті політичні, щоби правдива воля виборців не була фальшована. Передовсім згадаємо мною поєсенні міністерства справ внутрішніх підєсати, що законодавець цілком не мав наміру через сь § пошлени несповіданих виборців тероризмови несповіданих елементів, але радше хотів як письменних, так і неписьменних виборців охоронити перед наругою протавників, наколи-б они після свого воль віддали устои свои голоси на кандидата немилостивого деструкційним чинивкам. Правительству удало ся через ухвалення § 41-го ординації виборчої на будучність охоронити всіх виборців воді несправності, на які они досі по причині свого голосованя були наражені, бо-ж воді введення

новом ординації в житі не буде відомо бурятилам суспільного ладу: хто і як голосував. Щоби отже воля виборців при голосовані не була фальшована весовітними агітаторами, повивави начальники власті політичної в кожнім повіті доложити всіх сил, щоби виборці на картках голосованні мали вписане имя того кандидата, на которого по вільній розвазі згодала ся. В тій цілі повинні начальники власті політичних передь самими виборцями посла скликати до свого бюро всіх виборців селян і м'їщан і по представленню їм, який чоловік був би для них найліпшим послів, вбавати у-мільних писати, щоби они вписали на картці заосмотреній печаткою староства имя і назвище кандидата, і то в присутності начальника власті політичної, аби міг переконатися, що виборець, вільний воді вескон агітації, сам добровільно вписує имя і назвище кандидата, — оубо для неумільних писати самі начальники власті політичної випише на таких самих картках заосмотреній печаткою староства имя і назвище кандидата і картку сю віддасть виборцеві. При скрутіні лиш ті картки будуть увагляднені, котрі будуть заосмотрені печаткою староства, а се з тої причини, щоби охоронити виборців воді шкідливої посторонної агітації. В сь спосіб тайна голосованя буде задержана, правдива воля виборців під охороною власті буде могла проявитися, а самі виборці будуть увільнені воді докорів і нишаків неприятних річей, на які досі були

наражені. Міністерство справ внутрішніх в поєсенні припоручає властям політичним успокоити зворушену в краю суспільність і упевнити єн, що правительство не тільки не мало наміру вкорочувати єн права і нарушувати єн станові, але радше, згодившись на § 41. ординації виборчої, робило се головно в інтересі самої суспільности, котра все давала докази своєї відданости і вірности для правительства.

Таки правдива та латинська пословиця „extra Hungariam non est vita, et si est vita, non est ita“. Неоднак цікавий: яке се свято тисячильте обходить славна Мадярщина? Свято новітньої зжидователі мадарської культури. Нькому так не хоче ся мати бодай намальовану галерію предків, як роззавошеним парвеніам, і нхто не обходить з такою надутістю і бундючністю відданого тисячильте, як за 50 крейцарову марку стемилеу в старинний спосіб змадаризований Праєврей, котрого отець в тисячильте по Арпаді окривши ся заячними шкурками поселив ся в земля старого Арпада. Статистика не може собі дати ради з об'явами життя Мадярців. Передь десяти літами було справедливих Мадярців 55 мільонів, вдесять літ побільше число се зросло на 83 мільонів, причім статистика констатувала сь незвичайний об'яв, що чиста раса мадарська вже в другім поколінні стає неплідною. Чим же пояснити сь незвичайний прирост мадарської нації? — Пажердливостію, не маючою

собі рівен на світ; — етика талмуда пре преславну зжидователю дич до екстеріації Сербів, Румунів, Русинів і Селєврів, ба навіть мадаризує релігію, роблячи зб своїх пралабів чисто мадарських комедіантів в колоках і вузних штанах. І чого-ж тут дивуватися, що ся високо культурна нація, святуючи свои тисячильте, дрозить, щоби котрий з немадярських народів не пробудив ся, і забороняє в ославленій з вільности землі угорської видавничств „Просвіти“...

Ньколи ще не мали урядники таких хороших зворушен, як в сьм році. Політишене платів урядничих показує ся на небосклоні урядничих як велена оаза подорожньому в Сагарі. То політишене таке приманливє, що навіть і захай урядничі газети розпльвають ся в елаволюбстві. Тільки раз з сь квестію пересувають передь очі урядників, що якісь урядники будуть нею радуватися як фата-морґаною і стануть заспокоєні в своих бажаннях. Інша річ буде прагматика службови — тут вже урядники можуть бути певні, що прагматика стане ся дійсністю, — і хто знає, чи колись, як на підставі нових прагматик назбирають мільстерства з кар урядничих, котрих число може бути безконечне, значних засобів грошєвих також і політишене платів урядників не перейде з сьєры проєктів в діло!

Підобриши.

войска въ Босні мають задачу боронити не лише краєвъ окупованихъ але цѣлу моварію. Впрочемъ водносны такъ змінилися, що коли кредитъ окупационный выносилъ въ 1883 році 9 мільонівъ, то теперъ выносить вінъ лише 3-4 млі.

По тѣмъ поясненію міністра Калая, ухвалила комісія бюджетова прелімінаръ выдѣлѣвъ для краєвъ окупованихъ.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Köln. Ztg. довідую ся въ Москвѣ о такой неимоверной пригоде: Австрійскій посолъ кн. Ліхтенштейнъ передъ самымъ бенкетомъ, на котрѣмъ бувъ у него и царь, доставилъ ордеръ Александра Невского. На бенкетъ прибралъ ся вже князь въ той ордеръ. Тимчасомъ на другій день доставъ писмо въ перепросинами, що зайшла помилка, бо ордеръ бувъ назначенъ для графа Т. (уна?). Заразомъ просить ся князя въ тѣмъ листѣ, чтобы зволить доручити ордеръ згаданому графови; князь зволить тѣмъ просить. — Мы назвали тую новину неимоверною, бо вѣдѣ въ свѣтѣ не поступили бы въ такой способъ; разъ, що помилка такихъ не робить ся, а друге, що въ разѣ, коли бы справдѣ вже зайшла помилка, не зроблено бы другой помилки, чтобы зобиджати такого достойника, направляючи першу.

Нѣмецкій цѣсарь має въ вереснѣ приѣхати до Будапешту на выставу. Въ часѣ его побугу буде повторенъ похідъ, який улажено для 8 с. м. въ роковинъ коронаціи австрійского цѣсря на угорского короля. Цѣсарь Вільгельмъ буде мабути такожъ на маневрахъ въ Хорватинѣ при урочистѣмъ отвореніи зелѣзныхъ ворѣтъ.

Для 10 с. м. зійшли ся въ Бернѣ моравскій Чехи обохъ сторъ ницѣвъ на сильну нараду въ справѣ наближающихся ся выборовъ соймовыхъ и постановили утворити сильный выдѣлъ выборчій подъ назвою „Головного выдѣлу выборчого чеськихъ сторонницѣвъ на Моравѣ“. Той выдѣлъ має выдати сильную водову и уложити одну лісту кандидатѣвъ. Въ водовѣ будуть зазначені сильныя засады программы: Оборона державноправныхъ жадавъ и збѣднѣ поведѣнѣ въ чеськихъ посланихъ королевства чеського що-до засады и тактики; повне переведѣнѣ равноправности народностей; усунѣнѣ несправедливой ординаціи выборчон; заведенѣ радъ повѣтовыхъ; заложѣнѣ достаточного числа чеськихъ школъ на Моравѣ, а именно чеського університету и технику; охорона господарского истнованія, утворѣнѣ радъ нравовъ культуры; оборона громадянскихъ свободъ и розвитокъ всѣхъ публичныхъ заведенъ въ демократичномъ дусѣ. Що-до поведѣнѣ послѣвъ жадае ся рѣшучон опозиціи противъ правительства ажъ до часу, поки не будутъ обезпечѣнѣ основы для осушенія чеськой программы, такъ само рѣшучон борѣбѣ въ ворожнихъ сторонницѣвахъ. Кандидаты обовязані ставити ся передъ выборцами; обязѣна назначѣти ихъ головный выдѣлъ при участіи водпоручникѣвъ обохъ сторонницѣвъ, при чѣмъ такожъ має ся звертати увагу на особисту способность каждого кандидата.

Звѣстка промова баварского кн. Людвика на бенкетѣ нѣмецкон коловинъ въ Москвѣ набрала въ цѣлѣй Нѣмеччинѣ великого гамору. Достало ся при тѣмъ неоднѣ терпѣе слово князю за его „партикулярность“, а въ другой стороны такожъ президентовъ московскон коловинъ нѣмецкон за необачѣе слово, якого уживъ не нарешно, а просто лѣше тому, бо не часто доводѣтъ ся ему выступати въ прилюдныхъ промовѣхъ та же середъ такъ высокыхъ достоинствъ. Кнеза-Саса — такъ вѣдѣ вѣе ся — а купецъ въ Москвѣ, а для ованъ заможности обѣчъ нашихъ гарныхъ приимѣтъ зазнае мѣжъ своими землянами на чужинѣ великомъ чести. Але въ того не мусѣтъ же выхѣдѣти, чтобы бувъ зручнѣмъ бесѣдникомъ. Такъ отожъ и въ тѣмъ бенкетѣ и на гадку ему не приходило водѣвѣвати ся; ажъ прусскій князь Генрихъ спонукѣвъ его до того. Ну, и Кнеза Саса, про котрого по-за Москвою ледво и въ навѣтъ его земляни вѣдали что, ставъ ся наразѣ черезъ одно слово „дружина“ славнымъ на цѣлу Европу. — Князь Людвикъ варазъ на другій день повѣдомѣвъ нѣмецкого цѣсря о тѣмъ, що зайшло, та пояснивъ рѣчь, чтобы запобѣгти хибному зрозумѣнню его словъ. Все-жъ таки, якъ пишуть, уважавъ за водпо-вѣдне, не спѣшити ся въ своемъ поворотѣмъ до краю, поки не притихне троха такъ голосна а заразомъ и дразлива справа; за свѣжа готовъ бы ему въ Баваринѣ зготовити зовсѣмъ не бажаній оваціи. Длятого поступивъ въ поворотѣмъ до Львова, а водѣмъ поѣхавъ ще и до Будапешту подвинѣти ся на мадарску потем-квиницу.

Въ Петербургѣ оголошено по коронаціи царской такий манифестъ: „Повѣдомляемо всѣмъ нашимъ вѣрнымъ подданнымъ: Въ урочистѣй днѣ нашонъ коронаціи населѣнѣ першонъ столицѣ, збѣднѣвши ся въ заступницѣхъ всея русской земли, зложило радѣмъ для нашонъ до своего монарха. Тѣ чувства народу водѣ даѣна скрѣпляли духа нашихъ предѣвъ-монарховъ такъ въ хвѣляхъ радости якъ и въ хвѣляхъ смутѣ; а въ особливою силою выявляю оны въ день народного свѣта и булѣ для насъ троякою потѣхою въ несчастіи, що насъ засмутило середъ лѣсныхъ дѣвъ, та заразомъ участинѣмъ свѣта и передъ лицѣмъ всея Россіи дали свѣдоцтво о нерозрывнѣй звязи, яка лучить насъ въ улюбленнѣмъ и вѣрнѣмъ народѣмъ нашимъ. Кобы найвысше благословенство, що святѣмъ помазаннѣмъ за-твердило нашу велѣну задачу, додало намъ за молитвами всѣхъ вѣрныхъ и побожныхъ о-новѣвъ Россіи силы и мудрости до сповненія нашонъ службы на гараздѣ дорогою нашонъ вѣчнѣны! — Въ першопрестольнѣмъ мѣстѣ Москвѣ дня 26 мая 1896 р. по Рождествѣ Христовѣмъ, а другого року нашего панованія.“

Зъ нагоды коронаціи вѣдѣвъ царь выдѣти въ власного своего майна 250.000 рублѣвъ на одноразовій запомогъ, и то въ тѣмъ, чтобы 100.000 въ тѣхъ грошѣхъ роздано побѣла власного зауприджѣнѣ царя, а осталь 150.000 р. чтобы роздѣлено мѣжъ губернаторѣвъ и на чальникѣвъ мѣстѣ до роздѣвъ мѣжъ тѣхъ найбѣднѣйшихъ мешканцѣвъ царства, котрі для своихъ моральныхъ приимѣтъ наибѣльше на те заслужують.

А анархисты починають зновъ воювати бомбами. Тамъночъ задѣлюють немыслимѣе-ный доси злочинець до одного замѣннѣвъ въ Парижѣ при бульварѣ Гавсманъ, а скоро сторожѣ дому водчиннѣвъ дѣвъ, упала до сѣней бомба и наступивъ выбухъ. На щастѣ не потерпѣвъ нѣхто въ людѣ, а въ замѣннѣвъ такожъ шведъ незначна. Але далѣко горше сѣбѣннѣвъ ся замѣхъ въ Барцельонѣ, о котрѣмъ доносѣно сѣмъ днями. Въ недѣлю, коли выйшла въ костѣла процесія и переходила улицями, генераловѣ Деспуйольсовѣ, що на чолѣ походу вѣвъ хоругѣвъ, кневно подѣ ноги бомбу. Генераловѣ не стало ся нѣчого, але обѣчъ него згнуло на мѣсцѣ 8 особѣ, а 47 в покатѣннѣхъ, въ котрыхъ такожъ вже кѣлькоро померло. Середъ заколоту удало ся злочинцевѣ утѣчи; але сѣй часѣ узавѣно всѣхъ знанихъ полиціи анархистѣвъ въ Барцельонѣ и въ цѣлѣй Каталоніи, такъ що разомъ въ нѣмъ полавъ ся певно въ руки полиціи такожъ и виновникъ замаху. Въ цѣлѣй провинціи оголошено станъ облоги. Якъ причина париского замаху не знаѣна, такъ легко згадати ся причинѣ замаху на генерала Деспуйольса. Вѣвъ е заступникѣмъ маршалка и давъ ся вже добре въ знаѣнѣ анархистамъ, що оббѣрала собѣ Каталонію, а особливо Барцельону за гнѣздо своихъ заходѣвъ и робѣтнѣю бомбъ для Франціи, Італіи, Испаніи и Португаліи. Генералъ не одѣй вже робѣтъ анархистѣвъ перештодѣвъ; за те переслѣли оны ему вже на тѣхъденѣ передъ замахомъ засудъ на смертъ и вѣзавѣна, чтобы зложивъ свой урядѣ. Барцельона е одно въ наибѣльше промысловыхъ мѣстѣ Испаніи, але заразомъ и дуже не спокѣйне. Рада министровъ приняла начертъ закону о охоронѣ противъ анархизму. Для безпечѣнства Барцельоны выслано тамъ ескадру воєну.

Зъ Креты доносѣтъ, що всѣ консулы запротестували спѣльно у губернатора Абдулаха пашѣ протѣвъ его бездѣльности и равнодушности на днѣ поведѣнѣ его войска.

Для 8 с. м. вступивъ новый шахъ персійскій Музаферъ-Единъ на престолъ своего батька. Въ свойѣй троновѣй рѣчи даѣуе Богу, что ему дозволяѣтъ счастливо перебути далеку дорожѣ, чтобы засѣсти на престолѣ батьковѣмъ. Починаючи дѣло въ имя Боже, водѣдае ся опѣцѣ Всемоуцого и узнае за свойѣй обовязокъ правити Персією и боронити исламу. Вѣдѣтакъ высказуе вѣдѣю, что при Божѣй помочи буде надѣвъ вѣрнѣмъ ему народомъ панувати справедливо и мирно для поступу и гаразду краю, а въ державѣмъ подруженнѣмъ въ Персією буде далѣше оставати въ дружнѣхъ водносинахъ. Згадуючи пок. батька и его мученицку смертъ, заявляе, что въ молитвахъ своихъ вѣколи не забудѣ поманути его имя. За спѣбату народу при смерти вѣтца, за радѣсть при перенятіи престолу сыномъ покойного, за доказъ вѣрности и любови, уважавъ новый шахъ за свойѣй обовязокъ воддѣчати ся своею королевскою ласкою и заносѣти въ цѣлѣй Персіи даѣку водѣ хлѣба и мяса.

НОВИНКИ.

Просимо дуже нашихъ Вп. передплатниковъ чимъ скорше надѣслати заѣлѣгости передплатнѣй, бо черѣзъ заляганѣ значной сумы передплатной касѣ выдаѣннѣвъ такъ вычерпалася, що Адміністрація не въ силѣ покрывати навѣтъ щоденныхъ выдѣтковъ [стѣмпель и марку]. Инакше мусѣли-бъ мы вже въ наибѣлизнѣмъ часѣ здержѣти высылку каждому, хто залагѣе зъ передплатою.

— До Риму выѣзѣтъ 6. Ем. кардиналъ Сембратовичъ по кардинальскѣй капелюхъ вже на другій тѣхъденѣ. [Нѣзвѣй новостерѣвъ водбѣде ся ажъ вѣдомѣ, 27-ого с. м.] — Рѣвнѣчасно выѣзѣтъ до Риму депутація подѣ провозомъ аравѣла о. Вѣлѣцкого въ подѣнокѣ сѣ. отцевъ за удѣленѣ львовскому митрополитовѣ кардинальскѣй достѣпности. Депутація са не буде многолюдна, хочъ мають уѣбѣти до неѣ побѣчъ духовныхъ особѣ таково деѣкъ свѣтскѣй. На аѣдѣнціи у павѣ зложѣтъ депутація адресу въ значимѣмъ часломъ архушѣвъ въ подѣносѣмъ, оправлену въ робѣтнѣ п. М. Спѣжарского въ роскѣшну теку.

— Неприимѣмость польска. Зъ Жадачева пишуть намъ: Въ Жадачевѣ водбѣде са дня 18 с. м. выставѣ товару въ преміованнѣмъ и львованнѣмъ живныхъ зѣвѣтъ и выарадѣвъ рѣльничнѣхъ — заходѣмъ стрѣльско-жадачевского водбѣду ц. в. гал. товариства господарского. Рѣчь сама собою добра, вѣма что казати, але переведѣнѣ еи грубо стороннѣчѣ. Ось вамъ аравѣтъ: Бѣлѣтъ вѣступѣ часто польскѣй. Оголошенѣ сѣжнѣеи рѣвно-жѣ часто польскѣй, а въ оловѣчѣа по рускѣ, а въ одѣнѣ буквы хочъ-бъ черѣзъ похибу! Отже ты, Русѣе, знаѣ, что твоѣй грошѣй добѣръ, але твоѣ руска мова чѣрѣвъ въ аубѣ, — тутъ корѣнна Польша! Ну, ну, най ажъ Богъ въ свойѣй опѣцѣ маѣ, та тѣлько чѣго оны такъ дуже верещѣтъ, коли въ Варшавѣ въ въ Польшѣ правдѣтъ ихъ мову? А чѣй-жѣ дѣтьми малыми учѣли ся: „Nie czyj bliźniemu, co tobie nie miło“. Але что то? захочуа ся хлопѣвъ въ Петровку печеного лѣду!

— Зъ товариства для вырѣбу и торговлѣ изъ церковныхъ въ Самборѣ: Ехемъ пла trahunt. За примѣромъ деканата ярославского рѣшѣло Вѣч. Духовенство деканата дунавского на соборѣмъ въ Мисѣвъ дня 29 мая с. р., что солидарно вѣжда церковъ сѣго деканата, якъ матерѣа такъ и дочѣрна, приступѣти що-найменше въ одѣмъ удѣломъ до Товариства изъ церковныхъ въ Самборѣ, а вѣждѣй зновъ въ Вѣч. отцѣвъ приступѣти яко членѣ до института „приютѣ“ въ выладѣно 10 ар., а сѣи естѣ жѣнѣтѣй, то и его суаругѣ въ выладѣно 5 ар. — На тую цѣль зѣбравъ Вп. о. деканѣтъ Ю. Дурковѣй, а водѣславъ до Самбора 121 ар., а прочѣй выдѣлки незадолго насѣпѣтъ. Давъ бы Богъ, чтобы за примѣромъ тѣхъ двѣхъ деканатѣвъ и прочѣй всѣхъ трехъ нашихъ епархій поступили, а тогда число членѣвъ, умножѣна на тысячѣ, повѣтъ сѣрѣвѣло бы молоде товариство наше, даѣо бы ему можѣлось розвивѣти и розширити кругъ своей дѣяльности, а засновѣно жожаданѣго „приюта“ могло бы спѣванѣтъ въ короткѣмъ часѣ.

— „Школьна Помѣчѣ“, загално звѣстѣне добродѣйне товариство наше, опѣкуюче ся наибѣднѣйшими учѣнѣками и учѣнѣцами трехъ народно-русскихъ школъ у Львѣвъ, выносѣтъ въ русскѣй мѣвъ вже водѣ кѣлькѣхъ роковъ просѣбы до богатого товариства взаимныхъ обезпечѣнѣ въ Краковѣ о удѣленѣ запомогѣ въ его великихъ по частѣ и на Русѣй придѣвѣхъ фондѣвъ. Але якъ попереднѣмъ рокамъ достало душно, такъ и въ сѣмъ роцѣ достало оно таку водповѣдь: „Kraków dnia 9 sierpnia 1896. Nr. 30.041. Zawiadamy niniejszem Szanowne Towarzystwo „Szkoła Pomoc“ we Lwowie, że rocznie, przedłożone Radzie nadzorczej Towarzystwa naszego względem udzielenia zasiłku na cele Szan. Stowarzyszenia, z powodu zupełnego wyczerpania funduszu dyspozycyjnego — nie zostało uwzględnione. — Z poważaniem Dyrekcja wzajemnych ubezpieczeń w Krakowie.“ — Зъ сѣго факту такожъ бачѣмо выразѣно, что братѣ собѣ радѣ та що въ наибѣмъ краю русскѣй грошѣ щедро уживѣють ся лѣшь на нерусскѣй цѣль. — Братѣ Тома.

— А-рѣ Ольсѣкѣвъ помѣстивъ въ „Народнѣй Часописѣ“ таке писмо: Заѣмѣтъ водповѣди на всѣ листы эмигрантѣвъ, что выбирать ся до повѣнѣнѣ Америкѣ [а то до Канады и Сполучѣннѣхъ Державъ] та домагають ся, абы нѣмъ заопѣкувати ся, — радѣжу, чтобы всѣ зѣбравѣ ся въ одѣнѣ транспортъ, котрый водѣвѣвъ бы въ Львова около 1-го сѣрѣня подѣ провозомъ провѣдѣнѣмъ свѣдомѣго дорожѣи в чужѣхъ языковъ [англійского и нѣмецкого]. Тѣмъ транспортомъ и ще заопѣкуа ся. Однакѣжь всѣ мали бы выказѣти ся паспортѣмъ найдалѣше до 20-го лѣпѣня. Ц. в. старѣства можѣтъ выдѣти паспортъ лишь за оказаннѣмъ шѣкарѣтъ и готовѣи въ руцѣ въ сумѣ що-найменше по 130 ар. на каждую особѣ въ родитѣ. Кто чѣ не выслужѣвъ своихъ 12 лѣтъ у войску, паспортѣ не достѣае. Безъ паспортѣ въ нѣякій способѣ въ дому рушатѣ ся не можѣна, а грошѣ рѣвѣдуа сѣ кѣлькѣа разѣвъ въ дорожѣ, чѣи по правдѣ эмигрантѣвъ має приписѣу суму. Зѣ свои стороны заявляю, что выпущѣ въ-подѣ опѣки всѣхъ, котрі не будутъ держѣти ся строго приписѣвъ, а въ я подаѣмъ что-до одежѣ, бѣлы, чѣстѣности и поведѣнѣ въ дорожѣ. Кто зѣ того транспорту хотѣвъ бы, чтобы ему вырѣбѣти вѣльнѣй билетъ на зелѣзницѣхъ въ самѣй вже Америкѣ, котрый до наибѣзшого мѣсѣця привѣзѣна коштуе на одну особѣ 30 ар., нехай згодосятѣ ся о тоѣ наибѣзнѣйше до 15 лѣпѣня. — А-рѣ Ольсѣкѣвъ, Львѣвъ, ул. Голубѣ ч. 11. А.

— Ц. к. краєва рада школьна ухвалила на засѣданнѣ дня 8 с. м.: Розпорѣдженѣ до вына-городѣ припадающихъ учителямъ тѣмчасово у-

становленнѣмъ въ публичныхъ школахъ народныхъ; — заименовати учителями въ школахъ народныхъ: Ивану Дороту Худѣцѣу въ Звѣнагородѣ, Фран. Страйтѣ въ Ковалѣвцѣ; Бернгарда Лопушанского въ Нѣсколицахъ; Иосѣфа Гната Стѣсного въ Стѣнцѣ, Марию Бузѣтовѣу Гната Стѣсного въ Стѣнцѣ, Марию Бузѣтовѣу учительскою молодшою 5-клас. школы жѣнѣвъ-ской въ Кутахъ; вѣ. Мах. Жуковѣнского учителямъ рѣвно-ват. релігій въ 5-клас. школѣ въ Судѣвѣй Вишнѣ; Володѣсл. Косцюлку молоднѣмъ учителемъ 2-клас. школы въ Круковѣ; Володѣмира Гудѣа учителемъ управѣлюющимъ и Виктора Кулѣва учителемъ старшнѣмъ 4 клас. школы въ Вѣрчѣ; Тѣвлю Яворску учительскою старшою и Аполѣвѣю Богданѣску учительскою молодшою 5-клас. школы жѣнѣвской въ Добромѣли; Иосѣфа Бѣбра учителемъ школы народнѣвъ въ Посѣдѣ новомѣской, Таѣа Бѣча въ Лѣвѣ, Теофілю Кліѣтъ молодшою учительскою 2-клас. школы въ Лѣвѣ; Рѣшарду Циммерманъ учительскою молодшою 4-клас. школы народнѣй сполучѣнѣ въ выдѣловѣ школы жѣнѣвской въ Вѣрѣхѣ; Иосѣфу Габданковску учителемъ въ Стѣрѣжѣвцѣ; Иосѣфа Кельского молоднѣмъ учителемъ 6 клас. школы мужѣконъ въ Горѣчѣхѣ; Володѣсл. Ковѣльского учителемъ школы народнѣй въ Стапѣвѣхѣ; Еразма Зѣловского въ Пустанѣ, Ант. Свѣднѣцкого въ Розѣдовѣ; Марию Орищнѣвъ въ Сѣховѣчѣхѣ; Цѣдѣлю Кропанѣвѣску молодшою учительскою 2-клас. школы въ Вѣлѣбѣ Камѣи; — приняти до вѣдомѣности справѣданѣ ц. в. краєвого инспектора школьного въ люстраціи гимназій въ Ярославѣ и справѣданѣ ц. в. краєвого инспектора школьного въ люстраціи семинаріи учительской въ Кроснѣ и школѣ народнѣхъ въ тѣмъ окрузѣ.

— Огнѣ. Въ Петровѣ коло Нѣзвѣнскѣ выбухъ въ невѣдомѣмъ причинѣ въ недѣлю Зелѣныхъ свѣтъ коло 1-онъ години въ полуднѣа огѣнь въ хѣты господарѣ Петра Панкуша. При вѣтрѣ и поусѣтъ та при гусѣмъ забудѣванѣ швидко займѣвъ ся и горѣвъ одѣнѣ будынокъ за другѣмъ и до години стояѣо вже кѣлькѣа-сѣтъ будынокѣвъ въ огнѣ. Въ кѣлькѣхъ годѣнахъ згорѣло 50 хѣтъ и 80 будынокѣвъ господарскихъ, разомъ 130 будынокѣвъ, а межѣ нѣмѣи въ приходѣство згорѣло цѣлькѣиго въ будынкамѣи и въ всѣмъ, что тамъ було. Шкоду обѣчѣдено на 50.000 ар. Тѣлько приходѣство було обезпечѣно въ „Дѣистрѣ“ на 1200 ар. и одѣнѣ заможнѣйшѣй господарѣ Андрѣй Пахолѣкъ на 1252 ар. Въ мѣсцѣ заявѣвъ ся комитѣтъ рѣгунѣковѣй, котрый и вызѣвъ всѣхъ добросѣрдѣвыхъ людѣвъ, чтобы присылаѣли на его руки дѣтѣи на погорѣдѣвъ, бо 200 душъ лѣшиѣо ся въ наибѣднѣйшѣй нуждѣ подѣ голымъ небѣмъ. Дѣтѣи пересылаѣи на руки о. Теоф. Даниловичѣа, пароха и предѣдѣателя комитѣту въ Петровѣ, почта Нѣзвѣнска.

— Образѣкъ вѣзрѣвомъ польщины можѣмо подѣти нашимъ читателямъ въ надѣсланѣон намъ корреспѣдѣнціи картѣ п. Вѣльгельма Сурмачевского, рѣзѣбарѣ и золотѣнѣа въ Зѣбѣражѣ, котрый розвозѣтъ и продаѣтъ по сѣлахъ рѣванъ рѣвъ церковнѣвъ. Отже той п. Сурмачевскій пише: „Wielmożny Krzese Probowce obrotku grecko Katolicko Wies Troscanecy mały poeta Złocuf-Zbaraz dnia 15/5 1896 Wielmożny Krzeny Probowce prosy przerzomnne temu raportowi zeby mi przysłał za berło 4 złoty termin umowy dnia 18/5 koncysie Sacunkem Wilhelm Surmaczeski Zbarazu“.

— Зъ Любачѣва пишуть намъ: Бувъ я недавно на почтѣ въ Любачѣвъ въ рѣвнѣмъ орудѣкамъ и при тѣй нагодѣ попросѣвъ я о русскѣй корреспѣдѣнтѣ и переказѣ. Пѣнна чѣ пѣвъ ексѣдѣиторѣа по доѣвѣмъ глѣданѣу знаѣшла корреспѣдѣнтѣа, але переказѣвъ аѣвъ рушѣ! Що-до нѣхъ заявѣла мѣвъ чѣмѣно, може-бъ а вынѣтъ польскѣй переказѣвъ, бо русскѣхъ не можѣе вышукѣти. Но кола я ѣй чѣмѣно водповѣвъ, что таки прошу о русскѣй, она поклѣкала собѣ до помѣчи телеграфѣстѣку. Таѣ, въ практикѣ спрѣтѣйша, вышукѣла пѣчку переказѣвъ русскѣхъ та кѣнувши нѣмѣи на етѣлъ, проговѣрила своимъ медѣвѣмъ устѣчкама: „Ktoś kupi raz na trzy lata.“ А я на тоѣ: „Прѣшу пѣвъ, а за мѣсѣцѣа зновъ тѣлько куплю и прошу на другій разѣ не сердѣтѣсь, что я зажадаѣвъ русскѣхъ друковѣтъ, се не вѣяка обѣда и лишь на дувно тратѣе свое такъ дороѣе здоровѣе...“ А тепѣрь захѣдѣтъ пытанѣе: хто вынѣвъ? чѣи урядѣники почтѣвъ, чѣи мы? Въ першѣй ліѣнѣи мы, а далѣше вже почта. Се дуже сумнѣй обѣвъ, что въ Любачѣвъ, де въ самѣмъ мѣстѣ е 4.500 душъ русскѣхъ, де досѣтъ богѣо интелігенціи, ексѣдѣиторѣа вразѣ въ телеграфѣстѣку, разомъ 4 руцѣ и 4 очѣй, повѣтъ годѣвы мусѣтъ глѣдати за русскѣми переказѣми! Чѣи се не бѣдѣжѣность? чѣи-жѣ не вѣстѣдѣ намъ за се? — При сѣй нагодѣ мѣшу высказѣти признѣанѣ пѣвъ ексѣдѣиторѣвъ въ Великихъ Очѣй, котра тепѣрь водѣходитѣ до Краковѣа. Згадѣна ексѣдѣиторѣа дуже чѣмѣно обѣдѣтъ ся въ сторонамѣ та ѣй радѣ выдаѣ русскѣй рѣцепісы на русскѣй писѣмѣи вѣякоѣе все має подѣ рукою русскѣй друковѣртѣ. Для насѣ же єдина радѣ: Шануѣмо себѣ, то будутъ и насѣ шанѣвати! — Сѣложѣ.

— Вѣдѣ о. Софрона Лѣвнѣцкого, пароха въ Стриганѣвъ, одержѣуемо таке писмо: Въ 106. ч. „Дѣла“ с. р. помѣстѣла Дирѣкція Народнѣй Торговлѣ у Львѣвъ даѣи мѣи корреспѣдѣнціи въ фабрикѣо свѣтѣла Actien-Gesellschaft въ Бернѣ, при чѣмъ посудѣла мѣи о побѣдѣнѣе сѣ подѣ фирму „Народнѣа Торговлѣ, общества за-реестровѣанѣго въ ограниченѣою поруѣоу у Львѣвъ“. Зробленѣй сѣи мѣвъ таѣжѣй заѣдѣ запѣрѣчу юповѣтъ, а на доказъ наводѣжу слѣдѣуюче пояснѣна: Вѣдѣ двѣхъ лѣтъ истѣну въ сѣлѣ Стриганѣвъхъ повѣту томѣмѣного вѣрѣнѣца то-варѣвъ мѣшѣнѣхъ, власнѣсть братѣства церковного, вѣдѣна подѣ окляномъ борѣи въ дорожѣнѣо и охорѣны сѣлянѣвъ передъ высѣкомъ жѣдѣвскихъ вѣрѣмѣвъ, въ котрой чѣстѣй дохѣдѣи обѣртѣнѣе маѣ на гуманѣтарно культурѣи потреби мѣщѣевого населѣна руского. Крамѣнѣио сѣи назѣвали мы „Народнѣа Торговлѣ“ дѣлаго, что бажѣнѣмъ нашимъ и вѣрѣдѣномъ гадѣю було, чтобы вѣрѣнѣца сѣи стала нерѣомъ жѣвѣ народ-

До сесектѣвъ у которыхъ вышли купоны, доставляе новы
шпѣкъ понѣ въ зворотѣ коштѣвъ, которѣ самъ поноситъ

(Кореспонденція по руски.)

Ріхтера лініментъ зъ „Котвою“
и для осторожности
брати еляшки лишь
зъ зѣтотною маркою
охранною „Котвою“
бо ино таѣй сущъ
правдивъ.
Ріхтера антика подъ
Зол. Львомъ, Прага.

50-13 Пояснения бесплатно. 15

розр. 100 пр. на зворів розр. 1 пр.

Дирекція за ведення Жерельно купівельно.

всѣхъ 4 антикахъ; въ Ряшевѣ Карпинскаго, Прона; въ Сам-
боѣ І. Алексеевича и Гердичемъ наследниковъ; въ Станиславо-
вѣ у всѣхъ трехъ антикахъ; дальше въ антикахъ въ Струю,
Тернополи и у всѣхъ антикахъ большихъ мѣстъ Галичины.

Склады всюды тамъ, де вывѣшеніи плякаты Захерліна

З друкарні Наукового изд. ім. Шевченка під керівництвом Б. Водяникова

Выходить у Львовѣ що дня (крѣмъ недѣль и рускихъ святъ) о 5-той годины по полудни. Литературный додатокъ „Библиотека найзнаменитѣйшихъ повѣстей“ выходитъ во вторникъ, и во вторникъ и пятницу на перекрѣстѣ разомъ съ „Дѣломъ“.

Передплата и инсераты принимаются: у Львовѣ Администратія „Дѣла“ ул. Баторія 24, Центральное бюро ogłoszeń ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Кароля Людвика 9, и А. Ольшевского ул. Килиньского 2; — въ Ярославѣ Л. Кражановскій; — у Вѣднѣ: М. Dukes, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Seilerstätte; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; Вѣ Франкфуртѣ и Гамбургѣ: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „Дѣло“ и напечатаніе въ инсератахъ платитъ у Львовѣ.

ДѢЛО

Передплата на „Дѣло“ съ литер. додаткомъ въ Австріи: на границѣ: на цѣлый рокъ . . . 18 кр. на цѣлый рокъ . . . 24 кр. на полъ року . . . 9 кр. на полъ року . . . 12 кр. на четверть року 4 кр. 50 кр. на четверть року . . . 6 кр. у Львовѣ: на цѣлый рокъ . . . 16 кр. на полъ року . . . 3 кр. на четверть року . . . 4 кр. на мѣсяць . . . 1 кр. 35 кр.

Редакція, Администратія и Экспедиція подъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вертаються си лише на пошереде застереженніе. — Редакція неопечатаній вольній вѣдѣ порта. Пощиноне число коштує 8 кр. в. в. Оголошенія звычайъ принимаются по цѣнѣ 10 кр. вѣдѣ одна стрѣчка инсератовъ або ея мѣсто а въ рубрицѣ „Надбосане“ по 25 кр. в. в. Подѣлки и инші доносены принятій числятся по 15 кр. вѣдѣ стрѣчка.

Письма зъ Вѣднѣ.

Дня 14 червня 1896.

[Нарады парламенту. — Подысненіе податку вѣдѣ цукру. — Наглычѣя вѣднѣ. — Интерпелляція. — Регуляція платѣй урядників.]

По шестидневній перервѣ палата послѣдъ рады державной збрала ся зновъ, щобы радити надъ подысненіемъ податку вѣдѣ цукру. Послы, котрі въ части вже выѣхали були зъ Вѣднѣ, ставили ся численно, особливо Чехи и Поляки. (Зъ Русинѣвъ явили ся Романчукъ, Барвѣевскій, Выхаванъ, Охромовичъ и Волянъ.) Зъ разу надѣяно ся, що справа цукрова залагодить ся въ одномъ дни; однакжъ аголося ся только послѣдъ до слова, а вѣдѣтакъ и поставлено такъ багато наглычѣя внесень, що мусить ся водбути ще друге засѣдане въ понедѣлокъ, ажъ потѣмъ наступать водрочена палаты до осени. Тымъ же-жъ власне ослабило ся первѣстие оживлене палаты. Именно живую представляла ся суперечка нѣмцевъ націоналовъ и антисемитѣвъ зъ министромъ обороны кравон, суперечка Люефера зъ президентомъ Хлюмцекомъ и суперечка Нѣмцевъ та Чехѣвъ при нарадахъ надъ наглычѣмъ внесенымъ Герольда. Але взагалѣ запалъ бувъ неглубокой, огонь соломаный, котрый згасъ скоро. Именно чымъ дальше тягнули ся нарады, тымъ пустѣйшою ставала ся саля засѣданъ, а на вѣчѣрнѣмъ засѣданѣ, котре, правда, протягнуло ся ажъ до повночи, вѣднѣца не стало потрѣбного комплету.

Въ справѣ подысненія податку вѣдѣ цукру ходять особляво о чеськихъ и моравскихъ цукроварѣвъ, котрі мають больше лѣвъ двѣ третинны зъ-помѣжъ всѣхъ австрійскихъ фабрикъ цукру, — дѣлято за тою справою стоять не только чеські але и нѣмцѣй послы зъ снѣхъ правѣвъ. А що за предложенымъ правительствомъ, вычислѣннымъ головою политикомъ цукровою Нѣмечины, стоять такожъ Поляки и полудневій Славяне, то оппозиція части нѣмцевъ лѣвѣцѣвъ, нѣмцевъ націоналовъ и антисемитѣвъ, котрымъ ходитъ именно о те, щобы цѣна цукру не пошла въ гору, якъ и Италіанцѣвъ, котрі оговарѣють больше зъ политичныхъ взглядовъ, не має нѣякихъ выглядѣвъ на успѣхъ. Впрочемъ обавы, явѣ высказуютъ ся часто, межъ напѣмъ и въ Галичинѣ, що до будучихъ цѣнъ цукру суть пересадній. Цукоръ не повиненъ бы властиво подорожѣти больше якъ о 2 крѣйцары на кѣло въ наслѣдокъ по-

вого закона. Инша рѣчь, чи не подорожѣть больше черезъ подысненіе цѣны свѣтвой наслѣдомъ довгого повстанія на островѣ Кубѣ.

Наглычѣя внесень поставлено вчера ажъ шѣсть, не враховуючи въ те внесень зъ призывны нещастѣ элементарныхъ. Послы стараются ся по возможности використати ще послѣдній засѣданя для справъ своихъ выборовъ чи своен партій та заразомъ для утверждѣния своего становища и забезпеченія собѣ выбору на будуче. Нарада надъ толькома внесеными мусить очевидно забрати досыть часу, тожъ понедѣлкове засѣдане скончатъ ся поаму; однакъ того дня мусить варады закончить ся, бо во вторникъ водбуде ся засѣдане австрійской делегаціи въ Буда-Пештѣ. — При дискусіи надъ наглычѣмъ внесенымъ Герольда въ справѣ забороны обору чеськихъ Соколовъ въ Теплицяхъ ситуація гр. Баденъго була досыть непрямна, та се и видѣно було по нѣмъ; ему ставъ що-разъ тяжше мѣркувати молодого-Чехѣвъ а при томъ не аравувати Нѣмцевъ. Молодо-Чехи же що-разъ больше скептически водбосають ся до теперѣшного министерства, однакжъ они не выхотѣть зъ границъ оппозиціи умѣркованон, зъ вымкою очевидно радикальныхъ элементѣвъ мѣжъ ними.

Окрѣмъ наглычѣя внесень поставлено вчера такожъ богато интерпелляцій. Межи ними есть интерпелляція Романчука въ справѣ загального зборонюваня вѣчъ и зборѣвъ у вѣднѣй Галичинѣ. Интерпеллянтъ пригадує зобовязанѣ гр. Баденъго въ частъ своего наглычѣя внесены надъ справою забороны вѣчъ въ Галичинѣ, згадаю о дальшихъ заборонахъ двоухъ вѣчъ въ Русельничѣхъ и одного въ Вышатничѣхъ та о розвязаню довѣрочного збрания въ Супранѣвцѣхъ и пытає: чи гр. Бадені поробивъ заповѣдженіе доходженя та зъ якимъ успѣхомъ, чи оправдує дальшій забороны и що гадає зрѣбати, абы право зборѣвъ у вѣднѣй Галичинѣ не було нарушуване. Друга интерпелляція Романчука має бути водчитана въ понедѣлокъ; она дотыкає самовольного поступованя галицѣнхъ пропінаторѣвъ, именно въ долиньскѣмъ повѣтѣ, и властей та органѣвъ правительственныхъ, котрі помагають пропінаторамъ жидѣвскимъ заводити дѣйствійный примусъ горѣвчаный та павный и при томъ збиткувати ся надъ хлопами.

Помимо противныхъ вѣстей увѣряють въ компетентныхъ сферахъ, що регуляція платѣй урядниковъ напѣмъ буде въ осени ухвалена а вѣдѣ нового року вѣйде въ жѣте.

У. С. Поступилинскі.

Справы парламентарній.

На засѣданю палаты послѣдъ, скликанѣмъ на субботу для ухваленія подысненія податку на цукоръ, не полагоджено сен справы, бо треба було передискутувати вѣлька наглычѣя внесень, тожъ въ понедѣлокъ водбуде ся ще одно засѣдане палаты послѣдъ.

Суботнѣшнее засѣдане (ранѣшнее) зачало ся вѣдѣ згадаен посмертною для пок. пос. о. Ключа, котрый вѣдѣ 1879 р. засѣдає въ парламентѣ, — а вѣдѣтакъ водчитано вѣлькынацѣй интерпелляцій. Нѣмцѣй послы въ Чехіи поставили вѣлька интерпелляцій въ справѣ забороны зѣзду нѣмцевъ соколовъ въ Теплицяхъ. Пос. Романчукъ интерпелювавъ въ справѣ выконуваня закона о стоваришеняхъ и зборѣхъ у вѣднѣй Галичинѣ. Пос. Періцъ интерпелювавъ въ справѣ злого трагтованя зовѣвъ. Пос. Герольдъ аголося въ наглычѣ внесены въ справѣ забороны зѣзду чеськихъ соколовъ въ Теплицяхъ. Пос. Штайнеръ поставивъ наглычѣ внесены, щобы правительство цѣнуло предложеній провѣтъ що-до приписѣвъ дисциплінарныхъ для урядниковъ, а замѣсть того на найближшій сесіи предложило провѣтъ прагматикъ службовон для урядниковъ, котроу бы управлѣнено права и обязанности урядниковъ та ихъ авансъ пѣсля приписѣвъ для офицѣровъ.

До дискусіи надъ закономъ о податку вѣдѣ цукру записало ся значне число бесѣдниковъ: contra либералы и антисемиты, про молодого-Чехи и Поляки. Першій бесѣдникъ либералъ д-ръ Гросъ высказувалъ наслѣдки высокыхъ премій экспортныхъ для цукру. У насъ вытворѣе ся гиперпродукція фабрична, а заграница дѣстає нашъ цукоръ дуже дешево, такъ що н. пр. въ Англіи оплата се годувати безроги цукромъ. Подысненіе преміи не причиняєт ся до збѣльшеня продукція буряковъ цукровыхъ, а властиво до збѣльшеня доходѣвъ дробныхъ рѣльничѣвъ, бо фабриканты цукру звязали ся въ картель и накладывають свою цѣну на буряки цукровы. — Въ оборонѣ фабрикантѣвъ цукру промывляли молодого-чеські послы, министръ Бѣланскій и пос. Щепановскій. — Дискусію перервано и въ понедѣлокъ мають ще промывляти генералній бесѣдники Текил про а Полякѣ contra та резервѣ Крамаржѣ.

Приступлено до дискусіи надъ наглычѣмъ внесенымъ пос. Рігера, щобы урѣлоповано въ войска на часъ жинѣвъ емѣтъ и службу

селянскому. — Пос. Рігера въказавъ, що въ Нѣмечинѣ мимо довѣрчон службѣ войсковон удѣляють власти войсковой вѣдѣустки на часъ жинѣвъ въ большій скобѣхостѣ. — Министръ обороны кравон гр. Вельзерсгаймъ бѣ не аявлявъ ся противъ наглычѣя внесены анѣ противъ самимъ справы, лишь натякнувъ, чи не було бы водповѣднѣйше порушити ту справу въ делегаціяхъ. — Антисемитскій послы д-ръ Шайхеръ и Штайнеръ становили въ оборонѣ правъ парламенту, нажуча, що въ делегаціяхъ говорять ся много о патриотизмѣ, а вѣдѣтого не робить ся въ интересѣ населеня. — Коли слѣдуючій бесѣдникъ Кайзеръ мавъ забрати голосъ, далѣсь почути наглычѣя, щобы замѣнути дискусію. Пос. Люеферъ зрѣбывъ замѣтку, що бодай ще нѣмцѣй націоналы мають водвагу промывляти, а ся замѣтка такъ роздразнила бар. Хлюмцекого, що напѣмнувъ д-ра Люефера, абы не перебивавъ. Розумѣя ся, що д-ръ Люеферъ не мѣгъ стерпѣть тои цѣлкомъ несподѣванон доганы, и водповѣвъ бар. Хлюмцекому, щобы оставъ ся дома, коли такъ нервозый. Прочіи антисемиты поднесли протестъ противъ поведѣна президента, выкравуючи, що не стерпѣть такои Feldweibelwirthschaft. Скончило ся на прикликаню до порядку д-ра Люефера, але вѣдѣтакъ забравши голосъ, острыми словами выказавъ нетакѣтъ президіи палаты. Рѣвножъ докорявъ либераламъ, Полякамъ и консервативтамъ за ихъ поведѣне, що не важуть ся забрати голосу, щобы не обидѣти министра обороны кравон. — Наглычѣе внесены Рігера ухвалено.

Вѣчѣрнее засѣдане палаты зѣйшло на дискусію надъ наглычѣмъ внесенымъ молодого-Чехѣвъ въ справѣ забороны зѣзду чеськихъ соколовъ въ Теплицяхъ. — Пос. Герольдъ протестувалъ противъ заводу, мовѣ бы сей зѣзду мавъ бути провокацією Нѣмцевъ, и высказувалъ нестойнѣсть забороны. — Президентъ министровъ гр. Бадені принявъ на себе повну одѣвчальнѣсть за розпоряджене чеського намѣстничества та заявивъ, що заборона не може бути водѣлѣнана, бо зѣзду чеськихъ соколовъ, устроеный зъ великимъ шумомъ, роздуває національній пристрасти, и може выйти на шкоду купельского заведеня въ Теплицяхъ. — Нѣмцѣй послы промывляли противъ зѣзду чеськихъ соколовъ въ нѣмцѣйскѣмъ мѣстѣ. — Наглычѣе внесены водкинѣно.

Мало прѣйти подъ дискусію наглычѣе внесены пос. Штайнера о прагматикѣ службовой

Право свинѣ*

[Политичное оповѣдане д-ра Ивана Франка.]

Отсе оповѣдане — не моя власнѣсть духовая. Я чувъ его вѣдѣ одного старого селянина Грицуняка въ Збаражѣ на вѣчу. Грицунякъ, се одиѣвъ зъ немногихъ ще-живучихъ представитѣль зъ того роду кобзарѣвъ и раскошѣвѣвъ, котрі складали старинны думы про дѣла и подѣли козаковъ Зборовского, Кашин, Безродного, Андѣбера, про вѣднѣ Хмельницкого зъ Поляками и про сумный побѣгъ трехъ братѣвъ зъ Азова, та водѣтакъ спѣвали ихъ слушающему войска козацкому. На око вѣдѣ цѣлкомъ не вышпѣує, синѣй, просто а навѣтъ бѣдно одѣяныи, неконче рослый, сухій, зъ лѣцѣмъ поморщеннымъ вѣдѣ влопотѣвъ щѣдѣного жѣта, але зъ лѣцѣмъ повнымъ выразу и чорными блыскучими очима, — губѣтъ ся въ говѣтъ, рѣдко мѣшає ся до розмовы и вѣднѣмъ не аравдує вѣднѣвѣи перевысшаючон звычайну рѣвень галицѣного селянина. Розумѣя ся, що не знає нѣ читати нѣ писати.

На вѣлька хвилѣ передъ початкомъ вѣдѣя розмывлявъ зъ вѣлькыма знакомыми селянами. Приступивъ до насъ и Грицунякъ, мы познакомили ся, сказала вѣлька словъ и розѣйшлись. Мои знакомы, переважно молоді селяне, котрі ходили до сѣльскон школы и пѣльнымъ читанѣмъ розширили свое образоване, выхвалювали передъ мною Грицуняка, що у него оригинальній талантъ ораторскій та що вѣдѣ одинъ зъ тыхъ немногихъ людей зѣ стар-

шой генераций, котрі тѣломъ и душею пристали до радикального руху селянского. Я бувъ дуже цѣкавыи на его мову, але вѣдѣе отворено и точку за точкою полагоджувано, а Грицунякъ не зголошувалъ ся до голосу. Ажъ при послѣдній тоцѣ порядку дневного, при „внесеныи и интерпелляціяхъ“, выѣлъ вѣдѣ, дуже нерадо и немовъ лишь подъ напоромъ окружающихъ его селянъ, на стѣлѣ, що заступать мѣсто трибуны. На его видѣ вчиняєт ся въ сали якійсь рухъ та стадо тихо, мовѣ маѣтъ сѣбѣ, въ томъ зборѣ, де до 600 селянъ тѣсно стоявило ся.

— Га, коли вже менѣ говорѣти — водозвавъ ся Грицунякъ дуже поважно до найближше стоящихъ, — то мушу передъ собою мати якій папѣръ. Вправдѣ не вѣмю чѣтати, але на нумерахъ знаю ся, а папѣръ мушу мати, хочъ бы се була лишь кнѣжочка податкова.

Голоснымъ смѣхомъ повнѣтано сѣ першій слова Грицуняка. Однѣвъ зъ сусѣдѣвъ подавъ ему аркушъ неважасаного паперу. Грицунякъ вѣзавъ его передъ себе, немовъ то читаетъ, и зачавъ свою промову монотонно, неначе хлопецъ, що читаетъ въ народній школѣ. По якѣмъ часѣ ожививъ ся его выкладѣ, але не вышпѣує зъ тоу ритмичном, библіиномъ промѣ. Що хвилѣ перерывавъ грѣмѣй смѣхъ вѣднѣвѣвъ его оповѣданѣ, однакъ бесѣдникъ не змѣнявъ своего выразу лица; протавно при беззастѣнхъ порывахъ веселости збравшихъ, его лице немовъ то хмурѣло ся, такъ що вѣднѣи прибрало видѣ повнон, деревянон апатіи.

„Слухайте брата, яку то я мавъ недавно розмову зъ однимъ старымъ приятелемъ. Приходитъ до мене мой приятель и ровесникъ, зъ котрымъ мы довог не бачили ся. Правитавши ся, пытаю его:

— Ну, а якъ тамъ живе ся тобѣ, старый? Чи гараздѣ, здоровѣ?

— Спасибо, и здоровѣ и гараздѣ коло мене — каже.

— Ну, то се велика новина — кажу — и радъ бы я знати, въ чѣмъ сей гараздѣ и який вѣдѣтъ.

— Въ чѣмъ и який? Та-жъ се легко сказати, а и ты самъ знаешь.

— Нѣ, нѣ, мене тымъ не збудешь — кажу — ты мусишь менѣ выразно сказати, якого ты гаразду знаешь.

— Етъ, приятелю, — каже вѣдѣтъ — або се не добро, що мы, славити Господа, пережили? Помѣркуй инѣ: панщины вже не робимо а передъ правомъ мы вѣдѣ равнѣй, тай конституцію маємо. — Вѣдѣтъ столько того наразъ наговоривъ, що при послѣднѣмъ словѣ ажъ задыхалъ ся.

— Та оно такъ — кажу — се справдѣ гарній рѣчи, про який говоришь, инѣ не треба имѣтъ добре приглядати ся.

— А то чому?

— Бо они, мовѣ хустки фабричны, пускають фарбу а тотѣ фарба прилѣпѣе водѣтакъ каждому до пальцѣвъ.

Мой приятель не мѣгъ сего зрозумѣти, тожъ я кажу до него дальше:

— Бачишь, любый приятелю, оно правда, що мы вже не мусимо теперъ панщины водробляти. Але чи не мѣгъ бы ты троха докладнѣйше пригадати собѣ, якъ то тогдѣ было а якъ теперѣ?

Мой приятель не мѣгъ собѣ пригадати сего такъ докладно, тожъ я мусѣвъ помочи его памяти.

— Чи не такъ? Тогдѣ обходивъ каждого

дня скоро свѣтъ паньскій атаманъ вѣдѣ хаты до хаты по селу, пукать палицею до дверей и кричавъ: Ану Иване, Грицю, Семѣне, вставайте, выходѣтъ на панщину, бо иначе буки!

— Ба, ба, та оно такъ было — сказавъ мой приятель та почѣхавъ ся мимо вѣдѣтъ въ одиѣмъ мѣсѣци, де его въ той хвилѣ анѣ дробку не сверѣбло.

— А якъ теперѣ у насъ? Атаманъ, що правда, не ходитъ зѣ своєю палицею вѣдѣ хаты до хаты по селу. Але що хлопѣ робить? Я тобѣ скажу, любый приятелю. Хлопѣ ставъ досѣтъ самѣ вѣдѣ себе, бере курку або пѣвъ конѣяецъ та йде до того самого атамана (вѣдѣтъ называє ся теперѣ „панъ жондѣца“), кладе передъ нимъ свой дарунокъ и проситъ на вѣднѣшнихъ, щобы ему позволивъ робити панщину на паньскѣмъ лѣнѣ. А якъ прѣйде безъ дарунку, то „жондѣца“ дасть ему разѣ въ каркъ и великодушно позволитъ ему умерти зѣ голоду.

Мой саракѣ приятель не знавъ якъ вѣдѣ повѣсти на тѣ слова, зѣтхнувъ тяженько и при-
такнувъ головою.

— А мы равнѣй передъ правомъ, кажешь любый приятелю — говоривъ я дальше — се може и правда, хочъ я не мѣгъ досѣ сего змѣркувати. Приходжу до пана судѣа або до пана старосты або навѣтъ до выѣдѣ повѣтвого, то тамъ все ще такъ само якъ передъ 1848 рокомъ: „Zaszeja, chlopie! Stój za drzwiami, chlopie! Wynos się chlopie!“ А коли мене разѣ скорѣло бути мудрагелѣмъ и вказати на мою рѣвнѣсть передъ правомъ, то я дѣстаѣ въ лице, такъ само важно и здорово якъ въ часѣ атаманѣвъ панщинныхъ. Коли-жъ противно приходитъ до урядѣ дѣдѣнхъ, посесорѣ, або навѣтъ арендарѣ-халатникѣ, то имѣтъ не кажутъ жѣдати

*) Се оповѣдане помѣстивъ д-ръ Ив. Франко въ часописѣ „Die Zeit“.

для урядників, але в палаті не нашло ся потрібного комплекту послов для наради.

Клюбо сполученою німецькою лівницею обговорювали на двох засіданнях дня 12 и 13 с. м. внутрішні політичні положення. Бесіди були зазначували труднощі, з якими сторони мусіли бороти ся. Коаліція, що наставала по міністерстві Тасого, ворожила для австрійських німецьких, завела покладаний в ній надії. Під слідуючими міністерствами зберігло сторонництво свою повну незалежність, а дало у всіх справах лише о добро своїх виборців, зовсім не оглядаючись на правительство. Члени сполученої лівниці сповняли свій обов'язок и не потребували боїти ся прилюдного суду. И такъ причинили ся они багато до переведення рбизних законів, як до великої реформи особистого податку и поступована цивільно-судового, реформи виборчої и закону о виселюваних урядників та пенсіях вдов и сиріт. Нхто не викинув того, щоб стороництво в чом небудь спронежилось якій засаді своєї програми. В переговорах з Угорщиною сповнило оно вповні свій обов'язок и вступало ся поважно и твердо за оправданіи інтересами австрійської половини монархії. В боротьбах національних боронило завжди загрожені інтереси національні. — Як буде дальше, годі тепер знати на певно: новий закон виборчий може не одно зміняти. Але на засіданнях влюбу висказувало певну надію, що засади сторонництва завжди вайдуть сильні аступини, що будуть заразом оглядатися и на відносини поодиноких країв. Засади ті суть передовсім: тверда оборона прав и становиса німецького народу, оборона дробних останків державної єдності перед федералістичними забагами, береження и розвій жата духового и культурного в годі з духом часу и поступовими засадами, зрівню о культуру матеріальну, продукцію промислову и господарську в годі з соціально-політичними задачами новочасної держави. Також з уваги на труднощі и національні страсти, які виходять з розпаду в німецькій таборі, а заразом памятаючи на успіх, які в трудних часах виходили з вгодного поведіння німецьких аступини, висказувало надію, що прихильники сторонництва сполученої лівниці из всіх країв будуть уникати менше важких рбизниць та негодя. Видиця вкладаю на членів сторонництва обов'язок, ширати між виборцями погляди, висказані на нараді, и висказано переконав, що дотепершня організація сторонництва повинна бути задержана и на дальше.

Гадки після загальних зборів наук. Товариства ім. Шевченка.

Розширена діяльність и жвава наукова робота, яку наук. Товариство ім. Шевченка розвинуло в останніх часах завдяки невинущій трудячості свого наукового проводника проф. Грушевського, наповняє кожного на

родовця щирою радістю а заразом и надією на красу долю нашої наукової літератури. Дарма, що поки-що не повело ся ще Товариству з'їздити собі такий шаровий круг — не казати вже: учених, але бодай би — охочих до науки та ученості, якого треба бы бажати та можна бы надіятися ся по такій великій силі народу українсько-руського и его свідчон верств. Можна потімшати ся пригадкою, що всякий початок трудний а Київ не вділ разу збудовано, та — сказаво — мави не безосновну надію на гарний розвиток и розрост дальшої діяльності Товариства, скоро вже раз покладено такий гарний початок. Але сї гадки не потребували ждати аж загальних зборів: всякий, хто уважно стежить за розвитком и поступом нашої, мави и повинен був заприїти ся давно. Наша рбизь мавтвовий стан Товариства. Отже и з того боку справозданя уступаючого виділу принесло зборам справді радістну новину: бо коли хто не потребує помагати собі позичками а годен обходити ся тим, що має, ба и розвивати ся, то вже гаразд; згодом, надіятися ся, також повинно стати ще краще. Тільки на тім частім небі вказала ся така хмаринка, коли не сказати, що навіть така хмара. Та хто погадав би, що тою хмарою може бути... зоря? А таки справді „Зоря“ в тою хмарою на гарнім небі Товариства. „Зоря“ в тою жертвою, що пожирала багато гроша и геть-то не виплачує ся сама собою. Не вже-ж ми галицькі Русини, галицькі народодці, не годні удержати єдиної часописи літературної?.. Сумь и горе, а таки такъ и в, що не годні.

Легко зрозуміти, що такъ невбодрано встиг збори не могли мовчки прийняти до відомості, а почали дошукуватися причини такого, — сказати би: сорому. И посипалися докори то письменникам, що творили своїми пособляють „Зорю“, та редакції, то знов українсько-руської громаді галицькій, що, мовлять, волять и не чатати, ноби лише не платити. И ті и сї докори на мою гадку зрівню слухай на око и зрівню необачні.

Коли була мова про письменників, то очевидно не про наших як про українських. Зв'язна-ж рбизь, що вони майже заповнюють „Зору“ та і вони то випускають такий вже чудасі, що вашого брата аж у нутрі дере. Се вже знаємо на пам'ять и не потребуємо гадати за тим аж по „Зорях“. Знаємо на пам'ять, яка величезна рбизниця між мовою теперішніх письменників українських а давніших, пр. в давніших творках Кониського и Нежуй, Пчілєн, в Чорній Раді та Орисі, в оповіданях Марка Вовчка або хоч би и Квітки. Давніший творець читаємо же і тепер сотий раз все одново залюбив, хоч вділ разу заприїтаємо, що то не галицьке; ба при всяких відмінностях и рбизницях любимося ними як нашими рбизними-рбизськими, як далеко рбизнішими, чим наш галицький; тепершній-ж творець дшуть якоюсь чужиною — не в зміст а в мову; читає их пригломлює манерами або вражає очевидним а грубим неадекватом мови або смішати надто вже похотливим, аж дитинчавим уніанам слів, що могли би,

хорони Боже, нагадувати московщину; часто здаєть ся тоб, що читаєш якийсь недоладний переклад або твір писаний не рбизною автором мовою а ліхо приученою.

Щоб не говорити на втер, наведу в пам'яті деякі зразки, хоч вони ан в дробній частині не в силі зобразити того, що я отес сказав. На російське „почти, чуть“ маємо слова загально уживані и всякому зрозумілі, як мало не, мало що не, трохи не, майже не! Українським письменникам стало сего тепер за мало: вивали воденсь, чи не з якоюсь степовою бала або глухою харківською тупорця, слово „затога“ таї вже тепер „затога“ та „затога“. Читаєш та аж притомиш ся, останавлившись при вжодом „затога“, що воно за диво. Або знов: російське „нимя“ споконвіту було и у нас все доси „нимя“, — або також „именна, мення“, хоч се вже для Галичан чуже. Навіть та в не пнашке читаємо в словари Уманця и Спільки, що виходить заходом Товариства ім. Шевченка. Отже тепер виринуло воденсь „наймення“. Чи не змацероване-ж воно? Се-ж властиво тільки, що „на ния-на именна“ (по російськи: по имени, — якъ прописано в заголовку словари), але не именник (substantivum) „наймення“! Выглядає воно такъ само, якъ коли би в вислові „на велидень, на щасте“ утворити именник „навелидень, на щасте“. Або взяло ся тепер таке, що декотрий письменник н за що в свід не напише „той, котрий“, тільки „той, який“. Та воно часомъ и такъ добре, ба навіть краще; але ншим разомъ буде такъ не до ладу, що тебе аж заворе. Такъ само недоладне уживане слів: „мущу, маю, повинен“, падежа 2 а 4-го (зараз достав я листа-що йно достав я лист: але за те: підвести чийсь дух-підвести духа), висловів таких якъ „мій же вишого“ (мій же вишній), и б. б. т. я. свідчить або о змацерованю або о незнаю мови, а ліпше сказати, о втраті того слуху, що ваче зрбєт ся з рбизною мовою. Або таке: „день в день через два роки“. Всякий Русин чи галицький чи Українець зрозуміє ті слова не наваше якъ: що дини через два роки... пр. в сь саме тільки масо. Отже бо в! Має воно значити: за два роки (або: по двох роках) точнісенько в той самі день; пр. оженив ся на Пречистой, а за два роки в той самі день уродив ся ему син. Та ще одно: „хтось Павлишинь сказав!“ Ся чудадка новина, язон доси Україна-Русь не чувала, не видала, має значити: якийсь П. сказав, або: хтось, що звав ся П., сказав. Забачу ти зразки пригадкою, що Пруть, Двистерь а може й Двипро — се не рбизь вже а „рбизь“ (!), хоч втото не чував, щоб вони зновъ таїх пошмивали; про ідеї в Шевченкових творках, про Рентгенівськй лучь, про реформу виборчу вже тепер не говорити ся ан бесідуюсь, не правити ся або розправляєсь, тільки заклоби „балакає ся“.

Отже хто має на тямці всілякі такі цвѣтви, які аж надто часто стрѣчають ся в творках теперішніх українських письменників, той мусить з жалемъ уважати тую прояву за поневѣру надовсе дорогої намъ спадщини, що такъ гарно и любо звучала

намъ в українських писемках давніших, котрими ми розкошували ся, на котрих учили ся цѣнити прасу и звучність нашої мови; ли ся цѣнити прасу и звучність нашої мови; той мусить ремствувати и на „Зорю“ и на редакцію именно за те, що позваляє на таку поневѣру нашого вайдорожного скарбу, — поневѣру нашого вайдорожного скарбу, — що уважає кожду букву, написану Українцемъ, за таку святощ, який не годить ся або просто грѣхъ тѣтити, — що не зміняє, хоч би за упередимъ дозволомъ авторів, всілякихъ тѣхъ дивогладів, незгіднихъ з духомъ и красою нашої мови. На українськихъ письменникахъ ще й за те, що уважають себе за такихъ вже мудрихъ в нашій мові и кожду свою букву за таку вже святу та непохитну, що намъ Галицѣямъ и не слѣдъ судити ихъ, не то торкати та зміняти хоч би тамъ який „кофе“ або „кохій“ на „каву“.

Отес я станувъ доси, и то завязуючо, по стороні ремствуючихъ. Прийшло воно мені тимъ легше, що и я — привязуюсь до грѣху — такожъ хвилюю до нихъ належє, коли часомъ вже надто стане досадно (отъ коли пр. перечитаю: „хтось Павлишинь наже“). Тільки глянути би на рбизь ще з вишого боку; и для того я сказавъ вище, що ті докори на мою гадку на око слухні, але заразомъ и необачні.

(Дальше буде.)

Письмо з Гуцульщини.

[Господарка повітова.]

Кажуть, що Господь Богъ сотворивъ уряди податкові сегого дня, — за то вже ради повітові мусить конче аж осьмий добь и то вночі сотворити, и тому грубші тайни автономічній не змели виходити на світло денне. По відблахъ повітовихъ правдива и широка автономія (єсть отже ще одна широка рбизь, не лиш широка натура), кождий радить ся самъ, якъ ему вигідно, а самъ радить, якъ хоче, аби лиш бувъ повний самозглад. Бєть в косівській повіт підъ зарадомъ виділу повітової ради „селянська каса позичкова“ основана в той цілі, аби подавати селянамъ в разі конечної потреби дешевші позички вділ 100—500 зр. на 5%. Селянська каса позичкова має, ведля интенція основателя, бути для християнського населєня повіту, если вже не виключно для селян. В останніхъ часахъ стала радий не розуміти волі основателя и уділяють радо позичокъ и жидамъ, и то такимъ, котрі займають ся лихвою між Гуцулами. Жидъ Мєвашко Глязєбергъ в Кутъ доставъ з селянської каси позичку 400 зр. на 10 лѣтъ по 5% и пустивъ єи заразъ на рбизно по 50 зр. на поврбичний термінъ по 25% між Гуцулѣмъ. Чи и се називає ся позичкою для селян?! Статутъ каси каже, що позички уділяють ся в разі конечної потреби найбільше 500 зр. Одець урядникъ автономічній порѣшивъ сєй припєс в той споббъ глєдєко обійти, що взявъ 4 рази по 500 зр., що робить разомъ 2.000 зр., але вділ наразъ тільки не бравъ, отже статутъ не нарушєний, такъ якъ и в першій випадку, д.

на дворі, лиш просять сїдати и обходити ся з ними дуже делікатно и грєчно. Ну, таку рбизність мали ми такожъ передъ 1848 р.

— Але тогдъ були буки — докинувъ мій приятель и зновъ мимоволь почѣхавъ ся тамъ, де єго не свєрбѣло.

— Правда и се — кажу — але бо и теперъ щось такого, що на одно стане з букомъ. А може буде ще и з горою. Такъ бодай говоривъ недавно одинъ мій знакомий, що їздивъ за водпоручника громади до Вѣднїа з рускою депутацією всенародною до цѣсаря и за се бувъ засуджений вділ старости на 50 зр. кары. — Пана старосто — казавъ вѣн — а бѣдний чоловікъ. Якъ я допустивъ ся тямъ великого злочинства, що покадувавъ ся передъ цѣсарємъ на нашій славній вибори до сойму, то я готовъ прийняти за се заслужєну кару. Але що анъ моя стара, анъ мої дѣти не провинили ся разомъ з мною, то звольте покарати лиш мене самого, а не и ихъ. Коли-жъ ви накладаєте на мене таку кару грошеву, що для заплаченя єи мущу продати мою послѣдну корову а ще и одну свиню, то та кара дѣтканє більше мою родину, якъ лиш мене самого. Тожъ прошу васъ, всеславний пане старосто, чи не могли би ви мені зробити ту велику ласку та перемѣнити кару грошеву на буки. Я-жъ, славити Бога, здоровъ и дужий та выдержу 50 букѣвъ, але 50 зр. кары грошевої не витримавъ мое нужденне господарство. — Такъ говоривъ сєй чоловік до старости, але не бувъ вислуханий и теперъ выжидає урядової екаєкуції на своє цѣлє майно, бо доси не заплативъ кары грошевої. — Но и яка твоя думка, любий товаришу, о тѣмъ новімъ родѣ букѣвъ, котрі єуть вигрєний не

на певну частъ тѣла лиш на цѣлого чоловіка и єго цѣлу родину.

Мій приятель зновъ не вмѣвъ вѣдповѣсти та лиш тяжєнєко зѣхнувъ.

— А и права конституційний маємо — говоривъ я дальше по короткій мовчанцѣ до того приятеля — они-жъ мають бути такъ гарні и славні. Чи ти ихъ коли бачивъ, любий приятель?

— Чи бачивъ? — зачудувавъ ся. — На паперѣ, в книжцѣ таки справдѣ бачивъ.

— Нѣ, не їде тутъ о конституцію на паперѣ — сказавъ я — лиш о справдѣшну, такъ якъ она вѣ житю виглядає. Чи ти бачивъ ту справдѣшну, живую конституцію?

— Та якъ можна єи бачити? Мы-жъ живемо и чуємо єи...

— О такъ, мы чуємо єи, оно справдѣ такъ! Але я бачивъ живу и хочу се тобъ розповѣстити. Разъ якось ѣхавъ я з моїми двома синами в день торговий до Тернополя. Передъ нами ѣхавъ незнакомий селянинъ з жѣнкою. Чоловікъ сидѣвъ на передѣ и гнавъ конѣ, жѣнка сидѣла на задѣ а між ними на выселєній соломѣ и добре звязана лежала велика, кормлена свиня, котру мали продати в мѣстѣ, та выставила спокійно черезъ вѣзъ свою велику голову. Підѣздило до Тернополя, минаємо рогачку, ажъ тутъ коло рогачки сидѣть якийсь панъ, вже старшій, держить блискучій нѣжъ в руцѣ та курить люльку на довгѣмъ цѣбує, — ось такѣмъ довгѣмъ! Скоро ино побачивъ вѣзъ з свинєю, припѣднєвъ ся и кричить голосно:

— Стой, хлопе!

Селянинъ станувъ, а панъ з ножемъ приступивъ до вѣза.

— Що вєзєшь вѣ вѣзъ? — пытає остро панъ.

— Свиню, прошу ласки пана! — каже селянинъ поклѣрно.

— Я бачу, що се свиня, але якъ ти вєзєшь? Га! Чи не бачишь, що бѣдай худобинѣ вѣдъ мотузъ цѣлкомъ напухли ноги? А ти драбє, чи не знаєшь, що не вѣльно мучити бѣдну звѣрину?

З тими словами підѣйшовъ панъ до свинѣ и розтѣвъ своїмъ ножемъ мотузъ такъ скоро, що вѣ поспѣху навѣть скалѣчивъ свиню в ногу.

— Маршъ на поліцію! Ты мусишь бути добре покараный! — кричавъ острый панъ и спаситель свинѣ.

Селянинъ напѣлохавъ ся и сидѣвъ каменємъ на вѣзѣ; вѣнъ пробувавъ просити остро пана о ласку, але панъ не давъ ся упрѣсити. Але жѣнка селянина була більше цѣкава, она зѣйркувала, якъ собі порадиити. И коли єи чоловікъ зайшовъ в балаканку з острымъ паномъ, она вытягнула з-за пазухи червону хустину, щось пошпортала в нѣй, вытягла 20 кр. завязанихъ у вузлѣ (она певно два днѣ тяжєко працювала и примрала голодомъ, щобъ ихъ заробити), всунула ихъ остро мотузи в руку и зачала разомъ з чоловікомъ просити. Се помогло. Острый панъ чимъ разъ більше мѣкшавъ и сказавъ:

— Но, сямъ разомъ подарую и пущу тебе, але тямъ собі разъ на все!

Вѣ частъ тої пригоди я випередивъ моїмъ возомъ, але казавъ затримати ся, щобъ бачити, якъ се все скѣнчить ся. Минула добра хвилиня, заки селянинъ з свинєю по-при насъ перѣхавъ. Але на вѣзѣ бувъ вже цѣлкомъ ин-

ший ладъ якъ передъ тямъ. Жѣнка сидѣла на передѣ и гнала конѣ, чоловікъ сидѣвъ на задѣ и тримавъ обома руками свиню за ший. Але свиня, розпутана, стояла теперъ просто у вѣзѣ и розглядала ся на всѣ боки, положаючи ся що хвилины чимъ небудь и готова кождою хвилѣ выскочити. И не трєвало довго, якъ надѣхала гальопомъ гарна панська звѣрка, выдзвѣжуючи дзвѣнками и вытѣрєкуючи з бича. Свиня страхъ якъ напѣлохала ся и шарпнувшись выскочила з вѣза. Селянинъ, що тримавъ єи за ший, не мавъ сили єи задержати и такожъ выпавъ, та ще такъ нещасливо, що розбивъ собі лице до крови на камѣню, а свиня пѣгналає свѣтами. Ажъ моя хлопцѣ збѣгнали свиню та помогли господарєви загнати єи на торгъ. Отсе, любий приятелю, право свинѣ. Але се ще не все.

З полудня вертавъ я з Тернополя, ще досєть вчасно, щобъ заѣхати передъ смеркомъ додѣмъ. Підѣхавъ я до рогачки, де все ще той острый панъ з блискучимъ ножемъ сидѣвъ в вигѣдно пыкавъ свою люльку на довгѣмъ цѣбує. Поглянувши передъ себе, побачивъ я на гостинцѣ двоє люда з хлопськихъ одєжахъ, якъ рбизнимъ крокомъ підходили до мѣста.

— О, ти мусѣли довго служити при вѣйску, думаю собі, коли ще теперъ, постарѣвшись, такъ остро и по вѣйсковому тримаєшь крокъ та вѣ глѣдъ машєруєшь.

Але коли они бѣльше підѣйшли, бачу щось чорного по-за ними и щось мовъ гострий блискъ полумѣни по-надъ ихъ головами. И трєба було дуже догадувати ся, щобъ пѣзнати, що се бувъ жандармъ. А коли они ще бѣльше прийшли, почувъ я, якъ при кождѣмъ ш-

позичка Менашиа выключно міжъ селянь-Гу-
пуловъ розбйшла ся. Такои институтин не могъ
отже Богъ въ день сотворити, а лишь конче
въ ночи.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Въ Чехачъ сѣлавъ ся невзычайный ро-
гужъ черезъ заповѣданий на день позавчера-
шній в вчерашній звѣзды чеськихъ и нѣмец-
кихъ товариствъ гимнастичныхъ въ мѣстѣ Те-
плицкѣхъ. Первѣстн заповѣло було чесе товари-
ство „Рудавскій Соколъ“ звѣзды своихъ чле-
новъ до Теплицъ на день 14 с. м. Теплицъ, явъ
звѣстно, лежать въ сторонахъ зъ нѣшаннымъ
населеннымъ, переважно нѣмецкимъ, але въ ду-
же значай части такожъ чеськимъ. Отже коли
урядъ не заборонивъ звѣзду, подняли Нѣмцѣ
страшный крикъ на наѣздъ Чеховъ и умѣли
такъ постарати ся о заборону. Коли-жъ вѣд-
тавъ Чехи такъ постарали ся о дозвѣлѣ на
звѣздѣ, тогдѣ и Нѣмцѣ постановили уладити
такожъ звѣздъ своего товариства гимнастичного
въ Теплицяхъ на д. 13 и 14 с. м., а теплиц-
на рада мѣска вызначила навѣтъ на сю цѣль
1000 ар. Але тамошние староство заборонило
сей звѣздъ зъ уваги на его демонстраційный
характеръ и на публичные безпеченство. Пови-
ще ся заборона достала ся до загалнаго вѣдо-
мости, помѣстили Narodni Listy вѣдому, вы-
званючу всѣхъ „Соколѣвъ“ чеськихъ, щобы якъ
одня мужъ посѣтили до Теплицъ; бо зъ у-
ваги, що тамъ и Нѣмцѣ звѣздаты ся въ той
самъ часъ, треба Чехамъ явъ найсѣтливѣше
заявити свою народну свѣдомость. Наставъ
мѣжъ Нѣмцями судный день. Теплицеа рада
мѣска звернула ся до намѣстництва зъ жало-
бою на староство, що дозволило на звѣздѣ
„Соколѣвъ“ до Теплицъ; множество нашихъ
громадъ мѣснѣвъ поухвалювало заявы, що у-
важають звѣздъ „Соколѣвъ“ въ Теплицяхъ за
нарушене спокою въ краю, за вызыване, ба
навѣтъ за упокоренѣ нѣмецкого населеня и т.
д. и т. д. Войнци намѣстництво, поклянуясь
на вѣдому Narodni List-ѣвъ, заборонило
такожъ звѣздъ чеськихъ „Соколѣвъ“ зъ уваги
на безпеченство публичного спокою и ладу. На
те зновъ пражска рада мѣска ухвалила одного-
досно заяву, узнаючу згадану заборону на-
мѣстництва за нарушене основныхъ законѣвъ.
А въ радѣ державной вѣвъ въ суботу п. Ге-
польтъ наляже внесенъ въ той справѣ.

Въ угорськимъ сеймѣ вѣсть д. 13. с. м. п. Утромъ интерпеляцію въ справѣ заграничной політики, выложенъ гр. Голуховскимъ на засѣданіи собраний делегацій, а именно що до політики австрійскою супротивъ Туреччины. Зновъ п. Гольо вѣсть интерпеляцію въ справѣ агітацій д-ра Люетера противъ Угорщины. Обѣ тіа интерпеляціи, особливо въ увазі на ихъ мотивоване, подамо завтра.

Процесь Баратієрого починавъ ся его увольненемъ; голоса судьявъ за увольненемъ и за укаранемъ були подѣлены въ равной половинѣ. Стверджено при розправѣ, що на военній радѣ передъ битвою подъ Адуею всѣ генералы стояли рѣшучо за то, щобы кроць щось брэнчало: дзелень! дзелень!

— Ага, поміркував я, ось в тій то і загадка їх військового маршу та тримання кроку. Они skutи до купи ланцюжками! Але пожди по, пане жандарме! Скоро ти станеш на рогачі і схочеш перейти з так званими болючо пов'язаними людьми по-при сего острого пана з блискучим ножом, то вже ти побачиш, що се значить, людей мучити в такий спосіб.

И я вже въ душѣ побоювать ся, чтобы острый панъ на рогачѣ зъ великого поспѣху при розтинанно оковѣ, якими були сковані тѣ несчастні люди, не скалѣчивъ нимъ рукъ такъ само, якъ передъ тымъ скалѣчивъ ногу свинѣ. Але все таки бувъ я цѣкавий, ятѣ то острый панъ накинє ся на недбалого жандарма и поведе его на полицію. Але на велике мое здивованє не було нічо такого. Оба сковані и жандармъ перейшли спокійно черезъ рогачку по-при остроного пана. Острому панови анѣ не було въ гадѣ валаяти жандарма, — вѣнъ противно вставъ и поклонивъ ся жандармови, з я побѣхавъ маркютный дальше. Тожъ и бачишь любый приятелю, кѣичивъ я мою розмову, — такъ выглядає право конституційне хлопа: вѣнъ мусить завидувати простой свинѣ.

Буря оплескъвъ, яка залунала по той промовъ, досить довго тревала. Коли стихло, сказавъ старый Грицунякъ:

— Выбачте, мой любій, я хотѣвъ се сказать при справѣ „причины еміграціи“, але думаю, що оно и такъ ще не опѣзнено.

При тыхъ словахъ злѣвъ вѣнъ зѡ стола.

ударити на Абесинців». Майоръ Сальва заявивъ, що генераль Альбертоне, перебуваючий въ неволі въ таборѣ Менеліка, висказавъ передъ нимъ свій жалъ, що не може явити ся на розправѣ; а ёго звѣзана багато помогли бы Баратіерому. Прокураторъ по свѣдѣній розправѣ обставѣ такъ при обжалованню и жадавъ для обжалованого 10 лѣтъ вѣрности и деградаци; але звинувъ заравомъ, що згодитъ ся на вирокъ, коли бы судѣя узнали випадокъ не за влочинъ, а за сумну похибку; лѣше для державы и вояска мати генерала нещасливого нѣжъ винуватого.

Бѣлградскій урядовый дневникъ вод-
повѣдае на выводы гр. Голуховскаго, що Сер-
бія справдѣ вѣдѣ часу до часу перебуває по-
тресеня, але не можна ѣи звати рѣзстройною.
Сербія сама має рѣшати, які дороги для неѣ
найліпші; а поки она остаѣ въ правильныхъ
вѣдношеняхъ до Австро-Угорщины, доти ся не
маѣ нѣ причини нѣ права жалувати внутрѣш-
ню стану Сербіи и указувати їѣ безпечай-
нѣй дороги заграничнихъ політїи. — А побура-
довый дневникъ „Мале Новине“ каже: „Покѣ
Австро-Угорщина остаѣ въ Боснѣ и Герцегови-
нѣ, цѣи Сербіи и Черногора будутъ вѣсми сила-
ми старати ся, щобѣ теперѣшнѣй ставѣ на
Балканѣ змѣнати.“

Повъ миль вѣдъ Призренду нападено на сербского владяку призренского и стрѣляно на него. Владяку ледво утѣкъ зъ житиѣмъ за-
вѣдки швидкости своего коня; але зъ его то-
варниста убито трое особъ. Подозрѣвають, що
нападъ походивъ вѣдъ Болгаровъ.

Султанъ издавъ приказъ, чтобы на Кре-
тѣ заставить всякаго вора крѣпко. Тамъ
часомъ посланный турецкимъ правительствомъ
комисаръ Абдуль Керимъ мѣлъ переговоры
съ Кретенцами.

НОВИHKИ.

Просимо дуже нашихъ Вп. передплатниківъ чимъ скорше надіслати задеглости передплатній, бо черезъ залягане значної суми передплатної каса видавництва такъ висчерпалась, що Адміністрація не въ силѣ покрывати навітьъ щоденныхъ выдатковъ [стемпель и марку]. Инакше мусѣли-бъ мы вже въ пайблизѣшомъ часѣ здержати высылку кождому, хто залягає въ передплатноу.

— Вступний іспити в рускій гімназїї в Перемышлі до класи пригатовляючої и до І-шої класи на рѣкѣ 1896/7 вѣдбудутъ ся дня 15 и 16 липця по вѣдѣ ферїями а 1, 2 и 3 вересня по ферїяхъ. Родичѣ и опѣкуны, що приводять дѣти до испиту, мають зголосити ся лично завжди одинъ день передъ испитомъ в дирекцію гімназіяльнуй та привнести з собою доконче метрику ученика, світауально свѣдоцтво школьне и свѣдоцтво дѣкарске щѣплена вѣспы. — Зъ Дирекціи ц. к. гімназїи руской в Перемышлі.

— Управа руско-народного театру повідомляє, що дружина театральна виставлять в Театральному залі востаннє, 16-ого н. ст. червня, комедію Януша „Выхованець“, в четверть, 18-го, оперетку „Мікадо“, в суботу, 20-го, драму Манька „Недасе коханя“, а в неділю, 21-го, драму д-ра Франка „Уражене шесте“.

Въдзначеня папскій въ еп. перемыскій. Тайными шамбеланами папскими именовані: о. крил. Кароль Волошинскій, прадать и сходиархъ кашугу, та о. Іоанъ Борсукъ, парохъ въ Краковѣ, — почетнымъ шамбеланомъ о. Левъ Цявнянскій, парохъ въ Самборѣ, — а прадатомъ домовымъ о. крил. Іоанъ Войтовачъ.

— Намістникъ нн. Сангушко вихавъ разомъ зъ шефомъ бюра пресііалянаго раданкомъ Гусг. Мавнеромъ въ суботу рано до Бродівъ ва екстрацію тамашнаго староства. Зъ Бродівъ поїде намістникъ позовомъ до Тернополя. Екстрація потріває три днѣ.

— Огнѣ. Про грѣбный пожаръ въ Дрого-
выжѣ доносить въ-вѣдѣмъ: Смыслъ можѣ ска-
зати: nec locus ubi fuit Дроговыже. На про-
сторѣ 1500 вѣрковъ въ 400 господарствъ оста-

В ночь 10-го февраля в 22 ч. 400 господарств были охвачены пожары, что выбухъ ядася ся вѣдъ папі росенъ, лисне самі нуиы згарилъ. Огонь лю- тавъ ся 1 1/2 годины въ такоу силю, що на- вѣтъ струя близъ плывучоу Днѣстра, не була бы его могла спалити 146 родавъ остало ся безъ вуча и хлѣба а навѣтъ не макотъ ся въ что передатиути ся. О ратованю движимостей не могло бути и бесѣды, но перше дѣляго, що не було кому ихъ ратувати, бо въ дома лиши- лись лише дѣти а старшій були заняты въ по- лю обгортавемъ картозелъ и въ доохрестныхъ каменоломахъ, а по друге, що горячо не по- зваяло праступати до горекныхъ хатъ. До резширена пожару причинивъ ся сильный вѣ- теръ и черезъ хлѣба тиждѣвъ тревачоуа спеша. Зъ людей згорѣла одна 5-дѣтна дѣвчи- на, але вѣрмъ того попекло ся багато людей, такъ що одну наймичку треба було заразъ въ додѣти до стрыкоуоу шпиталю. Не обійшло ся безъ страгъ въ живомъ инвентарі. Одно лише щасте въ томъ нещасті, що пожаръ не вы- бухъ въ ночи и что больша часть погорѣвшихъ була асесуурована. Лисне около 20 господарствъ

не были обезпечены; 32 були обезпечені въ „Ставіа“, а прочі въ „Дивестрѣ“. Одинъ заможнѣйшій господарь задумавъ ажъ тогда ассекуроватися, коли увидѣвъ пожаръ въ селѣ. Бачучи, що огонь скоро наближавъ ся до его загороды, замѣтивъ чтобы ратувати дважимости, вынавъ грошъ изъ скрыта и побѣгъ до ассекураціоннаго агента въ Николаевѣ, и разумѣе ся надароу. Церковь, приходство, школа вѣ колѣнадесять хатъ осталось; а се лишь за-для того, что они лежатъ по другой сторонѣ плывучаго черезъ село потока, котораго берега густо заросли вербами. Въ першою помочію для поргублѣнцѣ посѣщавъ в. Крахтерскій полковникъ стаціонованныхъ въ Дроговыж коней, в дирекція заведенія для сирѣтъ скарбѣвскою фундація. Роздавали помѣжъ потерпѣвшихъ хлѣбъ и одежду. Вагальн Дроговыже уже четвертый рокъ изъ черги навѣщае нещасте. Недавно Дивестеръ забравъ изъ собою папу для товару, торѣвъ градъ выбѣвъ все збоже въ полю, а те перѣ зничавъ зновѣ пожаръ цѣле село. — Для 12 с. м. згорѣли въ Иванѣвцѣ, пов скалатского, 2 столоды, одна изъ нихъ въ половинѣ наповнена горючымъ збожемъ. Шкода выноситъ около 400 гр. Огонь правдоподобно подожгла дѣти.

— 36 Стрийщини пишуть намъ: Въ першій день Зеленькѣ святѣ водбуло ся отворене читальнѣ „Просвѣтъ“ въ Долголучѣ. Збѣрало ся до 80 особъ селянъ и вѣлькохъ зъ интелігенціи, а именю Вл. п. Романъ Тышовицкій, влеститель Долголуча зъ сыномъ и дочкою, о. Богачевскій зъ Любѣнцѣ, п. Илюкъ учитель зъ Синеводска вѣж. зъ женою, дръ Д. Куликъ зъ Стрия, академикъ п. Зарацкій, п. И. Рудняцкій зъявляють податковий зб Стрия и нѣчй. По водѣстваню молитвы „Царю небесный“ отворявъ зборы мѣсцевый парохъ о. А. Калиныкъ гарно промовѣю, почѣмъ повсѣмъ збѣранымъ статутъ и цѣль заснованоу читальнѣ, а вѣдѣчи подѣляѣ потребу заложена по при читальни въ Долголучѣ сѣлескоу крамницѣ, шпихлѣра, касы позичковои и мѣсцевои атенціи „Дѣтства“. Водѣтажъ вписало ся въ члены новозаснованоу читальнѣ 39 особъ, котры выбра-ли слѣдуючій выдѣлъ: председателемъ о. А. Калиныку, заступникомъ председателѣ п. Якова Тышовицкому, бібліотекаремъ Ник. Стеянова, секретаремъ Петра Городиского, а кассіеромъ Мих. Шторгина; за заступниківъ выдѣловыхъ выбрано Ів. Вереснюку и Іос. Лознянскому. Водѣчано прывѣтій писема водѣ центральныхъ выдѣловъ Товариства „Просвѣта“ и „Общества им. Качковскаго“ у Львовѣ, по чѣмъ порѣшено выслати подаку обоимъ симъ товариствамъ за преслауі даромъ для читальнѣ книжочекъ. Зб стороны Стрийскоу філіи „Просвѣты“ не явивъ ся ніхто, на що присутній жалували ся. — Комнату для читальнѣ вынаймлено въ хатѣ ч. господаря Івана Войка. — По сѣй офіціальной части наступила скромна гостина для участниківъ, устроена заходомъ членовъ новозаснованоу читальнѣ. Въ частѣ гостини державъ о. председатель короткій выкладъ о исторіи Руса, п. Романъ Тышовицкій говорить о прыватной господарствѣ а п. Іос. Лознянскій выголосивъ водпопадній стимокъ. При сѣй нагодѣ зложили на цѣль читальнѣ Р. Т. суму 4 зр. а п. И. Р. 1 зр. 50 зр. По водѣстваню звычайныхъ въ такихъ случаяхъ многодѣтствій закінчено зборы пѣснемъ „Миръ вамъ братья“. Заснована читальнѣ въ Долголучѣ есть головною заслугою о. А. Калиныку и п. Р. Тышовицкому.

— Радикальне народне в'єче скликають пп. д-р С. Данилович в д-р К. Тривольській до Коломи на день 21 я. ст. червня. Цьлє сего в'єча: почитати пам'ять Михайла Драгоманова и нарядити ся надъ ншними важными справами. Програма в'єча така: 1. Про Михайла Драгоманова та его значеніє; 2. Про реформу виборчу и найблизший вибори до рады державнои; 3. Про катастеръ грунтовыи; 4. Про часопис радикальнй „Громадскій Голосъ“ и „Громада“ (ся друга часописъ зачала виходати вь Коломи) пбдъ редакцією д-ра Тривольскогъ; 5. Про організацію партіи радикальнй.

— Дирекція ц. к. залѣзниць державныхъ у Львовѣ повідомляє: По причинѣ повенн рухъ всѣхъ поѣздівъ на шляху Самбір-Харківъ застановлений відъ 13 червня ажъ до відликання.

— Про рух еміграційний в Рогатинщині пишуть намі: В новинах ч. 107 „Дзвіз“ заголо мѣжє пишати, що село Доляны найбільше зарежене та що 14 мячохъ господарѣвъ випродали свои грунты и похвалн. Вѣсть ся опирає ся на хаббѣи информацин, бо въ Доляны выѣхали ще въ лютомѣ льнѣ чотирѣ набѣдѣишѣи родины, въ котрыхъ двѣ сѣдла въ комбримѣ, а одинѣ господарѣ мусѣвъ выѣхати въ причинѣ довогѣвъ. Теперь вже тутѣ спокѣи, бо а надѣя на урожаѣ.

— Выборы на президента міста Львова з'являються радянським людям небагато відомі, але мають бути довершеними за першим голосуванням. Польські газети повідомляють, що відбудуться аж три вибори президентів. Найбільш шанси на вибори мають: д-р Мохначей, дотепершній президент, д-р Пентав і лікар д-р Стройновський. Завтра відбудеться перше засідання нової ради, на якій вибереся комісія верифікаційна, щоб перевіряти вибори, що найменше 75 радників. Голосування на президента не відбудеться скорше як 2 липня. Того дня можуть відбутися вибори на міського голову.

еся приписовѣ водоуги ея ажь чотири выборы, два, при котрыхъ голоса могутъ бути вѣддаваннѣ на всѣхъ кандидатѣхъ и два тѣснѣйшѣ мѣжъ тыми, що одержали при другомъ выбо-

ры наибольшее число голосов. На случай, когда бы и при другом голосовании первого дня никто не достиг абсолютной большинства, выносятся как минимум 51 голосов, то разнисьте ся новей выборы за 8 дней и такь дальше, что 8 дней аж до результату.

— Укрѣплѣне воєнне Дроговыжа заче ся довершати — якъ эъ-вдѣмъ довести — эъ-двѣмъ 1 липця с. р. Мѣсе выбране на фортѣ

фінацію вже викуплене водь селянъ пдъ усло-
вямъ, що до 1 липня с. р. мають селяне зб-
ратн зъ викупленыхъ пдъ збжж, а за вына-
городу доставуть по 60—80 ар. за моргъ. За
годе заявила комісія готовьсть платити по 660
—750 ар. за моргъ.

— Инсталляція архипресвитера в. Конст. Чеховича въ врученнѣхъ ему мітръ и жезла відбула ся въ недѣлю 14 н. ст. червня въ катедрѣ перемыскай.

— Австрія — в Австралії? Деякі газети помістили слідуючу сенсаційну телеграму з Трієсту: З найближчого жерела поінформований дошмо вамъ, що Австро-Угорщина буде въ найближщій часъ окуповати одинъ зъ архіпелагівъ въ Австраліі, належачій теперъ номінально до Німеччини, бо Німеччина вивисла на ній свою хоруговъ але не обняла его фактично въ повсяднь. Дотеперъ держить ся та справа въ найбільшій тайні а можете надбяти ся заперечення зб сторони урядової, однакъ мимо сего треба бути приготавленимъ на близьке занепагування політичн колюніаціон зб сторони міністерства справъ внутрішніхъ, которо намъри підпиратъ такожъ секція маршарка міністерства війни.

— Катастрофа на ревіні. Зь Берлина доно-
сять, що недавно підчас великої ревіні вой-
ськової на Темпельгоф упало вільнанадати
драгонів зь коней и були на смерть розтра-
товані. Царь Вільгельм мавъ заразъ перер-
вати ревіно.

— Дробний в'єсти. Директоръ краєвського товариства обезпечень г-р. Сіпію зв'язавъ за Львова, щоби вразъ із бухгалтеромъ п. І. Адамомъ перевести точно шкоотро львівської репрезентація товариства. — Страйк челядниківъ столірськихъ у Львові тривавъ все ще дальше, а страйкуючі заковувать ся єлокбійно. Декотрі, щоби ратуватись відъ нужди, вихаля на провінцію за роботою. Вчора відбули ся въ рагуші збори страйкуючихъ челядниківъ въ присутстві президента Мохнадичого и начальника бюра промислового радника Стрільбичого. — Новый спосібъ убиваня товару виайшовъ явійсь Швайцаръ Стакель, при помочи свого патентованого приряду. Сей прирядъ відзначає ся тымъ, що єкорше и больше людяно убивавъ худобу якъ вєй дотеперъ уживавъ.

Вѣсти зъ Еп. перемыской.

Въ пропозицію на Ваюцаѣ, дек. перемыс-
мского, приняты оо.: Илар. Туна, Іліа Маковей,
Дан. Михайловъ. — Презенты одержали оо.: Вол.
Ковалескій на Себечевъ, Вас. Гошовскій на Рѣ-
чицѣ. — Советники конесторіи именованы о.
Девъ Войтовичъ збъ Смольника. — До кан. инсти-
туцій взваны оо.: Митронъ Лазоричакъ на Ча-
шинѣ, Вол. Полошиничевъ на Щавне. — Сотру-
дничество въ Крынци, дек. мушинского, одержавъ
о. Ал. Ладжинскій, новоствѣяный пресвитеръ.
— Відпустку для поротаванія здоровья одержалъ
оо.: Петро Потгорскій на 2 мѣсѣцъ, Іос. Дуркотъ
на 8 tydнѣвъ и Мих. Гарбинскій на 4 tydнѣвъ.

Наука штука и література.

— „Житя и Слова“ VI-тый выпускъ двомѣсячника редакціоннаго д-ромъ Ив. Франкомъ скончѣивала ц. к. прокураторія въ причины отсихъ естатей: оповѣдая про священниѣвъ, записаного въ устѣ народу и умѣщеного у водѣль матеріяловъ етнографическихъ, и въ причины выпечатанон „Инструціи“ Цыглевича, твору аітаціонного написаного коло р. 1835, и выданон у водѣль матеріяловъ до исторіи літературы рускои.

Именованя, перенесеня, конкурсы и пр.

— Перенесені. Намѣстникъ перенѣсь ц. к. комісаріѣ повѣстовыхъ: д-ра Жигм. Дяченкоского зб Львова до Самбора, д-ра Стан. Новосельского зб Львова до Перемишля, Юл. Кадлого зб Самбора до Львова; — ц. к. концевістѣвъ намѣстництва: Володим. Альберта зб Залѣщикъ до Товмача, Тад. Мітшну зб Жявца до Лимановъ, Вол. Коваликовскаго зб Тарнова до Нового Торгу, Вол. Несвятовскаго зб Збаража до Самбора, Меч. Кахиневица зб Мостиска до Перемишля, Ром. Журовскаго зб Самбора до Збаража, Генр. Етмаера зб Сянока до Бохнѣ, Ад. Мирскаго зб Перемишля до Мостиска, Вилт. Маковецкаго зб Бродѣвъ до Городенки; — практикантѣвъ концевістѣвъ намѣстництва: Стан. Тишковскаго зб Городенки до Збѣрки, д-ра Гуг. Шварца зб Збѣрки до Лѣска, д-ра Вол. Гаваньскаго зб Товмача до Залѣщикъ, Жигм. Журванскаго зб Львова до Камѣнки, Брон. Квятковскаго зб Лѣска до Зодочева, Тад. Городнянскаго зб Бохнѣ до Нового Торгу, Стан. Токяржа зб Нового Торгу до Тарнова.

Телеграмы „Дѣла“

Відень 15 червня. Комітет ювілейної вистави, що порішав було не улаштувати її, надумався ся знову постановити старати ся у правительства о підмогу.

Барcellona 15 червня. Ув'язнено досі 200 анархістів.

Парижъ 15 червня. Въ Ніці уязнено одного италійского офіцера штабового, підозрю-
емого о шпівгуєвство на користь Італія.

Черешиска Редакції и Адміністрації.

— Вл. М. Мв. въ Ко Заплатено теперь лишь до
конца мая, бо съ 1895 збѣтало будо въ залого-
сти 1 вр. — Вл. М. Ку. въ Дм. Такъ. — Вл. А. Па.
въ Пѣ. Одержано. — Вл. П. Км. въ Пе. III 8 ар.

Р. Т. Товаришъ зъ Бродовъ!

Передъ десятима роками постановили мы всѣмъ знать ся въ день испугу зрѣлости въ роцѣ 1896 въ Бродяхъ для приобщенія сѣбѣ свѣтлыхъ нашихъ часовъ пимазіальныхъ. По мысли солідарности упрашаю сѣмъ Р. Т. Товаришъ о ласкаву корреспонденцію а рѣвночасно о установленіи дня сходни въ Бродяхъ або въ якомъ вѣдомѣ центральному пункту. о. Зробекъ Яковъ, Вертелка, Залбачъ.

Оголошене конкурсу

на запомогу стипендію въ фонду имени Тараса Шевченка на 1896/97 роцъ въ квотѣ 100 ар.

I. О сую запомогу стипендію можуть убѣгати ся передовѣмъ убогъ талановитъ литератъ и артисты рускон народности, якъ такожъ убога талановита молодѣжь рускон народности, що по скѣнченію шкѣлы вышшхъ вѣдѣа сѣ спеціальнымъ студіямъ науковымъ.

II. Сую запомогу стипендію буде надавати Головный Выдѣлъ Товариства „Просвѣта“ у Львовѣ и выплачувати въ двохъ пѣворѣчныхъ ратахъ по 50 ар.

III. Подана о надане отсѣн запомоги сті пѣвдѣион належѣтъ вносити до Головного Выдѣлу Товариства „Просвѣта“ у Львовѣ вѣдѣа до дня 30 п. ст. червня 1896 р.

За Головный Выдѣлъ Товариства „Просвѣта“ у Львовѣ дня 2 п. ст. червня 1896 р. А. Горонскій. Д ръ Костъ Левицкій.

НА ДОСЛАНИЕ.

Зиѣна льокаю

Найдешевшій окладъ товарѣвъ оптичныхъ и механичныхъ

ВЕНЕДИКТА КОПЕРНИЦКОГО

пѣдъ „Коперникомъ“ перенесенный до нового льокала при пл. Галицийск. ч. I

По цѣнахъ найдешевшихъ въ великомъ выборѣ окуляры, цѣлкеры, льорнеты, барометры, термометры. — Направны найдешевше и найдешевше. — Устроены электрическихъ дѣвижевъ. — За мѣсцемъ въ провинціи водородотю.

Адреса: Оптика Коперницкѣ Львовѣ пл. Галиция ч. I. 4785

портретъ Тараса Шевченка.

Цѣна 50 кр.

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“.

Альбомъ заслуженныхъ Русинѣвъ.

Цѣна 70 кр.

Дѣстати можна въ товариствѣ „Просвѣта“.

Глядае ся женщины

до ведена дому у священника. Адреса: Админістрація „Дѣла“ число анонса. 172 1—3

ЛЯРНЯ ДЗВОНѢВЪ

АНТОНІЯ СЕРАФИНА

въ Калущи

вѣдѣзначена двома сѣбѣными медалями

выконуе дзвонны рѣзной ваги и приймае ушкодженъ дзвонны до переливаня въ найкоротшѣмъ часѣ, а такожъ мае на складѣ готовѣ дзвонны рѣзной ваги.

Дякуючи всѣмъ Вп. приходникамъ и фундаторамъ за всѣ дотеперѣшны замовленя, прошу о ласкавѣ замовленя такъ на поодинокѣ новѣ дзвонны якъ и на цѣлы группы. За травальность матеріалу и гармоничный звукъ моихъ дзвонѣвъ ручу и для того оскѣблю ся припоручати ихъ Вп. П. Т. публицѣ

3789

Зъ глубокимъ поважаемѣмъ

АНТОНІЙ СЕРАФИНЪ.

Одноразова проба достаточна, чтобы перекопаться, что

КОСЫ

зъ знакомѣ

РУКИ

суть знаменатѣяности, о чѣмъ свѣдѣчаютъ сотки листѣвъ зъ по-дыками

Звертаю увагу на се, що при недостижимѣй добрѣтѣ вѣдѣзначаютъ ся дуже приступною цѣною, а именно!

семиручнй по 45 кр. осьмиручнй по 50 кр.

Посылки на провинцію полагоджю за послѣдлатою почтовою або вѣдѣвничю, при чѣмъ адресувати потреба:

Болеславъ Цибульскій

Львѣвъ, пл. Маріиска ч. 5.

150 4—5

(Импреса)

МУЖЕСКУ

Безсилнѣсть

выжикаву именно страшными пѣсѣдками тайныхъ грѣхѣвъ молодости и рѣвности, усуне навѣсно и на довогъ однокѣ, рѣширѣна въ многихъ выдѣвкахъ мастеровъ. книга

Самоохорона д-ра Ретавъ

Россійске выдѣане: 1 ар. Польске выдѣане: 1 ар. Нѣмецке выдѣане: 2 ар.

Тысячи людей найшли въ ней поспѣшеня своимъ недугъ и направили своимъ мужескѣмъ припомощи вѣзаного въ книжцѣ способу лѣченя. По одержаню франко на лѣжитости, высылаетъ ся франко книга въ мѣру въ мѣру въ мѣру. Р. Ф. Биреръ въ Липсу. (R. F. Bierer's Verlagshandlung in Leipzig.) 344

Ножницъ до стрижѣна худобы „Rapid“ по ар. 2-25, Трокеры зъ 2 рурками по ар. 1-50. Прирядъ ратунковъ для худобы въ случаяхъ давленя, здуя (въ формѣ руръ зъ дроту сталевого) по 6 ар.

поручае Петро Хшонтовскій, торговля зѣдѣана у Львовѣ, пл. Капитульна 1 (напротивъ катѣдры).

ТОВАРИСТВО

поворозниче

въ Радимѣ

поручае

всякѣмъ вырѣбъ поворозничъ и сѣтнй.

Цѣнники на жадае gratis и franco. 15—12

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

приймае замовленя и посередничитъ въ закупнѣ:

СВѢТЛО ЦЕРКОВНЕ

въ вѣрѣстѣ зъ фабрики

1а по 70 ар. Па по 64 ар. за 100 кильграмѣвъ loco фабрика.

Вино:

въ барилкахъ 5 кильграмовыхъ по 3 ар.; 3-30 ар.; 3-70 ар.; 4-10 ар. и 4-90 ар. франко.

Кадило:

мѣшане по 70 кр.; бурштнѣ по 80 кр.; лѣданъ по 1-20 ар. за кильграмъ. 4038

Ф. МИССЛЕРЪ

вѣдѣ зверхности оргѣнизоване мореплавне заведење

ВЪ ВРЕМЕНЪ

высылающе людемъ найбѣспѣчѣйшимъ почтовыми в скорѣхъ кораблями: въ Бремена въ полуднеу и повѣнчю Америку, Африку, Австралию и взагалѣ до всѣхъ мѣсцевѣстѣ кулѣ земскоу.

Найдешевшій цѣны — найчѣстѣйше пропитане.

Увѣдомленя у всѣхъ языкахъ бесплатно в франко.

Адреса: F. Missler, Bremen, Bahnhofstrasse, 30.

Рух поїздів залізничих

важный з днем 1 мая 1896 року після годинника середно-европейского.

Поїзди відходять зі Львова		до		з		Поїзди приходять до Львова	
поспѣшні	особові					поспѣшні	особові
8-40	2-50	11-00	4-40	9-55	6-45	Берліна	5-10
8-40	—	11-00	4-40	—	6-45	Кракова (Вроцлава і Відня)	5-10
8-40	—	11-00	4-40	—	6-45	Варшави	5-10
8-40	—	11-00	4-40	—	6-45	Мушники-Крижичі через Тарнів*	—
—	—	11-00	—	—	—	(тільки від 25 червня до 15 вересня)†	—
—	—	11-00	—	—	—	(тільки від 1 червня до 30 вересня)	—
—	—	11-00	—	—	—	Мушники-Крижичі через Ратнів	—
—	—	11-00	—	—	—	Мушники-Крижичі ч. Перемиськѣ	—
—	—	11-00	—	—	—	Хабівки через Тарнів	—
—	—	11-00	—	—	—	Хабівки через Ратнів	—
—	—	11-00	—	—	—	Хабівки через Перемиськѣ	—
—	—	11-00	—	—	—	Мшани долішкѣй через Тарнів	—
—	—	11-00	—	—	—	Ровнадова і Надбереза через Дембицу	—
—	—	11-00	—	—	—	Кави руской через Ярослав	—
—	—	11-00	—	—	—	Кросна, Івонича, Риманова, Сянока через Перемиськѣ	—
—	—	11-00	—	—	—	Мѣа-Ляборча і Пешту через Перемиськѣ	—
—	—	11-00	—	—	—	Лавочного, Пешту, Міжолъча	—
—	—	11-00	—	—	—	Мушники	—
—	—	11-00	—	—	—	Гребенова (тільки від 10 липня до 31 серпня включно)	—
—	—	11-00	—	—	—	Сколького і Стрий*	—
—	—	11-00	—	—	—	(зі Сколького тільки від 1 мая до 30 вересня включно)	—
—	—	11-00	—	—	—	Станіславова через Стрий	—
—	—	11-00	—	—	—	Хирова через Стрий	—
—	—	11-00	—	—	—	Сучава, Гусятина, Керемезе, Слободи рунѣ, Бергомету, Чудина, Радовець, Кімполонга, Букарешту і Ясо	—
—	—	11-00	—	—	—	Сучава, Чорткова, Керемезе, Калуща, Сопова, Букарешту і Ясо	—
—	—	11-00	—	—	—	Сучава, Радовець, Бергомету і Чудина (кождого понедѣлка), Перемиськѣ	—
—	—	11-00	—	—	—	Сучава, Гусятина, Калуща, Новоселичѣ, Чудина (що понедѣлка), Радовець, Кімполонга, Ясо, і Букарешту	—
—	—	11-00	—	—	—	Сокала і Ярослава через Рау руску	—
—	—	11-00	—	—	—	Бѣлѣца	—
—	—	11-00	—	—	—	Підмоличек і Бродів (на двѣрѣ Львів-Підзамче)	—
—	—	11-00	—	—	—	Підмоличек і Бродів (на головний двѣрѣ)	—
—	—	11-00	—	—	—	Брухович (тільки від 1 мая до 25 червня і від 15 серпня до 6 вересня включно)	—
—	—	11-00	—	—	—	Брухович (тільки від 26 червня до 14 серпня включно)	—
—	—	11-00	—	—	—	Янова* (через цѣлий рік, †) (тільки від 15 червня до 31 серпня включно)	—
—	—	11-00	—	—	—	Янова (тільки від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 двѣтѣя включно)	—
—	—	11-00	—	—	—	Зимноу Води від 1 мая до 6 вересня в недѣлі і свѣтѣ	—

Увага. Годинъ печатанъ грубыми черенками означають пору ліччу від 6 год. вечером до год. 5-ой 59 мин. рано. В бюрѣ інформацийнѣмъ ц. к. залѣзницъ державныхъ у Львовѣ ул. Третього мая ч. 3 готель Имперіалъ продажѣ билетѣвъ стрѣловымъ, окрѣжнимъ і доволѣно вѣсталимъ зшиткомъ до 12дѣ, якъ такожъ тарѣ і розкладѣвъ

Ізди в видѣ книженѣвъ. Інформациѣ въ справѣхъ тарѣфовихъ і перевозовихъ. Частъ середно-европейскѣй рѣжнѣтъ ся від часу львівского о 36 минут. Година 12 часу середно-европейского = 12 годѣмъ 36 минутъ після годинника львівского.

ДАЕ СЯ ПОЛЕКШУ НА СПЛАТУ ПОСЛѢ УМОВЫ.

Продаемо въ мѣсци и высылаетъ на провинцію Вп. П. Т. державнымъ и праватнымъ урядникамъ, всечестному духовенству и мѣнастерямъ — Вп. адвокатамъ, лѣкарямъ, анти-варямъ, членамъ ц. к. жандармеріи и финансовоу сторожи, такожъ всѣмъ, находячимъ ся въ тѣмъ положеніи, що можуть додержати выплату.

Нашъ зъ доброты и дешевости звѣстнй товары.

Пресить ся уклѣнно, жадати нашего богато иллюстрованого цѣнника.

На теперѣшный сезонъ поручае ся въ великомъ выборѣ наймѣдѣйшѣй парасолѣ и парасольки, дамскѣй и огородовъ капелюхѣ для дѣвчатъ и хлопцѣвъ, блузы сѣтиновѣ, батистовѣ, зѣфировѣ, вѣзничѣй и шовковѣ, костюмы Matinee и Negliges, шляферки якъ и сукнѣ огородовѣ, фартушки для дамъ и дѣтей, тѣлькѣ шелковѣ, вѣзничѣй и сѣтиновѣ. Що дня дѣстаемо новостѣ въ вѣзничѣхъ, коронкахъ, лѣнтахъ, капелюхахъ, фасонахъ и дѣдѣтахъ до капелюховѣ, пѣлѣринки и навидки для дамъ, дѣвчатъ и дѣтей, бѣлы мужескѣ, дамскѣ и дѣточѣ, рукавички шведскѣ, данскѣ, іласѣ, шовковѣ, вѣзничѣй и нѣтѣй, панчоха дамскѣй и дѣточѣй, всякѣмъ вырѣбъ панчошковой, такожъ скарѣтѣки. — Спеціальнй вѣдѣвъ на плащѣки, дѣточѣй сукнѣ, и убрана для хлопцѣвъ.

Якъ нашъ спеціальнй вѣдѣвъ такъ и ново-вѣдѣрѣта філія для европейскѣхъ и вѣсѣднѣхъ ковѣвъ при уляди Сикетуской ч. 6, мѣстѣтъ великѣмъ запасы дешевыхъ ковѣвъ сѣльоновыхъ, стѣннѣхъ, комѣнатнѣхъ, церковнѣхъ до прикрасы престолѣвъ; занавѣсъ и коронковѣхъ сторѣвъ, вѣзничѣхъ портѣръ и занавѣсѣвъ; ходники до комѣнатъ, на корѣтарѣ и сходѣ, ламбрекины и декорацийнѣмъ предметѣ, ковѣры передъ лѣжка, шѣры анѣора якъ и хѣнскѣй коцы, покрывала на постѣлѣ и столѣ, дерѣки и коцы для подорожи капы плюшевы. Спеціальнй вѣдѣвъ останѣвъ ходниковѣвъ и высортѣванѣхъ ковѣвъ по поводѣ незначныхъ скажѣ, немѣднѣхъ десѣнѣвъ. Поодинокѣ покрывала (непарѣтѣ) на постѣлѣ и столѣ, коцы и дѣвничѣкѣ передъ лѣжка продае ся по немѣдѣрѣно дешевыхъ цѣнахъ. Писѣма и замовленя треба адресувати до

Заряду вѣдѣньского маѣгазину Au Lionnet

Львѣвъ, пл. Катѣдральна ч. 3.

4895 15-0

Філія: ул. Євѣстуска ч. 6.

(Кореспонденція по рускѣ).

При закупнѣ товарѣвъ просимо покликуватѣсь на нашу часописъ.

Видѣванѣ и редакцѣйскѣй редакцѣи: Иванъ Бѣлай.

Печатѣ въ сѣбр. Черкашѣнѣвъ.

В друкарнѣ Науковѣго деп. ім. Шевченка від сарадеи Б. Вѣдѣнѣнѣвъ.

Выходитъ у Львовъ що дня (крѣмъ недѣль и рускихъ святъ) о 5-той годины по полудни. Литературный додатокъ „Вѣстника найважнѣйшихъ новѣстей“ выходитъ во второкъ, и во второкъ и пятницу на першій разѣ въ Львовѣ.

Передплату и писематы принимаютъ: у Львовѣ Администратія „Дѣло“ ул. Баторія 24, Центральное бюро ogłoszeń ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Кароля Людвика 9, и А. Ольшевского ул. Килиньского 2; — въ Ярославѣ Л. Кражаковский; — у Вѣдн: M. Dukes, 1. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Sellenstraße; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasensteine & Vogler I. Wallfischgasse 10; Въ Франкфуртѣ и Гамбургѣ: M. Haasensteine & Vogler.

Передплата на „Дѣло“ и напечатаніе на писематы платитъ у Львовѣ.

ДѢЛО

Передплата на „Дѣло“ съ літер. додаткомъ въ Австріи: за границею: на цѣлый рокъ . . . 18 ар. на цѣлый рокъ . . . 24 ар. на полъ року . . . 9 ар. на полъ року . . . 12 ар. на четверть року 4 ар. 50 кр. на четверть року . . . 6 ар. у Львовѣ: на цѣлый рокъ . . . 16 ар. на полъ року . . . 3 ар. на четверть року . . . 4 ар. на мѣсяць . . . 1 ар. 35 кр. Редакція, Администратія и Експедиція подъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи зачитываютъ ся лише на попереднє застереженіе. — Редакція неопечатанъ вольный вѣдъ порта. Подлинное число коштує 8 кр. а. в. Оголошенія звычайъ принимаютъ ся по цѣнѣ 10 кр. вѣдъ однимъ стрѣчкомъ писематомъ або въ мѣсяць а въ рубрицѣ „Надобсанье“ по 25 кр. а. в. Подѣлки и инші доведенія принайтъ числятъ ся по 15 кр. вѣдъ стрѣчкомъ.

Справы парламентарный.

Вчерашне засѣданіе палаты послѣдовъ, послѣдне сеп сесіи, начало ся водичаніемъ кѣль-кохъ интерпелляцій. Пос. Пернерсторферъ интерпелювавъ въ справѣ поведѣна галацкихъ властей политичныхъ при выборѣ делегатѣвъ до насъ хорыхъ и въ справѣ забороны вѣчь народныхъ въ Галичинѣ. Пос. Гесманъ интерпелювавъ въ справѣ подпирания промыслу и въ справѣ регуляціи платѣвъ службы почтовой. Пос. Романчукъ интерпелювавъ въ справѣ самовольного поступованія галацкихъ провінаторѣвъ.

Вѣдтакъ приступлено до дискусіи вѣдъ податкомъ вѣдъ цукру. По промовахъ театральныхъ бесѣдникѣвъ ухвалено перейти до спеціальной дискусіи 130 голосами противъ 82, воднидаючи заравомъ поправку, чтобы вѣдъ фабрикация цукру зложили до 20 лѣтъ въ министерствѣ справъ внутрѣшнихъ заявленіе, что подѣ карою по 50.000 ар. вѣдъ поодинокимъ фабрики розважуютъ истиную картель, и не заявляютъ нового картеля аѣ за для купца бурлаковъ аѣ при продажѣ цукру.

Въ дискусіи спеціальной промывляла послы Люеферъ и Кронаветеръ въ оборонѣ интересѣвъ широкихъ верствъ населенія, при чѣмъ не жаловала закидовъ двоимъ сторонниствомъ, подпираячѣмъ податокъ вѣдъ цукру, Полякамъ в молодо-Чехамъ. Съ той причины пришло до досыть бурливыхъ сценъ.

Др. Люеферъ закинувъ молодо-Чехамъ, что они стали теперь правительственнымъ сторонниствомъ. Они съ рыкаючи львовъ опонидийшѣ стали правительственнымъ волами. (Пос. Вашаты: Ще не всѣ! Люеферъ: Тышитъ мене, что п. Вашаты ще рыкаючи левъ.) Але мушу ще повѣдомити палату, что, аѣ менѣ сказано, молодо-Чехи съ Поляками зробили малый текстиль-мехтель. (Молодо-Чехи протестуютъ, кричатъ, домагаютъ ся имени того чоловіка, называють обидою такі слова.) Нема въ томъ словъ нічого обидливого, бо такъ называють у Вѣдн интересъ зробленій въ чотири очі. Менѣ сказано, что въ сѣмъ случаю иде, аѣ то кажуть, „рука руку мые“, а се значить нашими словами: голосуй за мовми бурлаками а а буду голосувати за твою нафтою. Я се чувъ вѣдъ однимъ вѣрогідномъ особѣ. (Въ томъ мѣсці зачинають в польскій послы заявляти свое „свѣте обурене“, а вызначають ся мѣжъ ними послы Яворскій, Чечъ, Левницкій.) Люеферъ: Але що паны Поляки обурені, се справдѣ дивне. Тажъ они во вѣдн сторонниствомъ въ тѣхъ палатѣ робили такі интересы. (Левницкій: Се безличность! Пос. Гесманъ: Вы пане Левницкій, вже найменше право маєте говорити о безличности, бо при кождѣй нагодѣ продаєте свои политичній пере-свѣдченія. Ein zauberer Demokrat! Пос. Пернерсторферъ: Васъ знаютъ въ цѣлѣмъ свѣтѣ яко политичного кулара!)

По промовѣ Люефера забравъ голосъ пос. Пацакъ въ оборонѣ молодо-Чехѣвъ, посвѣд-чаючи, что Поляки признали слухидѣсть пред-ложена и голосуютъ за нимъ. — Въ имени Поляковъ промовѣ Яворскій, закидаючи Люеферови, что высказъ его були простою вы-гадкою, бо не мавъ аѣ вѣдѣмъ доказати. А коли не може доказати, то дѣше най мов-чать! (Люеферъ: Пригадайте во вы собѣ свое usque ad finem. — Польскій послы: Се не належить до рѣчи! — Штайнеръ: Оправдайте ся вы найперше! — Люеферъ: Такъ! оправдайте найперше свое usque ad finem, а вѣдтакъ аѣ говорить, вы, Експедиціе п. Яворскій!) Яворскій закидаючи свою промову загалляниками того рода, что Люеферъ всѣхъ напастує и не варто ему водповердати.

По промовѣ Кронаветера, котрый рѣвножъ не щадивъ закидовъ молодо-Чехамъ, ухвалено предложено въ другѣмъ и третѣмъ читаню.

На мѣсці пок. Кюна выбрано до спѣль-ныхъ делегаций пос. Вішнікара.

Приступлено до дискусіи вѣдъ нагличнымъ внесеніемъ Штайнера въ справѣ прагматки службовой для урядниаѣвъ. Президентъ міні-стрѣвъ гр. Вадеиъ сказавъ, что ше вѣдѣе правительство не зробило стѣлько для урядни-

ковъ за 8 мѣсяцѣвъ, что его правительство, а не предложитъ нишомъ прагматки службовой, въ котрой бы не бувъ выразно зазначеный обо-вязокъ безвѣдлѣнаго послушенства для на-чальства. — Нагличность внесена водкинено.

Гадки пѣсля загалныхъ зборѣвъ наук. Товариства им. Шевченка.

(Далше.)

Колѣ спорѣваемо на управнѣснихъ писа-тельствъ, то справедливѣсть чей-же домагає ся, чтобы роздаватисъ: въ акѣй доли вони живуть? въ чѣмъ выходять той ихъ злочинъ? что вони повинны дѣлати, чтобы повянтисъ? Дорѣваючи „Зорѣ“, треба розгорнути ен аѣ такъ зъ неі са-момъ вычитати ѣй грѣхи, а не такъ на память, аѣ а се вѣдѣнъ въ попередній частинѣ от-сего писема; бо можна часомъ вынудити ко-лодѣя замѣстѣ козала. Наконецъ, доктораючи редакціи ча властиво редактори, гудать ся поспытатисъ: въ чѣмъ именно его провинна? Що вони повинны робити, а не робити? Чому вони число за числомъ заповнюють майже самы-ми творами украинскихъ писательствъ?

Попробую отсе роздаватисъ въ сѣхъ пы-таняхъ и неваже выслухати оправдана выну-ченыхъ сторѣвъ.

Отже Украинцѣ вынудятъ тымъ, что зъ давнѣхъ давна не зазнавали вѣдѣ, — вѣдѣтъ та-кихъ марныхъ, на притчу во языцѣхъ марныхъ окрушѣвъ вѣдѣ, аѣхъ мы зазнаемо; а вѣдѣ 20 лѣтъ, аѣхъ зѣвѣтѣ, затѣно нѣмъ ротъ, въ тяжкій пута заковано ихъ мову и духа: а вони ще дыхаютъ, вони навѣтъ... пишутъ! Украинцѣ, зѣвѣтѣ не зъ розкошѣ аѣ по доброй волѣ а-бо зъ громадской постановы, зъ малка до о-станку учать ся въ чужой мовѣ, у всякихъ зносивахъ зъ урядами уживаютъ чужон мовы, „балакають“ и бесѣдуютъ въ товариствѣ и въ роднѣхъ чужою мовою: а такъ ще... пишутъ по украински! Може досыть аѣхъ выны?... Чи посѣте кто аѣнуги на нихъ каменемъ за-те, за что всякій повиненъ ихъ величати аѣхъ лицарѣвъ-мучениковъ? Чи посѣте кто ставити передъ ними зъ радѣю: „Колѣ не умѣете аѣхъ слѣдъ по украински, то дѣше мовчѣть въ вѣмѣтѣ“? Чи можна радѣти нѣмъ те саме, что вчинили; те-жъ не по вѣдѣ, нашъ галицкій бацька и дѣды? — розумѣю тутъ сѣянну вер-стау галицкихъ Русинѣвъ, отже передовѣстѣмъ наше давне духовенство. Зѣвѣтѣ-жъ, что наше духовенство, пока за Польщѣ ходило ще само за плугомъ, зберегло бодай рѣдѣу мову и звычайъ; аѣхъ вѣдѣ Австрією стало згодомъ вразъ зъ нѣмецкою чи властиво латинскою наукою и просвѣтою принимать польщину, такъ что въ 20-тыхъ рокахъ не только вже за-панувала польска мовѣ въ домахъ священни-ковъ, але и проповѣдувано по церкахъ по польски, а пок. митрополитъ Левницкій при-бравъ семинаристѣвъ въ рогатѣ шапѣ, кажучи, что се „najrowniejsze nakręcie głowy dla karpata“. И разомъ зъ тымъ заважѣла такожъ цѣломъ наша литература. А мы не лихослов-но за те нашимъ дѣдамъ ба й бацькамъ ще, только кажемо справедливо, что се бувъ гнетъ обставинъ, всемогущій духъ часу чи впливъ културѣ, котрому не оперли ся навѣтъ такі Снѣгурскій, поки зновъ не повяло нимъ дѣ-хомъ та не заважѣло словѣмъ на свѣтѣ. Чи мо-же Украинцѣ мають такожъ пойти тымъ слѣ-домъ та заважѣти, бо де-то зъ нихъ не знає або забувъ въ ту хвилю, что „хтоє Павли-шинъ“ буде погано по руски?

А такъ, коли порывати творы теперѣш-ныхъ письменниковъ украинскихъ зъ тымъ „Страшными“ або одами, что въ ряды-годы появляли ся подѣмъ галицкой вѣмоты: на-чичу користи выдѣ порывае? Але шода пы-тати о се, бо галицкій творы зъ 40-ыхъ, ба зъ 80-ыхъ ще лѣтъ не выдержатъ такого по-рѣванія. А й теперь прагнѣемо ся нашѣй су-часной письменной мовѣ и литературѣ. — то-лько сподѣвно, уважно и розважно, безъ само-дурства! Мы-жъ маємо вѣдѣ 1878 р. цѣлу руску гімназію у Львовѣ, вѣдѣ сего року цѣлу аѣ въ Перемишлѣ и 5 класъ рускихъ въ Ко-ломицѣ; маємо вѣдѣ давна вѣлька рускихъ ка-тедръ университетскихъ; а у насъ чи не аѣхъ вже шкѣльній кнѣжъ въ руской мовѣ для цѣ-лон гімназіи; бодай вѣдѣ 1861 р. свѣчна вер-

ства Русинѣвъ уживає зъ дуже рѣдкими вы-нимками рѣднѣи мовы и въ роднѣхъ и въ това-рствахъ: а вѣдѣ то ще въ нашихъ пись-менныхъ творяхъ найде ся двооглѣдѣвъ? Не казати вже, зъ акѣю часомъ недбалостію, зъ аѣхъ легкимъ сердцемъ калѣчатъ ся, повѣв-ряє ся у насъ рѣдѣу мову въ устѣхъ розмовѣ. А все-жъ такъ не можна заперечати, что вза-галъ и пашемо и говоримо теперь о цѣлѣ небо-легче и лѣше, аѣхъ писали пр. въ 60-тыхъ рокахъ.

Мають Украинцѣ свои двооглѣды, маємо мы свои. И не дваница. Все такъ живемо подѣ сѣмѣйнымъ впливомъ польщины та нѣмец-чины, нѣжъ русчины; а впливы тѣ чѣлѣють ся насъ безъ нашей волѣ. а навѣтъ безъ на-шой свѣдомости. Въ школахъ — не кажу вже польскахъ, де наша молодѣжь учать ся всего по польски и мамохѣвъ переімає польщину, а рускою мовою учать ся дуже мало и дуже сла-бо, рускихъ кнѣжѣвъ по-за школою майже не читає, — але и въ рускихъ школахъ день въ день перекладає ся то латану, греку, то нѣ-мечянину на мову руску. Та аѣхъ перекладає ся? Звычайно: по школьному, чи то — лѣше сказати — по школярски, дословно, по вар-варски, чтобы улегшати арозумѣніе и науку, пока не выглядыть ся янос троха того пере-кладу. Такий переклады страшно псууютъ рѣдѣу мову; бо ученикъ чѣмъ частѣше чѣе неру-скай выслѣвы, тымъ больше вслухѣе ся въ нихъ, навѣкає до нихъ; и хочъ опѣсла его справля-ють, то згодомъ ѣму мѣшає са одно зъ дру-гимъ, и вѣдѣ затрачує способность до водмѣ-чѣна того, что шире руске, вѣдѣ поганого, вар-варского. Вѣдѣ того иде, — хочъ и не лѣше вѣдѣ того одного, — что ученикъ сѣдає до испиту зрѣлости звычайно недорѣкою, что нѣ-аѣкой мовы не знає аѣхъ слѣдѣ. Аѣхъ перего-домъ, коли зъ житію отрѣсе ся зъ шкѣльнои дреусурѣ, а задержитъ та ще й збогатитъ шкѣль-ну науку: аѣхъ тогдѣ стане аѣхъ по людяно-му говорити та писати; але и до сего треба доброй волѣ, пылности и дальшой науки та вправы, а то и до вѣку остане недорѣкою.

Оттакъ подготавливаютъ ся нашъ молодѣ поколѣнія до побѣдѣшомъ литературномъ дѣяль-ности. Главномъ-жъ водтакъ на тую дѣяль-ность. И аѣхъ выходы переважѣють всѣлякѣй пере-кладѣ то зъ польскои то зъ нѣмецкой то зъ великорускою то зъ французскои мовы. Бо по-пашувши горы пашеру, что рѣхъ въ рѣхъ запи-суютъ молодѣ поэты своими першими порыва-ми мысламъ на свѣдѣне або ще частѣше му-замъ на всеосознаніе, — помываючи дуже ску-пу творѣсть на поли красной та науковон прозы, все остане — самѣ переклады. Въ по-сѣп, оповѣданяхъ и повѣстѣхъ, шкѣльныхъ кнѣжѣвахъ и иншихъ науковыхъ працахъ, скѣнчѣючи на двоиникарствѣ, — всѣды пере-важѣють переклады. И не гадаю новѣстѣмъ за-перечувати аѣхъ потребности аѣхъ аѣхъ точности пе-рѣкладѣвъ: хоу лѣше ствердити фактъ и ува-зати на его впливъ на нашу мову.

(Далше буде.)

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Въ соймѣ угорскѣмъ дня 12 с. м. выступивъ п. Уйронъ противъ угорской деле-гации, докторючи ѣй тымъ, что выводитъ міні-стра справъ заграничныхъ не велѣла собѣ по-вторати, отже приняла до вѣдомости те, о чѣмъ ен не повѣдомляемо. Коли монархъ може по-звтарѣти свою промову передъ одною и другою делегацией, то и люде другого або й третого ряду, аѣхъ министръ справъ заграничныхъ мо-гли бы собѣ завадѣти той трудъ, тымъ больше, что се посли закону аѣхъ обовязомъ. Бесѣд-ный добачає такожъ и въ тѣмъ неправиль-ности, что найголовнѣйшій справы полагадожу-ють ся въ субкомитѣтахъ на тайныхъ засѣда-няхъ, и вызває президента палаты, чтобы въ порозумѣнію зъ президентомъ палаты магнѣтѣвъ починивъ потрібній крои противъ указанныхъ незаконностей делегаций. На те водказавъ пре-зидентъ палаты, что делегация не входитъ въ обягъ власти президентѣвъ парламенту и для-того вѣдѣ не може уволити бажану посла.

На другій день той самѣ посолъ зѣбравъ голосѣ для умотованѣа свои интерпелляціи, про котру мы вчера загадали. „Въ Яланѣ —

наже — показуютъ цѣсаря разъ на рѣхъ наро-довѣ, але и тогдѣ могутъ Яланѣвъ своего пана видѣти лише въ заперѣхъ. Такъ само дѣе ся и зъ нашою заграничною политикою, коли ен разъ на рѣхъ показуютъ делегациямъ. Тогдѣ спуска-ють занавѣсъ, зачинають вѣнка, чтобы, хорѣи Боже, не заваляло тыхъ панѣвъ вѣдѣ загранич-ной политикѣ. Те, что разъ до року мають ска-зати, заважѣе ся въ папѣрѣ; а ихъ великій дѣла, котрыми иншимъ часомъ запрають свѣтовѣ духъ, ихъ каркомѣи почывѣи являють ся въ ихъ роковыхъ выводахъ заведѣтъ аѣхъ за-галнои вѣсѣтѣици, признаючи на те, чтобы успокоити всю Евроу. Про сегодѣшний вывѣдъ гр. Голуховского, что правда, не можна сего сказати. Министръ справъ заграничныхъ уживъ сѣмъ разѣмъ двоиникѣмъ. Перша бу-ла гладѣа, обѣсна; а уживъ ен министръ, проголошючи правды и подѣвъ, про котрѣ зна-емо, что оно неправада и не сподѣвало ся. Иншу мѣру приложивъ вѣдѣ до Туреччины. Супроти тон державы, хочъ жавемо зъ нею въ мирѣ, уживъ вѣдѣ тоу, просто недовѣленого, и то не только противъ державы але и противъ ен зѣвѣрхѣна. Кажє ся въ выводахъ министра, что поведѣне Румунѣи в правдѣе. Кого хотѣвъ гр. Голуховскій тымъ змыслити, насъ чи Руму-новѣ? Они-жъ дуже добре знаютъ, что роблять и задумуютъ; а мы такъ само добре знаємо ихъ намѣры и подѣемну роботу. Мы знаємо, что ихъ платѣи агитаторы снуютъ ся по на-шѣмъ краю и что навѣтъ урадовѣи особы Руму-нѣи належать до ліи противъ Угорциамъ. Про Болгарію кажє ся, что ступила на нормальну дорогу, водколи узвано князя. А передъ тымъ узанѣмъ чи не бувъ же той край на нормальной дорожѣ? Здає ся, что у насъ зѣвѣтѣ нормальнымъ становѣ се, что мы стрѣтили всѣяній впливъ на Болгарію. Выводы зѣвѣтѣ наконецъ управу Туреччины зѣдѣшѣлоу а султана неспособнымъ до того, чтобы пере-вести реформы. Чи вѣльно такъ говорити про подружену державу и ен зѣвѣрхѣна? Того чей-же не належало ся надѣватисъ по диплом-матѣ, что повиненъ зѣвѣжѣти кожде свое слово. Навѣдѣный министромъ справъ заграничныхъ параграфъ париского договору не перешкодиъ Россіи забрати собѣ берлинскимъ договоромъ той шматъ Бесарабіи, аѣхъ зъ-першу бажала. Дѣлачѣ-жъ не говоритъ ся правды? Россія по-просту тому не хоче подѣлѣти Туреччину мѣжъ европейскѣй державы, бо сама бажає ен зѣвѣти собѣ цѣлу и посли того веде свою политикѣ. Она справу вѣдѣхну тогдѣ розвѣне, коли ѣй буде догѣдно, а не тогдѣ, коли схотать евро-пейскѣй державы, котрѣ всѣлячиши штучно вы-кликывающими розрухами захѣдѣти ся коло того, чтобы собѣ зѣготувѣти частину добычѣ. Чи та-кожъ така заява министра в добрымъ способѣ до-полагѣна вѣхѣдѣи справы? Чи добре, коли Сербія, Болгарія и Румунія стали намъ ворогами, водчувувати собѣ ще и султана? Коли бы на нашихъ дипломатичныхъ заступ-никовъ за границею вложено сю задачу, чтобы весь свѣтъ зѣворохѣи противъ насъ, то не могли бы лѣше справити ся. Але ихъ зада-чѣю е, предѣдувати намъ тыхъ, что суть на-шими ворогами, а бодай чѣнати ихъ вѣсѣдѣ-нымъ. А такий нападъ и така мовѣ на турецке правительство — то рѣхъ нечувана, то властиво дипломатична выповѣдѣна война. Дѣлачѣо хочемо знати, чѣмъ властиво хотѣли заходы на-шого правительства. Пытає се водносѣти ен не до будучасти а до мывушности; тому п. президентъ министровъ буде чей же мѣбъ дати водѣвѣдѣ. П. министръ справъ заграничныхъ заважѣи въ своихъ выводахъ передъ австрій-скою делегацией, что выринуло пытаніе, чи бы Европѣ не зѣвѣти султана подѣ свою опѣку, и что се належало зѣвѣти докладно означѣи заходами, въ котрыхъ бы зѣвѣла участь всѣ державы; а коли султанъ не буде въ силѣ у-держати у Европѣ вѣру въ живѣиность его державы, то Туреччина буде чѣмъ разъ болѣ-ше клонити ся до упадку, передъ котрымъ и найдѣшѣи ен прагнѣють не змогутъ ен охоро-нѣти. Отже аѣхъ то тѣ докладно означѣи за-ходы, котрыми турецкій султанъ має бути вод-даный подѣ опѣку Европѣ? Въ чѣмъ лежить починъ спѣльного правительства Австріи и У-горциамъ, приняиыи всѣми державами? Чи мо-же сѣй починъ мавъ на цѣлѣ воддати султана подѣ опѣку Европѣ?“

Виходить у Львові що дня (крім неділей і руських свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найважливіших повістей“ виходить із второк, а із второк і п'ятницю на першому разі — із Далюх.

Передплату на інсерати приймають: у Львові Адміністрація „ДБЛО“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Людвіка 9, і А. Ольшеского ул. Клязьмського 2; — в Ярославлі Д. Крижановський; — у Відні: М. Dukes, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Seilerstätte; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; В Франкфурті і Гамбурзі: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „ДБЛО“ і належність за інсератами платити у Львові.

ДБЛО

Передплата на „ДБЛО“ з літер. додатком:

в Австрії:		за границею:	
на півний рік . . . 18 кр.	на півний рік . . . 24 кр.	на півний рік . . . 12 кр.	на півний рік . . . 12 кр.
на півний рік . . . 9 кр.	на півний рік . . . 12 кр.	на півний рік . . . 6 кр.	на півний рік . . . 6 кр.
на чверть року 4 кр. 50 кр.	на чверть року . . . 6 кр.	на чверть року . . . 3 кр.	на чверть року . . . 3 кр.
на чверть року . . . 4 кр.	на чверть року . . . 1 кр. 35 кр.		

у Львові:

на півний рік . . . 16 кр.	на півний рік . . . 3 кр.
на чверть року . . . 4 кр.	на чверть року . . . 1 кр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатає відносно портрета. — Подорожні чеківки коштують 8 кр. в. в. — Оголошення зваляють приймати ся по ціні 10 кр. відносно строчки інсерату або за місяць в рубриці „Надбавки“ по 25 кр. в. в. — Подарки і інші доцеси приймати ся по 15 кр. відносно строчки.

Сесія ради державної.

I.

Робота парламенту.

Незвичайно робота була сего року рада державна, а властиво не так робота як плодоща. Минулими роками палата по слову нераз довше радилася: не то до половини червня, але до половини липня або й до серпня; але ніколи в останніх роках не залагодила тільки і так важких справ, як тепер. Поминувши місяць лютий і марець, завітати именно докінченням бюджету, ухвалили послы в двох останніх місяцях по Великодніх святках на 40 засіданнях денних і кількох засіданнях нічних 37 законів.

Коли вже сити числом робота ради державної видає ся импонующею, то ще більше импонующею видає ся она важністю ухвалених законів. Вычислимо тільки декотрі найважливіші. Отже залагоджено: реформу виборчу, реформу податкову, поступоване екзекуційне, ревізію катастроу податку ґрунтового, закон о водисуванню податку ґрунтового при нещастях елементарних, закон о податку воді цукру, закон о ратах, о патентах, о инспекторах ґорничих, о льокальних залізницях, закон о орудках еміграційних, закон пенсійний для урядників. Декотрі з цих законів, п. пр. реформа податкова, податок воді цукру, мають ще прийти під парад палати панів, але сесія нарада водбуде ся вже в найближчих днях, і нема майже сумніву, що рвешення послы не знайдуть супротиву.

Коли однак ухваленим законам приглянутись ближше, то покаже ся, що тільки небагато з них суть законами новими або такими, що творять цілостю, інші ж суть тільки виконченням, доповненням або частковим зміненням давніших приладжених робіт та давніших законів. И так п. пр. одна з найважливіших справ, реформа податкова, єсть тільки докінченням роботи. переведеної перед роком за міністерства коаліційного, так само друга з найважливіших справ: поступоване екзекуційне. А закони о ратах і о инспекторах ґорничих були вже перше уряджені, тепер

же прийшли під нову нараду лише dlatego, що палата панів поробила в них деякі зміни. Отже ухвалена таких законів не можна признати за якусь особливу заслугу ань сегоднішньої сесії ради державної ань теперішнього міністерства.

Ще менше можна бути задоволенім з теперішньої сесії ради державної, коли розбере ся зміст нових законів, нею ухвалених. Ледви з декотрими з них можна згодити ся і признати их більше чи менше хосенними та виданими в інтерес загальний. Такими суть именно закон пенсійний для урядників, а також закони о патентах, о льокальних залізницях і о водисуванню податку ґрунтового при нещастях елементарних, хотя о сих обох, а особливо о останніх, можна сказати, що они важніші для властителей більшої частости ніж для хлопів і радше в інтерес сих же властителей були уложені.

Всі інші закони суть або недостаткові або навіть некорисні. О реформі виборчій не потребуємо розводити ся. Она вправді розширила право виборче, але враз привадила его так, щоб з него як найменша була признака, а не усунула інших дуже важких хиб теперішнього закона. Закон о ревізії катастроу ґрунтового принесе тільки дуже незначий опуст для галицького хлопа, а не усуне его великого покривдення в оподаткованню хлопських під супротив панських льобів як і поодиноких парцель хлопських супротив панських. Закон о орудках еміграційних трактує болючу справу громадської еміграції хлопської тільки з огляду на неурядливі агітації, котрим влади при добрій волі могли бы и без того закона положити кінець а бо-дай дуже значно спинити их; за те той закон мов бы водвертав увагу вод не одного иншого далеко більшого лиха. Наконец закон воді цукру спровадить дорожню ціну сего артикулу, котрий вже давно, хотя найменше еще у руского хлопа, пересгає бути артикулом люксусовим.

Що рада державна в короткім часі залагодила тільки справу, межі ними и важніші, се певне що свідчить о певнім сприті правительства, котре потрапило ен до того спонукати, припинувати и деякі трудности поусувати. Парламент сповнив при-

том роль маніпуляційного урядника, котрий залагодив, як вивів, всі призначені ему кавалки пильно. Або, щоб тривалішого порівнянн ужити, коначній парламент як той злихаючий конь жидівській тягнув не без успіха останками сил своїх, що ему казали.

Проводни якої великої гадки годі добачити в провадженню правительства а тим менше в роботі парламенту. Вправді не можна сказати, щоб теперішнє міністерство держало ся політики *durchfretten* и *fort wursteln*, на позор оно навіть ябь-то з певною смілістю глядить в очи насущним ся питанням; але більших питань оно не розвизує рішучо, тільки частковим а крученим залагоджуванем старе ся возбуди фікцію розвизуванн и під маскою поступу впроваджувати реакцію. А парламент, роздертий на фракції, не маючий межі собою людей з великими способностями а також, з малими винятками, людей з сильною волею, не був и не єсть в можности більшого діланн з власної ініціативи.

Промова пос. Романчука

виголошена дня 6 червня в палаті послы при дискусії над законом против агентів еміграційних.

Высока палато! Передовсім мну, як се вже и інші послы при подібних нагодах зробили, висказати свій жал, що важкий проєкт законів, котрі вимагають основно розваги, перемотують ся в послідній хвили. Розумів ся, що годі мені принаєсувати выключну вину сего выс. президи и правительства, бо-ж они раді залагодити як найбільше законів и справ; але чейже таке не повинно далше остати, щоб парламент в многих случаях сходив в просту машину до залагоджуванн справ, лишь позинив вийти ся средства и дороги, при помочи котрых на ступало бы явсь зменшена тягару або водно віддільній поділ праці, щоб послідній закон мог быти не лиш основно обговорен але також у водповідній формі ухвалений.

Що до справ, над котрою тепер маємо раду, то громадська еміграція з Галичини выдвигала послідними часами великий розголос не лиш в краю, але и за границею. Я

мусів бы ужити далеко більше часу, аніж взагалі нині могу его мати, щоб ся справу основно обговорити. Дякую хоч обмежити ся лиш на кілька заміток о предложенім законі в о причинах громадської еміграції галицької.

В мотивах комісії для закона карного каже ся, що лхй економічний водносны причинили ся „в дечім“ до збільшенн еміграції. Але за найважливішу причину еміграції уважає ся властиво звернену на се агітацію, намоу, против котрої лиш предладають ся карні постанови. Такий погляд явнові хибний. Причини еміграції суть різнородні. Не буду их нині подрбно поясняти, а лиш наведу найважливіші з них після групи.

Першою и найголовнішою причиною еміграції, а в справозданню комісії зазначена она лиш мимоходом, — як найбільш водносны економічний, аб, сказати бы лхше, нужда и бда галицького селянства. (Пос. Шнайдер: Але выдигали жидами!) Так, в многих случаях збільшають ся жиды, але походять о а з дуже різнородних жерель.

Другою причиною еміграції — некористай для селянства закони и законні постанови, котрі дуже часто завязують в сумнім положенню матеріальнім селянства. Мажь вишам в. пр. високої оплати воді спадщини, належності за перенесенн селянського майна, прайр припис при порівнянн згідности вниг ґрунтових з катастрою в таке више, про що не точу розводити ся.

Третою причиною — способ, в якій виконують ся закони; бюрократичний формалізм, котрий именно в Галичині дуже часто приміює ся, повільне и проволікающе урядованн навіть в найважливіших справах, писанина без кінця в терміни, котрі велим доскують селянству, а против котрых можна бы зарадити и без выдаванн нових законів.

Четвертою причиною еміграції — часті секатори и просто тенденційне поступованн против селян, з політичних або и інших мотивів. Способ, як в Галичині обходять ся з селянами, як там ціла адміністрація веде ся, як переводить ся всякі вибори, водтак переслідованн и секатори тих селян, котрі мають свою власну волю в своих справах, отже и при виборах, та не хотять цілком підчинити ся правительству и верхо-

Лучь сонця и краски призм.

(Начерз Казіля Флярмаріоха.)

Ось и прийшла весна з своим чудним сонцем! Поклянь его блискучому сяву! Поклянь его теплоті! Чи можна здувати ся, що погане воддавали божу честь тому, на котрого лучах висить жите цілост землі. Сьогочасна наука, тисяч разів більше поетична як навіть ціла старинна мітологія, підтримує культ наших предків. Се вже не лиш Аполло, що мече золоті стріли, не лиш ослепляючий воді запряжений четверною пегазів, — се планета в обиті 1.200.000 разів більша воді нашом землі, а 324.000 тяжша воді неї, що горить таким полум'єм, перед котрим нашай вайгорачійшій гуті вишши бы ледяними, — світить таким світлом, що перед ним навіть електричність виходить темною плямою; планета, що выкидає доокруга себе снои полум'я на высоте 400.000 и 500.000 кілометрів, котрі безпавно падають наповорот огняним дождем в розпалений сончний океан, де вичайний огонь в воді розходять ся в простори лучь світла, теплоты, електричності, магнетизму, даючі жате світлом. И яка то сила, яка енергія, яка скорість! Щоб перебічи 149 мільйонів кілометрів, бо т-ка воддала наша воді сонця, світло потрібує всего лиш 8 минут и 16 секунд. Ота скорість рвнєє ся 300.000 кілометрам на секунду.

Досягнувши землі, лучь перемінюють ся в животворні елементи. Мы бачим се під тепершній пору. Всі живіи сои в руху, дерева азавелели и зацвіли, поля тріскають під напором розпукаючого насівя и підготовляють жива, птахы высиджують на гніз-

дах; небагом розбють ся шкаралупи яєць під дієюками пташинок, що ситять побачити світ божий, и вся природа заціває гниз вичай весні. А се все сонце! Сонце!

Паша рож — се сонце. Сочина яго — се рівно-ж сонце, фляшка шампанского або бургундского — знов так сонце, чарка казы и цыгара — сонце, коні, що пасуть на полі — сонце, поїзда що мчать ся в Парижа до Петербурга — се також сонце.

— Досить далеко звяз — замінити же вь недавно одини инженер.

— Цікомь не така далека, як думаете; ен треба глядати вь вайтвобі углі, котрий вытворив ся, як кождей знає, з льобів першої епохи. Коля-ж палимо вь тепершній пору камінний уголь, то выпускаемо на волю сончній лучь, як там були заперті вь часі мовгах мільйонів лть. А з того виходить, що льокомотива, парохд, а також и горючі дрова — все те не що иншого, як сонце.

А втерь, що дув на землі. А вода. Коли б не було сонця, не було бы вь втру, коли б не було сонця, то и вода була бы тверда мов камінь, не було бы вь хмарь, вь дождь, вь жерель, вь рікь, вь океань...

Посля сего діланнє сонця представляє для нас вичну плодородність нашом планеті. Але як ділають ті лучь? Як то именно лучь — світла и теплоты заавляють найбільше благодатний вплив на всьлякий явнщя природи? Ось вадача, над котрою давно уже придумують кліматологи и фізіологи.

Щоб выяснити отсю цібаву kwestію, и устроив при мойй обсерваторіи вь Жівізі кліматологічну стацію, де мы підиривали цілий рядь спеціальних розсідь.

Передь всьм треба розрозбавити три роды лучь: світляні, теплородні и химичні. Не dlatego, мов бы така рівниця истувала вь

природі. Нь, она суб'єктивна. Называемо світляними лучами ті, котрі ділають на ситчатку нашого ока, теплородными ті, котрі дають нам вражєне теплоты, а химичными ті, котрі выдвигують реакцію надь певними тілами. Але сонце выпускає лиш одного рода лучь, се єсть оно приводить вь колибанн окружаючий етер, а се колибанн передає ся сферичними флями доокруги планети. Се колибанн розпльває ся вь безмежній просторі. Наша дробненька планета поглочає лиш половину его мільярдовн частини. Але се — рух, а не світло, бо вь просторі тьма и завжди темно як вь полудне, так и о півночі. Нема и теплоты, бо вь просторі, куды переходять ті лучь, павує ледяне змнн на 273 степенів понизше нуля. Чоловік називає сей рух світлом, так само як називає вонь звуком флз, як розводит вонь або сврчка.

Вь высідь сего намь треба розсідь джувати лучь, що складають ся з флз всьляких розмірив и волбавь ся з розличною скорістю, звысаемо водь тих розмірив. Коли перепустимо сончній лучь крзь призму, то вонь выде розщиплений під видом барвнн лент. Краски розділюють ся кожда абсоль своих прикмет. Найясніша — червона, не водхилає ся водь своім дороги и тягне ся вь прямій лінії; помаранчева немного підпадає під вплив призм и укладає ся поручь. Жовта піддає ся під сей вплив ще більше; зелена, водтає снв ще микше и слабше та продовжають ленту. Фіолетова водхилає ся ще значніше. Червоні лучь виконують найдовшій флз: они мають 760 мільон. частей мільм. дімензіи и роблять 450 мільйонів колибанн на секунду. Фіолетові лучь мають найкоротшій флз на 396 мільйонів частей мільметра и роблять около 700 трільйонів колибанн на секунду. По-а тьми

світляними лучами, за червоними и за фіолетовими истнують ще невидимі лучь: першій з них теплородні а другі — темечні; они зазначують свої діланн вь природі, але невидимі очам; вже вышрвали довготу флз позачервоного луча — 1.940 и довготу флз позафіолетового — 294.

Щобь атавалізувати вплив тих вєщь лучь вь ростнц, и побудувати чотири скляні тепларі: першій вь білм, звычайним скляни, другу — зь червоними скляни, третю — зь зеленими, а четверту — зь темно-синими. Ті скля були допре розсіджені вь спектроскопі. Показало ся неможливым найти фіолетовій скля безь вайменшом доганн, тож мы мусіли водоволити ся подібными синими. Ті чотири тепларі поставлені були під рядь, вь одних и тьх самих метеорологічних обставинах и на сонці.

И розсіджував діланн сончнних лучь, вь сєй способ розщиплених, и показало ся, що се діланн цілком не однає а воддільне.

Н. пр., мимовы були засіяні того самого дня и вь однакову землю. Они збїшли и по якбсь часі выросли на 2 до 3 центиметри. Тоді я выбравь вьсім цілком однакових ростнц вь параи посадив их у вазонни вь кождій зь зазначених тепларей. Се було 4 липня минушого року.

Вже 15 серпня зачали проявляти ся різниць вь рості, закрешенн и чуткости ростнц. Понявше ті різниць ще більше зазначили ся и мене зацікавило знати фотографію зь тих ростнц. Пытка фотографічна цілком безсторонна и точно выказує, не піддаючи ся ніяким впливам. Ось якй вышшли результати:

й партія — все те складає ся на се, що ане передовсім руского селянина стає не до витримання, а галицьке населення на се нарікає. Маю тут листи селян, котрі жалують ся на секатури і переслідування з боку властей, а в розпущі пишуть: „Нічо нам не остає, як висмілювати!“

Вказую ся також і на се, про що я вже згадував давніше, про вару грошей, накладані на селян за се, що они мали збирати складки на депутацію до Відня і т. п.

Аж на самім кінці, по заложенню таких фундаментів до громади еміграції, між причини еміграції припадає також намова з боку несовісних агентів, кармодостойна агітація. Але се давне, що тих агентів, хоч они добре знають властям правительственным, не потягають до одвічальности. Наші політичні власті мають чейже досить средств, щоби спаняти нелюбї собі агітації, бо коли розходит ся о яку політичну справу, то сейчас найдуть ті средства і не суть так скрупулятивні в їх приміненню. Але в такій справі як еміграція, де справді розходить ся о інтерес людю, ті средства немов вичерпані а вигадливість властей устає. Були слухай, що звертаю увагу властей правительственных на разяче поведєне формальних агентур вербованих, але власті відносили ся до того цілком апатично. Про ділане агентів розповідають такі речі, що видають ся менш неможливими.

Говорять н. пр., що якийсь італійський агент прийшов до Галичини, передавнув ся і грає роль архангела Рудольфа, котрого, як вбачає, рускі селяне велим люблять, або після інших вбачень роль Івана Орта, та вербував людей до Бразилії, щоби там засновувати державу для згаданих осіб.

Чи се вбачи правдиві чи ні, менша о се, але факт, що були нечесті агітації, а власті их не спаняли. З другої сторони годі уважати ті агітації оданомою причиною еміграції, бо коли бы не було інших причин, то певно і найсильніші агітації не наклонили бы до еміграції в Бразилію людей, про котрих один польскій дідич сказав, що они идолопоклонно привазають до своєї рблї. Тож як довго прочі причини не будуть усунені, то спанюване агітації постановами варного закона мало допоможе.

Мамі того, я буду голосувати за закон, хоч не вважаю достаточними і відповідними мотиви, подані в справозданню комісії. Але заразом мущу домогати ся, щоби як найскорше приступлено до викорінення властивого корня лиха і щоби галицьке селянство нашло ся в такім положенню, де бы его долі не треба було уважати просто незавидною а ставати цілком не до витримання, та щоби селянство там, де знаходить тепер гнобителів або противників, против ко-

трих мусить тяготи боронити ся, стрічало прихильних приятелів. А тоді такий закон, як отсей, будувати цілком лишній. Я скінчую. (Опески.)

Гадки після загальних зборів

наук. Товариства ім. Шевченка.

(Далше.)

Гарні переклади безперечно рідко точні; але погані, хоч бы і як потрібних речей, приносять мові і літературі більше шкідливі ніж пожитку, бо засмічують нашу питому мову скривавкою чужиною, невідомо з духом і красою нашої мови, овоюють читачу громаду з вільним варварством і притуплюють слух та спосібність до відбиття того, що хибне і погане, воді правильного і гарного. Отже хоч можемо похвалити ся не одним гарним-прегарним перекладом, так вбачає правду дїти, що найде ся у нас чи не далеко більше поганих; та коли наш літературний творець жалівся мало розходит ся, то бодя з огляду на погані переклади скоріше бы радїти тому, ніж жалїти. Таким чином то через шкідливу науку то через безліч перекладів то відбачає повертаючи ся раз-у-раз між людьми иншою мовою набираємо ся в мові і пасиві вільною чужиною; і ніхто з нас не заперчить, що в Галичині дуже небогато письменників, що пишуть справді чистою і гарною рускою.

А щоби знову не здавало ся, що балакаю на втер, то наведу теж ся на паміть деякі приклади. У нас нікого вже і не вражає, що наш посол в радї державній чи в сеймі „стваряє“ або „предкладає“ внесення і патерпеліації, хоч вони погані бы ніх складати або вносити або виступати чи ставати з ними. Так само вони „подносять“, наче каміне з землі, рбний важкий „питання“, замість щоби порушувати важкі справи або зазначувати як там подїти то що. Загадки, питання у нас часто вже не задає ся, а „стваряє ся“; не відповідає ся на питання, не полагодує ся справу, не відгадує ся загадку, а те все „розв'язує ся“. Питання не лишають ся без відповіді, а справи без полагоди чи ршеня: одно і друге остає ся „отверте“. Бувало батьки наші (та і тепер же так само роблять брати наші на селу) запізнавали чи то познакомлювали нас з кимсь чи з чимсь, чого чи кого ми до тої пори не знали; тепер коли не знаємо або не розуміємо чи не хочемо розуміти ваги рбної мови, то кажемо, що ми є „запознаємо“. Бувало, хто великого не бачив, той і малому дивуєт ся; хто побачив на причуд гару красавичку, то дивуєт ся або розкошуєт ся вдовом: тепер Галичане „познають“ і мало і велике і гарне. Бувало приятель зрадити приятеля чи то окаяв ся ему невзв'язом, так само козак зрадив часом Давоу, ледяній громадині вбачив: тепер в Галичині зраба кому що доброго, то зараз сеї вчавок „зрадити“ твоє добре серце, замість его виявити чи показати чи свідчити о ньому. Погоду велать господарям не вгадувати чи вбачувати по місяці або по втер, а „предсказувати“ або „заключати“ з місяця, з втеру. Чуже нещастє дуже легко могли бы ми собі выставити, зобразити або узвати; але ми воламо „представляти“ собі его. Моя пом. тїточка Ганна Поповичка (також Поповичівною єи звали) вийшла за Чеканюка і з того часу звали єи Чеканюковою або Чеканюковою; тепер єи унука, теж Ганна, вбдала ся за Івановича, то неоднїй Русинів зєє єи Ганною „Іванович“ з роду „Чеканюків“. Той Іванович, а може і иншій, мбг бы служити за писаря або за дяка; але вбг велать служити „яко“ писарь. Так само і ми жили тільки вкн Русинами, уважали себе за Русинів та через те, що ми Русини, мали право до руских шкіль: тепер ми живемо в Галичині „яко“ Русини, уважаємо себе „яко“ Русинів і „яко“ такий важко, що маємо право до руских шкіль. Наймаючи хату, заєвгды було вьзначено давати колья ар. задатку чи там на задаток: тепер ми любимо давати колья ар. „яко“ задаток. Бувало вбг вьбач, що хтось вббачив другого в очі або же й в живі очі, а иншій висуджував на тебе по за очі чи то по за плечима; ледача жива не раз чувався єи любовом, коли чоловіка не було дома або так і при ньому чи то в его присутності (притомності): тепер те все робить ся в чийсь „присутності“ або „неприсутності“.

Або приходжу колись доми в полудне страшно голодний таї кажу на збїтї по галицько-руськ: „Ей, живноче! Наколи обїд готовий...“ — хочу докїнчити: „то давай, будь ласкава!“, але жїнка перебила менї зараз, відповідаючи: „На першу годїну“. Та так! „На кола“ єи питає, що домаєє ся відпові-

ди „на тоді а тоді“; але у нас зманеровано сеї висловити і надано ему значїне те саме, що має само „коли“. Так само зманеровано а дуже улюблене єи „позаяв“, що має значїти: тому що, бо. За манеру уважаю до неохочу уживанє, а в Галичині мало знає „вельма“, хоч нїчогобенько не маю против сего слова, як тільки, що его без потреби часто уживають, як коли бы бодя вбдїти бы не було ще і инших слів, як: дуже, сильно багато.

Отже є у нас не тільки вільна чужина але і манери. Є також хиб, що виходять з свідомости впливу, які нас чылає ся мимомашон волї вбдїти полїтичні або вбдїти росїїшчини. Ми попадаємо через те нераз вбдїти полїтичїсть аж до смїшности та воламо часом ужити слова не руского, коби лиш не виглядало з польське або з росїїське. А при тїм доводять ся, як і не може бути нїякше, що incidunt in Scyllam, qui vult vitare Charybdim. Чи один наш „духовне лице“, щоби лиш духовна „особа“ не нагадала польского слова! Смїх таї годї!

Отже маленька вьзначка наших питомих галицьких хиб. Я сказав було коли на иншому мїсці, що коли бы схотїв хто списати у словарі таїх — мовляв антибарбарус — всї хиб нашої галицько-руськї мови письменної, то словарь той вьмовив бы чи не більшїй того, де було бы списано, як говорити та писати по руски треба. Може воно троха і пересолене, але я таїа і тепер стою при тїм слові. І коли бы хотїв українським письменникам вьчитувати их грїх, то за яку там годїну чи двї чи три таки дїйшов бы до краю; але коли покїнчив бы таку роботу з Галичанам, на се питає справді відповіди не легка.

Що ми при тїм вьсім таї розумїємо оданї другого, се рїч вї троха не змїняє; воно може тільки тїм більше тревожити, бо не ворожить поправки. А що не своє або погане, те лишити ся таїм, хоч его розумїємо. Ми ж і по польськи та по нїмєцїи також розумїємо, а таїа воно не своє. Так само не має ваги замїтка, що зявїт наші живїи то і мусить же змїняти ся. Може я волиє аберу ся ширше поговорити о сїй цїлї справі та на одвїтнийшїй мїсці, нїж є часом полїтична; тоді розорав бы я як слід і сїю замїтку. Тепер лиш скажу, що живї людїані а живї народи і его мови — се рїч дуже подбїй, але не однаков: мова вь прирбдїм своїм розвїтку нїколи не змїняє ся так швидко, як се дїє ся у нас.

Хотїв а отїм вьказати, що не дуже то маємо чинїти дорїкати українським письменникам; а то готово вийти таке, що смїєт ся лисий стриженому. Противно ми повинні любяєи их вьрїшати, додавати им духа (тільки не „дух“ а „духу“), високо цїнити их охоту до народної роботи при такїх трудних для них обставинах, радїти та дакувати им, що до нас горуть ся та поєобляють нашимь вьдаництвам і нашої народної роботи. Ми можемо, а тїм самим і поганїй богато учати ся вбдїти их; а за те знов надїяти ся, що і вони вбдїт нас радо приймуть всаку дружну і переконуючу науку. Інакше жадала бы ми хїба вбдїти их, щоби замовкли, а вь додатку не злюбили нас або і стали бы нами справедливо гордувати. Такого каятї і поправки ми не годїи, ми не смїємо домогати ся вбдїти их.

(Далше буде.)

Дописи „Дїла“

З Черемьского.

[Борба між властію політичною а автономною: староста Горецький і віце-маршалок д-р Чайковський.]

Читали ми недавно в „Дїлі“ передну статтю „Verbum nobile“, і між иншим до вбдуємо ся з вбдїтї, що „мїсяць май при нїс нам цїлий жинїт заборон з вчових в Черемьскїх повїт“ — і се правда! Я з перед тїм вбдївали ся у нас вїча і справозданя посла Новаковского без перешкоди, так нараз вь маю змїнено тїтїну. Яка вь тїм причина — прошу послухати, бо сеї епізод за-дїа того разом цїкавий, що у нас вїча заборонає не староство, але — рада повїтова!

Звїстїа рїч, що по наших повїтах дуже часто правлять маршалки, віце-маршалки а нераз і така мала фігурка, як секретарь ради повїтової. Вь наших повїтах тїм корольком повїтовим д-р Чайковський, віце-маршалок ради повїтової, а секретарь Ви-соцький єи єи невідступнимь трабантом і — вїзнимь нараваном. Єи А. Сапїга єи єи маршалком, але грає другорядну роль, бо перїдї у вїсїм веде его заступник, згаданий д-р Чайковський, котрий, нема що казати, повїтом править знаменито! Як тільки побач-

ити, що „ojczyzna się kurczy, a warschoły pod- posza głowę“, зараз давнїт на алїрм, телеграфує по вї. Сапїгу, на стрїмголовї скликує засїданє вїдїлу, рїшнїтє бучїтї то з маршалкїства, а вї. Сапїга мусить своєю особю, родом і значїнем ратувати ситуацію. Так стало ся дїа 8. мая на засїданїю ради повїтової. Вь польських газетках пред- ставлено єи справу таї, немов то розходило ся о пасованє вь Коронїнїх, але то тільки покївка, а властїва причїна треба гадати вь передмївї маршалка вї. Сапїга, бо шло з мїшка заєвгды вїдїтє. І так вї. Сапїга подїтїє з нїтїском вь своїй вступній про- мовї, що „władza polityczna powiatowa, zezwa- lając na zgromadzenia ludowe o barwie i ten- dencyi arecyprzewrotowej w pobliżności swojej idzie tak daleko, że...“ (Ої слова промови після дописї вь польських газетках.)

От і маємо засїданїю кїстїю, о котру розходило ся властїво панам повїтовцям, і за-дїа котрїх ц. к. староста Горецький знаїтєв ся вь такїх клопотках мїж своїми давнїми приятелями — бо нїхто его тоді не поща- дїв. І так зараз по вї. маршалку вїзвє ся бесїдувати властїтє Групатич, і „z węg- wą wojskowemu właściciowi mówił o niesłychanych stosunkach, jakie zaproważyły w powiecie“; — аспїлав також досїт д-р Чайковський, д-р Дворскїй, д-р Тарнавскїй єи. — ну, і вїдїти мусїєв також вьхопїтїє з бесїдою ще хлопц, якієс Крамарь, також солїдарно з тамтїми. От і цїла рада повїтова, як ста- ла вь оборонї „zagrożonego porządku i spokoju“ так і дала науку старостї, як має повї- том правити, вїча розганяти і радикалїв душити; а треба знати, що той епітет „ради- калї“ причїпляють у нас тепер нашї при- ателї кождому Русинови, котрий за свои права упбїнєсь. Епітет сеї тепер дуже модний, бо давнїй „мбскаль“ уже простарїєв ся і вже лиш єс. Стояловскому належить ся.

Так отже розпочалася на добру борба між староством а радою повїтовою, а по- чаток єи датувєє єи мїнашого року, коли то при вьборах до сейму побїдїв хлопц Стефан Новаковский, а вїзвє перепав. Inde igne! Як скїнчити ся сеї ковелїтї і хто побїдїт, годї вгадати. Однак треба догадува- тї ся, що на боцї роблять ся вже старана, аби тепершнїй староста, єи. Горецький, зробив мїсцє молодшому наслїдїнїкови, котрим має бути, як повїдають, вї. Павло Сапїга, що тепер старостує вь Ясїа і вже зловив єи докази своєї енергїї і смїту вь поведєні з Стояловскїм. Позація Черемьскї єи дуже важна не тільки з вбгладїв стратегїчїх, але також єуспбїлїх і полїтичїх, і зай- має по Краковї друге мїсцє вь Галичині, тож і не дїво, що та справа набрала вели- кого значїня і наробила великого шуму вь цїлїм повїтї. Поки що наслїдїєи тої вїйни позакїдїсови дають ся вбдїувати, бо вїзвє ся до репресалїй против руху хлопского, абор- нюють ся вїча, жандарми патрулюють і т. д. Но здає ся, що се дїєсь против волї і пере- конаня тепершнього старостї, бо єи чоловік спокїйний і розважний, що дивїт ся на свїтї не очїма якогось загорїлїа і шовїніс- та, але очїма розумного і досвідного полїти- ка. Честнїй а мудрїй Поляни признають слуп- ност старостї. Я мав нагоду раз говорити о тїй справі з одним поєнїлїм патріотом польскїм і той признав, що розумнїй- ша тактика дозвляти вїча і справозданя по- сольскї, а нїж заборонати — „dać się wygadać ludziom, bo jak się wygadają, to wkońcu prze- staną“ — радїєв вїзв. Вь самїй рїч, кождїй мудрий полїтик буде памятаєи все вї- мєцїу пословаци „Druck übt Gegendruck“, бо чим більше кого тїсєє ся, тїм більше до- буває вїзв сїдї, щоби боронїтї ся, і своїх прав добиватї ся. Вїдома рїч, що горнєц, коли почїнає кїпїтї, то треба его вбдїтати, щоби не розсїдїв! Вь повїтї Черемьскїм проявїє ся рух хлопскїй, хлопц прозрїли і добивають ся своих прав, скликують вїча, простївають ся, організують ся. Коли Чай- ковскїй, Висоцький, Дворскїй і тїм подобнї зма- гають ся той рух придавати рбнїми репре- салїями, і мають надїю того доконати — то дуже помилують ся, бо не вь их сїлї за- тримати тую фїлю, хоч бы при помочи та- нїх Гїльєсїх Крамарїв і др. Противно, справджуєт ся слова пом. посла о. Стїнь- ского, котрий раз вь поговорїчї мїж знако- мими вьповїзв тї слова: „аж коли хлопц, прозрївши і простївши ся самї, возмуть вь свои руки організацію і агітацію — програють панї!“ І до того иде! а Чайковскїй, Висоцький, Гїльєскїй et consortes прискорюють тую хїлю мїмо своих волї...

X.

Теплярня	Червона.	Зелена.	Бїла.	Оїна.
6-го вересня	мм. 220	мм. 90	мм. 45	мм. 27
27-го вересня	„ 349	„ 150	„ 80	„ 27
22-го жовтня	„ 420	„ 192	„ 100	„ 27

Показало ся, що мїмови, посаджені вь синїй теплярні, цілком не выросли, а про- тивно мїмови вь червонїй теплярні невзначайно розресли ся і були 15 разів більшї вбдї тамтїх. Червона краска послужила вь єво- їм діланю.

Під той час чутелїсть ростїан вь чер- вонїй теплярні досягла такої степенї, що до- євїт було найменшого руху, легкого дмухненя, а вже листочки скручували ся і галузочки опадали. Вь синїй теплярні, противно, ростї- на стала цілком без чутства.

Вь червонїй теплярні мїмова цвїла 24 вересня. Вь бїлїй ростїна, замість ростї вь гору, скрїпила і набрала більше сили; на нїї появ- лїли ся цуцї, але ще не цвїла.

На червонїй мїмовї листочки яєвїшї як на бїлїй, а на бїлїй більше бїлїй як на зеленїй, сїня має найбільше темне окру- жєне.

Ми замїчали подбїй прояви і на ин- шїх цвїтах, н. пр. на геранї, сунїях. Сунацї вь синїй теплярні не выросли бїлїш до жовтїа, як були вь маю.

Впробїм, не тут мїсцє розписувати ся про тї розсїдї. Я згадав про них дїлятого, щоби показати, що перед нами розкриває ся цїлий свїт для розсїдї. Сонце — жерело житя. Всї науки доторкують ся его і показує єи, що астрономїа може вєсти до нового прак- тичного примїненя вь фїзїцї і кліматологїї. Послїднїми часами, здає ся, ми почали на дорогу пбїзана закона, котрий установляє звяз між колибанями атмосфери а перемї- нами вь сонїчїх патїах. Будемо трудити ся. Перед нами — безмежнїсть.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Доносять зъ Пресбургіу що голова вільбургенского оторонництва народного скликавъ народне вѣче на д. 21 с. м. до Газендорфу, що лежить на границі австрійской. На те вѣче мають прибути такожъ проводирѣ вѣдѣньскихъ антисемітівъ, а мѣжъ ними и д-ръ Люеферъ. Промавляти буде можна по нѣмцѣмъ, словацки и хорватски. Лібералы задумують протавити того вѣча уладити демонстрацію и не допустити Люефера до голосу.

Вѣдѣньска часопись Die Zeit обговорює въ послѣднѣмъ (своѣмъ) числѣ выводу г. Голуховского о теперѣшній політичній заграничній Австрій. Вѣдѣньска часопись — висказує свои выводы, кажутъ декотрі, що маємо тепер лѣпшу заграничну політику. Я замѣчаю на разѣ лише только, що маємо лѣпшого стиліста, пишущаго про заграничну політику. Коли не дуже помиляюся, то буде се той самъ пѣвучій стиль, що его передъ лѣтами ужинавъ г. Андрани. Замѣсть сказати: „Я веду дальше політику Андраниго“ мѣгъ бы бувъ г. Голуховскій сказати: „Уживаю стилістичнаго пѣвучія Андраниго.“ Угорскій посолъ Угровъ высказує бажане, щобъ г. Голуховскій повторивъ свои выводы такожъ передъ угорскою делегацією. Але делегація оказала лѣпшій смакъ и зрѣла се того повторенія. Угорскій делегатъ д-ръ Фальсъ высказує, що г. Голуховскій грає на старѣмъ инструментѣ заграничнаго політика зарѣвно теніально, якъ его попередникъ г. Кальноскій. Отже троха менше теніальности таковъ, якъ у Кальноского, свѣдѣло бы о бѣльшихъ способностяхъ. „Зъ ширимъ жалемъ — говоривъ розжалобленій г. Голуховскій — стережимо подѣвъ на африканскихъ побоевѣхъ, де чеська италийскаго войска переходить пробы, що спомокують до повного поважання.“ На ті слова лашає ся высказати одно лише бажане для австрійского войска, щобъ въ разѣ войны не потребувало ждати вѣдѣ г. Голуховского „повного поважання.“ Звѣсно, що канути нота зъ аконнебудъ высотъ, то вѣнь все упаде на ноги. Отже и въ нашій заграничній політичній такъ само: ахъ-небудъ складають ся подѣвъ, конецъ концемъ они все така дуже вдоволяють нашего міністра справъ заграничныхъ. Давѣйше бувало за найбѣльшу славу нашомъ заграничній політичній уважає ся, що въ Сербіи и Болгаріи бравъ верхъ впливъ австрійско-угорскій. Теперъ, коли цѣлый Балканъ пошовъ цѣлкомъ подѣвъ впливъ російскій, чуюмо вѣдѣ нашего міністра справъ заграничныхъ, що такий зворотъ справы „наповняє насъ лише радостію и вдоволеніємъ.“ Поки австрійско-угорскій міністеръ справъ заграничныхъ має такъ скромній бажаня, то можемо бути певні якъ найсердечайшомъ привѣтаніи... Россія. Говорачи про нашъ вѣдѣносини до Россіи, зазначає г. Голуховскій одну зъ вѣдѣныхъ и незмѣняныхъ засадъ австрійской політичній вождѣномъ, щобъ не допустити впливу вѣдѣномъ державы до переваги надъ нашими. Десятъ хвалѣ обѣща, говорачи про Болгарію, признає г. Голуховскій перевагу впливу, який Россія справдѣ теперъ має въ Болгаріи за зкусъ тамъ „маловажну впливу въ смакъ“, до котораго вѣнь такъ само не думає мѣшати ся, якъ пр. не гадає впливати на Болгарію, щобъ змінили краску войсковыхъ мундурѣвъ. Сей способъ, щобъ зъ основныхъ засадъ въ одній хвилѣ робити мало-важну зміну смаку, є зновъ лише рѣчью смаку г. Голуховского; а того смаку не позавидує г. Голуховскому жаде нашій міністеръ справъ заграничныхъ, хочъ бы навѣть — болгарскій.

Интерпелляція п. Голя, внесена дня 13 с. м. зъ соймѣ угорскѣмъ въ справѣ агітацій д-ра Люефера протавъ Угорщина, такъ звучала: 1) Чи президентъ міністрѣвъ знає про напасти вѣдѣбурмістра вѣдѣньского Кароля Люефера на Угорщину? 2) Чи знає вѣнь о тѣмъ, що ті напасти, якъ адеа ся, остаетъ у авіанъ зъ нашими напастями, а вѣнь они мають спѣльну мету, щобъ росвѣщеніємъ всѣляныхъ зухвалыхъ вѣдѣмъ шкідити господарскому житію Угорщини, ослабити єя кредитъ, умалювати єя повагу передъ заграничною и такъ спровести матеріальний и моральний упадокъ Угорщини? 3) Що задумує президентъ міністрѣвъ вчинити, щобъ ті напасти якъ слѣдъ відперти и покарати?

Берлинскій дневникъ довѣдує ся зъ Москвы, що здоровѣ царя дуже потерпѣло черезъ нещасну пригиду на Ходяньскій полі. Царъ лише на силу сповнавъ свои обовязки, що викадало на него коронаційне свято. Але спокій на замку Іліиньскѣмъ покрѣпивъ его, и на 17. або 18. с. м. надѣють ся въ Петербургъ его повороту. На разѣ має царска пара вернути до Петергофу, а дня 24. або 26. вѣдѣбуде ся урочистый вѣздѣ до Петербурга.

Вѣче католицке у Львовѣ.

Комітетъ II-го вѣча католицкого надѣславъ намъ отсю вѣдѣвомъ зъ просьбою о оповѣщеніи:

„Зъ великою силою вѣдѣбрахъ повѣнь алого, котре насъ окружає, и то зъ силою такъ великою великою, що вѣнь „добро мислѣть люди зъ обавою мислѣть о теперѣшности, а зъ тревогою споглядають въ будущність“, — скажу мужъ дѣсно Божимъ Провѣдѣнимъ покликаній, обнимаючій людскѣмъ цѣлу великимъ и благороднымъ сердцемъ, — скажу Левъ XIII., не, щобъ засмутити, але противно, щобъ потѣшити а заравомъ спонувати до чуйности и вытравленія праці не лише надъ собою але и надъ добромъ загальнымъ, щобъ житє сусѣльне, державне и рідняне оперти на Божѣ, на засадахъ католицкихъ. Не выстарчає бо самому убагажувати єя и вѣдѣржувати, для себе только вѣдѣбувати силу духа и розумъ, не выстарчає въ власнѣмъ только сердцю перековувати сокровища вѣры, благодати и добронъ волѣ, але треба себе давати сусѣльности, горювати ся до службъ публичныхъ, до всѣльныхъ нарядѣ, до совѣстного сповнава обавы, въ „правыхъ христіанскихъ горожанѣхъ“. А чимъ нагѣльша потреба, тымъ пильнѣйшимъ єсть обовязокъ, тымъ неменѣйшомъ єсть вѣдѣбувати праця для тымъ бѣльшой славы Божонъ.

Тожъ тѣ, котрі тѣ саму святу вѣру въ сердцю перековують а публично визнають, тѣ передовѣмъ суть покликаніи, щобъ совокупити свои силы подѣ знаменемъ креста, радити вѣнь засадъ христіанскихъ и правдъ католицкихъ. Тільки зъ того „жерела вѣдѣ живыхъ“ вѣдѣвѣдѣний святой вѣры могутъ зачерпнути бодрости и науки, натѣненія и покрѣпленія.

Передъ вѣдѣнами сѣдѣли перенатѣ глубокою вѣрою и любовію Христовою рѣдѣмъ, щобъ Брусалимъ вызволити и вѣдѣржати крестъ тамъ, де Спаситель на крестѣ за людскѣмъ терпѣнь и умеръ. Днесъ потреба, щобъ сусѣльности католицка въ сердцю восприсѣвши святой огонь, боронили духовного Брусалима, ачѣпленого и zagrożеного черезъ ворожій прудъ, черезъ ложній огни, черезъ агубий, бо пероворотъ догтринъ. До таковъ духовнои выправы покликала народы и поклѣує вѣнь всегда та сама мимѣ просторони и рѣдѣнцѣ вѣдѣвъ повага, сила и власть, на непохитай опертѣ снадѣ, — та сама Голова Церкви.

Идучи за тымъ голосомъ Папы, вѣнь днесъ народы и вѣсь верстѣ сусѣльній въ той мирѣ, тахій и загальній выправѣ берутъ живу участь. Найлучшій сынъ Церкви радѣть и дѣлають, лучатъ и организують ся, щобъ скрѣпити и утвердити основы моральнои будовы свѣта, щобъ вооружити ся въ мечъ духовный и тѣсно сполучеными рядами бороти ся и побѣдити.

Католики! Поляки и Русины! Мы начали только вооружаться и творить ряды поборниковъ. Три дѣта тому у стѣвъ Вавело аббрало ся перше наше Вѣче католицке, а перелѣтъ его свѣтлый, участь численна и знаменита були свѣдѣдѣствомъ ажъ надѣто явнымъ и выразнымъ, якъ глубоко вѣдѣдѣто и загальною була потреба такихъ вѣчѣ. Серця жавѣи ше бити стали. Мы вертали зъ погѣдѣйшимъ лицемъ, покрѣпленіи на душѣ.

По мысли запавшихъ ухвалѣ и повѣрѣныхъ мандатѣвъ вызываємъ днесъ въ Ювѣдѣйномъ роцѣ Уніи Берестейской, одержавши благословеніе Св. Отца, вызываємъ зъ глубины душъ на друге Вѣче католицке до Львова.

И днесъ потребности суть великіи, цѣрѣвъ бѣльшіи! Учуватиє дає дѣтливо переислѣне сусѣльне а „гноблѣтъ внутрѣшній хоробѣ“. Выкрывлюють ся и мѣшаютъ поняти. Завѣвъ намъ чужій и ворожій падає на нѣву матерну, а обаламучей або пероворотній люди не шадѣтъ заходѣвъ, щобъ але зерно выдало оловѣ. Намножило ся зависти и спорѣвъ, незадоволенія и неспокою, болѣу и смутку. Але не налѣжитъ и не вѣдѣно припрѣмъ улягати вражѣнямъ и чорнымъ вѣдѣдѣвати ся мислѣмъ. Зъ теперѣшности неразъ темномъ и мутномъ, але такожъ повномъ чєстнѣмъ стремлѣнь, проявитъ ся погѣдѣвшиа и спокѣйніиша будущність. Намъ самимъ зъ трудомъ у вѣдѣбувати! Потрѣба вооружити ся въ мудрѣсть и любовѣ, гѣдѣбѣсть и повагу, єверію и вытравлѣбѣсть, потреба намъ католикамъ зъ дѣдѣвъ и правдѣвъ зновъ почувти ся собою, всѣльномъ нарядѣти ся и порозумѣтисъ.

Слѣдѣтъ отже вѣсь, безъ огляду на рѣдѣнцѣ народности и обрядѣвъ, заводѣвъ и ставѣвъ, безъ огляду на політичній оторонництва и поглядѣ, — слѣдѣтъ, щобъ въ почутіи всѣльныхъ журѣвъ и потребѣ щиро высказати сущій недостатокъ въ положеніи цѣлѣмъ сусѣльности. Соціально економичній справы довжній творити важну и значную часть нашихъ нарядѣ и дѣлавъ, щобъ усунути, що несправедливѣе, и зарадити бѣдѣ, якъ признає наука христіаньска.

Католики! Поляки и Русины! Слѣдѣтъ, щобъ сѣльномъ радѣти, бо се сѣльна справа. Рѣдѣна в сусѣльности, житѣ праватѣе и публичнѣ, дѣмъ и школа, промыслѣ и рѣдѣ, наука и литература, вѣсь проавы житѣя, вѣсь недостатки и потребности нехай будутъ предметомъ вычерпуючѣмъ и пожиточнымъ обрядѣ, арѣльныхъ и обѣдѣныхъ, далѣныхъ вѣдѣ оторончѣмъ пристрастей. А де не буде одномыслѣности мѣтѣвъ, нехай буде одномыслѣность волѣ, сен добронъ волѣ, котра дає миръ и потѣшеніе.

Католики! Поляки и Русины! Запрашаемъ горячо вѣсьхъ людей добронъ волѣ, а тою добромъ волею, любовію христіанскою, почутіемъ горожаньскимъ, широкимъ сердцемъ, бажаніємъ вѣсьхъ зѣдѣннѣи и огорнути! Запрашаемъ вѣсьхъ до сего старѣго мѣста, котораго мнѣнѣшѣсть до исторіи двѣхъ народѣвъ належитъ. И ту давній дѣвъ и традицій живо до сердця нашихъ проявляють. Ту въ тѣмъ роцѣ маємъ святити 300-лѣтній роковинъ великого историчнаго факту Уніи, памятного по вѣсь вѣнь и

исторіи цѣлѣмъ Церкви, въ исторіи Руси и Польщи.

Предки нашѣ боронили креста передъ полумѣсяцемъ, сѣладали жертвы крови, котрою зрошена земля намъ вѣсьхъ дорога и вѣспѣльна. Намимъ обовязкомъ давати свѣдѣдѣтъ правдѣ!

Запрашаемъ сердечно и горячо. Станѣмъ разомъ и численно на друге вѣче католицке, котре вѣдѣбуде ся во Львовѣ въ дѣвахъ вѣдѣ 7 до 9 Лѣпца с. р.

У Львовѣ дня 20. Мая 1896.

Мѣжъ подписами членѣвъ комітету находимо отенѣ Русинѣвъ: о. д-ръ І. Боргошевскій, проф. унѣвъ, Ал. Бараньскій, о. митратъ Андр. Вѣдѣцкій, архипресвитеръ, Едвардъ Харкевичъ, директоръ рускои гимназіи у Львовѣ, о. Констант. Чеховичъ, архипресвитеръ, о. митратъ Вас. Фаціевъ, архипресвитеръ, д-ръ Стеф. Федакъ, адвокатъ, о. Евг. Гузаръ, катѣхѣтъ, о. Мих. Яцковскій, прѣсвитѣръ г. к. семинаріи духовнои, о. Стеф. Юричъ, прѣсвитѣръ г. к. семинаріи духовнои, о. д-ръ Іос. Комарницкій, проф. унѣвъ, о. Тѣтъ Ковальскій, парохъ Спасова, Іан. Левандій, инспекторъ краевый, о. д-ръ Іос. Левандій, катѣхѣтъ, о. Онуфрій Лѣсѣцкій, катѣхѣтъ, Богданъ Маринячъ, проф. політехніки, Іванъ Матѣвъ, директоръ семѣвъ, учѣтъ въ Сокалі, о. Мих. Мрацъ, вѣдѣректоръ г. к. семѣвъ, дух., о. Василій Навроцкій, инспекторъ окружній въ Долинѣ, о. Теодоръ Пюрко, криштанячѣтъ, о. Клим. Сарвандій, проф. унѣвъ, д-ръ Петро Стебельскій, проф. унѣвъ, о. Алексій Тороньскій, членъ краевонъ рады школьной, о. митратъ Левъ Турковичъ, прѣсвитѣръ, Анатолій Вахнянѣвъ, о. Адольфъ Василевскій, парохъ при церквѣ св. Параскевіи у Львовѣ.

НОВИНКИ.

— П. Іванъ Бѣлей, редакторъ нашомъ газетѣ, выхавъ на довѣйшѣ часть до Карлсбаду, а провѣдѣ редакцій и одѣдѣальности перенѣвъ п. Михайло Струсевъ.

— О. Василь Небелѣвѣцъ, посолъ соймѣвъ, проситъ насъ помѣстити отсю оповѣсть: „На четверть дѣвъ 25 н. ст. червня с. р. прошу моныхъ выборѣвъ до Долинѣ на мое справозданѣ посолѣе.“

— Філія „Провѣтъ“ въ Тернополѣ оповѣщує: Отсамъ запрошує ся Ва. Членѣвъ на вѣдѣчѣ, котрый вѣдѣбуде ся дня 21 н. ст. червня въ сали „Рускои Бесѣды“ о годѣвъ 4-тѣй по полудни. Читатѣ буде о. Антоній Глодѣнскій, учитель господарства при семинаріи учительской въ Тернополѣ, о предметѣ зъ господарства. Оповѣщуєчѣ повѣсѣтъ вѣдѣчѣ въ прошеніи о можило численну участь, заявляю заравомъ, що выдѣлъ філіи ухвалѣвъ на вѣдѣданѣ дня 11 мая давати періодично вѣдѣчѣ три недѣль, зъ котрыхъ оголошеній вѣдѣчѣть єсть першій зъ ряду. Вѣдѣчѣтъ сей побѣла ухвалѣвъ мавъ вѣдѣбути ся заравъ першомъ недѣль по Свѣстѣмъ, однакъ его оголошенѣ стрѣтили явѣсь трудностями. Запрошеніємъ тымъ уоуваю тѣ причинѣи и прошу ще разъ о явѣ найчисленнѣйшу участь, додаючи, що окремѣй запрошеніи не выдѣтъ и дѣлатого, кому дорога тымъ запрошеніи була бы неприступна, то прошу тымъ Членѣвъ, що запрошены тѣ вѣдѣчѣтѣ, щобъ удѣляли ихъ интересамъ и да сѣзавѣ заохотили. — *Евстахій Цурковскій*, голова філіи „Провѣтъ“ въ Тернополѣ.

— Намѣстникъ кн. Сангушы, ахтѣрувавши старѣства въ Бродѣхъ и Тернополѣ, повернувъ въ понедѣлокъ вечеромъ до Львова.

— Директоръ почтъ и телеграфѣвъ п. Іан. Алоісій Сеферовичъ выхавъ въ справѣхъ службовыхъ до Вѣдѣвъ, а управу деревцѣмъ обѣвъ старшій совѣтникъ п. Емѣлій Габерѣ.

— Вѣсти зъ Руси американьской (посла „Свободѣ“): Головна III-та конвенція „Союза“ вѣдѣбула ся 2 червня с. р. въ Мт. Кармѣтъ. Така сама конвенція „Соединенія“ вѣдѣбула ся 24 мая. — Мѣжъ поддѣновыми гражданами а священниками повстають споры, котрі вызываю вѣдѣчѣтъ ся ажъ передъ судомъ. И такъ зъ спорѣ о Грушиа зъ громадою въ Джерсі Сіті була назначена на дѣвъ 25 мая розправа, на котрій мало рѣшити ся, чи о Грушиа має лѣкѣ права до церкви. Дѣвъ 26 мая была розправа въ Wilkes Barre мѣжъ уніатскою громадою а православнымъ протопрѣвѣтъ Товтомъ. „Радѣи ся — привѣчає „Свобода“ — Руси америкѣнска и наши рѣку радѣи ся!“ — Въ справѣ ухвалѣвъ конгрессу вашингтоньского читѣмъ въ „Свободѣ“: По дводневныхъ нарадахъ принявъ конгрессъ 195 голосами противъ 26 резолюцію, що до еміграцій поставлену черѣвъ Bertholda, зъ поправкою Corlissa. Право тоѣ тако теперъ: 1) Нѣякого мужичу, въ вѣдѣ въ 16 до 60 лѣтъ, не вѣдѣчѣтъ до Америки, коли въ жидѣмъ азычѣ не умѣе аѣ чѣтати, аѣ писати. Зъ-подѣ того права вынѣтъ суть лишѣнь родѣтъ, котрыхъ дѣтъ замѣщѣвъ въ Сполученныхъ Державѣхъ. То була революція Bertholda. 2) Нѣякій робѣтникъ не буде приняты до Сполуч. Державъ Америки, котрый тутъ до року приходѣтъ аа работѣю, а потѣмъ вертає до краю и не має наѣтѣру приѣнѣти обывательство Сп. Державъ. То єсть поправка Corlissa. Тымъ правомъ заборонѣвъ ся нашимъ людямъ вертѣти до Америки, котрі по два, три, чѣтари, або и бѣльше разѣвъ безъ потребности вертѣють до краю, замагають компаніи такъ вѣдѣвѣчѣтъ аѣ въ корабельнѣй та черѣвъ тоѣ правдѣтъ, можѣ сказати, розбѣщаєчу господарю въ Спол. Державѣхъ. Право тоѣ єсть дуже добре. 3) Каждый робѣтникъ, котрый тутъ приходѣтъ аа работѣю за контрактѣмъ до яковѣ работѣ, заплата въ кары 1000 долларѣвъ и мусѣтъ вѣдѣсѣдѣтъ одѣвъ рѣкъ вѣдѣчѣтъ. 4) Обывѣльцѣ Спол. Державъ, коли бы замѣщѣвъ въ нѣмѣмъ краю и принявъ тамѣмъне обывательство, не має вѣже права вертѣти назадъ до Сполуч. Державъ. Могутъ быти приняты до работѣ лишѣнь въ портовѣхъ мѣстахъ. 5) Каждый емігрантъ, высѣдѣючи на

землю Сполуч. Державъ, мусѣтъ заплатити побѣвъ доллѣвъ поголовного. — Уважайте жѣ теперъ Русины — пише „Свобода“ — аѣзѣ мѣсто примѣнѣти ся до того права, а особливо тѣ, котрі выѣдѣжѣють соѣвъ на спаѣрѣ до старѣго краю, та єще важѣтъ: Отѣу то менѣ до Америки поѣхѣтъ? то такъ аѣзѣ коѣвъ въ овѣсъ“. — Нашѣ Русины набѣрають не лишѣ оладѣвъ въ Америцѣ, але и такожѣ заѣбрають ся до дѣла, аѣзѣ кажутъ, по америкѣнски. Бо єсь аѣку оповѣстку помѣстѣла „Свобода“: Нашѣ Русины въ Юнкѣрѣхъ научили ся дуже добре вѣдѣти на бѣцѣнѣхъ (по амер.: бѣдѣцѣнѣхъ); свѣнѣхъ бѣдѣцѣнѣхъ однакѣ не мають, бо то троха аа дорога рѣвъ до нашего чѣловѣка. Щобѣ однакѣ штуку вѣдѣи на вѣдѣвѣмъ вѣнѣ далѣше управлѣти, то выпѣсѣчили соѣвъ бѣдѣцѣнѣхъ зъ рускои штѣру, платѣчи по 25 цѣн. за годѣву. А бѣдѣцѣнѣхъ бувъ добрый, бо коштувавъ 150 долларѣвъ, тожѣ и купѣцѣ, вѣдѣвѣтъ безъ грошей, знаѣмѣтъ ся на него. Купѣцѣ той Михайлѣ Русинѣ родѣмъ зъ Липѣн, пов. горѣлицкого, аѣзѣ сѣвъ на того коѣвъ, аѣзѣ дѣмѣхѣтъ въ свѣтъ, та и до дѣсѣе є нѣмѣ жѣдѣновъ чѣтки неѣмѣ. Пропаѣвъ Мих. Русинѣ, проваѣвъ бѣдѣцѣнѣхъ и грошѣвъ пропѣли. Коѣ бы хѣ зъ нашихъ краевѣхъ зѣдѣваѣтъ шляхѣтного Русинѣ на аѣмѣтъ плѣнѣтъ, буде такъ добрый дѣтъ знѣти о тѣмъ на адресу: „Рускій штѣръ“ 42 Washington str. Yonkers, N. Y. Шуѣвъ вѣтру въ поля.

— Вовки. Зъ старомѣского повѣту пишуть намъ: Въ Вѣстрѣмъ зѣгнаѣли сего року саламъ три гѣзды: Василь Паховичъ, Іванъ Андрусѣвъ и Іванъ Сенчинѣвъ. На саламѣ были вѣдѣвъ майжѣ зъ цѣлого села: 80 дѣвѣвъ и 120 штукъ яловѣны. Котѣру поставѣли спорѣй кусѣвъ дороги вѣдѣвъ села на поля. Въ ноя зъ 13 на 14 н. ст. червня ночували при котѣрѣ Василь Паховичъ и Михайло Андрусѣвъ сѣмѣ Івана. Що лишѣ выдѣли вѣдѣвъ и заѣбрали молоку доѣмѣвъ, аѣзѣ приѣшли три вовки, подѣсѣули доѣмѣвъ лѣту въ одѣй лѣвъ, а перѣдѣжѣи вѣдѣвъ зѣвѣвши єа въ купу, вѣдѣрили по другѣмъ бѣдѣвъ въ озорѣжу, розломѣли три прѣсѣмѣ (прѣсѣмѣ се два колы вѣдѣтъ въ землю зъ надѣору и середѣны для подѣержѣния лѣвъ; на колы зъ верѣхъ назѣдѣдѣтъ витѣу) и заѣдали дѣвъ лѣвъ на землю. Тымъ отворѣмъ перѣлохѣи вѣдѣвъ выѣдѣли зъ котѣры на поле, ну и вовки опѣнѣли ся мѣжъ нѣмѣ. Василь Паховичъ выѣшѣвъ зъ будѣ, зайшовъ до котѣры, засѣнѣстѣвъ и дѣмѣвъ верѣдула ся обѣступѣвши и слѣсѣнувши єа такъ, щѣ не мѣгъ рушѣти ся. Михайло Андрусѣвъ побѣгъ мѣжъ кѣжѣ, щобѣ повѣдомѣти людѣй о нещастіи. Яловѣну гонѣли вовка цѣлу нѣчь. Ше въ вѣдѣлю рано и до полудѣа ходѣла Быстрѣна по поляхъ, корѣчѣвъ и лѣсѣхъ та глядали овецъ. Мѣнаѣцѣй пастухѣ бѣчили равно на своихъ поляхъ дѣвъ вѣдѣвъ убитѣ, а дѣвъ жиѣвъ, аѣзѣ ходѣли по горѣ Жуковѣ. Рано гнали пастухѣ зъ Быстрѣного худѣбу въ поле; на двѣхъ навѣвъ вовкѣ 20 овецъ, утѣвали до котѣры. Вечеромъ вѣже знали, аѣа є шѣда. Чѣтари штуки заѣли вовки, чѣторѣхъ не моѣли вѣдѣнѣти, а 12 а поѣнѣлѣчѣныхъ, декотрымъ повѣрѣзѣвали стѣгна, порѣзѣвали горѣнѣна. Сего року на поля навѣвъ бувъ вовкѣ вѣдѣвъ и хотѣвъ заѣрати зъ собою, однакѣ пастухѣ не давъ; вовкѣ тягѣнуѣтъ до соѣвъ, а пастухѣ дѣ соѣвъ, таѣ остѣтѣномъ побѣчѣвъ вѣвѣчає, що не порѣдѣтъ зъ угурѣмъ, заѣравъ ноги на плѣчѣ и пошѣвъ далѣше долѣ глядати. — Таковъ привѣчѣи вѣдѣвъ давѣна не було у нашихъ горѣхъ, аѣзѣ сего року; таѣвъ напаѣды на котѣру перѣйшли вѣже въ перѣвѣмъ на вечерѣнѣхъ при жуѣдѣ. Правда двѣхъ вовѣвъ чѣсто людѣ бѣчили, дѣсѣ колы въ ямѣ пропаѣвъ пѣсъ зъ обѣры, лучѣло ся, що въ осѣни хотѣли аѣе паѣа зъ поля, але таково роѣбоѣ не робѣли. Ва сего року пробували дѣстѣти ся до котѣры и въ Мѣванѣ. Передъ трѣма недѣлами найшли лѣвъ на Маѣурѣ вовѣе гѣвъ, було тамъ 6 малыхъ вѣвѣчѣвъ, 5 заѣбрали, а одно утѣло. Лѣвъ заѣлои вовкѣвъ до п. Вахѣла, управѣтѣла добѣвъ в парового тарѣау братѣвъ Айслѣрѣвъ въ Лѣпу. П. Вахѣлѣ побѣславъ двѣхъ вовѣвъ до Вѣдѣна Айслѣрамѣ, одного до Краѣова, а двѣхъ годѣвъ доѣмѣ. Дѣвъ нѣмъ по 2 лѣгѣвъ молоѣа дѣвно, купѣвъ мясо, бѣе юропы. Сѣдѣтъ въ вѣдѣчѣ, а такѣ то нещѣтѣ, зѣго небуѣтъ гарѣчѣ. Людѣ повѣдѣють, що старѣи тоѣу такѣу паѣбѣтъ кѣлѣтъ, бо розѣвѣли ся въ свою вѣдѣву. Зновъ жѣ п. управѣтѣль повѣдѣвъ, що тоѣу не робѣтъ обѣзѣвъ на нѣхъ, бо се єго найлѣпшій лѣвъ. Та се маѣбѣтъ жартѣ, бо то не дуже легко убитѣ вовка, а до лѣвъ все поѣдѣ чѣи въ дѣвъ, чѣи въ нѣчи, хѣ до сего маѣе охѣту. Се въ цѣлѣй Галичѣи вѣдѣсна тайна, що сѣлянѣвъ не чисѣтъ до грѣхѣвъ сего нѣтъ заѣдѣ въ лѣвъ безъ дозѣволу „паѣа“ и набѣре фѣру дѣвъ. Повѣдѣють, що въ Острѣмъ, горѣ мѣжѣ Лѣпѣмъ, Михѣвѣмъ а Люговѣнѣмъ, є другѣ вовѣе гѣваѣдо. — М. 3-кѣй.

Посерѣтій — 5 — оповѣстѣи.

О. Іванъ Івасечко, парохъ въ Вѣрѣвѣхъ, наравѣнского деканѣтъ, упоковѣвъ ся 12 н. ст. червня въ 64 роцѣ житѣа и 36 священства. В. а. п.

Телеграммы „Дѣла“

Вѣдѣнь 17. червня. Рѣдѣвъ ся картѣль наѣтовѣй; черѣвъ те цѣна наѣтъ расѣновѣнои сѣла на сотѣнарѣ о 1 ар. 25 кр., а зѣдѣомъ єпаѣе ще бѣльше.

Граѣѣвъ 17. червня. Прибуѣвъ тутъ прѣаѣдѣнтъ міністрѣвъ г. Бадѣнѣ. Вѣчера принявъ вѣстѣуникѣвъ вѣдѣтъ и урѣдѣвъ. Въ примѣвъ до урѣдѣнѣвъ намѣстѣнѣцѣвъ высѣказѣвъ надѣю, що въ осѣни буде полагѣдена справа полѣпѣшенѣа платѣвъ урѣдѣнѣвъ.

Римъ 17. червня. Кажѣтъ, що Менѣлѣкъ за причѣною папы выдѣстъ италийскихъ полѣнѣвъ, лише за єѣцѣрѣвъ жаѣає оуѣу.

Выходитъ у Львовъ що дня (крѣмъ недѣль и рускихъ святъ) о 5-ти годинахъ по полудни. Литературный додатокъ „Библиотека найважнѣйшихъ повѣстей“ выходитъ во второкъ, и во второкъ и пятницю на перемѣну раюмъ въ „Дѣло“.

Передплата и писераты принимаются: у Львовѣ Администратія „Дѣло“ ул. Баторія 24, Центральное бюро ogłoszeń ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Кароля Людвика 9, и А. Озвешевского ул. Вильгельмского 2; — въ Ярославѣ Л. Кражановскій; — у Вѣднѣ: M. Dukes, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Seilerstraße; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasensteine & Vogler I. Wallfischgasse 10; въ Франкфуртѣ и Гамбургѣ: M. Haasensteine & Vogler.

Передплата на „Дѣло“ и вѣсѣтность на писераты платитъ у Львовѣ.

ДѢЛО

Передплата на „ДѢЛО“ въ литер. додаткомъ въ Австрію: на границѣ: на цѣлый рокъ . . . 18 ар. на цѣлый рокъ . . . 24 ар. на полъ року . . . 9 ар. на полъ року . . . 12 ар. на четверть року 4 ар. 50 кр. на четверть року . . . 6 ар.

у Львовѣ: на цѣлый рокъ . . . 16 ар. на полъ року . . . 3 ар. на четверть року . . . 4 ар. на мѣсяць . . . 1 ар. 35 кр.

Редакція, Администратія и Экспедиція подъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи зачитываютъ ся лише на попереднє застереженіе. — Редакція неопечатанъ вѣдѣй портъ. Подорожне число коштує 8 кр. а. в. Оголошенія выскы принимаются ся по цѣнѣ 10 кр. вѣдѣ однимъ стрѣчѣмъ писератомъ або емъ мѣсяць а въ рубрицѣ „Набѣскане“ по 25 кр. а. в. Подѣлки и инши доносены приватнѣмъ числитъ ся по 15 кр. вѣдѣ стрѣчѣмъ.

Сесія рады державной.

II.

Министерство и сторонничество въ парламентѣ.

Шестъ мѣсяцевъ радилъ палата послѣвъ за теперѣшного министерства, и радилъ взыгаль зъ министерствомъ въ згодѣ, бо за цѣлый той часъ не пришло до дѣйствно поважнѣй борбы межъ обома сторонами, якъ бывало н. пр. за Тафого або за министерства коалиційного. Однакжъ тотъ згодъ не походила зъ згодности принципѣвъ, о котрыхъ властиво, у обохъ сторѣвъ, годѣ навѣтъ говорити. Гр. Бадені не показавъ ся мужемъ, котрый бы навѣтъ и силу усунути давній ладъ чи велѣдъ австрійскій, а що найбільше показавъ ся рутинизмомъ та спритнымъ урядникомъ и досыть хитрымъ дипломатомъ. Справы, котры конечно выматили залагодженіа, потрапивъ въ парламентъ переперти, але не піднімавъ ся такихъ справъ, котры, хочъ-бы були потрібны, але роблять болѣй трудности або клопоты. Вѣтъ и не старавъ ся утворити въ парламентѣ якусь постійну болѣйшость, злучену зъ нимъ одними засадами и одними цѣлями, котра бы за-дѣла того и постійно его підпирала. Вѣтъ готовъ шукати підпоры зарѣвно у прямо супротивныхъ сторонницѣвъ, и еднавъ для себе такъ добре молодѣ-Чехѣвъ якъ и либеральныхъ Нѣмцѣвъ, хотя ему н. пр. молодѣ-Чехскій демократизмъ есть певне дуже противный. Однакжъ того роду тактика довго удавати ся не може, и вкѣнци прийдѣ таки рѣшити ся на одну або на другу сторону. Нѣмцѣвъ о его зѣлѣзній рудѣ розвѣзавъ ся значно по результатѣ его борбы зъ Люегеромъ и по декотрыхъ хотя дробнѣйшихъ неудачахъ въ парламентѣ. Вѣтъ взыгаль уступае тамъ, де видѣтъ противъ себе енергію и силу, — якъ, мимоходомъ сказавши, ще яко намѣстникъ Галичины уступивъ передъ польскою шляхтою и якъ на певно змякъ бы такожъ значно супротивъ Русинѣвъ, коли-бъ они разъ, н. пр. при будучихъ выборахъ до рады державной, здобули ся на силу и потрапили поставити на своѣмъ.

Межъ его товаришами министрами займають значнѣйше мѣсце Гавчѣ, Билинскій и Глайсплахъ. О першѣмъ зъ нихъ, котрый оденъ, окрѣмъ чистого войска Вельзергаймба, бувъ вже и давнѣйше министромъ говорить, що вѣтъ мавъ бы охоту збѣгати колись президентомъ министерства. Деякими досѣдѣми поученый, вѣтъ вже за Тафого ставъ ся до

смы гнучкимъ, а теперъ гнучкѣсть и гладкѣсть его ще възмогли ся; вѣтъ готовъ послѣ оставивъ договджувати каждому сторонницѣву. Билинскій, яко министръ скарбу зъ вѣ-части такожъ яко „шпехминистеръ“, есть дуже важнымъ помощникомъ Баденюму, якъ колись бувъ Дунаевскій Тафому; вѣтъ супротивъ своихъ попередниковъ водзнае ся певною щедростію и готовостію до всякихъ выдаткѣвъ (наименше на потребы хлопа), та зъ того взгляду пригадує по трохи Кальонна, французского министра скарбу за Людвига XVI. Гр. Глайсплахъ есть чоловікомъ доброй волѣ и має бути щирымъ приятелемъ справедливости а при томъ чоловікомъ зъ либеральными поглядами, але доси ще не показавъ богато реформаторского духа, якого по нѣмъ де-хто надѣвѣвъ ся. Вирѣшѣ министры не звызанъ однакими пересѣдченіями и не вѣтъ въ равнѣй мѣрѣ улагають воли своего президента.

На всякій способъ министерство симпатизує вѣдѣ парламенту, въ котромъ пагує повзый розстрѣй. Вывадѣ кожда партія уважає за гавбу, коли емъ хто назве партію правительственной, але помимо того майже кожда фактично выслуговала ся правительству. Выпнѣвъ Гр. Баденю показавъ ся де-структивнымъ для поодинокихъ партій, и черезъ него именнѣ наступило розпаденіе або бо-дѣвъ болѣе чи менше роздѣленіе въ клубѣ консервативномъ, въ нѣмецкой лѣвнцѣ а навѣтъ по-трохи въ клубѣ молодѣ-Чехѣмъ.

Клубъ консервативный захитавъ ся першій по настаніи министерства Баденюго, и выступленіемъ зъ него чисто клерикальной фракціи зменшивъ ся зъ 56 членѣвъ на 40. Проводиръ его Гр. Гогенвартъ склѣчивъ вже свою политичну ролѣ; послѣ всякой имовѣрности вѣдѣ до нового парламенту не вступити, и клубъ его, удержуваный доси только его повагою, розпаде ся цѣлкомъ на свои рѣзнодорожнѣй элементы. Межъ чешскими феодалами, котры творять теперъ головну часть складову того клубу, вызначає ся особливо молодой князь Фридрихъ Шварценбергъ. Межъ иншими элементами клубу, удержуваными клерикалами нѣмецкими, Словѣнцами и Румунами, нема вызначнѣйшихъ личностей. — Проводирями горячѣйшихъ клерикаловъ, що выступили зъ клубу Гогенварта и утворили „католицку партію людову“, суть бар. Ділави, бар. Морзей и д-ръ Ебенгохъ; они болѣе акценту-ють католицизмъ и потребы люду, але сесіи потребы стараются ся лучити зъ интересами болѣйшихъ послѣлости.

Нѣмецка лѣвница позрѣно держитъ ся же

купы, помимо выступленія зъ нею одного зъ емъ матадорѣвъ, д-ра Зіса, и одного зъ сподручнѣвъ зъ людомъ, Врабца; але она есть вже только великою руиною. Вывадѣ має она межъ собою ще досыть способныхъ та вызначныхъ людей, особливо фавовыхъ талантовъ, якъ Бернрайета, Бера, Менгера, Русса и иншихъ, але по утратѣ Пленера не має анѣ одного чоловіка зъ загально признаннымъ авторитетомъ и анѣ одного властивого политика, окрѣмъ хибѣ Хлюецекого. Нема надѣвъ, чтобы она въ новѣмъ парламентѣ появила ся въ дотепернѣмъ своемъ станѣ: не только что-до числа она по новѣмъ выборахъ выйдѣ слабѣею, але ледѣе чтобы дотепернѣй емъ складовѣ части, послѣ зъ болѣею послѣлости и послѣ зъ коморѣ торговельныхъ, мѣсть та сельскихъ громадъ, ливились и даыне разомъ въ одномъ клубѣ.

Польске „коло“ въ остатнѣмъ часѣ стратило такожъ богато зъ своего престижу. И оно не має межъ собою такой поваги, якоку былъ н. пр. Грохольскій, анѣ чоловіка такъ популярного, якъ Смолька, анѣ такого бѣднѣйши, якъ Гавзнеръ. Зъ проводирства Залеского загаль незадоволеный. Яворскій и Мадейскій ролѣ свою вже водиграли; зъ-помѣжи иншихъ пне ся теперъ особливо Давидъ Абрагамовичъ, а зъ другой стороны молодой карьеровичъ Гр. Пиніньскій, декотры краковѣане и т. зѣ. демократы. Шкода такой силы, якъ Щепановскій, котрый марує ся надмѣрною податливостію. Яко бѣднѣйшкѣ клубу выступавъ Гр. Дѣлаушнѣйскій, доки не пошпотнувъ ся въ полемизѣ зъ Леваковскимъ, котрого выступленіе задало болѣею ударъ клубѣмъ.

Молодо Чехи остались въ оппозиціи, але не только тоны ихъ промовѣ ставъ лагоднѣйшій, они въ декотрыхъ справахъ станули навѣтъ по сторонѣ правительства, зъ чого радикальнѣйшій мѣжъ ними не были задоволенѣ. Властивого проводира они не мають. Найболѣе вызначнѣй мѣжъ ними суть Райцѣ, водѣтакъ Крамаржѣ, а що-до краснорѣчивости Герольдѣ, першій бѣднѣйшкѣ зъ цѣлой палаты.

Антисемиты, котры перазъ ишли разомъ зъ молодѣ-Чехами, теперъ по двохъ досыть провокующихъ бѣдѣвахъ Люегера зъ молодѣ-Чехами збѣрвали а лучать ся тѣснѣйше зъ нѣмецкими националами, котрыхъ проводиремъ есть д-ръ Штайнвендеръ. Въ новѣмъ парламентѣ оба тѣ сторонницѣва, здає ся, ще болѣе зблизжѣть ся до себе такъ, якъ злучили ся въ радѣ мѣской въ Вѣднѣ. Нѣмецкѣй націоналы прибирають теперъ назву „нѣмецка партія людова“ и уложили вже програму, зъ ко-

трою хотѣть спѣльно зъ антисемитами ставати до новыхъ выборовъ. Нема сумнѣвъ, що одинъ и другій здобудутъ для себе значне число новыхъ мандатѣвъ, будь въ пятѣй куріи будь вѣдѣ нѣмецкой лѣвнцѣ.

Чи зъ новѣмъ парламентомъ Гр. Баденюму буде такъ легко йти якъ зъ теперѣшнымъ? Вѣтъ самъ о томъ сумнѣває ся, и для того хоче зъ теперѣшнымъ парламентомъ тягнути якъ найдовше, чтобы забезпечити собѣ бюджетъ и инши пылѣйшій та важнѣйшій справы.

Снѣльнѣй делегати.

Во второкъ водбуло ся пленарне засѣданіе австрійской делегатиі, на котромъ взято пѣдѣ наряду бюджетъ министерства справъ заграничныхъ. Промавляя въ генеральнѣй дискусіи Крамаржѣ, Шварцъ и Гесманъ contra, а Гр. Вурмбрандъ, Барайтеръ, Залескій и Барвнѣйскій pro.

Дел. Крамаржѣ топъ гадѣвъ, що тридержавный союзъ повиненъ змѣняти свою политику, бо европейскому мирови грозить вже же Туреччина, а Хины и Японія. Австро Угорщина не бере на часѣе участія въ той свѣтовѣй политикѣ, тожъ емъ мѣся якъ консервативной державы повинна бути миролюбна. До сего треба внутрѣшнѣй еднѣности и спокою, а передѣвѣмъ національного мира въ Чехіи. — Въ тѣмъ самѣмъ дусѣ промавлявъ такожъ дел. Шварцѣ.

Дел. Гесманъ обѣдѣвъ, що делегатиі не мають нѣякого впливу на заграничну политику, бо суть лише выгодаю машиною до голосованія. Жалувати треба надѣе заостреніемъ вѣдѣности до державъ балканскихъ въ наслѣдокъ шовинизму Угорщины, бо се найбільше дає ся водчуту австрійскому экспортовѣ.

Дел. Гр. Вурмбрандъ заявивъ, що политика вѣдѣвна Австро-Угорщины водповѣдає поглядамъ населенія нѣмецкого, польского и угорского.

Дел. Барайтеръ выгнѣвъ бракъ контролѣ надѣ администратією окупованныхъ краѣвъ. Заявлявъ симпатиі для тридержавного союза, поручаючи, чтобы союзъ старавъ ся въ важныхъ вѣсѣтихъ о повнѣ порозумѣннѣ зъ Нѣмеччиною, та полемизувавъ зъ русифильскою политикою молодѣ-Чехѣвъ.

Дел. Залескій заявлявъ, що наирямъ нашѣй политикѣ заграничною лашувѣ ся той самъ що и давнѣйше, лѣшь рухи союза три-

Выстрѣль Корсиканця

(Оповіданіе Жана Екара.)

Приѣхавши на островъ Корсику въ груднѣ 187... а бувъ гостемъ моего товарища Ж. Т., учителя при одѣвѣмъ лѣдѣю на константѣ (у Франціи), або радше сказати, бувъ гостемъ его родины, котрой вѣтъ мене поручувѣ въ лѣтъ и де мене привѣла мѣвъ рѣдного сына.

— Вы тутъ у себе дома — с-казавъ мѣвъ его отецъ на повѣтаніе въ своѣмъ домѣ.

Тѣ слова не были простою чужеземію Я бувъ справдѣ дома. Першій разъ въ житіи я бачивъ справдѣшну стародавну гостинѣветъ. У моего господарѣ была чѣсденна родина, были тутъ: баба, отецъ и мати, азмужна довѣка и сынъ зъ своимъ первороднымъ, та три сына, зъ выстрѣль наймолодѣмъ Жакъ-Полѣмъ ишло на шѣснацѣтый рокъ. Я чувъ себе въ домѣ патриархѣ.

Вѣдѣ самого привѣду я замѣтивъ передѣвѣмъ могучѣсть власти вѣдѣца. Досыть было одного слова, руху або погляду головы родины, а вѣ слухали, мовчѣи и скоро. Навѣтъ собака, величезный грѣфонъ, що повѣтѣвъ мене дуже злобно, занавъ слухата найменшого знаву. Коли я приѣхавъ, вѣтъ кинувъ ся на мене, страшно гавкаючи. Старый господаръ поднявъ палецъ, а грѣфонъ сейчасъ забравъ ся и положивъ ся, обернувшись до мене грѣтомъ, безъ найменшѣй злобы а навѣтъ безъ признаковъ цѣдавости.

Будучи любовникомъ пользованія и спе-циально собакамъ, я ве мѣвъ натѣшнѣти ся тымъ

грѣфоновѣмъ, чорнымъ мѣвъ галка и вѣлыми крѣпкимъ. Вирѣшѣвъ для мене грѣфоны вартѣйшій якъ вѣтъ прозѣ собѣвъ. Вѣдѣважнѣй у водѣ, и авають навѣтъ чурати. Чи на рѣвѣмъ, чи въ горахъ, вѣма такой аруги або гуцазныи, куды бы грѣфонъ не дѣставъ ся. Мозокъ у него знаменито розвѣтнѣй, дѣяній наклѣбъ до независимости дуже добре лунитъ ся зъ независимѣю вѣрвѣстію, а водѣва безъ порѣванія.

Рѣзультѣе ся, що я везавишѣвъ похвалити передъ мѣвъ господарѣмъ грѣфоновѣмъ взыгаль, а нѣтъ грѣфона специально. Я и варазъ побачивъ, що на перше знакомство я выбравъ добрый сюжетъ рѣмѣмовъ: цѣлой родѣвъ, вѣдѣ старѣго до малѣго, подѣбавъ ся мон слова.

— Огѣя собака — сказавъ мѣвъ отецъ — то само что чоловікъ, она зачѣвѣла ся до родѣны. Динарѣ кажутъ, что малѣа — чоловікъ, а не говѣратъ лишь за-дѣла того, чтобы не за-ставилъ емъ робити. А егѣя собака и працює зъ людомъ и бавитъ емъ зъ дѣтми. Може бути, что она лѣвѣа якъ мы вѣтъ. Треба замѣтъ знати, что я емъ выховавъ и неразъ прихѣдѣлось добру науку йѣ дѣта. Але якои дѣтныи не треба учѣвъ? Бѣтъ того и не набѣре ся ро-зуму. Теперъ мой пѣсѣвъ знає, что ему треба знати и обязанности выповнѣвъ до чѣста. Per diu! завѣра самѣй побачитъ. Вы-жѣ мабуть приѣхали тутъ попольовати. Но то погуляйте завѣра зъ мѣвъ наймолодѣмъ сыномъ Жакъ-Полѣмъ. Чуѣмъ, Жакъ-Полѣ?

Жакъ-Полѣ, званый чѣвѣнѣмъ рушнѣвъ, подѣвалъ голову и скакавъ:

— Пойдемо, тату. Поглянемо на двѣй качки.

— Чуѣмъ, Нерѣ (Чорный)? — продовжѣвъ отецъ, звертаючисъ до собѣвъ.

Грѣфонъ вѣставъ, поглянувъ на вѣдѣца, водѣтакъ на сына, понюхавъ колыбу рушнѣвъ, по-мѣтавъ хвѣстомъ, шѣвъ поворачѣвъ и зновѣ про-стагнѣвъ ся передъ компанією, де рушнѣла ся на огни чѣвѣрка баранаы.

Сѣли обѣдѣти. Нерѣ не переставѣвъ глѣдѣти на горѣчѣй полѣтна та лѣшь, коли его зѣвѣвали, подѣхѣвъ до стола, бравъ куснѣвъ, аѣвъ емъ давали, и вергѣвъ на свое мѣсце. При десѣрѣ розговѣла мѣвъ чудный поступокъ Нерѣ, что справдѣ надає ся до биографіи величѣе собѣвъ.

Нерѣ бувъ ще досыть молодой и живѣвъ въ приязни зъ кѣткою. Кѣтка привѣла котѣта. Кѣтѣмъ приказали ихъ позѣбѣти ся и котѣта по-гопили въ мѣри. Роблено се въ присутности Нерѣ. Котѣта лѣгнѣла зъ камѣнями при шпѣи, а кѣтка дуже сумувала. Нерѣ такъ перѣвѣвъ ся емъ смуткомъ, що за тѣ два дѣвъ видѣвъ, аѣвъ она не бѣре ся вѣста, самѣъ такоже майже не бѣвъ нѣчого.

Небавомъ оиѣдела Нерѣ, идучи зъ котрымъ зъ господарѣвъ, переходѣвъ черезъ село, водѣдалене о два кѣлометры вѣдѣ дому, и побачивъ, что хлопѣвъ мѣчѣтъ малѣеюю котѣта. Не надумуючи ся, кинувъ ся мѣжъ говѣцу хлопѣвъ, хопнѣвъ котѣта пыскомъ за шѣбру на шѣи и зъ таковыи татаромъ перѣбѣвъ два кѣлометры до дому, чтобы привѣсти азеумованѣй кѣтѣвъ бѣдного котѣта, котрый, обѣвъ его дужки, мѣвъ бути однимъ зъ емъ дѣтѣй. Кѣтка привѣла найдѣта, стала его кормѣти, повесѣлѣла и поздоровѣла. За се прѣгарѣо

дѣло звѣдѣчала одна поѣтка въ роднѣи Нерѣ стѣхѣми.

— Може не правда, что вѣвъ зрѣвавъ цѣлкомъ якъ чоловікъ? — поспѣтѣвъ мене господарѣ подѣе конецъ своего оповѣданія.

Я высказавъ гадку, что багато людей не поступило бы такъ, и поѣшовъ статѣ мѣрѣючи про заѣвѣрѣнне цѣловѣвъ.

Жѣвъ-Полѣ збудивъ мене досѣтъ. Мы выбрали ся въ дорогу и Нерѣ зъ нами. Було аѣмно, досытъ зѣмно. Пѣвѣнѣчнѣй вѣтеръ бѣвъ аѣмъ въ лѣдѣ, перѣймаючи наскрѣвъ. Мы при-спѣшлили ходу.

За чѣвѣтъ години были мы на ровлогнѣмъ берѣзѣ болѣта. Тамъ ще болѣе давѣвъ себе чувѣ острый вѣтеръ. Вѣда и трава трѣмѣли и можна было думать, что и она зѣбнѣвъ. Я добѣре задулилъ свое пальто зъ грубого сукна. Жѣвъ-Полѣ въ шѣбрѣныхъ штанахъ, въ аксѣмѣтѣй куртѣвъ, въ шапочѣвъ, залѣжевой на ухо, весь часъ шѣвъ на передѣ за проводѣнѣка. Мы ве говорили и двѣхъ слѣвъ.

Жѣвъ-Полѣ престѣнувъ.

— Оѣъ мы и на мѣсѣци — сказавъ. — Нѣнѣ хочу вамъ лишь показѣти, аѣтъ Нѣрѣ правѣе, аѣтъ вѣвъ не бѣвъ ся въ воды, нѣвъ зѣмнѣа, нѣвъ нѣчтого на свѣтѣ. Робѣта буде матѣа доволѣ, але все одно, вы побачите. Сѣдайте тутъ, подѣе се дерево — мѣсѣце добре. А я маю тамъ другѣе и тудѣ поѣду. Сѣдѣтъ тихо. Мы, напѣвно, побачимо качки. Коли они прилѣтѣвши, зачѣнутъ кружѣти, то не стрѣляйте въ лѣту, они сѣу-стѣтъ ся на болѣто. Коли жѣвъ потѣгнѣтъ ся шѣуркомъ, тогдѣ бѣйте.

Я сѣвъ и приѣвѣвъ ся за деревомъ. Жѣвъ-

державного під впливом торбичної ситуації стали більше сильні і енергійні. Поляки вчинили годати ся на напрям австро-угорської політики заграничної і на поведінку в справі виходу. З найбільшою радістю прилучаються до симпатій і признань, які припали на частку г-р. Голуковському за його політику, бо се їх земляк і разом з своїм ім'ям нагадує того, хто положив великий заслуги для добра краю. Поляки уважають обов'язком патріотичним обох половини по наріжні зробити все для скріплення внутрішнього миру.

Дел. Барвінський заявив, що се неоспоримий факт, що тридержавний союз показав ся дуже успішною організацією оборонною в середній Європі, котрій маємо завдячувати удержанню і скріпленню європейського миру. Се мушу — говорить бесідник — піднести як величеське вдоволення, будучи заступником Галичини, котра передовсім потребує спокою для свого культурного розвитку. Відтак висказав ся п. Барвінський з признанням о експозе г-р. Голуковського і підніс сей уступ, в котрому каже, що відносинами нашої монархії до Росії уложив ся дружно. Непохитно придержувався існуючих договорів і оминав все, що могло б бути підозрінням, мов би вимушено ся у внутрішній відносини держав балканських, — надають ся до того, щоб усеунути недоумки до російської політики, тим більше, що володар великого царства і управитель російського міністерства справ заграничних уважають ся прихильниками миру. Нема ніякої причини сумнівати ся о правдивості мовних вигадок теперішнього правительства російського. Свободний розвиток держав балканських без всякого чужостороннього втручання у внутрішній їх відносини мусить кожний щирый прихильник європейського миру повстати радостно.

Однак хто знає бодей як-так внутрішній відносини російській, сей не може заперечати, що в російській суспільності єсть могутий і впливовий елемент, котрий намагається до радикальних змін в ставі поведінки культурних народів і держав та отверто заявляючи своє ворогове против культури т. зв. „гнилого Заходу“, против середньо-європейського союзу мирового і спеціально против нашої монархії. Цей елемент, котрий старається вийти на Росію п'ято панросійської держави одноцільною і dlatego тужать за середньовічними московськими ставом первісними, заходять ся також впливати на публичну думку, на скільки она там може бути заявлена, і на офіційну Росію. Не хочу тут висказувати, якими методами веде ся там русифікаційна система не лише супротив славянських племен: Поляків, Чехів і Русинів, але також супротив Німців, Лівонців, Фінів, Вірмен, Румунів і Грузинів. Рівнож не маю наміру, предлагати делегації цільний ряд фактів, з котрих она могла би побачити, що в наслідок впливу панславистичних елементів руско-українській нації в Росії єсть винятки з під права і повбавлений всякою можливістю культурно-розвивати ся, бо рідна мова тамосиних Русинів, котрі числять майже 18 мільонів, прогнана з шкіл і церков, а російська цензура придушує руску літературу і не уважає можливим. Але позволю собі експонувати сей непереможний факт, що руский перекладач латинських і грецьких класиків, словарь і граматика, чисте науковий розвідник в рускій мові не лиш не печатаються в Росії, але також не сміють бути впускає в Галичину до Росії. Не моя річ, а також тут не місце, висказувати ся про се, в якій сподіююсь російське правительство єсть в ставі оправдати такий зарядження перед Європою при кінці 19-гого віка, таку систему, котрою ціль арсифікувати всі племена і зламаль-гамувати їх в одноцільну державу. Ой внутрішній відносини так пожалована годий, що лишати ся по всі часи гонимим в російській історії. Думаю, що не може бути рівнодушним для австро-угорської монархії і її правительства, як також для свободного розвитку тут замешкальних народностей славянських, коли зб сторони т. зв. славянського комітету благотворительного, его філії в всіляких его агеатів, ширять ся явно пропаганда писемом і словом в користь сепан-славистичної системи між австрійськими Слав'янами, щоб їх приєднати для сепаніляційної ідеї. Отсе рече спинає також свободний і самостійний розвиток руского народу в австро-угорській монархії і шкідливий інтересам державним. Не сягаючи далеко, позволю собі вказати на факт, який личить ся недавно в часі торжеств коронаційних в Москві на бенкеті, на котрому звідний журналіст буквинський і агент (Григорій Купчак) підніс тост на сполучення з Росією Слав'ян, надійшов під австрійським ярмом. Про се донесли всілякі газети. Обов'язком правительства, спинити се рече і закоронити опіцію публичну як також масу народу перед того рода змаганнями обдурювані. А средства, котрі можуть лиш основно усунути, єсть отей: підпирати свободного національного і культурного розвитку всіх в нашій славній монархії замешкальних народностей і заспокоювати їх жадає.

Бесідник покликав ся при тій на здоровий погляд знатного німецько-австрійського політика, котрий цілком справедливо каже, що лиш невірний і необразований народ єсть небезпечним для держави. „Литимь ми — каже вбач — наш полуднево-славянський народности в їх примітивності ставі а они стануть добычю панславизму, жертвою Росії. Славянське племя, котрого житє в без вишого прямова і без власної самостійності а его мова не має літератури, як легко дасть ся від російських висланників алапати вудом на приману єдності расової! Протівно ж дайте славянським племенам могуту самостійність, їх житю національному сильно пульсуючій осередку, а їх мову історію, то они самі будуть боронити свою индивидуальність і не дадуть утопити ся в великій московській морю расовити.“ Я уважаю потрібним рівнож заявити ся за тими пере-свідченнями, бо лиш в сей спосіб буде підперте і зацвєтє становиче державне нашої монархії, чого я, будучи Русиним, щиро бажаю в інтересі мого народу і краю.

В дискусії спеціально прийнято без-амбигу всі позиції бюджету міністерства справ заграничних. Була мала перевага між

Штайнвердером а Залеским, бо Штайнвердер декорав Залескому, що згадав о народности Голуковського, а Залеский перече-мось би сказав, що г-р. Голуковський веде політику польську, або взагалі національну.

Интерпеляція посла Романчука

и товаришів до Е. Експ. п. президента міністерства як управителя міністерства справ внутрішніх, поставлена на засіданні палати по-сідень дня 13-ого червня с. р.

Его Експеленція п. президент міністерства на 479 бм засіданні палати посідень, при розправі над наглядністю внесеного до палати права зборів у вихідній Галичині, „зобов'язав ся зарядити найточніший довідження, а скоро би показало ся, що в одній або другій случку власть або урядники поступили протизаконно, безуслбно зарядити все потрібне“.

Між-тим політичні власті у вихідній Галичині не перестають і далі під очевидю маршмалів позорити заборонені руский або руско-польський вбач, через що право зборів представляє ся там в дійсності знесеним.

И так ц. к. старство в Перемислі вбач народне, скликає на 3 мая до Русель-чича, на котрому між ними сойшовий посол Новакоский має складати справозданє посольське, заборонило зб сям узасадненям, що старості „єсть вбач, що се громадянське скликає наслідком аітацій, маючих на цілі підбурювати против існуючого порядку, отже оно загрожує публичній безпечності“.

На день 17 мая скликає було вбач самі політичні повті вбач народне до Вышача за-для обговорення деяких для селанства дуже важких справ, як закон громадянського, закон дорожнього, податку грунтового і доходного і и. Тое вбач також заборонено, вказуючи на §. 6 закона з 15 па-доліста 1867 В. з. д. ч. 135, „бо оно скликає було наслідком аітацій, отже нема певності, що не буде загрозувати публичному спокою і порядку“.

Наконець заборонено вбач, скликає та кож в перемисльком повті до Русельчича на 27 мая, зб подобним узасадненям тамосного старства.

На день 7 червня скликає до Супривки в скаляськом повті тамосний господар Павло Жмуцький до свого дому збране, обмежене на запрошених гостей, в найбільшій часті в сусідських громадах, при чім заховаваю вбач законні постанови з найбільшю скрупуляцією. Але прийшли жандарми а потім ц. к. комісар повітовий Белдовський і контролювали після спису, чи господар, що скликає, знає всіх запрошених лично і поименно. Коли ж господар, чоловік старий, одного зб своїх сусідів назвав не після назвища, але після прізвища, яке йому більше було знає, комісар поимно всіх представлєн зобов'язав громадянських в імени закона, щоб розійшли ся, а на пытає, на основі якого закона вбач роз'язує збори, відповів, що о тій можна довідати ся у пана старости.

В наслідок таких поступків підписані ставлять до п. президента міністерства як управителя міністерства справ внутрішніх запитання:

1) Чи зарядив вбач, відповів до свого зобов'язання з 21 червня с. р., відповідний довідження, зб яким вислбдком і зб якими наслідками?

2) Чи уважає вбач згадані повтє збори вбач народних в Русельчичах і Вышачах ц. к. старостом перемисльким а роз'язав збрав в Супривчичах ц. к. комісарем повітовим Белдовським зб Свалата за законом узасаднені?

3) Що п. президент міністерства гадає зробити, щоб запрошене зак. ном право зборів у вихідній Галичині привести в дійсність?

У Відні дня 13 червня 1896.

Шовінізм польскої молодіж.

Шовінізм Поляків починає в Галичині, а спеціально у вихідній часті краю, ало-щастно зазначувати ся у всіх напрямках і проявлять суспільного життя. Се характеристика теперішнього польско-руского відносин, а відповідає їй кожда суспільно політична про-ава, почавши від політичних мнєрств вбач, вбач, бо в таких случаях складають на служі польського бєцєрку повітового. На кожній кроці не жахають ся Поляки виступати против всього, що не польське, відкачуючи всяку мораль і почутє справедливості. Сей шовінізм доводить до заслбплєня і не дає низ дивитися на справу предметова, а лиш зб егоїстично-шовіністичного ставовища, заслбкою дуже поплутано вбач часах пок-ривкою „оборони національних інтересів“.

Може оно і добре, що заслбплєне пере-ходить деколи в т. зв. заплбсть расову (Rassenwuth), бо в таких случаях скликають По-ляки зб себе масу і виступають у власт-вості світлі, вказуючи, чого можна від них сподіватися. Тоді то забувають они на ті слова, які праса польська систематично пускає в світ на темат „ucisku“ від Москвитів або Прусаків, тоді готові они заперечити власним своїм словам, праміняючи вбрутальний спосіб право сальтисного. Перед Європою хотять Поляки уходити за толєрантних і врозумілих — ну і консеквєнто представляють себе мучениками за людськї права. Але нехай ино прийде їм привітати ті засади до якої иншої народности слабшої від них, тоді то зб цілою брутальністю виявляють Поляки, як они розуміють рівно-правність, толєранцію, сараведливості і національно-політичну етику.

Таким бул і в до тепер вб Поляки та годі навіть від них чого иншого вима-гати, бо від розбору Польщї она вбач не забула, але і нічого не навчилася. На жалі а молодіж польська вступає вбач вбач своїх батьків — мабуть вбач вбач ладно не відтаде від вбач. Збача она лиш тактику, — так сказати б у умерені-зувала ся, — бо на у тах у неї заодно такий приманний слова, як поступ і демократизм, щоб легковірних заманяти. Коли ж приходять до діла, тоді показує ся та молодіж невідповідними синами своїх батьків. Шаста, що рентгєнськими лучами можна від-часу до часу освітити суть і морально-етичну вартість сего молодого польського покоління. Виходить се на остерогу а науку для тих, кому се треба.

В львівськом університеті істнує то-варство академічне „Братня Поміч“. Ціль сего товариства чисто гуманітарна: удільвати

Поль щез. Вбач гудів вб тростині. Про-сто передо мною день займав ся вбач пла-стичною на небі, де ще ярко світлили звідки. Повний розсвіт постував скоро. Довкола нас були гори, по спадах котрих наділя ся опавший зб лєста запштані, але мастикові дерева і аловці оживляли декуды своєю зелєністю монотонний грудневий пейзаж.

Нараз почуло ся сильне лопанє криль. Стадо качок! Я змірнув ся, стрлєв в х-бач. Летіли они високо. Я глянув вб сторону, де був Жань-Поль. Там вбач не рухало ся. Лиш на рбну віддал від мене і від него за корчем дикон терниєм сидів Нєро і глядів на воду. Вбач міну роз-дає ся вистрлє і а побачив, як упав вб болото і затрлєпав на воді величавий качор, може вб п'ятдесят кроків від берега.

— Нєро, до води! — крикнув Жань-Поль.

Нєро спочив вб болото. Оно було вже на половині замерзле, по чім плавали острі мов шпильки пластичні лєду. Они при пер-шомь своку обхопили Нєра і вбач зараз вер-нув на берг, зачав обтрлєпувати ся, сумно сажувачи.

Здивований Жань-Поль вившов зб сво-єн засідки і сказав:

— До води, Нєро!

Собака двилась на свого пана, жалбст-но помахувала хвостом і, очевидно, не хоті-ла послухати приказу.

Можь було побачити, що Нєро був якийсь не свій і уважав воду небезпечно знаймо.

— Перший раз вбач не слухав, — важко

промовив Жань-Поль, — і то ще при чу-жбмь чоловіч... Сего а не стерплю. До води! — повторив.

Собака підбігла на самі край берега, підняла лапу, остерожао доторкнула ся нею до води і цофнула ся назад, відтак пок-ла ся у ног господаря та підвєла на него благуючий погляд.

Молодий Корсиканець поблб.

— Уважай, псе! — промовив.

Сонце вийшло зб-поза гбрі і освітло болото, на котрому всердєсь в меркотлєді красави дуги тисяч маленьких пластичних лєдових. Ми оба, Нєро і я, гляділи за Жань-Польм, що вже був у воді. Вбач ступав по замерзлимь болоті так спокійно мов по землі. Коли взяв вб руку все ще трлєпачу качору, вода доходила йому під нахи. Я не міг опритомити ся подаву.

— Бачиш — сказав Жань-Поль до пса, вернувши на берг цільний мокрий, — я н-коли не вимагаю від тебе нічого такого, чого бы а сам не міг зробити!

Давий слова, гбдий короля, проводиря армії!

— А тепер, — додав — ти будеш по-караний! Марш наперд!

Завстиданий і сумний Нєро поїшов тихо наперд, опустивши хвост.

— Вбачте, дорогі гості, — звернув ся Жань-Поль до мене, — польованє наше пропало зб вим Нєра. Вертаймо домб... Але Нєра не мнє заслужена кара.

И зараз по тих словах, заки а міг порозуміти его гаде, вбач вистрлбмь зб рушницю убив на мбдци нещастного Нєра...

Сей Корсиканець, майже ще хлопчина, убив-аючий за непослух свого любого пса, чи не рівняє ся вбач — прাপусть — Маялів, що засудив на смерть свого рбного сына? Се нєлюдне, нерозумне — так... але до сего треба мати таке велбзне серце, яке було у ге-роїв старинного Риму.

— Коли будеш на Корсич — говорив мені мбй товариш профєсор Ж. Т., — н-чим вбач не зворушай ся. Ты вбач туду за гостя на двадцять днєв і більше нбчого. А не думай вбгравати там ролю пропові-дника французьких ідей. Коли там не будуть бояти ся твоего осуду, то побачиш, що Корсиканець стануть при тоб поступати цілком по корсиканськи а ты будеш мати можливість в-робити собі о них правдиву гаду.

Тож і не осудув а Жань-Поль, лиш замовчав. При тій Нєро вже погбб а в-бач слова не могли его воскресити. Але зб великою цїкавістю а ждав, як повстать насє дома.

Коли ми вернули ся, вб були при ро-богб.

Вб полудє збйшла ся цїла родана і за-сїла при столі. Після мови гадє, Жань-Поль був зворушений, але зб дійсності тримав себе спокійно.

Нбхто не звернув уваги, що нема пса, аж нараз роздає ся голос дитини при грудях:

— Нєро!

Жань-Поль дрогаєт.

А се що такого, — сказав отець — що нема тут Нєра.

— И вбачи вже его не буде! — від-авав ся Жань-Поль глухимь голосом.

Я бачив, як перемагав вбч себе, що-бы не заплакати.

— Що говориш? — продовжав отець. — Чи вбач де пропав? Що стало ся? Го-вори скорше!

Вб затримавши віддих, ждали від-повіда.

— Я его убив! — сказав Жань-Поль.

Отець засажув рукою по-за себе і хо-пив сувату дубину, грубу палицю, що стояла вб куті, та готов був выбити сына без всяких дальших пояснєн. На щастє надумав ся і поспатав:

— За що убив?

— Вбч не хотів мене послухати, і то ще при чужбм! — сажав Жань-Поль.

— Коли так, то ты добре зробив! — розсудив отець і відложив на ббк палицю.

Я бачив слєзы вб очах всіх присут-них. Але кожний стримав на силу свій жалі і по приміру голови родани взяв ся дальше їсти.

... Нбякого коментаря не буду до сего додвати. Коли бы се оловдєне було вдум-ною, то не мало бы оно нбякого значіння, бо нема вб нбмь правдоподбности, потрібної навбти вб назках. Але я розповів правду подію.

Нєра похоронили під тмь самим та-мариндовимь деревом, під котрим був застрлєний, а хоч вб уважають его убитє правильнимь, то все-таки оплакують его смерть.

позиції процентів і безпроцентів бідній-шим академікам, посередникам при закупівлі одягу, а віддає всієї кухні під власним зарплатом. Безперечно, товариство се подає молодіжці академічній велику помід, однак ласкою годі сего уважати, бо процентів запомогти дають ся на 5%, а за посередництво при закупівлі одягу дає товариство відд'ї доставити аж 10%. Те саме можна сказати і о веденню кухні, при порівнянню ціни по львівських ресторанів. Найважливіша користь була б се за допомогою безпроцентових, котрих однак уділяє ся як найменше. Виходило б з сего, що „Братня Поміч“ товариство радше задовольняє, котрі подає членам певні користи, але за значною винагородою. До сего товариства належали заробітні Русини як і Поляки а то так з огляду на взаємну в горі цілі товариства як і на підставі статутів, як котрих говорять ся, що „членом може бути кожний звичайний слухач львівського університету“.

Такий стан тривав дошій час — аж сего року встали такі відносини з тим товариством, що порушували прямо почуття честі Русинів. І так вийшло товариство ухвалило не приймати подань о запомогі написаних по руски. Річ ясна, що ухвалою сего чулися Русини обиджені в рішлві відкинути до загальних зборів. Та на тих заг. зборах стрітила Русинів ще одна несподіванка, бо голова зборів не дозволяв просто навіть промовляти Русинам по руски. Супротив такого авторитарного голову товариства поставили Русини виступи, щоб збори дозволили Русинам промовляти по руски і поручили виділити по два годжувати руски подана. По переведенню бурливої дискусії, в котрій Поляки пописували писанками, сивомом та такими парламентарними висловами як: „czemu tu Rusini nie chcą języka“ і т. п., відкинуто внесення в Русинів величезною більшістю голосів, бо на 50 голосуючих ледя 9 голосувало за тим внесенням.

Супротив того заявив представителі рускої молодіжці, що всі його товариші Русини виступають з товариства, в котрім їх так стероризовано і зобов'язано та запов'язано з іменем тов. „Академічного Громади“, що всякі зносини з так негостинними і шовіністичними товариствами зривають ся.

Так представив ся самі саяти, що лучав ся як раз в 30-літній роковини встановлення „Братня Поміч“, відсвяткований при високопарних поступово-демократичних промові і заявах польської молодіжці з початком сего року. Діла не лиші далекий але просто протий слівом. Свого часу накинuloсь було демократичне Slowo Polskie на руско-українську молодіж при нагоді святкування ювілею „Братня Поміч“, закладуючи їй грубу невідомість за для цілковитого абстиненції підчас того торжества. Однак, коли знаємо що як раз під той час вийшло сего товариства рішлві не приймати руских подань, то правнасть кожний безсторонний повну справедливості рускій молодіжці. Репрезентанти в, явивши ся на тій ювілею, мусіли б бути сказати вільно терпих ате правдивих слів, котрі певно не були б причиною до зведення торжества того товариства, з котрим Русини не хотіли ще тоді зривати зносини, думаючи, що найде ся modus vivendi. Показало ся, що не найшов ся такий modus, бо польська молодіж хоче ргзбою добувати загрозоне кресу ојезуду. І як з такою молодіж вийдуть колись люде!..

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ

Угорська депутація вквотоза від була д. 15. с. м. засідана, щоб встановити ся надь послідною відповідою австрійської депутації. Але зазначили лиші своє становище, заявивши в справі квотоза на давніших засіданях, не вдало ся депутатам в більш розсудити справу в відложити своє засідання до осені.

Папській нунції Аліарді вернув вже з Москви до Відня, поступивши з поворотом до Петербурга і Варшави. На найбільшій конвенції папській, що має відбутися ще сего місяця, зстане нунцій кардиналом, як се признає також Fremdenblatt; а його наслідником має бути теперішній нунцій монахійський. Справа нунції Аліарді тягася дуже довго, бо ще за часу церковно-політичних реформ угорських і уступленя гр. Кальновія. Вже тоді стало під напором Мадарів рішлві певно, що нунцій уступить; але довгий час опирав ся тому кардинал Рампола. Через те приходило навіть до хваленого розстрою між Австрією а Ватиканом, та в австрійській посольстві при Ватикані відб'їхав було з Риму на дошу відпустку. Підйому тому лучено тоді з справою нунції і були толи, що папа не відкинув нунції Аліарді, потім посольств австрійській не верне з відпустки до Риму. Вибачи полагожено справу так, що нунцій має збратися кардиналом, щоб міг з честію опустити Відень. Мало се статися ще на попередній конвенції; але такій підійшло тоді в проволочку. Отже аж тепер справа має повзати ся. Очевидно, що Мадари лікують, уважаючи се за свою побіду. І так N. Budar. Journal замічає, що то та відд'ї давна очидана зміна в нунціатурі

заспокоїти оправдані домагання Угорщини. Кардинал Рампола, проволікаючи справу, хотів показати, мов то Ватикан не піддає ся. Але угорське правительство ждало терпеливо, певне своєю побідю. Отже і Ватикан мав час перекопати ся, що, не оглядаючися як слід на права угорської держави, може собі лиші пошкодити, бо коли ходити о оборону незалежності Угорщини передь неоправданими вимогами, тоді весь народ, визнавши хіба цілком незначну меншість, стане по стороні правительства. Нхто в Угорщині не бажає, щоб охолодили відносини краю до сего престолу, а хоч євнцілика папи до угорських єпископів з нагоди тисчальства не відповідала засадам угорської конституції, опертю на рівноправності і свободі віри, все-ж таки своїм достоїнством і прихильністю до Угорщини викликала в краю користне вражіння і затерла сліди торбних приверху подій.

В Берліні пробував хінський відекороль Лі Гуанг Чанг, що по коронації в Москві пустив ся в дорогу по Європі. Дня 14 с. м. був у цесаря на аудієнції, при чім були також цесареві, князь, канцлер державний, міністер Маршал, генерали і адмірала. Лі-Гуанг-Чанг в своїй промові зважав на можливість відносини держави в агадав відносини між Нмеччиною а Хінамі, котрі сучасні дружні, як з жадною іншою державою. Віддав подякувати цесареві за поміч Нмеччиною правительства, уділену Хінамі по війні з Японією, а закінчив бажаючим вично дружби між Нмеччиною а Хінамі. На те відповів цесарь подякою за таку дружбу і бажаючим, щоб і далі тривала ся дружба для добра обох держав.

Д. 16. с. м. відбуло ся в Почаєві свідання на честь Лі-Гуанг-Чанга. По свіданні пошав цесарь з гостем оглядати мунстру.

Приїхав також до Берліна, вертаючи з Москви, японський міністер війни. Сей не тільки держав ся осторожності і не відб'їхав навіть своїх знайомих і приятелів, але і так, де під, уникав всякого позову, мов би його відб'їхали мали яке урядове або політичне значіння. Все-ж таки мав бути вчора на аудієнції у цесаря.

Недавно розб'їхлась була поголовка, що Англія ще в грудні мин. року хотіла від султана купити Крету і давала за ню 20 мільйонів фунтів стерлінгів. Але поки ще справа могла увійти на дипломатичну дорогу, мав французький посольстві вилучити султана і видати у нього причесну, що в разі, коли б справді колись хотів збути ся Крети, учинив би те на користь Греції. По головок тогу обговорювано передь тижнем навіть в англійському парламенті, де в урядово заперечено. Тепер знов „Довое Време“ приносить другу зарбню цікаву і зарбню неможливу вість, мов би Італія хотіла продати свою африканську посілости. І так Касаню задумують Італійці держати лиші до осені, а відтак продати в Англію. Так само в останні посілости в Еритреї мала би Італія продати вишні державам; а іменно Англія мала би в собі в Нмеччиною набуті Еритрею. Після цих вістей, мов би Франція з Росією переговорює з Італією о Еритрею.

НОВИНКИ

Просимо дуже наших Вп. передплатників чим скорше надіслати задегости передплатний, бо через залягане значної суми передплатної каси видавництва так вичерпалась, що Адміністрація не в силі покривати навіть щоденних видачків [стемпель і марку]. Інакше мусіли б ми вже в найближшій час здержати висилку кожному, хто залагає за передплатою.

— Заборона наради селянської. В Городку коло Львова мало відбутися довіроче зібрання селян, устроєне господарем Хоростівцем. Хотів все було зроблене після вимог закону, то не уважаючи на се явив ся у Хоростівця жандарм, арештував его „за уряджене бунту“ і відставив до суду, щоб оправдав ся.

— Виділ Товариства „Бурса св. Іоана Христителя в Дрогобичі“ запрошує П. Т. членів і членів-кандидатів вступити в члени на Загальній Зборі, котрі відбудуть ся дня 1 липня н. ст. 1896 р. о 3/4 год. пополудня в комнатах „Руского Касна“ в Дрогобичі в слідуючій двенадцять порядком: 1) Відчитане протоколу послідних загальних зборів, 2) Справоздаче секретаря з діяльності виділу, 3) Справоздаче касієра з уділене уступкою виділу абсолютоті, 4) Вибір председателя, 5 членів виділу в 3 заступників, 5) Внесення виділу і поодиноких членів, уділене виділом інструкція, якою в своїм урядованні повинен держати ся. 6)

Іменована членів епомогаючих. Того-ж дня о 7 год. рано відправив ся поминальне богослуження за усопших членів товариства „Бурса“ в церкві св. Тройці.

— Красна комісія для справ промислових на засіданні дня 14 с. м. полагодила прелімінарні видатки правих на цілі промислових на р. 1897 і ухвалила виказати виділові іривому отей потреби: На доповняючі школи промислові відд'ї краю 25 265 ар., відд'ї правительства 24 260 ар. На школи для промислу деревного 19 638 ар. відд'ї краю, а 8 092 ар. відд'ї правительства. На школи гончарів 7 372 ар. відд'ї краю, 5 900 ар. відд'ї правит. На школи шевські 3 100 ар. відд'ї краю, 1 862 ар. відд'ї правит. На такей школи 23 138 ар. відд'ї краю, 17 280 ар. відд'ї правит. На школу поворозничу 880 ар. відд'ї краю, 500 ар. відд'ї правит. На школи коронарей і гончарей відд'ї краю 4 310 ар., відд'ї правит. 1 600 ар. На підмогу вишнім заведенням жіночих робіт 2 720 ар. відд'ї краю, 2 650 ар. відд'ї правит. На підмогу державним школам фатовим 5 766 ар. На загальні цілі промислового шкільництва, на прибори наукові, етандів, люстрації і т. я. 33 970 ар. На адміністраційні видатки комісії 4 480 ар. На запомогі і пошани промислові 35 000 ар. На школи і стипендії торговельні 8 200 ар. Разом відд'ї краю 173 839 ар., а відд'ї правительства 62 144 ар. З важайших подробиць прелімінарі зазначити можна підмоги для трьох нових доповняючих шкіл промислових в Бучачі, Живці і в другу школу в Черемисні; підмоги для двох нових шкіл кошакарських в Войславі і Стриганич; на уладжене і заведення відд'їлу механічного ткацтва в ткацькій школі в Коросні і 3 000 ар. підмоги для торговельно академії, котру незабаром правительство гадає отворити у Львові. Змінено організацію колодїської школи в Кам'янці Струмилів; додатковий курс беднотства буде внесенний, а в слідуючій роком шкільним заведе ся на его місце курс о виритцтв; курс той в зимових місяцях замінити ся буде наукою теоретичною, расунами і вправами в варетат, а в лтві саму тільки практику юри будовах під надзором заведення.

— В Золочівській денанції відбула ся в днях 10, 11 і 12-го сего місяця духовнонародна місія в Плугові. Се вже друга місія сегодочна в сьмі деканаті; попередня відбула ся з кісним успіхом в Бельці. Щерий, умільний захід місяцевого душпастиря В. о. К. Дудакевича, братня поміч духовенства, своїми трудами приповідань, побожності і почитності нашого народу, се все мусіло скласти ся на величавий обід. Певно немало піднесло величавість сего обходу і прибуті делегата митр. Ординаріату в особі В. о. митратора Турецького. Священників було 22, процесії пришло 8, слівдало ся в 1000 народу. Проповідали: оо. Степановський, Вергачевський, Яновський, Гургаз, Малый, Дивнянський — а вконецу проповідь під хрестом виголосив о. Д. Танякевич (так як в попередню в Бельці). Збираючи разом попередній науку, обійняв в своїй науці хви і рані наш народний, вказав потреби, подаючи лів Божий на ті рани. Ці такий місія не тільки потрібній до спасення душі, але що він і великий пожиток повносить для життя народносуспільного, — нехай послужить факт, що старшина громади Плугова прибула зараз на другий день до свого душпастиря, заявляючи охоту заложити при читальні селет громадській і трафіку. Sapienti sat. — Правдолюб.

— Сумна пригода зашла сими днями в Бережанщині. В приході Вербова мала відбутися триденна місія під проводом оо. Василья. Місія була призначена на дні відд'ї 13—16 червня. Тимчасом слабосильний парох вербовський о. Івасечко так рівно займав ся приготуванням до тей місії, що аж занеміг. Поїхав проте на цару дивити передь місією на пораду до лїкарів до Бережан і там умер в нагоді дня 12 червня, то в ввечері місія в своїй приході. Оо. місіонарї вхали до Вербова на Бережані, а коли вїздали ся, що парох вербовський лежить упокоивши ся в Бережані, а ще до того о. декант Кордуба обходив в Бережані триденний ювілей унів берестейської, затримали ся оо. місіонарї на тих три дні в Бережані. Тимчасом агромадило ся в Вербова велике множество народа з околами сьлі на місію, а ту нема ні парохів ні оо. місіонарїв. Ще добре, що приїхав до Вербова о. Таняковський, декант нараївський, і о. Дивнянський з Вербова. Ті два мусіли вийти в неділю заступати оо. місіонарїв. Аж в неділю поїхав ввечері вербова до Вербова оден Васильяний в кой оголосив з бранію народова, що перше мусіть похоронити парох а відтак аж відбуде ся місія. В понеділок дня 15 червня похоронено в Бережані парох з Вербова о. Івасечко, а в втерок ввечері зачала ся місія в Вербова.

— Самоубійство. В густих корчах лїсу лісенецького, в місцевості званою „Дубина“ найдено оногод тїло самоубійки. На місце вїзхала комісія судово лїкарска і сконстатувала, що тїло, вже в розкладаючєм ся, лежало відд'ї кількох днів, а смерть наступила від кулі революцерової. При самоубійстві найдено три листи з напівсю „прошу отворити“. З листів тих показало ся, що самоубійкою в Кієтані Годеревіч учителі гімназіяльний в Бучачі, пробуваючий тимчасово на лїчену у Львові. Причиною самоубійства була невільчина хвороба.

— Прогулянка товариства з танцями кружка академічно-урядничого відбуде ся в суботу 20 н. ст. червня до лїса в Лісничай (броварі Груда). Запросни можна дістати або в адміністрації Газет-и Наг. або в Читальні академічній.

— Товариство друкарське „Ognisko“ устроєне в неділю 21 н. ст. червня прогуляку до лїса „на Пасіках“. Вступіть 20 ар.

— Французський посольств а цариці. В Петербурзі оповідають о такій прагоді: Коли по коронації царської заграничні дипломати в заступинні державі склали желання царській царі, подавали їм так цар як і царица руку. Кожий уважав за свої обов'язок царю поцілувати в руку. Не учинив того лиші посольств французький гр. Монтебелью та тільки устеляв руку царі. Се так прикро вражіння на них, що навіть генерал Буассефр, окремий посланник Франції, не адержав ся та висказав графові свої зачудування. Гр. Монтебелью відказав на те, що він не міг вступити протав своїм засади. В двірських кругах мав відтак застановити ся над тим, чи годять ся підля того буга царі на балю у французького амбасадора. Але царь порівняв що за длі чудного поведєня графа не слід зобиджати французького народу. Все-ж таки царица огадала граф-ви, що він не подобало ся его поведєня; бо коли б граф подав руку до польонеса, то она не прийняла би і тільки обіч графа похажала в тавцю.

— Зреформований годинник зв'язистим називає ся годинник з фасонного золота. Він представляє ся елегантно і ефективно, а крім того его верк, після нової системи, відзначає ся точністю і добротою. Компанія Hartford Watch віддала сей зреформований годинник до розпродажу вїденської фірми Anton Rix & Bruder, Wien II., Praterstrasse 16, як се оповіщує інсерат в вїснійом числі.

Надослане.

Foulard-Seide 60 Kr.

bis H. 3.35 p. Met. — japanische, chinesische etc. in den neuesten Dessins und Farben, sowie schwarze, weiße und farbige Henneberg-Seide von 35 Kr. bis H. 14.65 p. Met. — glatt, gestreift, kariert, gemustert, Damast etc. (ca 240 versch. Qual. und 2000 versch. Farben, Dessins etc.). Porto- und steuerfrei ins Haus. — Muster umgehend. Doppeltes Briefporto nach der Schweiz. 16 (9)

Seiden-Fabriken G. Henneberg (k.u.k. Hof) Zürich.

Вісти з Аел. львівської.

На конкурс з речинням до 6 серпня с. р. розписані парохі Більчак, дек. бродського, і Пільчак, дек. роздольського. — До конкурсу конкурсного в червні с. р. сдержали дозволі приступити оо.: П. Пертиця, Гер. Семків, Гр. Дяков, І. Рудович, Вол. Гільбовицький, Конст. Петрушевич, Петро Нижанковський, Гр. Стець, Іос. Мільницький, Ник. Демичинський, Гр. Косарь, Лев Кордасевич, Ев. Свистуль, І. Бордун, Сев. Габрусевич, Вас. Томович, Ник. Герасимович, Вол. Левичий і Ал. Рожко. — Декрет ухвалення відд'їспиту конкурсного одержав о. Теод. Дикій парох Мартинова. — Консенсорія встановили ся до наміщенства о платню для прив. соудуників: в Колтові, Івачеві, Сороках, Підгірцях, Славоку і Оброшні; о системізоване соудуництво в Струсів; о згоду на кан. інституцію оо.: Петра Більницького на Зарванцію і Вол. Сельського на Стрий. — Відзиви до кан. інституції на вересень оо.: Ем. Більницький на Русатчі, Кар. Левичий на Бортички, Мих. Вапрак на Черницю і І. Рейтаровський на Голоско вел. — Кан. інституцій оо.: І. Вацький на Синьведко нижнє, І. Зацерковний на Сьхоні і Ал. Левичий на Олеско. — Забідальства одержали оо.: І. Рудницький сотр. Дубрівна там-же і Мих. Ревачович сотр. Волосянки там-же. — Соудуництво в Полян одержав ново поставлений пресвітер о. Викт. Несторович.

Іменована, перенесення, конкурси і пр.

— Перенесення. Дирекція пошти і телеграфів перенесла асистентів поштових: Іос. Сієса з Золочева до Бродів, Ігн. Волобоцького з Підволочиська до Золочева, а Іос. Гольонку з Калуща і Ст. Войницького з Іцакови до Львова.

Телеграми „Діла“

Берлін 18. червня. Правительство заявило в парламенті, що не може дозволити на поверт вознута.

Царгород 18. червня. З Крети доносять, що християне задово утїають в гоні. Військо турецке допускає ся насильств. Жидиють від повстанців зложени оружья, але они того не можуть послухати.

НАДОСЛАНЕ.

Зміна локалю.

Найдешевші опалд товариств оптичних і механічних

ВЕНЕДИКТА КОПЕРНИЦКОГО

підд'ї „Коперникію“ перекоєний до нового лїсалою при пл. Галицькій ч. 1.

По цінах найдешевших в великій виборі окуляри, цилінтери, лїотри, барометри, термометри. — Найривнішій і найдешевшій. — Устроєні електричні дїячків. — Замовляє в провінції водворств.

Адреса: Оптик Коперникію Львів площа Галицька ч. 1.

Виходить у Львові щодня (крім неділі і руских свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Вісник“ найменшійших повістей виходить во второк, а во второк і п'ятницю на переміну рахунок в Діалогі.

Передплата і інсерти приймають: у Львові Адміністрація „Діало“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень ул. Коперника 7, 11, і Бюро газет ул. Карла Людвіка 9, і А. Ольшеского ул. Килийського 2; — в Ярославі Л. Крижановський; — у Відні: М. Дукес, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Seilerstätte; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; В. Франкеурт і Гамбург: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „Діалог“ і нашість за інсерти платити у Львові.

ДІАЛОГ

Передплата на „Діалог“ з літер. додатком в Австрії: на цілий рік... 18 гр. на пів року... 9 гр. на чверть року... 4 гр. 50 гр. на цілий рік... 16 гр. на пів року... 8 гр. на чверть року... 4 гр. на місяць... 1 гр. 35 гр. Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вносять ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатає відповідей на листи. Подорожні доноси приймають ся по 15 гр. від кожного.

Спільний делегація.

На другій планарній засіданні австрійської делегації, в середу 17 с. м., прийшов під дискусію бюджет міністерства війни. До голови записали ся: Янда, Сальвадорі, Штайнвендер, Ріхтер і Дець соїта, а Турнер, Демель, Свобода, Барвінський і Форхер рго.

Янда жалував ся на щорічний зрост бюджету воєнного, бо за десять літ збільшив ся о 26 мільонів ар. в орденаріумі. Накопили не спавати ся того зросту, то наступить економічна руїна. Згадав про фелдмаршала-лейтенанта Суковатого в Берні, домагав ся реформи воєнної процедури карнон, бо може лиш в сей спосіб зарадити ся малюгетованню воєнних і порушав известію урлопованя в часі живня. — Турнер порушав справу політичного харчу у війську, заведена двоїтної служби воєнної і зазначив потребу плеканя релігійного духа в школах воєнних. — Штайнвендер жадав реформи воєнної процедури карнон, бо се зарадить вадужитам і експесам офіцарів супротив цивільних особь. — Свобода обговорював справу оружного мара в Європі. — Ріхтер виказав міністерству числені пенсіонованя офіцарів.

Дел. Барвінський заявив, що воєн голосує за бюджетом в огляду на ставь оружний спільної армії, який потрібний для становця державного монархії і удержаня та скрпленя мира. Але мусить поставити деякі жада в тій напрямі, щоб ті великі татар воєнної бодей в часті злагоди. Найперше звертає увагу міністерства війни на незавдаю долю греко-католицкого духовенства воєнного. Відтак сільске населення домагає ся багатьох полешей і міністерство повинно вати ся під розвагу. В справі до ставь воєнних мусить бесідати піднести в признавем, що управа воєнна прихильно відноситься до дробного промислу, тож лиш бажати бм, щоб далше в тій напрямі поступовано. Вспорушені известі предкладає бесідати управі воєнній до прихильного уважленя.

Міністер війни Крігсмарер повтрав свон поясненя, як дав вже перед тим в комісії бюджетовій. Реформа карнон процедури воєнної вже готовує ся. Про дворічну службу воєнну нема що й думати, бо в Нмеччині заведено ап лиш на пробу. Офіцари не обходять ся але з воєнками, а в кожній случаю жалоби переводить ся в сльство. Не можна завадати великих ліверантів при доставках, бо они потрібні в случаі мобілізація. Другий річ служби однорічних охотників мусить бути задержаний, бо результати виступів офіцарських бувають чим раз гірший. Міністер противний урлопованню на часі живня, бо потерпіло б через се обриване воєнних. Для резервистів робити ся полеші, бо платити ся бідним коштом подорожж. Рівнож не можна удрляти надмірних увільненій від служби презенційнон, бо в такій річвоного континенту 126.000 рекрутів хорастає в увільненя майже 20.000 воєнних.

По тій приступлено до спеціальної дебати надь бюджетом.

Гадки після загальних зборів наук. Товариства ім. Шевченка.

(Далше.)

Оттак гріха наша доля! Українських письменників гудимо, що пишуть не так як ми, — ніколи якось по чужаці, ніколи мов аж незрозуміло для нас. Ми-ж самі пишемо далеко ще гірше, бо просто по варварски; а тим гірше для нас та для розвитку нашої мови, що сего самі не признаємо, бо не добачаємо і не дослухаємо ся власних гадь, — бо так вже до них навчили, — бо так вже поглубили, що нераз може чужацям видає ся нам саме те, що добре, але не так сказано, як ми звикли. А в

тих в сих нема справедливої причини так дуже винувати. І хто нас розсудить, коли докоромо собі одні другим хибамі? На загальних зборах виказав наш ветеран-патріот о. Тянчикевич виставити оправдане бажане, щоб наук. Товариство ім. Шевченка ставило на сторожі чистоти і краси нашої мови. Коби-ж то така легка річ! Товариство наше ще за молоді до сего, а ми — що голова то розум — не так легко любимо уважати повагу, коли бм часом в чом і зайшла ся яка. Повагою при рішанні спорів, що сказано чисто по руски і добре, а що не по нашому або хибно, мбг бы бути передовсім повний, науково і критично зладжений словарь всен нашої письменної а по амаз і живої мови. А такого словаря поки що не маємо і навть на жалі мало виглядає, щоб так скоро прийти до него. Словарь Желеховського може і досить повний, але зладжений ненауково і без ніяких критик; а словарь Уманця і Сибіка, хоч в дечім і дліший, але теж має ті самі головні хибі. Повагою не може бути в тій сей, хоч оба мають велику цінну і дуже можуть стати в пригоді. Тим то на мою гадку наук. Товариство ім. Шевченка повинно бм собі вати за першу задачу, щоб чим боржій зарати ся до роботи надь словарем, та не ждати, поки вийде ківський або петербургський, бо не знати, коли се буде та як вони будуть. При абривій роботи, а умно розложеної в веденій, за кілька літ можна бм дождати ся разь словаря як сльді; а спускаючи ся на другий, треба пам'ятати, що поки сонце зійде, роса очі вийде. Коли бм тим часом денце вийшло що путнього, то не велика річ покористуватися тогді в чужою роботою та доновити нею свою власну. За тим словом перейду до „Зорі“.

Або така це н! Найшли ся нам в пригоді сердечні приятелі народу, а трудящі, а розумні, що й не казати, — дарма, що намі вже і привабити. Отже користуючи, як можна було надіятися, в докорів, необачно кинених на загальних зборах, стали глузувати в нас, що ось то до чого веде українська письменність, аж самі себе не розуміємо! Річ певна, що в мові зам'ятки готові стати водою на мляз тьх добродієв. Отож скажу їм: Повинули ви наш народ в его мову, то могли бм лишити і нас в спокую та не журити ся нами, як і ми не журимо ся вами; ви-ж самі були ся всякого права до сего. Нама горяча любов до свого рідного, наша щира праця для народу, котрого ви віддуряли, і его погордженом вами мови, наша честна хоч дуже тяжка боротьба о природній наш права, мусять нам єднати честь у всіх честних людей. Ви ж, що для выгоды віддуряли ся всего, що честним людям буває найсвятішим, зображаєте лиш погорду, — можете бути певні того, що навть у своїх покровителів. Ми мові ті бідній учениці, що в ниніж не мають, в недостатку учимо ся і збираємо зерно рідної науки до зерна; не дивниця, коли і в так спорі йде нам наша робота. Ви пристали на все готове, опихане: маєте готові словарі, граматик, прегарну, багату і всесторонню літературу в мові утвердженій, котру ви приняли за свою. Так чи-ж умієте ви в? По якому ви пишете? По якому говорите? Чи не тамате, що ваші учателі і покровителі самі глузують в вашого язича і звуть его палашинкою? Як там ми вже і пишемо, а пишемо все так лїше по українськи, кїж вы по великоруски; се признають і нам і вам наш-ж такі учателі. Пильнуйте-ж себе!

Вертаючи до річ, розгорнім „Зорю“. А хто ви не має, нехай жалув, а то й соромить ся; дарма, що у нїй, як зараз побачимо, вельможено панує українщина. Перегляньмо поперед бодей з грубого, що в нїй всего находити ся. Маємо передь собою 11 чисел, 220 сторінь великого чвертя.

З повістей і оповідань: 1) Для загального добра; оповіданя Коцюбинського, віддане премією на конкурс редакції „Зорі“. — 2) Даремна надія; повість Д. К. — 3) На могилі (Шевченка); подорожний малюнок Г. Мачета, переклада А. К. — 4) Історія одного

ночі; оповідане Мих. Заволоки. — 5) Хатна в балці; оповідане Бориса Гринченка, віддане першою премією на конкурс редакції „Зорі“. — 6) Per pedes apostolorum; образки в житі православного духовенства на Україні, Волод. Левенка. — 7) Не той став; повість Ів. Левинського (початок). — Інші прозові статі: 1) Жінки при чигиринській дорі в другій половині 17. вїку; д-ра Роллюго, переклада Вас. Лукія. — 2) Листи в Криму, Кониського. — 3) Наші драматургі Кропивницький і Карпенко-Карий. — 4) Д-р Іван Франко, Щурата. — 5) Микола Сумців. — 6) Мих. Макевич. — 7) Відрава Рентгена. — 8) Листи Шевченка. — 9) Шевченко в дорозі в засланя; критично-біографічний нарис Кониського. — 10) Московські переклади творів Шевченкових; огляд Павла Граба. — 11) Українсько-руські драми на сьогоднішній конкурс галацкого Видьлу правого; огляд проф. Грушківського. — 12) Іван Іжакевич, майстер. — 13) Огляд життя і діяльності Петра Нещанського; посмертні спомина. — 14) Французькі декаденти в польській і великорускій літературі, Щурата. — 15) Д-р Іван Горбачевський. — 16) Волод. Маковський (рос. мalarь) і его твори. — 17) Фейлетони Щурата: Світла і тїни. — Повісті: Масляка, Степ. Руданського, Сявченка, Щоголева, Галіпа, Гринченка, Богдана Лепкого, Щурата, Вороного, Школиченка, Коваленка, Лиманського, Салв. Ярачевського; Шілера Марія Стурат, переклада Гринченка; Дума про війско Ігореве, переспів Панааса Мирного. — Крім того в кожній числі: Оповідки, критичні зам'ятки, нові твори, хроніка, бібліографія. — Ілюстрації: Іван Франко, Постіда королева, Мещанська хата в Жидачеві, М. Сумців, Півня побіди, Хата в Турадах, Богдан Хмельницький; Воєня бунтують ся против Настасі, повірницька. Ярослав Осомысла (Лебедева); Богдан Хмельницький по зборівській битві (Івасюка), Д-р Ів. Пулюй, Фотографічний знімок рентгеновський з лабораторії д-ра Пулюя, Бюст Т. Шевченка, Власоручний портрет Т. Шевченка, Три рисунки Коваленка до поезії Шевченка, Іранлій Усков, Атата Ускова, Ів. Іжакевич, На утечі, Кладовище в Мельничу, Василь Тарновський, Вїдід на лоні, Передмїщанська хата в Жидачеві, Василь Чайченко, Свячене пасок в Яворів коло Косова, Школа в Іванівцях, Гетьман Іван Ваговський, В маю під блуною, Весняний концерт, д-р Іван Горбачевський, Сільська ндія (А. Котляревського); Бронзова група, дана Миколі Лисенков в дар від Полтавців в день 50-літнього уродіння 1892 р.; Волод. Маковський, У перевозу, Школа в Турадах. Всего разом на пів року за 3 ар. 240 сторінь великого чвертя або 480 сторінь великого вїсника чи то 30 аркушів гарного друку на хороших великобм папері, а в тій до 40 гарних ілюстрацій, що відносять ся майже всь до нашого рідного життя. Чейже воно не то ве дорого, але навть як на нас надзвичайно дешево. Отож подивим ся тепер, як то там пишуть ті Українці, що то нх часом наш брат аж не годен розуміти.

(Далше буде.)

Відозва

Товариства Руских Жінок в Перемислі.

Дух часу, що все стремить до досконалости і вирыває природу найбільш таємниц, та запрягає і змушує людей до интензивної і позитивної праці, вимагає навть від кожної одиначі, щоб брала участь в тій світовій роботі поруч з цілою суспільністю. І тільки тоді одиначі та народи, що потрапляють вдержати в такій роботі, добивають ся з часом до мети, с. в. до повного просвітченя темних мас, записуючи їм заразом і економічну екзистенцію. Все проче, що не вестіло стати на рівні того все нацередь працюючого духа часу, гине, і то безслідно. З освещенні народи мусять числити ся в нх суспільстві та поступати обережно і певно не пошкідуючи нїкого легковажати в нх права, як то, на жалі у нас, при кінці XIX-ого століття, що в надто широкій розмїрх правтнує ся.

До сего часу обмежувало суспільну ро-

боту лиш на мужчин, а жіноцна уважалась способною лиш до удержуваня ладу домашнього, вареня, шитя і т. д. Но невпинний дух поступовий, що обняв майже всь народи, обривав своєю струєю і жіноцну; они призадумали ся надь своїм положенням і надь обов'язками супротив суспільности. Повстали товариства жіночої крївля по Європі. І Русинки зрозуміли також духа поступу, в охоту взяли ся до роботи і мають вже кілька своїх товариств. Майже всюди розбудило ся живе духове між нашими жіноцтвом і розпочинає ся праця реальна.

І перемисль Русинки хотять брати участь в тій роботі. В тій цілі заложили у себе товариство п. в. „Товариство руских жінок в Перемислі“. Бо-ж годі нині тримати ся засади „най буде, як було“, годі нам нині пильнувати лиш ключів і комор, коли видимо, як народі наш дуже потребує помочи, ми побач своїх щоденних занять повний і мусимо знайти хвиль часу для роботи народної. Погодита одна з другими, се що ино правдиве зрозуміли наші задачі. Однак, щоб товариство яке вебудь сповнило цілі, до якої стремить, треба щоб оно передовсім мало сильну, неохитну основу, на котрій сміло може стояти, с. в. щоб оно могло удержати ся. Средствами до сего як найбільше часло членів. В тій цілі віддаємо ся до вас, патріотки Русинки, передовсім з Перемисля і околищ Перемисля, приступайте як найчисленніше до нашої товариства, та заохочуйте другин. Се так мало коштує; 50 кр. вписового в 25 кр. місячної вкладки.

Та самі владені членські, хотіли бм і плачені найсвітліше, не вистануть на все. Тому то Видьлу товариства рішав для збільшеня фондів товариства урядати фєстив в льотерію фантовою дня 8 липня н. ст. В тій дїлї звертаємо ся до Вась всіх, Родимців, знаючи Вась патріотизм, приступайте ся по змозі до сего фєстиву, щоб вїн удав ся нам як найкраще. Присылайте дані на фантову льотерію, ми радо все приймемо, чи то будуть гроші, чи річ, або натуралія, — просимо також о жнвй фант, як кури і т. н.

Повнонимі одиначам не прийде се тяжко, а разом зробіть ся дїло дуже гуманне. Бо за грош, як придбає ся з сего фєстиву, осушити ся не одну слезу, перебере ся не одну сироту, та напевне ся не оди до того, що своє, що русе. Складайте протє, просимо Вась, Родимців, що хто може, заохочуйте другин тай на самі фєстив численно прибувайте, а сповняйте ся дїлом патріотичне в людське.

Шеговичева Михайлина, предсідателька товариства.

Нестороничева Тереса, предсідателька комітету фєстивного.

(Прочі рускі часописи просимо о повтореннє сєя відозви.)

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Дня 17 с. м. відповідає нмечкій канцлер державний кн. Гогенлоє на інтерв'єлю в справі занесеня закону о єзунтах, внесену провідником католицьк в нмечкій парламент. Канцлер заявив, що рада звязкова, постановивши раз не прихилити ся до ухваленого радою державною занесеня закону о єзунтах, уважая за злишне радити надь справою ще другий раз. Але канцлер приобіцяв, що правительство незадовго возьме під розвагу, чи не можна бм крім редемптористів виняти ще і ншій які духовні товаришени з-підь закону о єзунтах.

Лі-Гунг-Чанг має бути дуже говорливий. І так заявив одному гостеві, що прийшов до него на розмову, що між Хінами і Росією нема ніякого тайного договору. Відекороль прибув до Росії лише на те, щоб скріпити дружній відносини до Росії. Зеландію через Манджурію буде будувати ся, але без порушеня яких-небудь прав Хінь. Відекороль хоче відь держав європейських вивести для Хінь підвищене мит, щоб збільшених доходів покривати відстоги позички.

„Правительственный Вєстник“ оголосив указ царский, щоб в першій половині 1897 р. завести на Сибїр суди на ладь російських, установлених Александром II. в р. 1864.

Порт подає амбасадорам до відомости відозву кретенського губернатора Абдулаха паші до Кретенців. Відозва увєня населеня

З друкарні Наукового тов. ім. Шевченка під зарядом К. Беднарського.

Виходить у Львові щодня (крім неділі і руских свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Вісник найважливіших подій“ виходить во вторник, а во вторник і п'ятницю на переміну разом з „Діалог“.

Передплата і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „ДВЛО“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень у. Коперника ч. 11, і Бюро газети у. Кароля Людвіка 9, і А. Ольшеского у. Книжничого 2; — в Ярославі Л. Бримановський; — у Відні: М. Dukes, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Seilerstraße; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; В Франкфурті і Гамбурзі: М. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „ДВЛО“ і наліжність за інсерами платити у Львові.

ДВЛО

Передплата на „ДВЛО“ з літер. додатком в Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 шр. на цілий рік . . . 24 шр. на пів року . . . 9 шр. на пів року . . . 12 шр. на чверть року 4 шр. 50 кр. на чверть року . . . 6 шр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 шр. на пів року . . . 3 шр. на чверть року . . . 4 шр. на місяць . . . 1 шр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатаний вільний від порти. Подорожні квитки коштують 8 шр. а. в.

Оголошення з'являються прийнявши ся по ціні 10 шр. від одной строчки інсерації або як місяць а в рубриці „Надбавки“ по 25 шр. а. в.

Подарки і інші донесення приватний числять ся по 15 шр. від строчки.

Сесія ради державної.

III.

Руські посли.

Остає ся нам ще поворити о діяльності руских послов, справі для нас найцікавішій і найважливішій, але і найприкрішій.

Послов Русинів в раді державній було виставлено десять, з яких два належали до польського „коля“, п'ять творили „руський клуб“, один належав до клубу Гогенварта, а два були „дикі“. Членів „коля“, Крыницького і Тышковського, очевидно не можна уважати за руских послов, хоча один з них, Крыницький, в рр. 1873—1879 належав до тогочасного „руського клубу“, котрого головою був д-р Яновський а членами оо. Юзичинський, Павличков, Наумович, Ковальський і інші. Як члени „коля“ оба ті Русини виступали в голосуванні зовсім так само, як найзавзятіший противник Русинів. Лучшими вояд таких Русинів сучасно не тільки такі правдиві демократи польські, як д-р Леваковський або в союзі галицької д-р Ольшинський, а навіть такі як Гомак, котрий вправді державний солідарність з „колом“ але в тих справах, де ходило о інтереси люду або о справу свободи, бодай усував ся вояд голосування. Се повинно бути вказівкою для Русинів при дальших виборах.

З виставлених послов руских буковинський посол д-р Волян, як вояд самого початку так і в минулої сесії, поступав вважати солідарно з клубом Гогенварта, до котрого вступив і постійно належить, отже був послом правительственным а не опозиційним а навіть незалежним. Однак в справах, дотикаючих безпосередно інтересів руского народу, деколи голосував навіть против правительства, иншим разом усував ся вояд голосування. Самостійною акцією ніколи не заявляв ані голосу не піднімав.

Галицько руский посол, числом сьм, як зв'язно, перед більше як двома роками розділили ся, вояд коли з одной сторони Романчук в Телишевській узяли, що зверх трихтв проба доказала аж надто недодержане умови зб сторони гр. Баденього, а з другой сторони Вахнянин і Барв'їнський поставили не тільки остатись і на-дальше при не додержанні умов правительства але еще, і то вже навіть з власної ініціативи, „зблизити ся“ до верховодячого сторонництва польського. Сей „новий курс“, ся „реальна політика“ мали доперва запланувати Русинам чинну прихильність правительства і польських верховодів та принести „значний позитивний користь“ рускому народові. Дійсним результатом тої політики і того курсу вийшли: поступоване старостів Балицького в Турці, Родера в Золочеві, Галецького в Жидачеві, Завадського в Тернополі і т. д. і т. д., вибори соймові, справа доцентури д-ра Долинського в львівському університеті і ині-ині того рода кпини з Русинів. Все й не згадувати о попіжнені рускои чести податковості і услужності при такім поступованні з Русинами, розлом серед рускои суспільності, ослаблючий єї сили, і упадок духа в той же суспільності — котрому лиху навіть дійсний значивший здобутки не могли би дорівняти.

„Руский клуб“ в раді державній, а виставлено послами Барв'їнський, Вахнянин і Охримович, бо Подляшецький і Мандичевський мало пробували в Відні, витривав і в сій сесії з твердою постійністю на становищі „нового курсу“ і „реальної політики“. Їго поступованя не можна, як то часом у нас робить ся, порівнювати з поступованем инших правительственных партій, н. пр. Слов'янців клубу Гогенварта; бо-ж Слов'янці не мають таких поводів до жалоб на правительство як Русини тай не подають ся так супротив другий народностей в своїх краях, Нїмців або Італіянців, як „руський клуб“ супротив Поляків.

З членів „руського клубу“ про-

шли в минулої сесії лише Барв'їнський і Вахнянин, тай ті рідко коли: Барв'їнський в справі реформи виборчої і закона пенсійного для урядників, а в останній часті сесії в справі декларації нового міністерства; Вахнянин при нарадах над ревізією катастрофи ґрунтового а в осені при генеральній дебаті над бюджетом. Подляшецький, котрий перше говорив нераз о судивництві і о инших справах, тепер відсунув ся і замовк цілком.

А який то зв'яз і який тон був бєсєд Барв'їнського і Вахнянина! Якого хоч трохи в'їрного образу положеня руского народу в наслідок поведєня правительства і верховодячого сторонництва польського нема в них зовсім; оба послы не здобули ся хоч-би на те, щоб сказати правительству та Полякам: Ми тебе підпиратим, а ось як поступають твої влади і органи; ми з вами держимо, а ви як поводити ся супротив нас? О поступованні ц. к. властей галицьких при виборах соймових, котрі-ж вийшли в некорист навіть кандидатів Барв'їнського і Вахнянина, оба бесідники ані словцем не згадали; о такій кризис руского селянства, яка єму загрожує була при катастрофі ґрунтового, Вахнянин навіть не нагадував, хоча сотка петицій надійшла з жалобами до ради державної, хоча в той самий „ДВЛО“, котрого вояд в инших справах був співробітником, поміщена була знаменита стаття Навроцького о подвійній крейді, і хоча перед 15 роками на основі тої статті тогочасний посол Ковальський в раді державній мав довшу бесїду. Барв'їнський і Вахнянин згадували вправді також о покривденні Галичини, галицького хлопа або деколи й інтересів руских, але лише о стільки і в такій спосіб, в який і польські послы могли би промовляти або й фактично промовляли. А що-до голосування то члени „руського клубу“ в трохи дразливих справах, де справа руска, селянська або справа свободи і прав народу стояла в суперечності з інтересами правительства, з'являлись дуже неохотливо, або не брали участі або голосували навіть за правительство а против інтересів руских.

З двох незалежних руских послов Телишевський, на жаль, лише на дуже короткий час з'явив ся в раді державній. А шкода! бо єго бесїди бували основні і звертали нераз увагу на себе.

Романчук на весняній сесії промовляв шість разів, не рахуючи помених бесід за-для фактичного спростування, а именно: при першій читанні правительственного проекту о реформі виборчій, два рази як референт меншости комісії в справі реформи виборчої, по бесїді гр. Дядушицького простуючи єго твердженє о прихильності галицького сойму для селянських інтересів, при мотивуванні свого наглагого внесення в справі виконування права зборів галицькими властями і в справі еміграції галицьких селян. Крім того поставив два внесення: згадав внесенє наглаго і внесенє в справі реформи виборчої, котрого і був референтом в імені меншости комісії (також враз з чеським послом Теклім внесенє в справі ревізії катастрофи ґрунтового). Наконец вийшли три інтерпелляції: в справі поступованя турчанського старости Балицького супротив змагань тамошнього селянства до заведення тверезости, в справі заборони в'їзду народних галицьких властями і в справі поступованя пропінаторів та орґанів правительственных в Долині в справах пропінаторів. В останній часті сесії промовляв в розпорядку над декларацією нового міністерства [о соймових виборах в Галичині], в генеральній дебаті над бюджетом [о політиці гр. Баденього супротив Русинів] і в дебаті над провізором бюджетовою [в справі громадян депутатів рускою до Відня]. Інтерпелляції поставив тоді також три: в справі галицької еміграції, в справі соймових виборів в Галичині і в справі рускои депутатів. Голосував завжди як посол незалежний і опозиційний, хоч не як „опозиційний для опозиції“.

Ц. к. влади

на выслугах пропінаторів-арендарів.

На послідній сесії палати послов поставив пос. Романчук таку інтерпелляцію до президента міністрів яко управління справі внутрішніх:

Вояд часу заведення в Галичині нового закона пропінаторів, котрим право пропінаторів віднято приватним властителям а перенесено на край, повстала для селянської людности сего краю нова язва, походзяча з монополічного становиска арендарів пропінаторів.

Дирекція галицького фонду пропінаторів арендує право пропінаторів лише великими окрґами, в наслідок чого аренда сего права попала виключно майже в руки жидів і жидівських сплуків, котрі в порозумінні з собою утворили ринґи, установили неможливо високий ціны напитеків пропінаторів і тим способом звороти собі нове а незвичайно витратне жерело доходів, оперте на безпримірній експлуатації і так вже надзвичайно м'яру експлуатованого і тагарями приваженого руского мужика.

Як небудє сама вже обставина, що тое монополічне становиске арендарів права пропінаторів повстало завдяки того рода влади, яко єсть дирекція фонду пропінаторів, єсть сумна і дуже характеристична: то однак м'ог би хто старатись виправдати сєй факт виглядом на інтереси фінансові краєвих, — хоч і в той випадку обидно було б п'ятане, длячого жертвою тих інтересів падали має заведєдні власне найбідніша і найбільше обтяжена людасть селянська.

В останніх часах однак висторились в деяких повіттах Галичини, а вменше також в повіттах долиньських, відносини і процєдери не лишь протавні обовязуючим законам, але прямо ругаючі всякому праву, який в право зорґанізованій суспільності не повинні-б бути можливі.

В долинських повіттах арендарів права пропінаторів, тримаючі в аренді два величезні райони, долиньський і болехівський (сєй послідній обнимає м'єсто Болехів і 36 сєл), не вдоволяють ся тим, що вже саме тое упривилєгованє становиско дало їм в руки фактичний монопол в повіттах і що в наслідок того установили они на напитек пропінаторів ціны неможливо високі, — а бажають ще примусити всіх мешанців повітту, т. є. все селянство, щоб лише у них напитек ті купували, т. є. заводять не вистуючий нїгде вже в світї, а в Австрії ще ухвалами сойму державного з 1848-ого року знесеній прамус пивний і горівацький (Bier- und Branntweinzwang). А в заведеню сего хваб в давних феодальних часах можливого, при тепершніх же правних відносинах крайно аномального прамусу помагають їм державні влади адміністраційні і ах органы.

Позаяк в деяких селах долиньського повітту людасть селянська, для котрих напитек пропінаторів, пиво і горіва, становлять артикул потреби, не будучи в можности платити монополічних цінь долинських в болехівських арендарам, удає ся до деяких пропінаторів в сусідніх повіттах і там пиво і горіва для власного ужатку закуповує, то жиди-арендары устроили на тих селян формальній облати, в котрих беруть участь також ц. к. жандармы. Они ловлять селян на публичних дорогах, в не вважаючи на те, що кождий з них заплатив належності консумційні в той пропінатор, де напитек купив, і вимагає ся урядовою болетою, на тую заплату выставленою — відбарають їм сілю куплені напитек, допускають ся на них чинних зневаг і побиють, нападають на доми і мешкан, відбарають насильно двері і замки, забирають перешовані для власного ужатку напитек, а крім того тагнуть їх до староства в Долині, вглядно до експонованого до сєй цілі комісара тогож ц. к. староства в Болехові, а там засуджують їх ще під позором покутного шапованя на високої кары грошей, вглядно кары арешту.

Для примір послужать слїдуючі факти!

1) Дня 10 лютого 1896 купив собі Мартин Витвицький, Стефан Яремко і Онуфрій Шабань, всї з Витвиць, горіва для власного ужатку на весї в пропінаторів в Лукавиці-доліньській і оплатили тамже належності консумційні. Помимо того підчас повороту додів були они через болехівських пропінаторів нападєні, побиті і з купленого горіва обробоані, а староство долиньске засудило їх вироком з 4 марта 1896 ч. 3228 на кару, кождого по 20 шр., і на конфіскату забравших напитеків, хоч намір покутного шапованя не був у них нічим єтвердженій.

2) В домі Стефана Зуха Красовського і Николы Фелікса Витвицького зробили ц. к. жандармы підчас неприємности їх ревізії, розбили у Витвицького комору і забрали горіва, приготовану на весї, котре мало відбутись слїдуючого дня. Хоч тут очевидним було, що горіва тая мала служити виключно особистій консумції, горіва конфісковано.

3) В домі Прокопа Харта з Полянці зробили дня 22 мая 1896 пропінаторы болехівський ревізії перед весїм за горівом, котра ревізії показалась безуспішною.

4) Дня 4 цвітня 1896 напали арендары болехівський, в асистенції ц. к. жандарма, Грива Гоговського з Герані в відбараєли єму сілю горіва, котру купив для власного ужатку, улаштувавши всї належності консумційні. Ц. к. староство в Долині засудило єго за те вироком з 28 цвітня 1896 ч. 7956 на кару 50 шр. і на конфіскату горіва.

5) Палагін Мельник і Парасцї Макота пропінаторы болехівський горіва, на власний ужаток куплену, відбараєли і при том обі жінки побити.

6) Дня 21 мая 1896 купив Прохор Ходовицький в Волт-задереваци в пропінаторів в Лукавиці для себе на весї горіва і пиво, і оплатив належності консуму. Ледє прибав додому, впади до него пропінаторы болехівський в асистенції жандармів з наїжженими баґетами, перебрали ревізії цілком хату, а хота Ходовицький показав ся бо-летами на заплату консуму, сілю забрало єму горіва і пиво.

7) Дня 26 мая 1896 купив собі Дмитро Гнатенко з Тисова горіва на свїй ужаток на весї; тож дна впади до єго дому пропінаторы болехівський з жандармом і горіва ту конфіскували, хоча належності консуму вояд не була заплачена.

8) Дня 28 мая 1896 комендант постерунку жандармерії в Болехові заявив перед Дмитром Гнатенком і Яцем Гнатенком з Тисова, що нікому з селян повітту болехівського не вольно деінде купувати горіва і пиво, як лише в болехівській пропінаторів. Вояд покликав ся при том на розпорядженє староства і додав, що горіва і пиво, де-інде куплені, будуть сєйчас конфісковані. Те саме голосать жандармы в цілїм повіттах.

9) Ц. к. староство в Долині видало до всіх громад болехівського повітту окрґників з 14 мая 1896 ч. 10.210, в котрих вправді аґадує о случаях перевоженя горіва з инших пропінаторів без оплати, однак рівночасно віддає всї зверхности громадскі в певній м'їрі на услуги пропінаторів болехівських, наказуючи їм, щоб на кожде жаданє їх конфіскували напитек пропінаторів, а там самим надає тим-же пропінаторам власть, яка їм після обовязуючих законів не прислугує, і отирає поле до безаставних секатур та напастей селянської людности. Всї органы ц. к. староства а в особливости ц. к. жандармы толкують сєй окрґник так, що крім болехівської пропінаторів де-інде напитеків пропінаторів купувати не вольно, і відповідно до сєй інтерпретації заводять в повіттах сілю фактичний прамус пропінаторів.

10) Дня 2 цвітня 1896 Мартин Витвицький і Онуфрій Шабань, слухані як свідки в справі похити під 1) приведеній перед ц. к. судом повітовим в Стрию, збавили під присягою, що зложили перед ц. к. комісарем Гавіньським инакше обзване, ніж

ного висновку, що се так мусить бути Украйнець, але такий, що живе вже довгий час в Галичані. Не позбув ся ще деяких окремихностей українських в деякого впливу великорусчини; задержав склад вільний від очевидного впливу польщини, вміщавши в ньому чужини: а такий піддає ся вже впливови галицких русчан, переважно благодатному але в дечому в шкідлиму. И я пригадував ся над сею правдою. Що то значить вкордні! Нехай би ми так могли жити посполу, де би годі в дні в всякій ризниці мови! О себилько швидко ми могли би позбутися хвиля, а вичити ся одні від других того, що справді гарне, щиро своє! Дарма!

„Хатка в балці“, оповідане Гринченка, відзначене першою премією на конкурс редакції „Зоря“, — та й не дармо відзначене. А хто хоче переказати ся, що не дармо, нехай виписе собі „Зоря“ і перечитає. Що до мови указав би я на „самі добріші“ і запитає би ся: чи воно добре по українськи? Але хоч би і не добре, то воно якого не вражає. „Три чинаці до смерті“ легко і без слів Желеховського адогадати ся, що воно значить те, що ми кажемо „три чверти до смерті“; так само епітета „харпак“ тільки що злиденний, убогий сирота. А по-за тим не має варті ані разу „затого“! Отже властиво на 12 сторонах окрім того, що хвалять, можна читати, нема нічого іншого, що було б незрозуміле або бодало вражало. Замічу хваля для нагадки, за які грехи провадив себе автор „Гринченком“, і то цілком по добрій в „неармушовій“ волі. Адже прозвисько те можна би виводити тільки від „Гринь“, Гринько! Але нехай там; се-ж нікому не завадить.

Наконець „Per pedes apostolorum“ Левенка є одно-одним, чого без великого терпеливості читати не можна, хоч як хоче ся читати, бо рідь сама цікава. Менше ще о те, що є слова справді незрозумілі, котрих ані в словари Желеховського не знайде ані здогадати ся не легко; але ще важливіше те, що склад дуже тяжкий, так що вільно розбери вера-вері перчитати речення, поки розбереш, чи автор хоче сказати. Ну, на 11 часелі одна така рідь — се ще не такий грех!

Початку повісті Левацького „Не той став“ я ще не читав; але автор давний і добрий наш знакомий, і певно всякій буде з душі рад, що знов раз стрічає ся з ним.

Тим ладом міг би я перейти весь теперішній зміст „Зорі“, і виказати, що більшш чудасій і незрозумілих слів або висловів, як ті, що доса їх вказувати, нема нігде. За те кілька є гарних, цікавих, поучаючих або і справді цінних рідь! Доєсть перчитати заголовки, що в їх виписав у попередній частині сего номера, щоб переконатися о том. За се не відказувати на редакцію або на письменників хоч би українських, а давати одній і другій годати ся. Але звычайно така вже людська слабкість: своїх хиб не добаємо, а на людях помітати в дрібну пылинку; а коли тільки подохимо яку там одну-другу марницю, то залюба робимо з мухи вола та й тільки в те маємо на азыці, а то ще і регочемо ся. Тільки не згада, яким би ми вийшли, коли би так нас стали такою самою мурою судити і гудати; одно певно, що не дуже билими.

Але чому в той „Зорі“ так розсідь ся вельможно майже самі Українці?

(Далше буде.)

Відозва

до членів повітового Товариства політичного „Селянська Рада“ у Львові.

Дорогий Брат!

Оповідання бажане висказане на зібранні членів „Селянської Ради“, що відбуло ся у Львові дня 15. н. ст. мая с. р. запрошуємо отримати всіх членів Повітового Товариства політичного „Селянська Рада“ на зібрання, котре відбуде ся в Пятницю дня 3. н. ст. липня 1896 р. о годинах 10. рано у Львові, в сали Товариства руских ремісників „Зора“ (при ул. Краківській ч. 17).

На тій збірці будемо радіти о слідуючих справах:

I. О виборах до ради повітової.
II. О потребі побудувати львівського.
III. О внесках членів.
Проти всіх наших членів з повноважень судових: львівського, винницького і шарецького, щоб зволіли чесно перебути на отому нараді, де мають право свободно обговорити всі справи з життя громадського і політичного, що обходять наше селянство.

Хто хоче висказати ся в члені „Селянської Ради“, найголосить ся усно або письменно до писаря товариства адвоката Дра Костя Левацького у Львові (при ул. Корняківській ч. 1).

За Повітове Товариство політичне „Се-

лянська Рада“, у Львові дня 12. н. ст. червня 1896 р.

Гр. Горняк
Голова

Др. Кость Левицький
Писарь

Рух в руских товариствах.

На засіданні Головного Відділу Товариства „Просвіта“ у Львові дня 16. н. ст. червня с. р. поладжено слідуючий справ:

1) Принято до відомості справоздання п. Короля: відносно 25 сіл львівського повіту, з того мав відбитися в 21 селах, а в чотирох не міг мати в причині незалежних від него. З справоздання позаявляється, що до найгірше залучених сіл належать: Сороки, Дмитропіль, Сухоріччя і Запорожжя, що відбитися з приналежністю тут знавчю. До найліпше ведених сіл належать: Снявськ, Яричів, Підлісся, Сніпів і Винники, а то завдання читальниць „Просвіти“, що там як найкраще розвиваються; головний відділ товариства, об'єднуючи належаючі трудів відділів читальниць чотирох повітових сіл, порішав вислати їм письма привітання і подяки. Заразом привітати відділ до відомості заву п. Короля, що з його сторони не було ніяких анітацій протав „Общества ім. Качковського“, як то недавно „Галичанам“ написав.

2) Передає д-р. Воронькому до рецензії рукопис п. з. „Про старинні біблії народів“.

3) Принято до відомості, що абори філія „Просвіти“ в Товмачі не могла відбити ся в попередню подавлю речення, в відбули ся аж 5 липня н. ст. 1896.

4) Принято в подяку від д-р. Воронького дару 242 книжок до бібліотеки і кілька медальонів та монет старинних до музею товариства.

5) Принято нових членів.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

В перших днях липня збере ся до літньо-австрійській сойм на коротку сесію, щоб поладити справу зміни виборчих ординацій соймів. Уже на попередній сесії порішено що найголовніший тоєв справ: узгляднено при зміні ординації новий поділ політичний краю, який вийшов із розширення міста Відня; побільшено число посіл в міських і сільських округів виборчих і ухвалено безпосередність виборів з сіл. Одні лише точки не поладжено, і за для них має ще тепер сойм зібрати ся: антисеміти і клерикали домагали ся, щоб кожда громада, що має найменше п'ять осіб виборців, була зарозуміла для себе місцем виборів; а на те не приставало правительство.

Урочистий вїзід царської пари до Петербурга відложено на д. 29 с. м. Царська пара приїздить д. 27 с. м. до Царського села. В день вїзиду до Петербурга удасть ся до виборів Казанського і св. Петра і Павла, щоб помолити ся на гробах предків, а по короткій побуті в зимовій палаті поїде на літо до Петергофу.

Дня 18 с. м. приймає англійський прем'єр лорд Сельсбері депутацію марової ліги і зазиває, що переговори з Америкою поступали вдоволюючо, та висказав надію, що Англія і Сполучені держави перші дадуть світові приклад, як уладити знесене війни. Правительство англійське поважно заставляє ся над тим, щоб промостити дорогу цивілізованому способу поладжування спорів між державами.

В італійськй парламенті п. Кавальоті запитував дня 17 с. м. правительство, длячого в урядовій деші про улюблені ген. Баратієро промовчав той мотав, що також не засвідчує умірений надір правительства сполучати генерала до нападу на Абессінію. На те відповів міністер війни Рікоі, що за те промовчав бере одважності на себе; він учинив так з справді для попереднього правительства, бо поки не насипав ще дословний вираз, поти не можна як слід зрозуміти значіння і ваги наведеного мотаву.

Баратієрі висказав ся перед дописувателем одного днявника італійського, що не думає ані пенсіонувати ся ані складати мандату до парламенту. Дневник Італія опраудує сей намір генерала, хоч признає, що прилюдна гадка в Італії не похвалять его за те.

Австро-Угорщина і Росія дораджують Порту в привітському, щоб поладити справу Крети на основі угоди, уложеної між Портою і Кретацями 15 жовтня 1878 р. в Галепі, місцевості положеної коло Канеї. Угода та складала ся з 9 точок: 1) При-

няти в р. 1876. 2) Порту вменувати християнина губернатором на п'ять літ; європейській держави его затверджувати; по п'яти роках може бути губернатором вибраний на ново, коли буде за ним більшість населення 3) Урядові округам мають бути то в'єри, котру вибрав більшість населення в округі. 4) З'являючись доповідати ся французам; суди будуть незалежні від президента султана 5) Войско має стояти лише в в'єрпостях. 6) Половина чистих доходів має йти до каси державної, а друга половина на публічні роботи в краю. 7) Установлені мирових судів. 8) Урядники обов'язані знати грецьку мову. 9) Установлені християн при м'єст. — Після тої самі уряди народний аборт (сойм) має складати ся з 49 християнських посіл і 31 мусульманських. Однак оибела той склад два рази зміняв, так що тепер входить до сойму 40 християн і 25 мусульманських, і то з виборів посередніх. Кретацї жадають навадити виборів безпосередніх, як було давніше.

НОВИНКИ.

— Руско-народний театр забавити в Терезові тільки до 1 липня і дасть слідуючий вистави: В неділю 21 червня „Уражене щастя“ драма д-ра Франка (в ролі Михайла виступити п. Касиєнко в заступстві слабого п. Яновича); в в'єторок 23-го „Черноморці“ на родна оперетка Лисенка (в ролі Кабачка виступити п. Касиєнко); в четвер 25-го „Учитель“ народна комедія д-ра Франка; в суботу 27-го „Барон циганський“ оперетка (в ролі Жулана виступити п. Касиєнко); в неділю 28-го „Перехитрили“, оперетка народна (в ролі Дранка виступити п. Касиєнко); в в'єторок 30-го „Дай серцю волю“ драма з сім'ями (в ролі Микити виступити п. Касиєнко).

— В справі еміграції помістала газета урядова таку телеграму з Генуї поді двем 19 червня: „Консул бразилійський в Генуї одержав від свого правительства розказ телеграфічний, щоб не допускати до еміграції емігрантів галицьких до Бразилії, навіть тих, котрі на власній кошті бажать виїхати“. Отже в'єсть дуже важна і наша краєва власть політична не повинна мовчати перейти над нею до порядку дня. Не повинно скінчити ся на прийнятті до відомості сего найновішого розпорядження правительства бразилійського, лиш треба би чим скорше оповістити его урядові по всіх громадах, а спеціально в громадах, де рух еміграційний.

— Від п. Я. К. одержуємо таку допис: Перевідаючи перед двома тижнями через Львів до Раманова, стрітив я на дорозі у Львові множество народу. Питаю ся одного господаря деє в Буцацького, чоловіка уже по-над 50 літ: — А де то ви, добрий люде так громадний їдете? — Та до Бразилії, панове. — Та за чим? Там також б'єда, мусить тяжко працювати, аби заробити на кусок чорного хліба, а ще далека дорога, хто знає, чи доїде, бо може в половині з тих, що тут, загине. — Пане, — відповідають — тут нам зле, дуже зле, а там Бог знає, як буде. От д'єть ся: м'є 13-літня дівчина сапала цілий день, а жид-окомоні заплатив їй за цілий день 5 гр. У нас жидова так всю присила, що годі дихати. — Питаюся: а не жалі вам за рідними краєм, що може ніколи его не побачите? — Та за чим, пане, ми досить набідили, нема за чим жалувати. — Питаюся другого господаря з-під Залічків: А вас іадо, куди Бог провадить? — Та за море. — Та за чим людський добір, виджу, що ви не такий б'єд, бачу порядне убрання на вас. — Дивити ся на мене сей господар тай відповідає: Виравді мав-ем побіверта шкура поля (3/4 морга), але тяжко вижити; сам опал мене коштує 50 гр. річно, а де податки, де од'їж, обува, та і прокормлена шось коштує, тож задалегід треба забиратися, аби-м цілком не збідів, так як ось видите тих б'єдаків, що грінимь т'єлом с'єдять. — А не жалі вам за рідною землею? — Та жалі панове, але виджу, що у нас крайна нужда, може там ліпше буде. — А не думаєте волисі везутися, як грошей заробите? — По що, аби-м стравав тут, що там горко заграю, як Бог допоможе; нам здає ся, що в'єде такий б'єд нема і бути не може як в Галиччї. — Щасливон дороги вам ачу! — в'є тими словами ми розпрощали ся. Я побіжав до Раманова на Перемишль, а оні Бог знає, коли стануть на м'єста і чи стануть... Відний вард!

— Ректором університету львівського вибраний д-р. о. Іосиф Комарницький, теперішній декан відділу богословського. — Украинський театр, під дирекцію Степана Морозенка, приїде сими днями в Чернівці і дасть перше представлення в в'єторок дня 23-го с. м. в місцевій театрі. Дружина та складає ся з двадцяти кількох осіб, що грали волисі на сцені Кропивницького, Стариченка, Садовського і Саксаганського, а виставляє опери, оперетки і драми. Досі ще жадна українська дружина не заїздила на австрійську Русь, тому в Чернівцях дуже цікавий як на гру сего театру, так і на інтерес черновецький та дохрестний публіки до него. Представлення буде лише кілька. Певно рідь, що для Русинів і черновецьких мешканців такий театр буде цікавою новиною.

— Довірчий збори селянський в Рудецькй відбули ся 30 мая і 12 червня с. р. в селі Купчинцях. Селяне дуже зацікавили ся порушеннями тамтє справами. Священство, на жалі відсуваю ся від руху селянського, або в просто ему протаві. Щоб знов не було коли каля.

— Страшна злива була дня 13 н. ст. червня в Старій солі, Стрільбицях і Старім м'єстї в Стрільбицях в копаляні нафти вода підвала з пасовиска корову з телятєм, а також одну свиню з обори і понесла з собою. З притикаючи до потопа дистиларії підвала до 300 бочок, між котрими було до 200 з ропою. Шкоди досить слідно. Особливо по угабках вода поробила рови і позамулювала повнше лежачі поля в засівани.

— Жидівське весілля в магістратї. Рада м'єста Терезові відступила свою салу тамошньому пропінаторови на весілля его доньки. В'є обурені таким поведенєм ради м'єстона, бо жь сала застала в'єд не може уживати ся на приватній весілї.

— Нові корони. На памятку тисячлітньої вистави в Будапешті віділо угорське правительство вибрати м'єліон нових корон, на котрих по одній стороні зображений цїсар Франц Іосиф в угорськй коронаційній одязі, а на відворотній стороні Арпад, перший король мадарський, що завоював Угорщину, оточений громадою людей. Та корони мають вартість монет, будуть приймати ся в державних касах і в публічних обороті.

Именована, перенесена, конкурсы и пр.

— Именована. Министерство торговлі именувало практикантов почтовых: Юл. Кисельовского в Коломыни, Юл. Вальчевского в Чорткові, Людов. Себеру и Брон. Гл. Цингленца у Львові, Ал. Пташка в Підзамчу, Стан. Явничко и Оск. Домічка у Львові, Вол. Цешника в Кракові, Мойс. Бухайма в Ярославі, Мир. Лисенка у Львові, Леоп. Пала в Чорткові, Тад. Жебровского в Кракові, Жиг. Павликовського у Львові, Жиг. Студинського в Кракові, Г. Негіоса у Львові и Іос. Карасевича в Стрию — ассистентами почтовых.

— Перенесена. Намістник переніс повітовіх лікарів: д-ра Ів. Даниельского з Городка до Рашева, д-ра Стан. Валицького з Старого м'єста до Городка, д-ра Тад. Теодоровича з Рашева до Перемишля; санитарных конценістів д-ра Фр. Стоклосинського з Турки до Старого м'єста, д-ра Стан. Карпиньского з Львова до Турки, та санитарных ассистентів д-ра Кар. Иваньского з Дрогобича до Скалата и д-ра Кир. Гижицкого з Тарнова до Дрогобича.

Телеграмы „Дѣла“

Відень 20 червня. Приїхав сюди князь черноруский.

Берлін 20 червня. Voss. Ztg. подає в'єсть, що Греція домагає ся, щоб держави узнали повну независимость Креты від Туреччини.

НАДОСЛАНИЕ.

ЛИШЬ

в реставрації ПАФУЛЫ ТЕПФЕРА, улицы Трибунальска ч. 12, домъ власный, можна добати щоденно аж о годинах 8-й рано гарячі снїданя.

ЦѢННИКЪ.

Почина впрова з капустою	15 кр.
Снїканий легім	12 „
Фляк	12 „
Ножка теляча з хрїном	10 „
Ковбаса з хрїном	5 „
Кавяр	15 „
Обід в абонаменті	40 „

Всякій напїток в найліпших родах по найуміренішій цїнї; для певности що подають з моє реставрації, даю відборачимь марку. — Найліпший вина по найдешевій цїнї, подавши від 40 кр. літра.

З високомь поважаємь
72 29—0
ПАФУЛА ТЕПФЕРЪ.

Въ горячій порѣ року

можно поручити яко найліпшій и найвідповіднійшій
напїтокъ покрїплюючій — столовий,
особливо прїгодній до пия з винимь, конякомь
або соками овочевимь

MATTONI

Гієгіблереку

чисту алыкалічну

ВОДУ

щ а в о в у.

Она дїлає охолоджуючо и освїжуючо, побуджує апетит и помагає травленю. В'є лїтє сє розкошній напїтокъ. (VIII.)

Знїна зьокалю.

Найдешевій окладъ тониртї оптичнихъ и механічнихъ

ВЕНЕДИКТА

КОПЕРНИЦКОГО

під „Иперникомъ“

перенесений до комого зьокалю

при пл. Галицькій ч. 1.

По цїнахъ найдешевшихъ вь великомь виборі окуляри, пажеры, зьорнети, бюметры, термометры. — Напраны найкраще и найдешевше. — Угоруємь електричнихъ дьодіковъ. — Заможна вь провинції Козароцкой.

Адреса: Оптикъ Венедиктъ Львовъ площа Галицка ч. 1.
4185

Виходить у Львові щодня (крім неділі і руских свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найважливіших повістей“ виходить вівторок, а вівторок і п'ятницю на першому рахунок в Діалогі.

Передплата і інсерати приймаються: у Львові Адміністрація „Діалога“ у. Баторія 24, Центральне бюро оголошень у. Коперника ч. 11, у Бюро газет у. Кароля Людвіка 9, і А. Ольшеского у. Калінінського 2; — в Ярославі Л. Крижановський; — у Відні: М. Dukes, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Seilerstraße; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; В. Франкоурт і Гамбург: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „Діалог“ і належність за інсерами платити у Львові.

ДІАЛОГ

Передплата на „Діалог“ з літер. додатком:

в Австрії:	за границею:
на цілий рік . . . 18 зр.	на цілий рік . . . 24 зр.
на пів року . . . 9 зр.	на пів року . . . 12 зр.
на чверть року 4 зр. 50 кр.	на чверть року . . . 6 зр.

у Львові:

на цілий рік . . . 16 зр.	на пів року . . . 3 зр.
на чверть року . . . 4 зр.	на місяць . . . 1 зр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи звертаються лише на попередню записку. — Редакція неопечатає вільні від порта. Подорожні членки коштують 8 зр. а. в. Оголошення звичайні приймаються за ціною 10 зр. від одного строку інсератом або за ціною 1 зр. за строком „Надбавка“ по 25 зр. а. в. Подлики і інші дописи приватні числять ся по 15 зр. від строку.

Католицьке вчє у Львові.

Перед кількома днями помістили мы водозву, запрошуючи „Поляків і Русинів, всіх людей доброї волі, без огляду на різницю народності і обрядів, заводів і станів, без огляду на політичний сторонництва і погляди, в ювілейний роц уніи берестейської на друге вчє католицьке до Львова“.

Перше вчє католицьке відбуло ся, як звістно, перед трема роками в Кракові. Ініціаторами его були головні люди захожій з-поза Галичини, привикши до німецьких Katholikentage, єзуїти або єзуїтским духом переняті ксьондзи, як пралат Хотковський, професор теології в Кракові і посол до ради державної, прийшовший з Познаньщини. Польскі католики галицькі, навівши ревний ксьондзи, приваля гадку католицького вчє з-разу нерадо, указували на можливість неучасті, але вкінці не могли уступити ся.

Успіх краківського вчє показав, що боязнь неучасті була безосновна, і вранжери постановили вже тогди скликати небажком друге вчє католицьке до Львова.

Комітет вчєвий запросив був на краківське вчє межі іншими і декотрих Русинів, іменню многих руских послов соймових, щоб дозволили умістити свої підписи на водозвві вчєвий. Однак рускі послы одий прямо відмовили, другі не відповіли на письмо комітету. І взагалі Русини, окрім єрархії церковної, не взяли участі в тій вчє. Той крок руских послов і інших Русинів публічна опінія на Руси не то одобрила, але узнала за такий, котрий сам собою розумів ся. Тільки одна „Правда“ оббозвала ся в німій душі.

Коли познішше утворив ся в св. Юрї комітет для святкування тридцятиного ювілею уніи берестейської, була гадка між іншими також скликати в ювілейний роц руско-католицьке вчє до Львова. Замість того має однак відбутися вчє утративистичне з польським характером.

Дивно, що ювілей берестейської уніи беруть ся святкувати Поляки, польска єрархія і єзуїти Яцковський, Бадені, підписані на вчєвий водозвві. Таж звістно аж надто з історії, що Поляки так само нераді були уніи, як втр православній, і уважали унію лише за средство, щоб Русинів легше перетягнути на латинство і польскість. Се признавав також п. Барвінський, котрий перед десятима роками, в першій томі своєї

Рускои Историчной Бібліотеки, помістив н. пр. таке: „Поляки і їх проводники єзуїти хотіли лише з православних, се-б'я то з Русинів, зроби́ти латинників, се-б'я то Поляків, а унію мала бути лише способом до того.... Рускі уніятскі церкви називано також „божницями“, а самих Русинів-уніятів також „поганами“. І для них зачине приступ до всіх посад і урядів, лише хто ставав латинником або Поляком, віддурав ся всього того, що було дороге Русини, то такий мав вже права рівні з Поляками... Сама унія служила Полякам лише за намітку“, і т. д. і т. д. Чи бы нинішній Поляки і нинішній єзуїти мали змінити ся? Щоб в таке увірити, на те треба бы доперва доказати, котрих зовсім нема; а противно, є докази, що Поляки, іменню верховляче сторонництва польске, і єзуїти в тій вчє, „нічого не забули і нічого не навчили ся“, хіба більшою хитрости, лучшою тактики.

В устроєню католицького вчє у Львові, в звязаню его з ювілеем берестейської уніи і втягненю до него Русинів, щоб водограти на ній другорядну ролю, мы можемо відбачити тільки хитру політику, після котрої Польща і латинство мають представляти ся як пануючі елементи в цілій Галичині, навівши в рускій єї часті, а Русь і рускі обряди мають бути їх інтегральними а при том другорядними складовими частинами. Що не удає ся Полякам перед 27 роками при святкованю ювілею уніи любельської, до котрого Русини не то не прилучили ся, але против него однодушно запротестували, те має ній удати ся в певній мірї тепер, при святкованю ювілею уніи релігійної, котре нарочно на сей роц відложили, хоча первісно мало відбутися ще в минулому роц. Они опановують Русинів, втягають їх в круг своєї політики, своїх релігійних, політичних і національних інтересів, а Русини не мають сили ній вивинути ся.

Коли вже мусьв святкувати ся ювілей берестейської уніи і поза стінами та границями церковей, то святковане тоє повинні були ті Русини, котрі взагалі сим ювілеем займають ся, взяти в свої руки і устроити у Львові руско-католицьке вчє, — іменню коли знали, що задумують Поляки. Се пречинь справа передовсім уніятів і Русинів, а не латинників та Поляків. Тай повага кардинала, першого достойника церковного в Галичині, надає ся більше бути господарем на такій обході і в такій мірї, як гостем. Поляків можна було очевидно на вчє запросити, але вчє повин-

но було мати рускій а не польскій характер.

Предметом наради вчє, „вычерпуючих і пожиточних, зримих і обективних, далеких від сторонничих пристрастей“, як сказано в водозвві, мають бути „родина і суспільність, жите приватне і публічне, дм і школа, промисл і роля, наука і література, всі прояви жита, всі недатки і потреби“. Справді, широка програма. Радять над такими справами різні сторонництва політичні, соціальні і т. д., кожде з свого становища; нехай отже радять також належний різний втрисповідань і церковей з свого втрисповідного становища. На всесторонній обговореню кожда справа може тільки зискати. Але навівши в границях церковности, в обруб сільної — помімо різниць обряду — католицької церкви, рускій демократичний і від входу не цілком водорваний елемент мусить инакше проявляти ся, мусить иній кдлі і иній ідеалі мати, як елемент польскій, аристократичний і чисто заходиний...

Справа еміграції.

В суботу виїхали водпоручники виділу краєвого, о. Іван Воланський і д-р Семірадзкий, до Бразилії, щоб розвідати тамешній водносний еміграційний, а відтак здати про них справу. Ація виділу краєвого заслужувала бы на признаню, — коли бы не була припознена, а одинокій хосен, який з нею може бути, то хіба той, що спасе ся від затрати хіба лиш необхідний еміграційний, бо грош емігрантів вже заходять ся на місяці і або нідь на плянціях або вижидая смерті від жовтої пропасниці. Вина припознена сєї ація не паде на виділі краєвий, бо він, по порушеню квестії еміграційної в сойм на сегодняшій сєсії і коли хобора еміграційна перейшла в стан найважшій заповнености, взяв ся енергично за роботу і зробив, що уважав найвідповідальнішим. Вина цього нещастя, бо лиш таким мусимо уважати результати еміграції бразилійської, лежить деінде.

Еміграція до Бразилії зачала ся перед 5—6 роками, а головний контагент емігрантів до Парани доставляв Познанщина і Конгресова. Однак найшлись люди, що загадали зацінити лімфу еміграційну населеню в Галичині, а різночасно задумали шарку ацію, котрою цілю було закладаня заморських колоній польських. Бо хоч в повсякній Америці встала значне число колоній поль-

ських, то ті колонії не лиш не удержують постійної авіан з головним польським племенем в Европі, але до певної міри засуджені на вымародженє, — длятого патріотам польським о ширшій завро захотіло ся будувати заморську Польщу в Бразилії з елементів більше консервативних, с. є. в основу селянського, привязаного до рбл. Ацію взяло в свої руки польске товариство торговельно-географічне, будучи під власним ім'ям будучи в комітеті с. Рафаніа, і вело єї енергично та хитро. Лімфа еміграційна прийняла ся на населеню східної Галичини таж добре, що коли при перших проявах еміграції власті краєвої заявляли нїчям не оправдану байдужість, то відтак, коли опінія публічна голосніша заговорила, не вміли собі дати ради і допускали ся одних промахів за другими.

Все таки інгеренція властей краєвих причинила ся бодай до того, що загальний образ бразилійської еміграції став прояснювати ся Постепенно можна було дознати ся, що вільний переїзд до Бразилії застановлений, що Парана замкнена для колонізації, що грунтови не вимірюють, бо нема (!) достаточного числа урядників до поміру, що кождий морі в прайвах, обтяжений видатками правительства бразилійського на емігрантів і при дочисленю праці вложеної на корчунков, виїде на 250 зр. і т. д. Одним словом перед нашими очима розкриває ся цілий „рай бразилійський“. Выкрити сєї правди коштувало багатьох жертв і часу, і завинило в тій головній згадане товариство торговельно-географічне, котре бояло ся о успіху своєї ації. Досить згадати, що коли суспільність руска зачала домогати ся выслания руского священника для емігрантів, орган товариства назвав ся домагає неоправданим, бо, після єго наформаций, Русинів в Бразилії нема. Тимчасом число руских емігрантів тепер дорівнює вже польським.

При такій ставі рбчєй, розуміє ся, що найважливіша рбч дозвати ся правды, бо лиш тим способом можна бы отворити очі заблудченим людям, що на осліп пруть ся до еміграції. Відпоручники виділу краєвого мають сповнити сєю задачу. Вибір виділу краєвого впав на Поляка д-ра Семірадзкого і на Русина о. Ів. Воланського. Д-р Семірадзкий вже їздив раз до Бразилії на кошті приватних людей і по єго повероті розпочало товариство торговельно-географічне живішу ацію, а з того можна заключати, що він зачав ся між піонерів ідеї заморських колоній польських. Може бути, що тепер побачить д-р Семірадзкий, скільки лиха накопало і жертв забрало ширє сєї ідеї,

Максимъ.

Образокъ з сѣльскаго жита

Розповѣсть Романа Сєкала.

I.

Знаете може карпатське село — тихе, дрімуче? Высокі горы вчю зеленіють, десь близько неба у бѣлих хмарах купают ся... В самій долині надъ крутими потѣчками розложились маленькі „хатки“. У сєредині села стоить бѣле з великими конинами полѣство, вызначуєсь простора кормна з пейсатымъ Лейбою, пострахомъ усѣхъ. На горбочку блистають хресты невеличкихъ церковъ, що вѣдъ старости лѣтъ похилилась і до землѣ прапала. Бѣла церква старушка розстелая ся окружений вербами та вѣлькою громадсѣй цвѣтаре. Могилы та могилы — одна по при другій ховають вѣ собі цѣлі поколѣня буйнихъ мешкавцѣвъ села... І добрі і лѣлі люди сплять побѣ себе сномъ вѣчнатымъ. Всѣ вони черезъ короткій часъ свого жита радѣли та сумували, смѣялись та плакали, — всѣ вони пережили оду велику драму, що спѣльна багату і убогому, в сєму, що починає на мягкій постелі, жє сєредѣ блискучихъ хоромихъ, і тому, що у ночи замѣсть подушки кулакомъ голову підпирє. Може тихше, спокѣйніше жють-проживають мешканцѣ высокыхъ горъ. Але страсти, болѣзни та вѣхн у низькихъ курныхъ хаткахъ, у глухихъ сєлахъ сѣть подобій, навѣть

тѣ самі, що й в мѣстахъ вєлачавыхъ та в мраморныхъ палатахъ!...

Ось послухайте, що вамъ розкажу.

В сєлѣ Каміянкахъ підъ самымъ лѣсомъ, троха на боцѣ вѣдъ вѣшихъ, стояли двѣ хаты. А жила в одній вдова Василиха з єї сьномъ Максимомъ, в другій лѣсній, єго жѣнна та трое красув-дѣвчатъ. Вдова була хорова, не могла тажко працювати, выпускала сѣй невеличкій грунть за малі грошѣ сусѣдамъ. Сама шела, прала, а коли наскучило сѣдѣти у хатѣ, брала Максима, вѣдѣдала знакомихъ, а найчастѣше найблизшихъ — лѣсного Олеку і єго Олену. Бувало зимовими, довгими вечерами сѣдали Василиха та Олена коло тепловъ печи... За роботою розказувала одна другій, що купила в мѣстечку на горѣ, кого та що тамъ побачила, якъ Климѣвъ Грець здорово напивъ єї і много, премного нишого. Лѣсній, мужичина кремезной будовы тѣла з довгими кучерявыми волосами, стругавъ щось у кутику, та часъ вѣдъ часу позыравъ хитримъ зеленковатыми очима то на обѣ гадѣнѣ, то на своихъ дѣвчатъ та Максима, котрі разомъ забавлялись і на переївну то голосно плакали то смѣялись.

— Гей, Ориско, та дала-бѣ собі спокѣй, не мучила-бѣ Максима — говорила Олена до найстаршої дѣвчєй, що повѣсилась на шпѣ хлопця та не думала вѣдчєпити ся.

— Єї бо, мамо, вѣдъ такий добрый, мєнѣ нічого не робить — казало смѣючись дѣвчатко.

А Максимъ дѣйство нічого не робивъ, не боронивъ ся, але тільки передъ Орискою, — двома другими неравъ добре вѣдѣлачувавъ.

— Гарна була-бѣ зъ нихъ пара, не правда Василихо? — казала жартомъ Олена.

— Та оно тажъ, щобъ тільки щасливо годувались наші неботатки!

— Дай Господи милосердїй! — зѣхала Олена — та обѣ матери дивились зъ любовію на своихъ дѣточекъ.

Коли вѣз Угоръ подули вѣтры, теплѣ, легонїй і полонини верились травомъ, коли на вершкахъ і шпїлахъ горъ загомѣли сопѣлки, загремѣли трембѣты — гей, що за радѣсть, що за утѣха була у сусѣдѣхъ! Мовчальний лѣсній шовъ на цѣлий день у горы — а дѣти бѣгли у лѣсъ, збєрала цѣвты, вили вѣнки, имали метеличківъ. Ясеннєє сонце свѣтило, грѣло, лѣсъ пахучій шумѣвъ і пташенята свѣдали-голосили славу Всевышнього. Чистый потѣчокъ журчавъ у ярѣ, а звукъ сопѣлки та сумный голосъ церковныхъ звонѣвъ плыли широкѣ-далєко. Коли втомилась, сѣдали одо коло другого, вынимали шматочки хлѣба, котрі добрі матери не забули нїмъ за паузы сховати.

— Максимко, любый Максимцю, скажи намъ, яку казочку — може тую о сватѣхъ Петрѣ — просили дѣвчатка старшого Максима.

А вѣдъ робивъ поважно, дуже поважно лице і зачинавъ казку, котрою невѣжа неравъ

до сѣу єго колесала: — Давно, давно ходивъ святий Петро по землї і вѣдѣвъ разъ чоловѣка, що пасѣ бѣлі круторогї воли...

І такъ плыли минали години і днѣ, щасливий золотй лѣта дѣтцѣй!...

Переїшло лѣтъ кільканадцять скоро, не постережено. Коло хатъ сусѣдѣвъ, котрі троха почорнѣли, стоявъ той самий, вѣчно зелєний, густый бѣръ. Кождого року у весняний часъ вкривала таж само пахучій цѣвты, трави глибокій яръ, високой полонини — таж само свѣтали пташки, свѣтило сонце, грѣли потоки... І усе навкруги було подобне — та тільки люди змѣняли ся. Максимъ вирѣс на гарного паробка. До вѣска єго не брали, бо бувъ одинокимъ у матери-вдовы, що тѣшила та радувалась нїмъ мовъ найблизшимъ скарбомъ на землї. У лѣсного повзростали дѣвчєй мѣли та красні мовъ весняні цѣвтки у зелєному гаю. А вже найкрасна зъ нихъ — найстарша Ориса. Коли приберєсь, причєпурить ся, то паробки дивлять ся на ню мовъ на образѣ, а вона знає о своій красѣ, позырає гордо, зъ-высока на усѣхъ. Добрі кумы кажуть матери: — Гарну, прєгарну маєте дѣвку... — Отъ така собі — вѣдѣлає почерво-нѣвши, — якъ і другі дѣвчатка...

А що дѣє ся на музицѣ, то й не кажи. Хлопцѣ линуть до Орисѣ мовъ пчолы до меду; не дають вѣдпочати, разъ у разъ беруть до танцю. Але вѣхто не дѣвѣть ся такъ палко, не танцює тажъ часто якъ Максимъ. Ще зъ

хочь зъ другой стороны годъ замовчати, що при его пращаву у Львові товаришъ выправляв его въ путь зашвыомъ, чтобы не забыть на цѣли товариства торговельно географічного, а въ Куржуг-і Львовск-омъ появилась ся статья дементуюча въ злобный спосѣбъ въсть урядовая газетъ о заборонѣ выѣзду до Бразиліи галицкихъ емігрантовъ навѣтъ на власнй кошты, — певно не въ ншій цѣли, якъ лишь чтобы не спихати горячки еміграційнон. Зъ того выходить, що польске товариство колонізаційне не покидає свои гадки и боронить ен вѣсьми силами.

Але на щасте доданий д-рови Семипрад-кому товаришъ о. Волянскій, который буде мѣгъ саомѣйно выдати свой судъ о водноснахъ еміграційныхъ въ Бразиліи. Есть се чоловікъ, на которого Русины можуть покласти повне довѣре, знаючи его дѣяльність въ повѣдѣніи Америцѣ и любовь до своего народу. Вѣнь выдѣсть безостановный осудъ еміграціи бразилійской, р зновѣсть долю-недолю вшнихъ емігрантовъ, подастъ нмъ потѣху и подастъ нмъ здоровй рады організаційнй. Стане въ пригодѣ своимъ землякамъ на чужинѣ, а остереже необачныхъ въ краю. Розкрые нагу правду, безъ всякихъ дальше сагаючихъ идеаловъ и цѣлей. Сего надѣе ся по о. Волянскѣмъ рускій народъ и зъ таямъ бажанемъ пращав и проводить его въ далеку дорогу.

Спѣльнй делегаціи.

Австрійска делегація приняла дня 18 червня войсковый бюджетъ після предложена правительственного и приступила до нарады надъ босаньскымъ окупационнымъ кредитомъ.

Д-ръ Сляма (молодо-Чехъ) жалувалъ ся, що управлюючій окупованными провинціями міністеръ Калай, такъ само якъ попередними роками, зновъ не предложивъ делегаціямъ замѣненя рахункѣвъ зъ свои администраціи. Зъ того можна заключати, якъ низько уважъ нашъ парламентаризмъ, коли делегація не протестуе протавъ такого игнорования. Бесѣдникъ заговѣвъ, що вѣзвѣ въ радѣ державной правительствѣ до предложена босаньскыхъ рахункѣвъ. Вѣдѣтъ вказавъ д-ръ Сляма на нестойбѣсть уживаного правительствомъ выразу „босаньска мова“, бо якъ Сербъ такъ и Хорваты протавъ сего протестуютъ. Що до внутрѣшнихъ водноснахъ, то неоднѣ въ нихъ лихе. Чужостороннихъ людей вывѣшавъ ся передъ мѣсцевыми жителями. Податки стагаютъ ся немалосердно зъ босаньскихъ селянъ, а у зайшлихъ фабрикантовъ дозволає ся на податковй реставціи на сотни тысячъ. Хочъ въ Боснѣ теперь вповни безпечный станъ, то, міністра Калай въ его подорожя зъ Требиња до Фочы проводило крѣмъ жандармовъ 40 кавалеристѣвъ и 120 вояковъ пѣхотинцѣвъ. Въ Ламнѣ полиція укарала дѣтей за то, що не предложили до цензуры выставлену ими дѣтинуу гру. Бесѣдникъ протестуе протавъ участи окупованныхъ провинцій въ мадарскѣй выставѣ, коли тымъ спосѣбомъ мае бути задемонстрована ихъ принадлежность до угорскѣй короны. Правно-державнй водносны окупованныхъ провинцій до монархіи ще не прѣшенъ и Австрія, котра причиняє ся 70 процентами на выдѣтки окупаціи, не може допустити, чтобы тѣ провинціи, коли лише розвинутъ ся, мали пращастя спѣльнякови, который вла-

дав до интересу лишь 30%. Коли дня 1 мая цѣсаръ оглядавъ босаньскій павильонъ на мадарскѣй выставѣ, вклянувъ міністеръ Калай передъ зѣбраними босанцами: „Най живъ нашъ король!“ Бесѣдникъ пытає міністра, якого вѣнь тутъ розумѣе короля, а коли угорского, то цѣкаво знати, чи на се агодило ся должтвѣское правительствѣ. Дальше пытавъ, чи агаяють зъ Босны людей на мадарску выставу? Босанцѣ ледва вдоволенѣ, бо не выповненѣ обѣтъ австрійскихъ мужѣвъ державныхъ, зрѣбленѣй нмъ передъ окупаціею. Десятинна до сен поры не занесена, а розвазана аграрнон квестіи поступає дуже зѣблѣна наперѣдѣ. Передѣвѣтъмъ треба здоволити угаетенѣй народы въ Австріи и Угорщинѣ, та ажъ тогдѣ можна претендувати на болѣе довѣре зѣ стороны балканьскихъ народѣвъ.

Д-ръ Булатъ (Хорватъ) вказавъ на потребу безпосередного зѣлѣнячного получена Босны зъ Далматіею, именю въ портмѣ въ Сплитѣ. — Проф. д-ръ Ягичъ, полемизуючи зъ д-ромъ Слямою, заявивъ, що уважає зѣ стороны правительства вповни оправданнымъ ужавати слова „босаньска мова“.

Министеръ Калай заявивъ, що зъ привципу не може теперь превладати делегаціямъ замѣненя рахункѣвъ зъ администраціи окупованныхъ провинцій, але се може наступити, коли делегаціямъ буде признано право ухвалити босаньскій бюджетъ. Що-до наведенныхъ административныхъ промахѣвъ и надужити власти, котры можуть истнувати якъ въ Боснѣ, такъ и въ высоко цивилизованныхъ краяхъ, министеръ зарядитъ доходженя и жары. Въ справѣ уживаня слова „босаньска мова“ водкликає ся міністеръ на гадку слависта Ягича. Зарядивши участъ Босны въ мадарскѣй выставѣ хотѣвъ міністеръ познакомити шаршй кругъ зъ выробами Босны, але тымъ спосѣбомъ ще не рѣшена правно-державна kwestія и не задокументована принадлежность Босны до Угорщины. При гостинѣ цѣсара въ босаньскѣмъ павильонѣ на выставѣ не крикнувъ міністеръ: *Živio naš kralj*, а лишь: *Živio naš sara kralj*! Вѣдѣтъ заявивъ міністеръ, що планы сполучена Босны зѣ сплитскимъ портмѣмъ уже готовѣ.

По тѣй дискусіи ухвалено безъ змѣны жаданный кредитъ для краѣвъ окупованныхъ.

Въ субботу водбули ся послѣдній засѣдана австрійскѣй и угорскѣй делегаціи, на котрыхъ принято до вѣдомѣсти, що ухвалы обохъ делегаціи суть зѣбднй, та ухвалено въ третѣмъ читаню вѣсь предложена. Въ австрійскѣй делегаціи полагѣдено такожъ деней петиціи. Мѣжь ншымъ побѣла реферату дел. Барвѣньского ухвалено перейти до порядку дневного надъ петиціею селянъ зъ Олешницъ, пов. чешанѣвского, чтобы вынатороджено имъ шкѣды, нанесенъ при виправѣхъ артилеріи и вѣбноты. Виправѣ дел. Ріхтеръ жадавъ, чтобы не водкѣдано петиціи, лишь водступлено ен правительствѣ до розслѣду и уважлѣдженя, але въ палатѣ бузъ такий гамбѣръ, що цѣлкою справедливѣе жаданѣ дел. Ріхтера перейшло незамѣтно. Для того при другѣй таѣмъ самой петиціи селянъ зъ Футорѣвъ, пов. чешанѣвского, повторивъ дел. Ріхтеръ свою поправку и члены делегаціи, вже выслушавши, ухвалили сю поправку, протаву реферату дел. Барвѣньского. — Передъ замкненемъ засѣдана вказавъ д-ръ Крамаржъ, що новый будынокъ для австрійскѣй делегаціи такъ лихе збудованый побѣе кожымъ взглядомъ, що було бы найлѣпшѣ

его продати, або бодай основно направити. — Засѣдана закончило ся взаимными похвалями за енергичне ведене нарады зѣ стороны делегаціи и президента Хлюмеккого.

Гадки після загальныхъ зборѣвъ. наук. Товариства им. Шевченка.

(Далше.)

На се пытанѣе найлѣпше могла бы водповѣсти редація „Зорѣ“, але що и я знаю вѣзгорѣше тѣ справы, то могу ен вырчити и не потребу боятъ ся заперечена зѣ ен стороны. Отожъ въ Галичинѣ разомъ вже и зѣ Буковинѣ не великій врожай на письменниѣвъ, особливо, коли ще водчислѣти тыхъ, що воддѣаютъ ся самѣй лише науцѣ, для котрой въ „Зорѣ“ не богато в мѣсця. Таякихъ, що пишуть болѣе и гарно, ледва чи десятѣкъ начислѣтъ бы не заикаушисѣ: д-ръ Франко, д-ръ Чайковский, д-ръ Шуратъ, Маковей, Данило Лепокий, Кобилянська, Ярошиньска, Маслякъ... ну, нагадайте же зо двѣхъ, бо може въ сѣй хвилѣ, не во гадѣвъ нмъ, призабувъ. Зъ другѣй може десятѣкъ найшлось бы такихъ, що або дали вже доказы, що умѣють гарно писати, але чомусъ замовѣли та хѣба въ рады годы ще водзавѣаютъ ся, або що-ѣно зрывають ся до писаня. Коли-жъ зважити же, что каждый зъ нихъ мае ншу головну роботу, бо внакше не вѣзъ бы хѣбѣа, — что каждый зъ нихъ пише не въ дозволѣ а коштомъ выпочинну водъ щоденнон головнон працѣ; коли дальше зважити, что не лишь одна „Зоря“ жадѣй ихъ пера; а вѣдѣтъ, что черѣзъ политичнй издавничѣа богато людѣй звертає свои спѣсѣбности и силы въ нше русло: то зѣ того всего выѣде для „Зорѣ“ зѣнкаюча мала помѣчь. Ще-жъ бы побѣе лѣха, коли бы бодай тѣ силы, якѣ е, можна сполучити и уладити мѣжь ними подѣль працѣ. Помѣжь авторами тои тѣмъ вѣзлѣакои половы, якою засыпуютъ теку редакціону молодѣнькѣй письменники, переважно поеты, можна бы такожъ часомъ водкрыти якѣисъ таланты та заохотити и порадѣи плебѣаты новѣ силы. Але на те вѣе треба редактора, который не мае вѣ никакого ншого дѣла, якъ тѣлько саму редакцію; та й же було бы на одного чоловіка за богато работы. А на чоловіка, что веде редакцію лѣнше по-при ншымъ, головнѣмъ для себе занѣтѣю, вже и того за богато, что мусѣтъ: поперечитувати все надсылає; оцѣнити и выбрати придатне водъ неадалого; впорядкувати и выладати до друку; та же и самому щось написати, до чого зновъ треба богато дѣчего поперечитувати, поки напишѣтъ якує стрѣчку; ба, а переписка зѣ авторами, хочъ бы тѣлько найконецѣйшѣа, кѣлько же забере часу! Отже въ тѣй перепискѣ, якъ найширшѣй и найчастѣйшѣй, лежать велика сила; а до неа нѣ одному у насъ редакторѣвъ не стане часу. Коли бы не те, то и участъ галицкихъ письменниѣвъ въ таѣмъ издавничѣтѣ, якъ „Зоря“, могла бы бути болѣе, вѣжъ е, и зѣ украиньскими можна бы дѣйти до ладу зѣ тыхъ дробняцѣхъ, якѣ у насъ слушно бувають каменемъ прѣткновѣнія въ ихъ творѣхъ. А при тѣмъ, якъ е, бо лѣпше бути не може, всякій, хто тѣлько освѣдомленъ зѣ вѣсьми задачами редакціи, мусѣтъ теперьшному редакторѣвъ „Зорѣ“ не тѣлько высказати шару подѣау и признанѣе якъ се вчливѣи загальнѣ зборѣа, але и чудувати ся: коли ему стає часу по-при своихъ головныхъ

занѣятѣхъ ще и на тѣ заходы, якѣ выдають ся въ очѣ зѣ усею издавничѣа? Що вѣдѣтъ не выправляє управнѣнскихъ творѣвъ на нашъ ладъ и побѣла нашего смаку, тому не подивує вѣхѣго, коли зважити, что и самъ не легко по-эволюѣвъ бы на те, чтобы ему хтѣсь другѣй выправлявъ побѣла свои гадки его творѣа.

Тымъ я хотѣвъ высказати, що спорѣкѣна на „Зорѣ“ и ен редакцію не мають вѣакои слушнѣи побѣдѣаы. Але чи справедливы водкѣавуваня на галицѣау чѣаючу громаду?

Се пытанѣе выклинуъ гадѣи справдѣ при-крѣй. Бувало батьки нашѣ твердили намъ при всякѣй нагодѣ, что „якъ собѣ постелишь, такъ будѣшь спати“, опбѣла те саме повтаряли намъ по латиньскѣи: „*sae quisque faber fortunae*“ и вчили насъ у всякѣй неудачѣ глядати передѣвѣсьмъ причинѣвъ зѣ собѣ самѣмъ. Мы-жъ опбѣла вчили того самого дѣтѣй нашихъ та молодѣйшй поколѣня. Ажъ отъ теперь зѣає ся часѣмъ, мѣвъ бы дѣхѣо зѣ тыхъ молодѣхъ поколѣвъ, провинувши ся рано въ равѣцѣ неначе зо сну и неначе вперве припадавъ собѣ тую правду, котору бувало вкляпѣють ему старшѣй; и крикѣавуши зѣ радѣстѣю: „Отъ его маю ажъ теперь!“ голосать своимъ батькамъ и учителямъ мѣвъ власѣу, что ѣно ними самими водкрыту нову мудрѣсть та же, зѣвычайно въ молодѣцѣмъ жарѣ пересаджаючи сакраменты, вклячуть: „Не наръкаймо на вѣакого, бо самѣй виннй свойѣ до-ли!“ Осъ дѣвѣтъ на насъ, якъ мы спѣваємо „Нѣхѣто не винѣвъ, сама я, сама я“; горѣвъ ся вѣсь до нашего гургу и до нашего хору! А то вы, лѣнтѣвъ, лежѣтъ, нерѣбѣы, тѣлько й всего, что на другѣхъ плачѣте!“ Та же вклячуть не абы якъ, а во всеуслышанѣе всему мѣру, на кону зѣ театрѣ, де болѣеа частѣна видѣвъсь людѣе страхъ намъ прихильнй. Отъ и плещуть жеѣтѣй видѣвъ зѣ долѣвъ, ажъ лѣацѣтъ по вѣсьмъ краѣмъ. А нашѣй молодѣй Архимѣды же дѣуже кричатъ, ажъ хрипѣють; бо де-жъ таки не кричѣти, не лѣаѣтѣся, коли удостоюють ся за те таѣхѣхъ до-стойныхъ оплѣсѣвъ. Отъ Архимѣды! А кѣлько зѣ тѣй ихъ новѣй нѣбѣы то науцѣ суперѣчаючѣа, недѣрѣвѣако, кѣлько зарозумѣлого самодурѣства и слѣпоты, сего и не тѣмѣаѣтъ сердѣчнй, — за-морѣченѣй достойными оплѣсѣками. Не тѣмѣаѣтъ того, — а вѣдавно же розумѣли се лѣпше водъ мене — что нѣака людѣаа, не то народѣ, не живѣе подѣе сѣляннѣмъ дѣзѣномъ; тому шу-каючи за причинѣами власныхъ неудѣахъ, треба починѣати водъ себе, але не доконче вѣсьхъ при-чинѣвъ глядати лишь въ собѣ. Во на всяку уда-чу чи не удачу саладає ся сила рѣаныхъ силъ, надѣе котрыми навѣтъ гѣнѣи не вѣе годѣнъ запѣ-нувати такъ, чтобы ними повертѣти на власну корѣсть побѣла власнон уподѣби и волѣ. Инак-ше не пошпѣтѣує бы ся бузъ нѣволи таѣкѣй Александрѣ Вел., Цѣзарѣ, Наполеонѣ. А де намъ до Наполеонѣвъ! Забули нашѣй сердѣчнй Архимѣды, что тѣма чорного робучѣаго людѣа, проживаючи въ нуждѣ, борѣає ся] мѣвъ муха въ мѣаѣ зѣ капѣаломъ. Вѣаа певно такожъ винна свойѣ долѣ, бо каждому зѣ нихъ водѣльно було учѣти ся чѣгоє врасного, вѣжъ пр. угле копѣти подѣе землѣю або выпѣау добувати зѣ ямъ. На ихъ ладѣ хѣба и нашѣй неволенѣй та духѣмъ закованнй народѣ украиньскѣй самѣ тѣлько одинѣй винѣвъ свойѣ долѣ. И т. д. и т. д. Коли бы бодай наша долѣа залежала единѣ водъ насъ самыхъ, тогдѣ-бъ внакше можна до насъ промавѣати. А такъ, . . . певно, что въ не одинѣмъ в самѣй мы винѣй, тѣлько не у вѣсьмъ! А вина наша, тамъ де вѣаа е, зновъ мае не-

дѣтѣнѣства найрадше зѣ нею бавѣвъ ся, най-радше пристаѣвъ. Тѣе, что въ молодѣсти було привязанѣмъ — выросло, перемѣнѣлось въ щѣсь вшного, въ любовь. И любивъ Максимъ Орѣсю цѣлымъ сердѣмъ — горячимъ, молодымъ сер-дѣмъ.

Одного разу вечеромъ свѣдѣвъ Максимъ зѣ Васильхою передъ хатѣю. На дворѣ було тихо. Мѣсѣць ще не зѣйшовъ, а тѣлько зѣрѣ мѣгѣли на небѣ, всмѣхѣлись яснымъ, бѣленькимъ личѣмъ. Тихѣ розмовѣли сыѣтъ та мати про домашнй справы, про свою долѣу-недолѣу. Зѣ сусѣдѣного подѣвѣра обѣаѣвъ ся дѣвѣнѣй годѣсть: — Ну-те, сестры, заспѣваймо — голо-сила Орѣшка — але такѣ, чтобы спѣдѣбалась Максимѣа. Дѣвѣчѣа засмѣялась и незабѣаюмъ понесла ся шумѣа пѣсѣа:

Ой я вчера прѣла вѣдѣа,
А нѣнѣй повѣдѣо:
Сѣдѣ са люблю коло мене,
Хотѣ намъ будѣ тѣено!

Ой сѣдѣ собѣ коло мене,
Прѣсѣуь ся близѣнько,
Якъ упаде вѣрѣтѣнѣе,
Скѣловѣ са низѣнько!

На голосѣ пѣсѣи зрадѣвъ, зѣвесѣлѣвъ Ма-ксимъ. Сердѣе въ него забило, вѣнь забувъ про все, а думѣвъ тѣлько о краснѣй Орѣси. — Гей, Максимѣа соволюву, якъ же, подобѣаєтъ тобѣ Орѣшка? — опытѣла нечаѣно Васильха. — Люблю ен мамѣ, вѣаа або жадѣа — казѣвъ смѣльво Максимъ. — Знала, я знала, чтобы

тѣлько усе добѣе зложѣлось — говорила мати и приголубѣла сына одѣаѣа.

Зѣ по-за гѣръ, зѣ по-за лѣсовъ зѣйшовъ на небо сѣрѣбнй мѣсѣць-кѣаъ, освѣтѣвъ поло-винѣы, высѣй горы та низѣй хѣтѣнѣи. Загѣ-лувъ такожъ у садѣа та подѣвѣра, ставѣуь та приѣаѣвъ ся неодѣй царѣ, что горячѣаи по цѣлукамъ свою любовь выѣаѣла.

Зѣгодѣмъ побѣлавъ Максимъ свѣдѣвъ до найстаршѣи красѣнон дѣвѣнѣи лѣсѣного — и свѣ-тѣвъ приняла. Хитрѣй лѣсѣной не такого ба-жавъ собѣ зѣаѣа. Вѣнь волѣвъ, чтобы прийшовъ богатѣй, мѣаѣа рѣчь чи добрый, чи зѣлый, чи гарнѣй чи нѣ, чтобы тѣлько грѣшѣа зѣаѣа. А таѣй не трапѣаѣвъ ся, а дѣвѣчѣа було три, гѣзѣдѣвѣство малѣ, нужденѣе. Треба було годѣ-тѣнѣе, дѣаѣувати Господѣу. Олена рада була Ма-ксимѣа: вѣаа его давно выгѣдѣла, не разѣ, не два натѣакала обѣ тѣмъ Васильхѣ. Вѣдѣа казѣла головою, а нашкоѣмъ думѣа: „Нехай мѣй со-кольникъ робѣтъ, якъ хоче, а мѣнѣ вѣаа не въ подобѣу; таѣа горѣа, пышна, а вѣе бы приѣа-ла ся, на музѣку вѣшла.“ Пытѣла мати въ Орѣшѣи: — Якъ тобѣ, голубѣо, подобѣаєтъ Ма-ксимъ? — Нѣакого мамѣа, гарнѣй — та тѣлько бѣднѣй вѣдѣ, бѣднѣй; не паѣувати мѣаѣвъ за нимъ, не ходѣти у дорогѣй одѣа — ѣй, чтобы такъ богатѣй! И смѣѣаьсѣа дѣаѣа, а матѣа зѣ-тѣаа. — Не въ богатѣтѣвъ щѣаѣе, а въ любви, — сѣрѣа, мѣаѣають, не купѣишь золѣомъ вѣ сѣрѣбѣомъ.

Хотѣли дѣаѣти на заповѣди, а ту грошѣй нема. Треба панѣтѣу, треба вѣсьлѣ справѣати,

ще й подѣаѣти платѣти — робѣа что хочѣ! И по-гадѣвъ Максимъ: „Пѣду за Бѣсѣидѣ, буду че-резъ живѣа зарѣбѣати, привѣау грошѣй чѣаѣаю, розѣвесѣлю усьѣхъ, а потѣмъ зѣробѣаю вѣсьлѣ, гучѣе, величѣе, что у сѣлѣ такого ще не ба-чили, не вѣдали!“ — Язъ почувъ те лѣснѣй, ажъ поцѣлуѣаъ Максимѣа, а зѣленѣй очѣ огнемъ замигѣли. Васильха водрадѣувѣла, мѣаѣла, что можна дѣщо продѣаѣти, полѣ заставѣти. Але Максимъ уперъ ся на свойѣхъ, бо й Орѣси дѣ-зѣаѣаѣшисѣ про се, казѣла: — Добѣе, добѣе, Максимѣа, а верѣаѣ зѣ дарунокѣмъ, зѣ грѣшѣи...

Любѣй вѣчѣръ настаѣвъ. Теплѣнѣкѣй вѣ-теръ вѣаѣвъ зѣ полудѣа. Легѣнѣко хѣлѣаьсѣа траѣа и сонѣй цѣѣты тулѣаи голоѣаѣа, чтобы водпочѣати по горячѣмъ дѣнѣ. Надѣ керѣничѣю стояѣвъ Максимъ та Орѣси. Вѣдѣднй мѣсѣць по-зыравъ цѣкаво на молодѣтъ. А гарѣа, на при-чѣудъ гарѣа була зѣ нихъ пара. Обоѣ сѣрунѣй, высѣаѣй. Въ него вѣуь чорнѣй и зѣсѣй очѣ, мѣвъ тѣй зѣбри на бѣаѣнѣаѣмъ небѣ. Въ неа лѣаѣко ру-мѣаѣе и станѣвъ гучѣй, розѣзѣннѣй, очѣ нарѣ и бровѣи чудѣаѣ, прѣкрасѣнѣй. — Дѣсѣтъ, дѣсѣтъ, Ма-ксимѣе, не цѣлоѣй такъ дѣже, пусти до дому, вже й такъ пѣаѣо, пусти бо, — казѣла Орѣ-шка... и тихѣо, солодѣко засмѣялась. А въ Маке-ма не було на думѣвъ выпѣкѣати. Прѣтѣкаѣвъ, цѣлуѣаѣвъ чѣрѣй бровѣи, красѣе личѣо, а на сѣр-цѣу было ему легко, вѣсѣло мѣвъ на Вѣаѣнѣдѣнѣ. — А будѣшь ты вѣрѣаа, додѣржишь слова, моя голубѣчѣо? — Дѣдѣржу, не бѣй ся, а тѣмъ, привѣи что гарѣного на гѣстѣнѣе... Спѣѣаючи верѣаѣвъ залюбѣаѣнѣй до дому.

На другѣй дѣнѣ рано ранѣнько сѣопѣвъ ся Максимъ. Усе було приладѣеаѣе, усе готовѣе до дороги. Старѣнька мати порѣаьсѣа коло снѣдѣ-анѣа, та чѣсь водѣ часу спѣагѣдѣла на Максимѣа. Важѣо, дѣже важѣо было ѣй на сѣрѣцу и го-рѣаѣй слѣовѣи падали по зѣморѣнѣмъ блѣдѣмъ лѣаѣи. Зѣвычайно, якъ мати, боялась вѣаа, чтобы щѣсь зѣлого еѣ траѣиѣлось сыновѣа мѣжь вѣнѣи-ми, чужѣими людѣми, чтобы, борѣаѣи Бѣже, не закорѣвъ ен добрый Максимъ. И вѣнь волѣвъ бы можѣи лѣнѣтѣсь дома близѣе любѣон Орѣшѣ, але потреба, тѣажѣа потреба гѣаѣа его на за-робѣкѣхъ. Зѣ сѣла выбѣаѣали ся ще дѣа парѣбѣи на таѣу, якъ вѣаѣтъ, роботу и онѣи вѣступѣли по Максимѣа. Сумѣа, заплаѣаѣаа процѣла Васильха своего одѣаѣа. Не помагѣли слова Максимѣа, что старѣвъ ся потѣмѣаѣа, вѣнѣаѣаѣаѣаѣа нѣеку. Вѣще сѣрѣе матѣи водѣчуѣаѣло щѣсь лѣхѣо недѣбѣого. — Бѣже помагѣаѣ, а вѣ баѣвъ ся тамъ довѣо мѣй соволюву! — казѣла она крѣбѣе слѣ-оѣы. — Не лѣаѣкаѣтѣсь, мамѣуку, верѣну скоро зѣдѣ-ровѣнѣй, зѣ грѣшѣи... Довѣо, довѣо стояѣла Васи-лиха на пороѣзѣ вѣзѣнѣаѣон хѣтѣнѣи, дѣаѣаьсѣа за водѣходячѣи. А вѣонѣ заспѣаѣали, зѣаѣагѣли сумѣа — что по чѣстѣй блѣстѣаѣй росѣ плѣ-ла лугѣаи, гѣрами. Вѣже пѣсѣаа прѣаѣомѣаѣла, затѣхѣла, вже сѣаѣаьсѣа парѣбѣи у темнѣнѣй бѣрѣ, а вѣдѣаа стояѣла на тѣмъ самѣмъ мѣсѣцѣ заѣдѣаѣаѣа, приѣаѣа и — дѣаѣаьсѣа передѣ себе чѣрѣвѣнѣи водѣ слѣзѣ очѣаи.

(Далше буде.)

Презенты содержали со: Вол. Венгринович на Хиринку, Ант. Мендинский на Новосёлъ-Гибовшъ. — Въ пропозицію принятъ: на Вацо-в и чѣ, дек. драгоценнои, Теодоръ Саунунъ, Кор-Виницкий, Петро Кяжжинский, I. Марковъ, Мах,

Выходитъ у Львовѣ по дня (крѣмъ недѣль и русскѣхъ святъ) о 5-той годницѣ по полугодію. Литературный додатокъ „Библиотека найзнаменитѣйшихъ повѣстей“ выходитъ въ второкъ, а въ второкъ и пятницу на перемѣну работъ въ „Дѣло“.

Передплату и нисераты принимаютъ: у Львовѣ Администратія „Дѣла“ ул. Баторія 24, Центральное бюро ogłoszeń ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Карола Людвика 9, и А. Ольшевского ул. Килиньского 2; — въ Прославѣ Л. Крижановскій; — у Вѣднѣ: M. Dukes, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Seilerstraße; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; Вѣ Франкфуртѣ и Гамбургѣ: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „Дѣло“ и нисераты за нисераты платитъ у Львовѣ.

ДѢЛО

Передплата на „Дѣло“ въ літер. додатокъ въ Австріи: за границу: на цѣлый рокъ . . . 18 ар. на цѣлый рокъ . . . 24 ар. на полъ року . . . 9 ар. на полъ року . . . 12 ар. на чертъ року 4 ар. 50 ар. на чертъ року . . . 6 ар.

у Львовѣ: на цѣлый рокъ . . . 16 ар. на полъ року . . . 3 ар. на чертъ року . . . 4 ар. на жѣнь . . . 1 ар. 35 ар.

Редакція, Администратія и Экспедиція подъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи австрійскіе на поперечіе нисеранье. — Рѣшаніе неопечатанъ вольный вѣдъ порта.

Подорожне число конитъ 8 ар. а. в.

Оголошеніе зыкль принимаютъ ся по цѣнѣ 10 ар. вѣдъ одна стрѣнка нисератова або въ мѣсцѣ а въ рубрицѣ „Надѣслане“ по 25 ар. а. в.

Подѣлки и инші донесенія приватны числитъ ся по 15 ар. вѣдъ стрѣнка.

Гадки після загальнихъ зборівъ. наук. Товариства им. Шевченка.

(Конецъ.)

Отожъ и въ тѣмъ мы саміи вичувати, що нашимъ видавництвомъ лихо веде ся. А вже-жъ певно, що ми саміи, а не Французъ анѣ на-вѣтъ Поляки. Тільки хто то именно тѣ „мы“? Після науки нѣбѣ-то новон повинні бы воні бути тѣ саміи, що добачують вину. Редакція повинна бы спорѣкати на себе: „Мы саміи винні!“ А тимчасомъ спорѣкають воні на громаду, хочъ вона не е для нихъ „мы“, тільки „вы“. И такъ замѣтъ шукати вини въ со-бѣ та чытати: „Чому громадѣ не до смаку те, що для насъ пишемо? Аджежъ тѣ не мусить подобати ся те, що намъ подобае ся; а годѣ зновъ, щобъ принимала и платила по доброй волѣ те, що тѣ не подобае ся“, — замѣтъ то го противрѣчать саміи власной науцѣ и спы-хаютъ вину на другихъ.

Або зновъ тѣ-жъ саміи Архимеды горо-дятъ теперь разъ-у-разъ, нѣбѣ то якусь нови-ну, що треба брати рѣчи такъ, якъ воні е, мовлявъ реально, чыслити ся зъ фактами. А зъ тѣмъ же фактомъ не чыслити ся нѣмъ, що досѣ не нѣ одна литературна чысленица у насъ не годна була стояти власными силами, влас-ными чытателями, — почавши вѣдъ „Вечерницѣ“, вѣдчаючи на „Зорѣ“?

Я не стану розбирати всѣхъ причинъ, бо и не умѣвъ бы, и того, що троха умѣвъ бы, не сповѣдавъ бы хибѣ въ свѣмъ писемѣ. Але не у всѣмъ же вичувата сама тільки громада. Зважте-жъ бо, молодіи нашѣ вчителѣ, кѣлько у насъ буде всѣхъ способныхъ до чытання та-кихъ „Зорѣ“, „Правды“ чи „Дѣла“ або „Буко-винны“? А якъ воні розвѣтъ въ своихъ погля-дахъ чѣ литературныхъ чи політичныхъ? Кѣ-лько на нихъ жде рѣзныхъ касъ и администра-цій и ротѣвъ и грѣшныхъ тѣтъ? Якъ то вѣтры-бушуютъ по аи кышеняхъ? Зберѣте те все ра-зомъ до кумы та обчылѣтъ спроможность всен-нашю громадою, чи мовлявъ по нѣмцѣмъ „Lei-istungsfähigkeit“. Не дивѣтъ на те, що кому-сь зъ тов громады доведе ся колѣсь зъ легкимъ сердцемъ только а только програтъ въ карты або пропяти прогуляти; бо такихъ людѣвъ вынайде въ кождѣмъ народѣ, хочъ бы и у тыхъ Чехѣвъ, що справедливо любимо ихъ со-бѣ власти за вѣбрѣ. А у насъ коли не менше, то певно ихъ не больше, нѣжъ деінде; и че-резъ насъ Русь анѣ не паде анѣ не дѣнгалъ бы ся. На такѣ або такѣ нашѣ причинѣ спыхати вину нашихъ неудачъ, та ще для достойныхъ оплескѣтъ, се — шануючи себе — назвати тре-ба двѣнадцати ловами на славу, зовсѣмъ не-завидну.

Отжъ що не Поляки-жъ винні недоборамъ „Зорѣ“, только саміи Русины, се рѣчь певна. Тільки зъ тѣмъ докоромъ обчылѣтъ треба выступати. Види, що и такъ гарна „Зора“ не е такою поживною, котру бы галицка громада уважала за такъ конечну для себе, якъ хлѣбъ. И що си громада винна сему? Що я виненъ тому, що мѣвъ нѣколи не спыгае ся не то устрѣць але навѣтъ тѣточокъ, хочъ только людей пропаде за нами? Що виненъ нашъ селянинъ, що обходѣтъ ся легко безъ мяса, безъ котораго я обѣдѣти ся не годѣвъ? Тому треба бы „Зорѣ“ учинити такъ погребною для кождо го свѣтлаго Русина галицкого, щобъ безъ неѣ не выграмавъ обѣдѣти ся. Що вонѣ и такъ гарна, се нѣчого не має до рѣчи: не те гарне, що гарне, а те, що подобае ся; не те смачное, що добре, а те, що смакуе. Якъ бы на те радити, не моя голова сказати; але чейже всякій згодѣтъ ся, що кажу правду. А коли бы такъ самѣ, якъ я, и нѣхто другіи не умѣвъ выгадати рады, то не остае нѣчого пи-шого, якъ або дальше доклады до изда-вництва або застановити его. Але вѣдчаючи на громаду, що мѣшае поможе, нѣжъ нарѣка-ти на зельный рука за жидачѣвскіи выборы; се-таки може бодай троха помогти, а тамте зо-вѣмъ нѣчого.

Якъ бы бувъ знавъ напередѣ, що се пѣсь-мо такъ досѣ розширѣтъ ся безъ вѣдѣтъ, бувъ бы его и не зачинавъ. Але коли вже зачавъ, такъ хочу высказати кѣлька гадокъ ще въ од-ной справѣ, що на загальныхъ зборахъ выкли-

кала деякій розстрѣй. Маю на гадѣкъ намѣрену уступачимъ выдѣломъ змѣну уставу Товари-ства, котра стрѣлае на зборахъ зъ выдѣлымъ опоромъ, — и на мою гадку слухнымъ. Я не гадаю вдавати ся въ суть намѣреныхъ змѣнъ. Вонѣ може и цѣлкомъ оправданѣ, може и ко-рѣстнѣй для Товариства. Але змѣна уставу — се-жъ безперечно рѣчь дуже важна. Въ такѣй справѣ годѣ всему товариству безусловно ада-вати ся на выдѣлъ, хочъ бы яку мало до него застрѣу. Инакше мусѣло бы вѣддати выдѣловѣ загалѣ власнѣ, змѣняти уставъ и безъ одобре-нія загальныхъ зборѣвъ. Памятаючи на те, по-виненъ бувъ выдѣлъ заадагѣдѣ розвѣслати членамъ товариства свой нарѣсъ змѣнъ, а то-гдѣ бувъ бы не стрѣвъ ся зъ такимъ опоромъ. Тимчасомъ той нарѣсъ роздано членамъ ажъ на самыхъ зборахъ, коли не было навѣтъ часу розгладити ся въ намѣреныхъ змѣнахъ, не то передумати ихъ значѣне и вагу. А ще до того розѣйшла ся чутка, якъ показало ся, не безо-савна, що и той розданный нарѣсъ не обнамѣвъ ще всѣхъ намѣреныхъ змѣнъ. Тому рѣчь слухна, що вѣдчаючи справу, и безъ того не-таку нагу; и се нѣкому не повинно бути анѣ во гѣвъ анѣ навѣтъ нѣязнѣтъ знакомъ невѣры. А зновъ толѣи, мовѣ бы то опѣръ той мавъ го-ловну причину въ тѣмъ, щобъ зъ уваги на вы-годы чи користи „Дѣла“ перешкодѣтъ змѣнѣ уставу, — се просто дѣтство. Що „Дѣло“ вѣдъ почату своѣго астанована мало въ дру-карни Товариства им. Шевченка свои выгоды, зважъ бы не могло мати въ першѣй въ краю-вышѣй друкарни, сего аѣхто не заперечѣтъ. Але такъ само нѣхто не заперечѣтъ, хто добре рѣчь знае, а хоче судити бесторонно, що и друкарня мала выгоды и помѣчь зъ „Дѣла“; а хто бы се забувъ, повиненъ роздѣлити ся и пригадати собѣ. О аи-хъ-небудь стрѣтахъ, якѣ мовѣ бы то мало Товариство им. Шевченка черезъ „Дѣло“, анѣ досѣ бесѣды не може бути, анѣ на будуче нема нѣякого о те страху. А въ тѣмъ и сего заперечѣтъ не можна, що бо-дай зъ-разу было головою задачею Товариства им. Шевченка чи тамъ его друкарнѣ ажъ-разъ те, щобъ народнымъ издавництвомъ, чи про-сѣтственнымъ чи политическимъ, давати всякій мож-ливѣй выгоды и полегшѣ. Рѣчь ясна, что теперь, коли Товариство могло розширити свою дѣяль-ность, зъ другон-жъ стороны народнѣй изда-вництвѣ перестали потребувати такъ сильной пѣдпоры, якъ се было давѣйше: то и задачѣ та дѣла Товариства мусѣтъ змѣняти ся. Все-жъ-таки и при змѣненѣмъ уставѣ не повинно То-вариство забувати на перѣстну свою дѣяль-ность, а на мою гадку такъ и нема слухнон-пречнымъ побожѣваться, щобъ скотѣло збратѣ въ одною зъ найярѣшѣхъ картинъ своѣи ми-нулости.

Отсе дозвѣду ю, что „Гриченко“ е ро-довѣтъ прѣзвѣсно украинского писемнича, званого такожъ подѣ прибраннымъ прѣзвѣс-нымъ „Чайченко“. Я-жъ думаю напѣтъ, что „Чай-ченко“ е родовѣтъ, а „Гриченко“ прибрѣне, та вѣдъ того пошла моя нагаесть, котру отсымъ узавѣю за неслухну.

Ал. Борковский.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Сими днями переговорювали въ Буда-пѣштѣ оба міністры скарбу въ справѣ банку и дальшѣи реформѣ валюты. Въ кругахъ пар-ламентарныхъ приладають волну вагу до тыхъ переговоровъ. Кажуть, что въ разѣ, коли бы мѣжъ обома міністрами прайшло до згоды, то въ осень будутъ дѣтѣй вносена полаго-дженѣ въ обохъ парламентахъ, австрійскомъ и угорскомъ, въ прогнѣмъ разѣ угорскій пар-ламентъ не мавъ бы въ осень что робити и имѣти бы въ розвѣзанѣмъ.

Небувала досѣ въ Россіи подѣла австрѣе на себе увагу дивникарства. Больше вже нѣжъ тыждѣнь трѣвае въ Петербургѣ стрѣйскѣ робѣт-никѣвъ по фабрикахъ; домагають ся они не такъ пѣдвысшѣна платнѣ, якъ скорочѣна дѣя-нон працѣ зъ 13 а навѣтъ 14 годнѣвъ на 9 або бодай 10 годнѣвъ. Міністеръ скарбу Вітте вы-даеъ до инспекторѣвъ фабрикъ окружнѣвъ зъ зазывомъ, щобъ поучали робѣтнѣкъ, що вся-ке насильство зъ ихъ стороны лише погѣршѣтъ

ихъ долю. Робѣтнѣки заховуютъ ся спокѣйно. Вѣдчаючи повороту царской пары до Петер-бурга має мѣта звѣзъ зъ тѣмъ стрѣйкомъ.

Парижа Revue Blanche подае дня 15 с. м. перекладъ отвертого листу до царя Николая II. Листъ той має походити не вѣдъ революціонистѣвъ, проживающихъ за границею, а вѣдъ вольнодумного стороннѣцтва російско-го, т. зв. стороництва земствѣвъ. Въ часѣ уро-чностей коронаціонныхъ мали той листъ раз-клатѣти и ширѣти по цѣлѣй Россіи. Змѣстъ довгого листу такий: „Кругомъ тебе люде, що не допускають до тебе голосу народу. Жалѣвъ-земствѣвъ не хочѣтъ слухати; свободу печати понавѣлаеъ обмежати. Не хочѣтъ чути, не хо-чѣтъ вѣдѣти. Дятого вѣдѣваемъ до тебе сею дорогою. Зблизѣвъ ся коронація твоя; при-сѣй нагодѣ чиновники твоѣ будутъ старати ся пышными парадами показати тобѣ щастѣ на-роду, якого нема нѣгде на свѣтѣ подѣ жа-даннымъ нѣшнимъ панованѣмъ. Поки будѣтъ ува-жати себе въ правѣ думать и рѣшати самѣ за-вѣсь народѣ; поки всякій заходѣтъ народу, щобъ поправѣти свою долю, будѣтъ уважати за на-рушенѣе твоихъ правъ: почти чиновники будутъ тебе обдурѣвати, пальнуучи своихъ корѣстѣвъ, будутъ кпѣти собѣ зъ потребѣвъ народу, охра-дати скарбѣ державнѣй, допѣтѣи законы и глу-зувати зъ прѣлюдного осуду. Они не потребу-ють самодержавія патріархальнаго, что а на-родовѣи признавало зѣвѣсь голосъ; они не по-требуютъ самодержавія царского, але свого власного. Не дай же ся обдурѣти блескомъ у-рочностей коронаціонныхъ! Коли побачишь пристроенѣи и освѣтленѣи дома, то погадай, что поліція мѣряе львѣнѣсть людей кошмами при-стрѣена дѣмѣвъ. Коли депутация будутъ тобѣ складати цѣннѣи дары, то дятого, бо имѣ за-боронѣно складати адресы и просьбы. Коли лу-нати будѣ довола тебе „гурра!“, то дятого, бо власти вымучѣли молодѣжъ шкѣльну тыхъ овѣдѣвъ та приказано збѣгнати до Москвы адвѣтъ селянъ для зазначѣна радости населѣна, бо въ товѣ тѣй больше е поліціонныхъ аген-тѣвъ нѣжъ народу.“ Въ листѣ тѣмъ воображае-ся дальше насильства чиновнѣцтва, что приду-ше вѣсѣну свободѣйшѣу гадку, всяку критѣку нѣстающаго стану; насильствомъ того треба было въ Москвѣ запорѣдѣжѣти ажъ такъ осторожѣ-сти, зважъ деінде и подумати собѣ не можна. Вѣдѣи пригадѣу лѣсть благодѣтѣи реформѣ дѣда, пок. царя Александра II., котораго досѣ величаеъ всѣ Россія, указуе на самѣтѣи и тре-вожѣе жѣтъ вѣтѣца, Александра III., та дав те-перѣшному царевѣ выборѣ мѣжъ панованѣмъ въ душѣ поступу и свободы а грозѣю домаш-нон усѣбѣвъ.

Зѣ судової салѣ.

[12 револютерѣвъ въ Городницѣ.]

Дня 27 мая и 11 червня вѣдбула ся въ Городницѣ въ тамошнѣмъ судѣ карна розправа посла д-ра Окуневского противъ городѣвской полиціи, котра при минувшихъ выборахъ до сойму поусудѣла д-ра Окуневского о купно го-ловѣвъ и о се, что русскѣй выборѣцъ уаборѣла ся въ револютеры зъ острыми набоими, чтобы, на случай програвѣи, выстрѣляли своиѣхъ против-никѣвъ. Перевѣдена розправа выказала цѣлу подлѣту маломѣстечковскихъ политѣнѣвъ, что то, мовлявъ, сама мѣтъ дере и сама кивѣтъ. Тѣ политѣи подкуплювати народѣ кивѣтками на деревѣ, чтобы лише голосувано за панѣмъ дѣ-дѣмъ, однакъ декотрѣй выборѣцѣ зѣвѣсь аврѣла-ся тоѣ благодѣти и долучѣла тѣ выборовѣи кивѣта до прѣстѣу, а теперь тѣ панѣ, чтобы обмыти ся, кинули подѣорѣны на невинныхъ людей о повѣшѣи злочинѣ. Показалось, что капраль поліціи Кручѣновскій и Крамеръ, заушнѣи бурмістрѣ п. Арцѣшевского, аѣзѣли при п. Павоцкѣмъ: „my słyszeli jak Okuniewski mó-wił do Słobodiana: „доставляйте менѣ выборѣ-цѣвъ, а дамъ за кождо по 2 ар.“ А що-до 12-ти револютерѣвъ, то показуваеъ ся она на се, что о тѣмъ донѣсла жандармерія. Од-накъ жандармерія сказала; что о тѣмъ чула вѣдъ капраль Кручѣновского. При розправѣ треба было дойти жерела тыхъ всѣхъ вѣстей, тожъ и кручѣвъ ся капраль Кручѣновскій мовѣ въ окрѣпѣ, але вѣдѣи показалося, что капраль прѣдѣбѣвъ револютерѣвъ у одного господѣра на кобѣи Городницѣ, который купѣвъ собѣ его, что-бы стрѣляти пѣбѣвъ, что ницѣли ему кукурѣду. Тимчасомъ Кручѣновскій думаеъ, что збѣвать велике дѣло и зѣвѣвъ передѣ п. Павоцкѣмъ, что бачѣвъ 12 револютерѣвъ. А пѣвъ радѣвъ,

маючи такѣ невѣдѣи доказѣи, похѣвъ и здавъ справу, że wszystko było legalnie, и прѣстѣвъ вѣдѣвано. Однакъ при розправѣ судѣи дивѣвъ ся инакше на сѣ справу, и засудѣвъ тыхъ па-новѣвъ по 8 дѣвъ арѣшту за прѣвѣдомѣнѣвъ и за обѣду д-ра Окуневского. Засудѣи вѣнесѣи рекурѣтъ и справа прѣйде ще передѣ судѣ ко-ломѣйскѣи.

[Секретарѣ старѣства снятинского п. Адамъ Вагнеръ — урѣдае.]

Передѣ коломѣйскимъ трибуналомъ вѣд-була ся д. 11 н. ст. червня повѣнна розправа противъ п. Адама Вагнера, обжѣдованого, что при минувшихъ выборахъ до сойму, зѣвѣвъ Ивана Иванѣйчука за ковиѣръ, нагнѣвъ его до земли, и въ такѣй способѣ тягѣвъ по салѣ, чѣмъ провинѣтъ ся противъ §. 331. За те засудѣвъ его начальнѣкъ суду снятинского п. Товари-нѣцѣи по перевѣдѣи розправѣ на кару 5 ар., и 3 ар. на кошты для Иванѣйчука. Однакъ обѣ стороны вѣнесѣи рекурѣтъ противъ сего за-суду. При розправѣ въ судѣ коломѣйскѣмъ зѣвѣ-дали радѣи: Каршнѣвичѣ, за прѣдѣдѣла, Лѣнѣтъ, Стобѣцкѣи и Моравскѣи, протоколантомъ бувъ Куцѣнѣцѣи а прокурѣторѣи засудѣвъ прокурѣторъ Лѣсѣвъ. Пошкѣдованого Иванѣй-чука засудѣвъ д-ръ Дудѣвѣнѣвъ, а обжѣдованого борѣнѣвъ д-ръ Гачевскѣи. Зѣвѣна зѣвѣдѣвъ наведенѣхъ п. Вагнерѣмъ на свою оборѣву бу-ли таѣи: П. Мрозѣи, инспекторъ шкѣль на-роднѣхъ, что бравъ личѣу участѣ въ часѣ цѣ-ныхъ выборовѣвъ, зѣвѣвъ, что п. Вагнеръ бувъ выдѣлованѣи для удѣрѣжѣна порядѣу. Коли рѣшено, чтобы тѣ, которѣ годѣтъ ся на выбѣръ комѣіи выборѣи, прѣйшли на одну сторону, а тѣ, что не годѣтъ ся, на другу то зѣ часѣ того наступѣло зѣмѣшѣна, бо партія д-ра Три-лѣвского, до головными агѣтѣрами буѣи Са-дѣулякъ и Иванѣйчукъ, вѣтячула кѣлькихъ про-тивнѣнѣвъ до себе и не хотѣла ихъ выпустѣи. Тѣгдѣ то интервѣнуваеъ п. Вагнеръ и лише „делѣкатѣи“ зѣвѣвъ Иванѣйчука за руку, а не за ковиѣръ, и не тягѣвъ его по салѣ. А зновъ сѣлѣне Майдѣнскѣи и Григорѣнѣцѣи зѣвѣнали, что не бачѣли, чтобы Вагнеръ зѣвѣвъ Иванѣй-чука за руку або ковиѣръ. Командантъ жа-ндармеріи въ Сѣнѣтѣи, Блажекъ, чувъ лише крикъ о помѣчь, але не бачѣвъ, чтобы п. Ва-гнеръ зѣвѣвъ Иванѣйчука, вѣрѣтъ же се не мо-гло стати ся, бо вѣвъ пѣльну вѣсѣду дивѣвъ ся, а щѣсъ тако го не запрѣмѣтѣвъ. Противѣи всѣ свѣдѣи Иванѣйчука, Васѣль Кѣйѣнѣтъ, Вакулякъ, Семеновѣтъ, Горѣчка, аѣзѣла подѣ присѣю, что Вагнеръ зѣвѣвъ Иванѣйчука, коли той жадавъ перечѣслѣна, на которѣй сторѣи е больше-шѣвъ, за ковиѣръ, тѣвѣвъ нѣмѣи, кинувъ его до земли и такъ тягѣвъ по салѣ. — Оборѣ-нѣвъ Вагнера д-ръ Гачевскѣи зазначѣвъ, что при всѣхъ выборахъ дѣють ся несправѣдѣности, а се е лише доказѣмъ, до чѣго доводитѣ горяча агѣтѣи. Вѣрѣтъ же Вагнеръ спѣновѣвъ только свой обовѣзѣвъ, высѣвъ дѣвѣючѣи тѣхъ, что про-спѣи о помѣчь, и коли его за се засудѣно, то стала ся ему велика кѣрада. — Застѣпнѣи Иванѣйчука д-ръ Дудѣвѣнѣвъ подавъ наѣперше короткѣи начѣркѣ заѣа ѣиѣи дѣяльности п. Ва-гнера. Урѣдѣване п. Вагнера буѣи прѣдѣстомъ шѣрокѣи дискусіи не только въ краѣнѣхъ, але и въ загранѣчѣхъ чѣспѣсахъ а посѣлъ д-ръ Окуневскѣи вѣнѣвъ въ тѣи справѣ интѣрѣнѣцію въ соймѣ. Що сѣи панъ секретарѣ выправѣвъ въ Заболѣтовѣи и Хлѣбѣнѣнѣвъ при выборахъ до сойму, се лише мѣла частѣна его дѣяльности. За поведѣне п. Вагнера въ Иванѣйчукомъ за-судѣи вынѣвъ дуже лагѣднѣи. Иванѣйчукъ про-спѣи о выдѣловѣнаеъ друго го суду до сѣи справѣ однакъ п. Товаринѣцѣи не уважѣли сѣи просьбы и зѣвѣвъ ся самѣ судѣи справу. А треба знати, что п. Товаринѣцѣи бравъ участѣ въ выборахъ, ба навѣтъ бувъ прѣдѣдѣломъ комѣіи выборѣи. П. Товаринѣцѣи выдѣвъ вы-рѣвъ въ пѣтѣнѣю стрѣтанѣу, дѣручаючи его не д-ровѣ Окуневскому, якъ того жадавъ Ива-нѣйчукъ, а Иванѣйчуковѣи, думаючи, что вѣвъ на свѣта не поѣде до Городѣнѣи. Але стало ся инакше; Иванѣйчукъ похѣвъ до Городѣнѣи, а коли тамъ не заставѣвъ д-ра Окуневского, бо сѣи вынѣвъ на свѣта до батька до Яворѣна, пѣгнѣвъ за нѣмѣи и вѣдѣликъ вѣнесѣи на частѣ. За те все признѣно Иванѣйчуковѣи лише 3 ар. кошѣтъ! Въ аменѣи своего клѣнта просѣвъ д-ръ Дудѣвѣнѣвъ затѣвѣрѣдѣи верѣкъ и признѣи Иванѣйчуковѣи за правѣе застѣпѣи 20 ар. а на кошты 10 ар. — Трибуналъ по народѣи вѣнѣвъ засудѣи першѣи суду, вѣтѣвъ уважѣли просѣбу о выдѣлѣванѣеъ друго го суду и пере-прѣвадѣи нову розправу.

НОВИНКИ.

— О подорожѣ Е. Ем. кардинала Сембрато-вѣца до Риму пишуть намѣ: Въ четвѣръ 18 с. ст. червня прѣѣвъ Е. Ем. кардиналъ въ товариствѣ о. прѣлата Бачнѣвского и о. шам-бѣлана Борсука въ Краѣова до Риму, де буѣвъ повѣтанѣи на добѣрѣи своими знакомѣи. Е. Ем. кардиналъ зѣвѣвъ приладежѣи для себе

ДѢЛО

Виходить у Львові щодня (крім неділі і руських свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Вісник найзнаменитіших повістей“ виходить вівторком, а вівторком і п'ятницею на перекладу разом із Діалогів.

Передплата і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „ДѢЛО“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Людвіка 9, і А. Ольшеского ул. Килинського 2; — у Ярославі Д. Крижановський; — у Відні: М. Дукес, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse J. Sailerstraße; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasensteine & Vogler I. Wallfischgasse 10; В. Франкфурт і Гамбург: M. Haasensteine & Vogler.

Передплата на „ДѢЛО“ і належність за інсератами платити у Львові.

Передплата на „ДѢЛО“ з літер. додатком:

в Австрії:		за границею:	
на цілий рік . . . 18 ар.	на цілий рік . . . 24 ар.	на цілий рік . . . 18 ар.	на цілий рік . . . 24 ар.
на пів року . . . 9 ар.	на пів року . . . 12 ар.	на пів року . . . 9 ар.	на пів року . . . 12 ар.
на чверть року 4 ар. 50 гр.	на чверть року . . . 6 ар.	на чверть року 4 ар. 50 гр.	на чверть року . . . 6 ар.

у Львові:

на цілий рік . . . 16 ар.	на пів року . . . 3 ар.
на чверть року . . . 4 ар.	на місяць . . . 1 ар. 35 гр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатає військ. відъ портъ. Поодинокі числа коштують 5 ар. в. в. Оголошення приймають ся по ціні 10 ар. відъ одного строку інсератовою або на місяць а в рубриці „Наблюдатель“ по 25 ар. в. в. Подарки і інші донесення приймають ся по 15 ар. відъ строку.

Дві важні а пильні справи.

Рік шкільний зближає ся до кінця, а за два місяці стануть батьки своїх синів знов виправляти до шкіл. Та дуже многим се прийдє самі разом труднїше нїж коли-небудь. Незаможний ремісник, селянин, учитель народний ледве здобуває ся на кілька золотих, щоби сини купити якє дешеве, нераз і переносне, одїне, але не годен буде заплатити таки зараз на початок кільканадцять або й двадцятькопійок ренських на мундурок, який ученики шкільних класів гімназійних вже по вакаціях будуть мусїти носити.

Внесенє посла Заячківського, щоби мундурок не заводили, в соймї перепало, як можна й було передвидїти. Годї-ж і припускати, щоби який закон або яке розпорядженє збали знесені, заким ще їх введено в житє. Сего буде можна домогатися з більшим виглядом на успїх за пару років. На заведенє мундурок шкільних згодили ся були рада шкільна, сойм і міністерство, отже всї ті три чинники добадували-б — слушно чи неслучно, в те не входимо — порушенє своєї поваги, компромітація до себе в тїм, як-би нинї відкликали те, що вчера постановили, і то відкликали ще не випробовавши.

Отже треба инакше брати ся до того, щоби запобїгти грозачому зменшеню фреквенції бїднїйшої молодежи та великому переїженю бїднїйшої людности, що дає своїх синів до середнїх шкіл. Тї, котрі наложили нові татари, мають і обов'язок, улегшити їх тїм, для котрих они сїм за тяжкі.

Найгоршим буде очевидно першій рік, бо познїйше будуть могли декотрі бїднїйші ученики носити те одїне, яке покидають заможні товаришї, ще заким оно було дуже позношене.

Школа, що не поставлено в соймї по принесеню посла Заячківського ще евентуального внесенє, аби сойм на сей рік призначив для найбїднїйших учеників якусь суму на закупно мундурок. Сему жадано

ледве чи був би мóg сойм так легко відмовити.

Запомогу, котрої не узявано тогди, треба буде старати ся видїнати тепер в иншій способ, хоч се очевидно прийдє вже тяжше. Я думаю имено, що Руске Товариство педагогічне, всь руский Товариства Шкільної помочи і всь наш Бурсы повинні тепер звернути ся до Видїлу краєвого з петиціями, щоби дав їм їдай по кількох ренських запомоги на закупно мундурок шкільних. Видїл краєвий достає щоріку 30.000 зр. диспозиційного фонду на рознїй потреби. Отже зробить певне добрий ужиток з тих грошї, коли якусь частї їх призначити на улегшенє закупно мундурок для бїднїх а талановитих шкільних. А коли-б Видїлові навть не стало грошї, то він може сей видаток надзвичайний зробити на власну руку в тїм припущеню, що сойм краєвий, коли збере ся, дасть ему з него на его предложєне абсолюторію. Тільки треба нашим товариствам з поданнями до Видїлу краєвого слїхити ся, бо пора вже позна, до узявання а відтак одержання запомоги треба часу, а грошї треба на якийсь час перед новим роком шкільним вже мати в своїх руках.

Однак на самі Видїл краєвий не можна спустити ся. Дуже легко може бути, що він відмовити, оправдуючи ся тїм, що не має на те фондів, бо сойм їх не призначив. Отже треба крім того нам самим зібрати грошї на ту саму цїль. Всь Товариства Шкільної помочи, всь Бурсы повинні, як декотрі вже зробили, віддати ся до цїлої суспільности о дїтї. А наша суспільність повинна поспїшити з жертвами, бо тут ходити о важну цїль просвітну, народну і людську.

Друга справа, котру бє варт також завчасу пригадати — порушувати она була нераз і в „ДѢЛО“ — се справа припинення більшого числа рускої молодежи до середнїх шкіл. Ми ще все в гімназіях навть всхїднїй Галичини — о школах реальних вже й не говорити — маємо далеко менше молодежи, як Польки своєї. Рускої молодежи звичайно нема навть третини частї. Тож і не дивнїца, що потїм також не маємо своїх людей там, де їх треба: не маємо наших судїв, наших урядників,

наших професорів, наших незалежних інтелігенції, адвокатів, лікарів і т. д., не маємо навть руских учителів для руских шкіл народних, а потїм парїкамо, що нам до тих шкіл посилають Польков або Польок, котрі нераз показують ся неприхильними для руского шкільництва. Ми в рускої частї Галичини мусимо створити конче численну руску інтелігенцію, ми повинні мати в кождїм повтовом мїстї або мїстечку свого адвоката, нотаря, лікаря і т. д., — тогди чейже й менше будемо терпїти від бюрократичної самоволї а більше будемо мати правної оборони.

До того ж треба, щоби руска молодежь більше горнула ся до середнїх шкіл. Найлегше се перевести там, де в мїстї є гімназія єсть більше число руского населення. Такими мїстами сїм имено Тернопіль, Коломия, Дрогобич, Стрий. А на дві власне в тих мїстах — окрім Коломиї — число руских учеників єсть розїтно мале, а найменше єсть їх з самого мїста, вже більше з околиць, нераз навть досить далеко. Взагалє єсть загальне парїканє на приналежність нашого мїщанства, котре часто показує ся менше культурним і менше національним як наше селянство. Треба отже, щоби наша інтелігенція по мїстах, почавши від самого Львова, більше звернула уваги на те, що їй найближше: на неспіввідношенє своїх братів в самїх мїстах, і у них розбуджувати познанє потреби просвітї, почутє національнє, свідомість своїх політичних прав і т. д.

Спеціально-ж що до посиланя синів до середнїх шкіл, то справою повинно зняти ся имено духовенство і учитель народний. Священники повинні мати викази всьх родичів в мїстї, маючих синів кінчанних народну школу, і впливати на тих родичів, щоби синів записували до гімназї. Те саме повинні робити учитель-Русин в 4-й класї народної школи, заохочуючи своїх учеників і впливаючи на їх родичів. При добрій волї, при дійствї стараню дасть ся дуже много зробити. Але треба зачинати завчасу, вже тепер.

Очевидно, що й руских шкіл середнїх будемо мати більше, як будемо мати більше руских учеників. Взагалє на тую справу мусимо звернути дуже велику увагу,

коли хочемо стати народом більше культурним, заможним і сильним, а менше гнетеним і подданним ся.

Справозданє зь лїстрації читалень тов. „Просвітї“ і господарств селянських в повтї львівській.

П. В. Король, висланий головним видїлом тов. „Просвітї“ на лїстрацію читалень „Просвітї“ і господарств селянських та на вигляди господарско-економічнї в повтї львівській, зложив тепер головному видїлові товариства обширне справозданє зь припорученої мисї. Подючи зміст сего справозданя, думаємо, що оно зацікавить ширшї круги, бо встановлює в повтї львівській буде можна вивести аналогічї зазначення на інші сторони нашого краю, а цїнними замїтками п. лїстратора буде можна покориствуватись в нашій народчїй роботї. Заразом буде можна виробити собі оспуд о справдї реальнїй, позитивнїй діяльности головного видїлу тов. „Просвітї“, котрий не жахаючись величезних видатків, підняв ся виконати широкї плань організаційних наших просвітно-економічних читалень „Просвітї“ і перенести его консекуентно зь повним зрозумїнням рїчї.

Після припорученя — пїмє п. В. Король зь своим справозданю — Хв. видїлу до ч. 1045/96 відбула ся в чатї від 30 червня до 31 мая с. р. лїстрація читалень „Просвітї“, а також лїстрація господарств селянських зь викладами і поученєм о справах просвітно-економічних в 25 мїсцевостях повтї львівської, а то в громадах: Соловня, Жирівка, Толшів, Волків, Дмитрович, Гай, Чижів, Сухоріччє, Мелашів, Підберець, Винники, Підборччє, Ярчів старий, Рудань, Захисів, Підлїська малі, Вислобонь, Стрипавець, Гряди, Збонька, Гривончів, Сорочин, Захисів, Рудно і Скнялів. Крім того в тїм часї виїхав і за делегата головного видїлу до Стрия на збори філії (15 н. ст. мая) зь виглядом просвітно-економічним.

Повтї львівській, маючї в своїм осередку столицю краю зь найвищими урядами і школами, подє населеню околицьому як найліпшїм услїд просвітї. Не менше добрий також є услїд економічнї: можливє продажи по високїй цїнї продуктів рільничо-господарських; легка нагода до закупнє в мїстї обрїнку а по броварах і млинах матеріалів пашнїх; добрий заробок при закладах

3)

Максимъ.

Образок зь сїльського житя

Розповїдав Романъ Секела.

III.

В сїм полуднє наближав ся Максимъ до Каміанок. Тепло та гарно світило ще сонце, хоч се був початок осенї. Весело було на світї і весело в серцї Максима. „Ось, ось моє село, моє рідне, любе село — думаю паробок. — Якъ арко проти сонця блистять банї та хрести, якъ красно в ся потїчок! А отъ вже видно мою та лїсного хатану! Цїкавий я, що робить тепер моя любя, єдина Орися. Певно зь туги змарїла, тож втїшїть ся дуже, коли мене побачить... Боже! яка моя любя. За нїщо вь світї не покинув би я, не відступив би! Щоб тїльки вже раз дїйти...“ і хоч втомлений поспїшав Максимъ скоренко в село. Через лїто заробляв в придбав грошей. Хоч важко, дуже важко жити в чужинї, далеко від своїх, таєн перемог себе, таки дочекав кобця. Коли часом відходила ему охота до безпечної працї, то згадував Орису, згадував те щастє, ту розкош велику, невисказану, коли то вїз вїрне під стрїху родинну, приволобув, притїснє до серця вихав дївча.

В селї було тихо. Люде вийшли на поле. Чамь блище підходив Максимъ до своєї хати, — тїм живїше било ему серце. Нїкого не було видно, нїхто не вийшов на стрїху. Максимъ відчинив дверї сїней, а тї заскрипїли сумно, неприємливо; переступив порїг та зачудований приставув. На постелї лежала его мати жовта, прежовта мов тої вїсї.

— То ти Максиме? Хвала-ж Тобї Го-

сподовку святїй, Боже милосердїй!.. Я собі гадала, що вже тебе не побачу — казала подивляючись старенька.

— Зь чого ви захорїли, що вам такого мамуню?

— Нїчого синку, то так зь туги за тобою; тепер менї вже лїпше, лїпше — відказала і цїлуєчи сына зь радости заплакала.

— Може води, може стравы вам треба? — Нї, синку, не треба; перед хвильком була Олена та мов все давала. Сїдай лиш тут коло мене, нехай приляжє, я не змарїла, не поблїдло красне личко вь мого Максима.

І дивилась вдова на свою дитину і глядила, цїлувала его втомленє лице.

— Що тут коло вас чувати, як вам ся живло мамунцю?

— Отъ якъ звичайно, бїда, таї годї.

— А що вь лїсного чувати, що порабляв Орису?

— Хто? Орису? — не згадує про ню мій сину — говорила мати та горко засмїялась.

— Якъ? що? моя мати? — допытывав Максимъ, а лице вь него нараз поблїдло, ноги задрожали.

— Ця, ця, мій соколику. Не бери собі того всего до серця, не жури ся — чей Господь ласкавий і нас не полишить.

— Та кажїть бо, не выдержу.

— Та що маю казати, найшляхє лїпшї, богатшї від тебе, прийшов меланьков Микола і вже вийшла перша заповідь. Олена страх як не хотїла его, але Орисцї він сподобав ся — не дуже гарний, але богатий, мовляв. Ще й Олексї припав до серця — не було що робити.

— Га, такъ вона відплатила за мою любов, за щирю, горячу любов! Грошей, богат-

ства хотїла — казав жалбно і заплакав, заривав нещасливий. Але незабавом засмїялись вь него очі, мов у дикого звїра, а лице вровню наблїгло.

— Пожди мо, пожди, красна, зрадїва гадюко, покажу тобі, що значить ломити присягу — крикнув що сили і вдарив кулаком о стїл.

Мати вмовляла, як могла, прийшла і Олена, просїла, благала, щоб він не сердив ся, не журав ся. Але Максимъ був на те все мов глухий, мов не бачив нїкого коло себе, підтер голову і стовпком давнє ся у стїну.

Хора вдова подумала, встала зь постелї, але смутком, горе не минуло, не пропало, вно вдвоє аблїжались. Дівка перемїна зайшла зь Максимом. Добрий роботацій паробок став ледачим, пияцею... Така першого дня пошов у коршму, найшов компанїю, та десь по півночї ледє доплетав ся до хати. І було се, коварилось кожного дня — цїлий вже тїждєнь. Пішла про Максима лєха, добра слава по селї. Казали собі старї та молодї, паробки та дївчата, як він пїмарилий, без капелюха, лежав на вулицї. Найшли ся добрі, немов прийняв люде, що то вь очі найліпшїй, найсолідшїй, а нїшком зь тебе глузують — і тї говорили Василїсї те, що вона сама знала; зблїжались жалє та журбу у серцї нещасливої матерї. Пропив Максимъ дорогї коралї, що привіз Орисцї, пропив і хустини шовковї, а свою журбу бїди не запив, не втїпив. Болї та жалє за стратою щастя кріпшало, а вь раєвїм серцї розвивалась чим-раз дужше та дужше жадоба помсти на невїрнїй, зрадїлив дївчачїй. А вона голосно зь него смїялась, вона ждала того дня, коли повнїчає зь меланьковим сїном, стане вживати богатства, вби-

ратнє вь гарну одєжу, старшувати надь другими. Василїха знала, длячого змїняє ся такъ Максимъ, гадала, що згодом полєкшає ему, що забуде Ориску, стане такїм самим, як передє, і хоч докоряла, та не дуже. А він не змїняв ся. Цїлий божїй день сидїв у жади, частував себе та таких товаришів, що раніє й повертали на них не хотїв.

І отъ зїшли ся вони уєд одного вечера у коршмї. На дворї було погано. Небо закрилось чорними хмарами і дощ лив струїми. Люде сидїли по хатах. Нїхто й носа за порїг не вихилив би, крім тих звичайних, сталых гостей Лейби, що не вважавши на нїщо, усе сходив ся. — Не було тут Максима? — пытала воян хитрого Лейби. — Не було еще, не було, але вїз прийде — говорив шенкар та не помылав ся. Ледє увїдшов Максимъ, зрадїло товариство, почало зь ним вїтати ся, здоровати. А вїз майже не дивив ся на них. Казав дати горїлки та сидїв при царцї мовчав, нахмурений. Прямо було дивити ся на него. Жовте лице натїгло ся, губи посинїли, очі зробились якїсь мутнї, втїрали свої блєск та красу. — Гей Максиме, та не сумуй такъ тяжко, наївай ся зь нами — просив Фесько Кузів. Максимъ вихилив зь митї одну чарку. — А ну, бо, наївай ся еще — казав Іванъ Сарняков. І Максимъ пив зь того разь то більше, а лице его потерпїло, краснїло, очі набирали блєску, языкъ розвивав ся. — Чому ти, Максимцю, не поїмєшь вже разь думати про Ориску — дурна дївчина; щоб такъ на мене, — балакав жадївскї слуга — то відплатив би одорово за єн вїраду, а потїм лїшнє. — Твоя правда, відплачу їй, відплачу — пританував Максимъ та якось дико засмїяв ся. — Гей, пїймо брати, що хто

3 друкарні Наукового тов. ім. Шевченка під зарядом К. Беднарського.

ДѢЛО

Виходить у Львові щодня (крім неділі і руських свят) о 5-й годині по полудні. Літературні додатки „Вісник найзнаменитіших повістей“ виходить по второк, і в четвер і п'ятницю на переміну разом з Ділом.

Передплату і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Людвіка 9, і А. Ольшеского ул. Килинського 2; — в Ярославі Л. Крижановський; — у Відні: M. Dukes, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Seilerstätte; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; В. Франкфурт і Гамбург: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „Діло“ і належність за інсератами платити у Львові.

Передплата на „Діло“ з літер. додатком в Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 гр. на цілий рік . . . 24 гр. на пів року . . . 9 гр. на пів року . . . 12 гр. на чверть року 4 гр. 50 кр. на чверть року . . . 6 гр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 гр. на пів року . . . 3 гр. на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Режисація неопечатаній відбитків портр.

Пощиною число копій 8 кр. в. в. Оголошення зважати приймають ся по ціні 10 кр. від одного строку інсератом або за місяць в 25 рублів „Надбавка“ по 25 гр. в. в.

Подарки і інші доходи приватній частині ся по 15 гр. від статті.

Почислѣмъ ся и зближѣмъ ся!

Маленька числомъ есть у всходній Галичині руска інтелігенція, а се есть першою причиною, що рускій впливъ и руска сила суть туті такъ слабѣ, хотя руского населенія есть майже три рази толькѣ, якъ польского и жидовского разомъ. Именно дае ся се въ знаки въ мѣстахъ и мѣстечкахъ, де всяка сила концентруе ся и зъ-вѣдки розходять ся впливъ на цѣлий повѣтъ. Русини на цѣлу Галичину не мають ані одного мѣста або мѣстечка, въ котрѣмъ бы були дѣйствителными панами и господарями, котре бы отже мало коли не выключно то бодай переважно рускій характеръ. Навѣть таке мѣсто зъ рускою минушостію якъ Галичъ має польскій характеръ: автономичный зарядъ мѣста спочивае въ польскихъ рукахъ або бодай урядуе по польски, а въ школахъ народныхъ есть польскій языкъ выкладовый.

Правда, що по нашихъ мѣстахъ, окрімъ елементу польского, розрѣсъ ся ще елементъ жидовскій такъ сильно, що творить дуже часто релятивну або навѣть абсолютну бѣльшость населенія, а що той елементъ тримае все зъ тѣмъ, хто сильнѣйшій, отже у насъ зъ Поляками и зъ правительствомъ, то и причинае ся до переваженія польского впливу и на дана мѣсту польского характеру. Але такіе же мѣста и мѣстечка, де число Русинѣвъ переважае людей всѣхъ иншихъ народностей разомъ. Такимъ есть передъ всѣмъ Яворѣвъ, де на 9.300 мешканцѣвъ есть 5.624 Русинѣвъ а толькѣ 3.676 не-Русинѣвъ, межі сими лише 1.069 Поляковъ (римо-католикѣвъ) а 2.572 жидѣвъ. Такимъ есть друге повѣтѣ мѣсто Городенка, де на 11.354 мешканцѣвъ есть 5.688 Русинѣвъ а 5.666 не-Русинѣвъ, межі ними лише 1.228 Поляковъ а 4.389 жидѣвъ. Такимъ есть дальше мѣсто Николаѣвъ въ жидачевскѣмъ повѣтѣ, де на 2.381 мешканцѣвъ есть 1.746 Русинѣвъ а лише 635 не-Русинѣвъ, межі ними 435 Поляковъ и 160 жидѣвъ. Таки-жъ відносини суть въ мѣстѣ Старѣй-соли въ старомѣвскѣмъ повѣтѣ, де на 4.186 всѣхъ мешканцѣвъ есть 2.711 Русинѣвъ а 1.475 не-Русинѣвъ (1.073 Поляковъ и 402 жидѣвъ). Однакѣмъ у всѣхъ сихъ мѣстахъ зарядъ мѣста есть польскій, взгледно

урадуе по польски, и школы народній (иншихъ школѣ тамъ нема) суть такожъ польскі.

Въ декотрыхъ иншихъ мѣстахъ Русини не мають вправдѣ абсолютной бѣльшости, але мають бѣльшость релятивну. Такъ н. пр. въ Галичѣ есть Русинѣвъ 1.932, жидѣвъ (вразѣ зъ караймами) 1.255 а Поляковъ 696, взагалѣ всѣхъ не-Русинѣвъ разомъ лише о 23 бѣльше якъ Русинѣвъ. Въ Снятинѣ есть 4.686 Русинѣвъ, а 3.916 жидѣвъ и 1.893 Поляковъ. Въ Залозцяхъ есть 3.600 Русинѣвъ, а 2.400 Поляковъ и 1.293 жидѣвъ. Въ Любачевѣ есть 1.951 Русинѣвъ, а 1.821 жидѣвъ и 1.135 Поляковъ. Въ Судовѣй-Виниши есть 1.962 Русинѣвъ а 1.334 жидѣвъ и 1.040 Поляковъ. Въ Глинанахъ есть 2.100 Русинѣвъ, а 1.982 жидѣвъ и 800 Поляковъ. Въ Тереволѣ есть 2.868 Русинѣвъ, а 2.359 Поляковъ и 2.041 жидѣвъ. Въ Жидачевѣ есть 1.007 Русинѣвъ, а 710 жидѣвъ и 569 Поляковъ.

Що тѣмъ всѣмъ мѣстамъ помимо сего мають польскій характеръ, походить, якъ мы вже сказали, передъ всѣмъ зъ того, що польской інтелігенції есть въ нихъ значно бѣльше якъ руской. Розмѣрѣмъ н. пр. мѣсто Яворѣвъ. Въ старостѣвъ суть майже всѣ урядники Поляки, въ урядѣ податковѣмъ и въ судѣ повѣтовѣмъ переважно Поляки, независима інтелігенція есть польска. Отже хотя Поляковъ есть тамъ пять разѣвъ менше якъ Русинѣвъ, однакѣмъ они надаютъ тогѣ, тѣмъ бѣльше, що они свою польскость все и всюды зазначують.

Все-жъ таки и руской інтелігенції по мѣстахъ и мѣстечкахъ не есть такъ мало, якъ бы на позѣрѣ здавало ся и якъ бы можна судити по силѣ ея впливу. Навѣть въ урядахъ политичныхъ, по староствахъ, есть ея по-трохи. Буде зъ якихъ чотирѣхъ або п'ятихъ старостѣвъ, котрі признають себе за Русинѣвъ, а толькѣмъ або й бѣльше греко-католикѣвъ невыразной народности. Въ урядахъ податковѣхъ и скарбовѣхъ есть Русинѣвъ розмѣрно бѣльше, а ще бѣльше по судахъ. Въ бѣльшихъ мѣстахъ, якъ въ Перемислѣ и Станиславѣ, буде Русинѣвъ на урядовѣхъ або взагалѣ видѣйшихъ становищахъ по 100, у Коломи и Тернополѣ зъ 60 до 80, у Львовѣ надъ 400, — а се вже не такі малі числа, котрі повинні бы й певный впливъ заявляти.

Бли-жъ сей впливъ показуе ся малымъ, а часто его и майже зовсѣмъ не видно, то

причина сему найперше та, що Русини суть роздроблені, мало стикають ся зъ собою, мало знаютъ свою силу и мало заявляють ся. Не толькѣ по бѣльшихъ мѣстахъ, де Русини навѣть по рѣзнихъ департаментахъ або й по рѣзнихъ бюрохъ того самого уряду нѣчого не знаютъ о собѣ взаимно, але такожъ по меншихъ мѣстахъ нема навѣть евиденції, де есть який Русинъ и хто есть Русинъ. Отже першою нашою потребою и першою задачею повинно бути: почислити ся, зрѣбити евиденцію своихъ силъ. Мы повинні всюды знати докладно, колькѣ маемо своєї інтелігенції, хто до неї належить, въ чѣмъ и о скѣлько можна бы на кого числити.

Другимъ заданѣмъ було бы зблизити ту інтелігенцію бѣльше до себе. По бѣльшихъ мѣстахъ суть на те именно товариства касинѣвъ, але они на жалѣ заявляють звичайно досить мало жити, а при тѣмъ и не згромаджують въ собѣ всѣхъ Русинѣвъ. Не одному, правда, приходится трудно платити до руского касина мѣсячну вкладку одного ренского або хоть бы й пѣвъ ренского. Отже треба бы ще иншихъ способѣвъ шукати, чтобы цѣлу руску інтелігенцію въ який мѣсцевості стягнути разомъ. О тѣхъ способѣхъ не будемъ теперь говорити, они послѣ розличныхъ мѣсцевѣхъ обставинъ можуть бути й розличні, але вкажемъ теперь бодай на те, що у насъ за мало веде ся пропаганда. Поодинокіи люди, навѣть дуже щирі, задовольняють ся тѣмъ, що самі про себе сповняють свой обовязокъ народній, але не дбають о те, чтобы иншихъ людей, котрі особнякомъ стоять а у котрыхъ почуте руске не замерло, притягнути до громады, до гурту, втягнути въ рускій кружокъ, въ сферу интересовъ рускихъ. Оно, правда, работа не разѣвъ легка, неразѣвъ и довга, неразѣвъ може бути и не дуже приємна, але оно есть робота конечна, работа важна и дуже хосенна та въ наслідки богата.

Обмежаемо ся нинѣ на сѣ короткій замѣтки. Нехай кождый застановить ся надъ ними, нехай водтакъ возьме ся до работы, хочъ-бы тихий, въ своемъ кружѣ, а выйде зъ неї концентрація и організація рускихъ силъ, котра намъ скорѣ инше становище придбае въ нашѣмъ краю, нѣжъ займаемо теперь.

Справозданѣ зъ люстрації читалень тов. „Просвѣты“ и господарствъ селянскихъ въ повѣтѣ львовскѣмъ.

(Далѣе.)

Годѣвъля худобы — пше В. Король въ справозданію — въ поближайшѣмъ водѣ Львова громадахъ представляе ся на столько дѣлше, що корови бують достатѣйше кормлені. Однакѣмъ поправа расы и племена худобы майже цѣломъ занедбанъ, такъ якъ бы въ тѣмъ вгледѣ нѣчого не зроблено. Лишь въ дѣвнихъ громадахъ можна добачити амаганя до поступу въ тѣмъ напрямѣ. Громада Пѣдберѣвъ утримуе свого дуже красивого, правильно збудованого и добре живленого розплѣдника расы сіментальской, закупуемого збъ стайнѣ гр. Потоцкого. У Виннивахъ въ рускій громадѣ (крѣмъ козовѣвъ) находятъ ся у приватныхъ властителей два розплѣдники, зъ котрыхъ одинъ расы голландской а другій поправной красной, рѣвножъ добре утримані. — На похвалу заслугѣ ч. Василь Маслякъ, господарь зъ Пѣдберѣвъ малыхъ, котрый має дуже гарну худобу расы голландской и гарній, рослѣй, дуже добре утриманій конѣ. Сей взрѣзѣвъ господарь тримае свой живий инвентарь въ стайнѣ ажъ до зимѣ, кормить достаточно, має въ него великій дохідъ зъ набулѣ и прихову, а при тѣмъ бѣльше и доброго обѣрнѣву. Въ нашихъ селахъ не мають понятя о годѣвъля худобы. Господарѣ послугують ся иними-небудѣ розплѣдниками, а се не поправлае расы. Краевій законъ зъ 20 липня 1892 р. о ліценціюванію и удержуванію розплѣдникѣвъ, хочъ вже чотирі роки обовязуе, не принявъ доси такихъ корисней, якихъ можна бы по нѣмъ сподѣвати ся. Введенѣ въ житѣ того закона о столько поступавъ, о скѣлько зародѣвъ и незародѣвъ обѣрмъ галицѣнхъ дѣдѣчѣвъ можуть зъ того користатъ, чтобы цѣла субвенція дѣставала ся неопѣдѣльно до ихъ рукъ за розплѣдникѣ и за дѣти комисіямъ ліценціювачѣмъ. Наші хлѣбѣ-робы дотѣ не дѣждѣтъ до такої худобы, котра бы водповѣдала цѣлымъ годѣвълѣ, дѣмъ не наберуть відомостей господарствѣхъ и не займѣтъ дотеперѣшной господарни. Передѣвѣмъ треба впровадити управу ростѣвъ пашныхъ въ якѣ найширѣмъ розмѣрѣ, добираючи ихъ роды и способѣ управы, водповѣдаю до вымѣговъ почвы и впливѣвъ воздуха. Въ тѣй цѣли крѣмъ науки треба бы ще й селянамъ сломѣць давати субвенції на пасѣна ростѣвъ пашныхъ. До того долучае ся ще справа регуляції рѣкъ, чтобы забезпечити водѣ замулена сѣножатѣ и паводками, а бѣгнѣмъ дуна осушитѣ, бо въ сей способѣ можна зарадити хоробамъ, на котрі въ нашѣмъ краю тысячі шугѣщъ що року гине. Чи селяне того дѣждѣтъ ся водѣ своихъ дотеперѣшныхъ опѣкувачѣвъ? А небезпечность грѣбѣна, бо господарство рѣльне не оплачуе ся и на

ОБРАЗКИ ЗЪ АМЕРИКИ.

[Початковій народній школы. — Американскій лѣкарѣ.]

Двадцѣ три процѣнтъ населенія цѣлого краю въ школахъ! Четвертина цѣлого державного бюджету на народне шкѣльництво! А треба знати, що ся четвертина выносьть нѣ менше нѣ бѣльше, лишь 400 миліонѣвъ ар. Де та щаслива сторона? Разумѣе ся тамъ, де мы при выкли бачити все невычѣйне: де на услуги чиначѣмъ публики 20 тысячі газетѣ, де богатѣва числятъ ся на миліарды, де мѣста выростають мовѣ грибы, зъ-вѣдки пришла до насъ електрична лампа и телефонъ, зъ-вѣдки люди, голодуючы въ старѣмъ свѣтѣ, вертають Кремаи мѣжъ своихъ землячѣвъ. Въ нихъ, разумѣе ся, догадѣте ся, що мова йде про Сполученій Державы. Ся молода держава, що росте мовѣ лѣдѣрь въ казкахъ, не дѣями, а въ годинахъ, выперѣдила своихъ европейскихъ товарнѣхъ, якъ въ многѣмъ нашѣмъ, такѣмъ и въ народнѣй просвѣтѣ.

Майже передъ двѣста роками Берклѣй, англійскій губернаторъ америкѣнскихъ колоній, говоривъ: „Дякувати Богу, що тутъ нема нѣ безплатныхъ школѣ нѣ свободы печати, и я надѣю ся, що не буде сего бодай ще сто лѣтъ, бо наука выклинуе непослухъ, ересь и секты релігійны, а печать розширяе пасивнѣсть противъ найлѣпшихъ правительствѣвъ. Най хронить насъ Господь и водѣ одного и водѣ другого! Минуло дѣвѣ по сто лѣтъ; если по всѣмъ усюдамъ ушло за той часѣ богато воды, то тамъ, де „часѣ — грошѣ“ еще бѣльше. Най бы теперь воскресъ Берклѣй, то певно не подкававъ бы Господѣмъ за се, що побачивъ. Теперѣшній мужъ державній Америки глубоко переувѣдѣвъ, що образованѣ есть найважнѣйшою

справѣю публичною: „Треба, чтобы всѣ дѣти безъ выимки могли користуватѣ ся свѣтломъ науки, такъ якъ користують ся сонцемъ и воздухомъ. Подати нѣмъ просвѣту — се обовязокъ народу и его необходима потреба.“ Всѣ безъ выимки! Але се значить водѣ бѣды 15 миліонѣвъ дѣтѣй, а зъ-вѣдки на се вѣзати средствъ навѣть въ кравнѣ миліардѣвъ?

Вже при кѣнци минушого столѣтя конгрѣсъ давъ на удержанѣ шкѣль $\frac{1}{3}$ е частину державныхъ земель, що лежали на захѣдѣ водѣ рѣки Огіа; въ часѣмъ свѣлькѣсть надѣльѣвъ збѣльшила ся, такъ що теперь есть 150 миліонѣвъ аврѣвъ землѣ, — се простѣръ рѣвножѣй ся Франції, Швейцаріи и Бельгії разомъ. Часть тѣхъ земель продана, але величезна свѣлькѣсть шкѣльной землѣ остае ся въ повѣній розпорядности провинцій (стаѣвъ), тѣмъ бѣльше, що опѣбѣла признано дарованій землѣ на власность. Зъ помощію державѣй пришліи поодинокіи мѣста, громады и приватній особы; ихъ жертвы въ земляхъ и грошехъ дуже збѣльшили шкѣльный фондѣ. Чимъ разѣмъ голосѣмъ давалѣмъ чутѣ домаганя, що при тѣмъ услѣдахъ можна зрѣбити науку безплатною, и треба бы було лишь наложити необходимѣмъ оплатѣ на школы. Якийсѣ часѣ минувъ, законъ удало ся завести загальну оплатѣ на школы, бо деняй богачѣ противили ся платити за дѣтей бѣдачѣвъ и такихъ, котрі рѣзтрагѣли свое майно. Але оборонѣ оплатѣ доказували, що она есть самообезпеченѣмъ противъ шкѣльныхъ элементѣвъ, повстающихъ въ наслідокъ темноты. Обязанкова наука дѣтѣй, при браку средствѣвъ, не мыслима и выключала бы лишь у бѣдачѣвъ опѣръ противъ посмѣлѣна дѣтѣй до школѣ, а зновѣ дѣти марнотратного чоловіка могли бы пойти по его примѣру и бути тагарѣмъ для сусѣбности, ставши бѣдаками або

переступившими. Въ 70-тыхъ рокахъ борба противъ безплатной школы (free-school) повзбѣлѣлась и постановѣ о безплатности народного образованія войшли мѣжъ артикулы державной конституції. Сенъ сусѣбной школы не можна нѣмѣмъ зачислятѣ мѣжъ добродѣйной институції, бо — якъ каже ся въ справозданію шкѣльномъ стану Віргініи: „Нѣхто не може назвати добродѣйствомъ користуванѣмъ підчасѣ пожару синавою. За школу не платитѣ ся, такъ само якъ за синаву або мѣске освѣтленѣ газомъ. Грошѣ на школы збирають ся такъ само, якъ грошѣ на будѣву громадскихъ варницѣвъ або до-рѣбѣвъ — а користуванѣмъ ними чѣйже безплатно.“

Але сего ще мало, що Америкѣнцѣмъ отворили для всѣхъ дверѣ школы; они старають ся улѣкшити науку ще тѣмъ, що майже всюды средства до науки, якъ папѣръ, чорнило, пера и т. п. роздають ся даромъ; нижній удѣляють ся або безплатно або продають ся ученикамъ по знизженѣй цѣнѣ. Разумѣе ся, що не стае деколи на се нѣ шкѣльныхъ фондѣвъ, с. е. доходу зъ шкѣльныхъ земель, ані шкѣльныхъ оплатѣ, тожъ деуды вынаходять ся вѣльшѣй средства на доповненѣ тѣхъ фондѣвъ. И такъ на шкѣльный фондѣ обертають ся ось нѣй доходы: акциза водѣ напѣтѣвъ, оплатѣ за пѣмъ, грошѣ въ продажѣ найденныхъ рѣчей, оплатѣ за польгѣ войсковѣй, кары водѣ тѣхъ, хто принимае на работу дѣтей въ шкѣльномъ вѣдѣ и т. п.

Будинки шкѣльній по мѣстахъ — се справдѣ палаты на три або чотирі поверхи, зъ великими подѣрами для забавѣвъ, въ взрѣзѣмъ вентиляцію и отопленѣмъ, зъ величезными салями для водпочинѣвъ и окремыми салями для наукъ. По селахъ деуды школы ще въ дѣлѣмъ стайнѣ, але теперь позавязували ся по провинціяхъ окремі „компаніи“, котрі

мають всюды побудувати школы посли принятого вѣрѣця. Крѣмъ того по фабрикахъ для оброблѣна дерева выготвляють ся готовѣ школы, такъ что можна ихъ перевезти тысячі миль и поставити на мѣсцѣ.

Коли войдемо до класы америкѣнскихъ школѣ народныхъ, то передѣвѣмъ вразѣмъ насъ немѣмъ горячѣе заняте на годѣнѣ науки; замѣсть нашихъ таблицѣ, тамъ всѣ стѣны выложенѣ деревѣмъ и приладженѣ до писаня крейдѣю; неразѣвъ вѣлѣкають ученикѣвъ стоять по-бѣдѣ стѣнами и дають писемѣй водповѣди, а прочіи мають свое заняте на своихъ мѣсцахъ при окремыхъ столикахъ. Въ класахъ замѣтна ровнорѣдѣмъ школярѣвъ, а кучеряві, чорні головы муринскихъ дѣтѣй впадають въ очи; однакѣмъ найбѣльше вражае та обстановка, що на одной лавцѣ поручѣ себе сидѣтъ и хлопцѣ и дѣвчата, навѣть въ найвѣсѣйшѣй класѣ, де дѣти вже 14 або 15-лѣтні. Чи не терпѣтъ наука на такѣмъ сусѣдствѣ? Чи не есть се підкладѣмъ до всѣлѣннихъ любовныхъ романѣвъ, котрі не входить въ програму шкѣльной науки? Правда доказала, что нема чого побоявати ся; особѣ, заняті въ школѣ, одноголосно вѣвѣнѣють, что молодѣжь занята выключно своею наукою, а если и лучають ся нѣй розрывки, то цѣломъ невнимного характеру, и не стрѣчають ся частѣйше, якъ романѣмъ мѣжъ школярями и школярками рѣзныхъ научныхъ заведенѣмъ. Правда, что се може бути наслідкомъ окремого укладу родинного житѣ въ Америкѣ, але на кождый случай, коли въ 1883 р. бюро народного шкѣльництва збирало опініи въ справѣ шкѣльной науки въ школахъ, то зъ 350 важнѣйшихъ мѣстѣ Сполученыхъ державъ лишь 12 высказалѣмъ безусловно противъ сен системы, а бѣльшость заявляла ся за нею, бо уважала ея водповѣдною въ моральной точкѣ по-

кожний спосіб дотеперішня система господарки мусить бути змінена в напрямі інтенсивного годівлі авіарія домашніх вівчаків, а ротація худоби спеціально. Для цього селяне не повинні оглядати ся і числени в чужу лаву, але самі в без проволони брати ся до діла, с. в. до просвітно-економічної організації.

Що-до годівлі коней, то треба піднести передовіші годівлю коней у господарстві Русинів у Винниках. Коні там рослі, добре живили в старанно ілюкаві. Шкода тільки, що уживають таких коней до тяжкої роботи а не виховують їх на продаж, до чого мають знаменитий матеріал в ілюках. Ту справу я підніс у вигляді, пояснюючи, при яких умовах годівля коней може о платувати ся. З вивіт громад мають добрий, але ростом менший коні Підберцівці і Запорожці, а в інших громадах коні дрібні і лехо утримані.

Годівлю свиней в повіт львівський мало займають ся в такий спосіб, щоб годувати їх для вихову порослят. Причина сего в тому, що до ілюкаві поросля треба молока, котре в повіт львівський має більшу вартість і не оплачує ся при кормленні поросля. Господарі виводять звичайно поросля вже підготовані, а відтак годують їх бульбою і відпадом домашніх зв. омислою і милою на ужиток власний або на продаж.

Промисел домашній в повіт львівський не розвинений, бо крім ткацтва на домашній ужиток, виробу солом'яних рогожів, м'ятець і лопат, я не зам'явля в чого більше.

Посвідости ґрунтови, як в цілком краю так і в львівському повіті вже анимі розроблені. Більшість ґрунтови не вносять по-над 5-6 морів; велика скількість господарств не має більше як 1-3 мори, а безробітних людей в деяких громадах також багато і чим раз більше їх працює. Одна громада Підберцівці становить виняток, бо там кожний господар має 12-14 морів і задержані цілості батьківщини єсть там загально і точно припинено. З родини лише одна дитина остає на ґрунт, а прочі достають сплату годівлю. Се рідкий случай в нашій Галичині, крім німеческих колоній, н. пр. в Корвельці в Махлинці, пов. жидачівського, де строго пражержують ся тов системи в посвіданні власності.

В поученнях в ілюках моїх, я мав головну на увазі місцевої услів рільничий і економічний, при чому я старав ся зам'ячати хиб в господарстві, боїм важливий, вивчати і спростувати. Крім того, знаючи з досвіду, що поступ в господарстві і поправа економічних та суспільних відносин громадських дають ся досягнути лише через науку і просвітно-економічну організацію в громад, я старав ся також і ті вистіти точно обговорити та пояснити, ілюструючи їх значення примрами взятими з практики. Селяне в малим вимірами, числені сходили ся на вилкади і інтересували ся. Оська інтелігенція майже всюди брала участь в зборах, та вже свою присутність причиняла ся до успішного переведення діла. В громадах порадивших там, де вже існували читальні, вилкадами зацікавили ся люди без різниці віку; але там, де досі ніхто не займав ся ближче просвітою люду, старші влізали люде, у котрих ало та привичка вкорінилась, не заявляли охоти до науки і віври в лівшу будучність, тож на вилкади являлись ся люди молодші і старша молодіть, котрі дуже радо бажали слова перевести в діло. Сей факт я сконстатував в найбільш вівших і найбільше здеморалізованих громадах, Руданцях і Миклашевці, де майже

виключно лише молодіше покоління признало потребу науки і просвіти та поправа економічного ладу, підписуючи статут читальні „Просвіти“. Пова се дуже важна і треба її уважливості в нашій народній роботі.

В 25 злюстрованих місцевостях стань народних просвіт так представляє ся:

В сільських місцевостях існували вже читальні „Просвіти“, а то в громадах: Соленка, Винники, Гай, Підберцівці, Яричів, старий, Свинків і Підберців.

У всіх цих місцевостях підчас ілюстрації засновано читальні, а то в громадах: Жирарів, Толочів, Волків, Чижів, Миклашів, Підберців, Руданців і Стронянів. Статут підписано і мають бути внесені на руки головного видлу тов. „Просвіти“. (Як довідуюсь ся, вже внесено подане в трох громадах: Жирарів, Чижів і Стронянів. — Прим. Ред.)

В шістьох місцевостях, а то в громадах: Вислобів, Гряд, Збонка, Грибів, Замків і Рудан, підготовлено справу заснованні читальні, пояснюючи значення тов. „Просвіти“ буди то на зборах буди то в розмовах з поодинокими визначнішими громадянами.

Вибрані в чотирох громадах, в Дмитровичах, Сухорівці, Запорожці і Сороках, годі було де-що додатного зробити, а то з причини, поданих в подібній справі справданню.

(Конець буде.)

В справі опусту податку ґрунтового

надбавляв нам п. Амброзі Хмелевський, зв'язаний з своєю розвідкою в справі катастрофи ґрунтового, отсю статейку:

Дня 7 с. м. відішлю ся в Горлицях виче, на котре відішли ся селяне з повітв горлицького і грибовського. На вічу обговорювало м'яже нимши справу опусту податку ґрунтового. Деякі бесідники представили сю справу так, немов то всь селяне в краю, отже і в повітв горлицьких і грибовських будуть брати участь в опусті сего податку. А що се могло бы повторити ся в інших повітв, а справа представляє ся дещо відмінно, то думаю, що не від р'яч пояснити селянам, імені у в'східній часті краю, в якій спосіб виступити сей опуст податковий, для кого призначений і хто з него буде мати користь?

Зв'язно, що 26 падолиста 1894 предлужило правительство рад державної закон о ревізії катастрофи [що-до складу комісії центральної і крайової — прим. Ред.] та сей закон був вже давніше ухвалений. По тім законі ухвалила рада державна сего року опусту контингенту податку ґрунтового для Долитавщини в квоті 2 1/2 м. ар., з чого на Галичину, котра територіально єсть четвертою частію держави, буде признано нміврно по-над 600.000 ар.

Правительству зв'язно, що в часі послідньої катастрофи м'яже роком 1870 а 1880 зайшли великі і різні похилки в оцінці доходу ґрунтового, в наслідок чого податок ґрунтовой в деяких повітвх був надто високо і в покривденем підвищений. Закон о ревізії катастрофи не заводить нової оцінки, ино вношена в ко-

ротай дорож рекламациі против послідньої оцінки, однак лише в тих повітвх, де зайшло справді надмірне підвищення доходу ґрунтового, після котрого був нміврений податок. Скоро бы закон о опусті податку ґрунтового мав відносити ся до всіх повітвх, вглядно до всіх рільничих, як се було сказано на вічу в Горлицях, то в якій цілі рада державна ухвалила бы закон о ревізії катастрофи і ті рекламациі, які вольно вносити лише тим повітвм, котрі надмірним підвищенням доходу ґрунтового чують ся покривдені в податку? Тож розуміє ся само собою, що сей малочисельний закон о опусті податковий для Галичини, єсть призначений для тих повітвх, котрим в часі послідньої катастрофи мильною оцінкою доходу ґрунтового нанесено приду. Правительство не потребувало бы сего закону о ревізії катастрофи і тих рекламаций, коли бы сей опуст податковий мав бути призначений для всіх рільничих без винятку, бо до такого поділу ужило бы коротков дорож, визначаючи для всіх рільничих з опусту якийсь процент від одного ар., методом т. зв. nach dem Steuergulden.

Для прим'яру наведу тут деякі числа. Після вилкади урядових з катастрофи давного, заведеного в Галичині законом з 8 лютого 1819, випадає на повітв:

Горлиць давний дохід 212 501 ар., а давний податок 22.667 ар.

Грибов давний дохід 120.574 ар., а давний податок 18.862 ар.

Сей дохід і податок був обчислений після тогдшньої стопи процентів 10%. По послідній катастрофі, т. зв. регуляція податку ґрунтового, наступило в цих повітвх обниження доходу, бо обчислено: на Горлиць 153.840 ар. доходу а на Грибов 87.526 ар.

Як бачимо, оба повітв мають зменшений свій дохід майже більше як на 1/2 часті. Правда, що мило того обниження доходу оба повітв платять давний податок (бо податок обчислює ся після 22 1/2%), який платили до 1880 р. і будуть его платити в період теперішньої катастрофи, с. в. до 1907 р. Однак оба повітв, грибовський і горлицький, трать право до рекламациі а тим самим і до опусту податкового, скоро вже мають так значно знизений дохід, хоч своєю дорогою платять тепер такий самий податок, який визначено м'яже законом 1891 р.

Коли бы се, що сказано на вічу в Горлицях, було прийнято до інших повітвх, н. пр. до пильненського, то се мало бы рацію. Бо повітв Пильно мав давний дохід 147.191 ар. а податок 23.550 ар., тепер же его дохід вносить 294.341 ар. а податок 66.115 ар. З тих чисел видно, що в повітв пильненському дохід був подвоєний а податок відповідав подвоєний, тож сей повітв має повне право до рекламациі і до опусту податкового.

Більше і значніші похилки в оцінці катастрофи зайшли у в'східних повітвх; бо н. пр. в однім повіті підвищено так значно дохід, що плати ся 4 (?) рази більший податок як давнійше.

Повітвх, котрим прислуге право рекламациі і опусту, єсть 28, а то: Пильно, Тарнобжець, Бела, Домброва, — Чорків, Заліщина, Гусатин, Скалат, Косів, Коломия, Калущ, Городенка, Сятин, Товмач, Стрий, Сокаль, Тернопіль, Збараж, Борщів, Дрогобич, Бучач, Жидачів, Тереволь, Богородчани, Надворна, Кам'яна, Перемышль, Станіславів. Тож у в'східній Галичині в 24 повітвх а в заїдаї 4, котрим прислуге право рекламациі. (З уставу се не виходить; м'яже бути в однім повіті податок значніше підвищений, а повітв помімо того не покривдений, а в інших повітвх протвню. Те саме дотичає і поодиноких рільничих. — Прим. Ред.)

Опуст податку для всіх рільничих без винятку був бы дуже малий, а передовим був бы автомат несправедливості, бо однаково опущено бы податок непокривдений як і покривдений. Для того закон о ревізії катастрофи заводити ті рекламациі, що мають наступити, щоб по знизенню ґрунтового доходу можна обчислити податок для покривдений. Закон не обмежує рекламаций лише до повітвх, бо дозволяє в кожнім повіті, визнавши поодинокі случаи, вносити рекламациі тим рільничим, що їх покривдено послідною оцінкою ґрунтового доходу.

На те нема закону, щоб поучати, хто належить до покривдений; бо се розуміє ся само собою, що до покривдений належать ті рільники, котрим підвищено давний податок більше ніж два рази. Закон з дня 28. марта 1880 р. установив для Долитавщини ґрунтовой податок на 37 1/2 мільйонів ар., з чого на Галичину призначено 5.540.000 ар. А що Галичина платила давного податку ґрунтового 2.773.218 ар. (а в додатком:

4.613.000 ар. — Прим. Ред.), то має, як по-казують цифри, давний податок подвоєний; для того ті рільники, що платять податок більше, ніж два рази більший від давного, належать до покривдений.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Сими днями оголошено в Угорщині папске поучення для „архієпископів, єпископів і інших ординарів угорського королівства“. Поучення, видане ще дня 28 мая с. р., займає ся передовішнім карністю духовенства, але дотикає також деяких внутрішніх справ політичних і культурних. У вступі каже ся, що на жал в теперішніх часах, асприхильних католицькій вірі і церковним свободам, багато священників боїть ся праці в лавієх боротьби. Коли глядати за причиною сен прояви, то передовішні можна додати, що такі священники уганяючи за тим, що в відрі мира сего, цілком відступили від поведених тих людей, котрі мають привести спасення Ізраїлеви. Поучення припоручає владикам, пильнувати духовенство, щоб пражержувало ся точно канонів і постанов церковних в житті і обычаях. Особливо повинні владика пильнувати ся наукою і вхованем семінаристів, при чому потрібно великою осторожністю і дбалості в виборі ректорів, сповідників і учителів. З великою увагою треба слідити, чи межі кандидатами на священство нема таких, що лише для зиску, для слави або інших земних користей пруть ся до духовного сгану. Владика повинні що року зазивати все духовенство на кілька днів до духовних іправ, а при огляді приходів звертати увагу, чи душпастир не занедбує своїх обов'язків, що-до всесторонньої обслуги своїх вірних. Людей образованих, але недбалих в справах віри, треба проповідями і відповідними видавництвами утверждати в вірі. На учителів релігії в гімназіях вибрати треба таких священників, що уміли бы молодіж нахилити до приступування до набожних конгрегацій і братств. Бажати бы також, щоб на науку релігії більше ложено часу, ніж досі, і щоб у всіх гімназіях з то самою милою вилкадовою увагою тих самих підручників. Владика повинні пильнувати, щоб також учителі св'ятенних наук не тільки не підрывали заходів учителя релігії, але его пошпалли; в той цілі повинні владика старати ся о голос при виборі всіх шкільних підручників. Обов'язком владик є, старати ся о те, щоб пештенській університет, заложений кардиналом Пазманієм і удержуваний католицькими фондами, навадздобити для католиків і владикам відмислати в нм провід. А пош-що, треба бо-дай старати ся, щоб в в'східній і свята академічна молодіж слухала духовних вилкадів та вилкадала товариства для взаємної заохоти до релігійного життя.

Але найважливіша частина того поучення є ся, котра припоручає владикам вбавати приходників і катихетів, щоб своїх вірних і учеників поучали після обов'язкових законів в мадарській мові, але не р'яше, аж коли они тон мови вичають ся цілком добре. Так само і в проповідях уживати мадарської мови аж тогді, коли священник переконає ся, що вірний цілком добре ся розуміють. Коли парохіяне говорять не в'с'ю самою мовою, то треба слово бо-же голосити для тих, що по мадарски не розуміють, в їх рідній мові. Кожда сторона повинна мати свої католицькі часописи, а то не тільки мадарські, але і в той мові, яку там народ уживає і розуміє.

Злишно казати, як те поучення прийняли Мадари і їх священники. Говорять, що Ватикан м'яше ся не в свої р'яч, — що змиває владиків до того, до чого они не мають права, — що нарушує спокій угорської держави, побурюючи немадарській народности против мадарщини і т. д. і т. д. Заразом указують на в'с'ю нувцію Аліарді, що то его заходом дакувати треба за те поучення. Р'яч певна, що не обійшло бы ся без інтерпелляцій і бучних дебатів в сеймі, коли бы не лише, що як раз позавчера, поки ще ватиканське поучення дійшло до загальної відомості, сейм розійшов ся на л'тній сесію. І так Мадарія мусить пересерде душити в собі аж до осені, а поки-що лише в дивних глядати собі подіг.

В Росії від довшого часу якось нічого не чути було про тайні ворохобні агітації. Аж тепер як раз, коли настала в Петербурзі незвичайна змова робітників, показало ся, що такі шари ся м'яже найнижшими верствами населення ворохобне пасьмо, видаване дуже зручно і вправно. Особливо

гляду. Дівчата, стикаючи ся з хлопцями, виробляють в собі більшу незалежність характеру, стають ся більше самостійними, відв'язують від пересяди, а знов хлопці позбувають ся простакунства в манерах і мові та стають ся більше лагідними і вчливими в поведінку і зносинах.

Чого вчать Американці дітей в своїх народних школах? Розуміє ся, що перед усьм того, що й мы у своїх: читання, писання і рахунки, або як в Америці говорять „трех R“ (reading, riting and reoning). Але тим вони ще не вдоволяють ся, саме подане новизні відомості, що не много зміняє дівчак; школа повинна бути немов лабораторією, де діти, маючи найдогдливші услви, перероджують ся. В'с' три „R“ идуть в хосен розв'язку умислового; однак чоловік повинен з розвивати другі способності: моральні і фізичні. Head, heart, hand (три „H“) — голова, серце і руки, ось на що повинна школа звернути свою увагу, если хоче мати благодатні вилки на дітей.

Про Американців знаємо, що они добрі бесідники. І справді, де лише сего треба, там яки не найде ся в ілюпоті, а всякі торжества в Америці відзначають ся скорше надмірною скількістю промов, як браком тих-же. В Америці вже в школі преучують дітей до вголосовування промов перед публікою. Для того звертають спеціально увагу на вибір лексики, старанно уважають на тонацію читаного, приказують ученикам читати діялоти на дві або три особи, а в деяких школах устроюють навіть раз в рік публічний попис з читання, на котрих ученики і учениці відчитують свої власні твори.

Аж в три роки до вступлення до школи починають діти позавомлювати ся з спеціальними предметами, з історією і географією, хоч від самого початку науки они подибують в їх читанках услви географічні, історичні і з наук природних, збирають ростани для практичного вичучення ботаніки, та взагалі великими дорогами побачили збільшують свої відомості з т. зв. реальних предметів. В Америці приваляють велику вагу до наглядного методу в науці, в пересвідченню, що тим способом много задержати ся в пам'яті, що внаше пропало бы безслідно. Н. пр. при науці географії можна побачити перед собою не лише велику скількість мап, але також в'с'лякі атласи, ілюстри, фотографії, краєвиди і т. п. Діти старують ся передовішні познати м'яже з його відточною, краєви, а відтак аж переходять до прочіх держав Америки і частей світа. Не р'яше дучає ся, що десятилітній школяр рисуєть крейдами мапу своєї провінції, а навіть вилкають з глини релієф мап. Так само добре знають діти і рідну історію. Метод при науці історії в Америці цілком відмінний: майже в кожнім підручнику історії більша частина приєнята історія цивілізації, описання в'с'ляких вилкадів, суспільних і економічних реформ і т. п.; історія в'с'ляких міжнародних уособів траує ся побіжно, а на перше місце виділяють ся м'яже зносини між державами. І ось дляого в Америці так часто відбувають ся в'с'лякі конгреси прихильників мира і дляого там в такім поважанню идея міжнародного суду мирового.

(Далше буде.)

З друків Наукового тов. ім. Шевченка під зарядом К. Беднарського.

ДѢЛО

Виходить у Львові щодня (крім неділі і руських свят) о 5-й годині по полудні. Літературні додатки „Вісник найважливіших новітностей“ виходять вівторок, і вівторок і п'ятницю на переміну разом з Ділом.

Передплату і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „ДѢЛА“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень ул. Коopersька ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Людвіка 9, і А. Ольшеского ул. Килимського 2; — в Ягославію Л. Крижановський; — у Відні: М. Dukes, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Seilerstraße; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; в Франкфурті і Гамбурзі: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „ДѢЛО“ і належність за інсерами платити у Львові.

Передплата на „ДѢЛО“ з літер. додатком:
в Австрії: на цілий рік . . . 18 шр. на пів року . . . 9 шр. на чверть року 4 шр. 50 кр.
на границі: на цілий рік . . . 24 шр. на пів року . . . 12 шр. на чверть року . . . 6 шр.
у Львові: на цілий рік . . . 16 шр. на пів року . . . 8 шр. на чверть року . . . 4 шр.
Гардація, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Рекламія неопечатана вільно від порту. Подорожне число 8 кр. а. в.
Оголошення землі приймають ся по ціні 10 шр. від одного стрічка інсерації або за місце а в рубриці „Надбавки“ по 25 шр. а. в.
Подати і інші донесення приватні чистити ся по 15 шр. від стрічки.

На розстайній дорозі.

З вчорашнім засіданням палати панові скінчили ся парламентарій роботи а зачали ся феріи, котрі мають потривати зо три місяці. Через вісім місяців, з довшими то коротшими перервами, працювати розличні законодавчі тіла: сойми краєві, рада державна, делегація, тож належить ся їм тепер відпочинок. А нам пора кинути окоме ще раз по-за себе на минулість і перед себе в будучність.

Не будемо на-ново розбирати праць законодавчих тіл і їх успіхів, се ми робили вже в своїм часі. Але споглянемо ще раз на нашу репрезентацію, її характер, її роботу і її здобутки.

Ісхв послів-Русинів у всіх репрезентаційних тілах було 17. З них засідав один (Барвський) во всіх трох репрезентаціях, три (Вахнянин, Охримович, о. Мандицький) в двох с. в. в рад державній і в соймі, тринадцять лиш в одній, а то три (Романчук, Телишевський, Подіашенський) в рад державній, десять (д-р Савчак, Заячківський, Куличик, о. Небыловець, Гаморак, Каратницький, Винячук, д-р Окуневський, Остапчук, Новаковський) в соймі. І що-до числа і що-до способностей і що-до характеру руска репрезентація перед роком була в цілості визначніша як тепер. Вправді нема в тепершній таких партійних вузкоглядів, як д-р Антонович та Куличиків, але нема також таких добрих сил і певних характерів, як д-р Король, Рожанковський і Гурик. Що-до політичного становища тепершньої репрезентації, то було в ній лише п'ять послів незалежних (два в рад державній а три в соймі), прочі одинадцять або держали ся правительств та верховодячої партії польскої, котрим і завдають свій вибор, або займали становище невиразне, все ж таки взагалі ішли разом з Русинами польско-правительственными.

Отже репрезентація руского народу, абстрагуючи від послів Поляків, спочивала дуже переважно в руках Русинів польско-правительственных, людей „нового курсу“, політиків-„реалістів“, котрих було 12 з 17 мандатами против 5 з 5 мандатами. Яке було поведіння „одиноких“ послів, се звісно і не потребує того на-ново розбирати. Звісно також, які суть „реальні“ і які „моральні“ успіхи того поведіння. Навіть блягане не в силі рускому

народови забламанити очі. Де наслідки тих славних конференцій Вахнянина з-перед побітв року з польськими верховодами, той „контакт“ з „польською делегацією“, коия-то „унія консервативна“ заявила, що „було піддержувати розвій рускої народності“? Контакт, котрий не, як умова з р. 1890, викинув з ініціативи другої сторони, але з ініціативи самих Русинів, скарикуване наслідковане кроку Лавровського з р. 1869! Де наслідки втрної служби неприхильному а зрадливому правительству, в розрив з опіцією публічною свого народу а також спеціально своєю партією?

Ми не вибагливі, не претенсіональні; ми далекі від того, щоб очікувати зараз здійснення всего, що нам належить ся. Але коли нічого позитивного не достаємо, то вже що найменше маємо право домагати ся, щоб ми не дознавали страт та шкод. А таких страт ми дознали через зменшене числа руских репрезентантів в соймі, через насильне перефороване чисто правительственных кандидатів против волі народу, через поступоване властей з Русинами „загалом“. Ще гірші від сих „реальних“ шкод суть шкоди „моральні“: понижене руского духовенства через податливу і услужну політику супротив противників, розлом в рускій суспільності ослаблюючий її сили, упадок духа серед тої-ж суспільності, скомпроміговане народівство через покинене їх принципів свободи та прав народу.

Що польські послы в рад державній тримали з правительством, що робили се декотрі Слов'яни, чеська шляхта і многі польські німечки, се зовсім інше діло, як те, що правительств держали ся послы рускі. Тамті тримали з правительством, бо правительство з ними тримало: в справах політичних, національних і економічних оно робило по можності те, що для них було користне а бодай нешкодливе. На Русинів правительство в законодавстві своїм діяло зовсім не оглядаю на, а в адміністраційній своїй діяльності — і о се йменно ходило — заявляло ся зовсім неприхильним для них. При том же тамті правительственні сторонники заховували повну свою незалежність супротив інших партій, хоті-бы також правительственных. Н. пр. Слов'яни стояли в острій борбі з німечкою лівицею та з послами італійськими. „Рускій клуб“ стояв в приязні з польським „колом“, хоча „коло“ боронило інтересів цілком протилежних рускому народови, хоча за-для „кола“ полишено посередній

вибори, не узгоджено більших полемік для хітборобів після внесення Кайця і т. д.

Тож не дивися, що павіть у людей, ближше стоячих до пп. Барвського і Вахнянина, будить ся, вглядно росте, незадоволене. Барвський в своїй декларації на початку минулої сесії соймової узгодив настроя своїх товаришів і посунув ся аж мов-бы до гробів. Але ті гроби не настрашили противної сторони, а слова остали словами. Годі-ж бо, щоб правительство і польські верховоды респектували людей, котрі тільки їм завдають ціле своє політичне становище а не мають сильної опори в своїм народі. Нехай правительство відтягне від них свою руку, чим їм лишати ся? де їх вплив подіє ся? Декотрі інші послы соймові, котрі ще не загноли ся так далеко, хотіли вже перше, і хотіли мають далше, серйозніше поставити домагати Русинів супротив правительства і соймової більшості. На те йменно мав бути зааранжований з'їзд послів соймових в Станиславові на Зелений свята, котрий впрочім не удав ся.

Однакож ми на одно мусимо звернути увагу тих, що справді мають добру волю. Не в прийняті соймом таких внесень, як Вахнянина або навіть Барвського в справі руского языка, і ним подібних, лежить суть рвчи. Се справді добре і потрібне тай нам належить ся, але не оно нам найбільше допомає. Ми мусимо домагати ся того, що вже було обцяне в 1890 р. але не додержане: зміни системи правительств супротив Русинів. Се був і єсть перший і найважливіший наш постулат, без котрого ніякі здобутки не можуть нас задовольнити. Коли се настане, то решта скорше чи пізніше сама прийде. Тай коли Русини почувствують, що з ними інакше обходять ся, інакше їх трактують, тоді вони й будуть виrozumувати та терпеливі в своїх дальших очікуваннях.

Правда однак, що для деяких послів трудно буде таке жадане, зміни системи, поставити, бо вони йменно тільки сій системі завдають свої мандати. Як може н. пр. посол кадуський або святийський або бродський домагати ся, щоб правительство поступило безсторонно при всяких виборах, коли воля власне через те вибраний, що правительство поступаю сторонничо? Тільки-ж на се не можна оглядати ся. Послы справді доброй волі повинні вже заздале гід злучити ся з послами незалежними сойму і заявити також свою солідарність з незалежними послами ради державної, та

тим заняті опозиційне становище, мотивуючи сей крок неустойчивим поступованям правительства і верховодячої партії польскої, а зміну свого становища повинні зробити зависимою від зміни в поступовані другої сторони. Такіх деклараций і гробів не доведе до цілі. Справа буде тигнути ся, зводити ся, і на нїчому скінчить ся. Тільки рішучий крок може мати серйозне значіння, і те, що неясне, викладе ся скорі.

Звертаємо ся з сею гадкою именно до тих послів, котрих не тільки комітет Барвський але також і „руско-народний незалежний комітет виборчий“ поставив був своїми кандидатами. Пора для них зазначити рішучо: чи хотять активно або пасивно піддержувати тепершню Русинам неприязну систему, чи стануть против тої системи? Як рішати ся на друге, і за ними ще й інші пойдуть бм, тим краще.

Справозданє з ілюстрації читалень тов. „Просвіты“ і господарств селянських в повіті львівському.

(Дальше.)

По сїм загальнім огляд економічно-просвітних відносин переходить п. В. Король в сїм справозданю до оодиноких ілюстрованих громад.

1) Солонка, село досить числене о митю від Львова. Почва ґрунтів добра, але в значній часті свого простору непроцукана, то й ґрунти мокраві. Сеножатє і пасовища мало, а в управу ростів пашних дуже скупо. Худоба в коні лихо утримувані, а корови, корови майже виключно солоними, дають дуже мало доходу. Плодів ґрунтових не дуже роздільних і громада могла бы стати заможною, коли бы змінила дотепершню систему господарств абжевої, с. в. впровадила управу ростів пашних, як конюшні, а на мокравих ґрунтах: конюшні шведської, вівчарство, брукви і кукурудзи (кобіві зуби). Така зміна оправдана не лиш умовами економічними (близкість Львова і молочне господарство) але й приємними рдї, котра не надає ся добре до управы абжевої. Вдатки в солоні бувають добрі, але в веріх лях, а ще й верою послідній акости. Се звичайна пова на мокравих ґрунтах, бо зерно лиш в посухних літах може бути добрим, а в роках з більшими опадами атмосферними абжево або вилагає або підпадає ржи. Крім того такі ґрунти більше захоплюють ся, а тим більше у наших селян, котрі за плетво орють. Семи зарадити можна деревинами, але годі про се тепер вгадувати нашим селянам для браку фондів і комасації ґрунтів. Але суть ще інші средства поправы таких ґрунтів, як: поступоване глибоке уграва плугом, уживане підкормки, завожана обривком мери-

ОБРАЗКИ З АМЕРИКИ.

[Початковий народний школи. — Американський дїкарь.]

(Дальше.)

В американській народній школі цілком нема годин релігій, і хоч се може видати ся на першій погляд дивним, то однак показе ся оправданым, коли вважимо рівноправність врівноваженість в повнотно американських держав, де католицизм вде поруч з протестантизмом, а сей знов ділиться на многі секти. Дежуды четають, що правда, біблію, але без всяких пояснень, однак в більшій часті релігійна сторона науки обмежає ся на оголошене молитв перед наурою і в відсїдванє відкох псалмів. Однак не можн думати, мов бы в американських школах поминало моральну сторону вихованя; противо прикладають велику увагу, як се показує ся на слїдуючій примір.

Американці люблять випати в надуживанє алькоголю так розширило ся в державі, що як єсубльветь так і влади за-тревожились. В Европі боролись против пі-явства примусовими законами: нормовано продажу спиртуалів, монополізовано торговлю винами і т. п., а навіть збороняно по шенках уставляти лавки, бо се пбєла слів Дікса доводити до „копючого ся ціяства“. І в Америці зачали від тихих ієіресалій, так що в деяких державі була цілком зборонена продаж горячих на-

питев. Але ті, що люблять випати, завжди дбали, що їм було треба, або в суспільних держав або від виводу лївів з алтан на рецепту услужного лївка, або в переробці на всїлякі лимонади, котрі ще скорше валили в вог, як найсильніша віскі. Тоді подумали, що треба виховувати дїти в дусі тверезости і умірнености, бо внаслід годі поборога сей пороку. „Повзаконне дїтей зб шкодними наслідками ціяства — говорив один з членів конгресу в 1886 р. — єсть средством мвримим і моральним, але радикально і швидко ділає. Оно не варує людських прав, до нічого не обов'язує, не подає причину до загарабня чия власности, не при-казує зміняти превички і не варує свободи човїка. Оно володє лиш сею силою, котрою послуговує ся правда.“ Сей погляд так скоро прийняв ся, що по чотирох роках лиш девять держав не мало закона о ширеню в школах ідеї тверезости з науковон точки погляду. Всюди мвжє предмети початковон науки школьни введено фізіологію і гігієну в такий спосіб, що дїтям подає ся мов мимоходом яркі приміри руйнуєчого діяна алькоголізму на людській організм. Розуміє ся, що сї предмети викладають ся в присутній спосіб, нема наукових термінів, діяна організм поясняє ся при помочи порівнань приступних дїтям, а при том тексть ілюструє ся гарно вижнаними рисунками. Викадє знають, фізіологія і гігієна мусьт відповідати степеню розвою дїтей. Розуміє ся, що і учитель мусьт заяляти дї-

лом се, чого навчають словом, а до того вдає ся дуже добре сьмє складі учительства: поміж нами єсть 67 прц. учительов і 33 прц. мужчань, і то переважно молодих людей.

На фізично образванє дїтей звернено рівножє пильну увагу. В школах заведе наука гімнастична, і то дуже серйозно, для того в част на вправи гімнастичні вивчають дов-ші і вправи відбывают ся дуже точно. Для розвитку в дїтях зручности, відваги і го-лодокровності заведений всїлякі атлетичні гри; ті гри причають ся до рівнородности в звичайній науці більшої і суть азам-нними средствами против недокровності, болю голови і нервових недуг нашої молодости. Крім того вирабає ся у дїтей рішучість і сила характеру; се данно порозуміти в Англії і в Сполучених державі. До фізичних вправ зачисляє ся також ручна праця, як в. пр. оброблюванє дерева. Дїтя чата, розуміє ся, не беруть участі в тих науках, але ватомість займають ся ручними виробами і наукою варєня. І дивно, що малі Американки не заявляють великої охоти до вгы, вишнчань і т. п., але дуже радо займають ся наукою варєня.

Вкінці треба згадати, що в американській школі не пошла ся відлогим також і естетичного образваня. Хоч Американці славі в того, що снє лих знатоки музики, хоч мвжє ними не появляють ся нє великі композитори нє славі сїмвачи, то се вже не їх вина, а просто їх натур. Музику снє люблять, чого доказом єть неамврийнє гово-

рарі, давані в Америці європейським віртуозам; а в школах музика єсть одним з найбільше улюблених предметів. З рв-ними старають учать також рисувати. Заявляють рисувати від першого для науки і розумтє ся, рисуєть, як Бог дає, відтак рисуєть з моделів, до чого служать шкільна обстава, і так доходять до того, що в послідній класі рисуєть вже акварелами.

До школи приходять дїти о 9-й годині і наука триває до 11½; відтак наступав повторач-динний відпочинок, по чомь наука продовжає ся до 3-ї години, в перервах по 10 до 15 минут мвжє викладами. Рівн шкільний зачинає ся у вересні і кончить ся при кінці має, а твжднево лиш через пів дивн відбывает ся наука, бо в суботу відля-няють ся дїти для релігійних практик. Дїт, вільні від науки шкільнон, суть такі: Рд-вдо, Новий рік, Великдень, день благодарственный (Thanksgiving Day), день зелений (Arbor day) і день уродин Вашингтона. З тих всїх свят замїтай передовсім: день благодарственный і день зелений. Перше ся-то — се національне і роданне торжєство в Сп. державі; ціле населєня дакує в бла-годарственный відриваєть Богови за ласки, утїлені американському народови в роцї. Всї старають ся сей день святкувати ділами добродїяними; навіть дїти сїлають жертви, будьто в грешєх будьто в артанулах по-живи. Arbor day подібний нашим Зеленим святам, бо того дня всї будини і доли при-крашають ся зеленю і цїцками. Але мвжє

стимъ а при томъ сухомъ, якъ коньскій, виби-
ди вишноване ґрунтѣвъ правильно що 6—8
лѣтъ.

На выкладѣ явилось 40 господарствъ.
Выкладъ опираєся на замітки, які насу-
вали ся при слѣдженію мѣсцевихъ відносинахъ
господарско-економічнихъ. У выкладѣ пору-
шено: важність науки фаховою для рільни-
кѣвъ; расы худоби роговою, будова і значе-
на молочности у коровъ; потреба згнѣти дотепе
рѣшної системи господарки; механічна управа
рѣл і глуща орка; ужитіе підоскиника; зна-
чѣне вапна въ рѣшницѣвъ и управа ростивъ
пашинныхъ. При выкладѣ відбули ся практичні
демонстрації: на живихъ окарѣхъ рогагонъ худо-
ди що-до будови и значења молочности а въ
поля садженя картофелю за значинкомъ.

Водтакъ поучено о потребѣ організації
читальни та о konieczности солідарного праці на
поля просвѣтно економічнмъ. Читальня въ
Соловцѣ підупала, сходили членѣвъ въ чи-
тальню не відбывають ся водъ року а послѣд-
не засѣдане відбуло було 15 грудня 1895. Бу-
вній голова читальни о. Сосеко випровадивъ
ся на нину парохію, а его заступникъ ч. Ни-
кола Куреа, хочъ живо интересує ся справою
просвѣтною, не має мѣжъ підмислима грома-
дянами на стѣбно випливу, щобъ трудности
побороти и завести ладъ та здорові відносини
въ громадѣ. Заступникъ голови припоручено
скликати якъ найскорше загальні збори чи-
тальни, вибрати новий віддѣлъ и полагодити
остаточно справу крамницѣвъ зъ Даниломъ Джу-
сомъ. Читальня відступила водъ 27 лютого
1893 р. своєю крамницю Дан. Джузова за рѣ-
чимъ чинимомъ 20 зр., въ чого сей заплативъ
досъ лишъ 10 зр.

2) Жиравка, 3) Толчѣвъ и 4) Вол-
кѣвъ, віддѣлені водъ Львова 12—15 вкм.
Рѣля и обставини економічні въ тыхъ селахъ
майже однакові, що и въ Соловцѣ, тожъ и те-
маты поучења були такі самі. Въ тыхъ трѣхъ
селахъ заходять лишъ бѣлыя трудности въ
доставѣ обривку зъ Львова зъ причинъ даль-
шого віддалења и ґршого стану дорогъ, котрі
вагають въ повѣтъ львівскімъ чи не найбѣршій
въ цѣлій Галичинѣ а львівська рада повѣтова
не займає ся ними такъ, якъ годилося бы.

Въ Жиравцѣ ґрунты ще не розроблені;
малорѣбныхъ лѣдѣвъ вѣлькихъ въ селѣ, бѣль-
шѣсть має водъ 5—10 моргѣвъ, а єуть и такі,
що мають по 15, 20 и 25 моргѣвъ. — Тавій
самий станъ власности ґрунтовъ и въ Тол-
чѣвѣ, де бѣльшѣсть має пересѣчно по 7—8
моргѣвъ а прочі по 10—25 моргѣвъ и єсть
лишь 6 громадянъ малорѣбныхъ. Ся громада
має 60 моргѣвъ пасовиска, зъ чого 15 моргѣвъ
зорано и вынаймлено господарямъ, а за тѣ гро-
шѣ засновано громадску касу позачкову, котра
вже нинѣ має 2.000 зр. капиталу и позичає
громадянамъ на 7%. — У Волковѣ середна
посѣлѣсть выносить 8—10 моргѣвъ; малорѣб-
ныхъ господарствъ немного, але и въ бѣльшихъ
ґрунтахъ не багато, бо всего лишъ два госпо-
дарствъ, що мають по 20 моргѣвъ. — Якъ въ сего
видно, то въ повѣсницѣхъ чотирьохъ (члєвляхъ и
Соловкѣ) громадахъ усѣбна економічній не вліи,
але о заможности годѣ говорити, бо на перед-
новку майже всѣ господарствъ мусять купувати
зѣбжє. Причина лежить въ лихій господарствѣ.

На выкладахъ явилось ся: въ Жиравцѣ 80,
въ Толчѣвѣ 90 а у Волковѣ 120 громадянъ.
Въ Толчѣвѣ и Волковѣ були присутні на вы-
кладахъ тамтѣшні священники.

(Дальше буде.)

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНИЙ

На вчерашнімъ засѣданю палаты па-
нѣвъ принято законъ о податку водъ цукру
безъ зміны въ другімъ и третімъ читаню. Та-
кожъ принято начеркъ закону о ревизіи ката-

стру ґрунтового податку и резолюцію въ вѣ-
заваннѣ, щобъ правительство якъ найскорѣйше
внесло поведло до закону о відписуваню ґрун-
тового податку въ причины прарѣднихъ ушкодъ
доходѣвъ, побля тои поведлѣ розширено бы від-
писуване податку такожъ на ушкоды львівскѣвъ
черезъ пожжѣвъ и т. п. Водтакъ ухвалено безъ
змѣны въ другімъ и третімъ читаню законъ о зе-
лѣвницяхъ львівскыхъ и законъ про оподатко-
ванє домывъ побля доходу зъ чиншу, фасіона-
ваного на два роки. Палата полагодила весь
порядокъ денный и ухвалєла мѣжъ нинимъ
начеркъ будовы нового будынку для оулі-
стичной клініки въ Краковѣ и законъ о сою-
захъ ґрунничихъ. Обсѣла президентъ міністрѣвъ
Ір. Бадені оповѣстивъ зъ припоручења цѣсара
відрочєне рады державнои.

Румунскій денный Adevatul, що выхо-
дить въ Бєхѣ, помѣщає таку цѣкаву дописъ
зъ Черновцѣвъ: „Румуны на Буковинѣ на-
ходять ся въ наибѣльшѣмъ небезпечєствѣ. Окружені
зъ всѣхъ сторѣвъ ворогами, они
выставлені на цѣлковиту загрозу, коли ихъ
не поддержать Румуны въ королѣвствѣ. Ту-
тешній Румуны мусять въ всею рѣшучєстю по-
борювати агітаціи русифікаціи и забаванія По-
лякѣвъ, котрі змагають до спольщеня Букови-
ны. Поляки уживають всякихъ способѣвъ,
щобъ Румуны въ вынородовити. Въ тѣй цѣли
спроваджують тѣму Русифікаціи до сѣлѣ, заселе-
ныхъ Румунами. А въ тыхъ заходахъ посправ-
ляє краєве правительство, уволюючи всѣмъ
бѣжакимъ Русифікаціи и відкидаючи систематич-
но всѣ мѣльбы Румуны. Такимъ чинимъ до-
стали Русифікаціи дозволѣ въ заложеня руского
лицею въ Черновцяхъ, котрий буде удержуваній
зъ фонду правительства. Мѣсцеві Румуны
домогали ся, щобъ заложено такожъ румунъ
свѣй лицей въ Черновцяхъ; але правительство
відкинуло ихъ просьбу та заявлено, що Румуны
могутъ, коли хотять мати лицей, удержувати
его зъ православного фонду релігійного. А се в
фондѣ цериовный, власнѣсть румунского
народу, забраный, коли прилучено Буковину
до Австріи. Отже Румуны, доведєній пересѣл-
дованями до розпущи и лѣвачислє таєвъ сил-
нои агітаціи та аргументу Русифікаціи и Полякѣвъ,
поставили въ добровѣльныхъ жертвъ за-
ложити интернатъ и въ тѣй справѣ відкинууть
ся до всѣхъ Румуны, де небудь они нахо-
дять ся. Тутешній Румуны зложили вже на сю
цѣль досыть значній грошѣ; а коли такожъ и
въ королѣвствѣ румунскімъ найдуть підмогу,
то досягнуть сю патристичну цѣль.“

Перечитавши таку дивоглядну путаницю,
не змѣти, чому бѣльше чудувати ся: чи тѣй
безличности, про котру склалася приповѣдка
„сама мѣхъ дере та ще й квичить“, чи злѣбѣ,
зъ якою певно що свѣдомо перекинууть ся
справдѣшній станъ рѣчи, чи вибѣди тѣй замі-
шаннѣвъ понятій, що мовѣ то Поляки при по-
мочі Русифікаціи та рускихъ шкѣлѣ хотять поль-
щити Румуны?

Berliner Tageblatt дѣстає зъ Петербур-
га такий вѣсти про змову робѣтничѣвъ: Вла-
стѣи фабрикѣ глядять на змову зъ повнымъ
спокоємъ, бо погодовєни, мовѣ бы робѣтничѣ
дѣставали підмогу зъ-за границѣ, а вменю зъ
Англіи, не справджують ся. Петербургскій фа-
бриканты перековані, що ихъ робѣтничѣ, ви-
черпавши всѣ засѣбы до жатя, вернуть до ро-
боты. Але такий поглядъ може занеда роже-

вый. Тутешна змова уладжена систематично и
ведєна порядно, а пособля єй ще й те, що
россѣйскі робѣтничѣ мають дуже малій потре-
бы та могутъ обійти ся навѣтъ 7 копѣйками
на день. Теперѣшній рухъ робѣтничій є часто
россѣйскій. Мѣжнародна соціална демократія
старала ся взяти въ свои руки управу того
руху, и знайдєно тутъ навѣтъ водозовъ, що за-
охочувала россѣйскихъ робѣтничѣвъ до свѣто-
ваня дня 1 мая; але сей замыслъ, верозумѣ-
лѣй для россѣйскихъ робѣтничѣвъ, не принявъ
ся у нихъ. Все-жъ така змова ся промостить
певно соціалнымъ демократамъ дорогу такожъ
и до Россіи.

Зъ Болгаріи приходять вѣсти, що міні-
стеръ торговлѣ Начовичъ хоче уступити, що-
бы по довгихъ трудахъ відпочати въ захнѣтъ
домашнѣмъ. Вѣстѣ се далеко важайша, нѣжъ
могло бы сразу здавати ся. Коли бы она справ-
дилася, то указувало бы оно на важній змі-
ны въ дальшій судьбѣ Болгаріи. Начовичъ має
теперъ 55 лѣтъ. Водъ 20 лѣтъ бравъ водъ
безъ перерывъ дуже живу участь въ політич-
нѣмъ житю Болгаріи. На перемѣну бувъ то
министромъ скарбу то заграничныхъ справъ,
ажъ наконецъ обнявъ теку торговлѣ. Є то чо-
лѣвѣкъ шаро відданий своему народови и не
знає винюи меты, якъ повну независимѣсть
Болгаріи. Обнявши по упадкѣ Стамбулова теку
справъ заграничныхъ, державъ єи ажъ до
звѣстного звороту болгарской політики, котрий
скорѣйше зачатъ ся нѣжъ свѣдѣчь ся пере-
дєнемъ насѣдника престолу кн. Бориса на
православіє и узнаннѣ кн. Фердинанда кня-
земъ болгарскимъ. Вже тогдѣ розходила ся на
кѣлька наворотѣвъ чутка, що Начовичъ усту-
пить зъ министерства; але вышло зъ того
лишь те, що водъ теку справъ заграничныхъ
прѣмѣнявъ на теку торговлѣ. Вже и тую за-
мѣну лѣдѣвъ чи можна собѣ внакѣше толкувати,
якъ хѣба тымъ, що водъ не мѣгъ згодити ся
на зміненю заграничну політику Болгаріи, або
— кажучи выразнѣйше — на заповѣдаючий ся
можній впливъ Россіи, въ котрѣмъ такий па-
триотъ, якъ Начовичъ мусьтъ добачати небез-
печєнєство для своєи вѣтчизны. Коли бы водъ
теперъ справдѣ маєвъ уступити, то зновъ хѣба
згосадуватись бы треба, що водъ таки и те-
перъ бачить небезпечєнєства, котрыхъ усувати
не въ силѣ, а не хоче участію своєю въ пра-
вительствѣ одѣвчати за нихъ.

Про бѣльзєе уступленє Начовича такъ
пишуть: Начовичъ вже передъ кѣлькома мѣся-
цями говоривъ, що водъ утомленій вже и на
тѣлѣ и політикою. И водъ справдѣ недужій; а
до того ще и станъ здоровля его довѣка спра-
вляє єму богато клопоту. А що водъ політи-
кою утомленій, се не дѣвота. Ще поки Бол-
гарія стала самостѣйною, то водъ несмыщю
трудивъ ся для вѣтчизны и належавъ до пер-
шихъ, що підготовили новий ладъ Болгаріи,
а въ россѣйскѣмъ турецкій вѣннѣ бувъ драгома-
номъ въ россѣйскѣмъ генеральнѣмъ штабѣ та
сповнявъ тамъ дуже важній задачѣ. Водтакъ,
коли Болгарія стала самостѣйною, належавъ
водъ майже до кожного кабинету, а въ роцѣ
1886 и 1887, потому такожъ въ р. 1894 за
Столѣва бувъ министромъ справъ заграничныхъ.
Водъ бувъ такожъ болгарскимъ заступникомъ
на дворѣ въ Букарештѣ, а потому у Відни.
Водъ лютого сего року державъ теку торго-

влѣ. Кажуть, що водъ уступає за для звороту
болгарской політики; але се хѣбно. Начовичъ
є передовѣсьмъ болгарскій патриотъ, а любовъ
до вѣтчизны и народу є пружиною всѣхъ его
дѣлѣ. Водъ же навѣтъ тогдѣ не покидавъ у-
ряду, коли Болгарію правивъ его рѣзкій про-
тивникъ Каравеловъ. А про опозицію противъ
Столѣва не може бути и бєсѣды. Водъ вже
бывъ въ тѣсній дружбѣ зъ Столѣвымъ, а сей
почитавъ заєвѣгда въ Начовичѣ старшого по-
литика и мудрого дорады. Водъ має такожъ
и у кѣля велике довѣрѣ. Лишь утѣма може
бути причиною уступленя Начовича. Але водъ
не перестанє працювати для Болгаріи, хочъ и
усує ся. Навѣтъ при своѣй урадовѣй дѣяль-
ности водъ заєвѣгда ще умѣєтъ найти на стѣль-
ко часу, щѣбы занимати ся ще й літературою;
особливо писавъ водъ дуже гарнымъ народ-
нымъ стилемъ про справу зъ національнои
економіи. Такожъ и бєлєтристики не є єму
чужа; водъ перекладає богато новелъ зъ нѣ-
мецкой и французской мовы. Такъ и теперъ,
коли побудє ся урадовыхъ клопотѣвъ, водъ
дає ся певно дѣяльности літературній. Але
рѣчь певна, що въ разѣ, коли бы его покли-
кавъ обовязѣтъ, то водъ першій стане знову
на службу вѣтчизны.

Отъ такий голосъ Болгаріи про вѣмѣре-
не уступленє Начовича; але лєдво чи можна
назвати его перековуючимъ.

Въ англійскѣмъ парламентѣ заєвѣвъ дер-
жавный секретарѣ, що справоздає віцєконсу-
ля на Кретѣ, подтвердѣє заєгалѣ вѣсти ден-
ныхъ про грабѣжѣ въ хрѣстіянскихъ селахъ
Креты; лише нема певности, чи въ грабѣжахъ
тыхъ брало участь турецке войско. Зъ дру-
гонъ-жъ сторѣны кажуть такожъ, що и хрѣсті-
яне нападали та грабили магомеданскі села.
Дальше сказавъ державный секретарѣ, що ан-
глійскій посолъ въ Царгородѣ звернуєвъ недавню
увагу турецкого правительства на положєнє
на Кретѣ, указуєчы при томъ на konieczнѣсть
якъ найотрѣйшою карністю въ войску, що-
бы не допускати до насильствъ. Заступники
європейскихъ державъ поступаютъ згѣдно и
указують Портѣ, що для привєрєнєња лєду
треба бы чимъ скорѣйше: заименувати хрѣсті-
янина губернаторомъ Креты, привєрнути кон-
ституцію, установлену въ умовѣ въ Галєпѣ,
скликати сеймъ и оголосити загальну амне-
стію.

Сеймъ, якъ вже вѣдомо, скликаний на
пѣнедѣлокъ; але нема выгяду, щѣбы зѣй-
шовъ ся.

Зъ судової салѣ.

[Чи полиціа потребує бути чємнымъ?]

„Потребує“. Хочъ и якъ оно выдєє ся
злѣшнє многимъ П. Т. полиціямъ, то цѣлкомъ
не такъ злѣшнє оно побля духа уставѣ. Шо
бѣльше, хочъ и якъ оно выдєє ся злѣшнимъ
супротивъ зачорєнѣлои и освячєнои традиціи
галицкой, котра заєначує ся навѣтъ у выро-
кахъ судовыхъ, то все таки єуть инстанціи,
котрі традицій не уважють обовязковими. На
доказъ сего може служити слѣдуючий фактъ:

Дня 1 мая 1894 р. у Львовѣ адѣюнктъ
ц. к. дирекціи полиціи Павло Собѣта загово-
ривъ до робѣтника Іос. Шіфлера и кѣлькихъ
его товаришѣвъ ось якими чємными словами:

„рекламою послугують ся передовѣсьмъ лѣкарѣмъ
вандѣрвий, котрі відбывають свои практичні
лѣкарскі по чотыря тыждѣ въ рѣвныхъ мѣ-
стахъ. Дуже часто можна побачити фотографіи
такихъ лѣкарѣвъ у вѣвкахъ выгарєнѣвъ, такъ
само якъ у насъ лучає ся се передъ высту-
пами акторѣвъ и сѣвѣвѣвъ.“

Анонсы по газетѣхъ американскихъ лѣ-
карѣвъ арєдаговані въ стилю высокопарнои
рекламы. И таєвъ читаємо на пр.: „No Cure —
No Pay“ (Не буде вылѣченя — не буде за-
платы). Инші лѣкарѣ анонсує: „Знайте, що
звѣждѣи припадѣвъ недуги, котру будємо
лѣчити а не вылѣчимъ цѣлковито, вылачуємо
500 долларѣвъ. Грошѣ зложєні въ банку N. N.“
Одинъ спеціалістъ въ Нью Йорку анонсує пра-
вилно: „Д рѣ Ф. має наибѣльшу практику
здѣ всѣхъ лѣкарѣвъ въ Америкѣ. Шо року лѣ-
читъ ся у него по-надъ 12.000 недужихъ“. Въ
одній газетѣ чинагоской можна було читати
въ часѣ выставы колѣмбѣйской: „Сіѣлка мѣж-
народныхъ лѣкарѣвъ и хірургѣвъ д-ра Н., д-ра
К. и д-ра Б. — въ Америкѣ дуже часто ви-
жуть ся лѣкарѣ въ сѣблѣ — лѣчить всѣмъ
недуги по 3 долларѣ мѣсячно. Велика практина
тон сѣблѣи позваляє на таєвъ нязєку цѣну
Скоро яєа недуга невѣлѣчина, то сейчасъ
скажє ся те пацієнтовъ“. Одинъ лѣкаръ въ
Чикаго умѣєтъ такий висератъ: „Д рѣ К. Г.,
що вєдє практику водъ 1861 р. Въ послѣдъ
вѣмъ роцѣ було у него 3423 пацієнтовъ, зъ
того 2565 цѣлковито вылѣчено, 185 було не-
вылѣченыхъ, а прочі остаютъ въ лѣченю“. Въ
Ст. Люі можна було вычитати. „Старый
лѣкаръ, що лѣчить рѣчно 2800—3000 недуж-

жихъ, продаєть свою практику дешево якому
молодому медику“.

Дуже часто находить ся по-надъ анонса-
ми лѣварскими въ газетѣхъ такожъ и пор-
трєтъ дѣтѣного лѣвара. Лѣварѣ, що лѣчать
товѣстѣтъ, помѣщуютъ звычайно въ газетѣхъ
портрєты особѣвъ передъ и по лѣченю; такий
портрєтъ прѣдѣставляє ся звычайно разѣ немѣвъ
купа товѣстого мяса, а другій разѣ пѣдѣ ви-
домъ єдорового, вєпєного чоловіка. Въ дер-
жавѣхъ ново-англійскихъ бувъ разѣ такий
анонсѣ: „Д рѣ А. дешєвѣйшій якъ его всѣ кон-
курєнты. Не платитъ ся напередъ. Говорарѣ
по перевєдєнѣмъ лѣченю. Передовѣсьмъ родивъ
лѣчать ся дуже дешево. Абѣнаментъ якъ для
поодинокыхъ таєвъ и для родивъ кожного часу
на 3—12 мѣсяцѣвъ“. Одинъ лѣкаръ вѣлѣвъ
при отворєню своєго ординованя грати напєли
музичній цѣлѣй день передъ своимъ мѣшка-
нѣмъ, якъ се звычайно робляєтъ вѣстѣлѣтъ
салѣонѣвъ (вышнѣвѣвъ) пѣва при єхъ отворєню.
Многі лѣкарѣ розсылають по цѣлѣмъ єраю,
мовѣ купцѣ, проспекты свои методы лѣченя,
свои цѣнники и т. п. Американскій дєвѣстѣтъ
таєвъ само крѣпиво анонсуєтъ ся, якъ и вѣла-
стѣвъ „Physicians“. Пѣдѣ або надѣ висератами
находять ся портрєты дєвѣстѣтъ, всѣлѣвъ ро-
дѣ зѣбѣвъ, або цѣлѣхъ щѣкѣ, налухлѣи и пе-
рєвѣзавѣи лѣцѣ, портрєты смѣючихъ ся особѣвъ
(для примѣру, якъ выгладѣють по лѣченю).
Вєтеринарѣ, розумѣє ся, рѣвножъ богато грошєй
выдають на висераты, а нѣрѣдко можна вычи-
тати оголосєнє „спеціалістѣвъ для пѣсѣвъ“, для
конєй и т. п., та про „листы зъ подѣкою и по-
ручєнїямъ“.

(Жєнєцѣ будє.)

святкованнѣмъ въ Америкѣ и у насъ заходять
одна велика рѣвнєця: у насъ рубаютъ молоді
дєрева або гадуєє на „май“, а въ Америкѣ за-
саджують нові дєрева. Дѣти шкѣлѣй беруть
участъ въ томъ свѣтѣ, засажуючи дєрева дов-
кола шкѣлы або при дорогахъ; засажєвай дє-
рева доглядють дѣти, довѣ они не прѣй-
муть ся.

Дѣти переводять 7—8 лѣтъ въ народній
шкѣлѣ и вѣнчать єи, числячи 14—15 лѣтъ.
Выдавалосъ бы се за довго, бо у насъ за той
часѣ доходить до 4-го або 5-го клѣсы гімна-
зіалѣнои. Се правда, але треба зѣвѣжити, що
єсли у насъ школярѣ перерыває свою науку
на тѣй 4-тій клѣсѣ, то выхѣдѣть недоукомъ а въ
Сполучєнѣхъ державѣхъ учєникъ выноєить зъ
народной шкѣлы заєвичєный кругъ вѣдомѣстей,
пѣбля програмы и відповѣдній будучому жи-
тю практичному. Коли бы такий учєникъ хо-
тѣвъ продовжати свои образованє (въ Америкѣ
96 прц. кѣнчать свою науку на народній шкѣ-
лѣ; середна школа обнимєє курєкъ чотарѣлѣт-
ний, а наука въ унїверситѣтѣ або колєгій тре-
ває такожъ чотыри роки), то водъ числячи 15
лѣтъ жатя може скорше вывѣити свою гадку
и рѣшитѣсь на щѣсъ пѣбля своихъ поглядѣвъ,
анѣжъ у насъ, де 9- або 10-лѣтнього хлопца
віддають до гімназіи або реальної шкѣлы и
водтакъ показує ся, що выбѣрѣ бувъ єхи-
блєный.

Въ Америкѣ штука лѣченя не єсть такъ
якъ въ Європѣ въ першій лїніи наукою, лишь
интересомъ (гєшєфтомъ), котрий провадѣть
ся при помѣчи инсєратѣвъ, рекламѣ и вложє-

НОВИНКИ.

„злудь, лайдки, волоцюги, батыри, вбѣ спати, бо вѣлю васъ порубати на куснѣ!“ Шпѣтеръ пѣвае въ Соборѣ о бѣдѣ чести. Судя першомъ вѣтаннѣ днѣ 6 листопада 1894 року уболивъ п. Собору вѣдѣ вны на тѣй основѣ, що обжалованнѣ сказавъ тотѣ слова, дѣлаючи въ порученѣ властѣ въ характерѣ урядовѣ, а наведена обѣда слѣбна пѣдпадае толькѣ дисциплинарной зарѣ пѣсла §. 12 чѣс. розп. зъ 20 чѣтвѣя 1854 р.

На вѣдѣлѣкѣ приватного жалѣбника судъ апелляційный львовскій днѣ 10 грудня 1895 (1) въ чѣлѣ основѣ потвердѣвъ вырокъ першомъ вѣтаннѣ.

Вѣдѣ того вырокъ вѣдѣлѣкавъ ся жалѣбникъ до найвысшого трибуналу касацийного у Вѣдѣнѣ для береження закона. Трибуналъ по перевѣдѣнѣ розправѣ днѣ 29 чѣтвѣя 1896 р. рѣшивъ, що вырокъ обохъ тѣхъ вѣдѣлѣкѣ вѣтаннѣ опаратѣ ся на хибѣмъ аргументѣ по закону. „Перевѣдѣмъ хибѣе — чѣтаемо въ ореченѣ трибуналу — опаратѣ ся на постановѣхъ чѣс. розпорядженѣхъ зъ 20 чѣтвѣя 1854 р. Розпорядженѣ се пѣсла своего титулу, своего вѣдѣсту вѣ свои чѣлѣ мае на оцѣ выключѣно управлѣннѣ вѣ запоручитѣ выповнюванѣ зарѣженѣ властей правительственныхъ, политичныхъ и полиційныхъ, та охоронѣ ихъ повагу урядову супротивъ сторѣбъ. Чѣлѣ сего розпорядженѣ чѣ така, чтобы въ случаѣхъ, де нормы закона карного булѣ бы не выстарчаючѣ, заборѣчѣ чѣнамъ карыбѣдѣмъ и демонстраціямъ антиправительственнымъ, а евентуально накладатѣ на провинюющихъ ся окрему кару. Тоже се розпорядженѣ не мае чѣлѣомъ на мѣру обмежѣтѣ загально принятыхъ постановъ закона карного, або ихъ амнѣятѣ, бо оно зъ своихъ натурѣ есть доповненѣмъ тѣхъ нормъ, заведѣдѣ однакъ зверненѣмъ противъ третѣхъ особѣ яко дѣлающихъ на перекѣрѣ зарѣженѣмъ властей, але не противъ органѣбъ урядовыхъ анѣ такожѣ противъ ихъ урядованѣ. А §. 12 того розпорядженѣ не дае нѣ найменшѣмъ пѣдставѣ до такого поглядѣ, на якѣмъ оперѣе ся вырокъ обохъ вѣдѣлѣкѣ вѣтаннѣ. Сказано тамъ выразѣно, що органы политичнѣ и полиційнѣ пѣдѣ строгою одѣлѣчальностѣю въ урядованѣ повиннѣ поводитѣ ся въ каждѣмъ приличѣно, а дѣлатѣ такожѣ и стороны повиннѣ поводитѣ ся супротивъ властей прилично и зъ поважанѣмъ пѣдѣ загрозовѣ кары на пѣдѣтанѣ §. 11. того-жѣ розп. або закона карного. А коли въ §. 15. того розпорядженѣ говорѣтъ ся о зажалѣннѣхъ противъ поведѣнѣ властей або органѣбъ полиційныхъ и сказано, що зажалѣнѣ тѣ суть предметѣмъ розправѣ властей надъ ними зверхныхъ, то пѣднесѣно тамъ выразѣно одѣлѣчальностѣ каждого урядѣнѣ за правильностѣ его поступованѣ урядового, а не говорѣтъ ся нѣчѣго о томъ, чтобы покарѣнѣ урядѣнѣ мало наступитѣ въ дорогѣ дисциплинарной зъ выключѣнѣмъ поступованѣ судово-карного.

Въ сѣмъ случаѣ, коли ходѣтъ о урядѣнѣ полиційного, дѣтѣмъ приписѣ дисциплинарной зарѣ. зъ д. 10. марта 1860 не мѣстѣтъ зѣдѣдѣ выразѣно постановѣ, якѣ поступатѣ въ случаѣ конкурѣнціи преступленѣ дисциплинарного зъ контравѣнціѣю о характерѣ пѣдпадающихъ пѣдѣ законѣ карный, але зѣ огляду на загальнѣ засады закона карного не може пѣдпадѣтѣ нѣякому сумнѣву, що карѣнѣ преступленѣ, передѣдѣженѣхъ закономъ карныхъ, выключѣно пѣдпадѣе пѣдѣ компетенціѣю судовѣ карныхъ; рѣвночасѣе выточѣнѣ поступованѣ дисциплинарного въ нѣякѣмъ случаѣ не черпѣнѣе выточѣно поступованѣ карного, але прѣотивѣно, поступованѣ карѣе неразѣ дае пѣдставѣ до поступованѣ дисциплинарного. Тажѣ каждый урядѣнѣ державнѣмъ пѣдпадае зъ одѣной стороны загальнѣмъ приписѣмъ карнымъ, якѣ каждый горожанѣнѣ, а зъ другой стороны тѣбѣ окремѣй властѣ, въ котрой служѣтъ.

Тоже вырокъ обохъ вѣдѣлѣкѣ вѣтаннѣ стоитъ въ супрѣечѣстѣи зъ духѣмъ загального закона карного. Нормѣ сего закона маючѣ саду загальнѣ, суть зверненѣ противъ всѣхъ нарушенѣ закона безѣ рѣзѣнцѣ особѣ и стану. о сѣбѣомъ въ самѣмъ законѣ не наведено спеціальныхъ зѣдѣдѣ. Дѣлатѣ органы урядѣмъ могутѣ пѣдпадѣтѣ пѣдѣ приписѣ сего закона, о сѣбѣомъ пѣдчасѣ урядѣнѣмъ допустѣтъ ся преступленѣя закона. Урядѣмъ характерѣ вѣнованѣе, на данѣ ему повага урядѣнѣ не може чѣлѣкомъ уважатѣ ся за лѣгкѣ зѣдѣдѣнѣ, дозѣвѣляющѣй ему преступатѣ гравѣцѣ чѣлѣ урядѣнѣ и зѣневажаѣтъ чѣстѣ особѣ третѣхъ, хочѣ и пѣдпадающихъ его урядѣнѣ. Зъ наведенѣхъ причинъ трибуналъ касацийный узѣнѣе вырокъ обохъ вѣдѣлѣкѣ вѣтаннѣ въ тѣй справѣ за неуправнѣнѣмъ, хочѣ се оречѣнѣ не може въ вѣдѣ дѣлатѣ. т. е. не уваженѣе сего вырокѣ.

Се оречѣнѣ трибуналу касацийного може стати неразѣ въ пригѣдѣ при нахѣхъ сумныхъ вѣдѣдѣнѣхъ въ Галичѣнѣ, де дуже часто урядѣнѣкѣ похѣтѣе людьми и допусѣе ся аркѣнѣ надѣжѣтѣ свои властѣ. Зъ такѣмъ напомнимъ найбѣльше заразѣ передѣ судѣ карный.

Рухъ въ рускиѣхъ товариствахъ.

На засѣданѣ Головного Вѣдѣлу товариства „Прѣсвѣта“ днѣ 23 н. ст. чѣрвѣя 1896 р. полагѣно такоѣ справѣ:

1. Выслухѣно справѣданѣ зъ вѣнѣа господарского въ Самборѣ, зѣложено п. Нагорнѣмъ, котрый зѣдѣвъ на вѣнѣе водѣоручѣнѣмъ Головного вѣдѣлу, за що зѣложено ему подѣяку.
2. Принѣто до вѣдомѣстѣ, що п. В. Король вѣдѣдѣтъ вѣнѣе въ повѣстѣ борѣбѣнѣи на лѣстраціѣ читѣлѣнѣ и на поучѣванѣ сѣлянѣ вѣдѣнѣмъ зъ господарѣнѣа.
3. Порѣшено: а) помѣстѣти портрѣтъ господѣря Данила Шерѣтегѣ въ калѣндѣри на рѣкѣ 1897; б) оголѣсѣтѣ конкурѣ на преміѣи зъ фонду им. Ст. Дубравского.

— Зъ Товмачѣ. Днѣ 5 го н. ст. линия точно о 4-тѣй годѣнѣ въ полуднѣ вѣдѣбудѣтъ ся Першѣй загальнѣй зѣборѣ фѣлѣтѣ тов. Прѣсвѣта въ Товмачѣ въ театралѣнѣй салѣ тамѣнного за- сѣнѣа. Товариство се мае жарѣмъ словѣмъ шпѣрати прѣсвѣтѣ, и организувати спѣлки и стѣна рѣшенѣа самопомѣчи въ чѣлѣомъ товмачѣмъ повѣстѣ. Тому маю чѣстѣ въ именѣ основѣ- лѣвъ прѣсѣтѣи всѣхъ що сѣвѣдѣлѣвшихъ и чѣстѣ- вѣвшихъ Русѣнѣбъ, замѣшкѣющихъ сѣй повѣстѣ, чтобы зѣволаѣи прѣбѣтѣи на першѣй заг. зѣборѣ, прѣступатѣи до товариства и вѣзѣти чѣнѣну участѣ въ тѣй спасѣнѣй работѣ — За основѣлѣнѣмъ А. Кадѣйскѣй. — [Прѣчѣ вашѣ часѣописѣи про- сѣмо перѣнѣтѣтѣи се запрошенѣ.]

— Въ справѣ зѣборѣнѣи нижѣномъ рускиѣхъ угѣрскѣмъ мѣнѣстерѣмъ. Справа зѣборѣнѣи вѣнѣжѣнѣи на Угорѣнѣй Руси булѣ вже поясѣнѣа належѣно въ „Букѣнѣнѣ“ п. Барѣвѣнѣскимъ. Дѣлѣи люде не хотѣтъ однакъ вѣрѣтѣи тому по- ясѣнѣю, а „Галичѣнѣнѣ“ напѣсѣвъ навѣстѣ на сѣу темѣ кулу сплетѣе. Шѣбы отже справа могла прѣдѣставѣтѣи ся каждому такоѣ, якоѣ есть, подѣаю въ дословѣмъ переводѣ обѣнѣнѣи, вѣдѣнѣи еписѣопѣмъ мѣнѣнѣнѣнѣмъ Ю. Фар- дакомъ до духовѣнѣства власѣе въ тѣй справѣ: „Ч. 2867. 1896. Высѣкославѣа маѣарѣско-коро- лѣвѣска мѣнѣстерѣи народѣномъ прѣсвѣтѣмъ пѣдѣ ч. 21.171. зъ днѣ 6. мая 1896. перѣсѣлѣа мѣѣй епарѣиальнѣй управѣи сѣвоѣхъ тѣхъ книгѣ, кот- рыѣ вѣдѣтѣ року 1868 до 1895 булѣ зѣборѣнѣи въ школахъ маѣарѣскоѣ краѣнѣ. Дѣлатѣ отже зѣзѣаю Вашѣ Возѣлюбѣнѣности (1), чтобы въ пѣдѣнѣнѣнѣмъ Вамъ школахъ слѣдѣующѣй вѣнѣи, коли булѣ бы въ ужѣванѣю, разомъ зѣборѣнѣи своѣю повинѣностѣю уважалѣи: 1) Товариство Прѣсвѣта, Львѣвъ: Прѣдѣтокѣ о новой мѣтѣри- ческой мѣрѣ въ кнѣзѣ численѣи, 1873. 2) Тов. Прѣсвѣта Львѣвъ: Дополѣнокѣ до новѣи мѣтѣри- ческой мѣры, 1873. 3) Тов. Прѣсвѣта Львѣвъ: Катѣнѣзѣ дѣя грѣно-католическихъ дѣтѣй, 1869. 4) Тов. Прѣсвѣта Львѣвъ: Малѣи катѣнѣзѣ для православѣныхъ хрѣстиѣнѣнѣ, 1873. 5) Тов. Прѣсвѣта Львѣвъ: Другѣ русѣа читѣнѣка для 3-тѣхъ клѣсѣи народѣныхъ шѣбѣлѣ въ Галичѣнѣ, 1873. 6) Тов. Прѣсвѣта Львѣвъ: Русѣа азѣбука, 1873. 7) Тов. Прѣсвѣта Львѣвъ: Русѣа грамѣтѣка для шѣбѣлѣ въ Галичѣнѣ, 1873; 8) Тов. Прѣсвѣта Львѣвъ: Русѣа читѣнѣка для 2-хъ клѣсѣи народѣныхъ шѣбѣлѣ въ царѣтѣхъ (1) Галичѣи и Володѣмѣрѣи. 1873. 9) Тов. Прѣсвѣта Львѣвъ: Русѣа читѣнѣка для IV. клѣсѣи; 10) Тов. Прѣсвѣта Львѣвъ: Кнѣга численѣа для шѣбѣлѣ еѣлѣсѣнѣхъ и мѣ- сѣнѣхъ, 1873. — Унѣварѣ, въ маѣ, 1896. Юлѣй, еписѣопѣ.“ Язѣ видѣно, суть тѣмъ вѣнѣжѣи, анѣхъ „Прѣсвѣта“ въ часѣ своего цѣтованѣа вѣнѣкоѣ не выдаѣла; а що они фѣгуруѣтъ пѣдѣ фирѣомъ „Прѣсвѣта“, мажѣа поменѣтѣи тѣмъ, что въ Угорѣнѣнѣи толькѣо зѣають про тов. „Прѣсвѣту“, а вѣ выдаѣнѣнѣа вѣ дѣлѣнѣнѣ, что н. пр. про лѣсѣ азѣлѣтѣлѣсѣй. Янѣнѣе резерѣнтѣ, кот- рыѣ чѣстѣ, что тамъ и тамъ а явѣеъ „Прѣсвѣ- та“, поставѣнѣе вѣнесѣе, чтобы тѣи тѣи вѣнѣжѣи зѣборѣнѣи; вѣнесѣе принѣто, кнѣжѣнѣа зѣборѣ- нѣно. Чи вѣмъ за тѣмъ жалѣуѣтѣе? Такѣ, але хибѣа тому, что ажѣ тепѣрѣ тѣи вѣнѣжѣи зѣ шѣбѣлѣ русѣнѣхъ въ Угорѣнѣнѣи усѣають, коли у насѣ усѣуно вѣтѣ давѣно и зѣсѣуѣлѣно новѣмъ, о много лучѣшимъ. Дѣмѣе булѣ бы старѣтѣ ся въ мѣнѣстерѣтѣ угѣрскѣмъ, чтобы напѣи новѣи вѣнѣжѣи дѣстѣла ся до тамѣнѣнѣхъ народѣныхъ шѣбѣлѣ, а тогдѣ даѣево болѣше пѣднѣсѣа бы ся тамъ народѣа прѣсвѣта, тѣи Русѣнѣи угѣрскѣи почувѣи бы, что они братѣ Русѣнѣбъ галичѣнѣхъ. — В. Гнатѣюк.

— Товѣрѣство „Академѣчна Грѣмада“ у Львѣ- вѣ, якѣе перѣмѣеѣтѣ майѣна бѣвѣшого товариства „Академѣчѣе Братѣво“, прѣсѣтѣи и вѣзѣае всѣхъ довѣнѣнѣбѣ того-жѣ товариства о спѣченѣе довѣгу наѣдѣлѣе до 15 лѣпѣя с. р., бо въ прѣтѣнѣнѣмъ случаѣу товариство наѣдѣе въ тѣмъ прѣнѣрѣмъ положѣно, что булѣ зѣмѣнѣе уѣдѣнѣе на дорогѣ судовѣ. — За Вѣдѣлѣ: Иванъ Раѣовскѣй, голова. — Останѣ Весѣловскѣй чѣнѣтѣ вѣдѣлу.

— На фондѣ запѣмѣговѣи товариства „Ана- демѣчна Грѣмада“ зѣложили досѣи оѣнѣ Вл. Добродѣтѣ: М. Грушѣвскѣй прѣф. унѣверѣситѣу 50 ар., В. С. Яворскѣй совѣтѣнѣкѣ скарѣовой 25 ар., Ол. Борѣвскѣй 6. директорѣ тѣмъ. 2 ар., Гр. Це- глѣнскѣй директорѣ тѣмъ. 5 ар., М. Стѣруѣвѣчѣ редакторѣ 2 ар., В. Шарѣнѣвѣчѣ зѣ Пенѣкѣ 2 ар., М. Губѣнѣкѣ оѣ. богѣсловѣ 1 ар., Иѣ. Зѣрѣнѣцѣй адмѣнѣстрѣторѣ „Дѣла“ 1 ар., Иѣ. Петрѣнѣнѣи учѣтель 1 ар., Г. Лѣгѣнѣцѣй 1 ар. и Иѣ. Гѣталѣа 50 ар. — Вѣстѣмъ тѣмъ Вл. Добродѣтѣмъ, что першѣи посѣдѣнѣи зѣ жертѣамъ, складаѣемо наѣсѣрѣдѣнѣнѣшу подѣаку. — За Вѣдѣлѣ товѣрѣства: Иванъ Раѣовскѣй голова Ост. Весѣловскѣй чѣнѣтѣ вѣдѣлу.

— Запомѣги на католичѣи мѣсѣи. Уѣзѣаѣну соѣмѣмоѣ сумѣу 3000 ар. на покрѣтѣе коштѣвъ устроѣванѣа католичѣскихъ мѣсѣи въ Галичѣнѣ зъ сѣмъ роѣмъ роѣдѣлѣвъ вѣрѣнѣи вѣдѣлѣтъ такѣ: для гр. кѣт. епарѣи: львѣвѣскѣи 1000 ар., перѣмѣсѣскѣи 200 ар., стѣнѣславѣвѣскѣи зѣ вѣгладѣу на оставѣнѣи фондѣ зъ тѣмѣного року въ вѣсѣтѣ 510 ар. сумѣу доѣдѣтѣковѣу 100 ар., — для римѣ- нѣтѣи епарѣи: львѣвѣскѣи 300 ар.; краѣвѣскѣи 500 ар.; перѣмѣсѣскѣи 300 ар.; тарѣвѣскѣи 600 ар. Тѣи запѣмѣги вѣплѣтѣи въ краѣвѣи вѣдѣлѣ на руѣи зѣдѣанѣхъ конѣнѣсторѣи

— Шѣбѣна автомѣи. Грѣмада Морѣзовѣчѣ, самѣбрѣского повѣту, вѣдѣнѣчаеѣе ся мѣжѣ другѣи грѣмадами тѣмъ, что сѣлѣе вѣи самѣи Русѣнѣи, а неѣа тамъ нѣи жѣдѣа, вѣ двѣра. Прѣ основѣно школѣ въ 1884 р., грѣмадѣа зѣвѣрѣнѣи- нѣстѣи повинѣуѣлѣеѣа волѣи вѣнѣсторѣи и пѣднѣ- сѣла прѣтѣоѣлѣ, что вѣнѣкладѣмъ зѣнѣкомъ мае буѣтѣи польскѣй. Въ 1890 р. въ маѣ выбранѣо п. Михѣаса прѣдѣселѣтѣлѣмъ мѣсѣевоѣи радѣи шѣ. а уѣзѣаѣло тѣмъже радѣи зъ 1 чѣрвѣя 1890 року усѣуно его зѣ прѣдѣселѣтѣлѣства за то — якѣ въ кнѣзѣ уѣхѣлѣзѣа записѣно — що jako przewod- niczemu daży całą siłą do tego, żeby dzieciom język ruski był wykładany, które to postę- powanie radzie gminnej zupełnie się

nie podobalo, przeto rada gminna żąda miarę nie może na dalszy czas Iwana Michasa jako przewodniczącego uważać. Шѣбѣна властѣ одѣ- брѣла ту уѣхѣлу и выбранѣо нѣшого, а въ шко- лѣи зѣновѣ учили о кѣлѣахъ, сѣвѣвали гѣлѣнѣи и роз- даѣвали дѣтѣамъ азѣлѣтѣи кнѣжѣнѣчѣи. По вѣлѣбѣхъ лѣтѣахъ выбранѣо новѣу грѣмадѣу и шѣбѣну радѣу, а Михѣасѣ зѣновѣ ставѣи еи прѣдѣселѣтѣлѣмъ, и мажѣа булѣо надѣтѣи ся, что вѣдѣтѣи тои порѣи повѣе русѣиѣй духѣ. На жалѣ, булѣи вѣдѣнѣи новѣи законѣи о рѣпрѣзѣнтѣаціѣи шѣбѣлѣи, вѣ склаѣлѣ котѣрон вѣходѣтъ безѣи вѣбѣру дѣнѣчѣ, а де его неѣа, то чѣнѣтѣ, наѣнѣченѣи повѣтѣовѣмъ вѣдѣломъ. До Морѣзовѣчѣи прѣнѣзначѣно п. Со- зѣнѣвѣского зѣ Торѣганѣовѣчѣ. При уѣнѣститѣуѣванѣо радѣи п. Созѣнѣвѣскѣй прѣдѣложѣнѣе, что вѣнѣзѣ хочѣ буѣтѣи прѣдѣселѣтѣлѣмъ и даѣтѣи на себѣе голоѣстѣ. Зѣдѣаѣло ся, что на тѣмъ сѣвѣнѣчѣи ся, бо прѣчѣи голоѣсы булѣи русѣиѣ. Однакъ кто бы булѣи надѣ- лѣнѣи ся, что мѣсѣевоѣи прѣходѣнѣкѣи о. Боѣрѣскѣй даѣтѣи своѣи голоѣстѣи на него? Конѣцѣ-кѣнѣцѣмъ п. Созѣнѣвѣскѣй ставѣи прѣдѣселѣтѣлѣмъ въ русѣкѣи школѣ, и мае за соѣбою три голоѣсы, а грѣмада дѣа. И зѣновѣи вѣхѣуѣтѣи ся русѣиѣ дѣтѣи въ польскѣмъ дуѣхѣ, розѣмѣаѣють уже по польскѣи, сѣвѣаѣють польскѣи пѣсѣнѣи и т. п.

Посмертѣи — — — оновѣтѣки.

О. Иванъ Яблѣнскѣй, поч. крѣлошѣнѣнѣи въ совѣтѣнѣи мѣтѣронъ конѣнѣсторѣи, прѣходѣнѣи въ Любѣчѣнѣ, уѣнѣковѣи ся въ чѣтѣерѣ 25-ого чѣрвѣя въ 59-ѣмъ роѣдѣи жѣтѣи а 34-ѣмъ дѣмъ- пѣстѣрѣтѣа. Похѣронѣи вѣдѣбудѣи ся нѣмъ.

Михѣаѣлѣ Конѣнѣнѣнѣкѣ, богѣсловѣи третѣого року, уѣнѣковѣи ся днѣ 22-ого чѣрвѣя въ Хлѣ- бѣнѣнѣи пѣлѣнѣмъ въ 25-ѣмъ роѣдѣи жѣтѣи.

Померѣи: Вѣкторѣа Мѣтѣикѣа, жѣна па- роѣа въ Комѣрѣи, уѣнѣковѣа ся, полѣмѣаѣнѣи оѣмерѣо малѣлѣтѣныхъ дѣтѣи. — Иванъ Дуѣнѣмъ Слѣнѣцѣкѣй, посѣлѣи соѣмѣновѣи, померѣи днѣ 22-ого с. м. въ Краѣвѣи въ 37-ѣмъ роѣдѣи жѣтѣи. — Людѣнѣе Аѣслѣрѣ, управѣтѣлѣи школѣи въ Лѣнѣахъ коло Шѣрѣцѣа, уѣнѣковѣи ся 26 ого с. м., а похѣронѣи вѣдѣбудѣтѣи ся въ вѣдѣлѣу 28-ого о 3-ѣй годѣнѣи.

Господѣрѣство промыѣлѣи и торѣговѣа.

Ц. к. упрѣвѣи.

Assicurazioni Generali въ Триѣстѣ

зѣложена въ роѣдѣ 1831.

Головѣна агѣнѣтѣа для Галичѣнѣи у п. М. Дубѣнѣского у Львѣвѣ, улѣиѣа Кѣперѣнѣка ч. 18. Тѣлѣфонъ нѣ-рѣ 468. Въ мѣ- сѣи маѣ 1896 року въ вѣдѣлѣи обезѣченѣи на жѣтѣе тов. Assicurazioni Generali вѣнесѣо 702 вѣнесѣи на сумѣу 2,575,742 ар. а. в. а вѣстѣавѣлѣно полѣстѣ 640 на сумѣу 2,458,940 ар. а. в. Вѣдѣ 1 сѣнѣи до 31 мая 1896 р. вѣнесѣо 3,399 вѣне- сѣнѣи на 12,223,394 ар. а. в., а вѣстѣавѣлѣно 2,890 полѣстѣи на сумѣу 10,462,411 ар. а. в. Зѣновѣдѣнѣи, шѣдѣи въ тѣмъ вѣдѣлѣи вѣдѣ 1 сѣнѣи до 31 мая 1896 р. вѣносѣтъ 1,000,180 ар. а. в.

Выѣказѣнѣи станѣи обезѣченѣи вѣдѣлѣу жѣтѣе- вѣго вѣносѣтъ въ днѣ 31 грудѣя 1895 року 177,718,755 ар. въ кѣпѣтѣлахъ и 209,945 ар. а. в. въ рѣнтѣахъ на 60,183 полѣсахъ, на що резерѣ- ванѣо въ гѣтѣвѣи 46,882,121 ар. а. в. Зѣпѣлѣченѣи шѣдѣи въ 1895 р. въ вѣдѣлѣи жѣтѣевоѣи вѣно- сѣтъ 2,485,797 ар. а. в., а для всѣхъ гѣлѣуѣи вѣдѣ- часѣу зѣложеноѣи товѣрѣства (1831 року) полѣа шѣ- роѣнѣныхъ выѣказѣвъ вѣплѣчѣно 281,357,598 ар. 61 кр. а. в.

Товѣрѣство прѣнѣзѣа належѣаѣмъ до чѣнѣноѣи армѣи або оборѣны краѣвѣи на случаѣи вѣнѣи важѣ- нѣстѣи забѣзѣченѣи до сумѣи 5,000 ар., а прина- лежѣнѣмъ до загальнѣого опѣлѣнѣа, на случаѣи ихъ поклѣпанѣи до чѣнѣноѣи служѣи, вѣртѣстѣи забѣзѣ- чѣнѣа до сумѣи 15,000 ар. безѣи допѣтѣи акѣи не- буѣтѣи премѣи. 4102

Безѣи порѣнѣи!

Прѣймаѣе до хѣмѣичѣного чѣнѣнѣа, вѣдѣновѣуѣнѣа и прѣсѣванѣа всѣахъ

Одѣяѣвъ мужѣскихъ и су- конѣи дамѣскихъ

Перѣше вѣдѣнѣеѣе заведеѣнѣе чѣнѣнѣа пѣмѣи Кѣперѣнѣка 12.

СИМЕОНА ВАЙСА

Кѣперѣнѣка 12.

На жѣданѣе чѣнѣу одѣги чѣлѣкомъ въ часѣи кѣльнѣхъ го- дѣнѣи. 183 1-4

Котѣа
Liniment. Capsici compos.
зъ антиѣи Рѣхѣра въ Празѣ, зѣнѣтѣе знаѣменѣтѣе усѣмѣриѣ- чѣе бѣлѣи вѣтѣранѣи; въ дѣнѣи по 40 кр., 70 кр. и 1 ар., наѣдѣ- тѣи ся у всѣхъ антиѣкахъ. Треѣа жѣдѣтѣи се вѣзѣаѣно уѣзѣоленѣе средство доѣмѣе заѣсѣдѣтѣи лишь слѣваѣмъ

Рѣхѣра линѣментѣи зъ „котѣоѣи“ и для остѣорожѣнѣости братѣи зѣнѣнѣи лишь зъ зѣнѣтѣоѣи марѣкоѣи охѣронѣоѣи „котѣоѣи“ бо нѣио такѣи суть правѣдѣи.

Рѣхѣра антиѣка пѣдѣ „Зѣдѣ. Львѣвоѣи, Прага.

Образѣовѣна жѣнѣщина

въ сѣредѣнѣхъ лѣтѣахъ наѣде мѣсѣе за управѣнѣтѣлѣку доѣу пѣдѣи дѣмѣеи корѣнѣнѣи уѣсѣ- лѣнѣи у вѣдѣнѣа свѣащенѣка. Адресѣ: Т. Б. poste restante Lompa. 180 3-8

Тѣлѣграмѣы „Дѣла“

Берлѣнѣ 27 чѣрвѣя. Дѣ-Гуѣнѣ-Чѣнѣгѣ забѣ- нѣтъ въ Вѣлѣгѣи 8 дѣтѣв. — Мѣнѣстерѣ торѣговѣлѣ Берлѣнѣшѣи подѣаѣвѣ ся до дѣмѣсѣи.

Рѣмѣ 27 чѣрвѣя. Вѣчѣра прѣнѣмаѣвъ папа кардиналѣ Сѣмѣратѣнѣа въ русѣку дѣпутѣаціѣу на вѣдѣнѣнѣи.

НА ДОСЛАНЕ.

Зѣнѣна лѣокаѣю.

Наѣдѣшѣнѣи оѣкладѣ товѣрѣвѣи оптиѣчѣныхъ и мехѣанѣчѣныхъ

ВЕНЕДИКТА

КОПЕРНИЦКОГО

п

Выходит у Львові що дня (крім неділі і руских свят) о 5-й годінї по полудні. Літературний додаток „Вісник“ найзнаменитіших повістей“ виходить во вторник, а во вторник і п'ятницю на переміну разом з „Дзвіном“.

Передплата і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Дзвіна“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень ул. Коперника ч. 11, а Бюро газет ул. Кароля Людвіка 9, а А. Ольшеского ул. Билиньского 2; — в Ярославі Д. Крижановский; — у Відні: М. Duker, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Seilerstätte; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; В Франкфурті і Гамбурзі: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „Дзвіно“ і намістність за нисерати платити у Львові.

ДЗВІНО

Передплата на „Дзвіно“ з літер. додатком в Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 гр. на цілий рік . . . 24 гр. на пів року . . . 9 гр. на пів року . . . 12 гр. на чверть року 4 гр. 50 кр. на чверть року . . . 6 гр. у Львові: на цілий рік . . . 16 гр. на пів року . . . 3 гр. на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 кр. Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи вставляють ся лише на попереднє застереження. — Рекламні неопечатані відомості пошта. Подорожні квитки коштують 8 кр. а. в. Оголошення вставляють ся по ціні 10 кр. від одного стрічка нисератом або за місце а в рубриці „Надбавки“ по 25 кр. а. в. Подарки і інші дописи приймають ся по 15 кр. від стрічки.

Руска інтелігенція в державній службі.

Ня в якій краї првительство не має тільки впливу і влади, що в Галичині. Се походить не лише від того, що народ тут менше просвітний, прав своїх мало свідомий, а при тому убогий та горем прибитий, але також від того, що нїде так, як в Галичині, всі урядники і взагалі всі в державній службі стоячі не суть, як виразив ся тепершній до галицьких відносин прихильний президент міністрів в парламенті, „слугами правительства“. Галицький урядник поводиться так, як коли-б він не був вільним горожанином, як коли-б не мав участі в конституції, в основних законах державних, ино був дійсно вповні зависимим слугою правительства та беззглядним виконувачем його волі.

Се виявляється не тільки при виборах, де урядники не поважать ся голосувати против правительственного кандидата, але і в цілому публічному житті, де урядники усувають ся від всякої найзаконнішої маніфестації, особливо від всякої політичної акції, котра б не мала була хвилевому пану міністрови або пану намістникови.

Не так дїє ся по інших краях. Зв'язано, як в ієденській урядники при виборах до ради міської станули по стороні антисемітської опозиції так немилон президентови міністрів. Тай не тільки голосуванням виявили в ієденській урядники свою волю і свою неугідність правительственным впливам; они маніфестували ся голосно на публічних зборах чи то загальних чи спеціально урядничих. Коли-ж на одному такому урядничому зборі присутній вищий урядник поліції старав ся опозиційних бесідників м'яркувати, достав від них остру відповідь.

Се для галицьких урядників щось зовсім немислиме, щось як з фантастичної казки. А однак і тут були часи, де урядники показували більшу відвагу. Іменно коли настала конституція, коли повстало свободівий духом і правительство було ліберальне, був також серед урядників сводовий дух і більше почуте своїх прав. Від коли-ж верх зачала брати струя консервативна та сводові неприхильна, від

коли-ж жонд зачав спинаць крайові а край уаць жондові, отже выступати против правительства значило выступати також мовою против інтересів краю, урядники анї не огрїті промїяними свободою анї не маючи опори в інтересах краєвих і національних, стали вповні уляглими правительству, стали слугами правительства. Однак они, служачи правительству, мусїть уважати також, щоб при тому служили й краєви, т. е. верховодячому в краю сторонництву, від котрого ж зависить і позиція їх краєвого шефа, і для того именно ц. к. старости оглядають ся й на неурядових мажоритів свого повіта та краю, котрі остають ся й тогди, коли намістник та міністер поїде.

Найбільше оглядності а найменше самостійності і відваги заявляють урядники рускої народності. Політичний урядник Русин боїть ся найчастіше навіть признавати ся до своєї народності, він стає звичайно пасивним а нераз навіть активним орудієм правительственно-польскої політики. Руский ц. к. староста, комісар повітовий і концевісти та практиканти намістництва, при всяких виборах, при трактованні руских віть та зборів і взагалі в обходженні з Русинами, іменно з рускими хлопцями, поступають так само як польскі урядники. Інші урядники Русини — аберем тут все урядників в найширшій змислї, отже не тільки адміністраційних та судових урядників але й весь персонал учительскій — боїть ся належати до політичних товариств руских, боїть ся навіть, особливо на провінції, брати взагалі живийшу участь в руско-народному житті.

Таке поведєне єсть зовсім неоправдане, анї з огляду на закони і на інтереси держави, анї з огляду на обов'язок супротив свого народу. Ніякий закон не обмежує політичних та національних прав урядників, уміщене давніше в урядничій присязї зобов'язанє не належати до ніяких політичних товариств по установленю конституції здалося випущене, і урядники поставили зовсім на рівні з всіма іншими горожанами. І справедливо. Урядник має вправд повинувати ся правительству, але тільки в справах службових а не горожанських, він єсть слугою держави але не правительства, котре зміняє ся і має нераз інтереси прямо противні одно другому. Роз-

порядженя їр. Кільмансега, котре можна було толкувати як часткове обмеженє горожанської свободи урядників, мусїть виперти ся самі наслідники Кільмансега, тепершній шеф правительства Бадені. А що сеся теоретична свобода має і практичне значєнє, доказом того єсть згаданє вище поведєнє антисемітських урядників в Відні, як і поведєнє урядників належачих до п'ємцко-національної партії, урядників чеських і інших по розличних краях. Урядники ті, сповняючи свої обов'язки супротив держави, не відтягають ся і від сповнюваня обов'язків супротив свого народу, котрі не менш єсть від державних, бо они кождому чоловікові суть вроджені.

Руский урядники також не мають причини усувати ся від народної роботи. Оказуючи неоправдану якусь боязливость, они тим самим власне мов-б признавали, що Русини — то якісь для австрійської держави неприхильний або непевний елемент. А се-ж як раз противно, Австрія все мала в Русинах втру підпору, і інтереси австрійських Русинів не розходять ся з інтересами австрійської держави хоч-б тільки, як інтереси Польків, котрі не запрянують ся своїх далеко сагаючих політичних надій і планів. Для того урядник Русин не тільки не повинен укривати ся зо своєю рускістю, але противно він повинен голосити єї з притиском.

Правда, що у нас веде ся тепер не так австрійська як польська політика. Але-ж польскі політики, іменно ті, що єсть на урядових становищах, мусїть при тому грати ролю патріотів австрійських, отже не можуть явно выступати против тих, котрим з точки австрійських інтересів державних не мають нічого закинути. Власне, боязливє укритє своєї рускості, своєї національної пересвідченє, та малє число отвертих руских діятелїв і ісповідників рускої народності межі урядниками вбуджує, як ми сказали, радше підозрінє, що ті люди в своїм руском походженю самі видать і признають щось недоброго. А вразь тая боязливость і те малє число дає більшу сміливість противникам. Нехай же тільки сотки і тисяч руских урядників кликнуть: ми Русини і хочемо такими заявляти ся, — тогди противники присмирять ся

і освоють ся з тим, що хоч як-б були ми немиле.

Очевидно, що руский урядник, выступаючи явно як Русин, повинен при тому бути осторожний. З одної сторони повинен в своїм політичному поведєнє не переступати границь законності, з другої сторони в сповнюваню своїх урядових обов'язків бути точним, щоб не дати ключки, за котру б єго можна чепити. Ті урядники Русини, котрі дознали яких переслідвань, найчастіше дали яку ключку против себе. Противно-ж видимо, як інші далеко більше маніфестують ся, а однак им нічого не роблять, бо не мають їх за що зачепити. Зрештою правдивий патріот не повинен лаяти ся й неприємностей: Польки нам все витякають, що ми не маємо мучеників за руску справу. У нас найчастіше ще молодий люде, практиканти, авскултанти і т. д., показують більше охоти до народної праці і готовости до жертв, а начальники, радники і т. д., котрі власне мають безпечніші становища і більше можности до служєня народови, сї найбільше відтягають ся, дрюжать за кожним шелестом і ховають ся в шкаралуку, а при-том лементують на грозний им і кождому Русинови страшний небезпечности!

Ми небагато маємо незалежної інтелігенції, для того тим більший обов'язок спочиває на наших урядниках брати участь в народній роботі. Отже зважамє их до сєї роботи, ревнєю та смєлом а законом. Тогди-ж ситуація наша по мєстах і взагалі поправити ся скоро.

Містерія з повіту турчанського.

Слова в діла.

З початком місяця червня завадять ц. к. староста Вільнявський до канцелярії громадської в Высоцку нажабмє і важє оголосити в громадї, щоб кождий, хто має яку справу, зголосив ся до него, а він все намісці поладить. Вбїть розбавив полавців, а ц. к. староста тимчасим сїз на віз в поїхав, не чекаючи тих, котрих викавав. Староста Вільнявський любить часто пускати такий фаверверк на доказ, що він єсть великим опікуним люде; — однак коли прїде до діла, а особливо до енергичного выступленя против

ОБРАЗКИ ЗЪ АМЕРИКИ.

[Початковий народний школи. — Американський лікар.] (Конєць.)

Що до лікарських гонорарів в Америці, то они майже всі высокі. Але з многими лікарями можна торгувати ся. Американскі богачі мусять платити незвичайно високі гонорари, іменно за операції. При-том приходиться часто до процесів, коли лікар не зменшить свого жадава в послідній хвилі о 50—75 проц. Так в. пр. в 1893 р. не хотів звестий богач Макай в Саві Франціско заплатити лікарського „рахунку“ в 12,500 долларів. Макай пострілено, а два лікарі, котрі витягали з плечей вулю, зажадали за сю операцію згадаву суму. Прийшло до процесу і Макай вєднї мусїв заплатити, але і лікарі олустили досить значно. — Інакше поступив собі сдин мільонер чикагоскій. Він був торбє якийсь час в вупелях в Дюесс-Анджелес і дав оперувати ся там одному чикагоскому спеціалістови. Оператор зажадав 25,000 долларів і достав, хоч на подорож і тижневий побуть в міст вупелів не видав більше як 500 долларів.

По нових осягах на захід мусять лікарі привізати все, що дасть ся, за гонорар. Купці платять замість готівки каваю, чаєм, цукром і т. п., різниці шинками, ковбасами, реставратори вином, лікарями і сигарами.

Невонче привізав єсть торб мїж лікарів а пацієнтом. Забудував в. пр. якийсь Американец на ревматизм сугавів або на яву яму довог твараючи хворобу, то єго жінка або своєю обходою всіх лікарів і ду-

же часто розвідують ся, скільки гонорару гуртом кождий лікар хотїв бї доставити. Часто закладає родина з лікарів таку умову: Скоро лікар уболїє недужого від єго болїв за шість місяців, то доставе 40 долларів; скоро выдїлїть єго вже в трох або чотирох місяцях, то виплатить ся єму 80 долларів гонорару; але як цїлє ліченє на віч не адать ся, то заплатити ся єму дуже мало або нічого.

Впробові американскі лікарі дають дуже часто недужим безпосередно ліки, бо в многих аптеках неодио хабує. Вже є замїтне, що по аптеках крім средств лічєнєх продають ся сигарети, сигари, запалки, грєбєв, шбїгн, нотатки, прибори до писаня і т. п. Взагалі пацієнти в Америці, а іменно мурвини, люблять вижизати як найбільше ліків. Девкола грєбєв мурвинок в полудневих державах можна нераз побачити огорожу в флашок на ліки, котрі ведужі випив в хоробі перед своєю смертю, а ті, що ходять на кладовище, можуть з числа флашок заключати на довготу і тяжкєсть ведуж.

Дуже часто носять лікарі з собою чорну шкєбраву торбву з хирургічними инструмєнтами. Лікарі, що готові поїти вночі до недужих, вивізують перед собою мешканцям червоної ліхтарі або випикують на дверех свою адресу буквами фосфоровими, котрі світять і вночі. Деякі лікарі мешкають по замістом і прїїждять рано або по полудні лиш в час годін ординаційних до своїх offices. Бувають а такі лікарі, що відляють ради лиш листовно, або лиш вынєжов устєно. На похвалу американских лікарів треба сказати, що всі мають знамениті инструмєнти

хірургічні і єсть незрівняно зручними опера-торами. Європейскі лікарі замовляють часто инструмєнти в Америку, а апараты європейских девствєв походят нераз з Америки. Так само клївієн і шовталі по американских мїстах головних єсть без вымєка вздрєвєними заведєнями. Від часу, коли американскому лікарєви Бомитови удало ся в 1825 р. першїй раз добути з жолудка чоловіка чистий сок жолудковий, стрїчаємо ся в Америці з повагами на поли медицин.

Способь образованя американских лікарів, дуже рїзний є від образованя медиків в Европі. Медичне студіює по університєтах, академіях і фахових школах в Америці трєває також 4—5 лїт, але звичайно не жадає ся звязних спеціальних відомостей попередних при прїнятї до такого заведєня. Правда, в деяких університєтах вымагають від вступаючих студєнтів обширного загального образованя, але без знаня грецкого языка. А знов єсть в такіх медичнїх академіях, де не треба знати навіть латини.

У Американців час є золотим, тож новїшими часами отворено кілька таких высших шкєл, де можна прїбрати собі вже по однім курєт, котрий трєває три або пїятрєти року, диплом докторскій і право на выконуванє лікарского пратєки. В наслідок сєго плану наукового нема в таких школах ніяких феєрій.

Многі американскі студєнти медицин удають ся впробові на кілька семєстрів на європейскі університєти. Давніше дуже часто бувало в Америці, що молоді люде, котрі хотїли віддати ся медичным студіям, вступали найперше „до терміну“ до якого славїйшого лікаря, а відтак також працю-

вали у него „за чєлєдєвєв“. Заробивши собі при-том якийсь вєрєдарт, мали за що ходити відтак ще кілька лїт до медичной школи і єсть в зложити свои испиты. Однак знатний лікар в повнєчєм Мічїгєн був в-разу робїтником в фабрїцї сїгар, а прїїбравши собі грош, зачав студіювати медицину, числєн вжє 33 лїт жєтї, в складати испиты. В Новбїт Йорку єсть два лікарі, що були в-разу робїтниками.

Але в Америці єсть і такі „университєти“, в котрих можна купити собі титул доктора медицин. Американец жартом наже про такі університєти, що студєнти при своїм вїходї даровують тавїй Alma mater до бібліотєки найновїше выданє лексікону конвєрсатїонного або якє нїме дїло енциклопєдично, а в гамбву за сє доставлять в подарунок диплом докторскій. Впробові титул доктора медицин в Америці не дорогі. Звєстний французскій „Корнїло Герц“ купив собі свого часу такий диплом лиш за 200 долларів, но і лічєвє відтак смїло, не маючи ніяких фахових студій.

Як згаданє, лучають ся декуды в Америці соблї для интересу двох лікарів. Звичайно выгладуєть собі старшї лікарі, котрі хотїли бї спокїбїтїше жєтї а не валишати цїлєм своєм широкє пратєки, молодого лікаря на соблєнє. Також в капіталістї вхєдять в сплєн з молодими, незамужими лікарями. В Америці занєсєтє всюды лиш долларом і business-ом. Буває і так, що американскі лікарі ожєнїтє ся з испитованою лікаркою і сплєно отїрають интерес, а тогдї жїтєна стає звичайно спеціалїстєко до ведуж жївнєх і дїтєчєх.

жидів, там же ц. в. староста все капітулює перед жидами.

Ось прамір: Посесор в Высочайшій н-жидів ваяв двом господарям худобу аз дороги и казав собі заплатити по 10 ар., хотай шкоды не було, — а се длато, бо та господарь не хотав на посесі робити. Господарь побігли до "доброго" старости просити о опіку праву. — Староста казав вправді сн-сати аз намь протокол и обіцає, що резолюція прийде аз село. Люде ждали влітку дівч, а не можуть дождати ся, заплатили по 10 ар. Отз и опіка люду. Сли бы хто жадував ся на священника, або якого небудь християнина, то бы староста выстуниав и справу безуровнично порішав, де однак ходити о жиди там староста удає, що нббы чоеь робити, але аз дйствости се робота фарбованых лисов, на котрых мы дуже добре знаємо ся. Староста вді часу послідных вибороз мав авазав руки и мусит все для жидовь робити так, якь они аму диктують, — и навятъ аз найменших рѣчах не мав цивильнои вѣдваня, выступати, де ходати о жидовскій справы.

Громадани аз Бѣлѣ просили старосту, чтобы змусит жидовь до выконуваня обовяз-нѣвъ аз громадѣ. Староста держав се подає у себе три мѣсѣдѣ, аз вѣдѣть вѣдѣтупиав зверхности громадской до справозданя. Мы напередъ знаємо, що староста и тутъ вѣлого не зарядити, але радѣ всемо, що маємо оденъ доказъ облішо, якъ староста Бѣльнскій не мав цивильнои вѣдваня выступати противъ жидовь.

Щобы оказати свою прихильность для жидовь, бере ся ц. в. староста Бѣльнскій навѣть аз простого жидовского фактора и недавно казав при одной ліцитаці дати 100 ар. жидовь, чтобы вѣдѣтупиав вѣдѣ ліцитаці. Вѣ дйствости того всего не було потреба, але п. Бѣльнскому ходило лишъ о тоє, чтобы жиды аз его ласки заробили 100 ар. и его хвалили, що асть "a guter Mensch".

Такъ то "аз патриотизму" понижав ся навѣть своя урядове становище, чтобы лишъ приподобати ся жидамъ.

Корнело Чайковский.

Теперѣшне становиско гр.-к. войскового клира аз справахъ супружествъ греко-католикѣвъ принадлежныхъ до ц. и к. войска посли постановъ орг-низацийныхъ.

Въ ч. 11 томѣ "Душпастиря" читаємо статейку на повешій тематѣ, написану мабуть чоловікомъ, що добре познакомлений аз порученою справою. Справа сама — дуже важна и була свого часу аз "Дѣлѣ" обширно обговорена, але теперъ при нагодѣ вѣча католицкого выдає ся намъ вѣдѣтупиавымъ и потрібнымъ на ново аз порушити.

Организацийні постановы дотычав ц. и к. войскового духовенства стали аз роцѣ 1896 аз дѣлѣмъ змѣненъ (Сл. Normal Verordnungsblatt für das k. u. k. Heer vom 4 April 1896 N. 13) и выказуєть слѣдуючій станъ войскового клира: 1 апостольскій викарій (V. рангъ генерала аз платою 4.200 обѣла 5.280 ар. рѣчно), 1 директор канцеляріи консисторій полково (VI. рангъ полковника аз платою 3.000 ар. рѣчно), 1 секретаря консисторій, 15 парохѣвъ войско-

выхъ, 1 протоерея войскового греко-католицкого, 1 протоерея войскового греко-оріентальнаго, 1 сениора войскового евангелического аз VIII. рангъ (= майора, аз платою 1.680 ар. рѣчно), 32 куратѣвъ войсковыхъ, 8 духовныхъ профессорѣвъ, 39 капеланѣвъ римско-католицкихъ, 11 капеланѣвъ греко-католицкихъ, 8 греко-оріентальныхъ капеланѣвъ войсковыхъ и 7 евангелическихъ душпастирьѣвъ войсковыхъ аз IX. рангъ (= капитана II-он и I-он класы аз платою 1.020 ар. включно аз субсестанційнымъ додаткомъ аз 1.200 ар.); разомъ 127 особѣвъ.

Кромѣ того суть ще аз Босніи и Герцеговинѣ 1 войсковый парохъ, 2 войсковы кураты I-он класы и 6 капеланѣвъ войсковыхъ II-он класы.

Кромѣ гэжы платы побираютъ войсковы духовны еще вѣзтирне, вѣдѣтупиав аз рангѣ, и чиншовой класѣ мѣсечности, аз котрой мають своій урядовой себѣдѣ. Такихъ класѣ чиншowych аз кромѣ Вѣдѣя, аз Австро-Угорщанъ 10; — такожъ належать ся имъ воєнъ до обслуги, або 96 ар. рѣчно relatum, и навѣть богослужбѣвъ и канцелярийныхъ около 20 ар. аз вѣдѣтупиавымъ рангѣ.

Греко-католицкій войсковый, 1 протоерей и 7 капеланѣвъ суть Русины (межи ними 1 угорскій аз 6 галицкихъ) аз 4 греко-кат. капеланъ суть Румыны.

Змѣна та, о себѣлько она дотыкає нашого гр.-кат. войскового клира, лежать аз томѣ, що 1 найстаршій аз 12 ти организацийно установленыхъ гр.-к. войсковыхъ душпастирьѣвъ, вывешеныхъ аз VIII. рангъ (майора) аз належною аз платою и вѣзтирнымъ, аз чиншовой класѣ мѣсѣта Львова (I) и татуломъ griech.-kath. Militär Erzpriester войсковый протоерей, але черезъ то перенесена его до высшого рангѣ, аз розширенъ ся, аз вѣзгалѣ не змѣнивъ ся его тепершній кругъ дѣланя. Рекрптитъ міністра вѣрноподданъ и просѣтитъ аз дня 30 липня 1895 ч. 1493 переданый ц. к. наместничствомъ у Львовѣ 5 септя 1895 ч. 8481 Митр. Ординарійномъ у Львовѣ).

Тому и на дальше повстанъ аз силѣ постановою организацийна, котрою справы азключены супружествъ греко-католикѣвъ, принадлежныхъ до войска чиншого, вынати суть аз-подѣ инференціи всѣмъ своимъ гр.-к. войскового клира — теперъ навѣть гр.-к. войскового протоерея — аз збѣстакъ и на дальше полишенъ выключно римско-католицкимъ войсковымъ парохамъ, аз котрыхъ оуругахъ служать, аз вынатиомъ греко-католикѣвъ остаючихъ при заведеняхъ, або школахъ войсковыхъ, при котрыхъ войсковый куратъ або духовный профессоръ душпастирство выконує. А парохъ, куратъ войсковый и духовный профессоръ могутъ бути лишъ римско-католицкого вѣрноподданя. (Глади Norm. Verord. Blatt ex 1892 15 Praes. N. 1977) и належать двѣ послѣдній категоріи духовныхъ лишъ до IX. рангѣ.

Причина, чому гр.-католики войсковы, вынати аз-подѣ юрисдикціи аз справѣхъ супружествъ аз-подѣ своего гр.-кат. войскового клира, лежать буде аз томѣ, що подобно парохамъ войсковымъ и прочѣ 2 категоріи римско-католицкого войскового клира, именно войсковый куратъ и духовный профессоръ суть de jure уповажненъ, ако parochi proprii, по мысли депреты Собора Тридентійского, до асестованя важного при заключеніи супружествъ, аз не мають того права на рѣши аз капеланамъ римско-католицкимъ всѣ гр.-кат. капеланъ войсковы — навѣть аз самъ гр.-кат. протоерей войсковый VIII. рангѣ. Постановы дотычавъ азучать: Der Militär-Pfarrer ist auf Grund der militärgeistlichen Jurisdiktion gleichzeitig Seelsorger (parochus proprius) aller jener im §. 17. angeführten katholischen Militärpersonen, wel-

che im Bereich seines Seelsorgebezirkes stationirt sind, oder dauernd in Verwendung stehen, falls dieselben nicht ausdrücklich der Jurisdiction eines Militär-Curaten, oder des Militär-Geistlichen einer Militär-Erziehungs- und Bildungs-Anstalt unterstellt sind, а §. 6. der Vorschrift über die Führung der Militär-Matrikeln (Gl. N. V. Blatt 23. Stück vom J. 1887) постановляє: Da jede beabsichtigte Eheschließung von Militär Personen des römisch und griechisch-katholischen Glaubens, welche nicht zum Stande einer Anstalt gehören, bei der ein Militär Curat oder ein Geistlicher Professor die Seelsorge ausübt, bei jenem Militär Pfarrer, in dessen Amtsbereich die Betreffenden in der Dienstleistung stehen, zu verkünden ist, so werden an diesen die Heiratsdokumente (Trauungs Matrikel — Belege) zu leiten sein, und die Heiratsdokumente von Militär Personen, welche zum Stande einer Anstalt gehören, bei welcher ein Militärkurat oder geistlicher Professor die Seelsorge ausübt, werden bei dem betreffenden Militär Curaten oder geistlichen Professor in gleicher Weise behandelt; а §. 7. der Matrikelvorschrift постановляє: die Heiratsdokumente der Militär Personen des römisch und griech.-kath. Glaubens, werden, wenn die Trauung durch einen Militär Pfarrer, Militär Curaten oder Seelsorger einer Militär Erziehungs und Bildungs Anstalt vorgenommen wurde, als Beleg und Nachweisdokumente für den eingehaltenen gesetzlichen Vorgang bei dem trauenden Militärgeistlichen aufbewahrt. Facultates Sacerdotum militarium подѣ Ч. XI. азучать: Conceditur facultas etiam matrimonii, sive ex sponsis contrahentibus, utraque persona militaris, sive altera, eaque catholica militaris et altera parochia civilis subditi sit, assistendi et benedictionem impertiendi, ast obtento prius parochi militaris consensu, cui etiam sicut et curato militari jus delegandi reservatur.

И той станъ цѣлковитого вынати супружествъ греко-католикѣвъ войсковыхъ аз-подѣ инференціи гр.-кат. войскового клира, можетъ довше потрѣвати, позавѣть лишъ одно греко-католицке вѣрноподданъ при войску аз-подѣ такымъ выключномъ станѣмъ, такъ аз-подѣ римско-католицкій войсковый тѣлько передъ римско-католицкими священниками войсковыми — аз греко-оріентальныи и евангеликами передъ своимъ духовнымъ войсковымъ супружествомъ аз-подѣ, лишъ греко-католикамъ войсковымъ передъ своимъ греко-католицкимъ священникомъ войсковымъ азключити супружество de jure ordinarie нѣколи не можливо. Въ ц. и к. арміи служать тепершнимъ часамъ при загальній повинности войсковой и великой чисельности ея, аз аз не мѣше при азачавѣмъ числѣ греко-католицкою людности аз Австро-Угорщанъ выносачон 4.500.000 (гр.-кат. Угорскій и Галицкій Русины аз части и Буковинскій — рѣвножъ гр.-к. Румыны аз Синагородъ и Уграхъ) далеко болѣе гр.-кат. войсковыхъ, котры могутъ супружества азключати.

Фактъ вынати справѣхъ супружествъ гр.-кат. войсковыхъ аз-подѣ инференціи гр.-кат. войскового клира и подданя ихъ выключно священству другого оуруга, аз не може причинити ся до поваги гр.-кат. клира аз у своихъ поддѣлныхъ греко-католикѣвъ, котры аз-подѣ навѣзавѣйшій хвалъ житя своего до него не потребують удавати ся, черезъ що вѣдѣтупиавъ ся аз-подѣ своего гр.-кат. оуруга, аз у властей, аз у лѣт. клира, аз що найбѣрше, навѣть у греко-оріентальныхъ, котры тымъ зовѣмъ не азохочутъ ся до принятя св. Уніи, коли видать что аз-подѣ навѣзавѣмъ аз мусѣвъ бы стратити аз справѣхъ супружествъ тую юрисдикцію, котру теперъ надѣ своимъ вѣрноподдѣлнымъ выконують. Той фактъ, вынати справѣхъ супружествъ гр.-католикѣвъ аз-подѣ инференціи гр.-кат. духовенства не мавъ аз жадабъ аз 10 ти греко-католицкихъ епархій Австро-Угорщанъ (Львовѣ, Перемишлѣ, Станиславѣ, Угиварѣ, Прашѣ, Кражевацѣ, Блѣзвдорѣ, Велѣй, Варадѣ, Самосѣ Угиварѣ и Лутомѣ) межи свѣтскими гр.-католиками нѣкдѣ мѣсѣта — рѣвножъ и приватней греко-католики до ц. в. правенъ оборонъ азключаютъ передъ гр.-к. духовными свѣтскими супружества; лишъ одно войско оставъ тымъ мѣдемомъ, де греко-католики аз справѣхъ супружествъ не поддѣлають духовенству своего оуруга, що власне аз-подѣ тупору, коли настановлено одного греко-католицкого протоерея аз VIII. рангѣмъ, тымъ болѣе вѣдѣванъ, позавѣть священникъ лѣт. оуруга аз IX. рангѣ аз войсковый куратъ, духовный профессоръ, аз навѣть азступиавъ тымчасовой парохъ войскового, мають право асестованя при азключеніи супружествъ вѣрныхъ своего та еще и грецкого оуруга.

Колѣ ходило о подвѣшенъ платѣ — то мусѣла оверти ся справа о призавѣль фондѣвъ черезъ делегатию. До наданя потрібной юрисдикціи гр.-к. войсковымъ священникамъ, бодай найвысшому аз справѣхъ супружествъ для гр.-католикѣвъ — компетенція нао власть духовна. Справу ту почати и подвѣсти личить аз-подѣ першій лѣнія Пресвѣщенному нашему гр.-кат. епископату галицкому, позавѣть аз-подѣ ихъ жеела настрѣвного наибѣльше греко-католикѣвъ аз войску служать — але аз порозумѣно аз-подѣ противъ гр.-кат. епископату нашомъ австро-угорскон монархія, такъ аз аз справа аз-подѣ собѣла вѣмъ гр.-католикамъ обохъ поддѣлныхъ монархія аз ц. и к. арміи дѣлу монархія обліава. А преосвященный викарій апостольскій полный пѣвно обдумавъ азбѣдны аз-подѣ вымогати и потребати его юрисдикціи поддѣлныхъ гр.-кат. вѣрноподдѣлныхъ и духовныхъ войсковыхъ, и аз-подѣ правотъ церковныхъ, способъ азарженя тымъ домчаванъ гр.-кат. епископату, и такъ озвѣтити мысль тепершнього головы церкви св. Льва XIII. що utrumque ritum ex aequo aestimet, meritoque honore prosecutur, и у мѣрѣдѣлныхъ аз-подѣ рѣшаючыхъ кругахъ вѣдѣтупиаву змѣну организацийныхъ постановъ внесе.

Въ тристарѣчну рѣчицию и ювилей Уніи

св. Церкви Руской аз Святою Римскою Католицкою. — К.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Промѣтливый перебѣтъ дальшихъ переговоровъ аз справѣхъ австро-угорскон угоды дѣстѣ берлинскій дневникъ National Ztg. таивъ вѣсти аз Вѣдѣя: Правительства обохъ половинъ монархія азходатъ ся коло того, чтобы до осени таки подвѣтити переговоры угодовъ та ще передъ розвѣзанемъ парламентѣвъ вѣдѣтупиавъ внесена азбѣ оуруга. Не ходитъ при томѣ о те, чтобы парламенты азтвердили тѣ внесена, противно можна бути првгатовленнымъ на те, что они ихъ вѣдѣтупиавъ. Але головна рѣчь, чтобы оуруга довели до азлогдженя суперечностей та новыхъ парламентѣвъ азключили поладане справы. Оно сумно, але нѣгде правды дѣтъ, що угоду буде можна довершити лишъ черезъ азспоковне бажанъ поодинокахъ великихъ группъ промышленыхъ. Треба буде признати уступства аграріямъ, продуцентамъ цукру и спиритусу, рафинерамъ насты, чтобы аздобути болѣебѣ въ парламентѣхъ та на дальшихъ 10 лѣтъ азпещити державно-правну звѣзъ обохъ половинъ монархія. Тогдѣ и Угорщина скорѣйше пристане на азкѣсѣ подвѣшене своихъ квоты, коли буде мала азбѣзпеченъ болѣебѣ доходы аз указавыхъ вмѣше жерелъ. А аз-разъ азйтѣжша справа аз розвѣдомъ тон квоты. Угорска квотова депутація аз не дала вѣдѣтупиавъ на друге внесена австро-угорскон; отже треба на ю наперти, чтобы посѣдѣла ся аз вѣдѣтупиавъ. Рѣчь пѣвна, що и теперъ буде она стояти пра першій азбѣ вѣдѣтупиавъ и не азхоче престати на нѣкѣсѣ подвѣшене угорскон квоты. Въ такымъ разѣ, коли жадна депутація не азуступитъ другой, мають правительства право, самъ выробити свои внесена и азложити ихъ аз обохъ парламентѣхъ до азтверженя. Що парламенты и тѣхъ внесена не приймутъ, се рѣчь пѣвна; аз-же таки може выдѣ менша рѣзавца мѣше внесенами, азкѣ поддѣтупиавъ парламенты азбѣ себе. А се ажъ буде азключенъ справы для новыхъ парламентѣвъ, котры, не стоячи передъ близкими выборами, будутъ могли смѣлѣйше азити ся до поладаня угоды. Се-жъ и аз-подѣ навѣзавѣмъ правительства, чтобы отаѣвъ рѣчь подготавити.

Дня 27 с. м. аз рѣчицию нещасной битвы на Косовѣмъ Полѣ, азавѣтъ до Бѣлѣ граду черногорскій князь Никола. Подѣя аз тымъ важнѣйша, що азбѣ часу вызволена Сербія аз-подѣ кормити турѣкомъ же жадѣтъ князь черногорскій аз гостѣвъ на земли сербской. Ба навѣть пануючій родъ Сербія и Черногоры нишкомъ вѣрговували противъ себе, бо и одинъ и другій признававъ собі право до проводу въ сербскѣмъ народѣ до тепершней гостѣны аз. Николы мы аз-верземо, аз навѣть аззачавъ лѣше, що ходѣть мабуть не лишъ о спѣлчанѣ обохъ сербскихъ родѣвъ черезъ повѣчане короля Александра аз черногорскон князю Ксеною, але такожъ и о политичне азблжене подѣлного сербского народу.

Конкурсъ.

Головный Выдѣлъ Товариства "Пресвѣта" оголошує отѣмъ конкурсъ на подѣставъ акту фундаментального аз дати: Стрый 27 септя 1890 р. на три преміи аз фундаціи имени Стефана Дубравского по 90 ар. аз.

Тѣ преміи признаны Высочайшимъ фундаментомъ аз написане найлѣпшона популярнои розправы аз азѣцѣ русомъ аз исторіи, географіи, экономіи политичной, господарства або права.

Премія мавъ право признавати Головный Выдѣлъ Товариства "Пресвѣта" у Львовѣ, до котрого належать надѣсылати працѣ конкурсѣвъ до кѣнца року 1896.

Преміювана праця переходить на власнѣсть Товариства "Пресвѣта", а працѣ не принати будутъ азверненъ авторамъ.

За Головный Выдѣлъ Товариства "Пресвѣта" у Львовѣ дѣя 23 с. ст. септя 1896 р. А. Торонскій. Д-ръ Костъ Левинскій.

НОВИНКИ.

— Пригадуємо, що збранные членѣвъ повѣтвого товариства политичного "Селянская Рада" у Львовѣ азбѣдѣ ся аз-подѣ пѣнцию дня 3. н. ст. лѣпѣя 1896. р. о годѣвъ 10. рано аз-подѣ комитатѣ Товариства русскихъ ремѣснѣвъ "Зора" у Львовѣ (при ул. Краковской ч. 17. на допанѣ).

— Навѣ передъ полуднемъ розпочала своя нарада азкета, скликанна выдѣломъ Пресвѣты аз-дѣла обговорѣтъ справы крамницъ и насѣ аздатковѣхъ. Зѣхало аз аз провинціи около 20 членѣвъ аз свѣтского интеллигентна, священнѣвъ, мѣдѣвъ и селянъ. Зборъ отворивъ голова Пресвѣты Романчукъ, аз нарады вѣдѣтъ аз-подѣ проведомъ директора Кульничного аз Коломѣвъ и о. Давида Танячовича аз Закомаръ. Референтами выдѣлу суть директоръ Нагорный

Оголошенє.

Комітетъ интернату для учениковъ ц. к. семинаріи учительской въ Самборѣ разписує отсылать конкурсы въ цѣли примѣненія въ нѣмъ 100 учениковъ въ роцѣ школы. 1896/7 по дѣйствию условіямъ:

1. Комітетъ бурсы примѣне 90 кандидатъ наибѣднѣйшихъ за мѣсячною доплатою 5 зр. въ годъ въ горы и забезпечує имъ мѣшчане, харчи, одежду, савіто, пране, нѣжнѣйшій а также старанный надзоръ родителескій.

2. Крѣмъ того примѣне комітетъ 10 учениковъ за полную оплату по 12 зр. мѣсячно въ горы. Добровольно выступленіе або выдаденіе въ интернату потягає за собою утрату стипендіи.

Подана о принятіи до бурсы треба вносити на руки Дирекціи ц. к. семинаріи въ Самборѣ найдальше до кѣнці липня в. ст. с. р.; до поданъ треба долучити: а) савідоцтво убоженствъ, б) послѣдніе савідоцтво шкѣльнѣ, що найменше въ добрыхъ успѣхахъ, в) метрику рожденія, г) декларацію на протязѣ цѣлого року шкѣльнѣ, побѣда которою обовязавъ будучи родитѣмъ платити точно що мѣсяцъ въ горы повѣсье за дадену оплату и дати сынамъ 1 молитвословъ, 4 пары бѣлы, 4 простирала, 4 пѣшны, 6 хустанокъ до носа, 4 рукавички, 2 пары чобѣтъ цѣлкомъ новыхъ, вѣщанъ сыванкѣ и прикрасахъ.

Каждый въ принятыхъ учениковъ має зложити 1 зр. въ горы на цѣлый рокъ за вышесказанна инвентаря а 5 зр. на приборы науковій на руки настоятеля бурсы, который буде вести рахунки выданныхъ молодежи зб зложенныхъ 5 зр.

Ученики курсу приготовляющаго будутъ приняты на разѣ провинциально аждъ до зложенія испиту вступного и выказанна добрыми поступками въ науцѣ въ протязѣ мѣсяца, чи суть водворѣнно приспособленіи до курсанна въ науцѣ имъ поданныхъ. Накола бѣ оказалося по першымъ мѣсяцѣ, що ученики курсу приготовляющаго суть неадекватно приспособленіи и не роблять поступковъ, будучи выданы въ интернату а на ихъ мѣсцѣ примѣне комітетъ гдѣнѣйшихъ.

Въ Самборѣ дня 25 червня 1896. Зъ комітету интернату для кандидатѣвъ ц. к. семинаріи учительской.

НАДОСЛАНИЕ.

Знѣна доказу

Найденошій оладъ товарѣвъ оптичныхъ и механическихъ

ВЕНЕДИКТА КОПЕРНИЦКОГО

пѣдъ „Коперникъ“ переносный до нового доказу при пл. Галицкой ч. 1

По цѣнахъ найденошій въ великомъ выборѣ окуляры, цѣмъ, зоринты, барометры, термометры. — Напрямъ найкорше и найдешевше. — Устроены электрическихъ дѣлѣнѣвъ. — За мѣсяцъ въ провинціи водворити.

Адреса: Оптика Коперникъ Львовъ площа Галицкая ч. 1. 4 85

Въ друкерни Наукового тов. імени Шевченка ул. Академічна ч. 8 можна достати:

Северъ: Задля свягов землѣ	50	зр.
Абгаръ-Селтанъ: Прострѣлецкой ватрѣ	40	зр.
Загорнѣ: Живана д. Артъ	10	зр.
Про Овряча жидовина	10	зр.
М. Залуквичъ: Кистяки ч. 2	15	зр.
Кора. Устляновичъ: М. О. Раевскій и панславизмъ	80	зр.
Зеркало зъ роковъ 1891, 1892 по Е. Г. Гребѣнка: Байки	2	зр.
Всѣя. Гаршинъ: Малайя, оповѣдане	10	зр.
Павл. Грабъ: Пролѣсокъ	20	зр.
„ „ Зъ чужого поля	20	зр.
„ „ Зъ рѣководи	20	зр.
Герингъ-Герасимовичъ: Що то госпо- дарствѣ	20	зр.
Ос. Маковей: Поезіи	20	зр.
„ „ Оферма оповѣдане	10	зр.
„ „ Весняній буря	20	зр.
Ив. Суринъ: Творы	10	зр.
Мат. Олещукъ: Писання	10	зр.
Вас. Кулякъ: Писання	10	зр.
Вас. Щуратъ: Чернеча республіка на Афонѣ	10	зр.
*: Народъ въ неволѣ	10	зр.
И. Н. Потапенко: Задля хазайства	10	зр.
Волод. Пашкевичъ: Зѣлєнѣвъ	20	зр.
Ив. Негребецкій: Дѣя хлѣпскій державы	5	зр.
Андрейчинъ: Монограммы до вышивокъ	2	зр.

Оповѣщенє.

Дирекція Общества взаимного кредита „Вѣра“, товариства зареєстрованого въ обмеженою порукою въ Перемишлѣ разписує сѣмъ

Конкурсъ

на посаду манипуляційного урядника зъ рѣчною платнею 500 зр. а. в. пѣдъ слѣдующими условіями:

1. Кандидатъ въ вѣтъ 300 зр. а. в.
2. Испытъ въ бухгалтеріи.
3. Точно знане руского языка въ писмѣ и словѣ.
4. Препорученъ вѣдъ знаныхъ особѣ.

Кандидаты, мѣжъ котрыми особенно выслуженій урядникъ кассовый або рахунковій будутъ уваженѣнѣ, мають вынести прошене власноручно написане, заосвидѣствоване въ савідоцтво хрещенія и савідоцтво водворѣнѣ студій и испытовъ на руки управляющаго Директора адвоката д. ра. Теофіла Кормоша въ Перемишлѣ найдальше до дня 12 в. ст. липня 1896 року. Перемишль дня 26 червня 1896.

Дирекція.

НОВОСТЬ!

Вѣнцѣ брачній (слюбный) для церквей изъ картоны золоченого оздобнѣ, легкѣ и тревалѣ одна пара въ картоновѣмъ пуделочку **лишь 2 зр. 50 кр.** въ опакѣванѣмъ и фрахтомъ суть на складѣ въ переплетничѣмъ заведеніи **М. Спжарского и Сынъ** у Львовѣ ул. Руска ч. 24. 185 — 3

КНИЖКА ДО НАУКИ ВАРЕНЯ

вийшла з друку в рускѣмъ языкѣ

Обіймає она:

всякі зупи, борші, холоднѣи, пулѣтѣи, вѣдлѣ, раки надѣванѣ до зуп і др. Найрізноморѣнѣйші знаменитѣ печенѣ, зразы, бітоси, озови, штудфады, телатину, вепровину, бараннѣ.

Науку

выготовленія зааменившихъ сосисъ, що єсть найбѣльшою штучкою.

Легумены, ярины і др.

Цѣна 70 кр.

По присланю переказомъ почтовимъ 76 кр. виславъ Ігнато Друкарня нар. В. МАНЕЦКОГО. Львів, ул. Коперника ч. 7. 8—6

Ножницѣ до стрижєня худобы „Rapid“ по зр. 2-25, Трокары зъ 2 рурками по зр. 1-50. Прирядъ ратунковій для худобы въ случаяхъ давленія, здутия (въ формѣ руръ зъ дроту сталевого) по 6 зр.

поручає Петро Хшонтовскій, торговля зѣлєна у Львовѣ, площа Коперника 1 (напротиѣвъ катедрѣ).

Зоологія

на низшій класъ шкѣль середнихъ.

Написавъ Іванъ Верхратскій. Цѣна 1 зр. 30 кр. а. в.

Дра Осина Ростафинского

Ботаника шкѣльна

на класъ низшій.

На языкъ русскій переложиъ Іванъ Верхратскій. Цѣна 70 кр. а. в.

Объ тотѣ книжкѣ можѣ достати въ китаринѣ Старополітской або у самого автора. Замовляющіи у автора що-найменше пять примѣрковъ Зоологіи або десять примѣрковъ Ботаники выслать ся жадаи книжкѣ въ протязѣ двухъ нѣдѣль. Порто оплачує авторъ.

Рух поїздів залізничихъ

важний з днем 1 мая 1896 року після годинника середно-европейского.

Поїзди відходять зі Львова				Поїзди приходять до Львова			
поспѣшні		особові		поспѣшні		особові	
до	з	до	з	до	з	до	з
8:00	2:50	11:00	4:40	9:55	6:45	Берліна	5:10
8:40	—	11:00	4:40	—	6:45	Кракова (Вроцлава і Відня)	5:10
—	—	—	—	—	—	Варшави	5:10
—	—	—	—	—	—	Мушани-Криниці через Тарнів*	—
—	—	—	—	—	—	(тільки від 25 червня до 15 вересня)†	—
—	—	—	—	—	—	(тільки від 1 червня до 30 вересня)	—
—	—	—	—	—	—	Мушани-Криниці через Рятів	—
—	—	—	—	—	—	Мушани-Криниці ч. Перемишль	—
—	—	—	—	—	—	Хабівки через Тарнів	—
—	—	—	—	—	—	Хабівки через Рятів	—
—	—	—	—	—	—	Хабівки через Перемишль	—
—	—	—	—	—	—	Мшаня допѣшної через Рятів	—
—	—	—	—	—	—	Рясавдова і Надбереза через Дембю	—
—	—	—	—	—	—	Рява руской через Ярослав	—
—	—	—	—	—	—	Кросна, Івонича, Римчича, Сянока через Перемишль	—
—	—	—	—	—	—	Мезе-Дабурѣ і Пешту через Перемишль	—
—	—	—	—	—	—	Лавозко, Пешту, Місольча	—
—	—	—	—	—	—	Мукача	—
—	—	—	—	—	—	Гребенова (тільки від 10 липня до 31 серпня включно)	—
—	—	—	—	—	—	Скопото і Стрий*) (зі Скопото тільки від 1 мая до 30 вересня включно)	—
—	—	—	—	—	—	Станіславова через Стрий	—
—	—	—	—	—	—	Хирова через Стрий	—
—	—	—	—	—	—	Сучави, Гусятина, Кересмезе, (свободы руни, Бергомету, Чудана, Радовецъ, Кампюліна, Букарешту і Ясо	—
—	—	—	—	—	—	Сучави, Чорткова, Кересмезе, Калуща, Сопова, Букарешту і Ясо	—
—	—	—	—	—	—	Сучави, Радовецъ, Бергомету і Чудана (кожного понедѣлка), Печенѣжина	—
—	—	—	—	—	—	Сучави, Гусятина, Калуща, Новоселци, Чудана (що понедѣлка), Радовецъ, Кампюліна, Ясо і Букарешту	—
—	—	—	—	—	—	Сокана і Ярославля через Ряву руску	—
—	—	—	—	—	—	Безеда	—
—	—	—	—	—	—	Підволочиск і Бродів (на дво-рѣ Львів Підзамче)	—
—	—	—	—	—	—	Підволочиск і Бродів (на го-ловній дорѣ)	—
—	—	—	—	—	—	Бруховицъ (тільки від 1 мая до 25 червня і від 15 серпня до 6 вересня включно)	—
—	—	—	—	—	—	Бруховицъ (тільки від 26 червня до 14 серпня включно)	—
—	—	—	—	—	—	Янов*) (через цѣлий рік), † (тільки від 16 червня до 31 серпня включно)	—
—	—	—	—	—	—	Янова (тільки від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цѣлѣ включно)	—
—	—	—	—	—	—	Зимноя Вода від 1 мая до 6 вересня в нѣдѣлі і свѣта	—

Увага. Години печатаніи грубыми черенками означають пору нічну від 6 год. вечером до год. 6-ой 59 мин. рано. В бюрі інермациій ц. к. залізничъ державнихъ у Львовѣ ул. Третього мая ч. 3 готель Имперіаль продажъ білетів стрѣснихъ, окружнихъ і довѣдѣи аістативныхъ змѣтокъ до їздѣ, ак такожъ тарѣи і розкладѣи

їздѣи в видѣ кишенинѣи. Інформациі в справѣ тарѣевоихъ і перевозоихъ Часъ середно-европейскій рѣзнятъ ся від часу львівского о 36 минут. Години 12 часу середно европейского = 12 години 36 минут після годинника львівского

ДАЄ СЯ ПОЛЕКШУ НА СПЛАТУ ПОСЛѢ УМОВЫ.

Продаємо въ мѣсцѣи и выслатьмо на провинцію Вп. П. Т. державнымъ и приватнымъ урядникамъ, всесечному духовенству и монастырямъ — Вп. адвокатамъ, дѣкарямъ, антикарямъ, членамъ ц. к. жандармеріи и финансовою сторожѣи, такожъ всѣмъ, находящимъ ся въ томъ положеніи, що можуть додержати выплату.

Нашѣи зъ доброты и дешевости звѣстній товары.

Просить ся уклѣнно, жадаи нашего богато иллюстрованого цѣнника.

На теперѣшній сезонъ поручає ся въ великомъ выборѣ наймодѣнѣйшій парасолѣи и парасолѣи, дамскій и огородовъ капелюхѣи для дѣвчатъ и хлопцѣвъ, близъ сатиновѣи, батистовѣи, зѣлєновѣи, вонняи и шовковѣи, костюмы Матіиєи и Недѣиєи, шляхѣи яскъ и сукнѣи огородовѣи, зартушки для дамъ и дѣтѣи, галѣи шелковѣи, вонняи и сатиновѣи. Що для достатьмо новоости въ воязѣкахъ, коронкахъ, лѣнтахъ, капелюхахъ, фасонѣхъ и додаткахъ до капелюхѣи, переринки и накладки для дамъ, дѣвчатъ и дѣтѣи, бѣлы мужескѣи, дамскѣи и дѣтѣи, рукавички шведскѣи, данскѣи, гласѣи, шовковѣи и нитяи, панчохи дамскѣи и дѣтѣи, всякѣи вырѣбы панчѣишѣи, такожъ скарпетѣи. — Спеціальный водѣвъ на плашки, дѣтѣи сукнѣи, и убрана для хлопцѣвъ.

Якъ нашѣи спеціальный водѣвъ такъ и ново-водѣвѣи фѣліи для европейскѣи и вѣсѣднѣхъ ковѣръ при улици Сикстуской ч. 6, мѣтятъ великѣи запасы дешевыхъ ковѣръ сальоновыхъ, стѣннихъ, комнатныхъ, церковныхъ; занавѣсъ и коронковѣихъ сторѣвъ, вонняишѣи портѣръ и занавѣсъ; ходники до комнатъ, на коритарѣи и сходѣи, ламбрекѣи и декорациій предмети, ковры передъ лѣжка, шкѣры а и гора якъ и хинскѣи копы, покрывала на постѣлѣи и столѣи, дерѣи и копы для подорожѣи камѣи плѣшеви. Спеціальный водѣвъ останковѣи ходниковѣи и высортованыхъ ковѣръ по поводу незначныхъ скажѣи, немодныхъ десѣнѣвъ. Подѣи, кѣи покрывала (парасолѣи) на постѣлѣи и столѣи, копы и давняки передъ лѣжка продає ся по неаимѣвно дешевыхъ цѣнахъ, Письяи и замовленія треба адресувати до

Заряду вѣденского магазину Au 1 ouve

Львовъ, площа Катедральна ч. 3.

4895 2-40

Філія: ул. Бявстуска ч. 6.

(Кореспонденція по рускѣи.)

При закупѣи товаровъ просимо покликуватѣи на нашу часописъ.

Выходитъ у Львовъ що дня (крѣмъ недѣль и рускихъ святъ) о 5-той годичѣ по полудни. Литературный додатокъ „Библиотека вызнаменитѣйшихъ повѣстей“ выходитъ во второкъ, и во второкъ и пятницю на перемѣну разомъ въ Дѣло.

Передплату и инсераты принимаютъ: у Львовѣ Администратія „Дѣла“ ул. Баторія 24, Центральное бюро ogłoszeń ул. Коперника ч. 11, и Бюро газетъ ул. Кароля Людвика 9, и А. Ольшевского ул. Казимировского 2; — въ Ярославѣ Д. Крижановскій; — у Вѣднѣ: M. Dukes, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Seilerstätte; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; Вѣ Франкфуртѣ и Гамбургѣ: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „Дѣло“ и напечатанность въ инсератахъ платитъ у Львовѣ.

ДѢЛО

Передплата на „ДѢЛО“ съ литер. додаткомъ

въ Австріи: въ границахъ: на цѣлый рокъ . . . 18 зр. на цѣлый рокъ . . . 24 зр. на полъ року . . . 9 зр. на полъ року . . . 12 зр. на чертъ року 4 зр. 50 зр. на чертъ року . . . 6 зр.

у Львовѣ: на цѣлый рокъ . . . 16 зр. на полъ року . . . 3 зр. на чертъ року . . . 4 зр. на чертъ року . . . 1 зр. 35 зр.

Редакція, Администратія и Експедиція подъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи зачитаютъ ся лише на попереднє застереженіе. — Рекламціи неопечатаніи вольны въ портѣ. Подлинное число копій 8 зр. а. в.

Одосланные высылки принимаютъ ся по цѣнѣ 10 зр. въ день одного стрѣны инсератова або въ мѣсѣ а въ рубрицѣ „Наблюданія“ по 25 зр. а. в.

Подлики и инші конспекти приватны числятся ся по 15 зр. въ день.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Дня 27. с. м. зійшли ся ліберальні нѣмѣцкї послы зъ Чехъ въ Празѣ на нараду надъ зближающимися выборами до рады державной и надъ утвореніемъ нового, широко людского поступового сторонництва нѣмѣцкаго. Наряды були довѣрочай чѣмъ — инакше кажучи — тайнѣ. На другій день мавъ выговариватъ видѣль уложити резолюцію для зборѣвъ ліберального сторонництва нѣмѣцкаго, скликаемыхъ на вчерашній день до Праги. На тѣхъ зборахъ явилось вчѣра около 300 членѣвъ сторонництва. Раджею надъ тѣмъ, яку дальше вести політику. Принято резолюцію, чтобы сторонничество водворити зблѣженною прихильностію до народу и поступу. Але уложене новон программы и новон організації сторонництва водложено на повѣнѣше, коли прийдуть нові выборы до рады державной. Крѣмъ того домагася ся резолюціи охоронѣ нѣмѣцкѣ мовѣ въ до-теперѣшнихъ межахъ передъ наропомъ славынѣскимъ, высказуе недоволеніе зъ розладу въ сторонництвѣ, докорѣе правительству, що оно попирае сторонництва, котрі дбають не о добро державы а о свое власне, а наконецъ высказуе бажаніе, чтобы почати приготавленіе до новыхъ выборовъ та до утворенія великого поступового сторонництва въ радѣ державной. Коли бы нові послы стрѣли ся заразъ зъ початку зъ опоромъ правительства, то повинны перейти на гонимыя до оппозиціи. Вызнавочему видѣльни припоручено уложити водзову передъ новыми выборами. — Якъ видно, сдѣланы ся всѣ наряды зборѣвъ на пустой балаканнѣ.

На Моравѣ утворило ся нове сторонничество чѣске и назвало ся католическимъ народнымъ сторонництвомъ. Программа его сими дама оголошена поставованіе отсе: Сторонничество мае такъ въ житіи роденнѣмъ якъ и публичнѣмъ, а особливо въ законодавствѣ зберѣгати христіанскую науку и такъ само поборювати всякій напаста на церковь, якъ зъ національного становиска поборювати буде ліберализмъ и централизмъ. Сторонничество буде рѣшучо стаяти за чѣскимъ правомъ державнымъ, за правдивою свободою и поступомъ, за повною равноправностію Чехѣвъ, за широкою автономією и федеративнымъ ладомъ державы. Программа жадае заведенія радъ повѣтовыхъ на Моравѣ и Шлеску, загалнаго права выборного, заведенія исповѣдныхъ школы, заложенія чѣскаго університету и чѣскаго техникума для Моравы. Дальше мае сторонничество домагати ся свободы стоваришенъ и зборѣвъ, знесенія двеннакарского стемля, свободы хочъ не самоволь печати. Для селянського стану жадае окремон программы аграрной, організації сѣловъ посла внесена гр. Ладбурѣ, а поки до того прииде, окремон рады культурной для Моравы и закону противъ зростающаго задолженія селянства. Законы промисловыи мають въ христіанско-консервативнымъ напрямѣ дальше розвивати ся, а положене робучаго людю треба поправити, чтобы збѣвъ мѣгъ остати зѣрнымъ своймъ зѣрѣмъ и своему народови. Программа вѣнчати ся оклакомъ: „За Бога, вѣчнину и короля!“

Змову робѣтничѣвъ въ Петербургѣ, якъ водѣмъ доносать, можна уважати за по-вѣнчену. Причинило ся до того передовѣсьмъ поведене поліціи, котра зъ одной стороны наподохала робѣтничѣвъ тѣмъ, що не вышпѣвши работы на 14 дѣвъ напередъ, тяжко будуть одѣлчати, коли не вернутъ назадъ до фабрикъ, а зъ другой стороны загрозилѣ всѣмъ стороннимъ робѣтничамъ выдалеаніемъ зъ краю. Але робѣтничѣ справдѣ мають ажъ вѣдѣто богато причинъ до спорѣзанія на своихъ павѣвъ, бо працюючи на перемѣну одного денны 16 а другой 9 годичъ, зарабатують мѣсячно не больше якъ 13—15 рублѣвъ. Отже правительство розумѣе само, что долю робѣтничѣвъ треба по-лѣпшити, и дѣлято задало ся справою, чтобы бодай установити для цѣлон державы закономъ довѣсть робочаго дня, котроу бы не вѣльво было переступати.

Министеръ царскаго двору гр. Воронцовъ-Дашковъ вернувъ дня 27 с. м. зъ відпустки до Петербурга, але не обавъ своего уряду;

тымчасово вѣдѣано урядъ его помѣчникомъ бароновъ генераловъ Фредериксовъ.

Дня 27 с. м. о год. 9 зъ рана приѣхавъ черногорскій князь Никола до Вѣлграду; на дебрца повѣтавъ его король; явилъ ся такожъ бувшій реѣнтъ Рістіа и австрійско-угорскій посолъ Шісль. Князь повѣтавъ зъ королемъ до корольскаго коняку, де королева Наталія повѣтала гостя. О год. 10^{1/2} поѣхали князь, король и королева Наталія до собору на богослуженіе, що водправляло ся въ рѣвнѣцѣ битвы на Косовѣмъ Полѣ. Князь зложивъ вѣнѣцъ на могилѣ князя Митанла. По полудни бувъ гѣсть на засѣданіи академіи наукъ, а вѣдѣтавъ звидѣвъ заведеніе им. св. Савы, де выховують ся Сербъ зъ Македоніи и Старон Сербіи.

6 сѣ перша гостина черногорскаго князя на сербскій земли, вѣдѣ кола Сербіи склинула армо турецке. Черногорскій князь уважали се-бе за природныхъ проводникѣвъ народу сербского черезъ те, что Черногорцѣ одий вѣколи не булы подѣ турецкимъ панованіемъ; а зновъ Сербъ уважали за свою историчну місію, зводнуги назадъ давне сербске царство. Вѣдѣ того походило суперничество мѣжъ обома сербскими панувочими родами. Але така черногорскій Петровичъ подавали Обреновичамъ неразъ руку до вѣгды. И такъ князь Данило заявивъ було въ писмѣ до кн. Митанла, что радо водступитъ ему провѣдъ въ Сербіи. Въ р. 1866 пришло навѣтъ до союза мѣжъ Сербією а Черногорією, а кн. черногорскій заявивъ свою готовѣсть, зрѣти ся престолу, коли бы лише удало ся злучити обѣ краины въ одну державу. Десять лѣтъ опѣсла водновлено союзъ, а Черногорцѣ навѣтъ помагали Сербамъ. Але вѣдѣтавъ пришло черезъ Милана до розладу мѣжъ обома родами, котрый по берлинскѣмъ договорѣ змѣнявъ ся навѣтъ у верожнеу. По уступленію Милана назадъ заносило ся на красній водносанъ, такъ что три роки тому выбравъ ся навѣтъ черногорскій наслѣдникъ престолу кн. Данило до Вѣлграду. Але Миланъ така утѣвъ перешкодити тому зближенію. Здае ся, что и теперъ ще заходивъ ся Миланъ, что бы не допустити до приѣзду кн. Никола. Вже навѣтъ стояло на тѣмъ, что зъ причинъ зане-дужанія кн. Мірка вѣчюго не буде зъ намѣрено-скій. Але така вѣнѣца складосе зна-ше. Мабуть не только бувшій король сербскій Миланъ косо давить ся на се зближенію Черно-горы до Сербіи; такожъ и нѣмѣцкимъ лібераламъ та Мадарамъ явѣсь оно не до смаку. Pestor Lloyd пр. ведѣчае кн. Николу досвѣд-ченымъ політикомъ та радѣтъ ему, чтобы вѣдавъ ся зъ Сербією въ вѣнѣкъ пѣны, что до балканскаго союза чѣ тамъ Македоніа або Старон Сербіи.

Зъ Царгороду доносятъ, что молоде сторонничество турецке почало въ послѣднихъ часахъ знову рухати ся та домагася змѣны системы въ правительствѣ. Султанъ запорядивъ утворене приѣчнѣи сторожи зъ Курдѣвъ.

Ворохобня Друзѣвъ въ Гавранѣхъ непоко-итъ Туреччину не мало, коли выслало противъ нихъ 25 баталіонѣвъ редѣбѣвъ.

Зъ Креты нема ще вѣста, чи зійшовъ ся скликаный на вчѣра соймъ. Подѣля послѣд-нихъ вѣстѣй мали христіанскій депутатыи вод-пѣвѣти губернаторови, что на соймѣ не при-будутъ, але за вѣльва даѣтъ зберуть ся, чтобы зашпенувати тымчасово губернатора и уложити жадава населенія.

Ворохобня на Кубѣ коштуе Иславію споро. Щобы ще до вѣнѣца 1897 р. побѣдзати ворохобничѣвъ, жадае испанскій министеръ войны дальшихъ 4000 миліонѣвъ. Зъ вѣнѣцемъ серпня вышле Испанія на Кубу надѣ 40.000 войска, а въ груднѣ дальшихъ 20.000.

Дописи „Дѣла“

Зъ Жидачѣвщины.

[Нашъ відносинны шкѣльнѣй.]

Ц. к. окружна рада шкѣльня въ Жида-чѣвѣ рескриптомъ своимъ зъ дня 9 листопада 1895 Ч. 2584. повѣдомила раду шкѣльну мѣ-

сцеву въ Цуцѣловѣцѣхъ, Пчанахъ и Волицѣхъ гвѣздячѣвскій, что „rozwiązując dotychczasową Radę szkolną miejscową i zarządząc równocześnie nowe wybory do tejże. — ... do związku tamtejszej Rady szkolnej miejscowej należeć będzie szkoła w Pezanach, Cuciłowcach i Wolicy hniwdyczowskiej“. На жалѣ тогъ „zarządząc równocześnie“ тревало до 23 лютого 1896, а вѣглядо до 14 цѣвѣня 1896, бо ажъ подѣ першою датою выдала ц. к. окружна рада шкѣльня въ Жидачѣвѣхъ зъ подѣнсомъ старосты Галецкаго рескриптъ до ч. 637, котрымъ зарѣдѣтъ змѣняла то „równoczesne zarządzenie nowych wyborów“ — приславши его на руки бу-шого предѣдателя дотеперѣшнихъ радъ шкѣль-ныхъ мѣсцевыхъ о. Авдиковскаго.

О. Авдиковскій, отримавши припоручене перепроводити выборы предѣдателя и его за-ступника до новон зборѣи радъ шкѣльни на три громады, запросивъ до того асту до Цу-цѣловѣцѣхъ всѣхъ членѣвъ той мѣсцевон рады шкѣльнѣи, поданыхъ ему оружною радою шкѣльною. Всѣхъ членѣвъ було 12, зъ котрыхъ на тѣмъ засѣданіи въ дни 14 цѣвѣня 1896 яви-ло ся 11, отже одий не явивъ ся. Коли за-чало ся засѣданіе, о. Авдиковскій, яко перепро-ваджуючій выборы, заявивъ зъ горы, что вѣнѣ-буде на вѣнѣцѣ голосувати и что на того дасть свой голосъ, на кого болѣебѣсть упаде. Розпо-чало ся голосованіе: 1) о. Давидъ Нѣмѣцъ, лат. священникъ, вѣдѣтавъ свой голосъ на Сте-фана Яноту Бзовскаго (razdę-y); 2) Кост. Не-ментовскій, учитель, рѣвножъ на того самого; 3) Юліанъ Корнецкіи на о. Филимона Авди-ковскаго; 4) Николай Богоносъ, 5) Сень Вѣ-ганъ, 6) Томко Дробуширъ, 7) Федъ Матѣвѣвъ и 8) Николай Гапативъ — всѣ на о. Авдиков-скаго; 9) Стефанъ Янота Бзовскій (razdę-y) на Юліана Корнецкаго; 10) Юзефъ Яржымовскій, делегатъ рады повѣтовон, на Стефана Яноту Бзовскаго; 11) о. Филимонъ Авдиковскій, такъ-жъ зъ горы заповѣдавъ, за болѣебѣстю, отже на себе самого, — а 12) Іоанъ Шейбѣ, репре-зентантъ двору зъ Волицѣхъ гвѣздячѣвскон, не явивъ ся. Зъ голосованія выпало, что на 11 го-лосуючыхъ вѣдѣано 7 голосѣвъ на о. Авдиков-скаго, 3 голоса на раздę-y п. Стефана Бзов-скаго, а 1 голосъ на селянина Юліана Кор-нецкаго — проте бувъ выбранъ о. Авдиков-скій. Актъ wyboru и протоколъ засѣданія под-писали всѣ присутній члены, а проводившій при тѣмъ выборѣ о. Авдиковскій зробавъ зъ нихъ водносѣ и передалъ до вѣдомѣсти окружнои рады шкѣльнѣи въ Жидачѣвѣхъ зъ датою 15 цѣвѣня 1896, ч. 44.

Ажъ въ першихъ дняхъ червня змѣняла ц. к. рада окружна выслати до всѣхъ зѣрѣ-вѣстей громаденыхъ тѣхъ трѣхъ громадъ слѣ-дуючій рескриптъ зъ датою 5. червня 1896 ч. 1227: „Przedłożonego tu tamtejszem sprawozdaniem z dnia 15. kwietnia 1896. l. 44. wyboru ks. Filemona Audykowskiego, proboszcza obrządku gr. kat. w Cuciłowcach, na przewodniczącego Rady szkolnej miejscowej w Cuciłowcach, do której należą szkoły w Cuciłowcach, Pezanach i Wolicy hniwdyczowskiej, postanowiła c. k. Rada szkolna okręgowa uchwałą swą z dnia 5 czerwca 1896. na podstawie rozporządzenia tutejszego z dnia 26. października 1895. l. 2184, którym złożono (za co?) ks. Filemona Audykowskiego z urzędu przewodniczącego byłej Rady szkolnej miejscowej w Pezanach, a zatwierdzonego re- skryptem Wysokiej c. k. Rady szkolnej krajowej z dnia 3. marca 1896. l. 1311. w myśl § 19. ustawy z dnia 23. maja 1895. (Dz. u. i rozp. kr. Nr. 58), nie przyjąć, wskutek czego zarządza się równocześnie ponowny wybór innego przewodni- czącego Rady szkolnej miejscowej w Cuciłow- cach, który to wybór przeprowadzi (sic!) prze- żony obszar dworski w Cuciłowcach p. Stefan Janota Bzowski i przedłoży tu wynik naj- późnie do 20. czerwca 1896. Zwierzchności gminnej w Cuciłowcach, Pezanach i Wolicy hniw- dyczowskiej do wiadomości w myśl § 11. ustawy z dnia 23. maja 1895. Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 58.) Z c. k. Rady szkolnej okręgowej Żydaczów dnia 5. czerwca 1895. Przewodniczący c. k. Starosta.“ — На подѣчавъ того рескрипту заведѣмъвъ уже не о. Авдиковскій але раздę-y п. Бзовскій всѣхъ 12 членѣвъ мѣсцевон рады шкѣльнѣи, что 19. червня 1896. водбудуть ся нові вы-боры. И справдѣ того дня водбули ся выборы котрыхъ хѣдъ буде цѣкавымъ для зѣвѣнѣстро-

ваня жидачѣвскихъ водносинъ. На разѣ замѣ-чимо о всѣхъ передѣвѣборчихъ заходахъ учѣте-лѣвъ, яко найбільше интересованыхъ, и про-чыхъ особѣвъ, котрымъ залежить при всякій та-кой нагодѣ воду мутити.

Наставъ день 19 червня 1896. Зѣбрали ся запрошеній членѣвъ всѣхъ крѣмъ п. Іосифа Ярж-ымовскаго зъ незнаномъ причинъ и о. Авдиков-скаго, котрый не хотѣвъ уже поваги своей свя-ченничѣи надавати за предметъ вынѣвѣхъ игра-шѣвъ, „zасіеіаnek“ пана Галецкаго и его по-пѣчѣнничѣвъ учѣтелѣвъ, лѣтѣмъ всѣмъ зѣбра-нымъ свободну волю при выборѣхъ нового пред-ѣдателя. Коли п. Бзовскій отворивъ засѣданіе забравъ першій голосъ знаній учитель Кост. Нѣментовскій, о котрого подѣнчатъ на „poli oświaty“ нѣзме дѣщо наведѣмо. — Сей павъ учитель вѣнѣвъ шумну оілінію, будуючу мо-рально „biednych chłopców“, на тематъ, что зѣ-брали ся, абы на ново выборѣ лишного презеса перепроводити, бо о. Авдиковскій не може бути презесомъ, хочъ уже разѣ выбравшій, бо п. ста-роста не хоче его мати презесомъ (sic!). Що-бы зааргументувати свою шумай фразы урядо-вымъ документомъ, прочитавъ рескриптъ выс-ше наведѣный, котрымъ першого wyboru о. Авдиковскаго не приняла ц. к. рада окружна. Всѣхъ лаца зачервѣнѣли ся зъ радости, что уже стало ся по мысли автора сего славного рескрипту и что предѣдательствѣ стане той, кого зъ горы назначено. Тымчасомъ се не дов-го тревало, бо забравъ голосъ п. Іоанъ Шейбѣ, управитель дѣбрѣхъ зъ Гвѣздячѣва, котрый при першихъ выборахъ не бувъ присутнымъ и ска-завъ: Добре, что о. Авдиковскаго не подтвер-ждено предѣдательствѣ, але не сказано, зъ якомъ причинъ сей выборѣ не подтверждено? На се пытаніе забравъ голосъ зновъ мѣсцевыхъ учи-тель Нѣментовскій, чтобы водновѣсти п. Шей-бови и сказавъ: „Na ks. Audykowskiego nie wol- no głosować, bo jest rozporządzenie takie tutaj — a dlaczego? to ja bym powiedział w cztery (!) oczu ale nie przy wszystkich“. Коли така вод-новѣдъ не ядовѣдила п. Шейба, а навѣтъ вѣнѣ-сказавъ на се: „owszem przy wszystkich — przeciż to nie jest nie kradzionego“ — зан-каувъ губу героя дни и замовчавъ. Присутній селяне, прислухуючись той бесѣдѣ, стали кми-тувати свои на свои лады. Коли розпочало ся голосованіе, вѣдѣла теперь присутній свои го-лосы такъ: 1) священникъ лат. обряду на раздę-y Бзовскаго, 2) о. Авдиковскій не при-сутній, 3) Іоанъ Шейбѣ на Бзовскаго, 4) Кост. Нѣментовскій учитель на Бзовскаго, 5) Бзов-скій на себе самого, 6) Юліанъ Корнецкіи се-лянинъ господаръ лат. обряду, сказавъ: „ja so- gam pisać, licząc nie będę, ja głosuję na księdza Audykowskiego“. На се вѣдае зъ гвѣномъ Нѣ-ментовскій зъ бѣдѣю и повѣдае не опираючи ся уже на жадаемъ „rozporządzenie“, что на „ks. Audykowskiego głosować nie wolno, bo jest nieobecny“. Однакъ дѣстае зновъ досадае по-яненіе водѣ п. Шейба, что и на неспрѣсугного можна голосувати. За тѣмъ селянинѣмъ поі-шли такъ само всѣ прочіи и чѣ 5 голосѣвъ впало на о. Авдиковскаго. Результатъ голосо-ванія бувъ, что о. Авдиковскій не присутній одержавъ 6 голосѣвъ, а раздę-y Бзовскій 4 го-лосы на 10 приугнѣныхъ членѣвъ. — Вѣдѣиру-чѣвъ рады повѣтовон сѣмъ разомъ не явивъ ся.

Теперъ поле до дѣланія для п. Галецкаго противъ о. Авдиковскаго, котрого вѣнѣ особля-шима вѣглядами въ нашѣмъ повѣтѣ водзначав при помочи учѣтелѣвъ спроваждѣнѣхъ нарочно на се, абы дали ся „въ атаки“ о. Авдиковско-му. Якъ п. Галецкіи вѣдѣ якогосъ часу дуже занѣмѣвъ на розмѣгченѣ сердца въ любви до учѣтелѣвъ народныхъ, правда не асѣхъ на се доказѣвъ нашло бы ся много — и мы не хо-чѣмо нѣмъ повтаряти всѣхъ его опѣкучныхъ заардженъ. Але наведѣмо, якъ ті панове учи-тель подѣ заслономъ такъ сильною ятъ старо-стиньска, позволяють собѣ въ титулу того, что умѣють обходити именнымъ старостинскій, ва-кнупулася на почутѣ релігійне цѣлого народу рускаго.

До Цуцѣловѣцѣхъ надано торѣкъ по выбо-рахъ учителя п. Niemcewicz-о-го de Pobóg. Дня 3 червня с. р. въ сѣреду передъ сѣмѣмъ святомъ Бѣхаристіи (Вожымъ Тѣломъ) сказавъ сей учитель въ школѣ до дѣтей: „Polacy jutro zejdzicie się rano, gdy ja zadzwonię i pojedzie- cie ze mną do kościoła do Żydaczewa furami,

З друкарні Наукового тов. ім. Шевченка під зарядом К. Белларського.

Виходить у Львові що дня (крім неділі і руских свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитішихъ повістей“ виходить во второкъ, а во второкъ і п'ятницю на переміну разомъ зъ Дѣломъ.

Передплату і инсерати приймають: у Львові Адміністрація „Дѣла“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Людвика 9, і А. Ольшевского ул. Килиньского 2; — въ Ярославіі Л. Крижановскій; — у Відні: М. Dukes, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Seilerstätte; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasensteine & Vogler I. Wallfischgasse 10; В. Франкоурт і Гамбург: М. Haasensteine & Vogler.

Передплата на „Дѣло“ і належність за инсератами платити у Львові.

ДѢЛО

Передплата на „ДѢЛО“ зъ літер. додаткомъ въ Австрій: за границею:
на цілий рікъ . . . 18 гр. на цілий рікъ . . . 24 гр.
на пів рікъ . . . 9 гр. на пів рікъ . . . 12 гр.
на чверть року 4 гр. 50 кр. на чверть року . . . 6 гр.
у Львові:
на цілий рікъ . . . 16 гр. на пів рікъ . . . 3 гр.
на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 кр.
Редакція, Адміністрація і Експедиція підъ ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє вистереження. — Рекламіи неопечатані влітку вѣдъ порта.
Подинокое число коштує 8 кр. а. в.
Оголошенія вимірюються ся по ціні 10 гр. вѣдъ одной строчки инсератовою або ви мѣсце а въ рубриці „Надбавка“ по 25 гр. а. в.
Подати і инші дописи приватній членити ся по 15 гр. вѣдъ строчки.

Церковій і народній справы рускій.

Близкій поворотъ кардинала Сембратовича зъ Риму, наступаюче вже за кілька днівъ вѣче польско-католицке а на жовтень заповѣджене вѣче руско-католицке у Львові, заведе малярскон мови въ церквѣ у одной части у-горскихъ Русинівъ — сй подѣл і вѣсти зъ останнихъ днівъ спонукують насъ застановити ся трохи надъ нашими справами церковними, звязаними у насъ тѣснѣйше, якъ де-небудь, зъ справами народними. Не вѣданий тутъ представити ся образъ, ще сумнѣйшій якъ наше національне положенє, дарма що справы церковній мають своїхъ спеціальнихъ і урядовыхъ оборонцѣвъ, свою регулярну армію, коли національнѣ справы мусять ограничити ся на оборонѣ добровольцѣвъ.

Чотирнадцять лѣтъ минуло, якъ до руской церкви вдер ся чужий і неприязний їй елементъ, коли єзуиты опанували василіанскій монастирь. Настала при тѣмъ така незвичайна подѣла, що митрополитъ і два крилошане мусѣли уступити. А треба звязати, що митрополитъ бувъ ревний католикъ та набожний чоловікъ, а зъ тѣхъ двоохъ крилошанъ одинъ бувъ народовець, а другій хочъ старо-Русинъ але противникъ властивого москвофільства. Выслана въ справѣ василіанско-єзуитской вѣдъ руского народу до цѣсара депутація, зложена зъ народовецѣвъ і людей умѣркованихъ, дѣстала заповѣненє, що єзуитске завѣдуванє василіанскими справами єсть только тимчасовимъ зарадженємъ, а теперѣшний митрополитъ-кардиналъ увѣряє передъ повѣстє роками, коли тогдѣшний рускій послы соймовій, злѣжвшій 25 падолиста 1890 р. звѣстєу декларацію въ соймѣ, і Народно Рада домагали ся скорого усунєня єзуитѣвъ, що се має наступити до пяти рокѣвъ.

Передъ трома роками зайшла нова а важна подѣла. Роздѣлено генеральну семинарію духовну у Львові, хотя тогды не було до сего спеціального поводу, на три семинаріи епархіальній, а семинарію вѣдєнську знесено цѣлкомъ. Будучі богословы рускій въ Перемышлѣ і Станиславѣ не будуть вже й видѣти університету, а часть богословѣвъ буде виховувати ся въ Римѣ, далеко вѣдъ вѣрнихъ і вѣдъ державы, для котрыхъ і въ котрій мають дѣ-

лати, дарма що яко мотивъ знесеня вѣдєнскон семинаріи було подане вѣддаленє єи вѣдъ краю і вѣдъ руского народу. Голосы руской прасы, интерпретації і бесѣды рускихъ заступниківъ въ соймѣ і въ радѣ державной не мали нѣякого успѣха.

Ще передъ тѣмъ вѣдбувъ ся у Львові руско-католицкій синодъ провинціальный, котрого давнѣйше горячо ожидано, але тогды, при значно змѣненыхъ обставинахъ, радше лѣкано ся. Наряды синоду покриті були глибокою тайною. Може власне дѣлато розходили ся о нѣмъ вѣсти, котрі способні були ще больше занепокоити Русинѣвъ. Ти вѣсти, може бути що декимъ і тенденційно ширені, промова папы до митрополита і руской депутації въ Римѣ, упоминаюча не агресивный польскій але спокійный рускій клиръ до згоды, згадуєча о зближенію руского обряду до латинського і представляюча наславє єзуитѣвъ до василіанскихъ монастирьѣвъ яко доказъ печальности святаго отця для руской церкви, попередня справа тучаиска і зможена рухливѣсть та агресивнѣсть латинско-польска на Руси — се все занепокоїло весь загаль Русинѣвъ. Тому занепокоєню дала выразъ депутація руска, яка дня 10 червня 1893 удала ся до митрополита по его поворотѣ зъ Риму, зложена зъ пословъ Романчука, Барвѣнського і д-ра Савчука, радника Бережницького і д-ра Омеляна Огоновского. Москвофільскій студентъ устроили демонстрацію въ часѣ свѣткова ювілею папского въ Народномъ Домѣ а вѣдтакъ ще острѣйшу демонстрацію противъ митрополита на дворцѣ зєлзничномъ въ Відні. Якъ широкі круги заинтересували ся тогды рускою справою церковною, доказомъ сего була передова статья въ Neue fr. Presse подъ надписомъ „Zur ruthenischen Kirchenfrage in Galizien“.

Митрополитъ, на спеціальній запятаня провідника згаданон депутації посла Романчука, давъ успокоючий вѣдповѣди. Вѣдъ заповѣнивъ, що „анѣ вѣдъ анѣ въ Римѣ не гадають зовсѣмъ о ввѣдженію якихъ новостей зъ латинського обряду“ та що „взагалъ не приготавлиють ся нѣ-якій змѣнѣ“, що „якъ доси такъ і дальше будуть высвячуватись кандидаты стану духовного зарѣбно жонаті якъ безженихъ, і анѣ въ семинаріи анѣ по окончѣнію єи не буде робити ся нѣ-якого напору анѣ не буде впливати ся на высвяченє

въ безженихъ“. Въ справѣ синоду заповѣнивъ митрополитъ, що „правдоподобно до конца сего року референты [въ Римѣ] скончатъ свою роботу, а вѣдтакъ въ сѣчни або въ лютѣмъ наступити подтвержденє і выдє вѣдповѣда була“, а що-до справы зараду духовнон семинаріи у Львові, евентуально обняти его єзуитами або зреформованими Василіанцами, сказавъ, що „не має причинъ вѣдбрати зараду мужєви свого повного довѣрѣ“ [о. Туркевичеві] і що „тая справа взагалъ не трактувала ся і не трактує ся яко справа актуальна“.

Вѣдъ того часу зайшли двѣ важкі подѣлы. Уже въ пару мѣсяцѣвъ потѣмъ выйшли згадані розпорядженія въ справѣ духовныхъ семинаріи львовской і вѣдєнскон, на котре послѣднє не було навѣтъ згоды руского епископату. Розпорядженя ті зробили найнекористливѣше вражѣне середъ Русинѣвъ. Другою подѣло було заименованє митрополита Сильвестра кардиналомъ. Се заименованє представило ся не только яко признанє заслугъ сего митрополита але такожъ яко доказъ особливон дѣлості папы і цѣсара о руско католицку церковь. Зъ того выходило бы, що митрополитъ теперъ яко кардиналъ повиненъ мати большій впливъ на справы руско-католицкой церкви, нѣжъ перше, бо тѣмъ именомъ, признанємъ ему такого впливу, набрало-бъ се именованє й особливон ваги для Русинѣвъ. Впливъ той може й повиненъ обявляти ся на всѣхъ стороны; вѣдъ и повиненъ конецъ положить всѣмъ змаганіямъ противъ руско-католицкой церкви, руско-католицкого обряду та духовенства тай усунути то всьо, на що Русины подѣлъ вѣдглядомъ церковнымъ теперъ справедливо нарікають. Руско-католицкій обрядъ повиненъ все і всѣмъ трактувати ся на рівнѣи зъ обрядомъ римско-католицкимъ; повиненъ устати впливъ єзуитѣвъ і наступити уступленє ихъ зъ василіанскихъ монастирьѣвъ, повинно прискорити ся оголошенє рѣшенъ синоду, і т. д. і т. д. Сего тѣмъ большє мусимо ожидать, що те, що зарѣджено у насъ въ остальныхъ рокахъ на полі церковномъ, не стаю ся — помпнувши навѣтъ спеціальні интересы Русинѣвъ — анѣ въ интересъ австрійско-державномъ анѣ въ интересъ католицкомъ, але въ интересъ польскомъ і латинскомъ.

Що-до руско-католицкого вѣча у Львові

не можемо не высказати нашої гадки, що оно, послѣ утратившій чі тамъ польско-католицкого вѣча, не буде мати такого значѣня, якъ коли бы сего послѣднѣго вѣча не було. Мы повторяємо, що, если взагалъ ювілей уніи берестейской мавъ вже конецъ свѣтковать ся такожъ по-за стѣнами церквей, то повинно було вѣдбути ся только руско-католицке вѣче, зъ котрого Поляки очевидно не потребували і не повинні бути выключені.

Що-до ввѣденя малярского языка въ богослуженію у угорскихъ Русинѣвъ, то і въ сѣй справѣ кардиналъ Сембратовичъ повиненъ мати голосъ въ Римѣ. Сли такъ буде, то Римъ не повиненъ допустити, чтобы католицку церковь надуживано для выключно малярскихъ шовинистическихъ цѣлей, котрі не только выхѣдѣли на знищенє руской народности, але незгоднѣ суть такожъ зъ интересами католицкой церкви, яко універсальной, для всѣхъ народѣвъ призначеной і супротивъ національныхъ интересовъ взагалъ толерантнѣи. Тутъ не ходитъ о вѣдшуванє у внутрѣшній справы другой державы, але о заповѣженє тяжкой кривды і о интересы самой церкви.

Справозданє зъ люстрації читалень тов. „Просвѣты“ і господарствъ селянскихъ въ повѣтѣ львовскомъ.

(Далѣе.)

5) Дмитровичѣ, 6) Гаѣ і 7) Чижи-кѣвъ мають грунты лѣпші, бо середно цѣнкій, перепускальнѣй, зъ 1/2 метровою верствою гумусу і засѣбай у вапно. Всѣмъ земледѣльцѣмъ удавали бы ся добре, коли-бъ управа земель була вѣдповѣдна, а ту орка плытка, уживанє обрѣнку зѣла і плодѣмъ зѣла зѣбжєвий. Посѣлости грунтовой большє роздроблені.

Въ Гаѣхъ на 200 номерѣвъ єсть лишь нѣлькихъ господарѣвъ, що мають 10—20 моргѣвъ, а много малорѣбныхъ зъ 1—5 моргами. Пасоженє і євнѣжѣтє нема, а при кормленію худобы соломою годѣ мати зъ неа дохѣдъ. Людабѣ въ Гаѣхъ убога; бракъ зарѣбѣвъ, а до Львова за дѣла 3 милевого вѣддаленя не идуть на зарѣбѣи.

Въ Дмитровичахъ грунты ще большє роздроблені, а коли станѣ маєтковий дешѣ лѣпшій, то се походить зъ зарѣбѣвъ у Львові, на котрѣ населєня Дмитровичъ стало выбирѣє ся. Але станѣ моральнѣй громады дуже лѣхѣй. Паньство зъ всѣми наслѣдками цѣнѣє якъ най-

Фейлетонъ фільологічний.

Знаєте, ласкаве добродѣйство, хто бувъ у мене вчера? Павъ Полкаръ Череванскій. Саме-що застѣвъ я до столика, чтобы написати фейлетонъ для „Дѣла“, ажъ ту въ двѣри мого мешканя: пукъ! пукъ! і лѣвий вѣспѣвъ влинувъ: прошу, вѣдчѣняють ся швидко двѣри і передо мною являє ся євнѣжѣтє лица пана Полкарпа Череванского въ цѣлѣй великолѣпности.

„А зновъ при праці! зновъ при праці!“ — влинувъ п. Череванскій стискаючи сильно мою руку — „пева поезіи! прошу, не євнѣжѣтє ся мною, пишѣть! пишѣть! я не перешкаджаю!“

„Е, вѣтъ, теперъ писати не буду; се-жѣ не мають вродити ся єташки, а щось такого, що не можѣ писати безъ глубокой уваги. Та дѣло не пекуче, можѣ вѣдложити на пѣвѣйше. Вы-жѣ, добродѣю, будѣте ласкавъ, садѣвъте ся на казанѣ і закурѣть папѣроску.“ Побалакаємо, сказавъ я подаючи пуделко зъ цѣгарѣтами.

„Дякую красно, дякую“ — кажѣ п. Череванскій, євнѣжѣча на казанѣ і важко сопуча та запалиючи папѣроску, жуѣ мене цѣкаво допытувати. „Що то Вы теперъ не можете при менѣ писати, мабуть щось важного задумуєтѣ?“

„А такъ!“ одѣвѣтивъ я зъ таємничемъ видѣмъ.

„Та менѣ прецінь скажете?“ наполягає павъ Череванскій.

„Но, коли вже такъ допрошуєтѣ, то Вамъ скажу“, прорѣвъ я і принимючи міну вельми важку, добавивъ: „пишу Фейлетонъ фільологічний“.

„Ха-ха-ха!“ вѣспѣвъ я на цѣлѣ горло п. Полкаръ Череванскій. „О, то важне дѣло, коли такъ! Фільологія, та-жѣ се пуце всякой поезіи! Стѣтъ то часомъ де-хто пѣзъ скуки прочтѣвъ, а вже фільологічній статіи то хѣба бѣ чѣтати на скуку. Прѣшу Васѣ, добродѣю, до того у насъ: фільологіѣвъ купа купенна! На той товаръ у насъ нѣколи не було скупѣ. Знаете у жидѣвъ трохи не кождѣй гандѣлѣ, у Чехѣвъ трохи не кождѣй музикѣ, а у галицѣвъ Русинѣвъ трохи не кождѣй языкословѣ! Ха-ха-ха! но, почуѣвъ же я вѣдъ Васѣ новину-новиньку! Ха-ха-ха!“

Ого-мѣ ся выбравъ! то менѣ ся вдало! подумавъ я, та бодрѣвъ вѣдкажу пану Череванскому: „Но, що-жѣ Вы такъ погано думаете про фільологію? Наука народѣго языка се-жѣ для насъ самой близшой ваги — а і загаломъ питоменный языкъ для кождого народу одна зъ найважнѣйшихъ прѣметѣвъ, тожѣ і дослѣды языковъ рѣчь гѣдѣ!“

„Я науку народного языка не такъ“ заповѣнювавъ п. Череванскій, „нехай Богъ боронѣтъ! лише методи, наведу нашіхъ дотеперѣшнихъ фільологіѣвъ: якъ зачутѣ добарати ся до корѣнѣвъ, то ты братчику хѣба дѣгай спати!.. А теперъ всѣмъ новѣй промѣшуютъ ся дорога въ науцѣ: вѣже і новочаснѣй фільологіѣ охляѣ гарцюють свободно на быстрѣмъ, незатѣмѣмъ кони постуку.. Тожѣ і мы ступаймо безвѣпно напередъ, все напередъ! не спѣняймо ся надто осторожнѣмъ розборомъ. Треба бути рѣвнѣмъ: нехай нашихъ знаютъ! Горлайти на весь ротъ, а наша вѣдѣме! Хто кричить, того чути! То-жѣ впередъ, напередъ!“ въ опаломъ гукѣвъ п. Череванскій.

Я подививъ ся на показаній обѣмъ п. Череванского і подумавъ, якъ то дѣсь важко такому обѣмистому мужєви ступати та ще безвѣпно все напередъ не задѣхавшись.

„Но, що-жѣ Вы на мене такъ цѣльно дивитесь, наѣ бѣ сарѣвъ я думавъ унѣтити фільологію“ — закрѣчавъ п. Череванскій — „нѣтъ добродѣю, вѣтъ! — та у мене передѣвѣмъ метода! Що большє Вамъ скажу, а саме вѣдъ фільологіѣвъ повернуѣвъ до Васѣ. Але то фільологіѣ новѣй, що то вже взяли роздуму въ давнишихъ перестарѣлыхъ теоріяхъ, зъ котрыхъ і нѣколи не лучильсь дуже тѣсно.. А скажу Вамъ хто: Богумилъ Яблочко, Володимѣръ Крутомовскій і д-ръ Спирѣдонъ Замѣтальскій. Но, чѣмъ-жѣ не люде? Якъ почуѣвъ ихъ бесѣду про постуѣвъ въ новочаснѣй фільологіѣ, про розсѣвъ новѣхъ думѣвъ, то ажъ острахъ зѣберѣ.. Миклоснѣчъ имѣ вѣдочому, не знаютъ навѣтъ Миклоснѣча.. А все новѣй и-дѣѣ, новѣй! А якъ Вамъ говорятъ умно-разумно! А Яблочко якъ стане розказувати про выводы дѣвнѣхъ фільологіѣвъ та приладувати та шутковати, то ажъ за бока берѣтъ ся: аль опекѣ, пікѣ, пукѣ, фукѣ! Ха-ха-ха! любий чоловічокъ! А Вы добродѣю, мабуть за Миклоснѣчемъ?“

„Бл. п. Миклоснѣчъ то євнѣльнѣйшій языкословѣ славянскій. Вправдѣ не у всѣмъ можѣ въ намъ згодитѣсь, але все таки его творы безсмертнѣй і євнѣловати за такимъ вѣдѣтомъ науки лише чѣсть принѣсѣтъ!“ сказавъ я зъ прѣтискомъ.

„Змилуйте ся“ — засѣпѣвъ п. Череванскій — „небѣжѣвъ вѣдъ, якъ кажете, та ще за мертвѣми намъ вѣ, а ту живѣмъ тѣсно на свѣтѣ. Чи-жѣ не маємо мы своихъ людей? — Отъ саме говорили Яблочко і товаришѣ про подѣлѣ глаголѣвъ пѣсла Миклоснѣча. Всѣ годѣть ся, що его подѣлѣ дуже труднѣй і не-правѣтѣвъ. Мабуть подѣлѣвъ Миклоснѣчъ глаголы на пять клѣсъ?“

„Нѣтъ!“ важу, „пѣсла Миклоснѣча рѣжѣнѣть ся глаголы на а) спрягаючѣи ся безъ звязки

(голосѣвъ звязковѣ) і б) спрягаючѣи ся при помѣчи звязки, котру принимаютъ межѣ пѣнь і звѣнѣченє лѣвне въ часѣ теперѣшнѣмъ і способѣ повѣлюющѣмъ. Доперѣва той другій рядѣ глаголѣвъ дѣлѣтъ ся на шѣсть клѣсъ.“

„Но, то єще труднѣйше!“ вѣвъ далѣше п. Череванскій, „а прецінь теперъ всѣмъ прѣмѣють до упрѣшеня науки. Якѣ-жѣ легко вывѣчѣти ся теперѣшного подѣлу глаголѣвъ: всего на всего лише три клѣсы. И якъ мудро придумано: дѣвъ ся лѣвѣнь на другѣ лицѣ єдиничного числа теперѣшного часу, а узнаѣшь, котра клѣса. Першѣи клѣсы глаголы мають єшѣ, другѣи — нѣшѣ, третѣи — єи. Отъ і всѣ мудрація! Таке языкословѣ я разумѣю! То не давнѣй вѣзѣры довѣженіи і утягнѣи, на вывѣченє котрыхъ треба було багато тратѣти часу. Ниѣ малымъ трудомъ, трохи не забавкою, дохѣдѣтъ ся до результату!“

„Такъ!“ замѣтивъ я „але чи не єсть того, що зѣбудѣ ся малымъ трудомъ сумнѣвнон євнѣбности? Коли вы купите на базарѣ шалѣкъ за тридѣть центѣвъ, то пернѣ, щѣте купили дуже дешѣво; а нѣмѣ дѣло, чи рѣчь куплена єсть товаромъ добрымъ. Захвалѣете за п. Яблочкомъ і его товаришами новѣй подѣлѣ глаголѣвъ, але не застановляѣи ся єсте надъ євнѣбностию того подѣлу. Основа того подѣлу єсть і зъ наукового зѣгляду хѣбна, а опирає ся мехѣнично на звѣнѣченію, яке мають глаголы въ теперѣшнѣй добѣ розвитку нашого языка. Зѣвнѣченє для другого лица теперѣшного часу єсть у всѣхъ глаголѣвъ, якъ звязкѣспряжѣнѣхъ такъ беззвѣзковѣхъ: єи, єи. Примѣромъ у беззвѣзковѣхъ: дѣд-єи — дѣси, дѣсъ або (дѣши)

*) Властиво въ грѣмѣнѣцѣ Миклоснѣча напередъ повѣдѣненє спряженя глаголѣвъ при помѣчи звязки, а вѣдтакъ євнѣдѣ спряженє беззвѣзковѣ обнимаюче лише пѣвъ: вѣдъ, дѣдъ, вѣдъ, єс. — Ч.

КОСЫ

зъ наилучшою старійскою фабрикою на спеціальне замовлене наше зъ найбільшою старанністю виготовлені:

60 сент. довгі середно широкі по 50 кр.
70 " " " " " 60 "
90 " " " " " 70 "

За доброту тыхъ косъ приймаемо всяку поруку.

На 5 кильор. посылку иде 8—10 штукъ.

„Народна Торговля“ у Львовѣ и Філія.

Бронзѣнича рукодѣльна
Володимира Усценського
перенесена

зъ улицы Галицкой ч. 15
на
улицу Руску ч. 1
(въ домъ тов. „Провѣта“)

и сполучена зъ торговлею готовыхъ товаровъ всякого роду, паремѣтовъ церковныхъ, столовой заставы, сервировъ зъ хиньского и правдивого сѣбра

подо новою фирмою

Евгеній Спозарскій

и 135 2-25

Володимиръ Усценскій

Львовѣ, ул. Руска ч. 1.

Привимають ся якъ давѣйше всякія замовленя и водновленя рѣчей церковныхъ зъ золота, сѣбра, бронзу и ин. Замовленя выконують ся оборотною почтою.

Вышивки

всходной Галичины

посля коллекції збраниою Товариствомъ „Клубъ Русинскъ у Львовѣ“ появились наклады Антона И. Хойнацкого зъ литографичного заведения Андрѣя Андрѣича по цѣна

3 зр. 30 кр. а. в.

за примѣрникъ, складочій ся зъ 20 таблицъ въ 4^о королевского формата въ хорошо выдѣланой тецѣ.

Выдана сихъ „Вышивокъ“ перенесена значно подобною рода выдана, що появились въ Киевѣ, Одессѣ и Москвѣ, и то не лише подѣ взглядомъ техничного вышивания, але также и подѣ взглядомъ самого вышиву, понеже выдане се заключае въ собѣ точну репродукцію численныхъ вѣзоровъ народныхъ вышивокъ зъ повѣтовъ Борщевъ, Гордонецка, Калуща, Надбержа, Снятинъ, Товмача и иншихъ о вѣрнѣмъ наследуваню красокъ, уживаныхъ народомъ въ дѣтской окрестности.

Зъ замовленями належить звертатись до Антона И. Хойнацкого, управителя Книгарни Станиславского Института у Львовѣ, улица Руска ч. 3. 355 5-0

Безъ конкуренціи

есть мой складъ истинной водъ р. 1848 и тѣмъ же ся водъ сего часу великою охмѣтатію. Дѣлать поручаю мой обильный складъ одѣтокъ мужескихъ и хлопчатыхъ, пальто мужескыя и хлопчатыя, какъ также одѣты дѣтскыя и унѣформы. Газетъ повѣлаю собѣ поручатись Вое. Духовенству яко спеціалістѣ въ рѣшѣніи сурдѣтокъ, расъ и т. д.

Замовленя посля мѣры выконують ся въ найкоротѣйшѣ часѣ якъ найгарѣйше.

Дакуючи за дотепѣйшій выгладъ пишу съ 4095

Зъ повѣжаньемъ

Давидъ Шварцвальдъ

у Львовѣ, площа Капітульна ч. 3.

Замѣна прихода.

О. Антоній Неманновскій гр. к. парохъ въ Ясненкахъ, повѣту городецкого, деканату мѣско-загородного, п. п. Явѣвъ подѣ Львовомъ, 1/2 милѣ водъ стацинъ залѣзничон Брухоначъ, бажавъ бы зрѣбита замѣна на инѣйшій приходъ въ якой небудѣ вышѣй мѣщевости. Ближній порозумѣна 184 листовно. 2-3

КОБЗАРЬ

Тараса Шевченка

въ двухъ частяхъ

Выборъ поезій для народа зъ житѣньскою и портретомъ автора.

Накладомъ товариства „Провѣта“

Цѣна каждой части 25 кр.

Оправленъ примѣрникъ продають ся по 35 кр.

ЛЯРНЯ ДЗВОНОВЪ

АНТОНІЯ СЕРАФИНА

въ Калущи

вѣдѣна двѣма сѣбными медалями

выконуе дзвонъ рѣзной ваги и приймае ушкоджѣн дзвонъ до переливаня въ найкоротѣйшѣ часѣ, а также має на складѣ готовы дзвонъ рѣзной ваги.

Дакуючи вѣсѣмъ Вп. приходникамъ и фундаторамъ за всѣ дотепѣйшій замовленя, прошу о ласкавій замовленя такъ на поодинокій новій дзвонъ якъ и на цѣлій группы. За треба-хѣсть матеріялу и гармоничный звукъ моихъ дзвонѣвъ ручу и для того охмѣляю ся припоручати ихъ Вп. П. Т. публици 3789

Зъ глубокимъ поважаньемъ

АНТОНІЙ СЕРАФИНЪ.

Сѣтка зъ дроту, зелено лакерована (до заслонюваня вѣтровъ) по 1 зр. за метръ кв., вѣлошъ зъ дроту до прикрытя тарѣтѣвъ и полумисковѣвъ передѣ мухами промѣру 21, 24, 26, 28, 32, 34 мм. штука 35, 45, 60, 70 и кр.

поручае Петро Хшонетовскій, торговля зелѣзна у Львовѣ, площа Капітульна 1 (напротѣвъ катедръ).

Молитвеник для дѣтий

вѣданий

коштом руского тов. педагогичного.

В полотнояній оправѣ зъ золоченнымъ крестомъ 20 кр.

Продае ся в книгарни Науков. тов. ім. Шевченка, Львів ул. Академічна ч. 8.

Bahnhofstrasse 30

Ф. МИССЛЕРЪ

водъ зверхности організоване мореплавне заведење

ВЪ ВРЕМЕНЪ

высылающе людей наибѣзпечѣйшими почтовыми и скоросходными кораблями: зъ Бремена въ полудневу и по вѣснѣчу Америку, Африку, Австралію и взагалѣ до всѣхъ мѣщевости кулѣ земскою.

Найдешей цѣны — найдѣстѣйше проплате.

72 8-24

Увѣдомлена у всѣхъ языкахъ безплатно и франко.

Адреса: F. Missler, Bremen, Bahnhofstrasse, 30.

Рух поїздів залізничних

важный з днем 1 мая 1896 року після годинника середно-европейского.

Поїзди відходять зі Львова						Поїзди приходять до Львова					
поспѣшні			особові			поспѣшні			особові		
8:40	2:50	11:00	4:40	9:55	6:45	5:10	1:30	8:55	6:55	9:30	—
8:40	—	11:00	4:40	—	6:45	5:10	1:30	8:55	6:55	9:30	—
8:40	—	11:00	4:40	—	6:45	5:10	—	8:55	—	9:30	—
—	—	11:00	—	—	6:45	5:10	—	8:55	—	9:30	—
—	—	11:00	—	—	6:45	5:10	1:30	8:55	—	9:30	—
8:40	—	11:00	4:40	—	6:45	5:10	1:30	8:55	—	9:30	—
—	2:50	—	4:40	—	—	—	1:30	—	8:55	—	—
—	—	—	4:40	9:55	6:45	—	—	—	8:55	—	—
—	—	—	4:40	—	6:45	—	1:30	8:45	—	9:30	—
—	—	—	5:22	—	7:22	—	1:30	8:45	8:55	—	9:30
—	—	—	—	9:35	—	—	—	8:45	8:55	—	9:30
—	—	—	—	—	—	—	—	—	12:10	8:00	—
—	—	—	5:22	9:35	*3:05	7:22	—	—	—	1:51	—
—	—	—	5:22	9:35	7:22	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—	—	—	—	12:10	8:00	1:51
—	—	—	—	—	—	—	—	—	12:10	8:00	1:51
—	—	—	—	—	—	—	—	—	8:00	1:51	10:10
6:10	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	1:25	—	—	—	9:50	—	—	—
—	—	—	—	2:45	—	—	—	—	—	2:01	—
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	6:13
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	9:15	7:05	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	9:15	—	—	—	—	—	—	—
6:14	2:25	—	—	9:45	—	—	—	—	—	7:28	—
6:00	2:11	—	—	9:35	—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	1:32	—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	1:20	—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	8:20	—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	9:45	8:00	8:55	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	*9:45	+1:05	8:00	*6:25	—	—	—	—
—	—	—	—	1:32	—	—	—	—	—	1:10	7:48

Увага. Година пѣятнай грубимъ черенками означають пору нічну від 6 год. вечером до год. 5-ой 59 мин. рано. В бюрѣ інформаційномъ п. к. залѣзничъ державныхъ у Львовѣ ул. Третього мая ч. 3 готель Имперіаль продажъ білетівъ стрѣловихъ, охрѣмныхъ и пошлѣно зістѣлюваныхъ зъ шитомъ до Ієды, якъ также тарѣ и розѣладівъ

Ієди в видѣ кішеневім. Інформацій в справѣ тарѣфовихъ и перевозовихъ. Часъ середно-европейскій рѣзнять ся від часу львівского о 36 минут. Година 12 часу середно европейского — 12 година 36 минут після годинника львівского.

ДАЄ СЯ ПОЛЕКШУ НА СПЛАТУ ПОСЛЯ УМОВЫ.

Продаемо въ мѣсцѣ и высылаемо на провіацію Вп. П. Т. державнымъ и приватнымъ урядникамъ, всесечному духовенству и монашамъ — Вп. адвокатамъ, лѣкарямъ, анти-карямъ, членамъ п. к. жандармеріи и финансовою сторожи, также всѣмъ, находящимъ ся въ тѣмъ положеню, що можуть додержати выплату.

Наші зъ доброты и дешевости звѣстній товары.

Просьте ся уклѣнно, жадати нашего богато иллюстрованого цѣнника.

На теперѣшній сезонъ поручае ся въ великомъ выборѣ наймѣднѣйшій парасоль и парасольки, дамскыя и огородовыя капелюхи для дѣвчатъ и хлопцѣвъ, блузы сатиновыя, батистовыя, вѣтровыя, вѣтряныя и шовковыя, костюмы Martinie и Neglige, шляхерки якъ и сукны огородовыя, фартушки для дамъ и дѣтей, гальки шелковыя, вѣтряныя и сатиновыя. Що для достаемо новости въ вѣзѣлахъ, коронкахъ, лентахъ, капелюхахъ, фасонахъ и додаткахъ до капелюховъ, пелеринки и накладки для дамъ, дѣвчатъ и дѣтей, блѣ мужеске, дамске и дѣточѣ, рукавички шведскыя, данскыя, гласе, шовковыя, вѣтряныя и нитяныя, панчохи дамскыя и дѣточыя, всякія вырѣбы панчошкы, также скарѣтѣж. — Спеціалный водѣлы на плашки, дѣточыя сукны, и убрана для хлопцѣвъ.

Якъ нашій спеціалный водѣлы такъ и ново-водѣкрыта філія для европейскыхъ и всходныхъ ковровъ при улицѣ Сикстуской ч. 6, мѣстѣтъ великій запасъ дешевыхъ ковровъ сальоновыхъ, стѣнныхъ, комнатныхъ, церковныхъ до прикрасы престоловъ; занавѣсъ и коронковыхъ сторѣвъ, вѣтряныхъ портієвъ и занавѣсъ; ходики до комнаты, на коритарѣ и столахъ, ламбрекены и декоративныя предметы. Ковры передѣ дѣжка, шкѣры аягѣра якъ и хиньскыя копы, покраваны на постѣлѣ и столы, дерки и коды для подорожи капы плісшевы. Спеціалный водѣлы оставѣвъ ходики и высортованыхъ ковровъ по поводу незначныхъ оказъ, немѣднихъ десѣтѣвъ. Поодинокыя покрывала (непаркетъ) на постѣлѣ и столы, коды и диваны передѣ дѣжка продае ся по неможѣвно дешевыхъ цѣнахъ. Писѣма и замовленя треба адресувати до

Заряду вѣдѣньского магазину Au Louvre

Львовѣ, площа Катедральна ч. 3.

4895 3-40

Філія: ул. Бикетуска ч. 6.

(Кореспонденція по руски.)

При закуплѣ товаровъ просимо посылуватись на нашу часопись.

Виходить у Львові що дня (крім неділі і руських свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найвизначніших поетів“ виходить во вторник, а во вторник і п'ятницю на переміну разом з „Діалом“.

Передплату і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „Діала“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Людвіга 9, і А. Ольшанського ул. Килинського 2; — у Ярославі Л. Крайновський; — у Відні: M. Dukes, I. Wollzeile 6-8; Rudolf Mosse I. Seilerstätte; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasensteine & Vogler I. Wallfischgasse 10; В. Франкфурт і Гамбург: M. Haasensteine & Vogler.

Передплата на „Діал“ і належність за інсератами платити у Львові.

ДІАЛО

Передплата на „ДІАЛО“ з літер. додатком в Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 кр. на цілий рік . . . 24 кр. на пів року . . . 9 кр. на пів року . . . 12 кр. на чверть року 4 кр. на чверть року . . . 6 кр. у Львові: на цілий рік . . . 16 кр. на пів року . . . 3 кр. на чверть року . . . 4 кр. на місяць . . . 1 кр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Режисація неопечатаній військ. відп. порт. Поодинокі числа коштують 8 кр. а в. Оголошення вийшли прийняти ся по ціні 10 кр. відп. одної строки інсератом або за місяць а в рубриці „Надбавки“ по 25 кр. а в. Подарки і інші дописи приватні числять ся по 15 кр. відп. отримки.

Звертаємо увагу наших Вп. Передплатників, що небагато кончить ся перший піврік та що крайна пора вирівнати залежності і надіслати дальшу передплату. Залежності в передплаті значні, тож треба би застановити дальшу вистилку нашої часописи неточним передплатникам, щоби не поносити дальших витраток. Годі нам уділяти кредит, бо від нас жадають всяких виплат готівкою. Ждемо!

Кічка рільнич.

Вчора і нині відбуваються в Рашеві 12-й загальні збори „кулок рільничих“. Програма зборів обіймає: справоздачу з діяльності товариства в минулому році, вибори 18 членів головного заряду на слідує три роки, викидає рільничо економічний і реальсознавчий ручний молотівний та дробівний знаряддя між „кулка“.

З справоздачу з діяльності товариства довідуємо ся, що мавшого року засновано 83 нових кулок в цілій Галичині, а з того числа припало на східну Галичину: п'ять в повіт станиславський, три в повіт горішній, по два в повітах: самбірський, дрогичинський, львівський, рудецький, збаразьський, чортківський і перемиський, по одному кулку в повітах: калуський, староміський, жовківський, жидачівський, бучацький, борщівський, тернопільський, томашівський, сьвідрицький, бобринський, сокальський, надбрунський і добромисльський. Всіх кулок в Галичині було по коєць мавшого року 1.081 з 51.223 членами. — При кулках суть бібліотеки, заможна книжками головне централізовані зарядом. Центральний заряд розсилає до бібліотек кулок видавництва: Масієг-и польської, комітету dzieł ludowych, т. в. Станіца і видавництва варшавської та по-аналогічній. — При кулках закладають ся крамниці, котрі по більшій часті належать до т. зв. Związk-u handlow-ego в Кракові і у Львові, се значить побрають з тих інституцій товари. Związk-и можуть уділяти крамницям

при кулках значний кредит, бо н. пр. львівський Związek найшов значну підмогу відділу краєвого, львівський ряд повітовий і банку краєвого, котрий приступив до него з уділом 10.000 зр. Краківський Związek заснував в Чернівцях школу торговельну з курсами гримісачими для образована крамариць, відповідних до торговлі сільською і маломіською. — Кулка можуть посредством центрального заряду спреджувати насіння різнних пашних і огородових, вселяти збожжя та штучні навози, а також машини і знаряддя рільничі. — Зі рахунок центрального відділу вивезено по громадах, де кулка не існують, лекторів для викладів рільничо-економічних; лекторів було п'ять і они об'їхали 244 громади, а на викладах мали 13.866 слухачів (пересічно по 57 на одну виклад). — Заряд товариства кулок рільничих має субвенції: краєву в квоті 5.000 зр. і від правительства посредством галицького товариства господарського рівнож в квоті 5.000 зр.

В справоздачу з діяльності порушена ще одна kwestія, котра має бути порішена на зборах в Рашеві. Розходять ся о доповненні і розширенні організації товариства. В якій цілі має переставити ся та реорганізація кулок, се слідно з справоздачу. Правительство внесло проект о закладанні примусових заводових стоваришень і спллок рільничих. Провідна ідея сего проекту: зм'ягати до поліпшення матеріальних і моральних відносин племені у рільничих духа взаємної дружності заводової і взаємної оборони інтересів рільничих. Після проекту була би обов'язані рільники кожного округу судового примусово оснувати стоваришені заводові, а з всіх стоваришень мала би знов повстати організація краєва. Рада державна має ухвалити лише провідні засади для тих спллок рільничих, а спеціальний услба організації спллок ухвалив би сейм краєвий. Проект правительственный — читаємо в справоздачу — нагадує в багатьох точках організацію кулок рільничих. Однак заходять та приватні рільники, що організація кулок, надаючи ся до відносин нашого краю, опирає ся на добровільність і спллок рільничих з охотними спллок рільничих вишого звання для спллок праці, а проект правительственный стремить до примусової організації спллок

заводових, замінених в стисненні кружечку самих рільничих. Львівське товариство господарське заявляє ся протав примусової організації рільничих спллок; признаючи вишесте добровільності союзам рільничих без вилучення осіб не належачих до звання рільничого. На себилько проект правительственный може вплинути на організацію кулок, се покаже ся в будучності, а поки що треба розширити і доповнити організацію кулок „біля провідних гадок проекту правительственного“. Тож збори в Рашеві мають ухвалити дотичний внесок до реорганізації кулок.

Діяльність товариства кулок рільничих, як бачимо з справоздачу, ширшає з кожним роком. Засновані перед 14 роками по приміру наших читальних, перевелили їх під виглядом чисельним, бо число кулок з коєць мавшого року переступило вже тисячу. Заслуга того розвитку кулок припадає в першій лінії на наших відносин краєвих: для інституцій польських знаходять ся завжди субвенції краєві і повітові, а навіть правительственный — і сторона матеріальна вже забезпечена. Рівнож і сторона моральна находити опору і підпору як у властей так і приватних осіб: інспектори шкільні достають припору наглядати над розвитком кулок, а кождий учитель старає ся засновані кулка zaskarbić sobie względy wyższych władz. Правда, що й організація самих інституцій причиняє ся в багатьох до розвитку: задачу кулок звернено в сторону практичну, як торговля, а централізовані начальни влади можна було повести цілу акцію успішніше. Се була недостача наших читальних, котру усунуло тов. „Просвіта“ переобразувані своїх статутів.

Товариство кулок розвело свою акцію по цілій країні, як в західній так і в східній Галичині і та акція веде ся тепер майже рівномірно, бо пр з 83 кулок, заснованих мавшого року, вже аж 35 припадає на чисто руські повіти. З того результату акції се цілком не виходить, мов би руське селянство східної Галичини надавало ся до засновування польських кулок в такий мір, як і польське у західній Галичині, — але що в гру входить політика, то й головні керівники товариства кулок не падають заход для таких експериментів. Ми знаємо, що

верховодячі круги польські неконче прихильно глядять на розвиток кулок в західній Галичині, бо як кажуть: з кулок виходять Bojki, Kiepmu і Styly — натомисть дуже радо підпирають акцію товариства у східній Галичині, бо кожде кулка в руській селі єсть немов вільний вільний в організм громадській. В бібліотеці кулка не бракує книжочок, але лише польських видавництв Масієг-и, або навіть вселянських видавництв варшавських і познанських, натомисть не знайде ся ніодної книжочки виданої „Просвітою“, бо ті книжочки випускає на польсько-шляхотський ідеолог. Крамниця при кулках має кредит в Związk-u торговельному, а тям еамим винята з під сфери діяння „Народного Товариства“. Кождий член кулка в руській громаді єсть або може стати тям елементом, на котрім можна оперти демократизаційну систему політичну, тям зручно а заравнож і беззглядно переводжену між населенням руським.

Організація кулок, по ухваленій зміні статутів на зборах в Рашеві, має стати в пригоді і супротив правительственного проекту заводових спллок рільничих. Провідні засади правительственного проекту відуть в організацію кулок, а коли прийде пора введення в життя заводових спллок рільничих, тоді сейм краєвий буде мов одну інституцію переміняти на другу. План обдуманий дуже зручно, а після него можна вже з горі закляти, який вид прабе і до акції цілі послужить у нас в краю хоч би в найкращій інтенції загадана організація. Як бачимо, будучність кулок ще велика і далека.

У Русинів кулка в самі свої початки, коли то она ще обмежала свою діяльність на польське селянство, не находили сампаті, бо цілі їх, хоч і зручно замасковані, була очевидна. Се не зразило організаторів кулок і они постарали ся о десогіт. В нм ідеї уморальнені і просвітно-економічного піддвигнення люду вивдали у наших трох ординаріях вислані спеціальні відпоручення, котрі би мали засвідчити в централізованій варті. Ординаріати радо поспішили на сей поклик, виходячий з польської шляхотської сторони, і з заряд кулок „засвідчують“ крилошане трох епархій. Чи крім сего засвідчення ординаріатів відпоручення виводять ще й який

2) Фейлетон фільологічний.

II.

Давши хлопчучови з печатів рукопис, а не пиваючи вийшов з м'єсто. Саме в ринку стрічаю доброго знаомого п. Василі Камінецького. Поздоровались, як слід.

„Що нового чувають?“ питаю.

„От“ каже мені в одвіт п. Василь „яка новина в мене: заколоть дома тай влопті. Пенз ставляють новий в світлиці, та як я задумав трохи з жіночкою вийти на прохді — та ще жінка наперед пошла з служачою до склепу вийти там купувати стижечки чи биндочки, чи тасмички, чи сухожолтки, чи, Бог в'єсть, який фаталашин — тай бавить ся довго, нїч відій не обходить, що чоловік ждати кучю“...

„А, так, добродію, так! се Вам завару! се Ваша добродішка дуже добре робить! се Вам завару!“ кажу з притиском.

„За вару!“ жажнує ся п. Василь „хаба Ви може знаєте?“

„Пів, знати не знаю і не цікавий, та саме тепер чую, як немилосердно Ви калічите рбдеу бесіду: пенз новий у Вас ставляють, хаба се годить ся так казати м'єсто нову п'єць; кажете: пенз м'єсто нїч, нїчо: кажете: служачка м'єсто служниця“.

„Е“ звиває п. Василь „я знаю, що се але, та вже чоловік так увик говорити!“

„Що, увик?“ — кажу. — „Колі літ раті, як Ви, так дбати-ме про чистоту питоменного языка, то хаба доведе ся шукати чистого руського языка в Каплярді або на ботрові Цейлоні! От, вде Ваша пань добродішка! Чекайте, прискажу Вас! — Цілюю руді пань добродішки, цілюю руді!“

„А, мое поважане! Що то, Ви добродію, так живо розправляете з моїм чоловіком?“

„А, пань добродію, мшу прискаржити Василі, таке творить, таке!“

„Що? що?“ живо запыта п. добродішка голосом, в котрім пробивались звичайна жіноча цівачість і задрвожене чулого серця люблячого супруга, і повертаючись до п. Василі додає: „Василі, то так? я вже догадує!“

„Не знаю, чи пань добродішка догадує“ — впадаю я скороговоркою — „Василі то самий більший переступник: скворію русеу бесіду, оть тепер я его приловив: каже: ставляють новий пенз, нїч, служача“.

„Ха-ха-ха!“ засміялась пань Василіва вже весела — „а що ж не казала я тоб' Василі та не говорила, що то так чудно казати тут бесідують Русини: служача або служниця; оно якое в руській дуже не поворотно; та впротім я чо-ж-ж говорю так, вели наш люд каже служниця, слово пречне і хороше і мило, а не така дикова погна тріску і шуму: служача, дійсно: жасні „шелестозвучі!“ Що-до слів пенз і нїч, то також я ему казала: Василі, так не по русин!“

„Знаєте, пань добродію, Ви укарайте его, коли скаже „служача“, „пенз“ або „нїч“, то дайте му до кази м'єсто кожуща з сме таним старку з молотом!“

„Чуєш, Василі, чуєш?“ каже п. Василіва на пів з жартом потрогуючи свою дробною ручкою — „яка тебе жде кара, а за служницю ти вже не за одно!“

П. Василі слухав солодовенькою погрозою понураючи голову, мов покаяний грішник. Саме що наспіла сапачи служниця паньства Камінецьких з різними пачками і пачечка

ми в добрий оберемоць. Пань Камінецька виправила служницю з пакуночками до дому; ми ж еще трохи балакали перекидаючись кількома жартами, а відгад'я я попрощав моїх знайомих.

Я подав ся на Високий Замок, щоб там відітхнути свіжим воздухом. Саме по дорозі стріч я п. Кипріяна Моревича. Пань Кипріян утруджений, як видно, засидуючи працею ступав поволі стежкою до гори. Привтавшись, як раз почали ми балаку про діла літературні.

„Дано мені“ каже п. Кипріян — до рецензії одну повість, та манускрипт так нечитальний, що аж мука тоті вармочі розбратити!“

„Нечитальний, а то що має значити?“ я запытаю гачок.

„Но Ви певно хочете „четкий“ — але я так не скажу, бо се по російськи; се як учую, то так, як би мені хто дав пощечину“ — боронив ся п. Кипріян.

„Ні, добродію, того не хочу; справді, як кажете, „четкий“ єсть словом російським; Росіяне бо говорять „честі“ — ми ж важимо читати, то ж можна утворити легко слово четкий або четкий; „писмо не читав“ то пречне арозуміти кождий. Але, добродію, не порекайте, коли Вам скажу, що саме Ви тепер ужили російського слова!“

„Овіль, овіль!“ дуже радо послушаю Ваших заміток!“ — зговорив п. Кипріян.

„Бла так, то скажу Вам еще, що тепер знов ужили слова польського овіль, така форма в малоруській бути не може, хаба: овіль, овіль — тільки так не говорити. Підходячі слова були би, як до рече: бай-ба! певно так! втра так! достоту; — протім, напак, напротив. Поощечина єсть словом чисто російським.“

„Як то? пречне говорити ся: „щечка?“ замітив п. Кипріян.

„Так! Українці говорять „щечка“, але „поощечина“ така не українське слово. Маємо на нм. Ohrfeige, польське policzek, чеськ. políček, слово гуцульське: личмінь. Давь му личмає — wymierzył mi policzek. (В польськом liczman значить: Rechenpfennig; Rechenmeister.) Д-куди в Перемиський кажуть „фацка“, то ж і в чеській facka, пр. давь му добру фацу — er versetzte ihm eine tüchtige Ohrfeige.“

„Та“ — скрикнув ся п. Кипріян — „але так дехто у нас в писм'ях уживає „поощечина“. Я держу ся істину, беру готовий бейжи до будови. Мені здає ся, що азамь повинен бути як найбільше арозумілим яко скучне средство для образованія ся. А именно для молодіжи, то оно дуже трудно буде, коли нові вводити-мемь слова, не одини слабущі зовсім нічого не второпав. Гадка що-до языка суть дуже поділені: що голова, то розум!“

„Що ж, добродію“ — одвічаю — „се явище звичайне: всюди у кождого народа при творенні літературної бесіди мусіли бути певні відмінні і рбзниці, котрі з собою стіпали ся: а навіть вироблений літературний язык високо образованих народів підлягає зводно певним, хоч і не загальним змінам. Се правило природне. Певно що Русини під многими аглядами в невідповідності положено. Що порадити у нас? той, хто більше кричить! Через те розвиток языка спинає ся. Але необачий голос спинав не раз розвиток языка в суспільностях далеко вище развитих від нас. Мимо всякого нарікання Русини вде правди діти, багато вини паде на нашу власну недбайливість. От не в гнів Вам сказано, добро-

нашій функції, ми дуже сумніваємося, бо знаємо, що організатори кулоку не розкривають перед нами своїх властивих тенденцій, ані не дають глибоше вглянути в рідч. Для корабля потрібно Русинів, а навіть дуже гарно виглядає, коли віцепрезесом буде Русин, бо тоді можна говорити зб становискою інтересів „кравських“, а своє робити.

Вз сей спосіб, при помочі субвенцій кравських і моральних підмоги властей, при декоративній співзвучності Русинів — кулаковинами са на Руси в суть передими сторуками до дальшої агресивності впливають польських. Була б крайня пора, щоб бодай самі Русини не прикладали руки до такої справи.

Перегляд часописей.

[Die Zeit о політиці і положенні міністерства Гр. Баденського. — Slowo Polskie и „Галичанин“ о католицькій вірчі. — „Галичанин“ о введенню мадярського языка до богослуження по греко-католицькому обряду. — Das Vaterland о стоваришнях господарських.]

Знаменита часопись тижнева Die Zeit помістила в 91-м н-р'ї в 27 червня передову статтю п. н. Confessions-Psychologie, в котрій, розповідаючи про численні конфіскації тої часописи в останніх тижнях за статтю протав тепершнього міністерства і пояснивши політику конфіскаційну зб становискою психологією, так пише о міністерстві Гр. Баденського: „Коли се міністерство обняло урядоване, уважало себе за так сильне як вельд, а прокуратор державний не мав нічого до роботи в „ободах міністрів“. И Die Zeit могла тоді найострішій атаку вимірювати протав міністрів, не буди за те через цілий побірост ав раз сконфісковано. Ще 20 марта с. р. міністер справедливости Гр. Глябенхау прославляв лагідну практику конфіскаційну міністерства і обвистав нечужу дося в Австрії благовість, що часописи мають конфіскувати ся вже лише за великі злочини протав держави, до котрих не належать прості „обиди міністрів“. Навіть протавники не могли вже о тій сумнівати ся, що то міністерство бодай почуває себе сильним. Але потім прийшла слава авдієнція д-ра Люетера, перше ршуче політичне діло кабінету а враз одно з найтяжших поражень, котрого коли-небудь як міністерство в Австрії дізнало. Наступили неадача за неадачею: переадачею предложена о цівнічно-заходній авдієнції, голосоване над тайністю виборів, воднянене бороненних всею силою висесні міністерських при реформі податків, безрадібост у всіх великих і малих рідчях, вигляд на недооброт, верстаючи трудності угорської угоди, а між тим гробне виможене протавмадярської агітації д-ра Люетера, котрого правительств, поїхши собі на вимі пальці, омине як огонь; наконець

еще наруга бар. Банфіо, котрий, хоч сам єсть найслабшій з міністрів-президентів Угорщини, почув себе ще досить сильним, щоб кинути зб бездіяльності міністерства Баденського супротив д-ра Люетера. Правительств, котре по таких пораженьках досвіддає в короткім часі двоох місяців на стратило б вври в свою силу, мусіло б хорувати на патологічну манію Геркулеса. Дятого то конфіскація ся тепер так часто Die Zeit. Она горить міністерству в очі немилі правди, з котрих снімає ся, поки сам в них не ввряно, але за котрі казимо ся, скоро в глудинах серця самі о них все переосвідчає.

Також самою долі зазнавала Die Zeit за міністерства Вндіштрєца, в останніх вбсємох тижнях его ексценсіон, коли смерть стояла ему вже перед очима. Такий судорог конфіскаційний суть моральною атомією смертельно пораженьких міністерств. Сконфіскована критика, котрою Die Zeit ужила протав міністерства Вндіштрєца, стала тямчасом историчною правдою о тій міністерстві.

Нью-демократичне Slowo Polskie подало в 148-м н-р'ї в 24 червня докладний зміст статті „Діла“ о католицькій вірчі у Львові і долучило такі свої замітки: „Русини привирали нас, на жаль, до того, що скільки разів ми витягнули до них братню руку, они показують нам плечі. Але в сьм случаю ми чейже мали право надіят ся, що на той одев раз відступлять від своєї тактики і хоч-б тільки у власнім інтересі полишат на хвили в добре заслуженої спочиваю улюбленого свого коника о „польськой і вунтської патріз“. Стало ся инакше. Шовінізм ненависти переміг над розумом і в чутім, а навіть над зглядима політичними, в діло побожне, в діло спокою внести, як вєсоды, зарево братоубійчої борби. Хто на тій більше страгати, не треба доказувати. Мы заскуємо ще одну науку, котра мабуть придасть ся нам в будучасти...“

Статтю свою вкнчить Slowo Polskie такими словами: „З цілої статті „Діла“ виходить одно як в долоні: Ньакон спільности з Поляками! Як перед 27 роками протєстували-сьмо „однодушно“ (?) протав обходу уніі любелеской, так нині протєстуємо протав обходу уніі берестейской спільно з латвіанцями і Поляками. Бідний шалені! забувають о тій, що зриваючи всяку звяз з народом, з котрим лучать их ввєк спільно долі і недолі, полишають своє слабе і крухе човенце філи, котра занесе их неохабно там, куди бы може дійти не хотіли — в безодню православія і всеросійской вбчності...“

Сеєя стаття органу півдемократичного характеризує дуже ясно галицьких Поляків (з виминкою, розуміє ся, правдивих демократів). Они хотять, щоб Русини, аби охороняти ся від православія і російщани, віддали ся цілком від опіву польску. Навіть такий виліт, як уніі берестейской, то суть спільні справи Поляків і Русинів, котрі обходити мають Поляки, а до Русинів нале-

жить им асистувати. Щоб Русини их обходили а Поляків запросили — о чім же-ж в статті „Діла“ було виражено сказано а Slowo Polskie той уступ також подало, — се не може бути, се значить зривати всяку звяз з братнім народом! Бідний шалені! скажемо в ми. Они хотять ще нині держати під курателею цілий народ рускій, коли навіть их власний польскій люд ту кура телю відкидає.

„Галичанин“ в двоох статтях, редакційній і надбавній, признає „необходимость католических съѣздов“ для устороненія „языческого элемента“ и „безвѣрія“, котре значно возросло середь народом, та „лжеучений запада“. Однакже ему не подобає ся складь комітету вчєвого, до котрого належать кн. Адам Сапєга, богато послов соймовых і парламентарных, презесов рад повітовых і т. д., що все прадає католицькому вччу політичний характер, тым більше, що господарска і економічно промислова секція вчча займат ся будуть темами, котрі „не только съ католичеством по вообще ни съ якою религією не находится в связи и составляют предметы совѣщаній на политических собраніях“. Другій недостонок видить „Галичанин“ в тій, що членам вчча можна буде говорити лише в секціях, і то без права предладати від себе внесєна, а на повных збранах будуть говорити тільки назначені референти, через що вчче тратить характер публично-сти, тым більше, що кождей учасник обовязаний зложити 3 ар., через що виключені будуть від участі сєлєне і роббтєнє. Але дальше агадує „Галичанин“, що декотрі старости, в пр. кн. Сапєга в Яєлї, вербують сєлєна в вчче. В другій статті редакційній нарїває „Галичанин“, що на вччу не буде бесід о сумнім положенні нашой церкви. — Мы думаємо, що протав „безвѣрія и лжеучений запада“ проповідають священники досточно по церквах, а католицькій вчча по шпихі врях займають ся також соціальними і економічними справами, очевидно з католицької точки погляду. На те, що святковане ювілею берестейской уніі, отже спеціально уніатськой справи, беруть в свої руки латвіанці і Поляки, „Галичанин“ здає ся не звертати уваги.

В передовій статті, визначними буквами друкованої, п. н. „Господу помолимся!“ обговорює „Галичанин“ намїрене введенє мадярського языка до богослуження по греко-католицькому обряду і видить в тій намїренні вже як-б довершений факт, котрий називає вєщєстєм, яке не постигло Руси від битви над Калкою. „Галичанин“ нарїває, що все, Славянство в Русь, мовить на такий акт воіпного насильства, мы же, галицькі Русини, безсилій, бо у нас також, хотя помалу, падає уніа, уступаючи мїсце римському католицтву, і падає наслідком того руска народність, уступаючи польонізмови. В безсилности, каже Галичанин, остає намь одно, имено, як 1.000 лїт тому назад, помолити

ся Богу: libera nos, Domine, a furore hungarico. — „Галичанин“ чейже за-надто песимістично глядить на факт введення депутатів в Булашеп в справі обрядового языка у греко-катоц. Русинів і Румунів Угорщини. Від появєня депутатів до офіційной замін обрядового языка чейже ще далеко. З того, розуміє ся, не виходить, щоб супротив мадярських змагань стояти з заложеними руками, тільки не треба спускати ся на „Русь“ и „Славянство“, але треба самим живіше брати ся до діла, як се вже значнає робота руска молодїж, і треба силу добувати з власного народу, працюючи на основі народної, котра була б більше сарпїла угорських Русинів як те, що имь довший час штучно импортовано.

Клерикальний орган вїдєвєскїй Das Vaterland помїтив статтю п. н. Eine ruthenische Stimme, betreffend die Regierungsvorlage in Angelegenheit der berufsgenossenschaftlichen Organisation der Landwirthe. В тій статті поданий одєв польско-католицькій голос о галицькій ц. к. Товаристві Господарськїм, вказуючий, що до того товариства з причини високіх вкладов члєвєскїх не можуть належати сєлєне а навіть більша часть священників, отже в дійствості суть членами его тільки власнєтєлї большой посїлости. Потім наведєний уступ зб статті д-ра Левіцког в „Ділі“ (ч. 55 с. р.) о примусових стоваришєнях господарських. Vaterland не висказує вправдї виразно свої гадєи, але во всего виходить, що вбнє згоджує ся з поглядом д-ра Левіцког о евєнтуальній хосєвности таких стоваришєнь.

Дописи „Діла“

Зб Львова.

[Причинює до польско-руських відносин.]

Мы Русини привыкли вже від давна дивити ся на то, що наші Поляки при всяких збранах і нагодах трактують нас рбнєми солодкими словами, як: „bracia Rusini“, „my was kochamy“, „kochajmy się“ и т. п.; коли-ж прийде ся показати се найменшим ділом, тоді віддають ся з найбільшою завзятістю і заперезують все, хоч бы се було воіпкою правдою.

За маленьку иллюстрацію того подаємо слїдуючїй новї факт. В нашій краю истєкуючї дві визначай институції фінансові: галицька каса ощадности у Львові і товариство взаимных обезпечєнь в Кракові. Обі институції, хотя стоят під управою польскою, орудують величезними капіталами рускими: в галицькій касащї зложеної многі нашї фондації і сотні тисяч приватных вкладов, а в товаристві краковськїм обезпечує ся дуже богато Русинів, хоч бы вже дятого, що рускій „Дієстер“ истєе лишь не давно, а на деякі віддїли обезпечєнь (п. пр. на житє) не має доси своєи власной асєкурації. Рідч при-

дію, говориває: великі мїсто балькї, слабеуш мїсто слабий, слабак, тупець, тупак, тупага, тупоголовець; образованє мїсто образованє. А також здобуток таког слова, як істновати не здає ся менш цєлєвий и вже же далеко рбдївшим менш видає ся єствувати. Правда де-хто у нас дуже бонть ся нових слів, але, коли язык літературний образує ся, то без творєня нових слів в певній мїрї обійти ся годї. Питаю ся, чому має бути лучше: фірма істнує від 30 лїт, а не фірма єствує. Подбно боязнь суть що-до слова звїт мїсто справозданє, а прєцїм перше слово поєднанє в руске, наше. Мїсто дати, дати справозданє сказав бы я дати, дати звїт, звїтовати; мїсто справоздавєц: звїтник, звїтователь. Також в слово средство не уважаю одвітним. Слова утворєні наростком єсть о означачь часто зборове понятє пр. євєдство, козачество, козачтво (з козачество, козак + єство), братство, хлопство, панство, хробство (ужив. в Перемисчанї collect. = хробы, хробак, гробак) — правда також водєдженї (абстрактнї) понятї: богатство, убожество, множество (множество); головно же в тій слові средство разити форма не малоруска. Тому то давнїше писали декотрі галицькі письменники (пр. Борыськевич): середство, котра однакже форма не удержалась. Я бы думав мїсто средство уживати: сєрєдник. Украинці и доси не утворили особного на понятє Mittel виразу, а людєи говорять то спосіб, то причина (sic!) — Skuteczny środek — я б сказав довідний сєрєдник. Слово „довідний“ людєи уживає ся в значєні нїм. wirksam пр. лїт довідний.

„Добродїю!“ — відпирє п. Кипріан — „я-б в Вам не у вєстї згодив ся. От хоч бы в словом звїтувати; хотай бы

принято звїт мїсто зложеног справозданє, так наросток тєл єсть чєсто московскій. Та-ж вже тепер мїсто читатель пишуть читач. И думаю, зовсїм справєдливо.“

„Чи справєдливо“ — кажу — „розберїм. Наросток тєл єсть авт спеціально рускій, авт московскій, авт польскій, авт чєскій — бо лучаєсь вбнє у вєстї бесїдах славянських. Се раз. Вдруг: вєт молямо ся до Спасителя. Втрєтє: вєт говорим: прїятєл, прїятєлство. Коло Дрогобича людєи говорять: урвитель = польск. urwisz. Дємєи зовуть маленьку птєчку Troglodytes parvulus, Zannkönig де нєдє кояєновану волове очко, трїщук, лємєи, дурнєвїт, заводєвїток и пр. пр.*) тут и там заводитель, заводитель. — З того всего слїдує, що наросток тєл єствує в живучій бесїдї людї и нема найменшю причини его похєувати. Що до ново утворєного слова читач (уживав єго єще бл. п. Кєнофєвчє Климкович и пєсьмєнєи занатї в редакції „Вєчєрнїц“, що виходили в р. 1862—1863), замїчаю, що єно єсть зовсїм правильно утворєнє, отож єго не відкидаю, а ставляю побічє слова читатель, котрого уживаю и уживати буду. Мїсто „читачка“, хотє єно не єсть злє, так волью читателька. Слово читальник, авї хотїл декотрі у нас завєсти з оглядом на польське слово czytelnik — уживає вже наш людєи в значєні „члєв читальнї“ тай годї. Коли, як висказує я, форми на тєлє суть

) Troglodytes parvulus, єя побічє королєвїч (Regulus) найменшєи у нас птєи єє у нашого людєи найчєслєнїшїи назви. В дїлї: Початки до уложєня номенклатури и термїнологїї прїродописанєи народнов) помїшєно сорокє кбїлка назв; досєдї узярав я в рбнїх околїцях краю до шїстє-дєсєти назвє тєи птєи. — Ч.

у нашого людєи уживанї, тожє слово дїятєл єсть зовсїм правильнє и не уступає слову дїяч; а від дїятєл утворєно дїятєльнїй, дїятєльнєстє и не виджу причини статїи того слово на дїяльнїй, дїяльнєстє, як тепер роблять; тут и там можє бы також ужити дїйний, дїйнєстє.

„От, добродїю, відьм тудь, тут земля дуже пухля, мабуть від вєчєршєго дощу. я тї повнугї дощїлки не богато помагують; на що мавимь брїнути в болот, та ще уєує ся гора и на нас руне!“ каже журливо п. Кипріан.

„Обїдїм по твердому!“ — відзиваєсь — „єно в справдї, коли тога гора хотє трохи почуває ся рускою, так є угнугу готова нас засипати за таї перли як: пухляк, дощїлка, брїнути, руне. Хаба-жє не мавимь мы своїх виразов: пухкій, пухкій, сїухб-вїтїлїй (спохобвїтїлїй), мїсто дощїлка дощїлка, дбщєчка мїсто брїнути брєстї, брєд, брєдєш, мїсто руне гряє, провалити ся.“

„Прогрїшиє ся я, признаю. Та мабуть тога гора не обрушат ся... От, бачєтє, лєжєт рускій лєвє занєдбанїй и повнугї!“ прї тїх словах показав п. Кипріан на камяного лєвє пообиваного, що лєжав у стбї кбїцї — „єго прї фєстїнахє нерає обєшує докола молодїжє рукодїлєвє, а натїпшєсь довол и видєє обє зємлю“. Мы обдєвїлись в зєдумї на той повєчїрнїй символ Галицьког Руси...

„Ходїм!“ — сказав по хвилї п. Кипріан — „та дальшє говорїм про язык, бо вже бачу, нїмєи вы завєзли ся вєстї языків спор — а до того в мене нїмєи бблїше чаєу як зєвичайно, то и я нїмєи радє дєщє поговорїти в Вам про декотрі рідчєи языків, єно то вимїнати гадка нерає рідчєи позначєна...“

Знаєтє, я нїмєи читав у одного з наших тав, з народных галицьких писатєлєв опрєдєлєний мїсто означєний; я зумив ся, бо є вже языкєи, тай годї; тожє підкрїслїєз того слово червоным олівєчєм.“

„Панє Кипріанє! Вы то зрєбїли не роздумавшє гаразд“ відзиваєсь. „Опрєдєлїти уживають и украинскїй писатєл, от пр. Грєбївєка в прїказє: „Вєдмєжїй суд“. До судї рідчєи почїнаю перебїлє, бо вбнє сїєнїєкїй був — и такє опрєдє-“

[лілі]

И привазили записати:

Коли того слова ужили лучшї украинскїй писатєл, то се позначє, що єно нашому людєи не чужє — а нам в вїнїжємї язык єсть потрібє. И такє пр. ganz bestimmte Bedeutung, całkiem określone znaczenie = зовсїм опрєдєлєнє аначєнє. Дальшє сказали єстє підкрїслїєз — се зовсїм недолєднє слово; на що намь крїтї-лєвєтєи, коли маємо наше червєтє, червугу. Тепер вєи є ново-українскїй писатєл „крїтї-лєвєтєи“, по що? Бог єго святїй знає. У нас простий мужикєи каже: „чєрєнї (в декотрых околїцях: шарпї) сїрєвєком о стїну“. Правда, має чєрєнугу и другє аначєнє пр. чєрєнугє єго по лєцї — ударєв в лєцє. У нас єсть слово чєрєтєи и чєртєи, дармо хотє тїх слівєи унїжєють Украинцї. В горах мїсцє, де обчєрєють ялїцї або смєрєкєи, щоб вєкорчєувати лїс, зовуть: чєртїж. Дєрєво (имєнно ялїцї або смєрєкєи) докола обчєртєвє т. є. нарїзанє и обдєртє на пнє з корєи, щоб уєсєло, зовуть чєртїцєи, а Eliotus nitela, звїрку кашаєновату, що обчєрєє зє корєи смєрєкєи, зовуть чєртєжєнїкєи. Суть також вимїнчєнї: чєрєтї! чєрєтї! шарєтї! шарєтї!“

(Дальше буде.)

родна, що моральним обов'язком обох товариств польських повинно бути, віддати в замість Русинам те, що їм належить: пошанувати їх народність, а відтак признаючи рівно значну частку в своїх чистих зисках на всій гуманній і патріотичній цілі польській — признати і русинам товариствам якусь частину. Так чинять всі чужі асеруації, як „Славія“, „Фенікс“ і др., переписуючи з русинами сторонами по руски і відступаючи якісь з горі означений процент з руских асень на рускій цілі. Однак що чинять Чехи і Нємці для Русинів, сего не знають наші брати Польки. Оби польські інституції переписують з Русинами лише по польски, а при подбїт зисках віддають руску сторону.

Львівська каса ошадности удїляла вбдз якогось часу рбчу запомогу по 100 ар. рускому товариству „Шкільна Поміч“, котре постановило собі гуманітарну ціль: підпомагати убогу молодіж в руских народних школах у Львові одержу, книжками і т. п. — а вбдз двоох рбчів давша таку запомогу гімназіальному товариству „Руслан“. В сьмь рбчів віддавала однаковж щадниця даток для „Шкільно Поміч“, а то по слїдуочій причинї. Видблз сего товариства вбдз (як замчаймо) з початком сего року свою петицію до дирекції щадничої, але допустав ся при томї страшного грїха: написав просьбу в явчї руском, хоч (з вїчливості для референта, котрий може бути, не знав бы по руски) долучив копію в переводї польськом. Директор каси щадничої п. Зіма прийняв делегатов вбдз в першїй хвилї дуже чемно, заважаючи, що вбдз заведжє спбчуванж бїднїй молодіжї і тепер же справу попрє; але поглянувши на петицію руску наразж змїнив ся, почервонїв, і очевидно зєратований став делегатам дорїкати: як могли они писати по руски, що референти каси ошадности не обовязанї знати языка руского, що пишучи копію польську могли в саму петицію вбдз по польски, що уважає залучене копія польської лише демонстрацією, і що вбдз не ручить, чи петиція не дбстане ся до рук референта, у котрого руске письмо буде мати некористний вплив на порїшенє справи! Вправдї представляли делегати, що товариство „Шкільна Поміч“ єсть руске і уживає зовсїм природно языка руского; що як Польки домагають ся строго вбдз своєї суспїльностї уживати в словї і писмї заведжє лише языка польского, так не можуть сего правила брати за але в Русинам; — але все було на дармо. Видно, етижа обовязуюча такж строго Польків не вставє у них для Русинів! —

И слова директора Зіми сповняли ся дїйство! Дирекція каси щадничої представила опбсла видблз (котрий гаймав ся роздїленжм запомоги), що товариство „Шкільна Поміч“ (котре побиравло в минулих роках запомогу) не ввєсло тепер вїяком просьбї, а ввбшла петиція вбдз нового товариства „пм. Маріана Шашевича“, котрому яко ново прибулому при давних усталених запомогах треба відказати. Видблз, не знаючи бляше рбчи, пристав на се предложение. Такж отже ввєла дирекція галицїи щадницї цїлий видблз в блуд і помстила руске письмо на бїдних дїтях-сиротах, котрим та лепта могла неодиу гїрку слезу обтерти! Вправдї хотїв опбсла однж урядник щадницї вбдз залученю копію незрозумїлж рускою петиції; однак вбдз залучено польської копії, в котрій товариство „Шкільна Поміч“ цїлкомж виразно назване по своимїм имену в агаданю о попереднїм побиранж за помогж, а школа Маріана Шашевича лише вбдзчислена мїж тїма, що стоять пбд опїкою товариства, — такж толкованє єсть тїльжж вкрутомж. Натомїсть попереднє заявленє директора Зіми, що вбдз не ручить за те, чи руске письмо не буде мати некористного впливу на порїшенє справи, вважує аж надто яно, що все те стало ся з розмысломж.

Подббно поступанє і крабське товариство взаимнїх забезпеченє, заважаючи через три роки на руску петицію „Шкільно Поміч“, що не може увзгляднати просьбї „z braku funduszów“. Жертвуючи отже з своих зисках околю 10.000 ар. рбчу на всьїй польскїй агітаційній цїлі, не має навіт для добродїйного товариства руского дробно лепти, хотїй побирає вбдз Русинів далеко бїльшї доходи, як „Славія“, „Фенікс“ і др.

Наведенї факти могли бы видатис дробнїми, коли бы стояли одинок. Однак на жалє они творять лише малїй выимок з загальної системи і характеризують ту нетолеранцію, з якою вбдзностє ся загалї польской публики до всего руского. Такого негованя заживаемо мы на цїлїм просторї нашої землї. Нам удїляла бы Поляки може деяких охрух пїз правж, але тїльж за цїну народної апостасїи. Майже за кожде руске слово і за кожде руску бучку мусямо мы на нашїй рбднїй землї з польскими братами чи з ц. к.

урядах чи в приватнїм житю провадять формальнї борбї і поносить тяжкї сепактури. И чи ж вбдз вбдз того не мусять кождїй Русин, в котрого серцї не замєрло ще чувствє до свого рбдною, переїматис жалемж до польской народностї; — чи жь давно, що не одинов загорїт ненавистю до неї, а навіт радує ся в душі над ударами нанесеними їй в Конгрєсбвї і Поананї, выдачи вбдз тїмж лиш відплату за свои кривдї!

Над сими вбдзностями могли бы розважїтис з Польків трохи глїбше призадуматис. Тут нема чого уводитис, що Полькам удало ся взяти хвилеву перевагу в нашїм краю, стиснути народне і політичне житє руске, а навіт перехитрати декого з Русинів. Справа руска має ширє знатїє, а загальнє обурєнє Русинів (котре при такїм ставї рбчи єсть, буде і мусять бути) може фатально вбдзисити на будучност обох народів, котрих національна екзистенція і такж загрожена. Ту не поможуть краснїй декламациї, опблївай вієс и подбїнай фазерверк, бо загалї Русинів (научений аж надто опитомж) буде заведжє добачати у всїм тїмж лиш підступї і нову хитрєсть в цїлі нашого ослабленя. Ту треба, если хоче ся загнати равну, скинути маску, і взяти ся до дїл, і то: щирїх і честнїх дїл!

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Вчера вбдзрито надзвичайну сесію дольшїно-австрїйского сойму. Правительство ввєсло начєрж закону о змїнї соймової ордаіації виборчїи. Начєрж постановляє, що в виборчїих округах сїльських кожда громада, котра має найменше 300 мешканців, має бути мїсцем вибору. Громади, що мають менше нїж 300 мешканців, вибирають спббно з найбїльшими громадами того самого округа судового вбдз рбчних мїсцях виборчїих, котри визначає намістник вбдз адміністраційної. В порозумїню з видблз краєвїм визначає також намістник вбдз кождїм округж виборчїм сїльським курїю громаду, котра має бути для того округа головнїм мїсцем виборчїм. Також зложив видблз краєвїй справозданє в справї продажи громадї мїста Вїднї т. зв. дому Лазанських при майданї св. Стефана. Оби тї справы передано комісіямж.

Дня 30 мн. м. вбдзшов ся угорскїй сойм на коротке засїданє. Вбдшла петиція угорських уніатов о заложєнє мадарского епїскопства в Гайдудорогу. Петицію повята ла палата грбнїмж „Ельє!“

Зь Загребу ввєслано 40 університетських студентів-Сербів зь нагоди гостинї вназ чорногорского в Бїлградї таку телеграму до молодїжї бїлградскої академії: „Пралучаемо ся до вашого щастя і вашої радости та влїчемо: живїо! щастє Боже! Сполучена хорватско-сербська молодїж академічна.“

Дня 30 мн. м. мала вбдзбути ся в Петербуржї рада міністрів, щоби розвотрїти причини нещастя на Ходнянскїм полі. Уступленє міністра царского дому гр. Воронцова-Дашкова має мати звяз з тою справою. Провїрено, що на Ходнянскїм полі 6.000 людї погнїло або вбдзєло тяжкї ушкождєня. Такїмж чїномж вывєсуть запомогї пбсла за поряджева царя над 6 мїліонів рублїв.

Кажуть, що незадовго має французскїй посол гр. Монтебелью уступити зь свого ставовска. Було бы то наслїдкомж того, що при коронації царскїй не поцїлував царя цю руку.

Змова робїтників поквачила ся і у всїх 8 фабрик почала ся робота на ново. Ще пбдчас безробїтї вбдздав поліцаймєстер 4 найбїльшї фабрики і ввєслухав бажаня робїтників; вбдзав заповнєв, що пїз жалобь аж тогдї буде розслїджувати, коли безуслонж вернутж до роботи. Се помогло. Тогдї збїшла ся комісія міністерства скарбу і переконала ся, що справдї вбдз кїлькїх лїтж кривждєно робїтників при обчислюваню робочого часу о явнїх 20 минут денно. Зараждєно наразж відшкодованє.

Дня 29 мн. м. був баварскїй кн. Людвїк у вїмєцкого цєсря в Кїлю і пробув у него на кораблї цїлу годину; заарвав потїмж вернутж назад домїв, де дня 30 червня вбдздав кн. Гогенлоого; вечєромж дав канцлєр державнїй обїд в честь гостя. Ся подорожж баварского кнзя має бути у звяз зь єго звїстною відповїддю, яку дав в Москвї на бенкетї вїмєцкої колонїї головї тїи колонїї.

НОВИНКИ

— Жалобу рускою депутатї на способ переїведеня виборів до сойму, вручену цєсарєвї в пропаганднїм пасьмї, полатодило зь припоруєнїя цєсарского міністерства справ внутрїшнїх пбсла телеграфїчного доносєня Сзас-у такою відповїддю: „Перевєденїй докладнїй дождєня не оправдани ученою властїмж правительствєнным в Галичнїй докору, мовь бы то она зь розмыслом, систематично і пбсла приказу вышнїх властїй укорочувала конституційнї права населєня, а имено свободу виборчу населєня руского. Докору тї оказали ся вбдз переважїй частї фактично або правно неоправданї, вбдз частї провїрено их за надто недостаточнє, щоби можна их уважати за доказанї, а вбдз частї увзгляднєно их при поступованю верїфікаційнїмж. О скілько тут і тамж виявили ся провини поодинокїх урядників, то заповнєжено, щоби на будучє забезпечїи зь всякого огляду правнїй переїбдз виборів і заповнїти всїмїм поворамж до жалобь на поведєнє властїй правительствєннїх.“ — Поки на насїє відповїдє сама, потї очевидно годї говорити про нїю що небудє рїшучого. Але і зь сего телеграфїчного скєрочєня показує ся, що такї не можна було жалобь Русинів назвати цїлкомж неоправданю, хоч дождєнє переводила і відповїдє дає та сама властї, прїтвєв котрої зверєна була жалоба. Пождїм на відповїдє!

— Е. Е. кардинал вєрєє завтра, в п'ятницю, 3 н. ст. липня курїєрєкамж повєдомж о год. 2-гої по полуднї.

— Товариство руских ремїсників „Зоря“ у Львовї устроїло прогулку до Зимної водї-Рудна в недїлю дня 5. н. ст. липня. Вь програму входять: Музика 15-го п. пїхоты, танцї, хорь мужєскїй, обжїнанї, нїмєскїй перетонж, стрїлянє зь флєобертів, забавы вбдз обручї и нн. До поїзду вечїрного гостї будуть вертати алєко при бєгалїськїм освєтлєню. — Вєступ на прогулку 10 вр. Поїзд снадернїй відїздатє зь головного двірця о год. 4. по полуднї пбсла годнїяна мїсєго. Поворот о год. 9. вечєромж. Цїна вїдз тамж і назад 26 вр.

— Зь Чорткова пишуть нам: Зь нагоди заповнєженого прїїзду дружнїи театральнїи до нашого мїста, заважєє ся комітєт зь пп.: Анд. Голубовского, д. ра. Ант. Горбачевского и Сев. Пбдлащєного, щоби подати моральну і матеріальну підмогу нашїй народнїй настигудї. Сей комітєт выдєєв і розбєлав поохрєстностї слїдуочу відозву:

„Дня 9 н. ст. липня с. р. зачитає до нашого мїста наш рускїй народнїй театр, щоби рбднїмж словомж пбднєсти нашого духа, звукомж рбдної пїєнї скрїпнї нашї сили і пригадати нам „чїя правда, чїя кривда і чїя мы дїтя“. Кому дорожїй народнїй вїдєлї, хто почуває вагу інституцій, маючої задачею образованє и ублагороднюванє ширїих верств нашої суспїльностї, сей прїятєє ширю нашїх гостєй і пильнїмж відвїдуванємж представлєнє нашої дружнїи театральнїи помогє їй сповнїти високу культурну задачу. Інституція народна має право чїслїти передовїсїмж на суспїльностє, для котрої посвячає свои сили, а чїнєне пбдмаганє матеріальнє нашого народного театру вбдз часї єго гостинї в нашїм мїстї буде доказомж, що патріотичнїй охлїи у нас не пустї фразы, а выразє серїозно і глїбучо відзвученого обовязку суспїтвєнж народу, суспїтвєнж загальної справї. Вь имя сїхх народнїх обовязків відєзвємамо ся до Васє Землякє, а прїпоруочаючи горячо Вашїй опїцї народну сцену, надїємо ся, що Вы радо прїнесєте жертву, котрої домагає ся загальнє дїло, котрої жадає наша народна честь! Представлєня відбывати ся будуть вбдз недїлї, вторнї, четвєрнї в суботї кождого тїждєня, а бляшї відозвонї подадуть аїш.“

— Вь Золочєвї відбудє ся 4, 5 и 6 го н. ст. липня торжєство ювілєє.

— Пбдвїснїй пенсїи вбдз по ц. к. уряднїках виплачують вже тїмж вдовамж, котрї о те постарали ся. Отсїмж зєртаємо увагу тїхх вдов, котрї пбсла закону зь дня 19 мая с. р. мають право на пбдвїснїє свои пенсїи, що треба о те старати ся, значить треба вєстї поданє, і то або до того уряду, котрий пенсїю виплачує, або — ще лїпше — до того, котрий виставляє декрєт пенсїонїй. Отже вдовы по уряднїках намістництєва, старостєва, поліцій або відблду будучачого мають вєстї поданє до намістництєва; вдовы по учителях до рады шкільної краєвої; вдовы по уряднїках судовїхх до вышного суду краєвої; вдовы по уряднїках скарбовїхх до краєвої дирекції скарбової; вдовы по уряднїках почтовїхх і телеграфїчнїхх до дирекції почтї в телеграфї; словомж: до тїи властї, котра пбдписана на пенсїябїмж декрєтї. Поданє в вольнє вбдз стеміла і може бути написанє такж: „Высоке ц. к. Намїстництєво! (чи: Высока дирекція . . .) Досє побиравла я пенсїю вдовичу в . . . (подати вєсу, де досє пенсїю побиравло). На основї §. 16 закону зь дня 19 мая 1896 р. прошу о пбдвїснїє тїи пенсїи вбдз дня 19 мая 1896 и вбдз тїи цїлї залучаю мбї декрєт пенсїонїй зь дня . . . Ч. . . Вь . . . (мїсцє замєтканя) дня . . . 1896 р. Имя і прїзвєско . . . вдова по . . . докладаю адреса. Коли бы декрєт пенсїонїй затрєчено, то треба се вь поданю зазначити.“

— Змїны вь шкільнїцтвї. Директорь школи жєньсков вь Перємїшлї кс. Стан. Фалєнцкїй именованїй катїхотомж вь Ясї, а катїхотї д-рж Чопорж перенєсенїй вь Ясї до Ярославя. — Перенєсенїй: профєсорь гімназіальнїй вь Перємїшлї Вякє Франц до гімназіи Франц-Іосєфа у Львовї, проф. гімн. вь Станїславовї Ілля Кєкуррад до гімназіи рускою у Львовї, проф. рускою гімназіи вь Перємїшлї Ом. Кордасєвич до гімназіи рускою вь Коломїнї, учат. гімназ. вь Бучачї д-рж

Мих. Ладїжнїйскїй до гімназіи вь Бродях, проф. гімн. вь Дрогобичї Ром. Москєнє до У-тон гімн. у Львовї, проф. гімн. вь Бродях Іє. Пєлєкє до гімн. вь Черїбвчєх, проф. гімн. вь Тернополї д. ра. Іє. Ральскїй до У-тон гімн. у Львовї, проф. гімн. вь Стрїмю Стан. Романьскїй до IV-тон гімн. у Львовї, учатєлї вь заведєню бзувбїв вь Харовї: Вол. Служєвскїй і Тад. Вєсьєвскїй одержали посады при гімназіях: першїй вь Бучачї а другїй вь Коломїнї. — Именованїй дїястнїи учатєлїи учатєлї прїзївочнїхх: Стан. Бєлєвскїй вь Рашєвї вь Золочєвї, Людв. Брїтнїйскїй вь Рашєвї до школи реалїної вь Станїславовї, Каз. Елїаш вь Дрогобичї вь тамшїй гімназії, Фєл. Гонтєвїч вь Дрогобачї вь тамшїй гімназії, Франц. Фрїз вь Ясї вь Стрїмю, Юл. Іпполїтд вь Тарновї вь Перємїшлї (гімн. поль.), Іє. Яворскїй вь Тарновї вь Бохнї, Іє. Бєджєвскїй вь Львовї вь Тарновї, Брон. Кєнєнєвскїй вь Краковї вь Бродях, Вол. Лєвнїцкїй вь рускою гімназії у Львовї вь Тернополї, Мих. Новосєлскїй вь Перємїшлї вь тамшїй гімназії польскої, Лос. Пєтрїк вь Станїславовї до гімназіи рускою вь Коломїнї, Волод. Пухєвїч вь Коломїнї вь гімн. польскої вь Перємїшлї, д-рж Нїє. Сабєт вь Коломїнї вь Станїславовї, Анд. Шахновїч вь Ярославя вь Станїславовї, Іє. Таровї вь Черновєцї до тамшїи гімназіи.

— Важнє розпоряджєнє. Міністерствє оборонї краєвої выдало розпоряджєнє зь деякїи полєкшамї для оїцїрїв резервовїхх, а то: Оїцїрї резервовїхх будє повїдомлєнїй вже вь лїтїмж, чи и вь котрїх мїсцєх лїтїмж будє повїданїй до выразї. Одиорбнїи охотнїкї, котрї по зложєню испьту оїцїрєского не будє мбїж выказати ся реверсомж суспїтнїмж, будє лїпо сего именованїй заступнїкомж оїцїра безь обовязку справлїти собї мудрїи і зброю зь власнїхх оїдбїв.

— Испьтї вь 8-кл. школї жєньскїй вь Ясї вь пбдз зарїємж инонїи ч. св. Васїлїя відбудє ся вь суботу 4 н. ст. липня.

— Раду громадску вь Дєлатинї розважєло намістництєво, перєсїдївшїи ся о лїхїй госпєдарї радї, та назначило комісарємж для заряду громады повїтєвого секретаря намістнїцтєва Зєнона Рєвєка.

— Кандидаты на старостбї. Ще не ввєдєнїй вь урядованє два новї старостєва, якї мають бути крєованїй вь Галичнїхх, а вже — якї говорять вь кругахх уряднїчнїхх — суть кандидаты на обєждєнє тїхх посад. Розумїє ся, що пбсла вынїаю галицїкого, наведємж выбравї не зь-помїж заслужєнїхх і покляканїхх до сего уряду, лиш зь-помїж „набравнїхх“, с. в. такїхх, котрї вже вь коїсцї зачинають карїєру політичну.

— Дробнїй вїстї. Цєсарь именовувє арх. Франца д'Естє протєкторомж академії наук: чєскої вь Празї і польскої вь Краковї. — Прїзєдєтє міністрів гр. Бадєнї прїїхав ннї зь Вїднї до Бєсєва. — Властїтєлї рїоїнерїй настовїхх пбдїсєлєли вчєра у Вїднї картєлї, покї що на однїх рбчї, и на нїхх не подєшєвє. — Вь копальнїхх углї вь Пітєбуржї вь Пєнєслєнїї завалїло ся сєлєплїєнє и заснєпало сто робїтнїкїв, зь котрїхх, якї думают, пбдвєт не выїдє живїи. — Вь Мєцу згорїв арєналє, а вь огнї погїблї два особї цївїлїи, два пбдоїцїарї и однїй хлопєц, а чотїрнацїтє особї потерїло тяжкї ушкоды. — Вь Лїберцї погорїла фабрїка базовнї Лїбїга.

— Справленє похїбїи. Вь сїнїх Добродїбїхх, що зложїли жертвы на фонд запомоговї рускихх академікїв заїшла похїбка, имено замбєт Н. Кулїковскїй має бути имя „о. Н. Кумановскїй зь Нїмїшнїна“.

Надбєзанє.

Foulard-Seide 60 Kr.

bis fl. 3.35 p. Met. — japanische, chinesishe etc. in den neuesten Dessins und Farben, sowie schwarze, weiße und farbige Henneberg-Seide von 35 kr. bis fl. 14.65 p. Met. — glatt, gestreift, kariert, gemustert. Damaste etc. (ca 240 versch. Qual. und 200 versch. Farben, Dessins etc.). Porto- und steuerfrei ins Haus. — Muster umgehend. Doppeltes Briefporto nach der Schweiz. 16 (2)

Seiden-Fabriken G. Henneberg (k.u.k. Hof.) Zürich.

Посмертїй — оновїстїи.

Емїлія зь Пачовскїхх Прїєслєвска, вдова по профєсорї гімназіальнїмж, упокоїла ся 29 червня вь Калушї, вь 56-тїмж роцї жвїтї.

Именованя, перенєсеня, конкурсы и пр.

— Конкурсы. Університєт львбвскїй глїдає дїятарї вь днєвною платнєю 1 ар. 50 кр. Вымагає ся докладно знанїя языка руского, польского и вїмєцкого вь словї и писмї, по можностї також свїдоцтво зрїлости. Поданїя вєстїи на руки правнїчного деканату до 15 липня с. р.

Телеграмы „Дїла“

Вїдєнє 2 липня. Угорскїй міністр прїїдуть сюды вь половинї с. м. для дальшїхх перєговорів угоднїхх. — Прїїхав сюды зь Бїлградї князь чорногорскїй.

Бїлград 2 липня. Вь половинї серпнїя король сербскїй вь князємж чорногорєкамж пбдїдуть до Сєїи. Софія 2 липня. Розбїшла ся чутка, що росїйське правительствє настає на кн. Фердинанда, щоби двоох оїцїрїв болгарскїхх, Бєслєрєв и Грєвєв, прїнявї назад до воєнєа болгарского, и то вь тїи самїй равнї, якїи бы були дослужили ся, коли бы безь перерыв досє остали ся вь краю. Се має бути причїною, що міністрї Пєтрїк и Наговнїч хотять уступити. Але Начовнїч рїшнїє ся покї-що лишити ся вь урядї аж до повороту нїзєв.

Виходить у Львові щодня (крім неділі і руських свят) о 5-й годі по полудні. Літературні додатки „Вісника найзнаменитіших поетів“ виходять по второк, а по второк і п'ятницю на переміну разом з „Ділом“.

Передплату і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Людвіка 9, і А. Олішевського ул. Князького 2; — в Іршаві Л. Крижановський; — у Відні: M. Dukes, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Seilerstätte; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; В. Франкеурт і Гамбург: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „Діло“ і належність за нисерати платні у Львові.

ДІЛО

Передплата на „Діло“ з літер. додатком:

в Австрії: на цілий рік . . . 18 гр. на пів року . . . 9 гр. на чверть року 4 гр. 50 гр. за границю: на цілий рік . . . 24 гр. на пів року . . . 12 гр. на чверть року . . . 6 гр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 гр. на пів року . . . 8 гр. на чверть року . . . 4 гр. на місяць . . . 1 гр. 35 гр.

Реклація, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попередню застереження. — Реклація неопечатаний вільний від порт.

Подинокі число копій 8 гр. а. в.

Оголошення зважати приймають ся по ціні 10 гр. від одного строку нисератовою або як місце а в рубриці „Надселе“ по 25 гр. а. в.

Підписи і інші копії приватні числять ся по 15 гр. від строку.

Звертаємо увагу наших Вн. Передплатників, що небажано кінчити ся перший піврік та що крайня пора врівняти залежності і надіслати дальшу передплату. Залежності в передплаті значні, тож треба би застановити дальшу відсылку нашої часописи неточним передплатникам, щоби не поносити дальших витрат. Годі нам уділяти кредиту, бо від нас жадають всяких виплат готівкою. Ждемо!

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Про гостину князя черногорського в Б'лграді доносять відомості, що сербській президентській міністрів і міністерів справ заграничних угодили ся з черногорським міністром справ заграничних, щоби оба правительства поступали цілком згідно у всіх справах, дотикаючих пошрени національних, церковних і культурних інтересів македонських Сербів.

„Новості“ обговорюючи б'лградські події, кажуть: „З'являючись в Б'лграді, князь вівши в нас сей новий доказ зближення між балканськими державами і бачимо в тому початок їхньої будучої могутності та новий крок до утворення балканського союзу. Лише тоді, коли балканські держави злучать ся з собою, будуть могли забезпечити свої законні інтереси і оперті ся на австрійській політиці експансивній. Сербія в Черногорі має одна і друга свою окрему історію, свої звичаї і обычаї і свою династію. Нехай же одна і друга розвиває ся самостійно і вільно, але в політичній сфері з'являючись з собою, і нехай не зважають на те, чи се на свою програму австрійської політики, чи ні. Сербія і Черногорія не є вазалами Австрії і не потребують її провладу. Бажаємо щиро, щоби день 27. червня став ся початком нової щасливої долі для обох славянських держав.“

Панска енциклопедія з дня 29 червня починає ся словами Satis cognitum і обговорює відомості церкви на підставі 112 цитат з св. писем та отців церкви і зважає всіх, що в'їрають в Христа, щоби злучили ся з церквою. Німецький і англійський дивніки не впрожати енциклопедії тій успіху у протестантстві і англійцях.

„Глась Македонський“ подає таку в'їсть з Дубинців: На Плянній Лиринській збрала ся ватага під проводом Дуси Слаткова, гонима Турками. Ватага убила поперед в'їсть Мельника хлопця, що зрадив був повстанців; опісля заперла ся в гори. Друга ватага появилася під проводом Лата Георгієва в сторонах Неврокупа; а третя під проводом Мустака, ударила коло Джумая на компанію турецького войска і цілком її побива. Богато Турків побило, а 20 ранених відведено до Джумая. Повстанці заперли ся без страв в гори. За те Турки побили 5 болгарських стражників границь і повели їх до Джумая. В'їшніх сторонах оружать ся так Турки як і Болгари.

Новоименований генеральний губернатор Крети Георгій паша Верович прибув дня 30 червня до Канен, головного міста Крети, і ладив ся відкрити сейм дня 1 с. м. В'їшніх припадків на те р'їч мав в'їзати заступник населення о поміч до в'їшніх островів та увести їх о прихильності султана до Крети і его щирим бажанню, щоби розважати в'їшніх Кретиців, о скільки би они не противили ся австрійським правам султана. З'ї 70 депутатів було тої днини 43 т'їз християнських як і могомеданських послідів в Кане.

Після в'їстий з Царгорода не з'їшов ся сейм дня 29 червня тому, що виждано приїзду нового губернатора.

Про становище і політику Сербії супротив Австрії і Росії висказав ся президент міністрів Новакович перед редактором французької газети Gaulois такими словами: Положення в Сербії тепер так рокове, як ще ніколи, бо приходять ся нам витягати науку з 80-літнього досвіду. Могло би здавати ся, що Сербія задля свого географічного положення, не може вільно рухати ся. Де їй найти опору для свого законного розвитку? А треба найти таку опору, котра би відповідала народному духу і історії. Справді видавало ся через довгий час, що Австрія, а властиво Угорщина, єсть т'їм ворогом, кр'їм котре задував до нас в'їтер з Європи, в'ї котрій ми опирали ся при помочи договору берлінського. Коли нас скваліфіковано за європейську націю, ми прийняли на себе обов'язок змагати до матеріального і морального поступу, як і другі цивілізовані народи. Якийсь час ждали ми від наших сусідів, щоби були нам за кумів в'ї т'їм поступі. Але Австрія не могла в'їдв'їсти покладаючи на ню над'ї. При помочи тисяч дрібних средств старала ся Австрія ослабити нас на душі. Роблено нам труднощі в'ї договорах торговельних і економічних розвитку. Н. п. торік виставлено нас з розмыслом на страту 9 мільонів при експорті безор'ї. Супротив т'їх самовільних нападів, обиджуючих нашу гідність народу, годі нам було піддержувати т'ї самі над'ї. Але мимо того Сербія не хоче зривати дружн'їх відносин з Австрією. Сербія не веде політики відплати за обиду, лише хоче жити в'ї дружн'їм порозумінні з всіма державами. Але що було вчера, се вже нині не існує. Годі придушити почуте національне, яке чим раз більше будить ся, тож не повинно нікого чудувати, коли тепер звертаємо ся до наших поглядів. Маємо до вибору два роди політики і они оба вказують нам в'ї Росію. Почуте славянське т'їгне нас до імперії російської, а її вираховане політичне пре нас до сего майже за математичною точністю. Вже в'ї 1868 р. стрібав в'ї Михайло до сполучення держав балканських, котрі мали згромадити ся доволі великою імперією. Тоді се було неможливе, але тепер перепоны усунув і можемо на ново заснувати перервану нитку. І справді Росія була завжди зв'язана з нашою історією. Она ніколи не переставала нами інтересувати ся і завжди заявляла нам симпатію. З'ї Росією боролись ми разом на полі битви за свату справу. Се, що робимо, єсть нормальним наслідком сего, що було; Сербія шукає точки, де би могла закнута якорь. Над'їємо ся, що Росія оцінить се користне розположене населення і подасть нам потрібну силу відпорну. Ми хочемо бути незалежним, не лиш в'ї силу догворів, але і в'ї дійсності. По еманципації політичній Сербія стрімає до еманципації економічної. При помочи Росії в'їдемо в'ї зв'яз економічний з Францією. Наша худоба, овод і збіжжя буде могло йти через Солун до Марсєлі. Наближаючи ся до Росії, стаємо ближше Франції.

Те саме й у нас.

Поляки на Шлеску докладають тепер всякого старання, щоби об'їднати ся під виглядом національним і стати успішним оп'їр германізаційній системі тамошніх властей і урядів. Робота шлеских Поляків зважаче ся в'ї кождім напрямі: змагає ся домі народний (Dom polski) в'ї Т'їшні, розширює ся видавництво Масєрг-і шлеск, засновує ся гімназію польську в'ї Т'їшні, веде ся борбу о права національній живим словом і газетами і т. п. Д'їяльність жива і гаряча, підпрана не лиш патріотами шлескими але загально Поляків в'ї Галичині, єсть зважена передовість на освідмлене національне широким верств'ї народу, бо кожда занедбавала під теперішню пору, — коли то всі народності старають ся если вже не розширити свої національній права і добутки, то бодай удержати status quo посідання національного — може нанести в'їшніх не в'їриваний втрати і шкоди.

Між ними розведено тепер в'ї Шлеску широкі агітації, щоби польське населення переписувало ся з'ї урядами і властями польськими. В'ї т'їх в'їстях находимо в'ї газеті „Rolnik śląski“ ось яку статейку:

„Одно старство зажадало від зверхности громадської, щоби посвідчене що до якогось чоловіка було написано по німеччині. Се посвідчене потрібне було для команди загального ополчення.“

Не в'їходимо в'ї се, — пише Rolnik — яке свідство виставляє згадане старство собі і своїм урядникам, котрі повинні знати по польськи і єсть обов'язаний польським письмом приймати і погаджувати. Письмо громади було коротке і виразне, а старство признало ся, що его не розуміє. Яке довір'ї може мати населення до властей політичних, чи урядників зрозуміють его при довгих поданнях, при комісіях і устних протоколах, де нераз розходять ся о важній права народу і населення, коли старство не зрозуміло короткого посвідчення.

Але ще й з'ї другої сторони цїкаве письмо старства. Наме населення має неохитне пересвідчене, що ц. к. уряди чи політичні, чи судові, чи скарбові, не люблять і не хотять, щоби до них писано по польськи, та що се для справ і інтересованих шкодне, бо виставляє їх на сенатури урядників. А хоч'ї людьми говорять ся, що так не єсть, що урядники погаджують в'ї подання однакові прхально і скоро, то таке говоренє не помагає і навіть найрозумніший хлоп'ї похитає головою і при своїм лишить ся. Се одна з'ї найважливіших причин, задля котрої люди так мало користають з'ї своїх прав і мимо розпорядження правительственного пишуть до урядів по німеччині.

Тож просимо выс. правительство, щоби якимсь способом усунуло се недовір'ї, сумнів і обави люду, а відтак щоби до кінця запорядило, аби в'ї уряди з'ї польським людям урядували по польськи а польськ'ї подання по польськи погаджували. В'ї рад'ї державній заявив президент міністрів, що не ма прогн'їть того принципіально перепони, а міністер судівництва виразно сказав: „що кождий горожанин має безперечне право, щоби судья вислухав его в'ї рідній мові і щоби достав на писемній подання відповіди в'ї т'їй самій мові“. Най же ж правительство, котре говорить раз-в-раз а, скаже і б, та від теоретичних заявленєй перейде до діла і выдасть заповідженє, щоби з'ї Поляками на Шлеску урядовано по польськи.“

У нас в'ї квестіях мовній точь-в-точь те саме, коли не гірше. У нас не то уряди, але навіть жандарми пом'їтують рускою мовою, і то не що-до коротких подань, але навіть — risum teneatis — що-до пашипортів на худобу. У нас рівнож говорять ся з'ї м'їсць правительственных про рівноправність обох мов, але о виданні зарядження, щоби властей з'ї Русинами переписували ся по руски, не чувають. Від кількох л'їт ждемо, опісля праватної об'їянки намістника, коли то урядники політичні в'їзчать ся по руски (щось подібне може бути лиш в'ї Галичині, де урядники приїшчує ся на посади з'ї урядовим посвідченням, що знає оба мови краєві, а відтак аж велить ся єму в'їчитись по руски), — однак досі того не сл'їдно, а противно були сотні слухів, де старства відкидали писемна руск'ї. Руск'ї народ, а передовість селянство, в'ї ще більшій м'їр'ї як шлеск'ї Поляки не може мати довіри до властей з'ї квестіях мовній, бо н'їгде не видно звороту до д'їшнього. Вже крайня пора, щоби від теоретичних „любобностей“ перейти до практичного удокументованя рівноправності мовнової.

В'їсти про еміграцію.

До Бразилії переїхало через Львів — після статистики урядової — в'ї маю два тисячі дев'їдесять емігрантів (розуміє ся, з'ї східної Галичини); в'ї червні близько повторя тисяча. Всі на свою побідлу!

Телеграма уряду бразилійського до віце-консула бразилійського в'ї Гену, котру ми оногодї подали в'ї „Ділі“, в'їповни потверджує

телеграму нашого австрійського консула, що бразилійське правительство казало не пускати до Бразилії наших галицьких емігрантів, навіть тих, що платять собі дорогу.

Який гаразд в'ї найлучшій часті Бразилії, с. є. в'ї Парані, котру деякі панки з'ї Львова для галицьких селян захвалюють, видно з'ї листу Івана Шипки з'ї Москви в'ї в'їшніх, котрий пише між нами: „Все неправда, що за Парану казали; не дають в'ї Парані ан'ї коров'ї ан'ї коней, ан'ї голый шавер, саме кам'ї. Люди в'їзвають з'ї колоїні, — не буде хл'їба їсти, хто поїде до Бразилії; закінчаю Вас, коханый тату, десятому закаузуйте, щоби не виїзбав ся до Бразилії. Така страшна б'їда, що люди д'їти свої продають. Д'їдом'ї л'їше бути в'ї Галичині... і т. д. — І то так в'ї найлучшій часті Бразилії а в'ї нинішніх частях гинуть люди від убійчого клімату як мухи, та ще й до того в'ї в'їзводи у планаторів під батогами.“

Супротив того до глибоких душ обурює таке баламучене емігрантств'ї, як в'ї новинці Kurjer-a Lwow-sk-ого з'ї 24 червня 1896 р., де каже ся: „Концесіонована агенція Тушанського у Львові одержала телеграм з'ї Бремені (від кого?), що транспорт емігрантів, заповіджений на 10 липня с. р., відб'їде з'ї відтак без з'ї жадної перешкоди до Бразилії з'ї призначенням до провінції Парані“. Така в'їсть коштує цілий мазток і жате кілька соток людей, а єсть она неправдива і оголошена тільки длатого, щоби не урвав ся масний заробок на емігрантах. Ан'ї агент з'ї Бремені, ан'ї агенція Тушанського не в'ї силі в'ї в'їшніх зміняти постановлення правительства бразилійського; транспорт, котрий „без перешкоди“ відб'їде з'ї Бремені, буде завернений з'ї порту в'ї Парані, а емігранти або вернут до Європи або поїдуть на немилу смерть до найгорячіших провінцій.

Про те остерігаємо всіх емігрантів, котрі задумали в'їзати до Бразилії, щоби не в'ї остатній хвилі задержали ся, з'ї дороги вернули ся і після ради Шипки з'ї Бразилії назад свої г'їнти хоч'ї би і з'ї стратю відкупили.

Також остерігаємо, щоби не дали ся аловити на гладкий писемна агента жидка Missler-a з'ї Бремені, заманюючи до Georg ia на колонію Missler, або до сухого Техасу. Георгія, край багнотий, край нездоровий і ан'ї слова правди в'ї т'їм нема, що агенти випусе. Надто подає Przegląd у в'їшніх числ'ї в'ї допису, що д'їм Missler-a et Co. в'ї Нью-Йорку так обманув і обдер'ї галицького емігранта Перцака, удаючи ся на колонію „Missler“, що аж американські властей мус'їли в'їдати ся з'ї т'їх справу.

Н'їякому агенту надморському не можна в'їрвати, бо они н'ї на язык в'їходять, хоч'ї би коштам життя людського.

НОВИНКИ.

— О. Остапа Нижанковського, д'їрента „Львівського Бюна“, прощали вчера так боїстий як і в'їзгалі львівськ'ї Русини. О. Нижанковський, славно з'ївний наш м'їзик в'ї композитор, був в'ї посл'їдніх часах у Львові заступником (суплентом) учителя музики в'ї тутешній семінарії учительській. Крім того мав багато ще занятя громадського, патріотичного, — як звичайно у нас буває, що опосб'їдній, а особливо охот'ївний до праці люди не мають навіть права до відпочинку. Оттак і о. Нижанковський мав тижневно над'ї 50 год'їх занятя, а заробляв разом аж 800 гр. р'їчно! Але була бодай над'ї, що д'їстане м'їсце сталоного учителя при семінарії учительській. В'ї т'їй цілі в'їзав до Праги і давав там з'ї відзначенням учительській исп'їт з'ї співу. Тимчасом'ї в'їнаше склало ся. Рада шкільна оголосила конкурсу на м'їсце такого учителя, але заравом'ї відняла о. Нижанковському всяку над'їю, бо жадав исп'їту не лиш з'ї співу, але і з'ї музики. Треба би в'ї друге поїхати до Праги; тільки за той час м'їсце буде вже обсеждено! Тим то о. Нижанковський, не маючи в'ї р'їднім краю н'їякого вигляду на удержанє хоч'ї би найскромніше, р'їшив ся в'їселитись до Америки (до Канади). Бо Русини ум'їють працю з'їоних громадян'їх цїнити о стільки, що дуже радо з'ї не користають, — часом'ї навіть, коли не полатуть, то бодай „Бог заплать!“ скажуть; але і найпотр'їбнішій та найпожиточнішій людям ан'ї дати удержаня ан'ї выстарати ся не год'ї. Сумно, але правда!

З'ї прив'їбленним духом і тяжким серцем збрала ся львівськ'ї Русини вчера о 6 год. по полудні на майдан'ї вистави; там на пам'ятку тої хвилі усели наші боїстий і боїстий з'ї своїм д'їрентом та багато ще окрім них Русини і Русини з'ї гарну групу для анимки фотографічної. Опісля перейшли в'ї до близького реставрації Краєв'їської, де в'ї просторій і в'їсбдній салі збрало ся згодом'ї над'ї 200 осіб. Мимохо-

ДѢЛО

Выходит у Львові щодня (крім неділі і руских свят) о 5-й година по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найзнаменитіших повістей“ виходить во вторник, а во вторник і п'ятницю на переміну разом з „Ділом“.

Передплату і інсерати приймають: у Львові Адміністрація „ДѢЛО“ ул. Баторія 24, Центральне бюро оголошень ул. Коперника ч. 11, і Бюро газет ул. Кароля Людвіка 9, і А. Ольшевського ул. Калінінського 2; — в Ярославі Л. Крижановський; — у Відні: М. Дукес, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Seilerstätte; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; В. Франкфурт і Гамбург: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „ДѢЛО“ і належність за інсерами платити у Львові.

Передплата на „ДѢЛО“ з літер. додатком в Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 кр. на цілий рік . . . 24 кр. на пів рік . . . 9 кр. на пів рік . . . 12 кр. на чверть року 4 кр. 50 кр. на чверть року . . . 6 кр.

у Львові: на цілий рік . . . 16 кр. на пів рік . . . 3 кр. на чверть року . . . 4 кр. на місяць . . . 1 кр. 35 кр. Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 ул. Баторія. — Рукописи звертають ся лише на попереднє застереження. — Реєстрація неопечатаній вільних від порт. Подорожні квитки коштують 8 кр. а. в. Оголошення змисли приймають ся по ціні 10 кр. від одного стрічка інсерацій або 5 кр. місце а в рубриці „Надслани“ по 25 кр. а. в. Подарки і інші копії приватні числять ся по 15 кр. від стрічки.

Звертаємо увагу наших Вп. Передплатників, що небажано кінчити ся перший поворот та що крайня пора виробити залежності і надіслати дальшу передплату. Залежності в передплаті значні, тож треба застановити дальшу відсылку нашої часописи неточним передплатникам, щоб не понести дальших витрат. Годі нам уділяти кредиту, бо від нас жадають всяких виплат готівкою. Ждемо!

У Львові, дня 4 к. ст. липня 1896.

Сього тижня вже таєм на добре зачати ся saison morte в кругах правительствено-урядових. Навіть президент міністрів гр. Бадені вже проси negotiis на відпустку в Буську. Не приїхав він до Галичини з пустими руками, лиш, як пристало дбаючи о рідний край горожанови, привіз гостинця. Гостинця правдою звичайно цемних дїтям, а гр. Бадені, хоча б і в тїм вигляді оригінальним, привіз его нечестивим дїтям — Русинам. Тим гостинцем — відповідь на пропалатне писмо, вручене цесареві громадою депутацією рускою 16 грудня 1895 р., з жалобами на надужиття при соймових виборах.

Не маємо похи що цілого тексту сего відповіди в оригінал, але маємо телеграфічний комунікат Сзас-у, зредатований, як догадувати ся, в бюр міністра справ внутрїшних. В тїм комунікаті подано безперечно основні точки, на яких опирає ся сама відповідь, і для того вже тепер можемо мати позате о змісті відповіди. Комунікат Сзас-у такий: „На основі цесарського уповажнення орєкло міністерство справ внутрїшних, що переведені подрбні (szczegółowe) докожженя не оправдали учиненого властью правительственим в Галичині докору, мовь бы то они з розмислу, систематично і після порученя вищих властей укорочували конституційні права, а вмєвно свободу виборчу населєня руского. Докоры ті оказали ся в переважній часті фактично або правно неумотивованим, — що не були достаточнo провєрені, абы могли уважати ся доказаним, — що в часті були уважлені при верифікації, — що тут і там були провєрені поодинокі урядники, — і що постарано ся, абы на будуче відбу-

вали ся вибори правильно під кожним зглядом і не було причиною до жалоби на поведєні органів правительствених. — Такъ говорять ся в комунікаті, а в самій відповіди, котра має бути доручена провідникови депутації о. Озаркевичеві, будуть чейже наведені конкретні факты, и пр. де, коли и в який спосіб переводили ся подрбні докожженя, котрі то закінди показали ся фактично або правно неумотивованим, котрі то факты були уважлені при верифікації, котрі то урядники провинили ся и т. д. Обжалованє властей правительствених, піднесєне в пропалатнім писмї, було підперте фактами, тож можна надїятися, що такъ само буде выказана неспійність тїх фактів після результату „подрбних“ докожженє.

Правда може бути лиш одна, а стане она кождому ясно, коли порівнає ся поруч себе два противні твердження, підперті фактами. На факты мусять відповісти ся фактами, бо инакше в найліпшом случаю буде се лиш голословна балабанина. Вправдї можна найти ще й другий вихід з неможливої ситуації після засади: sic volo, sic jubeo, але в конституційній державі, де поведєні органів правительствених стонть під контролем публічною, а міністри одвѣчальні перед цесарем і народом, було бы надто смілим пускати ся на сю дорогу. Годі з горь екавати, що все прайшло в лагально, тїм більше, коли підносєть ся дуже поважні звідї підперті фактами, лиш треба підперти своє твердження такъ само фактами, або выказати неспійність піднесєних звідїв. До того можуть послужити всьлякі слїдства и докожженя та опублікованє ихь результатів.

На кождий спосіб оригінал відповіди мусить зацїкавити Русинів, бо коли справа оперла ся аж о престолъ, то годі в трактувати яєть з одної такъ и з другої сторони побїжно. Тутъ заангажований яєть гідбєсть и честь цілого народу такъ и повага правительствє. Справа має значєніє историчнє и мусить бути всесторонньо поясненє.

Праса польска обмежала ся похи що на повторєнню комунікату Сзас-у без коментарїв. Одинікий лиш Kurjer Lwowski хотїв порибити свои замїтан до відповіди гр. Ба-

деньому, що чувати з розвѣдженєм справ надужиття виборчих и покаранєм виновних (verbumobile)? Доки у Відні радить парламент, гр. Бадені мовчав, а тепер в Сзас-і появив ся звѣстний комунікат. Резолюція міністерства справ внутрїшних єсть дуже важним документом и може мати за собою далековий наслідок, тож годило ся оголосити єи чимъ скорше дословно, бо телеграфічний комунікат дає причину до всякого непорозумїня. Говорить ся и пр. о уповажненю цесарським, але з стилізації цілком не можна дізнати ся, до чого відносило ся се уповажненє, чи до самого зарядженя слїдства, чи може до виданя орєченя на основі вже придбаного матеріалу. З природи рѣчи виходило бы, що уповажненє цесарське відносило ся до зарядженя слїдства в справі надужиття наведєних в пропалатнім писмї, врученім депутацією цесареві, але з комунікату мабуть скорше выдає ся, що уповажненє цесарське відносєть ся виключно до виданя орєченя на основі придбаного матеріалу доказового. Ся друга евентуальність выдає ся неможливою, але з другої сторони можна припускати, що неспійність стилізації не єсть тутъ случайна. Бо се факт, що в справі надужиття наведєних в пропалатнім писмї не було доси ніякого слїдства. Се факт, піднесєний недавно в руских часописах, в котрїм доси не зайшла ніяка зміна.

Справозданє посольске о. В. Небыловця.

Для 25 н. ст. червня с. р. станувъ о. Василь Небыловець, соймовий посолъ з менших посольствей долиньского повіту, передъ своим виборцями в Долинь, щобь адати справу зъ своим посольским діяльністю. В сали повітвом рады збрало ся понадъ 100 селянъ, пять священникъ и кілька людей зъ свѣтскою ин-

що вже безъ своей дальшої опіки выставлять ихъ святей пасти. Видно, що панъ de Robóg бравъ грошъ за се, що вивъ дѣтей свиней пасти, чи, якъ тамъ важуть, бувъ за старшого свинюпасє в громадѣ, бо инакше годі порозумѣти, якъ мбгъ бы учитель казати всьмъ руским дѣтям, котрыхъ цілий рікъ учивъ, ити свинї пасти, коли бы бувъ ихъ чогось иншого навчавъ. Ой дорогій же той свинюпасъ для бѣдной громади, но але и не даво, що треба єго такъ дорого оплачувати, бо то бачте зъ клеветомъ „de Robóg“; а за клевету ще и в нашихъ часахъ, хочъ єго и свинюпасъ носивъ, порядно платити ся. Удаю ся сєю дорогою до знакомыхъ менї шеблєныхъ радниківъ зъ уклонною просьбою, щобь зєвелили для пана de Robóg зъ Цуцїловцє, для которого, якъ вадно, не відъ нимъ виключнимъ фактомъ свинї, постарати ся о більшє відповѣднє мѣсце, отъ хочъ бы в сѣльвару паробѣвъ в Дублянѣхъ, бо Цуцїловцѣ завдає єго науцѣ мають вже своихъ питомыхъ свинюпасѣвъ.

Дехто знаєчи, що я знакомий зъ декотримъ школьнимъ радникомъ, звертаєть ся до мене зъ запитаємъ, чи можлива се рѣчь, щобъ підъ такимъ енергичнимъ старостомъ, якъ жидачівський, мбгъ найти ся учитель, котрий бы рускі дѣти выставлялъ свинї пасти. А чому-жъ бы вѣ! Вѣдома рѣчь, що у насъ в краю є мѣжъ учителями одиницѣ, котрі судячи по ихъ діяльності в часѣ виборѣвъ, були бы добрыми агбниками и факторами, чому жъ они не могли бы бути и свинюпасєми, тажъ знаєте агбниківъ и свинюпасѣвъ споріднені зъ собою. Декотрі навѣть мають такі звѣдѣности вроджені — отъ хочъ бы учитель зъ Цуцїловцє. Громада думала певно, що панъ учитель буде дѣтей вѣдати читати и писати, тымъ часомъ на превелике свое чудо довѣдала ся, що панъ учитель вывчивъ такъ рускі дѣти,

Польща жити, де бы wolność, równość i braterstwo зъ Русинами такі орїя виправляла? А що-жъ польска праса? Зъ вымкою выклєтого Monitor-а мовчати и тїшити ся в душі, що дѣти колись батьківъ в цивілізмі переїдуть. Та дай Боже, щобъ Вамъ мудрость вѣща на здоровлє вышла!

Въ девятихъ галицкихъ видавахъ „исторического начала“ можна найти в послѣднихъ часахъ дуже часто вѣсти, зъ заголовкомъ „ловкая выдумка“. Для необнакомленыхъ зъ тактикою авторѣвъ пишущихъ ловкія выдумка подаю, що сабула, яка мѣстять ся у сѣй вѣсти, є выдумана самимъ авторомъ, а цілє сен выдумки: представити щось несправдливо зъ зручностію въ такїмъ свѣтлѣ, щобъ оно могло правдою выдаватися; коли се удало ся автору, тогды подану вѣсть называє ся „ловкою выдумкою“. Простувати ловкія вѣдомости нема потреби, бо-жъ кождий такий ловкія авторъ, пишучи ловкую выдумку, свѣдомо нарушує чужу честь, а коли на ловкую ложь не буде реагувати ся, тогды можна буде надѣятися, що сєй промыселъ зъ часомъ, не маючи попуку, заснѣтити ся.

По нагайблє-жъ реалістично опозиціоністствъ за вѣз опѣр противъ зрєформованя наукового товариства имени Шевченка після проєкту предложеного выдѣломъ, и адало бы ся на разѣ, що слушало. Воно правда, неспіріотична рѣчь бути противникомъ ареопату рускихъ ученыхъ — однакъ даруйте менї неосвѣченому панове, а то вѣсь високо-, низше-и мало-ученї, що а зъ мою сторону на разѣ в тепершнихъ часахъ противний бы бувъ такому ареопату, маючи свѣжо въ памяти, що больша часть зъ рускихъ ученыхъ, котрі надѣють ся вже юге садисо вѣйти в лѣтъ не смертельныхъ, передъ не дуже давнимъ ча-

що вѣсь безъ своей дальшої опіки выставлять ихъ святей пасти. Видно, що панъ de Robóg бравъ грошъ за се, що вивъ дѣтей свиней пасти, чи, якъ тамъ важуть, бувъ за старшого свинюпасє в громадѣ, бо инакше годі порозумѣти, якъ мбгъ бы учитель казати всьмъ руским дѣтям, котрыхъ цілий рікъ учивъ, ити свинї пасти, коли бы бувъ ихъ чогось иншого навчавъ. Ой дорогій же той свинюпасъ для бѣдной громади, но але и не даво, що треба єго такъ дорого оплачувати, бо то бачте зъ клеветомъ „de Robóg“; а за клевету ще и в нашихъ часахъ, хочъ єго и свинюпасъ носивъ, порядно платити ся. Удаю ся сєю дорогою до знакомыхъ менї шеблєныхъ радниківъ зъ уклонною просьбою, щобь зєвелили для пана de Robóg зъ Цуцїловцє, для которого, якъ вадно, не відъ нимъ виключнимъ фактомъ свинї, постарати ся о більшє відповѣднє мѣсце, отъ хочъ бы в сѣльвару паробѣвъ в Дублянѣхъ, бо Цуцїловцѣ завдає єго науцѣ мають вже своихъ питомыхъ свинюпасѣвъ.

Чи католицтво робить поступы міжъ Русинами? — мавъ запитати ся сє. отецъ рускихъ паломниківъ. Не знаю, що на се рускі паломники відповѣли, однакъ я бы ихъ виручивъ, вказуючи, що ажъ занадто великі поступы вадно, бо-жъ Русини, щобъ ихъ не подозрѣвало о бракъ духа католицкого, навѣть в 300-лѣтній роковини уніи Берестейской не хотѣли усирогувати вѣча руско-католицкого, ино прилучили ся до вѣча польского, отже правдиво-католицкого, — дальше Русини по мѣстахъ безъ перешкоды свои єрархіи часто переходять на латинське, що рѣвножъ є ознакою поступу католицтва міжъ Русинами, а зновъ противно єрархіи старає ся, щобъ латиняківъ на обрядъ рускій не приймає.

Подобрянинъ.

Сучасна лїтопись.

Сучасна лїтопись.

[Банкетство польскон демократіи и молоді епігоны в батьківськихъ норахъ. — Що то таке „ловкая выдумка“? — Будучий ареопатъ рускихъ ученыхъ и поводи недовѣрія до него. — Чи громада в Цуцїловцѣхъ удержує учителя чї свинюпасє? — Чи католицтво робить поступы міжъ Русинами?]

Доборолє ся польска демократія до самого краю, и спокійно зайшла до прєстави, привѣвши на своихъ плечахъ за посла до сойму, и представитєля польскон поступової думки — консервативного міністра-годала. Зъ сѣмъ дуже значущимъ фактомъ настало офіціалнє удержанє польскон демократіи, а на видиму ознаку удержанєня польскон поступової думки збавило высоко правительство всьмъ автономичнымъ достойникамъ при ношеню конєдератен уживати на денє жовтєи а на прочу часть чорнон матеріи. Є сє незвичайний здобутокъ на поди праці органічної — бо-жъ черєзъ сє австрійську душу вложено в польске тѣло. Noch edle polnische Demokraten! Noch ist Polen nicht verloren!

Се бувъ послѣдній обавъ житя галицкѣмъ польскон демократіи; — а що-жъ єи епігоны, о котрыхъ говорять часомъ, що сє люди нова школы. Показало ся, що пословица вѣмецєа „wie die Alten sangen, so zwitschern die Jungen“ яєть разѣ аложена для епігоновъ польскон демократіи. Я волѣвъ бы, щобъ о польскій академічній молодежи, належачій до Брайт-он ромо-чи, можна було сказати, що у неє єще дуже зелено вѣ голові, аніжъ що ся гангрєна, котра точила шляхотску Польщу відъ часу козацкихъ воєнъ, точитъ и часть єи тепершню молодежь, — однакъ по спростованю, яке вышло відъ выдѣлу Брайт-он ромо-чи, треба бы думати, що у панівъхъ репрезентуючихъ на вѣтъ позитивное товариство, є большє облуды и цинізму, якъ верозвѣгъ. Чи не чудєсно було бы в сѣй повѣи демократичаїи

тегієнціи. Проводивши аборами о. Лопатинський в долину, а секретарями були д-р Озаревич и п. Кардаш.

О. Небыловцев заявив своє справозданне представленим складу сойму, именно близько вості панських, а кілько повинно бути селянських послів; давши розповідь, як послы угрупувалися, а яка була діяльність цілого сойму взагалі, а 14 руских послів спеціально, и заявив, що рускі послы завжди вшли рука в руку з мазурекими послами-селянами. Рускі послы старались о руску гімназію в Станиславові, о обов'язкову науку руского языка у всіх гімназіях и учительських семінаріях, о введення практичних курсов науки руского языка для урядників, о справедливи розділ шарваркових тягарів; при дискусіи над доповідним законом, зазначивши, що більшість не приймає їх внесення, рускі послы вийшли з салі; при конкурентній законі старались о справедливи розділ конкурентних обов'язків; вголювалися за підвищенням матеріального быту учительів; ждали внесення поручення круга діяння для громадських урядів и выступили против внесення Дунаевского в справі окружних громад. Що до особистої діяльності о. Небыловца, то він був вибраний до з'їзду комісії; підписав понад 30 петицій и внесення; подавав, щоб учителя з більших сіл були на рівні тракторів з учителями з містечок; мав поручення від руских послів, поставити внесення в справі знесення оплати 17½ кр. за доручення судових ухвал, але п. Абанкурз его випередив. При тій заявці о. Небыловцев, що будучи homo novus мусить передовсім орієнтуватися, а на закриття свого справоздання представив свічу програму будучої діяльності руских послів: 1) Домогатися внесення посередніх виборів з сільської курії и введення тайного голосування, а на разі треба постаратися бодати о голосування картками на виборців в громадах, як сего жадав п. Остапчук. 2) Старатися о введення в життя рускої гімназії в Станиславові и обов'язкової науки руского языка в гімназіях и учительських семінаріях. 3) Противидати предложенню п. Дунаевского о окружних громадах. 4) Жадати, щоб на руских ватдрах в університеті владдали рускі професори, а не польські. 5) Поборювати и выступати против старости в Турці и ему подібних, надуживаючи свою власть. 6) Жадати побільшення учительських семінарій и критикувати на прямих школярів в Галичині. 7) Боротися інтереси селянства. 8) Жадати реформи повітових рад. 9) Старатися о уваженні деяких виборів. 10) Мати завжди перед очима, що рускі послы повинні бути краще сойму, а не его вихвалюванем и що они повинні репрезентувати и боронити в соймі демократичні принципи.

По тій справозданню заневерпелював посла д-р Андроник Могильницький: чи не рускі клуб и як він представляєся? О. Небыловцев відповів, що клубу досі нема, але рускі послы збирали ся на наради, а в клуб не заважувалося, бо д-р Окуєвський був сему противний, побоюючись, щоб в клуб не був змагорований.

Далше поспитав д-р Могильницький, длячого о. посол голосував за важністю вибору п. Сипинського в Горлицях? Відповідаючи заявив о. Небыловцев, що се була борба між двома шляхтичами: Сипинським и Плоцким, а що Русь як на одному нічого не втратила; так на другому нічого не вискла, то ему видавалося однаковим голосувати за п. Сипинського або Плоцких.

На інтерв'ю д-ра Могильницького: якими средствами задумує о. посол поборовати намір ввести скружні громади, заявив о. Небыловцев, що громади повинні на руці своїх послів протестувати против внесення п. Дунаевского.

Навоєць поспитав д-р Могильницький: длячого, если рускі послы — як то заявив о. Небыловцев — плути рука в руку з мазурекими послами-селянами, ніхто з руских послів не відповів п. Горданови, коли він обідав п. Бойка на вулиці: буді. На ту інтерв'ю о. Небыловцев нічого.

По інтерв'ю наступили внесення виборців. Господар Калинський просив о. посла, щоб він старався о сировизі для селянської худоби; — Юрко Дьодоха, щоб о. посол постарався о податковий уряд в Рожайові и щоб селянам на случай повен и грабобити роздавати зб сторони правительства запомогти; — камеральний дьєнцій Мавць з Мизуля, щоб о. посол постарався о заможу на повітовій дорозі; — о. Варчань, щоб о. посол старався о регуляцію гірських рік и щоб правительство не провадило бюрократично так важних справ; — о. Горняквич з Гошева, щоб о. посол

старався о се, щоб руских селянських дітей не морочили в школах наукою польского языка, бо се для селян злише. Вибрали Калинський з Сваричева підпис, що ще в 1889 р. вода наробила шкоди в селі, а податковий инспектор оцінює ті шкоди, обчислюючи 700 ар. опусту в податках, однак нікому не знижено податку и длятого повинен бы о. посол поучити громаду, що она мав зробити в тій справі.

Коли вже ніхто більше не зголосився до слова, то на раду першав о. збрані, порозумілися між собою, поручили д-рови Могильницькому заявити о. послові слідує: 1) О. посол в багатьох напрямках надто оптимістично відносився до соймової більшості, а в виду того поручають ему виборців, менше вріти в ширість сен більшості. 2) На случай утворення руского клубу, не повинні бути прийняті до него п. Барвінський и Вахнянин, або боді не можна допустити котрого небудь з них на становище голови клубу. 3) Внесення п. Барвінського и Вахнянина не повинен о. Небыловцев піддержувати, навіть коли б ті внесення видавалися користними.

Постільні дві резолюції одобрив збори галицькими оплесками, почом д-р Могильницький, внесення виборців, заявив, що позаяк збори бачать у о. посла добру волю служити народній справі, то уділяють ему вогум довіря.

Дописи „Діла“

З Перемисля.

[Рускі Інститут для дівчат в Перемислі.]

Не буду розводитися над значенням руского інституту для дівчат, бо про се було вже багато писано в „Ділі“. Навіть спішу поділитися з Русинами цілого нашого краю радістю, яку викликає перший аспікт в нашій інституті, що відбувся сего дня 29 н. ст. червня. По відслуженні в катедрі богослуження Впр. о. архієпископом Чеховським за улової фундаторів и добродіїв інституту, зачалися іспити в прекрасно удекорованій аля інституту. Помімо нар'євань „Галичанка“ на се, що день 29 червня не відповідає на іспити, являлося так багато гостей, що простора аля не була в стані всіх помістити. Не було, правда, всен рускон перемисля громади; бракувало сіль, що так дуже цікавлять ся будучістю нашого народу, не являлося наші „маститі“, хоч и не перешкоджали. Було тільки одне д-р Антонович, а не було навіть и учителя спішу в інституті, адже для того, що висока політика и патріотизм не дозволяла. Мій гостин бачив ми инспектора школи народних п. Релінгера, що з великою увагою прислухувався до іспитів. О результаті, виразився він, чоловік фаховий и безсторонний, коротко: „а очарований!“

И справді сей перший публічний іспит вислав знаменито, — показалося, що учительи и учитель дуже совістно працювали, а дівчата радо и з успіхом училися. У всіх предметах відповіди учениць були знаменні. Однак передовсім відзначалося наші дівчата в історії руского народу, котру ми уділяємо з великою увагою д-р Величко. Дівчата показали не тільки знання фактів історичних, але також, що розуміють сї факти, їх причини, зв'яз та що уміють богато розповісти про поступ культури, цивілізації та розвитку економічного Руса. Історію учать ся они не по старому шаблону, мовляв: сей або той князь панував від — до, воював з сям або тым, але учать ся взагалі про розвій життя маси народу руского, що становить ядро рускон історії. Не менше з приналежності треба висказати ся о нашім рускон літературі, котру уділяв професор Прийма и пан Прийма. Любо було слухати, як дівчата відповідали сї два предмети, они видно аж училися не з мусу, а просто з охоти, тож и дуже гарно внашли відповіди. Серце радувалося на вид сего заступ патріотизму в серцях руских дівчат; они ставуть просвіщеніми жінками-патріотками, котрі колись поруч мужичам не відтягуть ся від борби за потуги права и за нашу честь нашого народу. Всі інші предмети випали також добре. Роботи ручні выставлені в окремій салі, а було их дуже багато, звертали на себе особливу увагу. Не поспівав ся тільки учитель мувати своєю працею, бо не являв ся на іспиті. Торжество закінчав прекрасною промовою Впр. о. Чехович, вручаючи учениці У-ю клясу, Ольгу Яремківну, найкращої учениці, золотий хрестик, и на памятку іспиту и нагороду за поступ и добре поведєня в році школярства.

Результати виховування наших дівчат

інституту стануть для него найкращою рекомендацією. Коли Русини побачать на вакаціях наші інститутки, їх відомости и виховане, то певно покажуть недовіру до інституту и стануть просити, щоб их дочка приймано до інституту. Можна надіятися, що по вакаціях так багато будемо мати дівчат в інституті, що місяця забракне.

Сего самого дня о год. 6-тій вечером відбулися перші загальні збори членів інституту по введенню его в життя. Попередні збори не будили інтересу публіки, а навіть видно було апатію и недовіру в свої сили. Мій аспікт в. пр. одань о. д-р, котрий досі не міг прославити свого імені науковими ділами та аж мабуть старався се зробити на загальних зборах 1894 р., заявив, що він не врість в будучість інституту, бо до комісії ввійшов оден цивіль, а він, будучи священиком, не врість цивільним. Сумий то союзнам з загальних зборів попередніх дівчат! Виділя мав дуже багато роботи. Та коли предложив торбиз пляш науки и кошторис удержання інституту, багато людей не врість в можливість отворення інституту, казали, що збанкрутуємо, що зачемо, а відтак з ганьбою цюфнемось, бо не зробимо сего, що хочемо. Богато праці задала собі ті, що запровадили інститут в життя, — але яка то ніч мусити бути аж радість, коли видать, що праця аж принесла добрий плід, що інститут вповни осягнув свою ціль. Сегодній збори були оживлені и будили зацікавлене, бо проба удалася, перші леди переломали, а розходило ся о се, щоб збори висказали свою гадку про спосіб ведення інституту, уже робив функціонуючого.

На збори явилось також дуже багато членів інституту. Аля була наповнена. Проводив зборам о. ерл. Чехович. Не обійшло ся и на сїх зборах без непорозуміння. „Тверді“ патріоти и тепер ще не врість в користь з інституту, але зовсім висказалося устам д-ра Антоновича похвалою о діяльності інституту, називаючи „результати блискучими и привабливими“. Збори прийняли справозданне уступаючого відділу до відомости и уділяли відділу абсолютну. По справозданню розпочалися торги з твердими, котрі бажали довечне вести інститут після зазастєного старого шаблону. Однак зважачи пристали на спосіб науки в інституті, а лиш бажали, щоб побільш фінансов учено и експерименту, бо тоді и они всі будуть посылати свои донеси до інституту. Одань д-р бажав, щоб тым учителям, що учать в інституті фінансово, платили по 25 кр. за годину, а сям, що учать експерименту, по 50 кр., одань се внесення перепало середь помірчаного сьмху. Коли зб сторони деяких твердых підносились голоси недовіри в будучість інституту, сказав директор Цеглявський: „Інститут уже введений в життя, тож честь народу не дозволяє нам цюфатися и інститут звинувити. Інститут хоч бы навіть стояв фінансово лих, що на щастє не єсть, мусимо удержати свої сили, без огляду на се, скільки бы жертв від нас вимагав“. Ся промова подобалася всім. Вибрали всі Русини перемисля, без розниц партій, постановили посылати дівчата свои до інституту. Част, крайній част, щоб Русини понали, що треба виховувати свои дівчата не по польських ватдрах, а в руском інституті, — част покинути узку партійну запліть и ставити на ширшій народно руском ґрунті, та не перечити ся про „з“ и „н“, бо сї букви Руса не становлять. Наука, и то наука європейська, не знаюча національних а то і любови одної правди, потрібна Русинам, щоб познали свій и свои обставини. Через просвіту дійдем до сили и добробуту, а не через що иншого.

Збори закінчилися вибором управи інституту. Председателем вибрано через аклямацію о. архієпископа Чеховича, а до відділу ввійшли: о. пралат Войтович, директор Цеглявський, комісар Ів. Матковський, проф. Ол. Ярема и проф. Чеховський, а на заступників вибрані: о. Ярема, проф. Кузьма, проф. Малиновський. Виділя сей дає аж найбільшу поруку, що рускі інститут не зване а цїсти буде на славу и в хосєн руского народу.

ПЕРЕГЛЯД ПОЛІТИЧНИЙ.

Deutsche Ztg. приносить вості для моравських Чехів дуже невдодраду. Зв'єсно, що они усилюю зачопадити за чесним університетом для Морав. Одне названий днівняк упевняє, що до осуєння их бажав ще дуже далеко. Далеко важіший справы школярів в тепер на черзі та вперед они мусять бути полагождєні. И так для університетів в Градці, в Празі и у Львові мусять бути на р. 1897 встановлені до буджету

значні ще суми. Через те в червоцкій університеті мусить ще собі пождати на лікарський факультет и моравський Чехи не вараз дождуть ся бажаного університету.

Подаємо отсе за Газет-ом важіший частини з пропанятого письма, в котрому крєтєнський комітет реформи поясняє причини и цілі ворохобин на Креті:

1) Самоуправа, введена Креті органічним статутом з р. 1868 в угоду в Галєп в р. 1878, а и була лише маюю через те, що общє цивільного губернатора уряду військового. Обсягу діяльності одного и другого вважали не означено докладно; а коли тільки Порта зазначувала цивільним губернатором християнина або прихильного до населєня магомеданця, то застєгнута настановила общє него тым лютийшого губернатора військового, котрим мусить бути магомеданець. Сей слів дав тоді за поведєнем свого товариша и про все доносили правительству або таки просто султанови; а за тым шло звичайно, що правительство не приставало на постанови сойму и розпорядженя цивільного губернатора. А коли знов сей против воли військової управи хотів перевести постанови сойму, то Порта любила тоді відкинувати обох губернаторів и заступати надзвичайним повновластником, котрому надавала власть цивільну и війскову. Так стало ся в р. 1889 и те викликало тодішню ворохобню; а се знов узвала Порта за причину, що знесла угоду з Галєпи.

З такою самою причиною вийшла и сегоднє ворохобня. Передостільний цивільний губернатор Каратеодорі паша старав ся завести на острові який-такій правний стан — який доти панував старі, можна знати хоч бы по тій, що жандармерія не доставала платів та за те грабала по цілому краю, — але через дикій опір військового губернатора Гасана паші уступив з уряду. По нїм настав магомеданець але прихильний до Греків Турхав паша. Він старав ся увійти в переговори з комітетом реформи; але и его добра воля розбилася о опір Гасана паші, котрий своих підвластных отверто підбурював до насильств против християн та сям викликав різні в Канє в днях від 23 до 25 мая. Тоді Порта відкинула обох губернаторів и заступила их Абдулахом пашею.

Отже при такому стані р'єч ходити передовсім о те, щоб цілом звести уряд військового губернатора, а цивільному губернаторови, вачальникови автономічної управи краю, щоб надати також право именования офіцерів міліції и жандармерії.

2) Другою тяжкою увагою, що підрує правий відносини на Креті и в т'єсно зв'язана з справою військового губернатора, в спосіб реврування міліції и жандармерії. Вже при укладанню угоди в Галєп домогали ся Кретєнці, щоб оружа сала острова складала ся з самого тільки населєня краю. Однак Порта пераперла собі право, що виникло вольно їй досылати губернаторови виправлєних жандармів також з інших сторін держави. Ся виникла стала с правилами, так що стало навіть в найпохитливіших часах військового губернатора має під рукою 5—10 тисяч правильного війська магомеданського з Альбави або з Курдистану, а військо те гадє на острові мов в ворожій краї.

Отже тільки тоді можна надіятися ся повороту ладу на острові, коли міліція и жандармерія будуть набирати з самого тільки краю населєня, а начальство над ними доставе зверхник автономічної управи краю.

3) Третя важна р'єч се справа економічна. При теперішних митово-політичних услобах неможливий ніякий розвій Крети. Крета ніколи не вела значітійшою торгівлє з іншими частями турецкої держави, хіба з одєю Грецією. Навіть и в послідних часах німо всяких труднощій та торговельного застою достачала Крета стало цілби Греції мило, сыр та овочі. При правильних відносинах могла бы Крета навіть для всен Греції наставувати воєны. Для того нужна, що тепер переважно панує на острові, походить найбільше від того, що турецькі власти нарешті заперли торгівлю між Кретою и Грецією.

Тым то Кретєнці надіють ся від європейської дипломатії також згляду на их економічні інтереси. Коли бы на разі не можна признати ам повної уні митової з Грецією, то конечно потрібна боді окрема тарифа, котра завела бы для обопільної вишні продуктів між Кретою и Грецією яв найнижшій мита. Заразом треба митовий уряд віддати автономічній управі краю, бо турецькі урядники митові уміють перешкоджати всякому правному рухови торговельному и салують інтересованих або до підкуплювання урядників або до контрабанди.

4) Найважішою справою в безперечно

именование губернатора чи то властвую зверхна, ка правои управы, а зверхний той повиненъ быти доконечно християниномъ. Ходить же о те, яко вѣтъ має быти вѣрности, кому надати право выбора и хто має его затверджати. При томъ можна выразно заварувати зверхний чий права султана. Найпрестѣйшою рѣчию було бы, коли бы губернаторъ бувъ Грекомъ и що бы его назначувалъ грецкій король. Затверджувавъ бы его султанъ разомъ зъ державами, а всякій урядованъ виконувалъ бы губернаторъ и на далѣше въ имени султана. Але, коли бы така уступка для Грековъ выдавала ся теперь за надто небезпечную, то лишавъ бы ся хва такий способъ, чтобы державы назначили когось знаного въ Европѣ, хто управляетъ бы островомъ зъ припоручена державъ въ имени султана, поки бы край не вернувъ до сталого правового ладу.

5) Последнюю мету всехъ народныхъ бажанъ Кретенцѣвъ е прилучене Креты до Греції. Уже и подчасъ тепершнього руху на вѣдѣхъ великихъ зборахъ повстанцѣвъ урочисто проголошено сю мету. Все-жъ таки проведеніи повстанія мають тільки политичного разуму и мѣры, що охотно поддадутъ ся резименту судови державѣ, коли оны запоручатъ реформу угоды зъ Галією на указавшія повѣсти основанъ. Только Кретенцѣ рѣшучо спротивлять ся всякимъ заходамъ, чтобы островъ вѣдѣти подъ т. зв. протекторатъ котрон-небудь державы; такъ само не внесуть до вѣсти террористичной управы турецкой, протѣвномъ всякимъ договорамъ.

НОВИНКИ

— Письмо „Народной Рады“ до о. сов. Іоана Озаревича въ Болеховѣ. Выдѣлъ Народной Рады ухвалѣвъ бувъ въ першихъ дняхъ минушого мѣсяца выслати письмо въ праванамъ до о. сов. І. Озаревича за труды положенъ въ чашѣ руской депутаціи у Вѣдн. Письмо се подписали на вѣршѣмъ засѣданню всѣ члены выдѣлу, а вмѣстѣ письма слѣдующій:

„Высокопреподобный Отче Святѣнну! Въ чашѣ, коли черны мѣры закрывали видокругъ Галицкой Руси, коли могучій ея протѣвникъ направилъ всѣ свои силы, чтобы заштити и такъ всѣмъ являемъ подорванъ ея организмъ та при помощи всякихъ возможныхъ протѣвновъ средствъ въ брутальный способъ здохтали права и волю нашего народа, — тогда давъ ся чути въ цѣломъ краю зъ груди переполненны горемъ его сынѣвъ сей голосъ розпуки: „Пойдемъ до нашего батѣка Монарха, розкажемъ ему западѣвъ намъ кривды, а чейже вѣтъ насъ выслушае и не дасть звучати ся надъ своими вѣрными подданными, котрыхъ батѣка въ оборонѣ Его державы и Его династїи столько жертвъ принесли, столько крови пролилъ!“

А Ты, нашъ сѣдоглавы Батѣку, станувъ на передѣ высланинѣвъ нашего народа и заставъ ахъ до престола Найяснѣйшого Монарха та розкрывъ передъ нимъ тяжкій ударъ руского народа, котрый голосомъ повнимъ до вѣри и жалю кликавъ: „Подвѣсь ся цѣсарю, який народъ бѣднѣй!“ И якъ небудъ нашъ протѣвникъ хотѣлъ бы представити сей проектъ, якъ небудъ намагало бы ся очорнити сѣхъ до вѣренинѣвъ нашего народа: оны не въ силѣ передъ сѣмъ закрывъ, что нашихъ людей загнала до цѣсарского бурги загальна воля народу, не жаждя пустою депоказраціи лишь патриотичный обовязокъ супротивъ своего народу а также супротивъ Монарха, котрому всю правду щеро и вѣрно вѣдѣти ся вывѣляти.

Честъ отже и вѣдѣти тѣмъ, что сей обовязокъ сповняли — честъ и слава Тобѣ, Высокопреподобный Отче, что не переставая бути вѣрнымъ сыномъ своей церкви, поступивъ есь также якъ вѣрный сынъ своего народу и добрый горожанинъ та сѣмъ давъ и другимъ свѣтлый примѣръ до наслѣдуваня. Нехай се признание, яке Тобѣ отсымъ высказуемо именемъ тысячъ русскихъ патриотѣвъ, нехай та вѣдѣность, яку тѣ патриоты для Тебе въ своихъ сердцахъ заховуютъ, буде Тобѣ хоть частинною заплатою за горькій хвѣль и неприятности, якихъ Ты за-дѣя сего патриотичного поступку зазнавъ вѣдѣ враговъ нашего народа, якъ и вѣдѣ тѣхъ его сыновѣвъ, что малодушно поддадутъ ся его протѣвникамъ.“

— Справоздане посольске. Якъ до вѣдѣуемо ся, має посольскъ Романчукъ складати справоздане посольске въ Вѣднѣ днѣ 16 н. ст. липня по полудни а въ Ходоровѣ днѣ 17 н. ст. липня рано. П. Романчукъ выѣхавъ нѣвъ на лѣто до Яремча коло Доры.

— Зборы членѣвъ повѣтового Товариства политичного „Селянска Рада“ у Львовѣ вѣдѣли ся въ пятницу днѣ 3 н. ст. липня с. р. при участіи колыкадесяти членѣвъ селянъ, вѣдѣхъ членѣвъ зъ интеллигенціи свѣтловъ и трохъ членѣвъ священствѣвъ. На тѣхъ зборахъ раджево надѣ справою абляжачи ся въ выборы до львовского рады повѣтовой и надѣ спосаби переверзена організації политичной въ повѣтѣ. Збраны члены нараджували ся также надѣ тѣмъ: яка може бути причена, что наше духовенство зъ повѣту львовского такъ мало приотупае въ члены „Селянска Рада“, бо сѣбѣмъ интересъ справъ народныхъ повиненъ лучши всю нашу духовну и свѣтску интеллигенцію до работы политичной разомъ зъ честными та освѣдомленными селянствомъ. Сподѣватись тому належить, что патриотичное духовенство руске зъ повѣту львовского не ухилитъ ся вѣдѣ своего обовязку народному...

— Выборы до рады державной. N. fr. Presse мада одержати въ вѣдѣхъ мѣстѣ провинціи являхъ вѣсть, что правительстве поручило властямъ политичнымъ выготити листы выборовъ на дѣнь 31 липня с. р. — Ся вѣсть, якъ бачимо, досѣ не ясна и лѣдѣ можна припускати, чтобы правительстве аже задумало подѣ тепершню пору завити ся подготвлени ми выборами до рады державной. Але на кождый способъ треба вже робити подготвлени до акціи выборовъ, бо кабинетъ гр. Баденього любить несподѣванки. Демократичне Slowo Polskie остерѣгае польскій комитетъ центральный, чтобы не вѣдѣлавать акціи на послѣдній часъ, бо борьба выборовъ буде завѣята и буде вѣстись подѣ охлѣкомъ розбиты колы польского.

— Зъ программы вѣча католичского. Днѣ 7 с. м. вѣдѣбуе ся о 6 год. вечеромъ урочисте вѣдѣрѣ вѣча въ музичномъ павильонѣ на площади выставы. Промавлати буде также Е. Ем. кардиналъ Сембратовичъ. Въ среду днѣ 8 с. м. по богослуженю начнутъ ся нарады 6 ти секцій о год. 10, а о год. 6 вечеромъ вѣдѣбуе ся повне засѣдане, на котромъ зъ Русинѣвъ промавлати буде д-ръ Шараневичъ о уніи берестейской. Въ четвергъ вѣдѣ до год. 9 зъ права радѣти будутъ секціи, а вечеромъ о 6 год. зновъ повне засѣдане, на котромъ мѣжъ иншими д-ръ Сариницкій буде говорити зъ вѣтрїи уніи и дѣятельности епископа Терлецкого. Того днѣ вѣче закончить ся. Въ секціяхъ будутъ зъ Русинѣвъ читати: д-ръ Стебелскій о опѣдѣ надъ заведѣванными дѣтьми и нелѣпными преступниками; о. пралатъ Пакижъ о торговлѣ релігійными предметами; проф. Анаголь Вахнянинъ въ справѣ емиграціи; д-ръ Кар. Студинскій про характеристичну и генезу полѣдичного твору Іпатія Потянъ п. заг. Уніа (1595 р.) и въ справѣ дослѣдѣвъ надъ исторією уніи церковной; вѣдѣдѣ о. Волосянскій въ справѣ русинѣвъ чашописей и издавничѣвъ для люду.

— „Szkoła ludowa“ вѣдѣбуе нѣвъ и завтра еванъ загальны зборы въ Перемышлѣ. Що се е „Szkoła ludowa“? Се товариство на зборъ нѣмѣдского „Schulverein“-у, что має дѣлѣти про выховане дѣтвора въ народномъ польскомъ дусѣ и закладати польскій школы передѣвѣмъ тамъ, де загрожена польска народность; отже на заходъ має боронити польску народность передъ зѣмчѣвѣмъ, а на вѣсходѣ очевадно передъ русинѣмъ. Перша задача чѣ то, лѣпше казати, перша половина задачъ е цѣлкомъ природна и дуже похвальна. Спознаючи ея, постановляло Товариство заложити польску школу въ Вѣднѣ и має на ту цѣль вже вѣдѣ 35.000 ар. заповнѣхъ. Але чого властвію хоче „Szkoła ludowa“ у вѣсходѣ Галичинѣ, того справдѣ годъ зрозумѣти. Аже жъ Выс. Рада ш. в. р., рады окружній зъ инспекторами, цѣла система обсаджуваня народныхъ школъ учителями, вѣдѣдѣ навѣтъ законодательство соймомъ такъ вже заповнѣють Польщѣ не только опыту надъ польскими дѣтьми але и польщене русинѣвъ дѣтѣй, что тутъ Szkoła ludowa хѣба же пѣтнчого молока може бажати. А така можна уважати за рѣчь певну, что такъ якъ куля рѣлнничъ, якъ заходы колы будованя костелѣвъ, такъ и Szkoła ludowa всю увагу и дѣятельность свою зверне передѣвѣмъ на вѣсходѣ Галичинѣ. Досѣ выбудовано школы въ Довгѣй Войналовскій и въ Голосковѣ, а має будувати въ найблизѣмъ чашѣ въ Делевѣ коло Галича въ Лукавцѣ (певно не томъ, что коло Рашена, лишь коло Заловецъ) и въ Озерцѣ (также певно не коло Тарнобжегу, а коло Галича). Запомогти на будову школъ даво громадамъ Вархоломъ и Гориняновъ (Камѣнна струмъ), Климовичамъ (Збаражъ), Томашовичамъ (Калущѣ), Хромогоровамъ (Стрый) и Угнѣву, — очевадно зъ тѣмъ, что выкладовою мовою въ школахъ буде мова польска. Крѣмъ того постановлено давати по 100 ар. рѣчонъ запомогти учителямъ въ Улицѣ, въ Довгѣй Войналовскій и въ Голосковѣ, скоро лише ихъ дѣятельность буде заслужувала на те. Що сезначить, „чтобы ихъ дѣятельность заслужувала на те“, то мы всѣ добре розумѣемо. Мы знаемо, якъ то на всѣ хѣбы учителя прижмуру ся очѣ, скоро лише вѣтъ завае собѣ труду, чтобы дѣти рѣшнѣе ехуталу и выразѣли сѣгъ по полску. А мы что на те все? Частѣ не показуемо ся навѣтъ цѣлыми роками въ школы, чтобы дѣтей научити катехизму и молитовѣ!

— Д-ръ Люгеръ такъ не приѣде до Львова, — така е извѣстѣя вѣсть. Мавъ вѣтъ приѣхати на католицке вѣче, але дораждено ему, чтобы оставъ ся въ Вѣднѣ. За те заповѣли сабѣ приѣдѣ на вѣче кн. Лихтенштайнъ и д-ръ Гесманъ, оба вызначенъ члены антисемитского спротивства.

— Выдѣлъ руско-украинского товариства студентѣвъ „Січ“ у Вѣднѣ оголошуе, что въ субботу 4 н. ст. липня вѣдѣбудутъ ся въ хѣтъ товариства (XVII. Veronikagasse 37) надзвичайный загальны зборы зъ такимъ порядкомъ дневнымъ: 1) Верифікація протоколу, 2) Выдѣлы завѣдателя товариства на чашѣ ферїи, 3) Последѣе (третѣе) читане провѣту зѣмны статутѣвъ товариства. — Далѣше повѣдомляе выдѣлъ почестенъ и звычайныхъ членѣвъ, что посредѣствомъ выдѣлу можна заявляти фотографичну анику (въ групѣ) тепершнього товариства, пересылаючи вѣдѣдѣмъ до 10. липня суму 1 ар. 90 кр. Фотографіа выковуе п-въ Rosa Jenik, k. und k. Hof-Fotograf. — Костъ Гукевичъ, голова; Миронъ Кордуба, членъ выдѣлу.

— Вписы ученикѣвъ до I-шои класы новооснованомъ низшомъ гимназіи зъ русини параллельными класами въ Чернѣвцѣхъ будутъ вѣдѣбувати ся 15-го и 16 го, а въ разѣ потреби 17 го липня та 1-го и 2 го, а въ разѣ потреби и 3-го вересня, мѣжъ 8 а 10 годиною передъ полуднемъ въ канцеляріи дирекціи (улицѣ Шибельна).

— П. Киприанъ Глѣбовичій, родомъ зъ Трофаванъ одержавъ степенѣ доктора вѣдѣхъ наукъ лѣкарскихъ въ вѣдѣвѣмъ университетѣ.

— Испытъ зрѣлости въ гимназіи сучасной здало на 31 ученикѣвъ: зъ вѣдѣдѣмъ 4, зрѣлыми признано 14, поправити одѣтъ предметъ по завадѣхъ позволено 9, репробовано на рѣкъ 3, безъ термину одного.

— Валитъ ся другій мѣстъ зѣлѣзничій въ Жовнѣвѣ подѣ Бережанами на шляху Галича-Тернополя.

— До Комарна приѣхали вже урядованъ двѣрскі, чтобы приладити головну квартиру для цѣсаря подчасъ сегодѣшнихъ маневровъ. Апартаменты цѣсарскі будутъ въ прегарѣмъ паркѣ гр. Ланцкоронского въ Хлопахъ подѣ самымъ Комарномъ.

— Собака пана старосты. Тернопольскому старостѣ п. Завадскому пропала собака; отъ и пошла по цѣлымъ повѣтамъ урадовъ гонѣхъ листы за гонѣчою собакою! Огсе и подаемо дословный вѣдѣлъ того урядового прѣвѣжного докумѣнту: L. 20.001/96. Okólnik. W sobotę dnia 20 bm. uprowadzono z Tarnopola psa legawego maści kasztanowej z białą gwiazdką na piersiach o rozdzielonym nosie (dwunos). Wzywam Zwiernych gminy o zbadanie, czy pies ten do gminy tamtejszej, względnie czy kto w gminie nie spostrzegł przez kogo i w którą stronę uprowadzony został i doniesienie ek. Starostwu o dodatnim wyniku. Ujemnego rezultatu przedkładać nie należy. Tarnopol dnia 22 Czerwca 1896. Ek. Radca Namiestnictwa i Starosta: Zawadzki w. r. — Але не досѣть ще того. Окремо выслѣвъ п. староста чѣ и до всѣхъ зѣрѣдѣвъ шибѣлыхъ той самы „okólnik“ зъ такимъ додаткомъ: L. 20.001/96. Szanownemu Zarządowi szkoły w... z prośbą o zawiadomienie o dodatkowym wyniku. Tarnopol dnia 22 Czerwca 1896. Ek. Radca Namiest. i Starosta: Zawadzki. Якъ бачимо, собака п. старосты може часомъ также заворушити цѣлый повѣтъ, — але мабуть хѣба только въ Галичинѣ.

— Вѣзникъ гр. Баденього, президента министерства, стававъ онѣгоды передъ судѣмъ карнымъ у Вѣднѣ, бо нахѣвъ бувъ дорожку. Судѣя заудѣвъ его на кару 25 ар. або 5 дѣвъ арешту, бо було доказано, что се стало ся зъ его власной вини. Однакъ вѣзникъ не праймѣвъ кары и сказавъ: Die Strafe nehm' i net an, da muss die Exzellenz vorgeladen werd'n!

— Новы карабіны має достати австрійске войско. Будуть оны найлегшій зъ всѣхъ, які де е. При такъ легонькихъ карабінахъ будутъ жовнѣры могли носити при собѣ по 130 набѣвъ. Се уліпшене буде вѣдѣмъ маленькомъ дробнички 80—100 міліонѣвъ ар. Нове оружје має заводити ся поетепенно, такъ что вѣдѣ слѣдующого року буде войско дѣставати рѣчно по 12—15 тысячѣвъ новыхъ карабіновъ.

— Дѣбный вѣсти. Намѣстникъ кн. Сангушко, выѣхавъ разомъ зъ женою на довшій часъ до Гуминскѣ.

Вѣсти зъ еп. станиславѣвской.

Намѣстництво надало опорожену парохію regiae collationis въ Вѣднѣхъ Ославахъ о. Ів. Городискому, парохіи зъ Волчинцѣ.

Именованя, перенесеня, конкурсы и пр.

— Именованя. Міністеръ просвѣты именувавъ профессоровъ университетскихъ: д-ра Ис. Шараневича и д-ра Анаг. Левичкого членами комііи для теоретичныхъ испытовъ державныхъ на выдѣлъ правно историчнымъ.

— Перенесеня. Намѣстникъ перенѣсъ практикантовъ канцелярскихъ намѣстницѣвъ: Каз. Потгорского зъ Львова до Тарнова и Іос. Иногородского-Ленковича зъ Тарнова до Львова; — секретарѣвъ повѣтовыхъ: Ад. Вагнера зъ Сянтана до Львова (дѣла ц. к. намѣстницѣвъ), Шим. Клодичского зъ Гривова до Бохнѣ и Іос. Ядковського зъ Львова до Бережанъ. — Дирекція почтъ и телеграфѣвъ перенесла ассистентѣвъ почтовыхъ: Людѣ. Довсіласа зъ Калуша до Шаковы, а Іос. Пельчара зъ Ясла до Калуша.

— Конкурсы. Выдѣлъ рады повѣтовой въ Терновѣлы розписуе конкурсы на посаду инженеря повѣтового зъ рѣчною платнею 1000 ар. и 200 ар. на кошты подорожи, зъ правомъ до двѣхъ додатковѣхъ пятнадцатыхъ по 100 ар. и правомъ емеритурѣ. Подана вносили до 30 липня с. р.

Телеграммы „Дѣла“

Вѣдѣнь 4 липня. Долѣшно-австрійскій соймъ ухвалѣвши реформу выборовъ, закончавъ свою надзвичайну сѣсію. П. Грегоріѣ жадавъ, чтобы жидѣвъ вынѣти зъ подѣ права выборчого, але за тѣмъ внесенемъ голосовали лѣше пп. Швайдеръ и Вергані.

Берлинъ 4 липня. Міністеръ скарбу Микель заявивъ, что вѣсть про его уступлене е выдумкою.

Петербургъ 4 липня. Пѣсѣля „Ст. Петербургскихъ Вѣдомостей“ позволило правительству стороннымъ жѣдѣмъ безъ огляду на ихъ занятѣ приѣздѣ до Россіи.

Конкурсы.

Главный Выдѣлъ Товариства „Просвѣта“ оголошуе отсымъ конкурсы на подѣставѣ акту фундаментального зъ дѣты: Стрый 27 сѣрпня 1890 р. на три преміи зъ фундаціи имени Стефана Дубравского по 90 ар. а. в.

Тѣ преміи призначенъ Высоковажаемымъ фундаторомъ за написане найлѣпшомъ популярномъ розправѣ въ азыцѣ рускомъ зъ исторіи, географіи, экономіи политичной, господарства або права.

Преміи має право принавати Головный Выдѣлъ Товариства „Просвѣта“ у Львовѣ, до которого належить надѣслати працѣ конкурсовы до кѣнца року 1896.

Преміювана праця переходить на власность Товариства „Просвѣта“, а працѣ не приняті будутъ зверненіи авторамъ.

За Головный Выдѣлъ Товариства „Просвѣта“ у Львовѣ дѣя 23 н. ст. червня 1896 р. А. Торонскій. Д-ръ Костъ Левичкій.

Въ друкарни Наукового тов. имени Шевченка ул. Академична ч. 8 можна дѣстати:

Северъ: Задля святой земли	50	кр
Абгаръ-Солтанъ: При стрѣлѣцѣхъ вѣтрѣ	40	„
Загѣрня: Жанна д'Аркъ	10	„
Про Оврама жидовина	10	„
М. Залужничъ: Кустяки ч. 2	15	„
Корн. Устияновичъ: М. О. Раевскій и панславизмъ	80	„
Зеркало зъ розѣвъ 1891, 1892 по	2	ар.
Евг. Гребѣнка: Байки	10	кр.
Всеа. Гаршинъ: Малайя, оповѣдане	10	„
Павл. Грабъ: Пролѣсокъ	20	„
„ Зъ чужого поля	20	„
„ Зъ побѣны	20	„
Герингъ-Герасимовичъ: Що то господарство	20	„
Ос. Маковей: Поезія	20	„
„ Оферма оповѣдане	10	„
„ Весняный бурѣ	20	„
Ив. Суринъ: Творы	10	„
Мит. Омельковичъ: Писання	10	„
Вас. Куликъ: Писання	10	„
Вас. Шуратъ: Чернеча республіка на Афонѣ	10	„
*: Народъ въ неволѣ	10	„
И. Н. Потопенко: Задля хазайства	10	„
Волод. Шашкевичъ: Зѣлѣнѣвъ	20	„
Ив. Негребейчій: Дѣлѣ хлѣбскѣ державы	5	„
Андрейчинъ: Монограммы до вышивокъ	2	ар.

Портретъ Тараса Шевченка.

Цѣна 50 кр.

Дѣстати можна въ тов. „Просвѣта“.

НА ДОСЛАНИЕ.

Зѣлѣна льокалю.

Найдѣшевшій омакъ товарѣвъ оптичныхъ и механическихъ

ВЕНЕДИКТА КОПЕРНИЦКОГО

подѣ „Коперникомъ“

перенесенный до нового льокалю

при пл. Галицкой ч. 1.

По цѣнахъ найдѣшевшихъ въ

великомъ выборѣ окуляры, цѣ-

жеры, шорнеты, барометры, тер-

мометры. — Направы найкор-

ше и найдѣшевше. — Устроена

електрическихъ дѣлѣжѣвъ. — За-

мѣжена въ провинціи водворотки.

Адреса: Оптикъ Коперницкій

Львовѣ площа Галицка ч. 1.

4735

ЛИШЬ

въ реставраціи НАФУЛЫ ТЕПФЕРА, улицы Трабу-

нальска ч. 12, домъ власный, можна дѣстати щоденно

зѣе о годнѣ 8-ой ранѣ горячѣ сѣдѣния.

Цѣнникъ.

Печеня вѣпрѣва зъ кауестою 15 | кр. || Сѣканий легкѣ | 12 | „ |
Флячки	12	„
Нѣжка тѣлѣва зъ хрѣмомъ	10	„
Ковбаска зъ хрѣмомъ	5	„
Кавяръ	15	„
Обѣдъ въ абляментѣ	40	„

Всякій напитокъ въ найлѣпшихъ родѣхъ по най-

умѣренѣйшимъ цѣнахъ, для повности что походитъ

зъ мѣстѣ реставраціи, даю вѣдѣбрюющимъ маржѣ. —

Найлѣпшій винъ по найдѣшевнымъ цѣнахъ, почавши

вѣдѣ 40 кр. літра.

Зѣ высокими повѣжаніемъ

НАФУЛА ТЕПФЕРЪ.

2 32—0

НАЙЧИСТѢЙША

алькалична

ВОДА

щавова

найлѣпшій напитокъ діететичный и покрѣ-

пляющій выпробованный при нежить жолудѣ

и кшпѣхъ, при недугахъ нѣрокъ и мѣхура,

поручае ся найвызнатѣйшими лѣкарями яко

успѣшне помѣщѣе средство при лѣченю во-

дою карлсбадскою и иншими, якъ также

яко повѣстѣе лѣчене по тѣхъ-же. (VII.)

КАТРАЙНЕРА

КАНАНА-СОДООВА-КАВА

естѣ

яко прихѣтѣ до Каан

одинокомъ найдѣдорѣ-

инимъ напитокомъ.

Дѣстати можна рѣчно: 7/4 Кола 25 кр.

Примѣчаніе! Въ працѣхъ бѣжар-

тоскихъ налѣжѣтъ промѣнѣ вер-

тѣти увагу на оригинальнѣ пакѣты

зъ лѣнѣмъ

КАТРАЙНЕРЪ

Несподівано заскочила нас смерть бл. п. Євгена Ганкевича. В 32-ім році життя, в самих розцвіті сил, в найкращій жатевій порі, коли Покійник що й не покладав травки підпаленим родинного щастя, злетів страшливий удар долі, несподіваний як гірм з північного неба. Прити, придалавні горем ми передали в світ свх кількості стрічок, щоб хоч таким способом подякувати всім тям, що серед невгодив не полишили нас самих на поталу судибі. В першій лінії передам глибоко відчуту подяку Вп. п. Овусевским, котрі приймили нас до себе, розважали нас в горю і ділили ся смутком як найблизша родова. Сердечна згадка припаде обом місцевим лікарям, др. Тітінерови і Вовєвіді, що зовсім безкористоно, з цілою ревностю заходили ся коло безнадійно хорого; найщирішу подяку складаємо Веч. о. Пельцови, латинському, о. Майковському, рускому пароху за Кізма, о. Олєсницкому з Торговці, що взяли участь в похороннім торжестві а Веч. о. Олєсницкому крім того за його прегарну промову над могилою. Глибоку вдячність відчували для всіх, що віддали останню прислугу Дорогому Покійникови, для Веч. оо. православних священників, для Вп. пп. Учителів, що своїм хором зацлили сумний обряд, для репрезентантів рускої червоноцкої громади, що устами п. Семака попрашала свого товариша, візниця для інтелігенції, міщан і селян місцевих і з околиці, що таа численю супроводила тілні останки Покійника до могили. Всі вони, як також всі близні знакомі та приятелі, що нас в горю розважали, нехай приймуть за всі, різнородий вираз співчуття наше найщиріше, найсердечніше Спаси-Біг! *Глеборча зі Струтинських Ганкевич з дітьми і Родика Покійного.*

Постель власного виробу.
Ковдри шиті по
зр. 3-50, 4, 4-50, 6-50 до 14 зр.
Матераці з волоссяна по зр.
12-50, 14, 16, 18 з кожної цв-
нї до зр. 30. Поручає Іосиф
Шустер, Львів, улица Ко-
перника ч. 7. 86 14-30

вийшла з друку
в рускім язиці

Обіймає она:

всякі аупи, борщі, холодники,
пульсери, кнудлі, раки надіва-
ні до ауп і др. Найрізнород-
віші знамениті печені, арази,
бігоси, озери, штусади, теляти-
ну, вепровину, бараняну.

Науку

виготовлення знаменитих осіви,
що єсть найбільшою штукою.

Легумини, ярини і др.

Ціна 70 кр.

По присланю переказом поштовим
76 кр. вислати бгало Дружарина
нар. В. МАНЕЦЬКОГО, Львів, ул.
154 Коперника ч. 7. 4—1

ц. к. упр. гал. лнд.

БАНКУ ИПОТЕЧНОГО

купуе и продае

ВСѢ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

по курсѣ денноѣмъ найточнѣйшѣмъ не вчисляючи
нѣякомъ провизіи.

Якѣ добру и певну лѣкацію поручае

4⁰/₀ листы ипотечный коронови
4¹/₂⁰/₀ листы ипотечный
5⁰/₀ листы ипотечный преміоновый
4¹/₂⁰/₀ листы товариства кредитового земского
4¹/₂⁰/₀ " Банку красового
4⁰/₀ листы Банку красового
5⁰/₀ облигацій комунальных Банку красового
4¹/₂⁰/₀ позичку красову галицкую
4⁰/₀ позичку красову галицкую коронову 3498
4⁰/₀ позичку преінаціонну галицкую
5⁰/₀ " " буковиньскую
4¹/₂⁰/₀ " " угорскихъ землевъдцевъ державныхъ
4¹/₂⁰/₀ " " преінаціонну угорскую
4⁰/₀ угорскій облигацій индѣмнѣаціонный
и всѣякій рента въсвѣтскій и угорскій

а всѣ тѣ паперы Контора вымѣны Банку ипотечного все
купуе и продае

~~Конт~~ по найкористнѣйшихъ цѣнахъ. ~~Конт~~

ЗАМѢТКА: Контора вымѣны Банку ипотечного приметъ всѣхъ
П. Т. купующихъ сельскій выльзований а вже платитъ
мѣщевскій паперы цѣной, такожъ запавшій купоны за
годовку, безъ лѣякого воденосенія, а заміщевскій листъ за
воденосеніемъ справдешныхъ коштѣвъ.

До ефектовъ у котрыхъ вышлиі купоны, доставляя лозій
зрущи мугъ описъ, за зворотенъ коштѣвъ, котрі самъ поможеть

КАРТЫ ВЗДУ
ДО ПОВНОЧНОИ Америки
въ
Полицко-Американскѣмъ товари-
ствѣ пароходной плавбы.

I Kolowratyng 9
IV Weytingergasse 7 в
Щоденна экспедиція зъ Вѣдья.
Полномѣня безплатно.

WIEEN.

15

видацій
ноштом руского тов. педагогічного
В подолняній оправі в зо-
лоченим хрестом 20 кр.
Продає ся в книгарни Науков.
тов. ім. Шевченка, Львів ул. Ака-
демічна ч. 8.

Продаємо въ мѣсцѣ и высылаємо на
провіанцію Вп. П. Т. державнымъ
и приватнымъ урядникамъ, всесест-
ному духовенству и монастырямъ
— Вп. адвокатамъ, дѣкарамъ, анти-
варьямъ, членамъ ц. к. жандармеріи
и фінансовой сторожи, такожъ всімъ,
находячимъ ся въ томъ положеніи,
що можуть додержати выплату.

Наші зъ доброты и дешевости звѣстні товары.

Просить ся уклѣнно, жадати нашего богато иллюстрованого цѣнника.

На теперѣшній сезонъ поручає ся въ великомъ выборѣ наймоднѣйшій парасоль и парасольки, дамскі и огородові капелюхи для дѣвчатъ и хлопцѣвъ, блузы сатинові, батистові, ге-
фрові, вовняні и шовкові, костюмы Matinee и Neglige, шляхерки якъ и сукні огородові,
фартушки для дамъ и дѣтей, галляк шезлонгові, вовняні и сатинові. Що дня достаємо новості
изъ воалькахъ, коронкахъ, лентакъ, капелюхахъ, фасонахъ и додаткахъ до капелюхѣвъ, нестеринки
и накидки для дамъ, дѣвчатъ и дѣтей, бѣла мужеске, дамске и дѣтске, рукавички шведскі,
данскі, гласе, шовкові, вовняні и нитяні, панчохи дамскі и дѣтскі, всякі вырѣбы панчох-
ові, такожъ скарпетки. — Спеціальній вѣдѣльи на плащики, дѣтскі сукачъ, и убрана для
хлопцѣвъ.

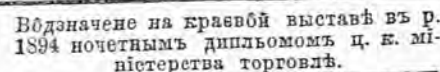
Якъ нашій спеціальній вѣдѣльи такъ и ново-вѣдѣрыта філія для европѣйскихъ и всѣхъ
ковровъ при улици Сикстуской ч. 6, мѣстятъ великі запасы дешевыхъ ковровъ сальновихъ,
стѣнныхъ, коминатныхъ, церковныхъ до прикрасы престоловъ; занавѣсь и коронковыхъ сторѣвъ,
вовняныхъ портієвъ и занавѣсь; ходники до комятъ, на коритарѣ и сходы, дѣмбесканы
и декорацийныя предметы, ковры передъ ложка, шкѣры ангора якъ и хинскі коцы, покрывала
на постелѣ и столы, дерки и коцы для подорожжа камы плішєвъ. Спеціальній вѣдѣльи остав-
лѣвъ ходники и высортowanychъ ковровъ по поводу незнатныхъ скакъ, немодныхъ десєнтєвъ.
Поодинокі покрывала (непаритєй) на постелѣ и столы, коцы и диванки передъ ложка предъ ся
по нежмовѣрно дешевыхъ цѣнахъ, Письма и замовленя грєба адресувати до

Заряду вѣдєньского магазину Au Louvre

Львѣвъ, площа Катедральна ч. 3. 4895 36-0

Філія: ул. Бакстуска ч. 6. (Кореспонденція по руска.)

Заведене водолічниців, купелі соляноквої, боровинової, сонячної
і річній. — Електризування, масаж, ведуги нервові, жолудва
кишот, горла, дихот, ведуги жівнот, ревматизм. Удержан-
ня в заведеню воді 15 гр, в ліченнє воді 22 гр тижнево.

Красное товарищество тканей
PRZADKA
[ПРЯЖА]
въ Короснѣ
поручае Пов. П. Т. Публици своего вы-
робу чисто льняная, зѣвѣтний зѣ добро-
ты, ручно ткаей.

ВѢДѢ НАЙГРУБШИХЪ ДО НАЙТОНИШИХЪ ВѢДЪ
И **ВЪЛѢ СТОЛОВЕ**
О ВЗОРѢ КѢСТЕВѢМЪ И АДАМАШКЕВѢМЪ

Запогледяя просимо надеслати просто до Коросна (почта,
телеграфъ и стація вѣзланача въ мѣсто).

Прѣбки и цѣнники на жадаие *отплатно и вѣдворотною*
почтою. 77 16—52

Артистъ-маляръ

мав честь повѣдомити, що въ днѣмъ 1-го мая с. р. пере
нѣсъ ся до Яремча почта въ Дорѣ.

*Выготовляе образы церковны на полотнѣ и деревѣ, послѣ
власныхъ начерковъ або послѣ дорученныхъ взорѣвъ. Приймає
до выконаня зъ дерева иконостасы, престолы и пр. вразъ зъ
золоченежъ, послѣ власныхъ планѣвъ; укрощує внутря церковъ
выконує такожъ портреты крестоуевъ, пастельюевъ и олійны
послѣ фотографій або зъ натуры.*

Кожде, хотѣбы и найменше замовленѣ выконує солідно
и въ можливо навкоротѣмъ часѣ. Звертає увагу

на особливо приступний цѣны,

и поручаючи ся благосклоннои памяти Всѣхъ Духовенства
Хвальныхъ браццѣвъ в Товариствѣ, просить и на дальшѣ
о численей замовленя.

1 1 7 —

без стамку легко бути додане; гарантує ся за неможли-
востю діяти в ліше **за найлучшій успіх**. Подаяк від-
ыздоровівших можна пересланиати. Давка разом із поуче-
ням ужитана зр. 3. Подвійна давка на доводдівати хоробу
зр. 6. За попередних надбавань грошей высладе ся оплати-
ти. Правдєе можна дѣстати ліше: S. Klein d. Apotheker Lugos Nr. 8
(Ungarn). 93 15-2

БЕРГЕРА ЛЪЧНИЧЕ
МЫЛО СМОЛЯНЕ

выпробоване на клінікахъ и многими практичными лѣкарями
уживаясь не лише въ Австро-Угорщинѣ, але такожъ и въ
Нѣмеччинѣ, Франціи, Россіи, на півостровѣ Балканськомъ, въ
Швейцаріи и т. д. на недуги шкіряні, особливо противъ

зя павильнішого успіхом. Давляне Бергерового мила смоляного або гібісничого, средства до усунення порицань, до чистоти в дитинстві, шкільно і в робочому загаломі признане. Бергерів мило смоляного містить 40% смолы деревной, а гібісничого 40% смолы шиповникової. Мило Бергерів мило смоляного в торгівлю. За дия охороня передь фальшивуваннем треба жадати виразно Бергерів мила смоляного і уважати на побіч поміщений знак охороняний.

Въ упертыхъ недугахъ шкурныхъ уживаетъ замѣсть
мыла смоляного успешно

нечистоты шкoры
на выкиды шкoрий ж на головѣ у дѣтей, такожь яко незрѣ-
нане мыло до мыти и купельствъ для щоденного ужитку слу-

Зъ иншихъ родовъ мыла Бергера поручае ся слѣдующій заслужующій на увагу: Мыло бензоове для чистоты кожи:

мыло бораксово против припщів; мыло карболовое до выгла-
дження шпори и знайохо по воств и яго мыло дезинфекцие;
Бергера мыло до купели из смерековых шишалох и таке же
мыло тоалетное, Бергера мыло для дѣтей, для маленьких
дѣтей (25 кр.); мыло хитоловое на череностъ лица; мыло ве-
снунково дуже успѣшное; мыло тининовое противъ прѣтв ногъ
и выпаданя волоса; мыло до зуббъ, кайишное средство
ищениа зуббъ. Шо до вишнихъ родовъ мыла Бергера звертаемо
узату на брошюру. Треба жадати мыла Бергера, бо истину
наслідования безъ успѣху.

80 15—24

визарского, да и зариногого и зирмаха А. Ербара и А. Рапшора. Дальше въ антикахъ въ бредяхъ Гринспана, Кризого, Ландберга; въ Борщевъ А. Пхотурского; въ Бережаняхъ А. Дурса, Л. Нагліка; въ Березовѣ Галимаха Ербена; въ Хировѣ Левандого; въ Дрогобичи А. Кшижановского, І. Тобіянска; въ Ярославѣ І. Ангерама, І. Рона; въ Іоанномъ Павловскомъ, Штенцла, Витославского; въ Камъницѣ Пилеского; въ перемисли у всѣхъ 4 антикахъ; въ Равшевѣ Карпинского, Прона; въ Самборѣ І. Алексевича и Гердллича наследниковъ; въ Станиславовѣ у всѣхъ трехъ антикахъ; дальше въ антикахъ въ Струну, Тернополь и у всѣхъ антикахъ большахъ мѣстъ Галичины.

орган русского товариства педагогического двотыжневника педагогично-научовый, выходить воль 1 червня 1889 р. у Львові ул. Ворменкова ч. 2. Предплата на цілий рѣкъ 3 ар., на пів року 250 кр., на чверть року 1 ар.

котра бы хотѣла занять ся ве-
денемъ дому у священника и вы-
хованемъ двоихъ малыхъ дѣ-
тей, звать зарать згодесити
ся до о. Е. Филиповича въ Стѣ-
ць п. п. Потѣхъ Золотый.

Безсильность

выдавался именно страшными на-
сатками тайных грѣховъ молод-
ости и розпутіи, усугубленныя и
на доволъ одинока, розширивъ въ
многихъ выдающіе иллюстр. книга

Самохорова д-ра Ретова
 Россійскѣе выданіе: 1 яр.
 Польскѣе выданіе: 1 яр.
 Нѣмецкѣе выданіе: 2 яр.

Тысячи людей нашли въ ней
поисканія своихъ недуговъ и нап-
равили свои мужскіе силы при помо-
щи вѣзаного въ книжкѣ способу
лѣченія. По одержавшо франко на-
дежливости, выславъ ся франко ки-
та въ курьеръ матеизинко выд-
авъ Р. Ф. Бирей въ Липску. (R. F.
Bierey's Verlagsbuchhandlung in
61—36 Leipzig.) 344

Пріймає до хімічного чищення
вбдновлюваня и прасованя
всѣхъ

Перше вѣдѣньске заведење чищення плям
Коперника 12.
СИМЕОНА ВАЙСА
Коперника 12.
 На жадаве чищу одаг
цѣлкомъ въ часѣ **КОЛѢХОУ** го
динѣ. 183 2

на желудокъ
въ антики
Б. Фрагнера въ Празѣ
есть водъ болѣе яекъ 30 лѣтъ
затально звѣстнымъ **сред-**
ствомъ домовымъ, которе
побуждая аппетитъ, прискоряю
травлене и ладно водпрова-
двая,
Осторога! Всѣ
части опакована
мають отсю мар-
ку охорону, закон-
но застережну.

Головный складъ:
Apotheke des B. Fragner
"zum schwarzen Adler"
Prag, Kleinseite, Ecke der Sporn-
gasse.

Велика фляшка 1 зр., мала 50
кр., почтою о 20 кр. болѣе.

Розсылае ся чо дня.

Склады по всѣхъ антикахъ
5 Австро-Угорщины. 13-26

на низші класи шніл середних.
Написав Іван Верхратський. Ціна
1 гр. 30 кр. а. в.
Д-ра Осипа Ростапінського
Ботаніка шкільна
на класи низші.

Объ тоті книжкѣ можѣ достати въ книгари Старопигіейской у самого автора. Замовляющимъ автора що-наименше пять примѣрниковъ Зоологичіи або десять примѣрниковъ Ботаники высылае съ жданиі книжки въ протязѣ двухъ нѣдѣль. Порто оплачуе авторъ.

Liniment. Capsici compos.
 въ антики Рихтера въ Празѣ,
 звѣстно знаменитое усмиряю-
 щее болѣз втиранье; въ цѣнѣ по
 40 кр., 70 кр. и 1 р., нахо-
 дятся ся у всѣхъ антикаль.
 Треба ждати се загално
 улюблене средство домове
 засовѣды лишь словами
 Рихтера Linimentъ зъ "чотвою"
 и для осторожности
 брати флашка лишь
 зъ звѣстною маркою
 охороною "чотвою"
 бо мно тайя суть
 правдивы.
 Рихтера антика побѣ-
 "Зол. Львомъ, Прага.

596
 61—58

При закупнѣ товарѣвъ просимо покликнуватисѣ на нашу часописѣ.

Выдавецъ Иванъ Белей. Одвѣчальный редакторъ: Михайло Струсовичъ. Папѣръ въ фабр. Черлявскою.

З друкарні Наукового тов. ім. Шевченка під варядом К. Беднарського.

Виходить у Львові щодня (крім неділі і руських свят) о 5-й годині по полудні. Літературний додаток „Вісник найважливіших подій“ виходить вівторок, а вівторок і п'ятницю на першому разі в Діалогі.

Передплата і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Діалога“ у Баторія 24, Центральне бюро оголошень у Коперника ч. 11, і Бюро газет у Карла Людвига 9, і А. Ольшеского у Казиміра 2; — в Ярославі Л. Крижановський; — у Відні: М. Дукес, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Seilerstätte; F. A. Richter, Nibelungengasse 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; в Франкфурті і Гамбурзі: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „Діалог“ і залежність за нисератами платити у Львові.

ДІАЛОГ

Передплата на „Діалог“ з літер. додатком в Австрії: за границею: на цілий рік . . . 18 кр. на цілий рік . . . 24 кр. на пів року . . . 9 кр. на пів року . . . 12 кр. на чверть року 4 кр. 50 кр. на чверть року . . . 6 кр. у Львові: на цілий рік . . . 15 кр. на пів року . . . 3 кр. на чверть року . . . 4 кр. на місяць . . . 1 кр. 35 кр. Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у Баторія. — Русини звертають ся лише на попереднє застереження. — Редакція неопечатаній вільній від порта. Поодинокі члени контори 8 кр. а. в. Оголошення змій приймають ся по ціні 10 кр. відь одной сторінки нисератом або в місяць а в рубриці „Надбавки“ по 25 кр. а. в. Подписи і інші дописи приватні члени ся по 15 кр. відь сторінки.

Звертаємо увагу наших Ви. Передплатників, що небагато кончить ся перший піврік та що крайна пора вирівнати залежності і надіслати дальшу передплату. Залежності в передплаті значні, тож треба бы застановити дальшу відсылку нашої часописи неточним передплатникам, щоби не поносити дальших витратків. Годі нам уділяти кредиту, бо від нас жадають всяких виплат готівкою. Ждемо!

Нілька гадок до наших польско-русинь відносинь.

[Письмо з провінції.]

Письмо з Львова з ч. 138 „Діала“ спонукало мене вкнути на папір тих кілька гадок. Справді ми бідні! Владаємо величезні суми до польських фінансових інституцій, забезпечуємо ся в польській аскурації, а ті віддають мару сотну зр. зб своїх чистих виводів не хотять дати на того рода гуманній рускій товариства як „Шкільна Поміч“, поспішаючи так само як „Братня поміч“, котра відказала допомогти академікам Русинам за-для руского письма! Се річ нечувана, аби в якій країні в конституційній державі так ненавиділи, так систематично негували законами признаний язык, и то язык численного, міліонного та ще автономного народу. А се тям більше боляче, що таков зневага наших святощів народних, таков несправдість прав нашого языка допускає супротив нас не мадарске и не германске племя, но просвічена верства славянського братного народу польского. И се робить ся систематично и консеквентно всюди, бо так поступают рідні бранні польскон сусільности, почавши від стражника анцизового, діурніста або ремісника.

А середь такого настрою польскон сусільности, не менше ворожого супротив Русинів, відь того, що володять у нас передь вількадесяти роками за Яна Добрянського підь онлком „ісіема Rusi“, знаходять ся ще

Русини, котрі втратили, що відгадали Колумбону загадку та набули справедливе modus vivendi з народом польским. Але битий не подає першій руці буючому без нарушеня свей гідности и чести, а коли-б в своїй смперности и християнській миролюбности так поступав, то чи знов битий невинно прийме удари за річ належну и не думаючи навіть о самообороні, протягне знов з легким серцем руку до втоды?

Но ляміть тую немилу рефлексію, а вертайтесь до вышше згаданого письма з Львова, мусимо з притнеком зазначити и з дописователем згодитись, що наведений нем факти не суть вымислові, лишь характеризують загальну, систематичну ненависть польскон сусільности супротив всего, що руске. Навіть соіа часть того рода фактів не достає до часописей, бо на те треба бы фоліальов. Вирочимь много Русинів так звикло и звиклось з того рода несправдістю своих прав и зобиджуванемь народних святощів, що не уважають одвітнимь такі факти оголошувати, а нийші, щоб не „наразитись“ верховодамь польскій партій, пишуть до урядів по польски, а вже переважно „цвеняють“ по польски, що аж мило. Пишучому сї слова нїколи в одини ц. к. урядник Полян не відповість в урядовім характері на руску бесіду ниванше, як по польски, хоч вей оня, зм лямі вынимам, маючи щоденно зносны з рускими селянами, добре володють руским языком. И чї-ж се не система? Чи се не боляче? Так само поступають з рускимь писемомь. В однім случаю відповіло мені минушого року ц. к. намістництво, як закон велить, по руски и рускими буквами [абсолютно декотрих людей ц. к. намістництва зробило мені „концесію“ (sic!)], але у той самий справі ц. к. староство на мов руске писмо шле мені відповідь польску и то з прилогом руского ореченя ц. к. намістництва (мовляв: мы „концесія“ Русинам не даемо). И явї же намь хосен з руских написей на ц. к. староствах, коли почавши відь діятаря, а скінчивши на его шеф, — кождий не то писмо але живу руску бесіду втворює? Так само поступають нийші ц. к. уряди. Н. пр. прокураторія скарбу відповідає мені в од-

нім случаю по польски, а в другім по руски, але польскимь абецадломь.

И яв-ж на те рада? Не принамати польскій письма урядові, процесуватись и консеквентно жадати свого права. Превда, що не кождому стане на те гроша, часу и енергій, бо колько то щирых наших людей, переслідуваних за свои переконаня, адеморалізованих розстроємь нашої народної партії, махнули рукою та сказали: га! що відієш, голосом муру не пробьш. Дятого справедливо домагались наш независимий речник народній передовістимь змїны системи супротив Русинів. И се владимь за найперше жадане до наших кандидатів на послів при зближених ся выборах до рады державнон. Велику прислугу зробила бы „Народна Рада“, коли бы при помочи руских юристів выдала брошуру, як вносити рекурсы пр тив польских писемь, на які розпорядження повлукватись и пр.

А хоч „время люте“, не упадаймо на душі. Раз-у-раз наближуєм ся до карности и солідарности народнон, пишмь и говоримь по руски до всіх ц. к. властей, а навіть до приватных публичных институцій и не руководимь ся утилітаризмом або неумістною куртоазією, як зробила „Шкільна Поміч“, додаючи до руского подана в приложі польску копію.

Ще раз з натискомь підношу, що много есть таких интелігентных Русинів, котрі вправді всюди пишуть по руски, але в ц. к. урядех говорять выключно по польски. Се-ж велика провина, дятого выкорыткою тую слабодушность и хто бы в провинив ся супротив тои заповіді народнон, сего без милосердя патнуємо приватно и прилюдно в часописях, хоч бы се був навіть „высокоповажаний“ або „загально звестный“ стовп Русин, навіть н. пр. посол. Бо як уважаемо провиную народною заговорити до послугача в реставрації по польски, як се було справедливо в однім случаю в своїм часі в „Діалі“ дописователем з Львова піднесено, то чї-ж не в більшій мірі повинно уважатись народнымь злочином, коли в ц. к. уряді до ц. к. урядника по польски говорити? Намь не зражатись польскою відпо-

відію або кзасною міною урядника, бо ц. к. уряд не салює, де мы мали бы оглядатись на товаришу куртоазію и примыювати си до урядника. Нїкого не повинно обходити, що урядник може не уміти по руски говорити, — вбач як ц. к. урядник до того обовязаний, а по крайній мірі зрозуміти.

Відь неруских купецких фірм жадаймо зовсім на нашу руску бесіду або руске письмо або рускон відповіди, а котрий купец нашого языка не знає, чи знати не хоче, подаймо се до прилюднон відомости в часописи, — нехай Русини не запоміають своимь грошеми на своїй землі польских шовіністів и такий фірми здалека обходять. Се найлучшій спосіб вылічити польских купців з их шовінізму, — и мы завжди та консеквентно домагались від них знаня руского языка в писмь и слові.

Видици вертаю ще раз до фактів, описаних в згаданім письмі з Львова, бо думаю, що не повинні они минути без практичных наслідків. Звєстна річ, що мы бідні, але посліднимь роками що-до економічної організації мы поступили значно вперед. Оарбмь „Діететра“ маемо за посліднимь кілька років сьм руских нас задаткових, котрі добре розвивають ся, але они не стрічають ще тои дбалости и симпатії відь рускон сусільности та не розпоряджають ще великими капіталами. А де-ж міліони гроша руского, як не в польских институціях фінансових? Тож не жажаймо вылати свій грбш до своих руских фінансових институцій, а коли они зможуть ся в силу и зростуть, то не будемо потребувати просити чужих. Оня намь дадут щирою братною рукою на наш народній цїлі, тільки серйїзм их и підпорїмь та повинно вже раз недо-вратити в зсон силы. Люде, що з пожертвованемь ведуть наш касы задатков, то чї-ж не намь добре звестий патріоты, з частымь твердымь характером, котрі вже дали докази своєї праці для народнон справи. Рівнож за „Діететер“ пильно даймо, аби змучили раз больше членів предплатувати и щоби кождий рускій масток був тільки в „Діететрі“ забезпечений. А на жате и відь градо-быти забезпечуємо ся тільки в таких аскуру-

3) Фейлетон фільологічний.

(Далше.)

„А слыхомъ слыхати, ведомъ видати!“ закричав до нас вже здалека п. Євтиній Порекоскій, мужчина вже дерешетий, але легко запальний, як самый юный молодец. Відтак підступив в намь витючись: „Першій разь бачу Вас тут, хоть по Высокімь замку прохажують що дини. Про що Вы так поважно розправляєте?“

„Отъ“ — каже п. Кипріянь — „ведомо річ про языкъ — тай и Вы, добродію, повинны намь яв мудре слово, то Вамь подякуемо — а то и дїйстви теперь в князяхь попаде ся вноді тільки половы, що далі и верно заверне“...

„Гм! Гм! та оно такъ у насъ що до языка: що голова, то розумъ. Отъ подивіть ся: не мороза настала, пишуть теперь: якій в значеню котрий. То зовсімъ але, такъ бути не може; предъ замкненню якій одвчає такій, такъ якъ у латинському qualis — talis, пропониаа сопгелатива!“ загукавъ з опаломъ п. Порекоскій.

Я знаю добре, що дискусія з п. Порекоскимъ трохи чи можлива, бо він надто палкий и нетерпеливий тай думає, що его гадки зовсімъ непохитий. Коли-б такъ — помисляв я — мавъ підь рукою — давнійшыхъ авторівъ українських, то-бъ и показавъ п. Порекоскому, о скільки вїрне его твердження. В тїмъ случаю савгував до книшї моєи верхнян и якъ разъ напавъ Петербургске выдана Котларевского з р. 1862. и Повісти Григорія Квіткі Основяненна вид. з р. 1858. — Тож вїчого не кажучи вытгаю збрунать писавій Котларевского и читаю на стор. 76.

А вїдїмъ смерть до артикулу Имъ воздалъ косяю честь,

Насїредъ стїя артикулу, Якій у ен мїсти єсть.

на стор. 108. Се бїднї, вїщї, навїжєнї, Що дїрнями счислїли ихъ, Старцї, хромї, слїпородїєнї, Зъ якїхъ бувъ людскїй глумъ и смїхъ.

на стор. 162. Щобъ всякъ Латїнецъ бувъ готовїй, Къ вїнї, въ яку ихъ злостъ ведѣ.

на стор. 218. И въ сїмї рїчи проступїлъ ся: Старою дїчїну навїзавъ, Нїхтї въ якою не любїлъ ся, Нї жєнїхавъ, нї жартоуїлъ.

на стор. 231. Божїє моєю бородою И Гїбною пелєгою, Що тыхъ богівъ лїшу чїнавъ, Якї тепѣрь въ вїнї влєтѣлъ ся.

на стор. 242. Мы Идєскї горї дубїна, Лїпкї, горьшїна, сосїна, Зъ якїхъ бувъ зрїблєнїй твїй флотъ!

на стор. 288. Якї въ городѣ ослїлїсь, Зїзїлїсь одъ тавїй бїдї.

„Видите, добродію“, — кажу — що вже Котларевскій, котрого в певній мірі може бы назвати батькомъ нового малоруского письменства, уживав слова якій мїсто котрий — а тоє уживане основує ся на примїтїй власности малоруского языка: дїйстви у насъ якій часто владє ся мїсто рїдко уживаного котрий, або якъ Галичанє говорять котрий (по части, хотъ в рїдко, се навїть буває в польскїмь). Вь остатїмь примїрї: „якї в городѣ ослїлїсь“ покладєно мїсто: тї, що або тї, котрі. Такъ якъ котрий може бути в малорускїмъ такеж замїненнїемъ неопредїлєнимъ, такъ и якї; пр. у Шевченка: „Дївлїю ся: вь мїгїлї усѣ возанї Якїи

безголосїй, якї безъ рукаї.“ Тому кажемо де-якій — дехто пр. у Котларевского стор. 129. „Що де-якій и хвостъ надѣлъ“; — де-якій мїсто декотрий. Подєкуды на Украинї говорять: де-не-якій. Я вже не знаю вї якої пїснї — а вже не знаю вї котрої пїснї, жадїсї пїснї. Нї-якій властї — вї котрій властї в Галичинї звычайно: жадна властї (вї правобережїи Украинї: жоднїй, жаднїй — кождїй). Згадаю тутъ такеж про присловїя якъ-и-є-якъ — якъ не будѣ, чїмъ не будѣ; якимъ будѣ способомъ.“

Панъ Порекоскій не суперечавъ ся тямъ разомъ, лише попросивъ відь мене збрунать писавїй Котларевского и перекидаючи картками, бормотѣвъ: те якосъ ушїло моєи увагї! Мы поволї спуслили ся єтежко вї низъ. Аж ту стрїчає насъ и Талалей Задегалола.

„Клїяюсь, добродїйство, клїяюсь, поважана моє глубокї!“ каже намъ п. Талалей. Вы вертаєте зъ проходу дїлєвне. Прекраснїй навїть вечеръ! Чуєъ я Васъ, те якъ єсте вь горѣ выгуковали. Про що Вы такъ спорїлї?“

„А про що“ — каже п. Кипріянь — „знаєте у насъ, на Галицїи Русин, фїлїологія цїнте-процвѣтає, тожъ якъ збїдуть ся нашї людковє, такъ и вїнимають річѣ, а часомъ и бучу про языкъ — мовлявъ той: нехай нашихъ знають!“

„А такъ!“ — відказавъ виправившїсь п. Талалей. „О, що вже про языкъ, то про языкъ: на руку менї ковінїка! Кажу Вамъ: теперъ великій у насъ поступъ. Все стрїмїть до у-прошеня. И такъ теперъ вже але уживати котрий, а каже ся ще. Пр. чоловїкъ, котрого а бачивъ вчера вь мїстѣ, прїїхавъ на арматорокъ — давнїше то ушїло, але теперъ боро-ни Боже! такъ писати або говорити, лїше такъ пєртай: чоловїкъ, що а его бачивъ у мїстѣ и пр. Такъ новоукраїнскї писателї всѣ теперъ пишуть, нїхтї зъ нихъ не уживає котрий.“

„Змїлуйте ся“, кажу, „якє жь се упро-

щєне, се просто легкомыслєно заводять таке, щоби языкъ нашъ письменный оскудити и обїдїити. Кажете, украинскї писателї теперъ не уживають слова котрий. онї-жъ его вїкоди не уживали, бо котрий говорять лише рускїй людъ в Галичинї, але писали которїй пр. вь отгїмъ выданю Котларевского маєте на стор. 162.

Булї вь Латїї сїнагога Збудована за давнїхъ лїтъ За Януса сердїта бѣга, Которїй давнїхъ бувъ прїмїлїтї.

Вь малорускїмъ языкѣ можє уживати и котрий и що и якї вь тїмъ значеню, що вь нїмєцкїмъ зїмєнїткѣ водносїй welcher або вь латїнск. quī. Власне тая роздїлчїть выражєна єсть намъ корытна и одвїтно ужита може причинити ся до украсы стилю. Предпосованє уживати выключно що мїсто котрий єсть то накладанє узвѣзъ нашому письменному языку и певно вь корысть аму бы не вышїло.“

П. Талалей очевїдчїкї нетерпїливо мїлѣв св. „Не буду вже того розбїрати, але новоукраїнскї писателї нї за що теперъ не покладуть: которїй вь значеню quī, welcher. А про давнїшїхъ писателїв менї байдуже. Обовязуючою для мене єсть нова мода! Але ще згадаю Вамъ про другїй збрутѣкъ новоукр. писателїв. Всѣ партїїїїї g. act. вынїдуть геть! А то и справдї, по що намъ тїхъ причаснїкѣвъ. „Нарбѣ“ вїхъ не уживавъ!“

„Зовсімъ неудатне Ваше порівнянє языка літературного з модою“, відіраю я. „Рідна бесїда се мовь бы душа народа и не дасть ся такъ легко перемїнювати, якъ сукманя“. Що до причаснїкѣвъ, котрі власне становлять дуже корытну відзнаку языкѣвъ славянськихъ, запрїмїчу, що вїдє ними не шукать вь розговорахъ бесїдѣ, але они суть вь живучїй мовї и то такъ знанї дїєприложникї, якъ и дїєпрїслївникї.

Петербургъ 7 липня. Царь вѣдложивъ на листопадъ принятѣ депутацій земствъ и мѣстъ, що прибули зъ желаньями по коронаціи.

Передплата на „ДЪЛО“ и належитостъ за инсерати
платитъ у ЛЬВОВЪ.

ВОДЪ ОТЪ ШИНОКЪ.

Заяв розповіді про само торжество отво-
рення, мусимо зробити кілька заміток. При-
хід і вихід Г. Ем. кардинала Сембратовича
перейшов назамітно, а вина сего паде безпе-
режно головно на комітета вічевий. Мажь при-
сутним руськамъ священствомъ можна було
почути вискази обуреня, тымъ більше коли
деякі, що були на 1-шбмъ вічу католицькимъ
із Краковъ, зачали порівнювати оба повстання.
Въ Краковъ повстанно митрополита Сембрато-
вича із правдивою щиро-польскою гостинно-
стію: утворено шпаліръ, поданошено оклики
въ честь такого достойного гостя зарезерво-
вано ему перше місце якъ въ промовахъ такъ
і у всякихъ почестяхъ; — у Львові natomiast
кардиналъ Сембратовичъ ввійшовъ до салъ не-
замітно і засівъ поручъ прочихъ єпископівъ
та ажъ по полагоджено всякихъ формальностей
уділено ему голосу, хочъ після нашої гадки
було бы далеко відповідніше участникамъ
віча вислухати промовы Г. Еміненціи із бла-
гословенствомъ відъ папи безпосередно по
вступній промові президін. — Невеличке число
селянъ на вічу дасть ся тымъ пояснити, що
самъ комітетъ змінявъ свої первісний на-
міръ стягнути селянъ на віче і поінформу-
вавъ повітовий комітетъ, щоби залишали акцію
із тымъ напрямъ — а то за-для того, що по-
бюковано ся, ажъ вс. Стояловський або інші еле-
менти не покористували ся нагодою та не схо-

Перший промавляв п. Іванъ Баранецкій въ Городаці, членъ видѣлу повѣтового. Господарка видѣлу повѣтового — говоривъ вѣкъ — коштівъ рѣчно 30.000 ар., а великого хѣсна въ неї не видно. Передовѣмъ впадає въ очі зарядъ дороговий. Інженеръ п. Олександровскій не мігъ виразувати ся передъ бесѣдникомъ въ видѣлахъ дороговихъ і в предкладавъ станъ матеріалу грубшій, якъ дійсно по его контролю оказавъ ся. Громади роблять шарварокъ на дорогахъ громадських, видѣлу приймає дороги за повѣтові, а въ такій разі цѣлий повѣтъ робить на нихъ ще шарварокъ. Таков опшнъ зазнають передовѣмъ дороги дозвѣдові обшарбать дѣврескахъ або ведучі до фабричнихъ тартаковъ; впрочімъ всѣ вийші дороги суть варколомні. Бесѣдникъ порушавъ сю справу вѣлька развѣвъ на повнѣмъ засѣданні ради повѣтової, але ніхто его не підперъ; коли-жъ прийшло до голосованя, то одній оглядався на своихъ дѣдичѣвъ, котрі сидѣли по противнѣмъ боцѣ садѣ і контролювали голосованє, а другі радий, субвенціонованій доставою шутру та будованемъ мостѣвъ на котрихъ гарній гроші зарабляють, такожъ мовчали. Взагалі въ самбѣрскімъ видѣлѣ повѣтовімъ тримають ся всѣ добре за руки, тожъ бесѣдникъ, розглянувшись добре въ господарствѣ не хотѣвъ брати ся на свою совѣсть, і передъ двома роками резигнувавъ зъ члена видѣлу. По п. Баранецкѣмъ забравъ голосъ вѣйтъ Михасъ. Згоновъ поступованє раднихъ повѣтовихъ, що не поіймає слѣдомъ за п. Баранецкѣмъ і розповѣвъ, якъ ему представило ся одно засѣданє ради повѣтової, на котрѣмъ явивъ ся. Референтъ свои справы немовъ питлювали, дискусія вѣяков не було а радий неначе восковій фігури, до котрихъ машинка въ рукахъ п. маршалка: якъ вѣтъ потиснувъ пружину, такъ всѣ радий піднесли руки до горы і одногласно говорили „zgadza tu się“, хочъ неждєа справа вимагала суровитвення. Далше вичислявъ бесѣдникъ, скільки-жъ черезъ видѣлу повѣтовій наробѣ тагарѣвъ терпѣть, і коли на далше такі радий будуть засѣдати, то тяжка доля жде хлѣборобѣвъ. Причина сего въ тѣмъ, що при выборахъ иде ся на ослѣпъ, безъ всякой акція выборовъ, та не вибирає ся людей, сильнихъ характеромъ і своими засадами. Постає вънесенє, щобъ вибрати комісію, котра бм уложила лісту кандидатѣвъ на раднихъ і предложила ен до одобрѣня загальному зборѣвъ. Кандидатами мають бути люди независимі вѣдъ двѣрѣвъ і властей.

При выборѣ тыхъ кандидатѣвъ комісія натрапила на трудність, бо не можъ було найти въ повѣтѣ 12 селянъ, вѣдповѣднихъ на раднихъ повѣтовихъ. Зъ того можна побачати, якъ повѣтъ самбѣрскій запущений. Дня 25 червня маршалскъ повѣтовій скликавъ і собѣ на довѣрочну нараду вѣйтѣвъ, вѣлькихъ дѣдичѣвъ і двохъ священникѣвъ, польского і руского. Що-до руского священника, то выбѣръ п. маршалка впавъ на катихета самбѣрскихъ шѣлѣ народныхъ о. Рабѣя. На 40 запрошенєвъ явилось до 30 і то переважно шляхти ходячкова. Однѣвъ селянинъ Іванъ Децивъ въ Берѣговѣ вѣдмовивъ запрошеннѣмъ на нараду, кажучи: Моя честь не позволяє, щобъ я бувъ вашимъ, панове, слугою; маєтну на стѣлько маю, щобъ на спадки ваші надѣлявъ ся, а вѣрмъ народного комітету жадного нашого не знаю. За аранжера польскихъ селянъ выступивъ демократъ п. Влад. Попель, дѣдичъ зъ Черхави, а ролѣ руского аранжера мавъ обнати о. Рабѣя. При обговоренні акція поставивъ о. Рабѣя вносєна, щобъ вибрати комітетъ выборцій, зложеній по половинѣ (по чотирьохъ) зъ Поляковъ і Русинѣвъ. Однѣвъ се вносєна перепало, бо Поляки сказали, що выборы до ради повѣтової суть справою повѣтовою, тожъ не треба уважати жаданъ і правъ національнихъ. Якъ бачемо, дуже гарне мотивованє для захоплення акція выборовъ виключно въ свои руки; а треба знати, що въ повѣтѣ самбѣрскімъ єсть 70 сѣлъ рускихъ а лишъ 14 мазурскихъ і нѣмецкихъ. Стало на тѣмъ, що характеристикою комітету маршалковського має бути — противдѣлати акція радакальній, с. е. комітету людского.

По такімъ заснованні повѣтової акція выборовъ зачавъ п. Попель оглядати ся за вѣдповѣдними кандидатами. Ще такі того самого дня пересправавъ зъ трема кандидатами, вибраними комісією народного комітету, а крімъ того ще три інші кандидати жертвували п. Попельви свои услуги, надѣючи ся що при помочи паньского комітету скорше вѣйдуть до ради. А треба знати, що ті три кандидати вийшли побѣдно при попереднихъ выборахъ лишъ при помочи народної лісти і заєвняли на свою думу, що будуть циро боронити інтересѣвъ повѣту. Взагалі акція народного комітету стрѣчає великій перепони. Ходячкова шляхта противна комітету, кажучи, що въ комітетѣ ведуть верѣхъ хлопцы, та рада бы грати ролѣ Поляковъ і Русинѣвъ, опортуністѣвъ і опозиціоністѣвъ, бути на лістѣ народа і повѣтової. А въ засадѣ шляхта ходячкова три-

має въ панамъ і хоче, якъ зачувати, на слукай потреби вѣдограти ролѣ „жадѣтѣвского цигана Найдѣ“. Рѣвножъ мазурскі хлопцы не хотять лунати ся зъ комітетомъ народнимъ, бо въ лістѣ комітету суть Русини і хлопцы, що противні паньско-шляхотскій господарцѣ.

Якъ випадути выборы не знати, чи побѣдити комітетъ народний, чи ті, котрі мають въ повѣтовихъ выборахъ власний інтересъ? Зачувати, що п. Попель за свои заслуги при акці має стати заступникомъ маршалка. Чи се вийшло бы въ хосєвъ громаду, можна бы сумнѣвати ся, бо громада Черхави, де дѣдичемъ п. Попель, могла бы много розповѣсти о печальности сего пана для добра громадского. Такъ и. пр. много шуму наробила справа рогачки въ Черхавѣ, до котрой п. Попель робивъ собѣ претенсію. Вѣдтакъ члєнскі споры провѣзоріальні зъ громадою не промавляють за тѣмъ, що п. Попель буде ставати въ оборонѣ громадскихъ і селянскихъ інтересѣвъ. А мнѣмо того мужѣ довѣра п. маршалка зложили акцію выборчу зъ куріа сѣльскон въ руки п. Попеля.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛІТИЧНЫЙ.

Соймъ долѣ шно-австрійскій принавъ дня 3 с. м. вѣтну соймовон ординаціи выборовъ, незвычайно важну особливо тѣмъ, що при выборахъ зъ округѣвъ сѣльскихъ заводитъ ся голосованє безпосереднє. Коли принавій законъ дѣстане цѣсарске затверженє, то долѣшна Австрія буде першою краєною зъ монархіи, що позбуде ся посереднихъ выборовъ; а надѣяти ся тогдѣ, що не буде она ослѣдною.

При розправахъ надъ тѣмъ закономъ, а именнє при §. 14. „Кождый выборець може свое право wyborche виконувати лише въ одній округѣ wyborchій і то зъ правила лише особисто“ скляла ся мала антисемітска буча. Якъ вже довелось були телеграмы, жадавъ п. Грегоріѣвъ, щобъ жидѣмъ не признано права wyborczego. Вже само вносєна виходить сильно переселєна, а мотивованє его було хѣба обчисленє на галєрію. „Я згодавъ бы ся зъ тѣмъ параграфомъ — сказавъ бесѣдникъ, — коли бы въ Австріи були чє двѣи порядки. Але мы маємо въ державѣ народѣ, що звязаний мѣжъ собою тайными звязами творить мовъ бы державу въ державѣ. Коли мы, христіане, вичємо одѣй до другихъ: „Купуйте лашє у христіанъ!“, то правительство боронить намъ сего. Але жидѣмъ вѣльно мати списъ христіанъ, зъ котрыми имъ не вѣльно аносєти ся. Я не выступаю противъ жидѣвскон вѣры, а тѣлько противъ шѣдѣон вѣдѣвъ жидѣвъ. Талмудъ забороняє жидѣмъ продавати мясо зѣв вѣдохлѣмъ худѣмъ своимъ одновѣрчѣмъ; але христіанамъ вѣльно имъ продавати его. Коли христіанамъ доторєне ся яковъ пожыти, то она стає ся вже для жидѣв тѣсною. И при такімъ ставѣ рѣчь хотять жидѣ мати однаковій права що і мы! Жидѣ жывє выгодно зъ христіанина, а христіанє мусять гѣрво працювати день і нѣчь на хлѣбѣ. Идѣтъ до Гаштайну, Ишлю, Марієнбаду і т. д.; тамъ найдѣте 90% жидѣвъ, що скрѣпляютъ свои силы, чтобы вернути ся на ослѣны сѣльскими домѣвъ та грабятъ майно христіанъ. Гляньте денебудѣ: жидѣвскі, лѣкарѣ, адвокаты, промышленцѣ, фабриканты, — все та жывє собѣ розкѣшно зъ краєною народомъ христіаньского. Єдинє право яке ще маємо, се право wyborche, і того права не позволимъ собѣ цисєувати. Кто-жъ то установляє законы? Люди, що переважно є подѣ вѣзвѣомъ жидѣвъ. Подѣвѣтъ ся на нашъ парламентъ, якъ сумно вѣдѣтъ выгладає. (П. Швайдеръ: А що казати про нашихъ мѣнѣстрѣвъ!) Коли мы напѣшемъ въ нашихъ часописахъ щось зборѣного, то заразъ намъ ихъ конфискують; але і радѣ бы знати, чи чятають, що пашє ся по жидѣвскихъ часописахъ? Коли президєнтъ згрозивъ бесѣдѣковѣ, що вѣдберє ему голосъ, то бесѣдникъ заговѣвъ словами: „Вѣсьмъ вѣдомо, яку шєду терпѣть христіанскій народъ вѣдъ жидѣвъ. Длѣтого я вѣзому, чтобы жидѣмъ, чи хрещєнымъ чи нехрещєнымъ, не признали права wyborczego. Жидѣ є загально небезпечный, а на справы жидѣвскі нема нашон рады, якъ позавѣрати жидѣмъ майно. А пока се законно буде можливѣ, не належить ся тѣмъ зухвалымъ людямъ нѣчього, якъ нагай.“

Таки і подѣбнѣй бесѣды будять лише крайній несмакъ. До поваги сторонницѣвъ антисемітского они не причиняють ся, а хѣба тѣлько євъ підрывають; а крімъ того шєкѣдѣтъ взагалі справѣ оборонѣ христіаньского народу передъ вымысломъ, обманьствомъ і перевагою жидѣвства, сильного передовѣмъ своєю солідарностію і тайною організацією.

Недавно донесли телеграмы, що російскій мѣнѣстръ справѣ внутрѣшнихъ позволивъ стороннимъ жидѣмъ прѣзидѣти до Россіи

Отже єю вѣсть доповнюють і простують тѣперъ тѣмъ, що дозвѣлъ той выданный лашє на частѣ Новгородскон выставы, і то кождый жидѣ мусить впередѣ дѣстати окремій дозвѣлъ мѣнѣстра справѣ внутрѣшнихъ на прѣздѣ до Россіи.

Зъ Царгороду доносятъ, що крєтенскій депутатъ жадѣтъ, чтобы соймъ зѣбравъ ся не въ правительствєннѣмъ будынку, а въ радѣ громадской; вѣдтакъ хотять передѣти губернаторѣвъ свои бажаня і заразъ розвѣхати ся. А бажаня Крєтенцѣвъ мають бути такі: 1) Въ порозумѣннѣ зъ державами маз Порга заимєнувати христіанина губернаторомъ на означєній частѣ; вѣдѣвскій командантъ має бути подчинєній губернаторѣвъ; уряды на Крєтѣ мають бути на ново обсажені. 2) Рада адмїністраціи має мати право контроль надѣ доходами краю. 3) Сторонні сѣдѣущі люди мають зєорганізувати судѣвництво. 4) Всѣ дохѣзды краю мають вти на краєвій выдатки. 5) Соймъ має мати право установляти і змѣняти законы, зъ вынѣмкою основныхъ артикулѣвъ оргѣничного статуту. 6) Жандармерія зъ мѣсєного населєня обѣхъ исповѣданъ має бути зєорганізована. — Зъ того виходить, що интервенція консулѣвъ буде мати трудну задачу.

НОВИНКИ.

Вѣдбитий фотографічній групы „Львѣвского Бѣйна“, являюи при правдоу О. Нѣжанковскон, можна перєглянути і набути по 75 кр. за примѣрникъ у фотографѣ Е. Тшемеского при ул. 3-го мая. — В. III.

Роботы коло другого городского церкви у Львѣвѣ поступають на передѣ. Тѣперъ роблять камѣнарѣ надѣ будовою бань на обѣхъ рѣзницяхъ. Муларскі роботы коло банѣ надѣ полудневою рѣзницею вже майже покѣнченѣ. Проф. Маркѣні выготѣвляє дальшій статуѣ сѣ, апостолѣвъ, що стануть въ головній банѣ; вѣлька статуѣ вже установєно, а всѣхъ стане 12, вѣжда близько два метры высока. Въ вересєн с. р. будутъ вставляні крашеній вѣйна. До сего часу выдано вже на будѣву церкви на 142.000 ар.; а вынѣченє робѣтъ, якъ дѣзѣны, помѣсть, мѣностаєтъ, малярѣна, внутрѣшнє уладжєнє і т. н. вимагѣє чѣ великого вѣкладу.

Вѣча сѣлянськє въ Яслѣ вѣдбуло ся дня 5 с. м., чтобы выслушати справѣзѣданѣ тамошного посла сѣлянського Даты. Народу зѣбрало ся надѣ тысячѣ. Явивъ ся такожъ посолъ Стан. Поточєкъ, староста зъ Берѣзова г. Дѣдушичскій, кс. Стояловскій, трѣхъ євѣуѣвъ, мѣжъ ними кс. Бадєні, досѣтъ священникѣвъ, мѣжъ ними і рускій о. Вєрбичскій. Провѣдѣвъ бурмѣстръ Яєла Мєнѣтеръ, а власть заступавъ самъ староста єв. Савѣга зъ комисарѣмъ. П. Дата зѣдавъ коротко справу зъ своихъ дѣяльности посольскон, звѣняючи ся, що за такѣ короткій часѣ не мігъ въ соймѣ щє нѣчього вѣдѣти, та вѣзвѣвъ выборѣвъ, чтобы заявляти ему свои бажаня і вносѣли интерпєляціи. На замыганє о. Вєрбичского, якъ посолъ заѣзѣзѣє ся на справу руску, вѣдповѣтъ запѣтаній, що она єго не обѣдѣтитъ. Промовѣвъ сѣлянъ не мали значѣня, а вынѣзѣли хѣба темнѣту тамошного сѣлянства. Вѣбѣца дѣрѣвѣвъ ся до слова кс. Стояловскій і говоривъ зо три чѣрти годины, борѣючи своего поведєня въ послѣднихъ часахъ; вѣбѣца выскѣзѣвъ свои вѣдѣленє зъ посольского дѣяльности п. Даты. Оплѣли промовѣвъ кс. Бадєні, зѣвѣртаючи передовѣмъ противъ кс. Стояловского, та єстерѣгѣвъ людей, чтобы єе слухѣли чоловіка, що самъ не слухѣє нѣ єпископѣвъ нѣ папы а тѣлько баламутитъ народѣ. По короткѣй розправѣ про мѣгѣ выступивъ знову кс. Стояловскій, чтобы вѣдѣвѣсти кс. Бадєнскому. И почала ся довга диспутѣ рєлігіи. Староста нахлѣкувавъ що хлѣли, що се не мѣсєце передѣ народомъ на тану бесѣду; але надѣрѣмо. Коли бесѣдникъ ставъ выкѣдѣти, що то є церковь, зѣкрѣчали єго люди такѣ, що забравъ ся зѣ сѣдѣ, а за нимъ вышѣшовъ гуртѣкъ людей. Нарѣды перєрѣвано; народъ вышѣшовъ на дѣвѣрѣ, де дальше гомѣнѣвъ купѣнами. До кс. Бадєнського та єго товариша лікали: „А ту єсть по що? На амвѣну, а не до полѣтѣ!“ Ишній єксѣндѣтъ ажъ прѣслєзѣли ся. Вѣдѣтакъ частина вѣчѣвникѣвъ вернула дѣ сѣдѣ, чтобы покѣнчѣти нарады. Кс. Стояловскій зѣразъ выхѣзѣвъ зъ Ясла.

Шѣльскими инспекторами окружными именѣваніи провѣзоріально: Старшій учитель народнѣи школы зъ Жѣвєкѣвъ Левъ Квасницкій для подѣвѣсѣного округа, старшій учитель мужєскон школы зъ Подгайцѣхъ Нѣколай Нѣдѣєцкій для скалатского, учитель школы вырѣвъ при учительской семинаріи зъ Тернополя Юліанъ Лѣвѣцкій для залѣщѣного округа, учитель рєлігіи при мужєскій школѣ въ Городку кс. Игнатій Рыбѣцкій для домбровского округа, учитель мужєскон школы зъ Бѣлѣй Іванъ Барѣнскій для хѣнавского округа.

Выбѣръ бурмѣстра м. Львова. Вѣчера вѣчеромъ зѣбрали ся радий вдругѣ, чтобы выбрати бурмѣстра. Бувшій бурмѣстръ Мѣхѣнцѣвъ заявивъ, что не кандадує, і прѣсѣвъ, чтобы не голосовано на єго. Дрѣ Пѣнтѣкъ зазначѣвъ, что вѣколи не старѣвъ ся о тѣ, чтобы зѣбѣтѣ бурмѣстрѣмъ, а навѣтъ унявѣвъ всего, что бы могло вынѣзѣти такѣ подѣзрѣванє. Але коли при попереднѣмъ выборѣ упало на єго 49 голосѣвъ, то вѣтъ уважѣвъ выбѣръ за докѣнанный і важный, а поновный выбѣръ за незаконный і невѣжый. Тѣперъ повинній бы єго запѣтѣти ся, чи вѣтъ приймаєтъ той выбѣръ чи нѣ. При тѣмъ мѣвъ бы право обѣзѣтѣти і певно остѣзѣвъ бы ся. Але зъ одѣон стороны не правѣвъ бы выбору, докѣнѣного такѣ малою бѣльшѣстію

голѣсувавшихъ радныхъ, а навѣтъ меншѣстію всєи рады; зъ другой стороны не хоче спѣнѣти своихъ прѣтѣстѣмъ узѣнѣституована рады: длѣтого зѣвѣвъ ся докѣнѣного вже на попереднѣмъ засѣданнѣ выбору. При поновнѣмъ голѣсованнѣ на 95 зѣбрѣвшихъ і голѣсующихъ радныхъ дѣставѣ дрѣ Мѣлахѣвскій 51 голѣсѣвъ, дрѣ Пѣнтѣкъ 24 гол., дрѣ Стройновскій 12 гол., Мѣхѣнцѣвъ 1 голѣсѣ, а 7 картѣкъ було чѣстныхъ. Отже выбрѣно бурмѣстрѣмъ дрѣ Мѣлахѣвского, і вѣтъ заявивъ, что выбѣръ приймає.

Зѣѣздѣ товаришѣвъ шѣльскихъ. Въ дѣняхъ 28 і 29 лѣпня с. р. вѣдбує ся въ Перѣмѣшлѣ зѣѣздѣ товаришѣвъ шѣльскихъ, котрі въ роцѣ 1871 складали въ гімназіи перѣмѣшскій испѣтъ зѣрѣлѣости, а такожѣ і тѣхъ, котрі у вышѣй гімназіи вѣдѣли нѣхъ вѣдѣчѣнѣи ся. Отєй запрѣсѣны вѣдѣносѣтъ ся до тѣхъ товаришѣвъ, котрі зѣдѣ для невѣстѣного мѣсѣца побѣту не одѣржали окремыхъ лѣстовыхъ запрѣсѣнѣвъ, а котрі зѣ цѣлы дѣрѣченѣи имъ программѣ зѣвѣлѣтъ прѣслѣтѣти свои адрѣсы товаришѣвъ Кѣлѣмовъ Топольницѣкому ц. к. стар. комисарѣви сѣвѣрѣвому у Вѣдѣвѣцѣхъ. *Якубовскій Антоній, Кордєвскій Ємѣліанъ, Лѣсѣвскій Пѣтро, Шрамъ Юліанъ, Тѣпольницкій Кѣлѣмъ, Запѣловскій Гуго.*

Въ Долинь застрѣжено скрѣтѣубѣйчѣи властѣтеля бѣльшѣи посѣлости Мѣхѣйла Колѣдѣнна дѣня 29. червня коло 10 годины вѣчеромъ, коли лѣгѣвъ спѣти. Убѣйника ще не вырѣто, а зѣдогадѣють ся, что причиною убѣйства була вѣнавѣсть родѣнна.

Дирѣкція зѣлѣзницѣвъ держѣнавыхъ въ Стѣниславѣвъ заклѣчила контрактъ зъ фирмою Сѣменѣвъ і Гѣльскѣи о освѣтлѣнѣ двѣрѣца зѣлѣзничѣного свѣтломъ єлѣктричѣнымъ. Контрактъ заклѣченѣи на 40 лѣтъ.

Господарна громадска. Въ стѣниславѣвскѣмъ судѣ окружномъ вѣдбула ся дѣня 3 с. м. поновна розправа жарѣа противъ бѣшого начальника громады Зѣвалѣва, Вѣльгѣльма Лѣбѣрѣбаза о провѣну зъ §. 101 з. к., бо вѣдѣтъ принавѣвъ даруванѣ въ урядѣванѣ. При першѣй розправѣ уѣвѣленѣи Лѣбѣрѣбаза, однѣвъ лѣвѣвѣшій грабѣувавъ зѣѣвъ той вырѣкъ і порѣчѣвъ розписѣти нову розправу Лѣбѣрѣбаза обѣзѣланѣи, что выстѣвѣвъ сѣдѣчѣво обѣжѣства Пѣтровѣвъ Фѣдѣушѣкови, приналежѣному до вѣйнілѣвскон громады, чтобы уѣвѣлѣнѣи єго вѣдѣтъ плачѣна вѣнѣговѣ лѣвѣна въ шѣтѣлѣи вѣлѣуѣсѣмъ въ сумѣ 101 ар. 10 ар., і за се зѣзѣвъ грошѣ. По прѣведѣній розправѣ, засуджѣно начальнѣкѣзъ громады лѣвалѣвскон на два мѣсѣцѣ арѣшту.

Вѣщѣванє Фальба о станѣ атмосферы въ мѣсѣцѣ лѣпня, такѣ: Вѣдѣ 1—6 лѣпня, по двѣхъ або трѣхъ горѣчѣхъ дождѣвъ прѣйдѣтъ сѣльній дождѣ, зѣ бурями. Однѣвъ температура будѣ нормѣльна. Вѣдѣ 7—10 лѣпня будѣтъ значѣнѣишѣи ошѣды і бурѣ, а температура зачѣе ошѣдѣти. Вѣдѣ 11—14 лѣпня настѣпѣлѣтъ ажѣ сѣльній зливѣвъ зъ бурями. Температура будѣ вѣє вѣнѣше нормѣльною. Вѣдѣ 15—20 лѣпня дождѣ будѣтъ мѣнѣшѣи, але чѣ вѣє будѣтъ досѣтъ значѣнѣи. Температура єпаде єще нѣшѣе і будѣ холодаѣ. Бурѣ рѣдѣй. Вѣдѣ 21—28 лѣпня не будѣ цѣльѣомъ бурѣ і дождѣ будѣтъ тѣлько невѣзначѣи, а ажѣ коло 25 можѣ надѣѣти ся бѣльшѣего дождѣ. Температура будѣ досѣтъ нѣвѣзка. Вѣдѣ 29—31 лѣпня температура подѣнѣє ся, але прѣйдѣтъ бурѣ і короткѣй зливѣй дождѣ.

Наука штука і література

Кѣртѣти на хор мужєскій, спорѣдѣвъ Фѣлѣрѣтѣ Колѣссѣа. Сѣрѣя перѣта. Лѣвѣ 1896. Цѣна 35 кр., зѣ почтѣвою прѣсѣлѣтѣкою 40 кр.

Телеграмы „Дѣла“

Вѣдѣнь 8 лѣпня. Кардиналѣ Алієрді выхѣвъ вѣчера зъ Вѣдѣна.

Бѣрлѣнѣ 8 лѣпня. Нѣмѣчѣнна заявѣла урядѣво, что вѣзѣмѣ участѣ въ парѣскѣй выставѣ всѣмѣрѣній 1900 р.

Царгородѣ 8 лѣпня. Порѣта выдалѣа прикѣзъ, чтобы Абдулѣхъ пашѣа выпровѣдѣвъ турѣцкѣе войско зъ мѣстѣ крѣтенѣскихъ і заразѣ забравѣвъ ся до прѣведѣнѣи реформѣ.

Переписка Редакціи і Адмїністраціи.

Вл. М. Го. въ Ус. Зѣстѣло въ залѣзѣности за 2 кѣрт. 3 ар. а за Подѣку прѣйдѣ намѣ 3 ар. — Вл. И. Б. въ Пѣ. На 3 кѣрт. вѣлѣчѣно тѣперѣ 2-80 ар., тожѣ прѣйдѣ ще 80 кр. — Вл. І. Ш. въ Бр. Оѣержѣно і дѣкуѣмо. — Вл. А. Ку. въ Пѣ. До кѣнца червня. — Вл. І. Бѣ въ Хо. Годѣтъ єл. — Вл. В. Го. въ Бѣ. Годѣтъ єл. — Вл. І. Са. въ За. Такѣ. — Вл. М. Са. въ Ма. До кѣнца червня. — Вл. И. Сѣ. въ За. До кѣнца лѣпня прѣйдѣ ще 12 ар. — Вл. Т. За. въ Ко. Тѣперѣ до кѣнца цѣлѣтѣи. — Вл. М. Лѣ. въ Ст. До кѣнца червня.

НА ДОСЛАНЕ.

Зѣѣвна лѣкалю.

Найдѣнѣшій ошѣдѣтъ тѣларѣвъ, оптичѣныхъ і мѣханѣчѣныхъ

ВЕНЕДИКТА

КОПЕРНИЦКОГО

пѣдѣ „Коперникѣмъ“

перѣсѣсѣннѣй до нового лѣкалѣвъ

при пл. Галицѣйскѣй ч. І.

По цѣнахъ найдѣнѣшѣихъ зѣ

жѣлѣзѣнѣмъ выборѣвъ ошѣулары, пѣ

жѣрѣ, лѣпѣрѣтѣи, барѣомѣтры, тер

момѣтры. — Напрѣвы найѣскѣр

ше і найдѣтѣство. — Уѣорѣнтѣи

єлѣктричѣныхъ дѣвѣиѣвъ. — За

шѣлѣка зѣ провинціи вѣсѣборѣжѣ

Адрѣса: Опѣтѣвъ Коперницкѣй

Лѣвѣвъ шѣлои Галицѣа ч. І.

4185

Виходить у Львові що дня (крім неділі і руських свят) о 5-й годі по полудні. Літературний додаток „Бібліотека найважливіших повістей“ виходить во вторник, а во вторник і п'ятницю на переміну розмістяться в „Діло“.

Передплата і нисерати приймають: у Львові Адміністрація „Діла“ у. Баторія 24. Центральне бюро оголошень у. Коперника ч. 11, і Бюро газет у. Кароля Людвіка 9, і А. Ольшеского у. Кляшського 2; — в Ярославі Л. Крижановський; — у Відні: М. Dukes, I. Wollzeile 6—8; Rudolf Mosse I. Seilerstraße; F. A. Richter, Nibelungenstraße 4; H. Schalek I. Wollzeile 11; Haasenstein & Vogler I. Wallfischgasse 10; В. Франкфурт і Гамбург: M. Haasenstein & Vogler.

Передплата на „Діло“ і належність за нисератами платити у Львові.

ДІЛО

Передплата на „Діло“ з літер. додатком:

у Австрії:		за границею:	
на цілий рік . . . 18 зр.	на цілий рік . . . 24 зр.	на цілий рік . . . 18 зр.	на цілий рік . . . 24 зр.
на пів року . . . 9 зр.	на пів року . . . 12 зр.	на пів року . . . 9 зр.	на пів року . . . 12 зр.
на чверть року 4 зр. 50 кр.	на чверть року . . . 6 зр.	на чверть року 4 зр. 50 кр.	на чверть року . . . 6 зр.

у Львові:

на цілий рік . . . 16 зр.	на пів року . . . 3 зр.
на чверть року . . . 4 зр.	на місяць . . . 1 зр. 35 кр.

Редакція, Адміністрація і Експедиція під ч. 24 у. Баторія. — Рукописи вставляють на лінійку попереднього вистереження. — Редакція неопечатає вільні відкати. — Поодинокі числа коштують 8 зр. а. в. — Оголошення з'являються на поштівці 10 зр. відкати однієї сторінки нисератовою або на місці а. в. рубриці „Надбавки“ по 25 зр. а. в. — Подписи і інші дописи приватні числять ся по 15 зр. відкати.

Звертаємо увагу наших Вп. Передплатників, що небажано кончити ся перший піврік та що крайна пора вирішувати залежності і надсилати дальшу передплату. Залежності в передплаті значні, тож треба бы застановити дальшу высылку нашої часописи неточним передплатникам, чтобы не поносити дальших выдатків. Годъ намъ удѣляти кредиту, бо вѣдь насъ жадають всякихъ выплатъ готівкою. Ждемо!

Союзъ балканскихъ державъ.

Поліурядова газета болгарска привнесла вѣсти, що квестія утворення славянського союзу балканського вже вирішена в принципі а в часі з'являється славянських князів в Софії союз буде формально закінчений. Проводиремъ союзу єсть князь червоногорський, а союзъ приймає протекторатъ Росії.

Праса тридержавного союзу намагає відносити ся до сеп подвій рівнодушно. Уже в часі гостини князя червоногорського в Българді а відтак по оголошенню розмови сербського міністра справ заграничнихъ з редакціою Gaulois а, в котрій виразно означено, що Сербія разъ на все відвертає ся відъ Австро-Угорщини а звертає ся до Росії — появили ся комунікати в Pester Lloyd-а, що та подія не буде мати ніякого впливу на заграничну політику Австро-Угорщини, а протинно треба радувати ся, що устануть спори міжъ балканськими князями. Радувати ся можна, але якою радістю, чи такою, якъ каже Німець: gute Miene zum bösen Spiel, сего вже не вичитати в комунікату.

На кожний спосібъ дружній поучення гр. Голуховського в сегоднішній епопеї для балканських держав: сестра догана для Сербії, а проміж дотини Болгарія — не остали ся безъ успіху. Обѣ держави рѣшили ся отверто признати ся до протекторату Росії а подати собі руку до згоди. А якъ поважно трактують они сю справу, видно хочъ бы з сего, що готові залишити свої острій спори соперничі що-до Македонії, аби лишъ союзъ нічого на тѣмъ не потерпѣвъ. Союзъ сербско-болгарскій

набирає тымъ більшою ваги і тривкості, що проводѣ в нѣмъ відданий князь червоногорському, сему, такъ сказати бы вихованцю Росії, — а се значить, що Росія має до своєї диспозиції всѣ три славянскі держави балканскі.

По сконстатованню самого факту, що союзъ існує, починає праса розсѣднувати, вѣ якій дѣлі і противъ кого закінчений союзъ. На се не находить відповіди. Противъ Австро-Угорщини союзъ не звернений, бо протекторатъ союзу, Росія, має бути, якъ впевняє гр. Голуховскій, в дружнихъ зносинахъ з Австро-Угорщиною; — противъ Туреччини такожъ не звернений, бо задачею європейської дипломатії мабути відъ теперішню пору єсть се, що бы ще якъ найдовше удержати сего „недужого чоловіка“. Отже виходить зъ того, що балканскій союзъ єсть собі отъ такъ союзомъ, нѣ про що вѣ за що. Таке пояснене справы наразі дуже добре, бо єго вѣдла можна собі толкувати, а навѣть и — радувати ся. Але мимоволѣ несуює ся намъ на гарку польска пословица (чи то диято, що у насъ міністромъ справъ заграничнихъ єсть Полякъ гр. Голуховскій), що мовлять: Złapał Kozak Tata gładza, а Tatarzyn za leb trzyma.

Вѣче католикѣвъ у Львові.

Ранокъ і полудне вчорашнього дня були призначені на наради по секціяхъ. В павільоні промисловихъ розмістили ся по закупкахъ секція: жита католицкого, для науки і штуки, економічно-промислової, шкільна, правова і економічно-релігійна. Поодинокі референти відчитували свої реферати і предклали резолюції, при чѣмъ вызивала ся дискусія. Учасників по секціяхъ було невелике число, такъ що павільонъ промисловий виглядавъ досить пусто. Сѣтекхъ Русинѣвъ здебільшъ було лишъ кількохъ: послы Барвінскій і Вахнянинъ та деякі докторантові і недокторантові кандидати на професорствъ, — а брали они головню участь в секції прасовій при дискусії надъ рефератомъ о. Волосянського в справі рускихъ часописей і видавництвъ для народу.

Резолюція ухвалені по секціяхъ являть такожъ хідъ дискусії надъ поодиновими важнішими рефератами подамо пізнійше, а нинѣ

лишь зазначимо коротко хідъ дискусії в секції прасовій надъ рефератомъ о. Волосянського. О. Волосянскій выказувавъ потребу зорганізованія прасовихъ народнихъ при помочи часописей і видавництвъ на основі віри і етики католицкої і в тѣй дѣлі предклававъ в резолюції: заснувати руску католицку часописъ для народу, заснувати товариство ім. св. Іосафата для видавництва прасовихъ, завити ся чаталями, а властво закладати по селахъ „читальні католицкі“, жадаючи відъ союзу більшою субвенції на рускі видавництва католицкі, віддати всѣхъ католикѣвъ, Русинѣвъ і Полякѣвъ, чтобы заощекували ся морально і матеріально тими всіми виступами.

В дискусії надъ рефератомъ порушено квестію языкову і правопису, а такожъ по части і політично-національну Русинѣвъ, а спеціально міжъ рускими духовенствами. П. Барвінскій жалувавъ ся, що Русини підъ позоромъ рбаниць в правописі ведуть борбу міжъ собою і дѣлять ся на табори політичні. Издаванства для народу повинні бути редакційні в дусі католицкімъ і народнимъ. Закінчує о. Джульнєвскій, що в своїхъ католицкихъ видавництвахъ констатують в москвофільскимъ сторонництвомъ. — П. Вахнянинъ не лишъ підперъ вповни погляди п. Барвінського, але поймає щі дальше, відмовляючи всімъ тымъ, що мають відмінні погляди національні і языкові, права бути і називати ся католиками. Противъ сего твердження запротестувавъ Василіанчикъ о. Ортинскій, зазначаючи що годѣ тая година встановити єтний католицко, бо ж до церкви католицкої належать навѣть і ниславянщини. — Д-р Карло Студанскій выступивъ противъ нашихъ конвенцій, а спеціально противъ ставиславської, що уживають в своїхъ публікаціяхъ язычія. Такий зворотъ в дискусії не подобавъ ся навѣть референту о. Волосянському в відъ зазначивъ, що се не належить до рѣчи. О. Джульнєвскій не реагувавъ на закиди п. Барвінського. — Вѣднці принято всѣ резолюції зъ таями змінами, що не має засновувати ся товариство прасовіе ім. св. Іосафата та закладати ся по селахъ якихъ спеціальнихъ „читальнѣвъ католицкихъ“, а зновъ зъ додатковою резолюцією п. Барвінського, щоби ординаріати впливали на духовенство послугувати ся всюди народнимъ языкомъ. — Ячъ вже

мы зазначили, в дискусії брало участь лишъ кілька згаданихъ Русинѣвъ, — а присутній Поляки в цікавості прислухували ся тымъ брудамъ вытягненимъ на світло денне і — голосували надъ резолюціями, маючи наспіхъ народъ рускій.

Вечеромъ о год. 6-й відбуло ся 2 ге пленарне засѣдане. Значо ся промовою архієпископа Моравського, в котрій означено, що унія була не лишъ добродійствомъ для народу руского, але і польского, бо втворює основу до спільногъ преці. А теперъ обоимъ народамъ спільно приложити руку до поправки теперішнихъ нездоровихъ відносинъ оуспѣльнѣть.

Відчитано ухвалені по секціяхъ резолюції, а зібрані оплесками зазначували, що годить ся вповни зъ ними.

Надірпрограмово промовлявъ кс. Вілчкєвичъ зъ Сандецкого в імені селянъ, що належать до організації Поточківъ. Боронивъ селянъ передъ закидомъ, мовъ бы они були соціалістами. Селяне мають причину бути недоволеними зъ відносинъ економічнихъ і оуспѣльнѣть, а коли глядають справедливості, то тымъ ще не годить ся зъ засадами соціалістичъ.

Наступивъ відчитъ историчний проф. Шараневича о Унії берестейській. Прелегентъ порушивъ много подробиць историчнихъ, а що до значіння унії для церкви рускої, то старавъ ся выказати, що унія причинила ся до розвитку рускої церкви в народі. — Многі Поляки підчасъ сего відчиту вийшли зъ салі.

На конецъ промовлявъ гр. Стан. Тарновскій на тематъ „Наші оуспѣльні задачі і похоби“. Зазначивъ, що бунтъ противъ власті церковної чимъ разъ більше отверто виступавъ, а правительство не досить енергично забирає ся гнати ту хопту, бо бунтъ ся закидує клерикалізму. Выхвалює ся рѣзко зъ 1846 р., оусупдований євєнєнєкъ відправлявъ богослужєня, в т. п. Супротивъ того треба бути католиками словомъ і дѣломъ. Навѣть унія не стала ся тымъ для народу, чимъ могла бути, бо але єи арозумѣли. Але унія ще не запропастила ся, бо кортѣнь унії оставъ в краю і новимъ блєскомъ засяєть. Назва унії пригадує молитву Спасителя за апостолами і за тими, котрихъ она мала навернути: ut fiat unum.

5)

Фейлетонъ фільологічний.

(Конецъ.)

Що до новихъ виразѣвъ стрѣченихъ у теперішнихъ українськихъ літературѣ треба досить обережнѣше. Людовихъ слѣвъ — свихъ намъ якъ найбільше горнути до літературногъ рѣчи; більшою частію людські слова єуть зовсѣмъ здорові. Інша рѣчъ зъ словами утвореними відъ самихъ писателѣвъ. Тутъ належить одмити двѣ скупки (групи). До першої належать новоутворені вирази намісто слѣвъ зовсѣмъ звичайнихъ і загально уживанихъ в бесѣді розговорній. Творенє такихъ новихъ виразѣвъ єсть зовсѣмъ не потрібне, а часто шкодне. До другої скупки належать слова на відсаджєній (абстрактній) пояті, терміни наукові і пр. Творенє слѣвъ тої групи єсть потрібне в міру розвиванія народногъ літератури в рѣжнихъ вѣтахъ вѣдомостей в науцѣ. Недоладно утворенє слово тої групи менше шкодитъ, бо менше входить в языкъ літературний. Коли н. пр. на німецьке слово Zweisprachigkeit я творю нове слово доцѣльнѣсть, а другій писатель мєто відповѣдаєть — то одвѣть виразъ і другій єсть штучний, можете вибрати одинъ або другій — се для гарного языку єсть рѣчно менший досягнєсть. Однѣмъ писателѣмъ українськимъ утвервѣ на Kegel, сопєс, стожець, стожєць виразъ: *гранкоблѣнчѣ* (гл. словарь Железньковського). Се слово зовсѣмъ недоладне, але лѣха не нажить, бо в народний языкъ не вѣдє, а чоловікъ обвѣнаний зъ елементарними поятіями геометрії єго вѣдє. Вистережнѣсь однакѣмъ належати, по примѣру Чехѣвъ, притямѣти складати вирази на тер-

міни в дѣлѣмъ культурнимъ свѣтѣ уживаний, котрі єже і нашъ людъ переняєть. На примѣръ: мѣсто електричнѣсть дѣхто уживає за бл. п. Левченкомъ *громоуина* чєск. hromovina. Хотѣ я гарно звучить то слово, та єсть такъ не одѣтє. Громоуина означала бы матерію грома, а, якъ звѣсно, електричнѣсть не єсть матерію. До того ва яснѣстю зовсѣмъ не зискує выказъ: свѣтѣль єрмоуинными лампами, простий мужикъ далеко лѣпше арозумѣє: електричными лампами. „Підъ режєнимъ, мягкимъ абашуромъ блимаєть ясно-голубоватий свѣтъ громоуинный“. — Чудна рѣчъ, що новоутр. писателѣ силкуючись не разъ утворити нові вирази на мѣсто слѣвъ в дѣлѣмъ культурнимъ свѣтѣ прийнятихъ, зъ другою зовсѣмъ стороною дѣлѣмъ пригорщами горнуть слова французскі, латинскі, грецкі, і німецькі... за приводомъ Росіянь — і такъ найдете: шан-тажъ, детализмъ, релєвний, режѣмъ, престижъ, абашуръ, грандіозный, стимулъ, стимулятивъ, квієтєстивный, атрофія, атрофірованый, „атрофія індивідуалістичного стимула вѣ економічному життѣ“, масштабъ і пр. пр. Щобѣ арозумѣти декотрі утворы новоукраїнськихъ писателѣвъ, мусѣть значна часть нашої, а надѣсь в українськомъ, публіки, читати тѣтє тєрє зъ словаремъ чужєсловнимъ въ руцѣ. Те, мѣжєючи саму жалку подѣлю записувати рѣдного слова, єсть тымъ чударнѣше, коли звѣжимо, що література наша має намъ служити для домашногъ обходу, а наша інтелігенція така печєлєнна.

„Та я думаю“ — каже п. Порєковскій — „тому можна бы зарадати тымъ способомъ, щоби редакція прислалъ манускрипты справляла“.

„Нехай же Богъ сохрани!“ закликаєть а — „тогда-бъ доперва, надѣсь, вийшли чу-

доглядѣ чудоглядені! Редакція лишє тогдѣ може справляти рукописѣ, єсли має на те дозволѣ відъ автора. Впротѣмъ думаю, що не легко найдє ся совѣтський авторъ, котрий бы позволювавъ зміняти собі стиль або слова, бо зміны подбѣвъ авершаній найчастѣйшій прихвѣцемъ виходять звичайно в некортѣ самого твору. Правда, що у нашихъ видавцѣвъ єсть дѣлєтна кортычка справлявати, хотѣбы навѣть далось запоручку авторови, що языкъ тыкатысь не буде. И на примѣръ справляєть такъ мѣсто: „За дня сидѣть самочки по пняхъ рѣжнихъ деревъ в мѣсєцѣхъ вбєзпєченыхъ відъ бєзпєсєредного дѣлєння лучей сонѣчныхъ“ на „За дня сидѣть... в мѣсєцѣхъ вбєзпєченыхъ відъ посєредного (sic!) дѣлєння лучей сонѣчныхъ“ і гадѣти не маючи поєсѣ дѣлѣмъ змыслъ рєчєня; — мѣсто: „Коли вже зъ яєць вѣлѣжуть ся єтє. на: Коли вже... *вылѣзуть* ся і пр. Подбѣво „справлює ся“ такожъ в передрєкахъ, хотѣ тутъ вже авторови менша заподѣває ся кривда, бо хто слѣдѣть основнѣйше, той глядає статью вѣ орѣчєннѣ. И такъ пр. справлює ся мѣсто: „въ пору складаня єць (бєсѣдує ся про мѣтыла) на: въ пору *чєрєлєня* (sic!) єрєджуєть тою поправкою незнанєє єлєментарногъ рѣчѣ т. є. рѣжнѣць мєжѣ чєрвоу (Made) а уєѣльнѣцєю (Raupe). — Українськѣхъ писателѣвъ нєодѣ давнѣйшій галицькій редакторъ справлявавъ по своєму. И такъ пр. коли, було, напѣвє який літерѣтъ українській: вѣбѣ насторѣшиє вѣ уха то не вѣрнѣть галицько-руськѣхъ писмаєвъ і „справить“ доконєчєє „вєсторєжѣвъ“, хотѣ и вѣ польськѣмъ єсть слово *pastoszuć*, правда, що не кожда галицька душа про те знає. Впротѣмъ вѣ укр. єсть орѣбѣмъ насторѣшити такожъ форма насторѣтити (обѣ формы можуть бути!). Такъ бачите, давати *ius gladii* редакторамъ,

се було бы небезпєчно і шкодливо. Живє слово най трѣще живѣю стрѣжѣ, природнымъ токомъ. Лѣше безпристрєстна, предметова критика може давати певнѣй указки і певнѣй рады писателямъ, але призывати ихъ не годна и не повинна. Душа вѣ клѣтку не посадити. — Нєразъ то бачимо у насъ вѣ перепечаткахъ, якъ українськѣхъ творѣ, „галєчєть ся“, зміняють ся не лѣше поодинокіє слова, але и дѣлѣ рєчєня, а тєє звѣсѣдѣ майже виходить на шкоду самимъ творамъ. Именно чудно оно буває вѣ українськѣхъ стѣхахъ перепечатанихъ у насъ зъ анкетанми слѣвъ. Якъ звѣсно, лучшій укр. писателѣ заховають скрѣбѣ правилу будову стѣха. Мимо те ихъ стѣхи, не пѣдѣ пару римованимъ влєпанємъ декотрихъ галицькихъ писателѣвъ, до незбавана бувають скотѣрені. Хто на Украинѣ перечитѣє тоді передружѣ, той хѣба відгадуєть раменами подумѣє: мабуєть вѣ Галичинѣ *avis gaga*, хто знає метрѣву руску. Отъ Вамъ тутъ вѣльє примѣрѣвъ. Якъ звѣсно, декотріє слова на Украинѣ мають нѣшій акцентъ, нѣжѣ у насъ, а се повинно ся добре знати, нѣже хочѣбы задля того, що вѣ украинськѣмъ нарѣчѣ найкращій найлучшій малорускій творѣ. Украинѣ примѣромъ акцентують: дєрєвцє, яєсє, думати. Тымъ часомъ змієнено: Дєрєвцє почалѣмъ ка-ать — Тє-бѣрє самѣ собі стѣйть Дєрєвцє молодѣєнькє. — Разъ Яєсє хмѣра наступѣла Схорѣтєсь бѣра в аломѣла Дєрєвцє бѣдне зъ корѣнѣмъ

на
Дєрєвцє почалѣмъ казѣть —
Тєпѣрє самѣ собі стѣйть
Дєрєвцє молодѣєнькє. —
Разъ Яєсє хмѣра наступѣла

Шкіцы з мадзярскай выставы.

„Melet“ — кривнуць хтось у вагоні коло мене о 3-тій годнай з-рана, я я проснуў ся. Стація Mező Laboros — я ўжо на Арпада землі. Ранок халодны, запавідае ся погода. Мняюча стацію за стацію. На стацыях тут і там стрэчаю з-разу хлопа рускаго ў кароткай гуацы, долітаюць мне слова на польскі, на польскі словацы; — свяценыя ў кароткіх сурдутах шварітаюць па мадзярскі.

На адной стацыі высеў якісь сныў панок. Ёму на аўстрійскі выйшла якаясь дэпутатка з містечка: ў апятых штаятах, круглых капелюшках на бакіх з застромленым пером; — шумо та грэмо втае дэпутатка панка, так што могло здавацца, мовы бы было вх з польскі, а тут всего лишь пачынае.

Дыти та малі дьвчата бгаюць по-прыватны і розносяць ў абанках воду а ў кошках чарш. „Czeresze tesek“ — „fris vize“ — так чысто по мадзярскі запрашуюць до свонх чаршын і сважон воды.

Побудь мяць ся швидко — спена страшна. Вибонца коло 2-а годны з-полудня доведано до Пешту. Стація Gödöle. — „Тут деь замовь нашоя цесаревон“ — відываюсь до того товариша фэдэ якогось офіцера. Сі слова зачула сидяча поручь насъ якаясь дама мадзярска. — „Дуже прошу, — замовь королевон а не цесаревон“ — замбча дама з досадою. — „Але-жъ се наша цесаревон“ — відываюсь офіцера. — „Жадна цесаревон — тут королева на сій землі“ — ршучымь голосомъ вневзае дама. — Годъ було далше спорити з мадзярскою патриоткою.

А ось и Пешт! Спшшу, чтобы де-небудь обтрѣпати ся з пороку та ще сегодня захопнн выставу.

Звыжъ 200 моргѣвъ мѣскаго парку (Stadtwaldchen) занято пѣдъ всѣмъ павильонъ. Пять входѣвъ головныхъ до царю, але нема точн, з котрон можжа бы чужинацев оглянути наразъ всю цѣлѣсть и зоріентувати ся, куды ити, що уже бачило ся а що ще нѣ. Павильонъ промысловый выдае ся бутн осередкомъ выставы; передъ нимъ фонтана, досыть невдала.

Публика глота, кажуть, що доси було пересѣчно по 900 людей денно. [По торжествѣхъ мілварныхъ, на котрі стаяно людей въ дорожѣхъ урядовѣхъ, по звѣстныхъ промовахъ д-ра Люефера и по розкрытѣ цѣлого мадзярскаго блахана выставового, участь гостей на выставѣ такъ змалѣла, що вже теперъ готовлять ся на міліонной дефіцитъ. — Прим. Ред.] Однакъ дарма шунати бы тутъ типичныхъ мадзярѣвъ, якъ се мало бутн на выставѣ 1885 р. Тутъ всюды та сама звѣдывана публіка мѣска, котра кождого вечера збѣрае ся на променаду, чтобы поглянути на незамѣтныхъ чужинацѣвъ, що з катальогамъ въ рукахъ шляють ся вѣдъ павильону до павильону и шукають мѣжъ выставочною тандетою того, чого ще може въ житю не бачили и чымъ були бы поражені. Шукають — але дарма!

Утомлений, присяде въ якій реставра-

ція, де музыканты цыганы влють въ твою душу масу якогось тужного чувства, з котрымъ вновь не знаешь, що маешь дѣяти. Чувствъ лишь на собѣ явишь тужный глубокий поглядъ сепитины природы, що зъ звукахъ свонхъ скрипокъ вѣддае сама себе и готова пропасти, не знаючи мабутъ сама, по що жне на свѣтѣ и яке ей завтра. Безъ скрипки она не годна жити а дае себе зъ цѣлою душею и зъ цѣлымъ сердцемъ, — а се такъ безмѣрно уймае чоловіка. Видно, всюды одне право: будь ты Цыганъ, Турокъ, Мадяръ, Нѣмецъ, будь чымъ хочешь, а тольки давай себе въ свѣтѣ шугѣ ретельно цѣлѣй, покажи свою душу, а поблѣтъ тебе другі народы и оцѣнятъ.

На жалѣ, не часто находили мене таі рефлекція въ часѣ тридцѣвѣхъ огляданъ выставы. Мимо найцаршон волѣ не покидало мене прикре чувство якогось великаго тайнаты и претенциозности до великодержавности безъ всякой сути, безъ тои божественной правды, простоты и скромности, передъ котрою радо хотѣть бы чоловікъ приклонити ся...

Павильонъ военный — величезный, павильонъ маринарки и павильонъ говевдовъ — до-вкола пушекъ, стрѣльбы, мундуры, макекы: воины пѣшоходы, коннота и артилерія, моряки, говевдовы, приборы савитары, консервы, по сто разѣвъ портреты цесаря, балонъ военный... Давнѣе ся и доходяще до того, що се все щоденно бачить ся на улицѣ а по магазинѣхъ его повно; — чомъ же се належить спеціально до мадзярскаго выставы?

Зайдемъ до промыслового павильону: тнацто, шкѣры, спеціальные колесо мѣльные порушане водою при помочи помпы, мебѣль, лампы, сукай дамскі, вельосипеды, вышивані, машинки до казы, якѣсь нѣбы то новіи вапер-стенъ — Богъ тамъ знае сему всему ратубу, але выйшовши, пытаешъ себе, чи не бачивъ ты того всего по склеповѣхъ вѣнскихъ, по вѣсѣхъ другихъ выставкахъ? Але чи тобѣ остане ся що въ душа? Нѣчо!

А ось и звелчанный павильонъ историчный. Дещо давнѣе рѣзъ церковныхъ, портреты вельможъ и королей, евангелій, хрестъ золотой, що має бутн вартѣ 4 міліоны, вѣлика старинныхъ пушокъ, давня абруа и два шатра, прислані султаномъ. Якогось не вѣрять, чтобы то було вже все. А въ катальогѣ стоить: „Нашими здобутками мы не чванимо ся, але и жалѣвъ нашихъ передъ нѣкимъ невыводимо. Историца правда неволѣтъ однакъ насъ звернути увагу на одну обставину. Черезъ сотни лѣтъ были мы, Мадяры, щитомъ заходной Европы, що стримувавъ стрѣлы Выходу, котрі грозили внашенемъ цивілізації европейскій. Мадярска нація має въ исторіи Европы значѣне провиндія! Она стримувала монгольскі напады и прогнала наслѣдниковъ Могомеда. Освѣщені народы чейже знаютъ, що вѣдъ 500 лѣтъ звука полудневого звона означае побѣду Угрѣвъ надъ Турками“. Гостѣ нашѣ, котрі будутъ звиджу-

*) Давнонѣ въ полудне зарадивъ папа Климентъ III. въ память побѣды Угрѣвъ надъ Турками вѣдъ Балградомъ 1456 р. — Прим. Ред.)

вати нашу историчну выставу, простѣтъ намъ, що мы головно нашѣй воной трофеѣ ставляемъ передъ очы и що множествомъ другихъ культурныхъ предметѣвъ похвалити ся не можемо. Бо мусимо пригадати нашимъ гостямъ, що намъ рѣдко судилось працювати надъ розвиткомъ науки, промыслу и шуги обома руками, бо майже завсѣгды были мы привлечені въ одной руцѣ держати нашъ мечъ.

Дѣйство не знати, чи подвелятъ тутъ мадзярку гордѣсть національну, чи чванливѣсть жидовску, бо въ той способѣ вытолкувати чужинацѣмъ брассъ культурныхъ историчныхъ предметѣвъ на выставѣ, то що найменше не скромно.

Вѣдѣлъ историчный подѣлений на три части: романьску, готичну и ренессансову.

Першу часть романьску представляе за-для браку нашихъ памятникѣвъ зъ того часу монастирь, а властво мѣшкане пріора (игумена). И про жъ се значить? „Бувъ обычай — такъ вытолкували се Мадяры — що пріоръ, коли дѣставъ высокѣхъ гостей, самъ уступавъ зъ свонхъ комнатъ до скромной келіи, а свон апартаменты полишавъ гостевъ.“ И якому-жъ се гостевъ высокому въ таіи важной хвилѣ мавъ бы пріоръ вѣдступити свон комнаты? А кому-жъ, якъ не „першому Мадяровъ“, свому королевѣ Францѣ Йосефу. Отже пристроено комнаты пріора на гостину королевску, але не якому тамъ Белѣ, бо таіи старинной обставы комнатной нема, лишь поманосили выставѣ свон теперѣшнй килмы, шкѣры тигринѣй вѣдъ новомодне бюрко, уставили новомодну табуретку, лѣжко и т. д.

И се має бутн середновѣчный романьскій еталь! Глядаешъ зъ напруженемъ того стилоу внутрь павильону и наразѣ находишь: одну имітацію мальовилъ на вѣнкахъ, и щось три о бразы на сѣдѣ: якъ якісь архіепіскопъ вручае королевѣ Стефановѣ корону, прилану папою, — якъ король Андрѣй II дае своимъ подданнымъ золоту булю. — Далше иде коратаръ зъ рѣзблеными стовпѣхъ и середновѣчнымъ лицеремъ въ заржавѣлой збруѣ. Бачимо карту, вказуючу дорогу, куды шовѣ Арпадъ; имітацію напѣцѣвъ зъ XIII в., а въ нѣй печатны и документа въ часѣвъ вѣдъ св. Стефана до Андрѣя III, але нема зъ того часу вѣдочной золотон монеты, бо Мадяры послужували ся тогдѣ лишь византийскими грѣшми.

(Далше буде.)

Дописы „Дѣла“

Зъ Львовскаго.

[Дѣяльність грибовицкой філіи Руско-го Товариства педагогичнаго.]

Два роки тому заснували учитель львовскаго округа грибовицку філію, котра черезъ цѣлый рікъ не заявляла нѣякого жита. Ажъ 14 лютого с. р. вѣдбули ся въ Клепаровѣ першій загальній зборъ и тѣдъ выбрано новыи выдѣлы, а въ складѣ его увѣйшли саміи охотѣ до дѣла члены, такъ що вѣдъ сѣв поры почала

грибовицка філія дуже гарно розвивати ся. До сего розвою причынають ся вромѣ выдѣлу та-кожъ и всѣ члены філіи, бо не лише перебува-ють на нождѣ зборѣ громадою, але въ працахъ товариства берутъ живу и хосенну участь. Одного лише жалѣ, и то жалѣ великій, що ц. к. краваа рада шкѣльна заборонила філіямъ Руско-го Товариства педагогичнаго, а тымъ самымъ и грибовицкой, на сходныхъ рускихъ учителей ужн-вати салѣ шкѣльныхъ и до практич-ныхъ лѣвцій молодежи шкѣльной. Про мотыны, якѣ до сѣв забороны спонукали краваа раду шкѣльну, мы поговоримо трохи познѣйше, а теперъ зазначимо лише, що своєю заборонною ачинила она рускому учительству вгагалѣ а народному шкѣльництву зъ-окрема велику кривду. Мѣжъ нѣмѣмъ а головною цѣ-лію учителей образовати ся далше на педагогичной нѣвѣ дорогою вѣдчѣвѣтъ, выкладѣвъ и практичныхъ лѣвцій. Ну, вѣдчѣты и выклады можна бы ще уладжувати вѣдъ бѣды и въ приватной хатѣ, але якъ обійти ся при практич-ныхъ лѣвціяхъ безъ шкѣльной салѣ и моло-дежи?

Та хотѣй агадана заборона грѣко дѣтну-ла членѣвъ грибовицкой філіи, такѣ они не упали на душѣ, але зъ похвалою ревностію працюють на пожитокъ школы и народу. Вѣдъ мѣсяца лютого до нѣвѣ вѣдбули они вже три зборѣвъ, одній загальній и два звычайніи. Въ на-дѣи, що се повинно интересовати весь загаль Русинавъ, подамъ бодай коротенькій перебѣтъ свѣхъ зборѣвъ.

И такъ въ Клепаровѣ, заи ще стала звѣстною заборона уживаня шкѣльной молоде-жи, перевѣвъ п. Ілія Чажъ практичну лекцію зъ дѣтми 4 степеня на 43 уступѣ п. з. „Че-свий край и народъ“. Справдѣ, се гарне пере-ведене придало ся неодному — и молодой и старій педагогѣ вывѣтъ зъ него великій пожи-токъ. Другою важною точкою нарядѣ свѣхъ зборѣвъ бувъ вѣдчѣтъ п. И. Страньскаго п. з. „Начеркъ працѣ учителя по-за школою“. Про-вѣдною гадкою прѣдлѣгало було, що праця на-родного учителя не повинна обмежувати ся лише на шкѣльну комнату, але розширати ся на всѣ вѣстатунціи просвѣтно-экономичнѣй въ громадѣ, а у всѣхъ подѣлахъ жита сѣльскаго повинна бутн видна благородна рука учителя. Вѣдчѣтъ сѣй, дуже основно оброблений и зъ жаромъ выгоспешеній, одумешенъ кождого до щирои працѣ надъ нашимъ людомъ та выкла-кавъ оживлену и цѣкаву дискусію.

Дня 10 мая зѣхали ся вновь члены на звычайній зборѣ до Миклашева, де мѣсцевій управитель школы п. А. Яворскій перепрова-дивъ першій разъ лекцію практичну безъ шко-ларѣвъ. Саме переведене, а властиво представ-лене методичного постунованя було безъ дѣла-ны, але не практикованій доси способѣ пере-ведене подобавъ на якісь похоронный обрядъ. Подѣвъ вражѣвѣмъ пригнобляющаго чувства вы-пала и дискусія вѣдъ сѣмъ лекцію дуже млаво. Того пригнобленя не могъ розвѣгати и слѣд-уючій вѣдчѣтъ п. Петришина п. з. „Що важ-нѣйше — выхование чи тресура?“ — хотѣй ад-

Скопѣлась бѣра и зломѣла
Дерево бѣдне зъ корѣнцемъ.

Якъ звѣсно, може дубъ мати въ многѣхъ числѣхъ дубѣхъ и дубѣхъ; — може авценгувати чѣ-резъ и черѣвъ, на свѣтѣ и на-звѣтѣ. Будова стѣна показуе намъ, якій авцентъ має бутн. Та на се не зважано, мѣсто:

Черѣвъ оттіи дубѣхъ и осѣки
Хочъ пропаді на вѣн! —
Намъ лишенько черѣвъ таіиъ —
Що только на-свѣтѣ великимъ рѣ-

[бамъ жити.]

перепечатано: Черѣвъ оттіи дубѣхъ и осѣки
Хочъ пропаді на вѣн! —
Намъ лишенько черѣвъ таіиъ.
Що только на-свѣтѣ великимъ
[рыбамъ жити.]

Рѣвно зѣпсовано:

Вводѣваеъ дѣже вѣй привѣтливѣй кутѣвъ.

Гладѣтъ

На тѣчкахъ винограды висѣтъ
Густѣнько, ажъ тѣчѣчки вахнѣвъ.

Отъ дѣла, свѣдана смачнѣ.

Усѣла йѣбдѣна невѣче правѣтѣвъ.

Примѣзати ся умѣе на дурнѣчку.

Поласѣу въ нѣмѣхъ молодѣтѣхъ.

Лѣнѣчка дѣмае: цѣвѣрѣваало ты сѣчѣй.

Жалѣуочи що бѣгла по дурнѣму.

На брѣхѣхъ вѣрне свѣй азѣкъ.

Я на свѣтѣ же и гѣда не прѣжѣвъ.

Свѣцѣ и скотѣна, горѣдѣ и пѣблѣй.

И по міру старѣцѣмъ пустѣли менѣ.

Усѣкъ якъ чужѣго вѣдѣ сѣбе жѣвъ.

Жилѣ въ мене пѣтѣна въ цѣвѣвѣвѣй вѣлѣтѣхъ.

На двѣрѣхъ лѣуѣвъ анѣмъ лѣхѣмѣна.

Разъ йѣкъ всѣюу у йѣну годѣну.

на:

Вводѣваеъ дѣже вѣй привѣтливѣй кутѣвъ.

Гладѣтъ

На тѣчкахъ винограды висѣтъ

Густѣнько ажъ тѣчѣчки вахнѣвъ.

Отъ дѣла, свѣдана смачнѣ.

Усѣла йѣбдѣна невѣче правѣтѣвъ.

Примѣзати ся умѣе на дурнѣчку.

Поласѣу въ нѣмѣхъ молодѣтѣхъ.

Лѣнѣчка дѣмае: цѣвѣрѣваало ты сѣчѣй.

Жалѣуочи що бѣгла по дурнѣму.

На брѣхѣхъ вѣрне свѣй азѣкъ.

Я на свѣтѣ же и гѣда не прѣжѣвъ.

Свѣцѣ и скотѣна, горѣдѣ и пѣблѣй.

И по міру старѣцѣмъ пустѣли менѣ.

Усѣкъ якъ чужѣго вѣдѣ сѣбе жѣвъ.

Жилѣ въ мене пѣтѣна въ цѣвѣвѣвѣй вѣлѣтѣхъ.

На двѣрѣхъ лѣуѣвъ анѣмъ лѣхѣмѣна.

Разъ йѣкъ всѣюу у йѣну годѣну.

на:

Вводѣваеъ дѣже вѣй привѣтливѣй кутѣвъ.

Гладѣтъ

На тѣчкахъ винограды висѣтъ

Клейнодъ plug. Клейноды. Теперь, не-
знать чому, декотріи пишуть: *Клейнодъ plug*.

Клейноды. Ово по моему, по рускому слуху
одеятѣльнѣе говорить и писати *Клейнодъ* (въ
нѣм. das Kleindod). Такожъ теперъ пишуть *по-
ташъ* мѣсто *поташъ* (нѣм. Pottasche зъ
нижнесаксонск. Pott = горнѣцъ, казанъ, же-
лѣзнякъ и Asche попѣлъ; дугъ, зъ котораго у-
высуютъ поташъ, вѣдварюютьъ звычайно въ
зелѣныхъ горшкахъ або казанкахъ). Людѣ
нашѣ говорить выразно ш. genit. *поташу*; —
фабрѣку, де роблять поташъ, зовуть въ горахъ:
поташня = Pottaschensieder; — властитель
поташня, Pottaschensieder, а такожъ робѣтникъ
занятий въ поташни зове ся: *поташнякъ*.

„Отъ“ — *каже* п. Порковскій при заду-
маючись — „така то вже у насъ природа: не
въ одинъ гузь вѣтъ тягуть! Хотѣ а правда,
що Вы кажете, такъ не послушаютъ Васъ, въ

кого другого на свѣтѣ... У насъ такъ буде, якъ
бувало: що голова, паночку, то розумъ!“

Мы вже зрѣбалие въ мѣстѣ. Вступили
ще до склепу, чтобы прохолодити себе въ за-
пѣдѣ фѣльологичамъ — содовую водою — и
вѣднѣи попрѣщавшѣхъ розбѣшли ся мирно зъ
легкимъ сердцемъ домѣвъ.

Я-жъ все-таки думаю и раздумую, чомъ
то такъ у насъ не въ одинъ гузь вѣтъ тягуть.
Але мояи журби не подѣлае павѣ Мвѣята Не-
вѣлѣчко, который все твердитъ, що тов „тягве-
на не въ одинъ гузь“ есть непрѣмѣнно повна-
кою гѣнѣальнаго покрою всѣхъ малыхъ... ча
такъ пакъ... всѣхъ Мало-Русинавъ. То жъ всѣ
„се-въ-однѣ-гузь-тяжѣй“ панове тѣште ся
думкою: въ кождому зъ васъ сидѣтъ цѣпрѣвъ
гѣнѣальности!...

Чайка.

Въ „фѣйлетонѣ фѣльологичамъ“ просимо справати слѣдуючѣ опечатн:

Въ ч. стор.	словѣ.	мѣсто:	мае бутн:
137	1.	1.	ст. 17. зъ дол. папѣроску*. Побалаемо
	2.	2.	17. „ „ методы, наведу
	3.	3.	12. „ „ и зъ науксвого
	4.	4.	11. „ „ чѣскаго čara — Grenzlinie
138	1.	3.	15. зъ горы кармочки розбѣрати!
	2.	3.	11. „ „ а тѣ покнугѣ
	3.	3.	11. зъ дол. руководѣльна
	4.	4.	10. зъ горы До судѣхъ рѣчь
	5.	5.	11. зъ дол. дармо хѣтъ
141	1.	5.	5. „ „ уживають ся помѣжъ
	2.	6.	6. „ „ вѣдѣ лѣтѣстѣ
	3.	6.	15. зъ горы ще доста тому
	4.	6.	10. зъ дол. вѣдѣтно зображѣны
	5.	7.	9. „ „ дармо, що
	6.	7.	7. зъ горы у літерѣтѣвъ
	7.	7.	26. „ „ вѣдѣ довгѣй, чапмоковатѣй
	8.	7.	2. зъ дол. нечепуренѣсть, хотѣ до строю
	9.	7.	2. зъ дол. хотѣ до строю
	10.	7.	2. зъ дол. хотѣ до строю

— Такъ! такъ! — казала съ притивками.
— Печена внаменнта и зупа дуже добра. Тблъ-

МОРШИНЪ коло Стрыя.

Заведене водолічниця, купель солянок, борова, сонячній і річній. — Електризоване, масаж, недуги нервові, жовудка, вишок, горла, дышок, недуги жіночі, ревматизм. Удержане въ заведею водъ 15 ар, въ ліченемъ водъ 22 ар. тыжднево. 188 19-34

Д-ръ Тышковскій.

Вже отворена РЕСТАВРАЦІЯ САМУИЛА РАЙХА

підъ ч. 5. Ринокъ у Львові,
перенесена зъ-підъ ч. 4 Ринокъ до обширного, видного и здорового лѣкаля, красю урядженого.

Кухня знаменита, смачна и здорова. Харчъ поела еси у стравъ а въ абаментъ танше. Вино австрійске и угорске правдие, лажьры и бутельки, ний же десерой на кедішки и бутельки. Портъеръ англійскій и краевый. Конякъ французскій (кураційный). Славовица сармака Румъ амайка. Знаменитый мѣдъ яновскій и тернопольскій. Лікеры и розоліемъ заграничній и краевый въ фабрикѣ Вп. П. А. Бачевскаго ц. к. надворного доставца двора, Вп. тр. Дроговского и Вп. тр. Потоцкого въ Ланцутѣ, особливо слава старка, конгушбѣка и т. д. Пиво лажьакъ и експортное въ найславнѣйшихъ броваряхъ на мѣры и въ бутелькахъ. Услуга скоро и совѣсна.

Дякуючи за дотепершій вѣзглядъ П. Т. Публика и на дальше тавимъ вѣзглядъ поручаю ся.

Зъ глубокимъ поважанемъ
Самуилъ Райхъ, реставраторъ

193 4-6

УЧИТЕЛЬ

органъ руского товариства педагогическаго дво тыждневникъ педагогично-научковій, выходить водъ 1 черна 1888 р. у Львові ул. Вормейска ч. 2. Преплатъ на цѣль рокъ 3 ар. на цѣль року 160 кр. на чертъ року 1 ар.

Безъ пореня!

Преймае до химичного чищеня, водновлюваня и правованя всякихъ

Одѣговъ мужескихъ и су-
конъ дамскихъ

Перше вѣдене заведе чистеня плямъ

Комерника 12.

СИМЕОНА ВАЙСА

Комерника 12.

На жадане чисти одѣги
цѣлкомъ въ часъ вълѣхъ го-
динъ. 183 3-4

Прагска масть домова

въ антики

Б. Фрагнеръ въ Празѣ.

се етаре, найперше въ Празѣ
уживане средство домова, ко-
тре удержуе и хоронитъ раны
въ чистотѣ, лагодитъ розъятре-
не и болѣ та дѣлае охолоджуючо
въ перовіяхъ по 35 кр и 25 кр,
почтоу 6 кр. бѣлше. Цѣденна роз-
сыла почтоу.

Вся части опа-
кованя носять
марку охоро-
ну, судово за-
стерезену, такъ нѣ стоятъ
побѣжъ 15-0

Головний складъ:

В. Фрагнеръ, Антика, подъ
чорнымъ орломъ въ Празѣ.
Kleinselle, Ecke der Spornergasse 203.

Сегорѣчный матуристъ

Іосифъ Джанджера пошуе
лекціи на часъ вакацій або
добше. Зголошена подъ адресою
І. Д. въ Лосачи п. п. Скала.
197 2-3

До моихъ Вп. П. Т. Гостей!

При нѣтъшній нечастой кон-
курренці дуже тяжко для необба-
маного дѣятелю добры товары де-
шево купити. Дялото звертаю ува-
гу П. Т. Публика на мой склепъ,
звѣстный водъ мноюхъ лѣтъ въ
найсовѣтнѣйшомъ услугѣ и найде-
шевѣйшихъ цѣнъ та поручаю мой бо-
луто заосмотренный складъ одѣговъ
гмѣжескихъ, хлопчатыхъ, дитянихъ,
и формѣ въ одѣговъ для Вп. Ду-
ховенства.

Замовленя послѣ мѣры выго-
днѣе сѣ въ найкоротшій часъ
лѣтъ найдѣшше. 4095

Зъ поважанемъ

Давидъ Шварцвальдъ

у Львові, площа Капітульна 3.

Сѣтка зъ дроту, зелено лакерова-
на (до заслонюваня вѣсонъ), по
1 ар. за метръ кв., кильомъ зъ дро-
ту до прикрыта карельскъ и полу-
мѣжскъ передъ мухами промѣру
21, 24, 26, 28, 32, 34 мм. штука 30,
40, 60, 70 и кр.

поручае Петро Хшонтовскій, тор-
говля зелѣзна у Львові, площа Ка-
пітульна 1 (напротѣвъ катедры).

Постѣль власного výroбу.
Ковдри шатъ по
ар. 3-50, 4, 4-50, 6-50 до 14 ар.
Матрацы зъ волосѣвъ по ар.
12-50, 14, 16, 18 въ кождій цѣ-
нѣ до ар. 30. Поручае Іосифъ
Шустеръ, Львові, улица Ко-
мерника ч. 7. 86 13-30

Хто хоче дешево и смачно
обѣдати, най зайдѣ до

молочарѣвъ галицкои

у Львові

площа Академична ч. 1.

Тамъ можна дѣстати за 50
кр. обѣдъ въ 3 данѣ. Потравы
владжуютъ ся выключно на
маслѣ. 195 2-3

Пѣвецъ церковный

Михайло Паздрій въ Комлякахъ
п. Нове село коло Подволочаяскъ,
зъ добрымъ голосомъ и похва-
лымъ свѣдоцтвомъ, — глядае
мѣсца. 194 2-3

Котва

Liniment. Capsici compos.

зъ антики Рихтера въ Празѣ,
звѣстне знамените усирияю-
че болѣ втиранѣ; въ цѣнѣ по
40 кр., 70 кр. и 1 ар., нахо-
дитъ ся у всѣхъ антикахъ.
Треба жадати се загално
улюблене средство домова
завѣсды лишь словомъ

Рихтера ліментъ зъ „котвою“

и для осторожности

брати флашки лишь 396

въ звѣстную марку охоро-
ною „котвою“ бо ино такъ су-
тъ правдны.

Рихтера антика подъ

„Зол. Львові, Прага.

Вѣднѣчене на краевой выставѣ въ р.
1894 почетнымъ дипломомъ ц. к. м-
ністерства торговлѣ.

Краеве товариство ткацке
„PRZADKA“

(ПРЯХА)

въ Короснѣ

поручае Пов. П. Т. Публика своего вы-
робу чисто льняной, звѣстий зъ добро-
ты, ручно ткачей.

Полотна корчинскій

водъ найгрубнѣйшихъ до найтоннѣйшихъ вебъ

и въ лѣ столове

о взорѣ вѣстковѣмъ и адамашковѣмъ

такожъ доставляе комплектѣвъ и найдешевшій

ВЫПРАВЫ СЛЮБНІЙ.

Замовленя просямо надсылати просто до Коросна (почта,
телеграфъ и станція желѣзнична въ мѣсца).

Прѣбжи и цѣнники на жадане оплатно и вѣдворотного
почтоу. 77 17-52

КАРТЫ вѣзды до Пѣвнѣчной Америки

въ
Голандско-Американскѣмъ товари-
ствѣ пароходной плавбы.

I Kolowratring 9 WIEN.

IV Weyringergasse 7 a

Щоденна експедиція зъ Вѣднѣ.

Поясненія безплатно. 15

Александръ Царевичъ

артистъ-маларъ

[въ Кобилѣволокахъ п. Яновѣ коло Теребовлѣ]

по довголѣтній практикѣ въ краю и за границею прѣймае водъ
кѣлькохъ лѣтъ въ всѣхъ церковной штукѣй входящій працѣ,
а именю: мале церковный образы до иконостабѣвъ и престолѣвъ;
прѣймае рѣзбарскій работы поела власныхъ плянѣвъ у всѣхъ
жаданыхъ стѣлахъ, вразъ зъ полдочечемъ; мале стѣны цер-
ковъ и т. п. Кромѣ того выговляе портреты зъ фотографій
и зъ натуры. Подѣймаючи ся всѣхъ работѣ по дуже умѣркова-
ныхъ и прѣступныхъ цѣнахъ, а выконуючи все якъ найсовѣт-
нѣйше, въ доказъ чого предложити може свѣдоцтва и похвалны
письма, мае водѣ повну надѣю, що Веч. Духовенство затамѣтъ
собѣ ласкаво его адресу. 36 38-?

АНТИСОНОЛ одичкоу успѣшне средство, навѣтъ при най-
бѣльшій пристрасти до питя може
безъ смаку легко бутъ додане; гарантуе ся за нешкод-
ливѣсть и лише за наилучшій успѣхъ. Подѣжъ водъ
выздоровѣвшихъ можна переплѣвати. Давка разомъ зъ поуче-
немъ уживаня зр. 8. Подѣйна давка на довголѣтну хворобу
зр. 5. За попереднымъ надбавленемъ грошей выслае ся оплатно.
Правдѣе можна дѣстати лише: S. Klein d. Apotheker Lugos Nr. 84
(Ungarn). 93 16-20

Водъ року 1868

БЕРГЕРА лѣчнице

МЫЛО СМОЛЯНЕ

выпробоване на клінікахъ и многими практичными лѣкарями
уживае ся не лише въ Австро-Угорщинѣ, але такожъ и въ
Нѣмеччинѣ, Франціи, Россіи, на пѣвостровѣ Балканскѣмъ, и въ
Швейцаріи и т. д. на недуги шкѣрныя, особливо противъ

Выкидѣвъ шкѣрныхъ розного рода
зъ найлѣпшимъ успѣхомъ. Дѣланье Бергерова мыла смоля-
ного яко гігіеничного средства до усуненя порпѣвъ, до чи-
щеня и десинфекціи шкѣры естъ равнѣжъ загально признане.
Бергера мыло смоляне мае 40% смолы деревной
и рознѣтъ ся значно водъ всѣхъ иншихъ родѣвъ
мыла смоляного въ торговлѣ. — За-для охоронѣ
передъ фальшованийемъ треба жадати выразно
Бергера мыла смоляного и уважати на побѣжъ
помѣщеній знакъ охоронный.

Въ упертыхъ недугахъ шкѣрныхъ уживае ся замѣстъ
мыла смоляного успѣшно

Бергера лѣчничного мыла смоляно-сѣрчаного.

Яко загладѣйше мыло смоляне до усуненя всякою

нечистоты шкѣры

на выгды шебрий и на головѣ у дѣтей, такожъ яко незрѣ-
ване мыло до мыта и купель въ для щоденного ужитку слу-
жить, обѣймае 35% глицерны и пахуче

Бергера глицериново мыло смоляне.

Цѣна штуки кождого рода 35 кр. вразъ зъ брошурою.

Зъ иншихъ родѣвъ мыла Бергера поручае ся слѣдуючій
заслугуючій на увагу: Мыло бензоове для нѣжности шкѣры;
мыло бораксове противъ прыщѣвъ; мыло карболове до выг-
лаженя шкѣры и знакъ по вѣспѣ и яко мыло десинфекційное;
Бергера мыло до купель зъ енирековыхъ шильокъ и тако-же
мыло тоалетное, Бергера мыло для дѣтей, для малѣнкихъ
дѣтей (25 кр.); мыло ихтиолове на червенѣсть лица; мыло вее-
нянкове дуже успѣшне; мыло таниново противъ прытъ ногъ
и выпадающа волоса; мыло до зубѣвъ, найлѣпше средство чи-
щеня зубѣвъ. Що до иншихъ родѣвъ мыла Бергера звертаемо
увагу на брошурою. Треба жадати мыла Бергера, бо потнуемо
наслѣдваня безъ успѣху. 80 15-24

Мѣсца продажи для Львова въ антикахъ пл.: І. Байзера,
Венерского, д-ра Зарццкого и „Фармакъ А. Ербара и А. Рапа-
порта. Дальше въ антикахъ въ Бродѣхъ Гринспана, Крізого,
Ляадберга; въ Борщевѣ Ал. Пйотровского; въ Бережанѣхъ А.
Дурста, Д. Наріика; въ Березовѣ Саламаса Ербона; въ Хирѣвѣ
Ярослава І. Ангермана, І. Рона; въ Коломиин Павловского, Ште-
цла, Виктославского; въ Камѣнцѣ Пилевского; въ Перемѣшлѣ у
всѣхъ 4 антикахъ; въ Равнѣхъ Карпинского, Проца; въ Сач-
борѣ І. Алексевича и Гердичахъ наслѣдниковъ; въ Станиславо-
вѣ у всѣхъ трѣхъ антикахъ; дальше въ антикахъ въ Стрию,
Тернополѣ и у всѣхъ антикахъ большыхъ мѣстъ Галичинѣ.

„Zacherlin“

Дѣлае зъ дивною силою! Убивае — якъ нѣяке

ваше средство — настѣкомъ всякого рода и дялото міліоны людей выхваляютъ его и уважуютъ найпопытѣйше.

Его приметы суть: 1. запечатана флашка; 2. имя „Захерль“.

Склады всюды тамъ, де вывѣшѣнны плякаты Захерліна.

При закупкѣ товаровъ просямо покликуватись на нашу часонисъ.

Выдавецъ Иванъ Бѣлей. Офѣдчальны редакторъ: Михайло Струсовичъ. Печать въ фабр. Черлѣанскон.

З друкаръ Наукового тов. ім. Шевченка підъ зарядомъ К. Беднарского.